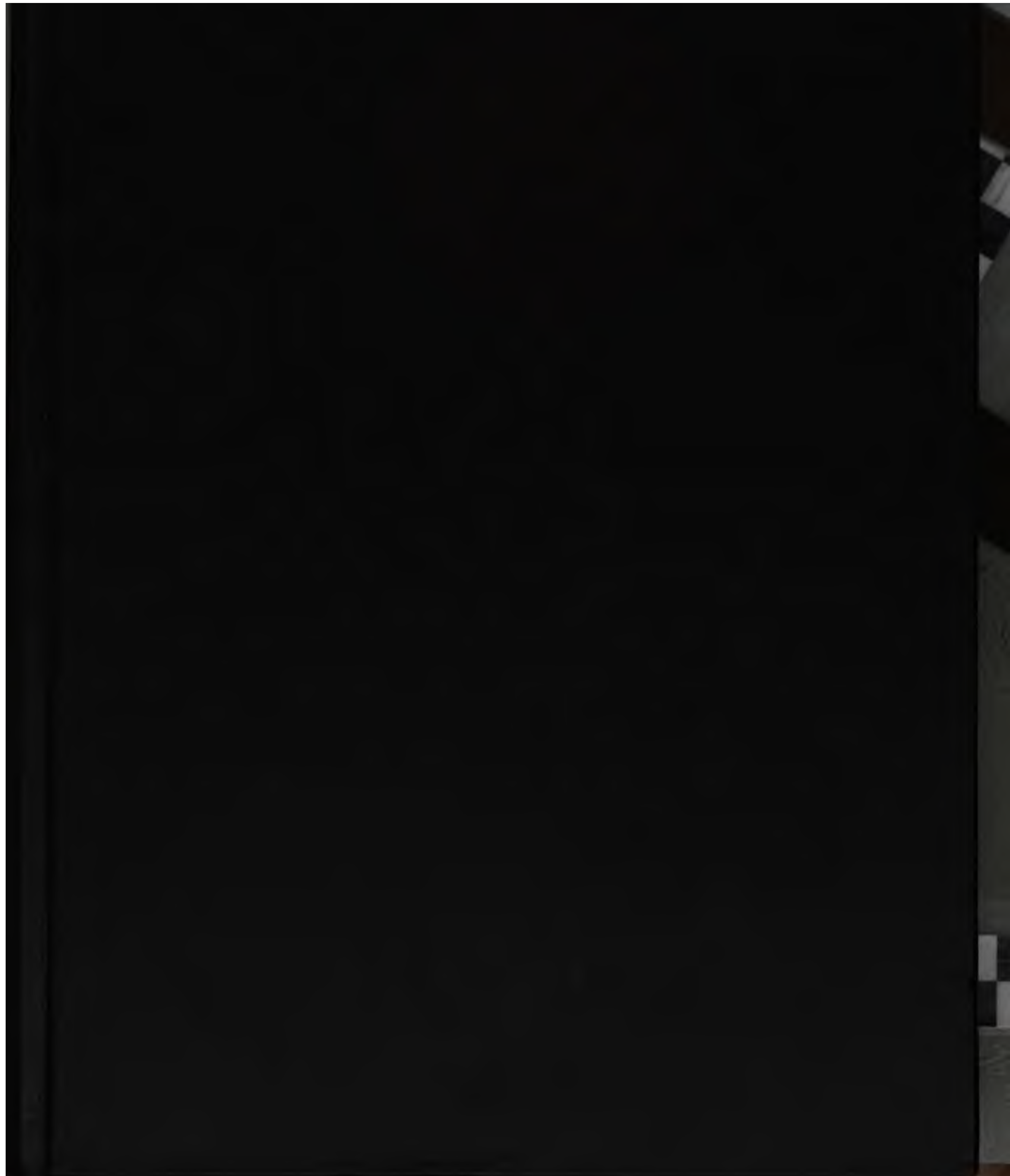

ARCHIV ČESKÝ

ČILI

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAVSKÉ,

SEBRANÉ Z ARCHIVŮ DOMÁCÍCH I CIZÍCH.

NÁKLADEM DOMESTIKÁLNÍHO FONDU KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

VYDÁVÁ

KOMMISSE K TOMU ZŘÍZENÁ PŘI KRÁLOVSKÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI NÁUK.

REDAKTOR: **JOSEF KALOUSEK.**

DÍL XII.

Dopisy rodů Hradeckého a Rosenberského z let 1519—1526.
Dopisy Zdeňka Lva z Rožmitála z let 1532—1535 s dodatky.
Dopisy nejvyšších hejtmanů království Českého z let 1529—1531.
Registra ortelů horního soudu v Hoře Kutné z let 1511—1514.
Registra soudu komorního z let 1501—1503.

V PRAZE 1893.

V KOMMISSI KNIHKUPECTVÍ: BURSÍK & KOHOUT.

Slavný historiograf František Palacký r. 1840 vyžádal si od tehdejšího stavovského výboru zemského svolení, aby nákladem stavův království Českého mohl vydávati listiny a listy, kteréž sepsány byly ve stoletích XIV., XV. a XVI. jazykem českým a jsou důležity ke zpytování dějin českých oněch dob. *Archivu Českého*, jakž nazvána jest tato sbírka pramenů dějinných, vyšel díl I. roku 1840, díl II. 1842, díl III. 1844, díl IV. 1846; když pak po několika letech Palacký hodlal pokračovati ve vydávání Archivu Českého, výbor zemský roku 1853 odložil to na dobu neurčitou; po dlouhých přestávkách a vždy po novém příznivém rozhodnutí výboru zemského vydal Palacký ještě díl V. r. 1862 a díl VI. roku 1872*). Ve předmluvě k tomuto VI. dílu Archivu Českého poznamenal Palacký, že „umínil obmeziti práci svou předběžně jen na písemnosti pocházející z doby nejstarší až do r. 1526, zůstavuje péči o další v té věci pokračování svým potomkům.“ Avšak Františkovi Palackému, stojícímu tehdáž již na sklonku svého účinného života, nebylo dáno, aby tuto publikaci třeba jen v obmezení naposledy přijatém přivedl k zamýšlenému konci; díl VI. Archivu Českého byl poslední, jejž Palacký vydal, ačkoli on sám nejlépe věděl ještě o znamenitých zásobách příhodných pramenů historických z doby před rokem 1526, a opisy některých zvěčnělý dějepisec sám si byl opatřil a jich k vylíčení věku Jagellonského také použil.

Spolek Historický v Praze, uznávaje potřebu a příhodnou chvíli, aby se pokračovalo ve vydávání Archivu Českého, podal dne 1. října 1884 žádost ke sněmu království Českého, aby na ten účel zase povoloval summu peněz z prostředků zemských, jakáž před smrtí Františka Palackého (1876) stávala v rozpočtě zemském. Po návrhu výboru zemského sněm český při vyřizování rozpočtu zemského na rok 1886 učinil toto usnešení: „K dalšímu vydávání Archivu Českého povoluje se na rok 1886 částka 3000 zl. s tím doložením, že rozhodování o tom, jaké prameny by se vydávati měly, se svěřuje Král. České Společnosti Náuk, a že zemskému výboru se ukládá, aby další potřebné kroky se společností tou ujednal, a sice v tom smyslu, aby ekonomická stránka podniku zůstala jako druhdy věcí výboru zemského.“ Také rozpočet zemský na rok 1887 vykazoval 3000 zl. k tomu účelu, potom pak sněm povolil takovou každoroční summu k vydávání Archivu Českého na pět let 1888—1892.

Král. Česká Společnost Náuk, dohodnuvši se s výborem zemským, zřídila k vykonávání úkolu sněmem na ni vzneseného kommissi, do kteréž r. 1886 byli zvoleni její členové: Václav Vladivoj Tomek jakožto předseda kommisse, Antonín Gindely († 24. října 1892), Josef Emler, Josef Kalousek, Jaromír Čelakovský, Jaroslav Goll, Antonín Rezek. K bezpostřednímu a jednotnému vedení podniku, při němž sic účastní se nyní mnozí vydavatelé, kommisse uznala zapotřebí ustanoviti ze sebe redaktora, za kteréhož zřízen byl člen níže podepsaný.

Archiv Český vydává se dále v téže spůsobě a podobě, v jakéž prvních šest dílů péčí Františka Palackého na světlo vyšlo dle programu, jenž vytištěn jest při díle prvním roku 1840. Obsahujeť z pravidla písemnosti jazykem českým psané, a sice v pěti oddílech:

A) Psaní poselací všelikého druhu.

B) Zápisy zemské obecné a sněmovní, též listiny královské a úřední.

C) Listiny soukromé.

D) Výpisky právní a dějinné.

E) Výtahy a přehledy z listin čerpané.

Listy a listiny vydávají se ne porůznu, ale vždy sbírka kusů k sobě nějak náležitých. Především hledí se k tomu, aby ty druhy a sbírky pramenů, jež Palacký vydával, doplnily a dovedly se až do roku 1526, ač tento rok ani nyní nemá býti přehradou, kterou by se měla trhati sbírka písemností, ježto dohromady souvisí původem svým nebo příjemcem anebo nějakou stránkou věcnou.

Díl VII. vycházel, tak jako díly dřívější, po sešitech 15archových. Počínaje dílem VIII. ustanoveno za pravidlo, aby se vydal vždy celý díl najednou. O spůsobu vydávání zamýšleném na leta nejprvé příští oznámeno ve předmluvě ku přítomnému XII. dílu.

V Praze v únoru 1893.

J. Kalousek.

*) Viz Františka Palackého spis: Zur böhmischen Geschichtschreibung, vyšlý v Praze 1871, na str. 87, 131, 137; — též předmluvu k VI. dílu Archivu Českého.

ARCHIV ČESKÝ

ČILI

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAVSKÉ,

SEBRANÉ Z ARCHIVŮ DOMÁCÍCH I CIZÍCH.

NÁKLADEM DOMESTIKÁLNÍHO FONDU KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

VYDÁVÁ

KOMMISSE K TOMU ZŘÍZENÁ PŘI KRÁLOVSKÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI NÁUK.

REDAKTOR: **JOSEF KALOUSEK.**

DÍL XII.

Dopisy rodů Hradeckého a Rosenberského z let 1519—1526.
Dopisy Zdeňka Lva z Rožmitála z let 1532—1535 s dodatky.
Dopisy nejvyšších hejtmanů království Českého z let 1529—1531.
Registra ortelů horního soudu v Hoře Kutné z let 1511—1514.
Registra soudu komorního z let 1501—1508.

V PRAZE 1893.

Tiskem dra Ed. Grégra. — V kommissi knihkupectví: Bursík & Kohout.

PŘEDMLUVA.

Spojenými silami vydali jsme od roku 1886 nových šest dílů Archivu Českého (VII—XIItý), ku kterémužto účelu jako nejdříve jednotlivě na leta 1886 a 1887, také potom na pětiletí 1888—1892 byla od sněmu království Českého povolena dotace po 3000 zl. ročně. Spravovali jsme se při tom programem a spůsobem, jenž byl v předmluvě k dílu VIImu oznámen.

Zásoby pramenů historických, kteréž hodí se k uveřejnění v Archivě Českém, nejsou nikterak vyčerpány; zejmena také nemohli jsme dosud přikročiti k uveřejnění nejdůležitější chystané sbírky, totiž akt veřejných a sněmovních království Českého z doby před rokem 1526, jichž sbírání a k tisku upravení vzal na sebe dr. Jaromír Čelakovský. Z těch příčin Král. Česká Společnost Náuk k návrhu kommisse zřízené při ní k vydávání Archivu Českého požádala Výbor Zemský, aby opět vymohl dotaci zemskou k vydávání Archivu Českého na dalších pět let 1893—1897. Ježto pak minule některé velké sbírky pramenů pokračovaly skrze všech šest dílů, což badatelům jest méně pohodlné, než když každá sbírka jest vytištěna pokud možno pohromadě: učiněny byly též návrhy v tom směru, aby příště tiskly se vždy současně dva díly Archivu Českého, z nichž jeden má býti naplněn celý jedinou sbírkou, druhý pak má obsahovati sbírky drobné; podle toho nyní nejprvé díl XIIItý celý měl by býti vyhražen Registrům soudu komorního, a zároveň s ním tiskl by se díl XIVtý, jenž bude obsahovati sbírky menší. A jako dosavad vydávali jsme vždy asi po 14 měsících jeden díl, takž budoucně, když roční dotace zůstane v té míře, jako dosud byla, mohly by dva díly vyjíti asi ve dvou letech a čtyřech měsících. Výbor Zemský oblíbil si tyto žádosti a návrhy, a při rozpočtě zemském na rok 1893 přimluvil se u sněmu za povolení dotace Archivu Českého na další pětiletí. Sněm český dosud neměl příležitosti vyříditi tento návrh, pročež nyní jest nám svolení sněmovního vyčkati, než počneme nejbližší díly tisknouti.

Při veřejném posuzování nových dílů Archivu Českého bývalo se strany německé vytýkáno, že publikace tato přináší skoro výhradně jen prameny psané jazykem českým. Také v kommissi, na kterou Kr. Česká Společnost Náuk přenesla právo sobě svěřené k vědeckému řízení tohoto podniku, uvažovala se tato věc nejednou, vždy však bralo převahu to mínění, že Archiv Český nemá se podstatně uchylovati od spůsobů, ve kterých byl historiografem Františkem Palackým založen a vydáván; podle toho usnešeno v kommissi dne 12. července 1888, že jinojazyčné písemnosti mají se přijímati jenom skrovnou měrou, a to tehdáž, když toho vyžaduje věcná jich souvislost s listinami českými nebo s účelem sbírky; jmenovitě při aktech veřejných a sněmovních uznána potřeba, aby vřadily se do nich náležité písemnosti, nechť jsou psány jazykem kterýmkoli.

Dotčená kommisse, zřízená při Kr. České Společnosti Náuk k vydávání Archivu Českého, zůstávala v tom složení, jakž byla zvolena roku 1886, až jí byl dne 24. října 1892 smrtí odňat archivář zemský Antonín Gindely, o pokrok dějepisectví českého nevšedně zasloužilý. Po této ztrátě v řečené kommissi pod předsednictvím vládního rady V. V. Tomka zasedají jakožto členové archivář Josef Emler, archivář Jaromír Čelakovský, professor Jaroslav Goll, professor Antonín Rezek a podepsaný níže redaktor Archivu Českého.

Při zdělávání rejstříků byl mi nápomocen pan František Tajrych, někdejší můj posluchač a nyní supplující učitel při obchodní akademii v Chrudimi.

V Praze 5. února 1893.

J. Kalousek.

A. XXVIII.

DOPISY RODŮ HRADECKÉHO A ROSENBERSKÉHO

od roku 1450 do 1526.

K vydání upravil **Antonín Rezek.**

(Čísla 1—372 z let 1450—1470 viz v díle VII. str. 201—400, čísla 373—714 z let 1470 až 1475 v díle VIII. str. 1—160, čísla 715—936 z let 1475—1478 v díle IX. str. 121—240, čísla 937—1168 z let 1478—1506 v díle X. str. 1—120, čísla 1169—1313 z let 1507—1519 v díle XI. str. 121—240.)

1314.

Jan z Rosenberka Henrichovi ze Švamberka: o zločincích uvězněných ve Vodňanech a na Zvíkově.

V Strakonicích 1519, 16. Aug. Orig. Historica nova.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte zdrávi byli a dobře sě měli, tohoť bych vám věrně přál. A věděti račte, že dnes měšťané Sušičtí do Vodňan jedú s mistrem popravním na ty zločince, kteříž u Vodňanech sedie a jim Sušickým teď nedávno jsú na cestě pobrali a, jakž mne oni zpravují, znamenitú škodu učinili; kdež v zajtra bohdá na ně právo má jim puštěno býti. Přitom jsú mne zpravovali, že také zpraveni jsú, že byšte vy, pane bratře, u vazbě vaší mieti měli Uhlíka, kterýž jest též při tom jich vzatku byl. A prosili jsú mne, abych vám toto psanie učinil, bylo-li by to tak, že by Uhlík u vaší vaztbě byl, abyšte mi to listem vaším oznámiti ráčili, a já jim do Vodňan abych oznámil, že by ihned z Vodňan na Zviekov jeti chtěli s mistrem popravním, a chtěli by na něho práva žádati, i já bych žádati chtěl. Protož sedíli, čili nesedí Uhlík u vaztbě vaší, prosím račte mi to oznámiti listem vaším po tomto poslu. Ex Strakonicz, feria III. post Assumptionis virg. glor. Mariae 1519.

Jan z Roznberka a na Strakonicích, mistr převorstvie Českého ꝯc a hajtman kraje Prachenského.

Uroz. pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově, panu bratru mému milému.

1315.

Vácslav z Lobkovic Petrovi z Rosenberka: o peníze pro strýce své.

Na Zbiroze 1519, 20. Aug. Orig. Fam. Lobkovic.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! Věrně bych VMti přál zdraví i všeho dobrého. Pane milý! Teď posílám dvě stě zlatých uherských, a za to prosím, jestliže tu Kunc Vlach, Vicenců pacholík, přijede, že mu je ráčíte vydati, aby je mým strýcům dal. A pakli by ten nepřijel na Krumlov den nebo dva dni před sv. Bartolomějem, pane milý, za to prosím, že to ráčíte pro mě i pro mé strýce učiniti a že to ráčíte způsobiti, aby mu byly dodány do Pasova do jeho hospody; neb jest mi tak pověděl, že nestaví-li se na Krumlově u vás do sv. Bartoloměje, že konečně bude na sv. Bartoloměje v Linci. A pane milý, za to prosím, že ráčíte Vicencovi psáti, jestliže by seznal toho potřebnost mým strýcům, aby jim půjčil padesáti zlatých uherských aneb sto, a já u VMti jemu jiné položím při sv. Martině najprv příštím. Datum na Zbiroze v sobotu před sv. Bartolomějem ɔc XIX.

Václav starší z Lobkovic ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově, pánu a příteli mému milému.

Poznámka. Pan Václav starší Popel, že peníze II^C flor. do Bononí svým strýcóm posielá ɔc, i také vo puojčku peněz panu Janovi, strýci jeho v Bononii ɔc.

1316.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: žádají zachováni býti při svých výsadách co se mýta týče.

V Písku 1519, 27. Aug. Kopie č. 3743 A.

Item Piesečtí po tom sjezdu*) pánu JMti psali. — Vysoce urozený a mnohomožný pane, pane nám laskavě přieznivý! VMti službu naši vzkazujem. Poslové naši od VMti navrátivše se z Vodňan, nás jsou zpravili, že VMt okázavše zápisy, které na Prachatice máte, čísti rozkázati jste ráčili, mluvíce VMt k tomu, že obdarování naše i rozsudkové toho neukazují, aby ti, kdož jedou do Plzeňského a Prachenského kraje, k nám na mýto zajiežděti měli, a kdybychom je k tomu potahovali, že by tudy VMti znamenitá ujma na duochodiech VMti dála ɔc. VMt jistě to do nás znáti račte, že toho úmyslu nejsme, abychom v duochodech VMti jakú překážku činiti úmyslně chtěli, ale VMti toho všeho, což VMti spravedlivě přileží, věrně přejem jako tcnému pánu. Než my podle obdarování našich i rozsudkuov, kterýmiž k nám celá silnice od Prachatic připojena, těm, ktož by nám mýto projížděti chtěli, spravedlivě hájíme a tudy z duochoduov VMti nesvozujem, nébrž na mýto VMti staré k Bavorovu obracieme. I my VMti věříme, že VMt v tom nám překážky činiti neráčíte, nebo neznáme, aby zápisové, kteréž VMt na Prachatice máte, lidi kupecké a formanské je-

*) ve *Vodňanech.* — Viz poznámku při listu 1519, 29. Jun. č. 1308 v Arch. Č. XI. 236.

dúcie z Prachatic, od mýta, kteréž spravedlivě přileží, svoboditi měli. A jakož VMt toho podávati račíte, abychom k vohledání té věci, kteráž mezi VMtí a námi jest, bez puohonu dali na pány soudce soudu zemského JMt: ač víme, že páni soudce JMti jsou soudce a páni spravedliví a že by VMti i nám tudy nic nesešlo, by naše samých věc byla, to bychom učiniti chtěli, ale že jest také mýto krále pána JMti, kteréž do komory JMti na každý týden jde, i bez vědomie JMti toho učiniti nesmíme. A kdež VMt v tom se opovídati račíte, jestliže bychom na tu silnici víc vysielali, že byšte VMt toho nám mocí hájiti račili: i nevieme, kudy bychom toho na VMti zaslúžili, poněvadž ne všetečně ani zpúrou, ale podle našich obdarování toho užívati chceme, poddávajíc se vzdy k tomu, máte-li VMt aneb poddaní VMti Prachatičští jakú výsadu na tu silnici, kteréž VMt nám hájiti račíte, dostatečnější nežli my, že bychom ji rádi viděli; a seznali-li bychom v tom VMti lepší spravedlnost, proti VMti bychom neustupně státi nechtěli. I my VMti prosíme, věřiece, že puokudž z toho právem vyvedeni nebudem, mocí na nás sáhati neráčíte. Datum Piesce, sabbato ante Augustini, anno ɔc XIX. Purkmistr a rada města Piesku.

1317.

Petr z Rosenberka Píseckým odpovídá k předešlému listu.

Na Krumlově 1519, 30. Aug. Kopie č. 3743 A.

Odpověď Pieseckým na to psaní.*) — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Jakož jste mi psali, co se silnice té, kteráž do krajuov Prachenského a Plzeňského z Prachatic jde, dotýče, tomu jsem porozuměl. I nezdá mi se na tento čas potřebí na to vám mnoho odpisovati, neb co jsou ode mne vaši poslové u Vodňanech slyšeli, toho přitom nechávám. Neb mám za to, že jsou tíž poslové vaši toho vás všeho zpravili ɔc. Nežli kdež jste v psaní svém toho dotkli, že bych se v tom opoviedal, jestliže byšte na tu silnici více vysielali, že bych vám toho mocí hájiti chtěl: i zle jste tomu srozuměli. Neb na tom jsem nikdá nebyl, abych mimo řád a právo na koho mocí sahati měl. Než jestliže byšte vy, nehlediece mne právem, mimo mé slušné a spravedlivé podání, ješto chtěl jsem o to rozeznán býti pány a vladykami soudu zemského tohoto královstvie Českého, přes to chtěli na té silnici mocí překážky na ni vysielajíce, činiti, že bych toho vám snésti a strpěti nechtěl, nejsa toho povinen, než toho hájiti, kterak spravedlivě, nečině nic proti řádu a právu, to učiniti mohu. Tím se umějte zpraviti. Než chcete-li mne z čeho právem viniti, moci a svévuole v straně nechajíc, k tomu jsem se podával i ještě při tom státi mienim na zpuosob vám prve po vašich poslech, ač jestliže jsou vás toho dostatečně zpravili,

*) Koncept k ní zpořídil Petrovi z Rosenberka pan Zdeněk Lev z Rožmitála, jak viděti z listu jeho de dto v Drahonicích 1519, 29. Aug. a pak z čísla následujícího.

oznámený, a kterak z tohoto mého psaní vyrozumíti dobře muožete. Datum Crumlov, f. III. post festum Decollationis s. Johannis bapt. anno dni XV^{C}XIX.

Petr z Rozmberka etc.

1318.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi: o královĕ do Čech příjezdu, o sporu pana Lva s kancléřem Kolovratem, o bojích ve Würtembersku; o pomluvách, které o panu Petrovi se roztrušují.

Na Krumlově 1519, 30. Aug. Kopie v kopiáři archivu Novohradského F. 482-483/ Nro 2506.)*

Odpověď panu Lvovi na to psaní od pána JMti.**) — Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Z přiepisu, který jste mi na mú žádost poslati ráčili, co se Pieseckých tkne, vám velmi děkuji, a hned jsem v něm nic nezměnil, než tak jsem jim vedle téhož přiepisu odepsal, neb mi se tak dobře líbil.

Přiepis psaní, který jste mi ráčil poslati, co král JMt všem stavóm, co se JMti příjezdu do tohoto královstvie dotýče, učiniti ráčil, tomu jsem porozuměl.***) I zdá mi se, že jsou v něm některé velmi jalové příčiny, než že se jim sprosta nám JKMt sem pustiti nechce. Neb když jsem se z Vuodňan domuov navrátil, slyšel sem, že by něco tam v Budíně mělo mluveno býti, jaký by nebezpečný příjezd JKMti sem do království Českého býti měl. Psáti mi se nehodí, než když se, dá-li Buoh, s vámi shledám, nebude vás tajno; ješto já k tomu viery nepřikládám, by to pravda měla býti. Co se pak úředníkuov od desk dotýče, že se k tomu chcete přičiniti, aby u Vodňanech na den sv. Kříže najprv příštieho [14. Sept.] byli: i za to prosím, že tak učiniti ráčíte. A teď posielám po služebníku svém 10 kop gr.; pět kop gr. abyšte jim rozkázati dáti ráčili, jakož jsem od vás srozuměl, že se jim tolik dává, a druhých pět kop gr. aby na stravu měli. A budu-li co míti výše učiniti, že jim při tom čase tu u Vodňanech dám.

Kdež vám pak pan Břetislav Švihovský píše, že by měl knieže Wirtmburské [sic] zase několik měst a zámkuov v zemi své míti: i vězte, že mi jest též oznámeno, že by tak býti mělo, a že by okolo šesti tisíc pěších měl mieti a něco jiezdných, nevelký počet. A přitom mi také oznámeno, že Švábský punt píší kniežeti Vilémovi Bavorskému, jakožto najvyššiemu hajtmanu puntu jich, aby zhóru byl, že oni také býti chtí. A jináč nevím, než že všem lidem kázal na pospěch hotovu býti. Co z toho

*) Sbírka tato nadepsána jest: anno domini MV^{C}XIX, literae registratae a domino Leone a festo Decolationis s. Johannis bapt.

**) To jest, odpověď k listu de dato 1519 v pondělí den sv. Jana Křtitele stětí (29. Aug.), kterýž tištěn bude v *dodatcích* „Dopisů Zdeňka Lva z Rožmitála" vydávaných v tomto Archivě od *Fr. Dvorského*.

***) Naráží se zde na list krále Ludvíka daný v Budíně u vigilii panny Marie Sněžné 1519, v němž vykládá různé příčiny, proč do Čech přijeti nemůže. *Český* překlad listu tohoto (původně latinského) v kopiáři Novohradském jest přepsán.

dále bude, toho nevím; než puokudž zvím, nebude vás tajno. Při tom mi také oznámeno noviny, že by nový Římský král a budoucí císař, král Karel JMt, chtě se před korunováním jakožto nejvyšší hlava křesťanská okázati, měl nějakého znamenitého ostrova nevěřícím mouřenínóm dobyti, ale všakž přitom na lidech velikú škodu žeby vzieti měl, ale boj že by předce obdržeti měl i ten ostrov opanovati.

Kdež pak mezi jiným ráčíte toho dotýkati, že byšte srozuměli, kterak by pan kancléř s některými chtěl se varovati, aby vám k nepřátelství příčin nedával, i jestli že tak učiní, že vy také jemu ani žádnému neradi byšte příčiny k nepřátelství dali: i puokudž jest tak, jistě bych tomu rád byl, abychom netoliko on, ale všickni vespolek spuolu věrně dobře byli. Neb to znám, že by to napřed králi JMti, pánu našemu, i této koruně, i nám všem v ní obývajícím k dobrému sloužilo, a nechajíce postranních jednání, abychom společně dobré krále JMti pána našeho a tohoto královstvie obmýšleli. Neb z lásky a svornosti všecko dobré pochází, a chybě toho, všecko zlé.

Co se pak oznámení vám z Prahy dotýče od těch, ješto za to máte, že mně i vám dobrého přejí, že by v obecní pověsti anebo v řeči toho došlo a v slovích na tento rozum, že bych já měl mluviti, chtie-li nám někteří krále sem uvésti a pod JMti jménem neb osobú nám rozkazovati, dokudž let nemá, toho že se nedopustíme a toho že nedovedú, duokudž našich hrdel i statkuov stává: I v paměti máte, že jsem k tomu podobně vám oznámil, co je mne došlo a od koho to vyjíti mělo, a to těmito slovy: že by někto chtěl, aby král přijel do Čech, a že bych já chtěl toho brániti do toho hrdla i do toho statku. I prosím vás, že mne již vedle svého rozumu tam, když se sjedete, omluvna míti ráčíte, aby tomu o mně nevěřili, takové nepravé, vymyšlené řeči, kteréž se o mně smýšlejí, chtíc mne králi JMti, pánu mému milostivému, i lidem studiti, bez mého, dá-li Buoh, proviněnie. Datum Crumlow, fer. III. post festum Decollationis s. Johannis bapt., anno dni XV^{C}XIX. Petr z Rozmberka ɔc.

Cedule. Byl muoj písař z Krumlova, kerýž duochody vybierá, v Linci; pověděl mi, že by tam za něho mělo nějaké pachole od pana Albrechta z Šternberka s listem odpovídacím přijeti, a že by hned mnoství listuov rozpisovati měli po zemi, a zvlášť na pomezné zámky. Pak to jesti jistě tak, žeť jsou tam znamenitě pohotově a že se opatrují na zámciech tak, jakž k takové věci přileží. I jestliže je tak, račte toho povážiti, k čemu se to trefí. O to nyní potud, až do našeho, dá-li Buoh, spolu shledánie.

1319.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi: o odpovědi Albrechta ze Šternberka Hornorakušanům.

Na Krumlově 1519, 31. Aug. Kopie v kopiáři archivu Novohradského F. 482-483/ Nro. 2506.

Vopět panu Lvovi ɔc. — Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Byl bych vám páně Albrechtova z Štern-

berka listu odpovědacieho přípis poslal, ale poněvadž ho vám regenti také přiepis posielají, nezdálo mi se potřebné. I račtež toho povážiti, slušná-li je to věc hajtmana na Tachově, krále JMti zámku, i také kraje Plzeňského, takovú věc tím spůsobem předse bráti bez povolení krále JMti a stavuov tohoto královstvie? Neb sem od vás, tak jak se pamatuji, slyšel, že by král JMt měl psaní učiniti, aby žádných válek ven z země dopúštěno nebylo. I jakž jesti pak kolivěk, již račte v tom pilnost přičiniti, aby to některak přetrženo býti mohlo. Jest přísloví staré, že od zavedených lidí najspíš se zlé rozmahá. Proto jest čas počátkuom zlým předcházeti, aby, kdyby to lehce prošlo, jiní příkladem tím také podobného toho něco předse nebrali, aby skrze zanedbání jiskry, mohouce ji uhasiti, oheň nevyšel.

Prosím vás, co na tomto nynějším sjezdu zavřete a na čem se rozjedete, že mi po mém strýci psaním oznámíte. Datum Crumlow, f. IIII. post festum Decolationis s. Johannis bapt., anno dni XV^CXIX. Retr z Rozmberka ɔc.

1320.

Petr z Rosenberka Janovi ze Švamberka: o jeho ženitbě.

Na Krumlově 1519, 28. Sept. Opis Fam. Švamberk 4.

Urozený pane, pane bratře mój milý! Byste zdrávi jsúc, dobře se jměli, věrně bych vám přál. Co se vašie ženitby dotýče, račte věděti, že jest již na této mieře postaveno, že otec té panny s přátely svými den toho k jednání a k konání, vedle námluvy mé, na vašem miestě učiněné, pokládá tu neděli po sv. Uršuly najprv příštie [21. Octob.] do Cáhlova. Protož račtež ke mně den aneb dva před tím přijiti a přátely, keré se vám zdá, s sebú vzíti, abychom tam na ten den na noc přijeli; neb nenie než čtyři míle ode mne. A tu aby se již ve jméno božie konalo. Protož toho neobmeškávejte. Datum Krumlov, f. IIII. in festo s. Venceslai, anno domini XV^CXIX.

Petr z Roznberka ɔc.

Panu bratru mému milému, panu Janovi z Švamberka ɔc.

1321.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi: prosí o noviny a naříká na strýce své Jindřicha, Jošta a Petra z Rosenberka.

Na Krumlově 1519, 12. Oct. Kopie v kopiáři archivu Novohradského F. 482-483/ Nro 2506.

Item panu Lvovi od pána JMti. — Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, toho bych vám přál. Posielám k vám teď naschvále posla a prosím vás, jak tento nynější sněm rozvedete a zavřete, že mi ráčíte po něm oznámiti. Přitom také prosím, na čem válka pánuov z Gutšteina s falckrabí JMti postavena bude, i také co se pana Albrechta z Šternberka a Cinšpána tkne s Rakušany. Též také prosím, vo starým pánu Janovským a o Klatovských, že mi ráčíte oznámiti.

na čem to postavíte. A jsou-li také jaké jiné noviny před rukami, což je vám slušně možného psáti, prosím, že mi též oznámíte. Datum Crumlov, f. IIII. post Dionisii 1519.

Petr z Rozmberka ꝛc.

Cedule v tom listu. Ráčili jste mi psáti po služebnících mých, když teď nyní s strýci mými z Prahy jsou přijeli, že jste tomu vyrozuměli od pana kancleře, že jsou páni strýci moji na tom byli, kromě pana Jana, nechtějíce toho zápisu konati leč by přitom bylo propuštěno z toho ze všeho zřiezení rodu našeho předky našimi učiněného; než že jste jemu panu kancléři předložili, že to býti, zvláště na tento čas, nemuož, poněvadž toho smlúva neobsahuje, a také že by se tudy zmatek státi mohl, té poctivosti rodu našeho, kteréž jeden z nás, jakožto nyní já, užívati mám a užívám, a že bez toho propuštěnie proto podle smlúvy bude moci každý s svým dielem učiniti, co bude chtíti; a to že by pan kancléř oblíbil, když jste mu to předložiti ráčili, a voni že jsou též k témuž přivedeni*): I muoj milý pane a přieteli! Račte toho povážiti, jak jest mně třeba opatrně s nimi jednati, poněvadž tak málo před očima mají, cožkoli smluví, aby tomu dosti činili. Protož znáti muožete, což bych byl kolivěk s nimi jednal a zavříti měl bez zvláštní nějaké velké pokuty, kdež jsem tomu byl nerozuměl, aby se v to byli dáti měli, než toliko se přiznati, též jako prve, dckami k zřiezení našemu, čehož prve jsou nezachovali, že by žádného gruntu v sobě bylo neneslo.

1322.

Král Ludvík Petrovi z Rosenberka: aby v Čechách nebylo najímáno vojsko proti králi Polskému.

V Budíně 1519, 21. Oct. Orig. č. 3742.

Ludvík z boží milosti Uherský, Český král, markrabě Moravský. — Urozený věrný náš milý! Nepochybujem, že tebe tajno nenie, kterak mistr Pruský**) úmysl má nepřátelsky se pozdvihnúti, aneb snad jest to již učinil, proti králi Polskému JMti, otci a strejci našemu najmilejšímu. Při tom JMt ráčí nás žádati, abychom z královstvie a zemí našich proti JMti poddaným našim táhnúti nedopouštěli; kdež takovú věc za slušnú i spravedlivú poznati jsme ráčili s povinností našie, abychom v tom JMti žádost naplnili. I píšem o tom všem stavuom do království Českého, žádajíce jich, aby proti JMti taženo nebylo ani dopuščíno táhnúti, některé příčiny tomu předloživše, jakož tomu všemu z toho psanie, kteréž sme mezi vás učinili, šíře budeš moci porozuměti. A protož tebe s pilností žádáme a poroučíme, aby ty v tom svú zvláščni pilnost přičinil, jestliže by kdo chtěl proti JMti táhnúti, aby od toho odvozoval jako ten, ješto tobě toho věříme, že by nerad viděl krve našie ponížení i také duostojenství našeho zkáze. Neb jistě nic my sobě toho méně nevážíme, kdož co proti JMti

*) Cf. list páně Lvův de dato 1519 v sobotu den sv. Remigii [1. Octob.]. Bude tištěn v *dodatcích* sbírky páně Dvorského. **) Albrecht Braniborský.

králi Polskému učiní, a zvlášť moha bez toho býti a nemaje k JMti příčiny spravedlivé, jako by se to proti nám stalo. A my, pokadž v tom tvú pilnost poznáme, chcem to rádi milostí naší královskú potomní časy spomínati i skutečně nahražovati. Jakož té jsme celý naděje k tobě, že pilností tvú v tom nic scházeti nebude, aby se v tom vuole, žádost i rozkázánie naše naplnilo. Dán na Budíně, v pátek den sv. Uršuly leta božieho ɔc XIX°, království našich Uherského a Českého čtvrtého.

Ludovicus rex, manu propria.

Urozenému Petrovi z Rozumberka a na Krumlově, věrnému našemu milému.

1323.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi: o dluhu pana Jana z Wartenberka a o podivném chování Jindřicha, Jošta a Petra z Rosenberka.

Na Krumlově 1519, 27. Oct. Kopie v kopiáři archivu Novohradského F. 482-483 / Nro. 2506.

Odpověď panu Lvovi na to psaní*) od pána JMti. — Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Z přiepisu sněmu nynějšieho, kerýž jste mi poslati ráčili, vám velmi děkuji. A teď vám posielám list, kerý panu Janovi Wartemberskému píši, co se té summy dotýče, kerúž mi vo tomto sv. Havle nyní minulém zaplatiti měl. Nepíši jemu nic jiného než to, jakž vy v ceduli své dotýkati ráčíte, že jemu k vuoli to učiniti chci a za zlaté peníze vzíti tak, jakž nyní zlatý uherský platí, a také že toho vedle jeho žádosti chci až do tohoto sněmu strpení míti; jakož když, dá-li Buoh, domuov přijedete a s vámi se shledám, vás toho šieře zpravím, a při tom vás prositi budu, když k budouciemu sněmu pojedete do Prahy, abyšte mi ty peníze, když vyčteny budou, s sebú přivezli. A jakož mi psáti ráčíte oznamujíce, že po hodu Všech Svatých ten týden na Blatné býti úmysl máte: i prosím vás, když tu přijedete, račte mi oznámiti.

Dodáno mi jest psaní vaše tu chvíli, kdy jsem se se pány z Švamberka, bratřími mými milými, z Cáhlova domuov vrátil. I dal jsem tu hned podle žádosti vaší výpis té odpovědi, kteráž jest toho času od krále JMti poslóm našim dána, panu Krištoforovi z Švamberka. Datum Crumlow, feria V. in vigilia ss. Simonis et Jude apostolorum, anno dni XV^C^XIX. Petr z Rozmberka ɔc.

Cedule v tom listu. Pane a příteli muoj milý! Bylo by co vo mých strýcech psáti, jaký zpuosob nyní při niech se drží, ale nehodí se psaním toho oznamovati. Než když, dá-li Buoh, najprv se spuolu shledáme, nebude vás tajno. Než to vězte, že na tom jsou, že k tomu dělení chtí vzéti pana kancléře a pana Oldřicha hrabie Kladské, ujce mého; a pan Jan, strýc muoj, pana Krištofora z Švamberka a Johannesa, písaře páně Henrichova z Švamberka.

*) To jest odpověď k listu, který psal pan Lev panu Petrovi 1519 ve čtvrtek po svatém Lukáši evang. (20. Octobr.). Bude tištěn v dodatcích sbírky páně Dvorského.

1324.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi: o společné schůzi.

Na Krumlově 1519, 9. Nov. Kopie v kopiáři archivu Novohradského F. 482-483 / Nro 2506.

Druhé psaní panu Lvovi od pána JMti. — Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte zdrávi jsúc ꝛc. Jakož mi na mú žádost příjezd svuoj na Blatnú psaním svým oznamovatiráčíte: i tomu jsem rád, že vás tu již blíž od sebe mám, neb jsem toho úmyslu, když jedné teď registra zřiedím, keréž strýcóm svým vydati mám, bude-li možnost má, k vám na Blatnú přijeti, aneb vás prositi, abyšte se se mnú v některým místě sjeti ráčili. Neb jest toho nekerá potřeba má s vámi se viděti a vo nekerú potřebu svú rozmluviti. Datum Crumlow, fer. IIII. post festum s. Leonhardi, anno dni XV^C^XIX. Petr z Rozmberka ꝛc.

Cedule v tom listu. Muoj milý pane a příteli! Jest jedno přísloví řecké, když je kto v jakým nebezpečenství, že jest jako mezi kladivem a nákovadlem. Pak mně se zdá, že jsem já nyní mezi kladivem a nákovadlem, jakož vás toho, když se, dá-li Buoh, s vámi shledám, zpravím, ješto vám to bude, mně se zdá, s podivení [sic].

1325.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi: že přijede k němu na Blatnou.

Na Krumlově 1519, 24. Nov. Kopie v kopiáři archivu Novohradského F. 482-483 / Nro 2506.

Odpověď od pána JMti panu Lvovi.*) — Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Z přiepisuov, keré jste mi poslati ráčili, co král JMt po krajiech i také Pražanóm psáti ráčí, vám velmi, jako svému milému příteli, děkuji. Přitom, kdež jste mi list krále JMti, kerýž mně ráčí psáti, ráčili poslati, JKMt mi nic jiného psáti neráčí, než to, což list obecní v sobě zavírá, co se tažení proti králi Polskému JMti dotýče,**) jakž za to mám, že vy též jeden máte.

Co se pak našeho spuolu shledání dotýče, račte věděti, že, byšte mi byli vo to i nepsali, tehdy jsem toho úmyslu byl, s vámi se pro některé své pilné potřeby shledati. I ještě mi registra nětco nejsou všecka dořiezena, keréž mám strýcóm svým k dělení položiti, že písař panstvie Třeboňského s svými ještě nepřijel. Ale naději se ho na každý den, že přijede. Než jiná jsou všecka již pohotově. A když je jedné strýcóm svým dám, hned k vám na Blatnú přijedu, a oznámím vám jeden den před tím, když budu míti přijeti. Muoj milý pane a příteli! Ač bych vás rád jako svého milého přítele viděl, kdybyšte ke mně na Krumlov přijeti ráčili, ale podle toho zpuosobu, jakž znáte, nemuož se dobře na tento čas trefiti, tak jakž ste toho sami v psaní

*) Odpověď k listu, který psal pan Lev panu Petrovi de dato 1519, v úterý den sv. Cecilie (22. Nov.), bude tištěn v dodatcích sbírky páně Dvorského. **) Č. 1322.

svém dotknúti ráčili. Datum Crumlow, f. V. in vigilia s. Katherinae virginis, anno dni XV^C^XIX^o^. Petr z Rozmberka ꝯc.

1326.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: podávají se ve sporu svém o mýto na silnici Prachatické na přátelské rozeznání zvolených rozsudí.

V Písku 1519, 26. Nov. Kopie č. 3743 A.

Vopět od Pieseckých pánu JMti. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, pane nám laskavě přieznivý! VMti službu naši vzkazujem, šťastného panovánie v dlúhém zdraví napřed bychom VMti věrně přáli. Co se té nesnáze mezi VMtí a Prachatickými, poddanými VMti, s jedné a námi strany druhé dotýče, po psaní našem, kteréž jsme, VMti úmysl náš upřiemý k VMti oznamujíc, před časem učinili, že bychom rádi s VMtí sami beze všech jiných prostředkuov o to se srovnali, měli jsou poslové naši s VMtí u Vodňanech shledánie. Tu jste VMt, tak jsme z jich zprávy vyrozuměli, výsady toliko, kteréž na Prachatice máte, okázati ráčili; kdež nám se zdá, že by neměly proti našim výsadám a spravedlnostem na odpor býti. A poslové naši tu jsou také spravedlivé výsady naše VMti okázali. Ale že VMti i poddaným VMti k takovému předsevzetí proti výsadám našim zdá se spravedlivost jmíti, a nám také vidí se slušné a spravedlivé výsad našich se držeti: a tak se to sjíti nemohlo, abychom se o to s VMtí sami srovnati mohli. I VMt abyšte znáti ráčili, že bychom té přízně, kterúž jsme od VMti s skutečným dobroděním k sobě seznávali, nechtěli rádi žádnú příčinú naší umenšiti, aniž úmysl náš jest, co proti VMti předse bráti, což by slušně a spravedlivě státi nemohlo: i chceme, tak jakž jste nám toho VMt podati ráčili, to k ohledání dobrých lidí mezi VMtí a námi přistúpiti pod dobrú vuolí. Protož VMt ráčíte-li na tom býti, VMti prosíme, že nám to po tomto poslu oznámiti ráčíte, a ty dobré lidí, kterýchž byšte k ohledání té nesnáze strany VMti žádati ráčili, nám jmenovati, a my také ty, kteréž bychom vyslati měli strany našie, chtěli bychom VMti oznámiti. VMti věříme, jestliže byšte ráčili toho úmyslu býti, že tím prodlévati neráčíte. Neb my již k VMti prohlédajíc, škodu nemalú dlúhý čas trpělivě snášieme a netolik náš, ale i krále JMti, pána našeho najmilostivějšieho, užitek opouštieme. Datum Piesce, sabbato post festum s. Katherinae virg., anno dni ꝯc XIX. Purkmistr a rada města Piesku.

1327.

Petr z Rosenberka Píseckým odpovídá k předešlému listu.

Na Krumlově 1519, 7. Dec. Kopie č. 3743 A.

Odpověď na to Pieseckým. — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Jakož jste mi psali, což se mne a Prachatických, poddaných mých, a vás dotýče, že k tomu přistupujete, aby o to přátelským rovnániem jednáno pod dobrú vuolí bylo

skrze některé dobré lidi, tak jakž jsem tomu z vašeho psaní šieře porozuměl: i vězte, že chci dva dobrá člověky k takovému jednánie vydati, a vy že byšte též také vydali, a o to abychom se spuolu v slušném miestě sjeli. A to po tomto sněmu najprve příštím chci vám toho den brzo oznámiti, nežli z některých slušných příčin nemuože to prve býti. A když na ten rok, o kteréž se místo k tomu sjezdu svolíme, přijedeme, chci s sebou ty dva přátely, kohož od sebe vydati budu chtieti, mieti, a vy že byšte též učinili. Datum Crumlow, f. IIII. in vigilia Conceptionis glor. virg. Mariae, anno dni XV^C^XIX. Petr z Roznberka ɔc.

1328.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: přijímají návrhy jeho.

V Písku 1519, 8. Dec. Kopie č. 3743 A.

Opět od Pieseckých pánu JMti. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, pane nám laskavě přieznivý! VMti službu naši vzkazujem. Srozuměvše z psaní VMti, že jste se VMt s námi o to snésti ráčili, aby ty nesnáze byly dobrými lidmi ohledány ɔc: i již my přitom stojíme. VMti toliko za to prosíme, který byšte VMt den ráčili se a kde s námi o to sjeti, že nám to, abychom se přátely mohli opatřiti, před časem oznámiti [sic]. Datum Piesce, fer. V. die Conceptionis b. Mariae virg., anno ɔc XIX. Purkmistr a rada města Piesku.

Vysoce urozenému a mnohomocnému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc a na Krumlově, pánu nám laskavě přieznivému.

1329.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: prosí, aby bez dalších průtahů určen byl den ke sjezdu.

V Písku 1520, 6. Febr. Kopie č. 3743 A.

Opět Písečtí pánu JMti. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, pane nám laskavě přieznivý! VMti službu naši vzkazujem. Což se toho zuostánie o silnici Husineckú a podánie na dobré lidi mezi VMtí a námi dotýče, kdež jsme VMti, k tomu přistúpivše, prosili z hodných toho příčin, že netoliko na našich užitcích spravedlivých hyneme, ale i krále JMti duochoduov z toho umenšenie neznáváme [sic], aby tiem prodléváno nebylo. I VMti ještě za též prosíme, že v tom VMt odtahovánie a prodlévánie dlúhého činiti neráčíte, ale tu věc tak, jakž jste nám VMt prve připsati ráčili, zpuosobem zuostánie a svolenie svrchudotčeného před se k rovnání vzieti, a nám den oznámiti i miesto, kde bychom se s VMtí sjeti měli, abychom my o tom vědúc, přátely se také k tomu opatřiti mohli. Neb jestliže by se tiem dlúho odtahovalo, muožte VMt znáti, že by nám taková věc z příčin předložených nemalé obtie-

ženie přinésti mohla. I vzdy VMti věříme, že tím prodlévati neráčíte. Odpovědi žádáme. Piesce, f. III. [sic]*) die s. Doroteae virg. anno ꝯc XX.

Purkmistr a rada města Piesku.

1330.

Petr z Rosenberka Píseckým: že teprv po Veliké noci rok a místo ke schůzi určiti může.

Na Krumlově 1520, 9. Febr. Kopie č. 3743 A.

Odpověď na to psaní. — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Jakož mi píšete, což by se nějakého zuostání o silnici Husineckou a podánie na dobré lidi mezi mnou a vámi dotýkati mělo, kdež že byšte mne, k tomu přistúpivše, prositi měli, aby tím prodléváno nebylo: i nevím já nic vo tom, aby kerá ruoznice vo Husineckú silnici mezi mnou a vámi byla, aneb aby kdy na tento čas zmínka kerá byla vo Husinecké silnici. Než co se té ruoznice tkne, keráž jest mezi mnou a poddanými mými Prachatickými s jedné a vámi strany druhé, i kdež píšete prosiece, abych v tom odtahovánie a prodlenie dlúhého nečinil: i vězte, že jistě tento čas bezelstně tomu dosti učiniti nemohu, abych vám den a místo oznámiti měl, kde bychom se vo to spuolu sjeti měli, nebo těchto časuov přátel k tomu potřebných nemohl bych míti. Nežli po Velice noci, dáli Buoh, tu hned všeho jiného zaneprázdnění, puokudž budu moci, na straně nechaje, vám den a místo oznámím, kde bychom se sjeti a voto skrze přátely své, keréž s obú stran vydáme, jednati měli, zúmyslně v tom odtahuov nečině. Datum Crumlow, f. V. in festo s. Apoloniae virg. Anno dni XV^C^XX.

Petr z Rozmberka ꝯc.

1331.

Petr z Rosenberka Krištofovi ze Švamberka: o dělení statku mezi ním a Janem ze Švamberka.

Na Krumlově 1520, 23. Febr. Orig. Fam. Švamberk 23.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Kdež mi ráčíte psáti, co se toho dělení mezi vámi a panem Janem, bratrem vaším, dotýče, při tom mi přiepisy posielajíce, co jest pan Jan panu Heinrichovi strýci vašemu psal, i také kterú jste vy odpověď též panu Heinrichovi na to dali, prosiece, abych tomu vyrozumnějíc, vám radu mú a zdání po panu Janovi z Šternberka oznámil, dokládajíce, jestliže by vaše podánie přijato nebylo, že bych já i jiní přátelé naši znali, že by taková věc vámi nesešla etc. I muoj milý pane bratře, znám to, že s těžkem by to dělení, jestliže by se se cedulemi stalo, mezi vámi přátelství neslo. Poněvadž jsem vás obojích přirozený přítel, radši bych viděl, aby to mezi vámi přátelským během srovnáno bylo, aby žádná příčina k ne-

*) Doroty připadlo toho léta *v pondělí*, neboť 1520 byl rok přestupný, sic jinak hodil by se úterek = fer. III. Viz *Emlerův* Kalendář tab. 18.

libosti mezi vámi nebyla. I pověděl jsem panu Janovi, kmotru svému milému, prose, aby vám oznámil, že já jakožto přítel váš obojích nejradši bych viděl, aby mezi vámi přátelsky srovnánie bylo, a ač se pan Heinrich z Švamberka, strýc váš a bratr muoj milý, toho zbavuje, že já chci k němu poslati hajtmana svého, pana Jindřicha Krušovského, aby ho ode mne žádal, aby v tom úmysl svuoj změnil a to k sobě, poněvadž se obojí naň podávate, pod dobrú vuolí přijal, a že jemu to najlépe příleží jakožto nejstaršiemu rodu vašeho. Kdež jsem té naděje byl, že to učiní. Ale poněvadž tím napředpsaným zpuosobem toho na se vzeti nemíní z příčin některých, kteréž je mi po hajtmanu mým oznámil: i muoj milý pane bratře, poněvadž toho tím zpuosobem pan Heinrich, strýc váš a bratr muoj milý, na žádost mú na se přijeti nechtěl, jest žádost má i prosba, jestli možné, abyšte se se mnou v Strakoniciech sjeti ráčili a mně po tomto mým poslu oznámili, kerý byšte tu den býti mohli, jedné abych já také postačiti mohl. I chtěl bych s vámi o to ústně rozmluviti a té cesty pohledati, kudy by to dělení mohlo mezi vámi přátelsky srovnáno býti, jakož té naděje jsem, poněvadž se z obú stran slyšeti dáte, že byšte se chtěli obojí přátely zpraviti i také napraviti dáti, ač by se přátelóm v čem potřebné zdálo. Odpovědi žádám. Datum Krumlov, fer. V. post cinerum anno domini XV^C^XX.

Petr z Rozmberka.

Mému milému panu bratru etc. panu Kristoforovi z Švamberka.

1332.

Jan Drochovec Petrovi z Rosenberka: omlouvá se pro nepříjezd.

B. m. [1520?] 4. April. Orig. Fam. Drochowec.

Urozený, urozený pane a pane mój milostivý! Službu svú vzkazuji VMti a VMti. Kde ste mi ráčili VMt psáti, abych k VMti přijel: i pane milý, Bůh ví, že bych to rád učinil; než, pane milý, stluk mě kůň, že Bůh ví, že nikam nemohu; než by mi pán Bůh málo pomoh, chci k VMti přijeti. Aneb mi račte psaním oznámiti; pakli je pilná potřeba, chci k VMti přijeti. Dán tu středu před velikým štvritkem [sic].

Jan Drochovec z Plané.

Urozenému, uroz. pánu a panu Petrovi z Rozemberka JMti, pánu mně příznivě laskavému.

1333.

Jaroslav z Šelnberka a Radslav Beřkovský Petrovi z Rosenberka: o poselství svém v Budíně u krále.

V Budíně 1520, 5. April. Opis číslo . . .)*

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a přieteli muoj milý a pane mně příznivý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bychom VMti rádi přáli. Račte

*) Na ten čas nenalezeno. Palackým opsáno ve Třeboni r. 1828, a dle toho opisu zde vydáno. Cf. Dějiny č. V. 2. str. 369.

věděti, že sme do Budína přijeli ve čtvrtek před květnú nedělí [29. Mart.], a tu sme krále JMti pána našeho milostivého v dobrém zdraví našli. Kdež pak hned nazajtří [30. Mart.] byli sme slyšáni o potřeby ty, o kteréž sme vysláni od VMti i od jiných pánuov a přátel našich. Kdež předkem toho sme žádali, aby nás král JMt zjevně přede všemi slyšeti ráčil, a že nic toho mluviti nebudem, což jest tajného, než to, což jest se zjevně přede všemi stalo a jednalo. I nezdálo jest se pánuom uherským toho činiti, abychom poselství naše zjevně díti měli, než žádali nás, abychom v radě mluvili. Kdež nemohúc k jinému přivésti, i tak sme učinili, jak jest král JMt se pány uherskými míti ráčil. A když sú nás vyslyšeli, jest nám povědieno od krále JMti, abychom na ten čas zase do hospody jeli, že JMt poradě se o to se pány, že nám ráčí brzkou odpověď dáti, abychom se zase tiem spíš mohli k našim pánuom a přáteluóm navrátiti. Kdež sme pak té odpovědi vždy očekávali, až teprve včera v samý večer [4. April] jest nám odpověď dána zvlášť o příjezd krále JMti do královstvie Českého, kdež buohdá tu naději máme, že JKMt příjezdem svým do královstvie Českého dlúho prodlévati neráčí. A tak tomu rozumíme, že znamenitý počet biskupuov i pánuov uherských s JMtí přijedú; než tak za to máme, že jich příjezd ne tak mnoho bude pro poctivost krále JMti, aby s JMtí jeti měli, jako proto, aby JMt což by najspíše mohli zase od nás do královstvie Uherského uvedli. Kdež pak o těch věcech bylo by mnoho co psáti; ale na ten čas toho zanecháme a VMti toho všeho širší zprávu dáme, když se s VMtí buohdá shledáme. Kdež úmysl náš jest, bude-li vuole boží, odsud z Budína v pondělí velikonoční [9. April] vyjeti; a k tomu se tak chcem přičiniti, abychom mezi VMt do Rakovníka, což najspíšeji moci budem, přijeli; než již v tyto kající dni nezdálo se jest nám odsad vyjeti. Také račte věděti, že král JMt panu hofmistrovi psáti ráčí, aby o Svátosti soudu komorního nedržel, než jeho odložil do sv. Martina. A též psáti ráčí úředníkóm menším, aby také soudu svému též odložili. Při tom také psáti ráčí panu purkrabí najvyššímu, aby na tento čas žádných lidí valně na hrad Pražský nepouštěl. A k tomu sjezdu v Rakovníce že JKMt povolenie své dáti ráčí, aby držán byl; kdež sme ten list také najvyššímu panu purkrabí poslali. Ač bylo by ještě mnoho co psáti potřebného, ale pro krátkost času toho sme učiniti nemohli, abychom posla dlúho nedrželi, aby před tím sjezdem Rakovnickým u VMti býti mohl. A račte věděti, že sme zde našli v Budíně pachole páně hofmistrovo, kteréž od něho k králi JMti jest s listem přijelo, kdež pan hofmistr králi JMti píše, omlúvaje se a prose, jestliže by o něm k JMti jaká zpráva došla aneb psaní, aby JMt tomu věřiti a místa dávati neráčil, že jest nic toho nejednal, což by k dobrému JMti nebylo.*) Pak tu sme my JMti pověděli, ráčí-li JMt jemu to oznámiti, co sme my od sebe i od pánuov přátel našich na JMt vznesli, že to proti nám nic nenie a že to muožem dobře strpěti, neb že sú se ty všecky věci

*) Viz A. Č. I. str. 72 č. 3.

zjevně a světle dály v pravdě, jakž sme my je JMti oznámili. S tím dajž pán Buoh nám se spolu šťastně ve zdraví shledati, jestli vuole jeho svaté milosti. Datum Budae, fer. V. ante festum paschatis anno ꝛc XX°.

Jaroslav z Šelnberka a z Kosti na Přerově, najvyšší komorník království Českého.

Radslav Beřkovský z Šebieřova ꝛc, najvyšší písař království Českého.

Urozenému pánu, panu Petrovi staršímu z Rosenberka a na Krumlově, panu příteli našemu milému.

1334.

Jindřich z Rosenberka bratrovi Petrovi: o smrti Hedviky z Rosenberka provdané za Řehoře ze Starhemberka, a o smrti synáčka pana Adama Hradeckého.

Ve Třeboni 1520, 2. Mai. Orig. Fam. Starhemberg.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se ve zdraví dobře měli, toho bych vám věrně přál. VMt ráčili jste mi psáti, že sestra vaše a teta má, paní Hedvika, tuto sobotu nyní minulú [28. April] z tohoto světa sešla jest smrtí, jejíž duši Buoh všemohúcí rač milostiv býti. Toho sem věrně nerad slyšel. Kdež pan švagr náš, pan Řehoř Štarhenbergéř žádal jest, abychom služby za duši její činiti rozkázali: i račte VMt věděti, že sem týž rozkázal, po všem panstvie služby za duši její činiti. Také VMt račte věděti, že [panu] Hradeckému umřel jest syn *), kterémuž jste ráčil kmotrem býti. Ex Trzebon, f. IV. in die s. Sigismundi annorum ꝛc XV^C^XX°.

Jindřich z Roznberka ꝛc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ꝛc, panu strýci mému milému.

1335.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: důrazně žádají o sročení ve při o mýto na Prachatické silnici.

V Písku 1520, 14. Mai. Kopie 3743 A.

Item, vopět od Pieseckých. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, pane nám laskavě přieznivý! VMti službu naši vzkazujem. Což se té nesnáze mezi VMtí a Prachatickými s jedné a mezi námi a obcí města našeho strany druhé dotýče, o kterúž jsme s VMti dobrými lidmi ohledáni býti povolili, žádajíc již nejednú VMti a často připomínajíc, abyšte tiem VMt, že netoliko skrze takové dlúhé odtahy nám škoda nemalá se děje, ale i JMKské, pánu našemu milostivému, užitkuov spravedlivých znamenitě ucházie, aby tím nebylo prodléváno: i ještě VMti za též prosíme, že tím odtahovati neráčíte. Neb jestliže by se v tom delší vzdy prótahové dáli, již bychom na tom déle státi a týchž užitkuov, jichžto se nám nemálo umenšuje a scházie, opustiti

*) V žádné z dosavadních genealogií nepřichází. *Jména* neznám.

nemohli, v tom VMti věřiec, že byšte nám za zlé míti neráčili. Datum Piesce f. II. Rogationum, anno ꝛc XX°. Purkmistr a radda města Piesku.

1336.

Petr z Rosenberka Píseckým: slibuje položiti jim rok ke schůzi po soudě letničním.

Na Krumlově 1520, 18. Mai. Kopie č. 3743 A.

Odpověď Pieseckým na toto psaní. — Služba má, moudří a opatrní sousedé milí! Kdež mi píšete, co se nesnáze té tkne mezi mnou a poddanými mými Prachatickými s jedné a vámi a obcí města vašeho strany druhé, vo kterúž byšte se mnou dobrými lidmi ohledáni býti měli, dokládajíce, kerak byšte mne již nejednú za to žádali a často připomínali, aby tím prodléváno nebylo, i ještě za též prosiece ꝛc: I vězte, že jsem já pro tyto ruoznice, keréž jsou nyní vznikly, přátel těch, kerýchž bych k tomu potřeboval, míti nemohl, a z té příčiny jest se tím prodlilo a ne z jiné. Než, dá-li Buoh, když tento soud, kerýž při těchto suchých dnech letničných najprv příštích držán bude, zmine, tu já vám po tomž soudu chci týden napřed oznámiti, kdy a na kerým místě se sjeti máme, já s svými přátely a vy také s svými. Datum Crumlow, f. VI. post festum Ascensionis dni, anno ꝛc XV^C^XX. Petr z Rozmberka ꝛc.

1337.

Petr z Rosenberka zamlouvá si u pánů ze Švamberka pomoc proti Zdeňkovi Malovcovi.

B. m. [1520 kolem 27. Jul.]) Orig. č. 3806.*

Urození páni a bratří moji milí! Tajno vás nebuď, že Zdeněk Malovec na mně svévolně nesnáze hledá, kdež jiného neznám, než že spolu zajdem. Protož prosím vás jako svých milých bratří, že mne neopustíte a lidem svým že pohotově býti rozkážete, nedlíc. A když bych vám oznámil, abyšte mne pomocí svou neopouštěli, jakož bych já též vás v potřebě vašie neopustil. Ruka má. Petr z Rozmberka.

Pánóm a bratřím mým milém panu Hendrichovi a panu Krištoforovi pánuom z Švamberka.

1338.

Petr z Rosenberka Janu Tlukovi, aby přezvěděl, kam Táborští vojensky z Vodňan potáhnou.

Na Krumlově 1520, 31. Jul. Přepis č. 3748.

Petr z Rozmberka ꝛc. Přízeň má, Tluku milý! Věz, že jest dnes do Vodňan nětco pěších z Tábora přitáhlo a mají s sebou vozy, zbroji i pavezy. A tak za to mám, že dále potáhnú. I mnedle zpuosob někoho, ktoby tomu rozuměl, aby jel a shledl

---

*) Vročeno dle zmínky v Palackého Dějinách V. 2. 375. Viz článek M. *Kolářův*: Jak pan Zdeněk Malovec r. 1520 Tábority potřel nad Blanicí, ve Sborníku Historickém I. 74 a násl.

kam potáhnou, a co počínati budou; a jakž zvieš, daj mi dnem i nocí znáti. Datum Krumlov, feria III. post festum s. Annae matris Mariae anno domini XV^{C}XX.

Janovi Tlukovi v Prachaticích, věrnému milému.

1339.

Jindřich ze Švamberka Petrovi z Rosenberka: o úmyslu svém jeti do Vratislavě; o prostředcích proti panujícímu moru.

Na Zvíkově 1520, 21. Sept. Orig. č. 3753.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a bratře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane bratře! Kdež jste ráčili toť nynie u mne na Zviekově býti a s najvyšším panem purkrabí spolu se shledati, i chtěl sem s vámi rád o některé potřeby své rozmluviti, i znal sem, že toho času slušného s vámi k rozmluvení nemám, znaje zaneprázdnění v tom vašeho; než byl sem na tom, neprodlévaje, k vám na Krumlov přijeti a o své některé potřeby s vámi rozmluviti. Ale poněvadž pán Buoh ráčí nás ránú svú navštěvovati, tímto zlým povětřím morním, a pro naše hřiechy nás trestati, kdež se všech stran zde okolo, blízko okolo mne, mrou: i jest úmysl muoj, neprodlévaje do Vratislavi jeti, neb tak slyším, že jsou tam prve velmi mřeli a že jest již tam čisté a zdravé povětří. Než rád bych s vámi se prve shledal. I prosím, jestli možné, že se ráčíte se mnú shledati, nemrou-li, v Netolicích, v tuto středu najprv příští [26. Sept.]; pakli by tu mřeli, ale v Vodňanech na ten den, abychom se spolu shledali. Ač bych k vám rád na Krumlov přijel, ale pro krátkost času jiezdy mé do Vratislavi nedobře by mi se mohlo to trefiti. Neb také bych rád něco sobě zde o svých věcech pořídil, než bych odsud odjel. Ale také vás, muoj milý pane bratře, prosím, že mi ráčíte poslati recept toho prachu zeleného a té lektvary pro morní povětří, kdež jste prve ráčili mně a pánu Krištoforovi dáti. I nechal ho pan Krištofor toho receptu u apatykáře. A rád bych jej měl, a to proto, jestliže by mi se toho jeho nedostalo, abych v Vratislavi dal sobě nového nadělati, a tím receptem vaším se spraviti a jak a kterak jeho užívati. A jestli možné, že i toho červeného prachu recept mi také ráčíte poslati. A dále Vaňkovi, písaři svému, sem o to poručil s vámi rozmluviti, žádost a prosbu mú na vás vzložiti, kdež bez pochyby sem tu, což v tom najpotřebnějšieho a najlepšieho znáte, že mi to oznámiti ráčíte. A prosím, že někoho svého do Budějovic ráčíte hned poslati, aby mi těch věcí naděláno bylo. A již Vaněk, písař muoj, jemu, koho ráčíte poslati, na to i na stravu penieze dá. Neb bez pochyby sem, že vám z lepších a novešich [sic] věcí to připraví, než kdyby věděl, že to má mně býti. Neb před některým časem nedávno některé věci mi poslal, ježto mi se zdá příliš draho, že by nebyly tak udělány vedle receptu, které sem mu poslal od Franty. I vzkázal sem mu, že ho chci prázden býti a věci od něho nebrati. I z té příčiny se ho obávám, že by mi nic dobrého neposlal. A pán Buoh

rač se nám dáti spolu, mój milý pane bratře, sčastně a ve zdraví shledati, jestliže vuole jeho svatá jesti. Datum Zviekov, fer. VI. in die s. Mathei apost. et evang. anno ꝯc V^C^XX. Henrich z Švamberka ꝯc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ꝯc, panu bratru mému milému.

1340.

[Jan z Vítence] Petrovi z Rosenberka: že Pražané se vychloubají listem nejv. purkrabí, že nepřátele svoje všude vyzdvihovati mohou.

B. m. [1520, Octbr.]. Přepis č. 3767. a.

VMti také oznamuji, že jest mi z Prahy včera psáno, kterak páni Pražané se pochloubají, že od JMti pána mého*) psaní mají, že jest jim to dopustil, aby oni své nepřátely, kdežbykoli k nim přijíti mohli, vyzdvihali. I jestli takové psanie mají, nic tu neslušného by nebylo, nebo předešlá zřiezenie to v sobě dostatečně, aby to každý bez opovědi učiniti mohl, zavierají. Než což se obyvateluov královstvie Českého, na kteréž by se o přechovávánie domnievalo, dotýče, o tom nedržiem, aby JMt pán jim k tomu, aby mimo řád a právo na koho sáhati měli, povolovati ráčil, nebo o tom široké a zjevné, jak se k takovým podle práva a zřiezenie zemského zachováno a k nim hleděno býti má, pravidlo jest, a ktož by také jináče, opovrha jmenované zřiezenie zemské, se v tom ukázal, co to na sobě nese, bezpochyby každý to znáti muože.

1341.

Jan z Vítence Petrovi z Rosenberka: prosí o radu, jak se zachovati proti Pražanům, kteří proti Sudovi táhnou.

Na horách Matky Boží u Velhartic 1520, 31. Octob. Orig. č. 3757.

Službu svú povolnú VMti vzkazuji, urozený pane, pane mně milostivý. Milostivý pane! JMt pán muoj, najvyššie pan purkrabě Pražský, maje z tohoto královstvie Českého před zlým povětřím úmysl do Slezska ustúpiti, ráčil mi poručiti některým úředníkóm svým oznámiti, přišla-li by jaká na kterého z nich potřeba, aby se k VMti utekli ꝯc, jakož tak sem já učinil a dotčeným úředníkóm JMti páně vuoli oznámil. I poněvadž na tento čas mnohé výtržnosti a věci prve nebývalé nastávají, jedni proti druhým mimo řád, právo se pozdvihujíc a na se sahajíc, jakožto města proti některým z rytieřstva a též zase někteří z rytieřstva proti městóm; kdežto pak nynie se přihodilo, že páni Pražané asi v pěti stech lidu na Tochovice udeřivše, paní Vranovskú samú osmú na vuoz svázavše do Prahy poslali, jakž bez pochyby VMti ta věc šieře snad již oznámena jest; a ten hlas se pouští, že by na pana Sudu také táhnúti chtěli**): I jestli by se taková věc přihodila, za to VMti prosím, kterak se v tom za-

*) To jest Zdeňka Lva z Rožmitálu.

**) O výpravě Pražan proti Tochovicům a Janovicům obšírně se vypisuje v celé řadě následujících dopisů (č. 1344, 1346—1369). Cf. k tomu příslušné dopisy Zdeňka Lva z Rožmitálu v A. Č. VIII. str. 189.

chovati máme, máme-li panu Sudovi ku pomoci táhnúti čili v pokoji býti, že mi v tom VMti úmysl a vuoli oznámiti, čím bych se v tom s úředníkem zdejším gruntovně spraviti mohl, ráčiete; nebo v tom i ve všem jiném VMtí se spraviti míniem. Dán na Horách Matky božie u Velhartic, v středu před hodem Všech Svatých leta oc XX°.

Jan z Vítence a na Svádově, na dotčených horách hajtman.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka JMti, pánu mně milostivému.

1342.

[Jan z Vítence a na Svádově Petrovi z Rosenberka]: o dolování u Velhartic a propůjčení kaménku k dolování.

[Na horách Matky Boží u Velhartic 1520, 31. Oct.]. Kopie III., 4., 1.

Milostivý pane! Z daru pána Boha všemohúcího dobře se nám na našich Horách vede, a vždy čím dál ruda se množí a lepšie; nebo každý týden, děkujíce pánu Bohu, při najmenšiem po XXXti a XLti hřivnách stříebra vyšmelcujem, a kdyby nás potřeby jakožto uhlé, kamének a časem i volovo nemeškalo, i po Lti a LXti hřivnách muožem dělati toliko z toho jednoho dolu sv. Anny. Však o tom sem tyto časy najvíce pečoval a pracoval, že jsem volovem i uhlím se dobře zásobil, krom ještě o kamének nám najtieže přichází; neb jej nedaleko od Jochnstalu bráti musíme. I mám toho správu, že na VMti horách toho nazbyt jest, a že by nám od VMti laciněji přicházeti mohl a také blíže poň posélati. I za to VMti prosím, jestli tak, že jeho na VMti horách dosti jest, však kterýžby chudý byl a v sobě stříebra neměl, že nám ho sem s jednu fůru popřieti a prodati poručiti ráčiete; chci jej rád, což bude zaň jmieti býti, zaplatiti, a VMti toho zasluhovati, abychom tím jedné meškáni nebyli. A jestli VMt k tomu svoliti ráčíte, píši VMti služebníku, panu sekretáři, aby hned fůru zednaje, takový kamének bez meškánie sem vypravil. A také prosím, račte mi VMt oznámiti, budu-li motci potom předse na VMti hory po více posélati, nebo toho drahně každý týden vypotřebujem.

1343.

Petr z Rosenberka Janovi z Vítence: odpovídá k předešlému listu.

B. m. 1520, 3. Nov. Kopie III., 4, 1.

Co se pak kaménku dotýče, kdež prosíš, abych ho vám fuoru, ač jestliže by chudý byl a stříebra v sobě neměl, popřál a prodati rozkázal: i věz, že já ho u svého dolu ještě nemám, neb ještě nešmelcuji. Než u jednoho dolu, tu ho mají s potřebu, ale drží stříebro; a protož musel by někdo sem přijeti a voň se s kverky smluviti,

---

č. 252 a násl., listy psané od Heřmana Janovského (vydal J. *Prášek* ve Sborníku Historickém II. 353 a násl.), a vypravování Palackého V. 2. 378 a násl.

puokudž by pánu tvému, mému milému příteli, s užitkem bylo, a já bych k tomu chtěl připomoci, že by slušně prodán byl. A kdež mi oznamuješ, že u vás po XXX a XL hřivnách střiebra na týden dělají, toho já pánu tvému a mému milému příteli věrně přeji; u mneť se také, děkujíc Bohu, čím dál, tím lép hory jdou. Datum sabbato post festum Omnium Sanctorum, anno domini XV^C^XX. Petr z Rozmberka ɔc.

Slovutnému vladyce Janovi z Vítence a na Svádově, hajtmanu na Horách Matky Božie u Vlhartic, mně milému.

1344.

Petr z Rosenberka Janovi z Vítence naučení dává, jak se zachovati, potáhnouli Pražané proti Janovicům.

B. m. [1520 počátek Nov.]. Přepis č. 3767 b.

Služba má, slovutný vladyko, příteli milý! Kdež mi píšeš oznamuje, žeť pan tvuoj, najvyšší pan purkrabie Pražský, při odjezdu svém do Slezska poručil některóm úředníkóm svým oznámiti, přišla-li by jaká na kterého z niech potřeba, aby se ke mně utekl. I poněvadž by na tento čas mnohé, prve nebývalé výtržnosti nastávati měly, a mezi jiném že by se ten hlas pouštěti měl, že by páni Pražané na pana Sudu táhnúti chtěli, proše, jestliže by taková věc se přihodila, ať bych v tom úmysl svuoj oznámil, kterak byšte se v tom zachovati měli ɔc, tak jakž tvé psaní v širších slovích obsahuje. I toto jesti zdání mé: poněvadž Janovice v Plzeňském kraji jsú, jestli že by jej obehnali, jakož té naděje nejsem, potáhne-li kraj Plzeňský k retunku a budete-li vy od hajtmanuov v kraji našem obesláni, tehdy abyšte se tak zachovali vedle kraje; všakž přijde-li k tomu, žeť mne také a strýce mé chyba nebude.

1345.

Petr z Rosenberka Václavovi z Lobkovic: o penize.

V Třeboni 1520, 5. Nov. Koncept Fam. Lobkovic.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se ve zdraví dobře měli, přál bych vám. Jakož jsem na žádost vaši Vincencovi do Bononie psal, co se pana Jana, strýce vašeho, dotýče, aby mu tam někeré summy zlattých puojčil, kdež jesti tak učinil, jakož jsem vám pak to prve psaním svým oznámil, aby se jemu Vincencovi záplata stala: i připsali jste mi zase, že se tak státi má. Kdež jsem pak za jiné neměl, než že jest se již stalo. I vypravil jest sem týž Vincenc nyní služebníka svého naschvále pro ten dluh, kterýž o to ke mně hledí, poněvadž jest pán jeho na žádost mú jemu tu summu zjednal, keráž ještě tak, jakž mě zpravuje, zaplacena není. A protož vás prosím, že jemu tu summu bez delších odtahuov na Krumlov pošlete, abych já od něho napomínání zbaven byl a von také skrze to k delším škodám při-

praven nebyl. Neb jestliže by se tomu od vás dosti nestalo, jakož té naděje nejsem, již bych já k vám vo to hleděti musel i vo ty škody, keréž by skrze to zešly, ač bych toho radši zbaven byl. Odpovědi konečné po tomto poslu žádám. Datum Trebonii, feria II. post festum Omnium Sanctorum, anno domini XV^cXX.

Petr z Rozmberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Václavovi Popelovi z Lobkovic a na Chlumci, příteli mému milému.

Panu Václavovi Popelovi vo peníze Vincencovi do Bononie ɔc.

1346.

Petr z Rosenberka Janovi Tlukovi: aby bez prodlení do Krumlova přijel a lidem k vojně pohotově býti kázal.

Na Krumlově 1520, 8. Nov. Přepis č. 3758.

Petr z Rozmberka ɔc. — Přízeň má, Tluku milý. Psalť jsem prve, aby ke mně v středu již minulú [7. Nov.] na Krumlov přijel, i nevím, kudy jest to přišlo, že jsi nepřijel. A protož přikazuji, aby hned, jakž tento list uhlédáš, ke mně se vypravil, všeho jiného na straně nechaje. A rozkaž, ať jsou v městě vojensky pohotově, a vozy, koně i ty tarasničky ať přistrojí, aby hned, jakž bych jim oznámil, hotovi se najíti dali. Datum Krumlov, feria V. in octava Omnium Sanctorum XV^cXX.

1347.

Hynek Bořita z Martinic v zastoupení nejv. purkrabí Petrovi z Rosenberka: co by činiti měl, aby přetržena byla válka Pražanů s panem Sudou.

Na Blankšteině 1520, 12. Nov. Orig. tern. 3760 č. 14.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a příteli mój milý! Zdraví dlúhýho i všeho dobrého, toho bych VMti s pravú věrú rád přál. Najvyšší pan purkrabie Pražský, když jesti před morem do Slezska jeti ráčil, poručil jest mi úřad svój, naději maje, že v tuto ránu pana Buoha všemohúcieho lidé u pokoji budú, ano pak od časuov dávných a před tímto morem nebylo jesti větší naděje k zlému, než jako jest v těchto mierách. Neb toho zprávu mám, že sú páni Pražané s některými městy panu Sudovi*) Janovice vojenským během obehnali a jich dobývají. I poněvadž ste v tomto královstvie pán znamenitý a mocný, ježto zlé a válku muožete snáze přetrhnúti nežli jiní: a již račte té cesty hledati, a co by se s tou věcí mělo činiti tak, aby bylo zlé zastaveno k užitku králi JMti, pánu našemu milostivému, a tomuto královstvie. Jakž pak o to panu purkrabí Pražskému píši, ale než pán sem do země přijede, mohlo by se něco tomuto královstvie zlého státi, kdyby to nebylo vámi pány

*) Petrovi z Řenec.

mocnými a úředníky zemskými přetrženo a zastaveno. A co bych já dále měl s tou věcí činiti, poněvadž jest mi ten úřad poručen dotud, pokudž pan purkrabie Pražský sem do země přijeti neráčí, za to vás žádám, račte mi to psaním svým po tomto poslu oznámiti. Datum na Blankšteině, v pondělí po sv. Martině, léta ɔc XX.

Hynek Bořita z Martinic a na Smečně.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově ɔc, pánu a příteli mému milému.

1348.

Petr Suda Petrovi z Rosenberka: že se mu podařilo z Janovic uprchnouti; prosí však velice o spěšnou pomoc pro obležené.

Na Velharticích 1520, 14. Nov. Orig. tern. 3760 č. 10.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane a pane mně milostivě přieznivý. VMti oznamuji, že mi milý pán Buoh pomohl skrze mé nepřátely, že sem s tvrze ušel z rukú nepřátel svých, keříž zapomenuvše se nad svými ctmi, mne sú ukrutně obehnali, všecka města, nemajíc ke mně žádné příčiny hodné, ježto to VMt vskutku poznati ráčíte, že sem v ničem proti právu neučinil, než tak se zachoval, jakž ste mi vždycky raditi ráčili. Prosím, že žádným zprávám stranním o mně věřiti neráčíte, neb sem srozuměl, že veliký počet panuov, rytieřstva VMtí se v tom zpravují a mne neretují, hlediec v tom na VMt. I muoj milý pane! Však sem se radú VMti vždycky rád spravoval a velikú naději u VMt měl a podnes mám; neb ste ke mně ráčili mluviti, jestli by na mne mimo právo kdy saženo bylo, že mne opustiti neráčíte. Kdež tu vždy vieru mám, že vedle mé spravedlivosti proti takové křivdě bez meškánie sebú hnúti ráčíte. A pozná-li VMt jakú příčinu při mně k tomu podobnú, jak ta zrádná města o mně rozpisují, chci se VMti i jiným pánóm JMtem, keříž sú vedle mne, v moc dáti, ať mi žádná milosť učiněna není. Buď toho panu Bohu žel, že ti, na kderéž mi mělo vedle práva dopomoženo po rozsudciech býti, keříž sú zhoubce a fedrovníci tohoto královstvie, ti mne dobývají a o mé hrdlo stojí, ale jižť jim to draho bohdá! A dále sem panu Alšovi*) mluviti a žádati VMti poručil, prosím, že mu v tom věřiti ráčíte, jako mně samému. A prosím jako pána milostivého na se, že v této mé těžkosti a dietek mých mne opustiti neráčíte, ani jiných zdržovati, a že mé přátely, manželku mú, dietky mé, mateř mú i čeleď mú pomocí bez prodlenie retovati ráčíte, neukazujíc na další pořad, neb jest pan purkrabie najvyšší daleko. Juž vzdy zvláštní vierú k VMti mám, že mne opustiti neráčíte. Dejž milý pán Buoh, by se VMt zdravě a zčastně měli. Dán na Velharticích, v středu po sv. Briccí léta ɔc XX.

Petr Suda ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka a na Krumlově JMti, pánu mně milostivě přieznivému.

---

*) Sobětickému ze Sobětic.

1349.

Petr z Rosenberka Hynkovi Bořitovi z Martinic udílí rady, čeho by učiniti bylo třeba ku přetržení vojny u Janovic.

Na Krumlově 1520, 18. Nov. Přepis tern. 3760, č. 8.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, příteli muoj milý! Byšte se ve zdraví dobře měli, přál bych vám. Jakož mi píšete dotýkajíce, že najvyšší pan purkrabie Pražský při odjezdu svém z tohoto královstvie vám úřad svuoj poručiti ráčil, naději maje, že v tuto ránu boží lidé u pokoji budú, kdež pak od dávných časuov a před tímto morem že by nebylo větší naděje k zlému jako nyní, neb že toho zprávu máte, že by páni Pražané s některými městy panu Sudovi Janovice vojenským během obehnali; a poněvadž bych byl v tomto královstvie pán znamenitý, ježto bych zlé a válku snáze přetrhnúti mohl, nežli jiný, abych té cesty hledal, co by se s tou věcí činiti mělo, tak jakž psaní vaše v širších slovích to obsahuje; při tom žádajíce, poněvadž jest vám ten úřad poručen, duokudž pan purkrabie sem do země nepřijede, co byšte měli dále s tou věcí činiti, abych vám to psaním svým po tomto poslu oznámil.

I předkem co se mé osoby dotýče, což bych já mohl slúžiti k přetržení takového zlého, tím jisti buďte, že mnou nic sjíti nemá. Než toto by mé zdání bylo, abyšte úředníky zemské a pány soudce soudu zemského obeslali, a s jich radú, co by vám radili, co byšte na místě najvyššieho pana purkrabie Pražského předsevzieti měli, donidžby on do země přijeti neráčil, abyšte se tak zachovali. A což bych já mohl v tom vedle pánuov úředníkuov a soudcuov zemských slúžiti, což mi jedné možného bude, ač tělestnú prací, tak jakž to sami znáte, slúžiti nemohu, než sice všecko jiné mně možné rád vedle JMtí učiním. Než mohli-li byste kerak najvyššieho pana hofmistra pana Vojtěcha z Pernšteina ɔc vyzdvihnúti, aby mezi ně jel, a mohl-li by tu vojnu jak přetrhnúti, aby ji přetrhl; neb, jakž je slyšeti, že města k němu dobrú vuoli mají mimo jiné. I jest ta naděje, že by sebou snad spieš jemu hnúti dali, než jinému. Datum Krumlov, dominica post fest. s. Briccii anno domini XV^C^XX.

Petr starší z Rosenberka.

Cedule. Teď vám posielám přiepis, co mi Klatovští psali o tom obehnání, z jaké příčiny by to předsevzieti měli; ač mám k témuž rozumu i od Pražan i některých jiných měst psaní k tomu podobná, všakž se proto tímto zpraviti muožete, jakobyšte vony [sic] všecky měli. Prosím vás, co vám za odpověď páni Pražané i ti, keří u Janovic leží, na psaní vaše, kerá jste jim vo to učinili, dali, pošlete mi jich přiepisy, abych se věděl čím zpraviti.

Urozenému pánu, panu Hynkovi Bořitovi z Martinic a na Smečně ɔc, příteli mému milému.

1350.

Hynek Bořita z Martinic Petrovi z Rosenberka: svolává sjezd nejvyšších úředníků ke 4. pros., v záležitosti boje u Janovic.

Na hradě Pražském 1520, 22. Nov. Orig. tern. 3760 č. 7.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane a příteli mój milý! VMti věrně bych přál zdraví i všeho dobrého. Jakož již VMti tajno není, že sou páni Pražané spolu s jinými městy pana Sudu na Janovicích, ježto se lidem zdá, opovrhše řád a právo, obehnali, též na mě toho nic nevznesše, vědúce, že JMt pan purkrabie najvyšší při odjezdu svém mně úřad svój poručiti ráčil, ježto sem já jim pánóm Pražanóm i do jich vojsky, jakž ste VMt ráčili tomu z předešlého psaní mého vyrozuměti, dostatečně psal, z jaké sou to příčiny učinili, a že jich za to žádám, nébrž podle úřadu napomínám, aby od Janovic odtrhli ꝯc; jakož pak i co sem jim naposledy psal, též co mi páni hajtmané Plzeňského kraje píší, toho přípisy posélám, z kteréhož přípisu psaní týchž pánóv hajtmanuov ráčíte vyrozoměti slušného podání, ježto i to sou oni opovrhli. Však já, jakž sem včera do Prahy přijel, hned sem ku pánóm Pražanóm poslal, aby ke mně z sebe vyslali, ježto sem se již s nimi v jednání dal. Též, abyste VMt ráčili věděti, že sem některé pány úředníky zemské i také pány soudu zemského pro takovou potřebu obeslal, a VMti předkem za to žádám, že VMt též, jakožto ten pán, kterémuž řád, právo i všecko dobré jest milo, sem do Prahy přijeti a na hradě Pražském, dá-li pán Buoh, na den sv. Barbory [4. Dec.] spolu s jinými pány JMtmi sjíti se ráčíte, a o to se uraditi, nebude-li mnú nic se pány Pražany narovnáno, jak to předsevzato býti by mělo, taková věc, kteráž se k ničemuž dobrému (znáti ráčíte) nechajlí, aby těm, ktož by opovrhli řád práva a vzali předse moc, trpína nebyla, nébrž v čas přetržena. A jestliže by oni města dříve našeho shledání vždy předse Janovic dobývali, aneb VMt, ač byšte snad pro nedostatek zdraví svého sem přijeti, ježto pán Buoh zachovati rač, k tomu času nemohli, za to prosím, že mi radu a své zdání, jak bych se v té věci na místě pana purkrabie JMti zachovati měl, také po tomto poslu oznámiti ráčíte, měly-li by Janovice a pan Suda retován býti čili nic. Kdež jiné naděje k VMti nejsem, že VMt, znajíce toho býti takovú znamenitú krále JMti tohoto královstvie i nás všech obyvatelóv potřebu, oč VMti píši, že toho VMt obmeškati neráčíte. Neb lidem se tak zdá, provedou-li svú věc u Janovic, že se stěžkem na tom zastaví. A protož by mi se zdálo tu věc, jakž najspíš bylo by možné, aby přetržena byla. Dán na hradě Pražském léta ꝯc XX. ve čtvrtek před sv. Klementem.

Hynek Bořita z Martinic na Smečně, krále JMti dvoru maršálek.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ꝯc, pánu a příteli mému milému.

Pan Smečanský na místě najvyššieho pana purkrabie Pražského.

1351.

Týž témuž: napomíná k vytržení do pole k Janovicům.

Na hradě Pražském 1520, 23. Nov. Orig. tern. 3760 č. 6.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a příteli mój milý! Zdraví dlúhého i všeho dobrého, tohoť bych vám věrně přál. Jakož ste mi psali, žádosť toho majíce, co mi Pražané za odpověď dadí a Klatovští, abych vám toho přípisy poslal: i teď VMti posélám přípisy od Pražan, ale od Klatovských nic nemám. A kdež mi raddu svú oznamovati ráčíte, abych pány úředníky a soudce zemské obeslal: i to sem tak učinil, ač sem nenîčky s Pražany v jednání na ten rozum, aby to mohlo zlé přetrženo býti. Ale proto oni pod tím s jinými městy, tak jakž rozuměti mohu, se vší svú najvěčí mocí k Janovicóm táhnú, a snad ne pro samé Janovice, ale na zkázu stavuov našich. I již věděti ráčíte, že svého předsevzetí neumenšují, ale přivěčují. A protož na místě najvyššího pana purkrabí Pražského VMti žádám i k tomu napomínám vedle zřízení zemského, abyšte hned bez meškání vojensky na pole vytáhnúti ráčili a toho pomohli brániti proti tomu každému, ktož by, opovrha řád a právo, chtěl ukázati na stavích našich moc. A když města uhlédají, že jakožto pán mocný a znamenitý hnúti s sebú ráčíte, jestiť ta naděje jistá, toho se strašíce, žeť na stavy naše mimo řád a právo válečným během sáhati nebudú, ale tudy se buohdá to zlé přetrhne. Dán na hradě Pražském léta ɔc XX. v pátek den sv. Klementa.

Hynek Bořita z Martinic a na Smečně, krále JMti dvoru maršálek.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, pánu a příteli mému milému.

Od pana Smečanského na místě najvyššieho pana purkrabie Pražského, že napomíná k vytažení na pole ɔc.

1352.

Petr z Rosenberka Hynkovi Bořitovi z Martinic: že jest hotov vytáhnouti do pole, ale — poněvadž již Janovice dobyty jsou — radí k mírnému narovnání.

Na Krumlově 1520, 27. Nov. Přepis tern. 3760 č. 5.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se ve zdraví dobře měli, přál bych vám. Jakož mi píšete, posielajíce mi na žádosť mú přiepis odpovědi, kerú jsou vám páni Pražané dali, oznamujíce, že jste s nimi nyní v jednání byli, aby ta válka mohla přetržena býti, ale že by oni pod tím s jinými městy k Janovicóm táhli, pokládajíce, že to snad ne pro samy Janovice činie, ale na zkázu stavuov našich, napomínajíce mne na místě najvyššieho pana purkrabie Pražského vedle zřiezenie zemského, abych hned bez meškánie vojensky na pole vytáhl, tak jakž psaní vaše, ač v širších sloviech, ale ten rozum obsahuje ɔc.

I vězte, že já se vedle zřiezení zemského a napomenutí vašeho na místě najvyššieho pana purkrabie Pražského zachovati chci. Jen za to žádám, abyšte mi ozná-

mili, neb mi toho neoznamujete, na keré místo s lidmi svými táhnúti a s jinými krajany spuolu strhnúti se mám, neb nepochybuji, než že jste to jiným též také oznámili.

Z vašeho psaní jsem srozuměl i také z přiepisu, co vám páni Pražané za odpověď dávají, kerý jste mi poslali, že jste ještě vědomosti neměli, by Pražané s jinými městy již Janovice měli, ale nepochybuji, že již víte. I kdež pani Pražané vám na vaše psaní odpověď dávajíce, toto mezi jiném píší: „A my bychom rádi, aby na Janovicích ta válka přestala a dále se nerozmahala, jakož to psaním vaším k těm pánóm přetrhnúti muožete“ ꝯc: I mé by zdání bylo, muožete-li to Janovicemi přetrhnúti, aby dále nesahali, než právem hleděli, jestliže by se jim k komu zdálo, že by jim co vinen byl: na tento čas mně se zdá, že byšte dosti zjednali. To jesti zdání mé, však vy proto, co by se vám lepšieho vidělo, muožete učiniti. Datum Krumlov, fer. III. post fest. s. Katerinae virg. anno domini XV^{C}XX. Petr starší z Rozmberka ꝯc.

Uroz. pánu, panu Hynkovi Bořitovi z Martinic a na Smečně ꝯc, příteli mému milému.

1353.

Hynek Bořita z Martinic Petrovi z Rosenberka: má pochybnosti o výsledku, když by vyšší stavové do pole vytáhli, a proto nově svolává sjezd na 4. prosinec, kdež cesty k narovnání najíti se mají.

Na hradě Pražském 1520, 29. Nov. Orig. tern. 3760 č. 4.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane a příteli mój milý! Zdraví dlúhého i všeho dobrého, tohoť bych VMti věrně přál. Teď se vám posélají listy a přípisy listóv, kterak by země k stržení vojenským zpuosobem k Klatovům měla se dáti najíti, od najvyššího pana purkrabí Pražského. Tomu všemu šíře porozuměti ráčíte, jak to pán před sebú míti ráčí ꝯc. Než já tu naději mám, kdy jest pán to psaní činiti ráčil, na ten čas že jest jiné naděje neměl, než že ještě města u Janovic leží. A co jest v tom mně na otporu, teď to VMti oznamuji. Stáhnú-li se stavové naši tak, jakž pan purkrabie píše, [k] Klatovům, já se toho obávám, že Pražané i jiná města hned vytáhnúce na pole, když bychme tam byli, svezú se s pochodněmi na statcích našich; a dálo-li by se to, my bychom od Klatov se odvrátili a jim takový věci brániti chtěli, oniť by vedle mé naděje s námi se nepotkali, než do měst vtáhli, a nemohúce se z té příčiny hned pomstíti, bojím se, že by každý z nás doma najvíce popela našel. A tak bychom byli tudy s tou naší velikou mocí velice i posměšně s nenabytejmi škodami oklamáni. Než mé jest zdání toto, abyšte na den sv. panny Barbory tak, jakž sem VMti oznámil, na hradě Pražském býti ráčili. A za jiné nemám, že jiní páni úředníci a soudce zemští tak učiní a na hrad Pražský k tomu dni přijedú. Než pan písař zemský píše mi, že také přijede k tomu času, jakž s svrchu píše. Než muožte VMt dobře znáti, jaká jest veliká a znamenitá toho sjezd potřeba. Při kterýmžto sjezdu, stane-li se, najdou se cesty užitečné, o kterýchž

psáti nehodí, poněvadž se poslové přejímají a listové se odtvierají i trhají. A pakli byšte pro nedostatek zdraví svého přijeti sem nemohli a nebylo-li by toho potřebí, abyšte na místě svém jednoho z pánuov strýcóv svých vypraviti ráčili. Již dále račte tou věcí VMt jako pán múdrý hýbati, pokud se VMti za nejužitečnější zdá. Dajž pán Buoh, mój milý pane a příteli, abychom se ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském léta ɔc XX. ve čtvrtek před sv. Ondřejem apošt. bož.

Hynek Bořita z Martinic na Smečně, krále JMti dvoru maršálek.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, pánu a příteli mému milému.

Pan Bořita na místě najvyššieho pana purkrabie Pražského.

1354.

Petr z Rosenberka Hynkovi Bořitovi z Martinic: že ke sjezdu svolanému přijeti nemůže.

Na Krumlově 1520, 4. Dec. Přepis tern. 3760 č. 3.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, přál bych vám. Kdež mi píšete, posielajíce listy a přiepisy listuov, kterak by země k stržení vojenským zpuosobem k Klatovuom měla se dáti najíti, od najvyššieho pana purkrabie Pražského ɔc; při tom dotýkajíce, že tu naději máte, když jest pán to psaní činil, na ten čas že by jiné naděje míti neměl, než že ještě města u Janovic leží, a což by vám v tom na odporu bylo, to mi oznamujíce, ač v širších slovích, ale ten rozum: I mně se zdá jistě také tak, jakž v psaní svém dotýčete, že najvyšší pan purkrabie Pražský ještě o tom nevěděl, když to psaní činil, že města již Janovice mají a je zbořili; protož mně se zdá, že takové obsielánie muož zanecháno býti až do jeho příjezdu do tohoto královstvie.

Co se pak mého příjezdu tkne na Pražský hrad, jistě bych toho neobmeškal zúmyslně, ale z hodných příčin že přijeti nemohu. A bych měl kerého strýce svého vedle žádosti vaší na svým místě poslati, jsou toho příčiny slušné, že mi se to trefiti nemuož, jakož když se, dá-li Buoh, s vámi shledám, to vám oznámím. Než cožkolivěk páni úředníci zemští i jiní páni soudce, kteří se k tomu sjedou, předsevezmú k dobrému krále JMti a k přetržení zlého v tomto království, v tom já vedle JMtí, což dobrého poznám, státi míním. A protož vás prosím, že mne k těm pánuom JMtem, kteříž se sjedou, výmluvna míti budete. Datum Krumlov, feria III. in festo s. Barborae virg. anno domini XV^C^XX. Petr starší z Rozmberka ɔc.

Uroz. pánu, panu Hynkovi Bořitovi z Martinic a na Smečně, příteli mému milému.

1355.

Petr z Rosenberka Pražanům: aby matku, manželku a děti Petra Sudy vydali na rukojmě.

V Krumlově 1520, 17. Dec. Koncept č. 3764 a.

Pražanóm. — Službu svú vzkazuji, vysoce moudří a opatrní páni, přátelé moji milí! Psal jsem na žádost pana Petra Sudy a přátel jeho pánuom Klatovským, žádaje

jich, aby mateř, manželku a děti jeho na rukojmě zase na postavení vydali, jakož teď, co jsem jim psal, z tohoto přiepisu, kterýž vám posielám, vyrozumíte. A jakou jsou mi na to odpověď dali, teď vám také toho přiepis posielám, v kteréž předkem na vás jakožto na nejvyšší hlavu pánuov z měst ukazují. I prošen jsem vod pana Petra Sudy a od přátel jeho, abych vám vo to také psaní učinil, kdež sem jim toho slušně odepřieti nemohl. Protož vás prosím, jako svých milých přátel, že k tomu své povolení dáte, aby na rukojmí vydáni byli na ten zpuosob, jakž z toho přiepisu listu, který jsem já pánóm Klatovským psal, vyrozumíte. Kdež jsem té konečné naděje do vás, že tak učiníte. A já zase vším mně možným přátelstvím, kdybyšte mne v čem potřebovali, rád se vám oplatiti chci. Odpovědi neoslyšitelné prosím po tomto poslu. Datum Crumlov, fer. II. post festum s. Luciae virg. anno domini XV^C^XX.

Petr starší z Rozmberka ɔc.

1356.

Pražané Petrovi z Rosenberka: že sami o sobě Sudovu matku, manželku a děti na rukojmě vydati nemohou.

V Praze 1520, 22. Dec. Orig. č. 3764 b.

Službu svú VMti vzkazujem, vysoce urozený pane, pane nám přieznivý a přieteli náš milý! Psanie VMti, které jste měšťanóm Glatovským o Petra Sudu učiniti ráčili, též také co jest od Glatovských VMti dáno za odpověď, z přiepisuo od VMti k nám poslaných jsme vyrozuměli, zvláště což se matky, manželky i dětí téhož Petra Sudy, kteréž se nynie na Glatovech drží, dotýče, aby mohly na VMti přímluvu dány býti na jistý zpuosob na rukojmě, a k tomu abychme své zvláštní dali povolenie. Kdež abyšte VMt věděti ráčili, že my ve všeliké věci nám náležité a možné rádi jsmy se povolní dali, VMti pak zvláště, nacházeti v tom, což VMti líbezného bylo a nám mimo jiné příslušelo. Než račte věděti, že tato věc nám samým tak dokonale, abychme s tím mohli učiniti, co by se nám vidělo, nenáleží, ale všechněm městóm a tak stavu našemu, který na tento čas pro příčiny bezpráví učiněného k některým osobám jest přistúpil, to na vuoli a v moci také jest. A protož VMti žádáme, že toho ráčíte malé jmíti strpenie, že v nedlúhém času máme míti všechna města krále JMti pána našeho milostivého při nás. Kdež mezi jinými věcmi chcme i o tuto VMti žádost promluviti a na místě postaviti. A pokudž všech vuole bude, VMti se časem svým oznámí. Než my za to držíme, že VMt to rozumně rozvažovati ráčíte, kdy a za koho tak znamenitú sluší činiti přímluvu. Pragae, sabbato post divi Thomae apost., anno domini M°V^C^XX.

Purkmistr a radda města Prahy.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi staršímu z Rozmberka ɔc, pánu nám přieznivému a přieteli našemu milému.

1357.

Petr Suda Petrovi z Rosenberka: aby se přičinil bez odtahův o vyřízení jeho sporu.

Na Strakonicích 1520, 28. Dec. Orig. tern. 3760 č. 2.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně milostivě přieznivý! Dejž milý pán Buoh, by se VMti na zdraví i ve všem jiném dobře a zčastně vedlo. VMti oznamuji, že sú Klatovští manželku mú, mateř mú, děti mé na rathouz vsadili a mřéžemi zadělali, tak že žádnému k nim nedadie a tak je vězie, jakž se jim líbí, touže, nežli sú Janovského vězeli a opatrovali. VMti prosím, že mi ráčíte oznámiti, jaká VMti od Pražan odpověď dána na žádost VMti. Také VMti prosím, vrátil-li se z Budína Bezroučka, posel VMti, a přinesl-li jest od krále JMti jaké listy městóm, že mi je ráčíte po tomto poslu poslati.

A prosím VMti, jako pána na se laskavého, má-li VMt jaké vědomie o najvyššiem panu purkrabí JMti, aneb psal-li co VMti, brzo-li do Čech přijede, aneb má-li JMt jakú péči o mú příhodu, že mi ráčíte oznámiti. Neb nemohu nic jistého věděti, a již mi jest přieliš věc těžká i žalostivá, že se tak dlúho má věc prodlévá, a že se mám na to tak dlúho dívati, an mi mú mateř, manželku, děti vězejí, statek plundrují, tvrz všecku z kruntu bořie, přiekopy zamietají, a což sem tam byl ještě svého statku tejně schoval, to našli a pobrali. Protož vždy VMti prosím, že při králi JMti i při panu purkrabí najvyššiem pánem mi milostivým a přímluvcí býti ráčíte k dopomožení mé spravedlivosti bez takových přelišných odtahuov, keréž snášiem s velikú těžkostí. Dejž milý pán Buoh se dobře a zdravě mieti. Dán na Strakonicích, v pátek po božém narození léta XV^C^XX. Petr Suda z Řenec ɔc.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Roznberka a na Krumlově, pánu mně milostivě přieznivému.

1358.

Hynek Bořita z Martinic Petrovi z Rosenberka: zve ho důrazně ke sjezdu do Prahy na 1. února.

Na hradě Pražském 1521, 18. Jan. Orig. tern. 3770 b. 1.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane a příteli muoj milý! Zdraví dlúhého i jiného všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. Pan Petr Suda, které jest mi psaní dvoje učinil, podle toho pan Aleš Sobětický a pan Jan Horčice též mi píší, a to o dopomožení práva i o jiné věci; by se to mělo všecko opakovati, není potřebí, poněvadž VMti toho přípisy, co mi píší a jak napomínají, posélám. Ježto z toho a takového psaní a napomenutí jejich znáti ráčíte, že jest k tomu té rady od VMtí najvyšších pánuov úředníkuov, pánuov soudcí zemských, též i panuov rad krále JMti potřebí, tak aby se ve všem tom spravedlivosti, řádu a právu dosti stalo a v těch věcech aby nic žádným úřadem ani ničímž jiným žádnému, pokudž sjíti spravedlivě nemá, nesešlo, to všecko aby se rozvážilo. Neb za to mám, kdyby i král

JMt, pán náš milostivý, v těchto mierách na hradě Pražském býti ráčil a na JMt taková vznešenie učiněna že by byla, že by neráčil sám z sebe, ale s radú své KMti takovú věc, pokudž by za spravedlivé bylo, puosobiti a předse vzéti. A poněvadž se taková věc krále JMti, řádu a práva a královstvie tohoto znamenitého a slavného, i nás všech v něm obyvateluov znamenitě dotýče, za to VMti, pane a příteli muoj milý, žádám na místě najvyššieho pana purkrabí Pražského, jakožto jednoho předního pána znamenitého*), abyšte na hrad Pražský přijeti ráčili ten pátek před hromnicemi najprv příští [1. Febr.] a tu k tomu k takové věci pilné a znamenité radili, jak předsevzata býti by měla slušně, tak aby se řádem a právem i spravedlností žádného ukrácení žádnému v ničemž nestalo. A jestliže byšte pak přijeti obmeškali, jakož té naděje k VMti nejsem, nedostávalo-li by mi se rady, jak bych to měl na místě najvyššího pana purkrabí Pražského předsevzéti, již by tu mou osobou na místě páně, znáti ráčíte, nic nesešlo, a přišlo-li by co zlého skrze takovú věc v tomto královstvie, jakým snad zanedbáním a tudy nedostatkem, v tom by má vina žádná nebyla, než muselo by to tou příčinou přijíti, poněvadž byšte se pro takovú potřebu velikou krále JMti i tohoto královstvie VMt, páni úředníci, pani soudce zemští a rady krále JMti na toto mé VMtí obeslání k již jmenovanému dni sjeti, aneb kterýkoli z vás, neráčili. Dán na hradě Pražském, léta ɔc XXI. v pátek po sv. Antonínu.

Hynek Bořita z Martinic na Smečně, krále JMti dvoru maršálek.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu a příteli mému milému.

V týchž slovech [tern. 3770 b 2]: Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka na Boru ɔc, pánu a příteli mému milému.

1359.

Hynek Bořita Petrovi z Rosenberka posílá přípis obsílky proti městům, kteráž bojovala proti Horčicovi, Sudovi a jiným.

Na hradě Pražském 1521, 21. Jan. Přepis tern. 3770 c, č. 1. a 2.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni Táborští, přátelé milí! Jakož vás tajno není, komu by se v tomto království Českém pořadem a právem od koho moc stala, kdež se to vznášeti má na najvyššieho pana purkrabí Pražského a na JMti úřad, poněvadž místo krále JMti pána našeho milostivého držeti ráčí. Kdež pak ten ouřad najvyšší purkrabstvie Pražského na JMKské místě má v sobě tu moc a povinnost, když by na týž úřad jaké neřády zemské, kterýž by se k moci vztahovaly, od koho vznášené byly, aby to, jaká by byla sama v sobě podle takového vznešení věc, spravedlivě vyhledával. A poněvadž jest najvyšší pan purkrabie Pražský na tento čas pro potřeby krále JMti, pána našeho všech milostivého, odjezdem svým v jiné

*) Tern. 3770 b, 2: jakožto jednoho soudce zemského.

zemi a mně jest úřad dotčený najvyššieho purkrabstvie Pražského na místě svém na tento čas poručiti ráčil, protož vám, páni Táborští, přátelé milí, oznamuji, že jest na mne podle téhož úřadu urozený vladyka pan Jan Horčice z Prostého vznesl, kerak by mu tvrz v Mačicích se dvuorem i se vsí vypálena mocí a vybrána pod řádem a právem byla a mocí i ohněm na jeho statek od vás saženo, v tom se k tomu úřadu, kterýž místo krále JMti v sobě drží, utíkaje, a podle zřízení zemského na ten úřad, tudíž i na mne, jakožto na místě najvyššieho pana purkrabie Pražského, to vznášeje, napomínaje i žádaje mne z téhož ouřadu v tom za opatření. I přátelé milí! To znajíce, poněvadž se taková věc na vás vztahuje a k úřadu často jmenovanému k obeslání a toho vyrozomění podle práva náleží, pokládám vám toho den, abyšte přede mnú a týmž ouřadem najvyššieho purkrabstvie Pražského na hradě Pražském, z sebe k tomu některé osoby na místě všech vás tudíž i obce vaší vyšlíce, ten pondělí po hodu Hromnic [4. Febr.] najprv příští stáli a toho se spravili, proč byšte takovú nahoře dotčenú věc témuž panu Horčicovi učiniti měli, abych já také s pány, raddú k tomu přislušející, z vaší zprávy tomu porozuměje, věděl se v tom jak spravedlivě na místě najvyššího pana purkrabie Pražského zachovati, tak aby se v tom vám ani druhé straně žádné ukrácení nestalo. A pakli byšte, jakož té naděje k vám nejsem, nestáli a té se věci, jakož se svrchu píše, nezpravili, již by tomu snad jináč předkem JMKská, pán náš milostivý, porozoměti neráčil, též i úřadové a všickni obyvatelé tohoto královstvie i jiní ɔc, nežli tak, že byšte bez slušné příčiny takovú věc nahoře psanú témuž panu Janovi Horčicovi učinili.

Což se pak téhož pana Jana Horčice osoby dotýče, věřím vám, i z dotčeného úřadu, kerýž mi poručen, k tomu napomínám tak, že se k němu pokojně i k jeho všem zachováte, zvláště poněvadž on se ku právu, chtě rád právem živ býti, volá a žádného proti právu glejtu mieti nežádá. Neb znáte, páni a přátelé milí, i rozvážiti sobě to muožete, jestliže by se co od vás neb od vašich v tom jemu stalo a přes toto mé napomenutí přečinilo, jak by taková věc u krále JMti i vší země a jiných ɔc vážena byla a nač by vám vyjíti mohla, a jaké by se od vás ublížení právu a dotčenému úřadu stalo, ježto bych toho vám ani žádnému dobrému nepřál. Dán na hradě Pražském v pondělí den sv. Anežky léta ɔc XXI.

Hynek Bořita z Martinic a na Smečně, krále JMti dvoru maršálek.

Pane a příteli mój milý! Abyšte věděti ráčili, že jest ke mně pan písař na hrad Pražský tuto neděli minulú [20. Jan.] přijel, a to jest se panu komorníku najvyššímu*) i panu písařovi za slušné i za potřebné zdálo, aby ta města, kerá se z moci viní, byla před úřad purkrabstvie Pražského obeslána, aby přede mnú na hradě Pražském ten pondělí po Hromnicích stáli. A teď vám toho přípis jeden, jak

*) Jaroslavovi z Šellnberka a na Kosti.

věci nebyly jsú uvaleny, jako na mne, ježto toliko místo páně purkrabovo v těchto mierách držím. A k velikým věcóm bylo by mnoho rad rozomných potřebí, a zvlášť pak k těm, na nichž pád tohoto královstvie záleží, nebude-li smilování buožieho a lidského dostatečného a upřímého k tomu rozuomu. A ač některým těm věcóm snad bych poněkud rozoměl, ale rád bych proto k vobecnýmu dobrému a spravedlivému puosobil s radú a dotazem pánuov úředníkuov, soudcích zemských, kteréž bych k tomu mieti mohl. A maje v tom ten nedostatek, nevím tomu co řéci, než především v tom sem se k pánu Buohu všemohúcímu utekl, jsa tím jist, že jest tu najdostatečnější a najspravedlivější k dobrému lidskému na všecky strany radda a pomoc nepřemožená ɔc. I muoj milý pane a příteli! Ti všickni znamenití lidé, keří jsú na mne vznesše, jaká se jest jim moc od měst stala, za dopomožení práva mne na místě najvyššího pana purkrabie žádali tak, jakž jich psaní šíř ukazují. Víte dobře, a zvláště pro spravedlivost, podle toho pro mnohé jiné příčiny, ježto jich se vypisovati nehodí, že taková věc potřebuje spravedlivého rozvážení, na ten konec, aby se v tom jedné ani druhé straně, to slušně vyhlédajíc, v ničemž žádné ukrácení nestalo, a ktož v tom budú za vinné shledáni a uznáni spravedlivě, na takovéť bude pomocník najsilnější pán Buoh náš a lidé také. I jsa toho úmyslu, aby se to tak, jakž píši, s pomocí buožie slušně vykonalo, obsílám k tomu ta města všecka, které jsú obviněny od těch znamenitých lidí, aby před úřadem najvyššího purkrabstvie Pražského a přede mnú ten pondělí po hromnicích najprv příštie na hradě Pražském stáli a té se věci zpravili, proč jsú to učinili, z čeho jsú obviněni. A co dále v té věci před sebú mám, buohdá bude věc spravedlivá a tomuto královstvie užitečna, ježto se na všecky strany bude moci spravedlivě trefiti. Než nesjedete-li se páni na ten čas, jakž obsílám, jinému já nerozomiem, než že na královstvie toto a sami na se dokonalú zkázu uvedete ɔc. Najvíce se pak v tom tohoto bojím, aby nějací listové od krále JMti, pána našeho, nebyli vyjednáni k nějakému tomu rozumu, aby se ty věci nějak jinak nežli pořadem práva puosobily, ježto jest taková věc více škodná, nežli užitečna. A bojím se v tom, aby i pan purkrabie dobrým úmyslem těch zlých těžkostí nezaložil na nějakých negruntovních věcích, ježto to všecko mijí a spíše v škodu nežli se v potřebu slušnú obrací. Nebo žádnú jinú věcí bez škody vší země snáze se nezastavie neřád, nežli právem; na výstupného a nespravedlivého není snadší strestání nežli právem; právo spravedlivé pán Buoh jest ráčil ohraditi svú mocí; právo sobě k podstatě má a závaznú všecku zemi ctí a věrú, kohož vinného uzná spravedlivě a což mu najde, má to podniknúti, a nechce-li tomu dosti učiniti, každý v tomto královstvie jest naň povinen sáhnúti pro zachovánie své cti, nikam odtud dále. To jest grunt a na tom státi sluší; ale soudce žádný nedávaj se v žádnú stranu, než všickni mají očekávati toho, aby křivdu od spravedlnosti spravedlivě rozdělovali. Jestliže pak strana na straně právo ustojí: i dopomohajte toho spravedlivě tak, jakž práva ukazují. Mimo

toto psanie své, což jest jiného potřebného k dobrému a spravedlivosti, šíř na tento čas se vypisovati nehodí, než již toho odkládám, dá-li pán Buoh, tak jakž by bajti mělo, do našeho spolu shledání. Dán na hradě Pražském, v středu před sv. Pavlem na vieru obrácení léta ɔc XXI. Hynek z Martinic.

Urozenému pánu, panu Petrovi staršímu z Rozmberka ɔc, pánu a příteli mému milému.

1362.

Leva Malovec Petrovi z Rosenberka: o sjezdu stavu městského a o prostředcích proti moru.

V Libějovicích 1521, 26. Jan. Orig. č. 3772.

Urozený pane, pane mně příznivý! Službu svú VMti vzkazuji. Napřed bych VMti věrně rád přál, aby jsúce zdrávi, šťastně se VMti vedlo. Milý pane! Mám za to, že snad VMti tajná věc není, kterak před nedávným časem města jsú sjezd v Praze jměli, a tak slyšeti, že by i z některých okolních zemí města posly své byli poslali, a na něčem na konečném již spolu zuostali; a tak, jak jsem slyšal, nebude-li krále JMti v zemi, na boží milosti aby dobře bylo. Protož VMti prosím, rozumíte-li VMt čemu, že mi ráčíte oznámiti, aneb bude-li král JMt zde v Čechách ɔc. A milý pane! Slyším, že byšte VMt měli nějaký prach proti těmto nynějším morním nemocem. VMti prosím, máte-li ho mnoho, že mi ho také ráčíte dáti, ač děkujíc pánu Bohu jistě u mne jest ticho, ale nevím, pokud milý pán Buoh ráčí toho ponechati. Pakli ten prach kde VMti v apatoce [sic] dělají, prosím VMti, račte mi oznámiti, že bych také poň poslal. A také za to prosím, že mi ráčíte oznámiti, kterak má ten prach přijímán býti, kdyby ráčil pán Buoh na koho dopustiti. Ex Libějovic, sabbato post Conversionem b. Pauli ap. anno XXI.

Leva Malovec z Libějovic.

Urozenému pánu, panu Petrovi staršiemu z Roznberka ɔc, pánu mně příznivému.

1363.

Petr z Rosenberka Levovi Malovcovi odpovídá k předešlému listu.

V Krumlově 1521, 27. Jan. Koncept č. 3773.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Kdež mi píšeš vo sjezdu stavu městského, kterýž jsou před nedávným časem v Praze měli, a že by tak slyšeti, že i z některých okolních zemí města posly své tu měli, a tu že by na něčem konečném již spuolu zuostati měli, a že by tak slyšel, nebude-li krále JMti v zemi, na boží milosti aby dobře bylo, proše, rozumím-li čemu, aneb bude-li král JMt zde v Čechách, ať bych oznámil. I věz, že o tom, že města svuoj sjezd v Praze nyní měli, vím, jest tak, že jsou jej měli. Ale na čem jsou zuostali, vo tom nic nevím. A vo příjezdu krále JMti pána našeho do tohoto královstvie nic jsem také neslyšel, by JMt

přijeti měl. Než byla-li je kdy toho potřeba, tehdy jistě nyní velmi velká jest, aby JKMt přijeti ráčil, a za to mám, když jedné o to státi budem, že toho dovedeme, že přijeti ráčí; neb jsou mi oznámili, že by měl tento puost v Prešpurce býti. Než toto věz, že pan Smečanský, kterýž místo najvyššieho pana purkrabie Pražského nyní drží, pány úředníky, soudce zemské i rady krále JMti v tomto královstvie na hrad Pražský na tento pátek najprv příští [1. Febr.] obsielá, aby se ráčili sjeti, aby se s nimi vo to radil, co se toho městského dobývání a pálení dotýče. Neb jsou ho již někteří z těch vo dopomožení práva na města žádali. Kdež jest pak již některá města z toho před úřad purkrabstvie Pražského obeslal na pondělí po Hromnicech najprv příštích [4. Febr.]. Pak co bude dále, toho nevím.

Co se pak toho prachu proti těmto nynějším morním nemocem dotýče, i když jedné do apatéky do Budějovic vzkážeš, ať by toho zeleného prachu, kterého mně proti morní nemoci dělají, nadělali, tehdyť ho nadělají, neb jej v apatéce napsaný mají. Kdež kdyby na koho ta nemoc přišla, tehdy aby ho tomu jistému zlatého uherského s tíži dal v teplém víně vypíti, a na to aby se položil do postele a potil se, a nespal na to ani jedl ani pil do sedmi hodin. Jest věc skutečná, že proti tomu pomáhá. Datum Krumlov, dominica post fest. Conversionis s. Pauli anno domini XV^{C}XXI.

Petr starší z Rozmberka ɔc.

Panu Levovi Malovcovi.

1364.

Petr z Rosenberka Ladislavovi ze Šternberka: o jeho nemoci a listech krále Ludvíka i markrabí Jiříka Braniborského.

V Krumlově 1521, 27. Jan. Koncept Fam. Rosenberg 26.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Muoj milý pane a příteli! Pravil mi pan Suda, že byšte na kamen velmi nemocni byli, kdež jsem toho jistě nerad uslyšel a věrně vám toho nepřeji. Dajž pán Buoh, abyšte se zase skoro zhojili. Kdež jsem na žádost vaši ihned panu Sudovi svého prachu i koleček, keréž mně proti tomu pomáhají, dal, aby vám to bez meškání poslal.

Z přiepisuov, keré jste mi poslati ráčili, jeden od krále JMti a druhý od pana markrabie Jiřieho, co vám svú rukú psal, vám velmi děkuji. Kdež to zdání páně markrabovo, mně se zdá, že jest jistě gruntovnie, a že by bylo dobré i užitečné tomuto království i nám všem, abychom sobě přátely jednali a s nimi srozumění měli pro postať. A v čem bych já také podle VMtí prospíti mohli, rád učiním. Dat. Crumlov, dominica post fest. Conversionis s. Pauli anno dni XV^{C}XXI.

Petr starší z Rozmberka ɔc.

Najvyššiemu panu kanclieři král. Českého.

1365.

Petr z Rosenberka Hynkovi Bořitovi z Martinic: že ke sjezdu pro nemoc naprosto přijeti nemůže.

Na Krumlově 1521, 28. Jan. Přepis č. 3774.

Panu Smečanskému.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Jakož mi ráčíte psáti oznamujíce, že vás ti dobří lidé, kerémž jsou města tvrze bořili a vypálili za dopomožení práva na místě najvyššieho pana purkrabie Pražského prosili, kdež jste pak i některá města, kteráž oni ti dobří lidé z toho viní, již před úřad purkrabstvie Pražského v pondělí po hromniciech najprv příštích obeslali, pro kteroužto příčinu pány úředníky a soudce zemské i také krále JMti rady v tomto královstvie na hrad Pražský k pátku najprv příštiemu [1. Febr.], i mne vedle JMtí, obsieláte, pokládajíce toho pilné a znamenité potřeby ɔc. I milý pane příteli! Znám to sám jistě, že jest toho znamenitá potřeba a taková, ježto za mého věku nikdá v tomto království nepovstala. Kdež jistě mi věřte, žeť by mne žádná příčina od toho neodvedla, abych na ten den jmenovaný na hrad Pražský nepřijel, ale pro nedostatek zdraví svého konečně vuole vaší v tom naplniti nemohu, neb mi nějaký flus do hlavy i v prsy vstoupil, že, jako řka, za obyčej ležeti musím, a časem toliko málo posedím a z světnice nic nevycházím. A protož prosím, že mne v tom všem u těch pánuov JMtí, kteří by se tam na tento čas sjeli, omluvna míti ráčíte, aby mi v tom za zlé míti neráčili, znajíce takovú bezelstnú příčinu a nedostatek zdravie mého. Než toto by mé zdání bylo, jestliže by se ti páni JMti, keréž obsieláte, s dostatkem na tento čas nesjeli, abyšte tou věcí jakž muožete až do příjezdu najvyššieho pana purkrabie Pražského pozdrželi. Datum Krumlov, fer. II. post festum Conversionis s. Pauli anno dni XV^C^XXI.

Petr starší z Rozmberka ɔc.

Pan Smečanský na místě najvyššího pana purkrabie Pražského.

Najvyšší pan purkrabie Pražský. Anno domini 1521.

1366.

Jan Přemyšlenský Petrovi z Rosenberka: o schůzce s matkou jeho.

B. m. 1521, 15. April. Orig. Fam. Přemyšlenský.

Urozený pane, pane mně příznivý! VMti službu svú vzkazuji, zdraví, štěstí i všeho dobrého VMti bych přál. Paní mátě má poručila jest mi, abych VMti psal, že toho žádost má, aby k VMti s panem Janem Wintrberským přijela, že by s VMtí měla o pilné věci rozmluviti a raditi se: i VMti prosím, že mi VMt ráčíte psaním svým oznámiti, abych já jí také dal věděti, kdybyšte VMt ráčili prázdnost míti, že

by k VMti přijela a toho VMt že ráčíte den jmenovati. Dán v pondělí po Svátosti létha ꝯc XXI°. Jan Přemyšlenský ze Žlunic a na Březí.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově, pánu mně příznivému JMti.

1367.

Petr z Rosenberka Janovi Přemyšlenskému: odkládá schůzi s matkou jeho.

V Krumlově 1521, 16. April. Koncept Fam. Přemyšlenský.

Služba má, urozený vladyko milý! Jakož mi píšeš jménem mateře své, že toho žádost má, aby ke mně s panem Janem Witmberským přijela, a že by se se mnou o pilné věci raditi měla, proše, ať bych oznámil, kdybych prázdnost měl, aby ty jí také to věděti dal, aby ke mně přijela, a den abych toho jmenoval ꝯc. I věz, že bych to rád udělal, než že nyní nějaký odjezd před sebú mám, kteréhož každú hodinu vočekávám, když mi oznámeno bude, abych vyjel. Než když se, dá-li Buoh, zase domuov vrátím, oznámímť a rád ji uhlédám, když ke mně přijede. Datum Crumlov, fer. III. post dominicam Misericordia domini, anno dni XV^C^XXI. Petr z Rozmberka ꝯc.

Urozenému vladyce Janovi Přemyšlenskému ze Žlunic a na Březí, mně milému.

1368.

Olomoucký biskup Stanislav Thurzo Petrovi z Rosenberka: o moravském sněmování.

V Modřici 1521, 25. April. Orig. č. 3780.

Pozdravení naše, urozený pane, pane příteli náš milý! Zdraví i všeho jiného dobrého, což byste sami sobě na pánu Buohu vinšovati ráčili, věrně bychom vám přáli. Vyrozuměli jsme po Jarošovi Kunčicském, služebníku vašem, že byste rádi o tom, co se nyní v zemi naší na sněmu obecním v Olomúci i potom jednalo, zprávu jměli. Kdež tomu vyrozumějíc chtěli jsme k vám služebníka našeho vypraviti a po něm vám o těch o všech věcech oznámiti. Ale jsúce mnohými potřebami krále JMti i svými tyto časy zaneprázněni, nemohli jsme toho dospěchu jmíti. Než jsme na tom, tím neprodlívajíc, někoho svého k vám vypraviti, aby vám o těch o všech věcích od něho zpráva dána byla; ač kdyby možné bylo, nejraději bychom se sami s vámi v slušném místě shledali, a o to o všecko ústně rozmluvili. A jestliže by vás prvé neb nyní od koho zprávy docházely a dávány byly, že by se co nového a škodného králi JMti pánu našemu a tejto zemi zednalo, žádáme vás, že tomu u sebe místa dávati neráčíte. Neb vy i jiní to v skutku poznati ráčíte, že se na tom sněmu obecném, i potom skrz nás i ty stavy a osoby, kteříž jsme se spuolu snesli a srovnali, nic jiného nejednalo než to, což jsme pánu Bohu a králi JMti pánu svému a tejto zemi povinnovati. A jistě na jiném nejsme než na tom, kdož by co dobrého JKMti vobmysliti a v skutku ukázati mohl, abychom k tomu přistúpili a toho všichni podle naší najvyšší možnosti dopomáhali.

A dochází nás také mnohé zprávy o tom, co se nyní v Čechách jedná. Žádáme, pokudž vám přísluší a možné jest, račte nám oznámiti, neb bychom rádi slyšeli, aby se v Čechách i jinde to, což by JKMti i zemi JMti k dobrému bylo, jednalo. Dajž vám pán Buoh zdraví dlúhé i všecko dobré. Datum v Modřicích, ve čtvrtek den sv. Marka anno ɔc XXI°.

Stanislav, z buoží milosti biskup Olomúcký.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Českém Krumlově, panu příteli našemu zvláště milému.

1369.

Petr z Rosenberka úředníkům a soudcům zemským: omlouvá opětně nepříjezd do Prahy nedostatkem zdraví.

Na Krumlově 1521, 25. Mai. Přepis č. 3785.

Službu svú vzkazuji, urození páni páni, urození a stateční rytieři, urozené vládyky, přátelé moji milí. Jakož pan purkrabie najvyšší Pražský psal jest pánóm úředníkóm zemským i jiným vám, kteříž v soudu zemském sedati ráčíte, též i mně*), maje toho žádost, abychme se o těchto suchých dnech [22—25] na hrad Pražský sjeli, oznamuje toho některé příčiny a potřeby: I račte věděti, že bych to rád učinil a na ten čas přijel, ale v pravdě pro nedostatek zdraví svého toho jsem učiniti nemohl; i prosím, že mi v tom neráčíte za zlé míti, což bezelstně býti nemuože. Nežli cožkolivěk ráčíte dobrého zednati krále JMti, pána našeho milostivého, a obecnieho tohoto královstvie, při tom rád spolu s VMtmi a s vámi státi chci a toho pomáhati, puokudž by mi náleželo, jakož jste i prve to do mne znáti ráčili. Neb bych jistě rád věděl dobré tohoto královstvie a našich stavuov, abychme pod právem v řádu a v pokoji býti mohli. Datum Krumlov, sabbato in vigilia s. et individuae Trinitatis anno dni XV^C^XXI.

Petr z Rozmberka ɔc.

Urozeným pánóm pánóm, urozeným a statečným pánóm rytieřóm a urozeným vladykám, úředníkóm a soudcóm zemským královstvie Českého, pánóm přátelóm mým milým.

1370.

Jan z Rosenberka slibuje zdržeti kšaft Petra Rosenberského.

Ve Strakonicích 1521, 3. Jun. Přepis souč. Fam. Rosenberg 15.

Já Jan z Rozmberka a na Strakoniciech, mistr převořstvie Českého zákona sv. Jana Jherozolimitánského řeholi Křížovnické ɔc, oznamuji tiemto listem všem: jakož jsem poznal zvláštní lásku k sobě urozeného pána pana Petra staršieho z Rozmberka ɔc, strýce mého milého, i jsa toho vděčen, tiemto se listem zavazuji a zapisuji

*) A. Č. VIII. str. 196 č. 256.

dobrovolně, cožkolivěk JMt svým kšaftem zřiediti a rozkázati ráčí, anebo již zřiedil, že se v tom ve všem beze všeho a všelikterakého přerušenie chci a slibuji zachovati. A toho na jistotu a zdrženie svú jsem vlastní pečet dal přitisknúti k tomuto listu. A pro širšie toho svědomie prosil jsem urozených vladyk Jindřicha Strpského ze Strpí, Alše Sobětického z Sobětic a Jana Volbrama z Štěkře, tehdy purkrabie na Strakoniciech, že jsou také pečeti své na svědomie k tomuto listu podle mne, sobě bez škody, dali přivěsiti. Dán na Strakoniciech, ten pondělí v ochtábu božieho těla, léta po narození syna božieho tisícieho pětistého jedenmezcietmého.

In tergo: Tohoto přiepisu originál pán JMt ráčil panu Lvovi dáti.

1371.

Krumlovský úředník Ambrož sekretáři páně Petrovu: o lidu hornickém v okolí Krumlova; o moru.

Na Krumlově 1521, 8. Jul. Orig. č. 3786.

Pane Mikuláši, příteli a tovařiši muoj milý! Což se těch mší dotýče, chci to s pilností spraviti; než vězte, že se ty mše pro všecku obec vespolek dějí, než toliko kdo jest sám při tom osobně, že C dní odpustkuov obdrží ɔc.

Kdež JMt pán žádost jmieti ráčí věděti o havéřích, mnoho-li jich mře anebo jestli na nich strach ɔc: i jinému nerozumím, než že se mnozí strachují, avšak proto nic méně pro strach nepijí. A včera, mezi jinými umrlci, tři jsú z nich schovali. I jeden, jsa z dolu sv. Vavřince, mezi bránu Kájovskú přinesen, stál tu snad puol dne na márách; a druhý jdouc tudy, chtíc mu něco dobrého učiniti, přilepil svíčku na máry v hlavy, a svíčka spadla naň do mar, takže mu hlava všecka obhořela, a by podbranný byl neuzřel, byl by z něho protomartyr učiněn. A dnes, ježto sem byl na duol sv. Vojtěcha vyšel, stoje jeden mluvil se mnú; a v tom se znak zvrhl a skřikl, že mu v tříslech hlíza naskočila; tu sem se lekl, co by mi byl palicí dal ɔc.

Muoj milý pane Mikuláši! Zuostal bych rád, sami znáti muožte, v této míře na zámku; ale nemaje se časem co pro poveselení srdce trefného napiti, než to pivo, musím se na truňk vína, již se odvážíc všeho, dolů dostaviti, aby se člověk něco obveselil. Než to muožte panu JMti oznámiti, by i nětco havéřů poodběhlo, že sem tomu porozuměl, by rud nic dobýváno z doluov nebylo, že dobře za puol léta co šmelcovati máme, ač by nebylo dobře, by se ubíralo a nic nepřibývalo; ale nejsem té naděje, by k tomu ještě brzy přijíti mělo, neb jim nyní hovíme a přehlídáme, ježto by se to jiným časem nedálo. Mějte se dobře. Datum Krumlov, feria II. die Kyliani anno ɔc XXI.

Ambrož.

Panu Mikulášovi z Hošteina sekretáři, příteli a tovaryši mému milému.

1372.

Písař Třeboňský Petrovi z Rosenberka: o nemoci paní Kateřiny Holické ze Šternberka, sestry páně.

Ve Třeboni 1521, 20. Aug. Orig. Fam. Rosenberg 26.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú vždy poddanú s plným poslušenstviem VMti napřed vzkazuji. Milostivý pane! VMt račte věděti, že včera celý den i tuto celú noc až do třetí hodiny JMt paní sestra VMti jest nemluvila, a několikrát svící JMt jsú obnášeli. Ale po třetí hodině po půlnoci probrala se z té veliké bolesti. Ihned, jakž zase JMt ráčila promluviti, s pilností se mne ráčila ptáti, psal-li sem co VMti. Při tom VMt račte věděti, že Anežka malá třipaslička, JMti paní milostnice, tuto noc umřela jest. I přikázal sem vší čeledi, aby JMti nepravili. A s tím dajž všemohúcí milý Buoh ještě VMti dlúhé zdraví. Raptim. Třeboň, feria III. post festum Assumptionis virg. Mariae, annorum ɔc XV^C^XXI°.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc JMti, pánu mému milostivému.

1373.

Zpráva [Petrovi z Rosenberka] o stavu války v Uhrách proti Turkům.

B. m. [1521 před 29. Aug.] Přepis č. 3811.

O retování Bělehradu, jestliže jeho velikú motcí Turek a s vodváženiem mnoha lidí zbití nedobude, tehdy jest naděje, že se buohdá retuje, jestliže se Uhři k králi JMti svú motcí strhnou, nežli poruoznuť leží. Než ráčíte znáti, jestliže Uhři JMKské podstatni nebudou, že cizozemci s těžkem sami tu věc budou motci vyvésti, jako Uhři bez cizozemcuov; nežli, když by sobě obojí pomohli, byla by dobrá naděje; neb jestliže jsú se Uhři zase s pole neroztrhli, tehdy, jakž bylo slyšeti, mohlo by jich i s cizozemci býti na sto tisíc a snad i dobře více.

1374.

Petr z Rosenberka Adamovi z Hradce: o půjčce peněz na výpravu proti Turkům.

V Olešnici 1521, 19. Sept. Přepis č. 3790.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane synu muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál i s paní manželkú vaší. Kdež mi psáti ráčíte, oznamujíce, že manželce vaší pán Buoh pomoci a dceru dáti ráčil: i to jsem rád uslyšel, ač bych byl radši syna viděl než dceru, a rád vám ji s pravú vírú přeji.

Při tom, kdež píšete prosíce, co se té pomoci králi JMti pánu našemu proti Turkóm dotýče, a utíkajíce se ke mně, abych vás třmi sty kopami grošuov založil jedné až do času dvě neděle po sv. Havle, slibujíce mi je na ten čas položiti ɔc: I račte věděti, že jsem sám, nemoha tak náhle od lidí peněz míti, své peníze také na přijatie lidí králi JMti dáti musil, a že v pravdě na tento čas peněz zbytek ne-

mám a tak brzce od lidí vybráni býti nemohou. Však k žádosti vaší teď píši list panu Oldřichovi Španovskému, služebníku mému, neb mám u něho tisíc kop na míšensko, aby vám těch tří set kop grošů puojčil; jedné za to vás prosím, že mi je k tomu času, jakž v listu svém dotýčete, zase oplatíte, neb jich potřebovati budu. Kerýžto list vám teď posielám, pošletež k němu s niem, neb já jemu píši, aby je vám po tom poslu poslal, keréhož k němu s tím listem pošlete.

A prosím vás, muoj milý pane synu, jakož mi píšete, že v Uhřech posla máte: když se vám vrátí, bude-li vám co o Turcích oznámeno, račte se na mne posla odvážiti a mně také psaním svým oznámiti. Datum ex Olsnic, fer. V. post festum s. Lamperti anno domini XV^C^XXI. Petr z Rozmberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce, synu mému milému.

1375.

Bohuše Vrabský Petrovi z Rosenberka: o cestě do Uher.

V Praze 1521, 23. Sept. Orig. Fam. Vrabský.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Napřed zdraví i jiného všeho dobrého bych VMti věrně přál. Milostivý pane! Račte VMt věděti, že sem úmyslu toho do Uher od VMti jeti. Ač jsem mohl od jiných pánuo lepší službu míti, i nechtěl jsem od žádného jeti, než od VMti, poněvadž sem měl vdycky na VMti pána milostivého i ještě mám. Kdež vod VMti žádného odpuštění neberu pro tu jízdu, než pomůž-li mi se pán Buoh zase vrátiti, chci při VMti rád býti a VMti slúžiti. Milostivý pane! VMti prosím, jako pána svého milostivého, že to pro mne ráčíte učiniti a pro mé zasloužení minulý i potomní a puojčiti mi XV neb XX kop gr. do jmenovitého času, kdež otec muoj chce VMti na to jistinu udělati. A také VMti prosím, že mi nějaký kuoň ráčíte dáti, kterýž by se pod pacholka hoditi mohl. Kdež VMti věřím, že to ráčíte pro mne učiniti; a já se toho VMti chci vodsluhovati po všecky časy. Jestliže ráčíte mi to učiniti, VMti prosím, že mi to ráčíte poslati po tomto pacholku mým. A s tím dejž Buoh VMti se dobře míti. A račte VMt věděti, že máme vyjeti z Prahy tento pondělí najprv příští [30. Sept.].*) Datum Pragae, v pondělí po sv. Mathúši, léta ɔc XXI°. Bohuš Vrabský z Vrabí ɔc.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozmberka JMti a na Krumlově, pánu mému milostivému.

1376.

Jan z Rosenberka Petrovi odtudž: je-li co na zprávě, že by král Ludvík zemříti měl.

Na Strakonicích 1521, 28. Octobr. Orig. č. 3795 a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte zdrávi jsúce dobře se měli, tohoť bych VMti věrně přel. A račte věděti, že mne zpráva docházie,

*) A. Č. VIII. str. 197—199 č. 258 a 259.

že by král Ludvík JMt měl umřéti, i neviem, jestli to tak čili nenie. Proto za to prosím, viete-li co o JMti jistého, jestli živ neb kterak se tam nyní vede, račte mi to psáti po tomto poslu, neb já tu věc také v mlčení uměl b chovati. Datum Strakonic, dominico ante Simonis et Judae ap. anno ɔc XXI.

Jan z Rozenberka a na Strakonicích, mistr převorstvie Českéh

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rosenberka a na Krumlově ɔc, panu strýci mému

(Březanovou rukou: Za krále Ludvíka Bělehrad vzat. Král byl nemocen a nečatsk

1377.

Petr z Rosenberka Janovi odtudž: že král sice nezemřel, ale těžce nemocen leží Turků zle se má.

B. m. [1521, po 27. Octobr.] Přepis č. 3795 b.

Urozený pane, pane a strýče muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře věrně bych vám přál. Kdež mi psáti ráčíte, oznamujíce, že by vás zpráva d měla, že by král JMt pán náš umřéti měl, prosiece, věděl-li bych co vo JMti a kerak se tam nyní JMti vede, abych vám po tomto poslu oznámil. I v jsem vo tom nic neslyšel, by JMt umřéti měl, než to jest mi oznámeno, že velmi nemocen byl a několiko dní z lože nevstával na zimnici; než já té nemám, aby JMt umřel, neb by co bylo, mám za to, že by mi najvyšší p krabie oznámil. Siceť se JMti, tak jakž mne zpráva došla, zle vede, neb ciesař všecku svú věc provedl a Bělehradu dobyl a osadil; a již zase odtud nechav tu něco drahně lidí.

1378.

Jindřich Švihovský z Risenberka Petrovi z Rosenberka: kancléř Ladislav ze Šternb zemřel, a pan Jindřich o přímluvu prosí, aby úřadu toho dosíci mohl.

Na Švihově 1521, 18. Nov. Orig. č. 3798.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a příteli muoj milý! P VMti s pravú věrú rád, abyšte se VMt ve zdraví jsúce dobře měli. VMti o že jest pan kancléř nenější umřel*): i VMti prosím, že ráčíte králi JM a o mne se přimluviti, aby mi ráčil ten úřad dáti, a ten list po tomto po poslati. I VMti prosím, že to ráčíte učiniti, a já toho VMti rád chci zasl A také VMti oznamuji, že sám k JMKské jedu. Dán na Švihově, v ponděl Brikcí léta ɔc XXI. Jindřich z Ryzmberka a z Švi

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově oc, panu příte milému JMti.

---

*) A. Č. VIII. str. 202 č. 263.

1379.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi: že za Jindřicha Švihovského, aby kancléřství dostal, přimlouvati se nemůže.

Na Krumlově 1521, 22. Nov. Přepis č. 3799 b.

Panu Lvovi.

Urozený pane, pane příteli mój milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Jakož mi psáti ráčíte, co se pana Jindřicha Švihovského, švagra mého, dotýče, posielajíce mi psaní jeho, keréž mi učinil, proše, abych voň králi JMti, pánu našemu, psal, aby jemu JKMt úřad kancléřský dáti ráčil, kdež mi také při tom oznamuje, že sám osobně k JKMti jede. I poněvadž tam jede, já jemu na jeho psaní nic neodpisuji. A králi JMti mi se také voň psáti nehodí z příčin slušných, keréž vám, dá-li Buoh, při našem spuolu shledání oznámím, jakž také tomu poněkud z předešlého psaní mého vyrozumíti muožete. Datum Krumlov, fer. VI. post fest. Praesentationis glor. virg. Mariae anno domini $XV^{C}XXI$.

1380.

Vilém z Risenberka Petrovi z Rosenberka: aby se zaň přimluvil k dosažení najvyššího komornictví.

V Praze na Hradčanech 1521, 26. Nov. Orig. č. 3733 b.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane otče a kmotře muoj milý! O zdraví VMti rád bych uslyšel s pravú věrú. — Pane otče muoj milý! V paměti míti ráčíte, že jste králi JMti list přímluvčí psáti ráčili, aby mne JMKská tím ouřadem najvyšším kamrmeistrstviem obdařiti ráčil v královstvie Českém.*) I račte věděti, že králi JMti do Uher jedu. A protož VMti prosím, že ještě králi JMti list přímluvčí psáti ráčíte, aby JMKská toho ouřadu žádnému mimo mne dávati neráčil, tak jak jest mi JMKská připsati ráčil. A VMti prosím a tu celú vieru k VMti mám, že mi ten list přímluvčí po tomto poslu poslati ráčíte, aby jej hned za mnú do Uher nesl. S tím dajž pán Buoh všemohúcí VMti dobře se míti. Dán v Praze na Hradčanech, ten outerý po sv. panně Kateřině léta ɔc XXI.

Vilém z Riznberka a z Švihova, na Roudnici ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka a na Krumlově ɔc, panu otci a kmotru mému milému JMti.

Prosím spěšné odpovědi.

*) Viz číslo 1306 této sbírky.

1381.

Petr z Rosenberka králi Ludvíkovi: aby úřad nejvyššího kancléřství obsazen byl dle ustanovení nebožtíka krále s radou pánův a úředníkův zemských, a aby král u nejv. purkrabí se přimluvil, aby páni radili dáti ho Krištoforovi ze Švamberka. K tomu připojen list ke královskému sekretáři Jiříkovi z Lokšan, aby v témž smyslu se přimlouval.

Na Krumlově 1521, 2. Dec. Přepis č. 3800 b.

Najjasnější králi ꝛc, službu ꝛc. Milostivý králi! Nepochybuji, že VKMti již vědomo jest, že pan Ladslav z Šternberka a na Bechyni, kerýž byl najvyšším kanclieřem královstvie Českého, z tohoto světa skrz smrť sešel jest. Také mne jest došlo, že by někteří vo ten úřad u VMKské sobě jednali. Ježtoť co VMKské, jakožto pánu našemu milostivému, náleží, na tom jsem nikdá nebyl a nejsem, abych měl proti tomu býti. Neb poněvadž JMKské, slavné paměti VMKské otci, rád jsem slúžil, též i VMKské, jakožto pánu svému milostivému, rád bych se svými službami, jakž na věrného poddaného přísluší, zachoval. A z té povinnosti, zdálo mi se VMKské toto oznámiti, že JMKská, slavné paměti, ráčil jest zřiezenie a ustanovení v tomto království Českém s vuolí všech stavuov učiniti a to listem pod JMKské pečetí utvrditi, i také dckami zemskými téhož královstvie, kterak má to držáno a zachováno býti, jakož VMKské z toho tento artikul jeden vypsaný do tohoto listu vložený posílám. A zdá mi se za potřebné, aby VMKská při tom tu věc zuostaviti ráčili a panu purkrabí najvyššiemu Pražskému psáti, aby on tak, jakž ten artikul sám v sobě jest, podle toho tak se zachoval. Neb, milostivý králi! když VMKská ráčíte toto královstvie České v jeho řádech a svobodách zuostaviti a zachovati, jakož tu naději mám, tehdy tudy muože mnoho dobrého i časy potomními, tak jakž se naději, z toho VMKské i tomuto království přicházeti. Neb kdyby z toho bylo vystoupeno, móže VMKská dobře znáti, že by obyvatelé tohoto královstvie mohli to sobě obtiežiti, a skrze to že by mnohé znamenité a velké ruoznice i škodné mohly v tomto královstvie povstati. Kdež to VMKské dobrém úmyslem toto předkládám a oznamuji, a k tomu radím i prosím, že tak učiniti ráčíte. Datum Krumlov, feria II. post fest. s. Andreae ap. anno domini XV^c^XXI. Petr z Rozmberka ꝛc.

Cedule. Milostivý králi! Také VMKské prosím, že VMKská panu purkrabí najvyššiemu Pražskému psáti a poručiti ráčíte, aby on k tomu vedl, aby za kanclieře najvyššieho královstvie Českého byl učiněn pan Krištofor z Švamberka, neb jest vždycky rád JMKské, slavné paměti, VKMti otci, sloužil a tomuto království Českému k dobrému. Též což by VMKské k dobrému bylo, na tom jest, aby s přátely svými hotový se dal svými službami nacházeti. Neb ač za to mám, když o to ra... VMKské v tomto království Českém jsoucí, tak jakž má býti, obeslána bude, že mezi sebou najdou, že jest on k takovému úřadu hodný, ale proto, když také v... VMKské vuoli budou věděti, bude on pan Krištofor z Švamberka i s přátely sv...

tomu rád, a toho VMKské, jakožto pánu našemu milostivému, rádi i summou zasluhovati chceme. A VMKské za milostivú odpověď prosím.

Pane sekretáři, přieteli milý! Teď píši králi JMti listy, co se dotýče úřadu najvyššieho kancléřstvie královstvie Českého, i také při tom artikul do listu vložený, jak jest o úřadech v tomto královstvie zříditi ráčil král JMt, slavné paměti, s volí všech stavuov, kteréhožto artikule přípis tobě také rád posielám I za to tebe žádám, že těch listuov králi JMti ode mne dodáš, a k tomu také že se přičiníš u JKMti, aby mi na též psanie má od JMti odpověď po tomto poslu dána byla. A též toho žádám, že to u JMKské zjednáš, aby o pana Krištofora z Švamberka o ten úřad kancléřstvie najvyššiemu panu purkrabí Pražskému poručiti a psáti ráčil, neb znám jeho k tomu úřadu za hodného mimo mnohé jiné, a snad i ty to znáti sám muožeš, jestliže s ním jaký obyčej máš. A což v tom témuž panu Krištoforovi z Švamberka tuto prospěješ, rád se toho dobrým odplacovati budu, a on bezpochyby tolikéž rád učiní, jak o tom uznáme, žes o jeho dobré a poctivé práci a pilnost měl. I té sem k tobě naděje, že pro mne v tom všem snažnú práci a pilnost u JMKské mieti budeš, očť tuto píši, na tom mi zvláštní vděčnost ukážeš. Neb ač jest se snad někdo prve k tobě o to také utétci mohl za přímluvu, ale poněvadž já tuto nic zbytečného na JMKské nežádám, než k tomu, což spravedlivé býti má, k tomu se přimlúvám, aby ta věc tiem pořadem rozvážena byla: i zdá mi se, že ty se k takové věci dobře přimlúvati muožeš bez úrazu toho, ač jestliže si se komu več zamluvil, poněvadž se budeš k věci slušné a spravedlivé podle této žádosti mé přimlúvati. Datum ut supra.

Petr z Rozmberka ɔc.

Panu Jiříkovi z Loksan, sekretáři krále JMti, příteli mému milému.

1382.

[Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála]*) o smrti Viléma Kostky a příhodě Havla z Wartenberka.

*B. m. [1521 po 11. Dec.]**) Přepis č. 3808.*

Odsud nyní novin zvláštniech neviem oznámiti, než račte věděti, že pan Vilém Kostka umřel skrze nějakú příhodu od ručnice dosti neznámú.

Také včera počala řeč jíti, že by pan Havel Bydžovský z Wartemberka zamluvil sobě bitvu v několika koniech a že by v té bitvě zabit byl, ale toho ještě nejistiem. A přál bych jemu toho, aby tak nebylo.

---

*) Dle udání archivu Třeboňského, ač mně se nepodobá. Spíše snad list od někoho z Prahy.

**) Dle úmrtí Viléma Kostky.

1383.

Heralt z Říčan Petrovi z Rosenberka: zprávy o sněmu; děkuje za přímluvu k panu Lvovi*).

V Štěkni 1521, 20. Dec. Orig. č. 3804.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane muoj milostivý! Byšte VMt jsúce zdrávi dobře se měli a zdrávi byli, tohoť bych VMti věrně rád přál. A teď VMti list posélám od najvyššieho pana purkrabí Pražského JMti, a VMti vzkázal službu povědieti, neb jsú ještě sněmu nezavřeli. Než na tom jsem s JMtí zuostal, jakž sněm zavřien bude, že VMti ihned psáti bude. A také račte věděti, že na tom jest, že mají ihned pro krále JMt jeti pan hofmistr**) a pan Švamberk,***) a z rytieřstva pan písař†) a pan Kutnor [sic].††) VMti prosím, že mi neráčíte za zlé mieti, že jsem k VMti sám nepřijel, neb jsem koně náramně vytáhl; jakž mi maličko povodpočinú, tak ihned k VMti přijedu. A VMti z přímluvy, kterúž jste k panu Lvovi JMti učiniti ráčili, děkuji; VMti toho odsluhovati chci jako pánu svému milostivému. Neb račte věděti, že jest mi odloženo do sv. Vincence [22. Jan. 1522]. Dajž pán Buoh VMti dobře se mieti, věrněť bych VMti rád přál. Ex Štěken, fer. VI. ante Thomae ap. anno domini MV^{C}XXI. Heralt z Říčan a na Štěkni.

Urozenému pánu, panu Petrovi staršiemu z Rozenberka a na Krumlově, pánu mému milostivému.

1384.

Král Ludvík Petrovi z Rosenberka: že nejvyšším kancléřem učinil Jindřicha Švihovského z Risenberka.

V Budíně 1521, 28. Dec. Orig. č. 3836.

Ludvík z boží milosti Uherský, Český ꝛc. král, markrabě Moravský ꝛc. — Urozený věrný náš milý! Psanie tvému, které jsi nám o úřad najvyššího kancléřstvie královstvie našeho Českého učinil, přimlúvajíce se při tom o urozeného Krištofa z Švamberka, tomu všemu dostatečně vyrozuměti jsme ráčili. Kdežť na to věděti dáváme, že prve nežli jest nás takové tvé psanie došlo, ráčili sme ten úřad urozenému Jindřichovi z Ryznberka a z Švihova, věrnému našemu milému, z moci a milosti naší královské dáti. Protož, poněvadž se to nám změniti nikterakž nehodí, aniž ráčíme, kdež o tobě nepochybujem, poněvadž se ta věc moci a panovánie našeho, kteréž jest nám ode všech stavuov královstvie Českého připovědieno, dotýče, že ty proti takovému dánie našemu nebudeš, než raději i jiné k tomu povedeš, aby nás v tom i jiném, jakožto krále a pána svého dědičného i korunovaného, poslušni byli,

*) Souvisí s listy v A. Č. VIII. str. 202 a 203 č. 262 a 264.

) Vojtěch z Pernšteina. *) Krištofor. †) Radslav Beřkovský.

††) Jindřich Kutnauer. — Srovnej s těmito jmény Palackého Děj. V. 2. 403 a násl. číslo 1389.

a zvláště znaje to, že týž Jindřich nám se k tomu úřadu hodí. Kdežť my to jakožto věrnému našemu milému vší milostí naší královskú na potomní časy spomínati ráčíme. Datum Budae, sabbato die Innocentum anno domini ɔc XXII°, regnorum vero nostrorum Hungariae et Boëmie sexto. Ex commissione propria regiae Majestatis.

Urozenému Petrovi z Roznberka a na Krumlově, věrnému našemu milému.

1385.

Jindřich Švihovský z Risenberka Petrovi z Rosenberka: aby mu k nejvyššímu kancléřství, jehož od krále dosáhl, nápomocen byl; zprávy z Uher.

V Budíně 1521, 31. Dec. Souč. opis č. 3837 b.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane svagře muoj milý. Byšte VMt zdrávi byli a dobře se měli, přál bych toho VMti věrně rád. Pane švagře muoj milý! Poněvadž již o tom věděti ráčíte, že jest mi král JMt, pán muoj milostivý, ráčil dáti úřad najvyššího kancléřstvie královstvie Českého, kdež pak i prvé VMti psal sem, když sem k JMKské o ten úřad jel, za přímluvu prose. I ještě VMt prosím, poněvadž jest mi ten úřad od krále JMti dán, že v tom proti mně, co se toho úřadu dotýče, býti neráčíte. A poněvadž jest má zvláštnie duověrnost k VMti byla, a vzhlédnúc také na to, že vaši blízkú přítelkyni za manželku mám*), i moji děti s vámi v dosti blízkém krevním přátelstvie jsú, té sem k vám naděje, že proti tomu dání krále JMti býti neráčíte, než raději že mi v tom pomocni budete, jestliže by mi se v tom jaká překážka dieti měla, a že mne v tom opustiti neráčíte. A pán Buoh všemohúcí rač se nám dáti ve zdraví šťastně spolu shledati. Datum Budae fer. III. ante Circumcisionis domini, anno ejusdem ɔc XXII°.

Na tento čas VMti nevím co tak nového psáti, než že král JMt svadbu míti má osmý den po svatých třech králích, a hned po té svadbě JMKská na tom ráčí býti a do Čech jeti i s královú JMtí.

Páni Uherští ti sú na sebe velikú berni položili k obraně proti Turkuom, a hajtmany sobě dva zdělali, jeden nadišpan a druhý pan vývoda Sedmihradský, a čtyry kynštarty, kteříž ty peníze přijímati k sobě mají a bez těch hejtmanů jich vydávati nemají, nežli na žoldnéře. A ti hajtmané válku mají vésti a země brániti proti Turkuom. Než král JMt nic s tím činiti nemá, a ještě málo se k čemu mají k jaké obraně.**) Než Turci jich pomalu na pomezí utrhují; a teď nedávno znamenitú škodu v Slovanech a v Gransku udělali a mnoho lidí s sebú zajali.

Jindřich z Ryzmberka a z Švihova.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově, panu švagru mému milému.

*) Manželkou Jindřichovou byla *Voršila* kněžna *Minsterberská*, kteráž však dle *Grotefenda* (Taf. XIII.) zemřela „nach *1514* 30. Sept." (Naproti tomu u *Bernaua* I. 369 dat. úmrtí *1545*.) Jeli datum Grotefendovo správné, musilo by se dle znění tohoto listu mysliti na *druhou* manželku *Jindřichovu*, o čemž však ničehož jsem se nedopátral. **) Palackého Děj. V. 2. str. 402.

1386.

Pamět [pro pana Petra z Rosenberka?] co se dálo v Čechách 1520 a 1521.

B. m. [1521.] Přepis č. 3809.

Neřádové jací byli, toto pamatuji:

Item, oheň byl puštěn a dobýváni učiněno od některých měst, ježto toho není ještě od nich pokázáno, že jest se to mělo a mohlo slušně státi.

Item, Janovský, nepřítel krále JMti a tohoto královstvie, byl jat i syn jeho, a v moc všel některým městóm a potom ušli ɔc, jakož jest to v tomto královstvie vuobec vědomo.

Item, loupežové a mordové mnozí sú byli činěni, ale ač se toho něco doptáno, nežli ještě něčeho na některé není podle práva až do tohoto času dovedeno.

Item, někteří pro svá provinění sedí a někteří od svých statkuov utekli.

Item, někteří podle napomenutí od úřadu purkrabství Pražského a podle listuov obranniech sú se nezachovali.

Item, škod na dluhy zemské přibylo, proto zvláštně, že berně prve svolená dávána, jakž bylo svoleno, nebyla, a tudy to přišlo; toho jest také paměť.

1387.

Spis [zaslaný Petrovi z Rosenberka] o rozdílech mezi stavy ve příčině odpovědníků a příjezdu krále do Čech.

B. m. [1521.] Přepis č. 3838.

Tato jest pohádka, aby ji uhodli:

Když budou napomenuti, podle toho zapsání, kdež sme se všickni zapsali svými ctmi a věrami na každého po napomenutí sáhnúti, ktož by v zemi oheň pustil a válku začel?

Toto odpověď zase na to:

Tuto odpověď vám dávám na tu pohádku. Poněvadž zřízení zemské to ukazuje kdež by zhoubce zemské vehnali, táhnúce po nich, že by tu u toho zastiženi byli, že mají odtud neodjížděti, než hned je tu mají obehnati. A ktož by pak zhoubce zemské a odpovědníky fedroval a je přechoval, kterak se k tomu a k těm a k t… kovým máme zachovati, vohledajte to. Pak Klatovským Suda s svými pomocní… popálil, vosekávali, mordovali, tak jest zpráva! Pak jest i to k nám mluveno od p… Jana*) z Vratu, že páni Pražané, páni Horníci a všicek stav městský nežádají V… za pomoc, tak jakž zřiezení sama v sobě to ukazují, než toliko toho na VMti dáme, abyšte nám překážky neráčili činiti, ani do nás jiné viery neračte mieti.

---

*) Paška.

že žádnému dobrému nic nepřekážíme, než těm lidem výtržným, kteříž sami osekávají nevinné křesťany, ježto s nimi není hodno ani pokrmuov bráti. Již sem se vyvedl od otázky vaší. Pak poněvadž jest ten a takový rozdíl, aby někto chtěl nás napomínati a tím svoleným hnutím abychom veřejně táhli, chtíce svú poctivost podle pokuty na to uložené zachovati, i snad bychom proti druhé straně v túž pokutu upadli; neb jistě to opatřím, že oni to mluvili, že na nás pomoci nežádají, a kdyby nám taková potřeba byla, že nám chtí pomáhati, než toto zlé že sami chtí zastaviti ɔc. Co se pak prostředku dotýče, bylo o to mluveno v potazu, aby pan hofmistr ráčil se v to vložiti. I zase to mnozí rozmajšleli, že jest těžká věc pánu na se to vzíti, nebo kdyby tato strana svolila a druhá strana, poněvadž zde není, snad by něco předse brala: a tak z mnohých příčin těžké bylo panu hofmistrovi JMti se v to vložiti. Než psaní dostatečné JKMti o to, co jest se již počalo v koruně této, jest učiněno, a mnoho rozdielu se položí, i králi Polskému JMti se oznamuje, co jest sobě JMt král Polský i králi pánu našemu ráčil učiniti, že jest někomu k vuoli odmlúval, aby sem nejel král a pán náš korunovaný; ježto v markrabstvie Moravském nemrou ini v mnohých kútech v koruně této. Než pod zpuosobem moru někto to zednal i dary za to bral, a na sněmiech k tomu mluvil i svoloval, aby pro krále JMt bylo vysláno. Co se dobrého pro to šibalství stane, to chudým nám najspieše vědomé bude.

1388.

Anna z Hradce omlová se bratru svému Adamovi, že mu dlouho nepsala, a prosí ho, poněvadž sama pro churavost k němu přijíti nemůže, aby ji navštívil.

V Jindř. Hradci 1522, 4. února (v úterý po Hromnicích).

Tištěno u Dvorského: Staré písemné památky žen a dcer českých, v Praze 1869, str. 68 číslo 59; — též v Arch. Českém XI. 442.*)

1389.

[Václav Košatecký z Kolovrat, Jindřich Kutnauer) a jiní poslové stavovští v Budíně]: že jest žádost králova, aby Jindřich Švihovský zůstaven byl při úřadě nejv. kancléřství.**

B. m. [1522, Febr.] Přepis č. 3801.

Také račte věděti VMt, kteříž k tomuto přislušíte, že král a královna JMt ráčili jsú s námi mluviti o pana Jindřicha Švihovského, abychom VMtem psali, že toho JMt žádost má, abyšte k tomu svoliti ráčili, aby úřad kancléřský při něm zuostal podle dání JMti. Dali jsme JMti tu odpověď, že my neznáme, abychom my

*) Ve jmenované knize Dvorského str. 66 č. 58 a v Arch. Č. XI. 445 č. 261 vydán jest jiný list rodu Hradeckého k r. 1522, ale ten po mém soudu náleží jinam.

**) Tí jmenují se v Pal. Děj. V. 2. 403. Avšak dle listu Heralta z Říčan Petrovi z Rosenberka ze dne 20. Dec. 1521 sněm původně na jiných poslech se ustanovil. (Viz č. 1383.)

jemu naším psaniem co v tom prospěli, než poněvadž JMt brzo v Čechách býti má, že JMt bude motci s VMtí podle vuole své o tu věc mluviti a jednati. Ráčili JMt touž žádost po druhé na nás vzložiti, abychom vždy takové psaní a oznámení vám učinili. Protož my slušně tomu odepříti nemohúce, jaká jest žádost a vuole JMti, při tom VMtem oznamujem.*)

1390.

Krištofor ze Švamberka Petrovi z Rosenberka: aby mu ještě i nyní byl nápomocen k dosažení nejv. kancléřství.

Na Bechyni 1522, 3. Mart. Orig. č. 3800 c.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! VMti bych věrně přál zdravie i všeho dobrého. Jsa zde nynie na Bechyni u pana Jana z Šternberka, pana ujce svého milého, přineseno mi dnes u večier psanie sem, keréž mi z Prahy posláno. I to VMti teď posielám, z kteréhož porozuměti ráčíte výjezdu krále JMti, pána našeho, do tohoto královstvie.

Což se pak dotýče úřadu najvyššího kancléřství, z toho ráčíte rozuměti, k čemu mi ten přítel radí, jak bych ještě k tomu přikročiti měl. I za to VMti prosím, té dokonalé naděje a viery k VMti jsa, že mne v tom opustiti neráčíte, než předse v tom podle mne že státi ráčíte, jako ten pán a přítel muoj, keréhož sem v přátelstvie a zvláště u této věci mimo jiné za přítele sobě býti poznal. A já VMti toho vším přátelstvím rád zasluhovati budu. Ač někeří přátelsky jsú ke mně mluvili a cesty mi k tomu ukazujíc, ale jak jsú při té věci při mně stáli a jaké cesty a prostředky obmejšleli, to VMt dobře věděti ráčíte, a já poněkud také: ježto sem já se od nich k sobě dobrého přátelstvie podle mnohého zakazování nadál, ale poněkud mne to zmýlilo. A nejsnáz jeden druhého sklamati muože, když mu věří. A jaké jest psanie také učiněno najvyššímu panu purkrabí Pražskému, co se úřadu kancléřského dotýče, to VMti také posielám. Ač mne za to žádají, abych o tom nic neříkal, ale přes VMtí já toho tajiti nechci, než za to prosím, že toho ráčíte při sobě nechati. A tyto listy přečtúc, za to žádám, že mi je ráčíte zase poslati, však ráčíte-li jich sobě přípis nechati, to dobře učiniti muožte. A posla prosím že mi ráčíte zase vypraviti, aby vždy v středu [5. Mart.] u mne na Zviekově býti mohl. Všemohúcí pán Buoh rač nám dáti spolu, muoj milý pane a bratře, ve zdraví šťastně se shledati. [illegible] chyně, feria II. Carnisprivii anno XXII. Krištofor z Švamberka ɔc.

Panu a bratru mému milému, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově ɔc.

JMti.

---

*) Cf. s následujícími čísly 1390—1393 a s Palackého Děj. V. 2. str. 408.

1391.

Petr z Rošenberka Krištoforovi ze Švamberka: že pro veliké nezdraví své nemůže prosbě jeho dosti učiniti; o jízdě královĕ do Čech.

Na Krumlově 1522, 5. Mart. Přepis č. 3800 d.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Jakož mi psáti ráčíte, co se úřadu najvyššieho kanclieřstvie dotýče, posielajíce mi psaní, z keréhož bych rozuměl, k čemu by vám ten přítel radil, jak byšte ještě k tomu přikročiti měli, prosíce a té dokonalé naděje ke mně jsúce, že vás v tom neopustím, než předse v tom vedle vás že státi budu ɔc.

I muoj milý pane bratře! Račte věděti, že jsem ten list, k čemuž vám ten přítel radí, přečetl a jemu vyrozuměl. Kdež Buoh zná, že bych já vám svú osobú k té i k jiné poctivosti podle mé najvyšší možnosti rád pomohl, nic méně, než jako by se mé vlastní osoby dotýkalo: ale sami znáte muoj nezpuosob zdravie mého! Kdež pak v pravdě mi muožte věřiti, že nyní na tento čas zdráv velmi nejsem a mám flus velmi velký v hlavě, a dásně mi v ústech otekly, a chuti k jiedlu nemám, že mi se s těžkem kdy kerá krmě zlíbí. K tomu také služebníkuov doma nemám, že jsou se nyní ode mne rozjeli a tepruov k středopostí [27. Mart.] se zase ke mně sjeti mají: neb jsem se nestrojil k JKMti jeti, než tepruva k letnicem s strýci svými, a z té příčiny jsem nákladu učiniti nechtěl, leč bych jistotu zvěděl, že již JKMt jede, ani koní jsem sobě zpuosobil, ani šatuov na čeleď, ani čeledi zřiedil, keří by se mnou jeti měli. A že bych i zdráv byl, že bych se nemohl tak brzce vypraviti, tak jakž by příslušelo, leč bych sobě chtěl k posměchu jeti, ježto jsem té naděje, že byšte mi toho sami neradili ani přáli.

Protož, muoj milý pane bratře, znajíce takové napřed psané příčiny, prosím, že mi za zlé míti nebudete, že vaší žádosti vedle rady toho přítele, kerýž vám píše, nyní na tento čas naplniti nemohu.

A teď vám ten list i přiepis toho artikule zase posielám. Také račte věděti, že mně jest psaní přišlo od najvyššieho pana purkrabie Pražského včera večer, asi hodinu prve nežli posel váš ke mně přijel, kdež mi oznamuje vo výjezdu krále i králové JJMtí sem do tohoto královstvie z Budína, a že jest obeslal ty, keříž proti JKMti jeti mají, aby se sjeli do Německého Brodu v středu po suchých dnech puostních najprv příštích [19. Mart.]; neb mu píší páni poslové naši, keříž při králi JMti jsou, aby proti JMti vyjel do Polné. Datum Crumlov, feria IIII. Cinerum anno domini XV^C^XXII. Petr z Rozmberka ɔc.

Panu Krištoforovi z Švamberka ɔc.

1392.

Jindřich ze Švamberka Petrovi z Rosenberka: nářky na nejv. purkrabí pana Lva pro nedostatečné ukázání přátelství ve příčině obsazení úřadu kancléřského.

Na Zvíkově 1522, 8. Mart. Orig. č. 3800 e.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a bratře muoj milý! Napřed zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane bratře! Pan Krištofor, strýc mój, okázal mi psaní vaše, kdež mu odpověď dáváte na psaní jeho, při tom toho dotýčíc o nezdraví vašem, kdež vám toho, pán Buoh zná, věrně nepřeji. I prosím, muoj milý pane bratře, že mi ráčíte oznámiti, kterak se na svém zdraví máte a jestli vám co lépe. A vedle toho jest mi okázal, co mu z Uher píší o úřad kancléřstvie. Kdež z psaní toho tomu sem porozuměl, že někteří králi JMti ty cesty oznamují a okazují, aby JMti prvnější dání úřad kancléřstvie vzdy předse šlo. Kdež z toho psaní, zdá mi se, že z těžka chyba jesti najvyššieho pana purkrabí a pana hofmistra zemského, aby těch cest neoznamovali JMKské. Pak, jestliže jest to pan purkrabie učinil, znáti muožte, muoj milý pane bratře, že by to přátelstvie mezi námi násti nemohlo; neb aby někdo chtěl slovy přietelem býti a skutkem jinam se chejliti — a když se buohdá s vámi shledám, o to s vámi šíře rozmluvím.

A také, muoj milý pane bratře, z psaní toho, kteréž jste panu Krištoforovi, strýci mému, učinili, tomu sem srozuměl, že na tento čas v Praze nebudete moci býti pro nedostatek zdraví vašeho. I za to prosím, že ráčíte najvyššiemu panu purkrabí psáti, aby již na místě vašem pana Krištofora, strýce mého, dobrým přítelem v tom byl. Neb za to mám, že mu ráčíte o to psáti, že v tom pro vás přátelsky se najíti dá, a snad se také na to rozpomene přátelstvie, v kterémž jsme se vždycky k němu přátelsky zachovávali. Avšak jedné ať vedle pořádku se zachová a dckami zapsání: pak na kohož ten lus spadne, ten ať toho užívá. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, pane bratře muoj milý, abychom se spolu ščastně a ve zdraví shledali. Datum Zviekov, sabbato ante dominicam Invocavit anno ɔc V^C^XXII.

Henrich z Švamberka ɔc.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově ɔc, panu bratru mému milému.

1393.

Petr z Rosenberka Jindřichovi ze Švamberka: popisuje nemoc svou a slibuje přimlouvati se u pana Lva za Krištofora Švamberského.

Na Krumlově 1522, 9. Mart. Přepis č. 3800 f.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Jakož mi psáti ráčíte, že jste z mého psaní, keré jsem panu Krištoforovi, strýci vašemu a bratru mému milému, učinil, ráčili vyrozumíti vo nezdraví

mým, žádost toho majíce, abych vám oznámil, kterak se na svým zdraví mám ɔc: I račte věděti, že takového přielišného nezdraví, děkujíc pánu Bohu, na sobě nemám, než že mi se žaludek nakazil, že jako žádné chuti k jiedlu skoro nemám, a flus že mám v hlavě, a dásni mi také nětco otekly, a z toho že se obávám, aby nětco horšieho na mne nepřišlo. Než mám nyní doktora Šebestiána při sobě, kdež tu naději mám, že s pomocí Boží a jeho sobě to, dá-li Buoh, napravím.

Při tom, kdež dotýkati ráčíte, co se úřadu kanclieřského dotýče, kdež jste tomu z toho psaní, keréž vám pan Krištofor ukázal, co mu z Uher píší, porozuměli, že by někteří ty cesty králi JMti oznamovati a ukazovati měli, kerak by prvnějšie dání úřadu kanclieřského předse jíti mělo, a vedle zdání vašeho že by tu z těžka chyba byla najvyššieho pana purkrabie Pražského a pana hofmistra ɔc, aby těch cest JKMti neoznamovali, kdež jestliže by to pan purkrabie učinil, že bych znáti mohl, že by to přátelství mezi vámi nésti nemohlo ɔc. I když se najprv s ním shledám, chci s ním vo to dómínku míti, abych mohl vyrozumíti, kerak jest ta věc sama v sobě, a čemuž vyrozumím, nebude vás tajno.

Dále, jakož psáti ráčíte, že z téhož psaní mého ráčili jste tomu vyrozumíti, že pro nedostatek zdravie mého na tento čas v Praze nebudu moci býti, žádajíce, abych najvyššiemu panu purkrabí Pražskému psal, aby na místě mém pana Kristofora, strýce vašeho a bratra mého milého, dobrým přítelem byl a v tom se k němu pro mne přátelsky najíti dal, naději majíce, že se snad na to přátelstvie, v kterémž jste se vždycky k němu přátelsky zachovali, rozpomene ɔc. I milý pane bratře! Račte věděti, že to rád učiním a s pilností mu vo to psáti budu. A za jiné nemám, než což mu bude najvýš možného v tom pro mne i pro pana Kristofora učiniti, že to učiní. Datum Crumlov, dominica Invocavit anno domini XV^{C}XXII. Petr z Rozmberka.

Panu Henrichovi z Švamberka ɔc.

1394.

Petr z Rosenberka Jindřichovi odtudž: o přípravách k jízdě proti králi.

Na Krumlově 1522, 17. Mart. Opis souč. č. 3816.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte zdrávi jsúce dobře se měli, věrně bych vám přál. Račte věděti, že již proti králi JMti z tohoto královstvie jedou, kdež za to mám, že JKMt, nebude-li tento čtvrtek, ale v pátek [21. Mart.] v tomto královstvie. I co se naší jiezdy k JKMti dotýče, jakož jsme vo to spuolu mluvili, abychom v černém jeli, jakož já se tak strojím; i račte se též v černém strojiti a koně sobě trefné, kdež muožete, při bratřích svých anebo jinde, kde byšte věděli, jednati, abyšte se asa na XXIIII koní trefných vypravili, kromě kuchařuov a těch, ktož napřed pro hospody pojedou. Neb já také sobě koně jednám,

kdež pěkné vím, abychom se poctivě, jakž na to slušie, vypravili. Mám ten úmysl, dá-li Buoh, po velice noci brzo k JKMti jeti, abychom tu spolu jeli. A co se pušuov dotýče, jakož jste se mnou také vo to zmínku učinili, budem-li je bráti: i na ten čas mi se zdálo, že nebude potřebie. Ale již jsem se na to rozmyslil, že jest slušné, abychom je brali a služebníci naši aby pod nimi jeli. Tím se račte zpraviti. Datum Krumlov, fer. II. post dominicam Reminiscere anno dni XV^C^XXII.

Petr z Rozmberka ɔc panu Jindřichovi z Rozmberka ɔc.

1395.

Vojtěch z Jivovice Petrovi z Rosenberka: nabízí ke koupí něco platu.

Na Chvalkově 1522, 29. Mart. Orig. Fam. von Jiwowic.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú VMti vzkazuji. VMti oznamuji, že musím některuo kopu platu prodati konečně, pět kop groší a některý groš, a něco vospu, něco kur. Jestliže VMt ráčíte kúpiti, raději bych VMti prodal, než jinému. Datum na Chvalkově, sabbato post fest. Annunctiationis Mariae annorum ɔc 22°. Vojtěch z Jivovice.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznbergka, pánu mému milostivému.

1396.

Budějovičtí Jindřichovi z Rosenberka: aby zastavil poddaným svým v okolí Budějovickém vaření piva.

V Budějovicích 1522, 7. April. Přepis č. 3818.

Vysoce urozený pane, pane nám milostivě příznivý! Službu naši napřed se vší poctivostí vzkazujem. Milostivý pane! Jakož VMti tajno není, kterak před časem teď minulým stalo se jest svolení a smlúva všech tří stavuov o různice o všecky, kteréž byly mezi stavy panským a rytieřským s jedné a vším stavem městským strany druhé, zvláště o piva vaření, což se lidí obecních sedlských při piva vaření dotýče, aby to stálo při nálezu krále Jiřieho, slavné paměti, že sedláci ve vsech, aby žádných piv nevařili ɔc: kdež pak, milostivý pane, my lidem svým hájili sme i po dnešní den hájieme. I poněvadž VMt okolo města našeho, blíž míle, své ráčíte též lidi sedlské jmieti, kteříž pivo vařie, my VMti, jakožto pána spravedlivého a milostivého, prosieme, že VMt ráčíte rozkázati těm VMti poddaným, ať od toho bez odtahův pustie a toho se viece nedopouštějí. Neb jistě že bychom jim toho snésti nemohli a trpěti, což by bylo proti svolení zemskému i proti svobodám našim. A tu VMti, znáť pán Buoh, neradi bychom co měli úmyslně protimyslného učiniti, všecku do VMti dóvěrnost majíc, že se v tom spravedlivě ráčíte dáti najíti, a ji

věc VMt račíte tak, puokud za spravedlivé jest, opatřiti. Odpovědi od VMti prosieme. Ex Bud[wais], feria II. post dominicam Judica anno XXII.

Purkmistr a radda města Budějovic Českých.

Vysoce uroz. pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka ꝯc, pánu nám milostivě příznivému.

1397.

Jindřich z Rosenberka Budějovickým: že se chce poraditi a pak jim ve příčině piva vaření náležitou odpověď dáti.

V Třeboni 1522, 8. April. Přepis č. 3819.

Služba má, múdří a opatrní sousedé milí! Píšete mi, že mne tajno není, kterak před časem teď minulým mělo se jest státi svolení a smlúva všech tří stavův o různice všecky, kteréž byly mezi stavy panským a rytieřským s jedné a vším stavem městckým strany druhé, zvlášť o piva vaření, což se lidí obecních sedlských při pivovaření dotýče, aby to stálo při nálezu krále Jiřieho slavné paměti, že sedláci ve vsech, aby žádných piv nevařili ꝯc, a že vy lidem vašim hájili ste a po dnešní den že hájíte. A poněvadž já okolo města vašeho, blíž míle, týž lidi sedlské mám, kteříž pivo vaří, prosíc mne, abych poddaným mým rozkázal, aby od toho bez odtahův pustili a viece se nedopúštěli, a že byšte jistě toho jim snésti nemohli ꝯc. I vězte, já o tom svolení konečně nic neviem, než chci se s přátely svými na to poraditi a vám neprodlévajíc odpověď dáti. Než za to vás žádám, že lidem mým poddaným, puokudž bych vám odpověď nedal, hájiti nebudete. Ex Třeboň, feria III. post dominicam Judica annorum ꝯc XV^c^XXII. Jindřich z Rozmberka.

Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Budějovic, souseduom milým.

1398.

Jindřich z Rosenberka Petrovi odtudž: radí se ve příčině odpovědi Budějovickým; oznamuje, že již kroje pro lidi své udělati dal.

V Třeboni 1522, 8. April. Orig. č. 3820.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strejče muoj milý! Byšte se VMt ve zdraví dobře a šťastně měli, tohoť bych VMti věrně přál. Muoj milý pane strýče! Račte věděti, že mi Budějovští o nějakým svolením píší, kdež by se mezi panským, rytířským stavy strany jedné a mezi vším stavem městským strany druhé, o piva vaření, což se lidí obecních sedlských při pivovaření dotýče, aby to stálo při nálezu krále Jiřieho, slavné paměti ꝯc, jakož VMti teď jich listu přiepis posielám, kdež jistě za to mám, že i VMti o to jsú též psali. I muoj milý pane strýče! VMti prosím, puokudž VMt račíte jim za odpověď dáti, že mi to račíte psaním svým oznámiti, abych já se viděl s VMtí v tom [sic], což bych jim za odpověď dáti měl, srovnati

mohl. A což sem jim za odpověď dal, teď VMti toho přiepis posielám, jímž se VMt zpraviti ráčíte.

Také muoj milý pane strýče, račte VMt věděti, že mi Vincenc, písař VMti, psaní kázal jest, což se šatův dělání dotýče, abych někoho k VMti poslal, jestliže by mi se líbilo, abych týž dal dělati ꝛc. I muoj milý pane strýče! Pro zaneprázdnění mnohých věcí VMti sem jistě nesměl o to starati, abych k tomu času obmeškán nebyl, kdy bych s VMtí vyjeti měl, než dal sem obtáhlé suknice dělati. VMti prosím, že mi v tom neráčíte za zlé míti. A s tím dajž se nám pán Buoh spolu ve zdraví shledati, bude-li vuole jeho svaté milosti. Ex Třeboň, feria III. post dominicam Judica annorum ꝛc XV^C^XXII. Jindřich z Rozmberka ꝛc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ꝛc, panu strýci mému milému,

Od pana Jindřicha z Roznberka, co se Budějovských dotýče, kterak jsou pánu psali, aby lidem svým přikázal, aby piva nevařili, blíže míle od města jich ꝛc.

1399.

Petr z Rosenberka Jindřichovi odtudž: posílá mu zdání své ve příčině odpovědi Budějovickým a oznamuje mu o škodě ohněm na Rožmberce.

Na Krumlově 1522, 10. April. Přepis č. 3821.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte zdrávi jsúc, dobře se měli, věrně bych vám přál. Jakož mi píšete, oznamujíce, co vám Budějovští psali, a při tom mi posielajíce přiepis psaní jich i také přiepis odpovědi, kerú jste jim na to dali, za to majíce, že by i mně také o též psáti měli, prosíce, puokudž bych jim za odpověď dal, abych vám oznámil, abyšte se se mnou v tom, co byšte jim za odpověď dáti měli, srovnati mohli ꝛc.

I račte věděti, že jsem od Budějovských vo to k sobě žádného psaní neměl, a protož jim nemám nač odpovědi dávati. Než co se toho psaní, keréž se nyní mezi vámi a jimi sběhlo, dotýče, teď vám přiepis posielám zdání svého, jakú byšte jim na to odpověď dáti měli. A protož, zdá-li se vám jim na to podle toho přiepisu odpověď dáti, aneb jinú, to stuoj při vás, neb toto jesti toliko zdání mé.

Pane strýče muoj milý! A mně se ta odpověď vaše, kerú jste Budějovským dali, nelíbí. Neb mi se zdá, že jste jim jako pochvalu v tom učinili, jako byšte se jich vobávali. Neb byšte byli posla jich radši tak pustili, vzkážíce jim po něm ústně, že jim po svým poslu na to odpověď dáte, byli byšte, mně se zdá, lépe učinili.

Také vás tajno nebuď, že mi se škoda ohněm včera na Rozmberce nemalá stala, a najvětší na obilí, jakož teď z listu tohoto, kerýž mi duochodní písař panstvie Rozmberského píše, kerýž vám posielám, porozumíte. Datum Crumlov, feria V. post dominicam Judica anno domini XV^C^XXII. Petr z Rozmberka ꝛc.

Panu Jindřichovi z Rozmberka ꝛc.

1400.

Beneš z Mostku Petrovi z Rosenberka: o věcech hospodářských.

Ve Dvorci 1522, 28. April. Orig. Fam. Mostek.

Službu svú VMti vzkazuji. A kde ste mi VMti ráčili zkázati po Přibíkovi, abych šel pánu panu Petrovi Holickému, a kde ste ráčili mi rozkázati, abych k VMti tyto svátky přišel po list: račte věděti, že sem se, pane, stlúk, Bůh ví, že sem nemoh přijíti. I VMti prosím, že mi VMt ráčíte list poslati panu Petrovi Holickému, že já tam půdu hned se Dvorce, co jedný pane maličko budu moci. VMti prosím, že mi ráčíte půjčiti kopu krošů, pane, na stravu, že nemám, pane milý, žádných peněz. Dán ve Dvorci ten pondělí u sv. Marka leta XXII°.*) Beneš z Mostku.

Uroz. pánu a panu Petrovi z Roznberka a pánu na mně příznivě laskavému.

1401.

Král Ludvík Petrovi z Rosenberka: aby bez odkladu do Prahy přijel.

Na hradě Pražském 1522, 6. Mai. Souč. opis č. 3825.

Pane z Roznberka! Očekávali sme velice příjezdu vašeho také ještě na prvním sněmu, i najviece před sím, když ste také již byli na cestě. Ale srozuměli jsme, že ste se zase obrátili. Z čehož se velice i divíme i také toho litujem. Ačkoli jináč mnohé věci s vámi netoliko k sněmu příslušejície, ale také jiné potřeby naše, jakžto s otcem, jednati umienili sme, spuosobivše vám také proto ve dvoře našem příbytek k obývání; při tom vás, jakožto otce dobrého, prosíme a napomínáme, abyšte k nám pospiešili, což najspieš muož býti, aniž ať která příčina jest, kteráž by vás od této vuole našie obmeškati měla. O koniech, kterýchž od vás očekáváme, posel úmysl náš vám oznámí. Dobře se mějte a brzo přijeďte. Ex regia nostra Pragensi, die s. Joannis ante portam latinam 1522. Ludvík král, rukú vlastní.

Velikomocnému Petrovi z Roznberka, věrnému našemu nám zvláště milému.

1402.

Petr z Rosenberka Ambrožovi: o penězích a horách.

Na hradě Pražském 1522, 25. Jun. Kopie III. 1. 1.

Petr z Rozmberka ꝛc. Přízeň má, Ambroži milý. Daj Kuntzovi, Vincencovému pacholku z Bononii, zlata za tisíc osm set šedesáte devět kop a 20 gr. vše na míšensko, počietajíc po XXXVI gr. bielých jeden každý zlatý, s tieží počítajíc. Pakli by tolik zlata na tento čas neměl, ale daj co máš. A co se Sovy dotýče, neměj naň

*) Sv. Marka je léta 1522 v pátek. Ten pondělí *u* sv. Marka může tedy v tomto případě znamenati tolik, jako *kolem* sv. Marka, t. j. *před* a nebo *po* tomto svátku. Datoval jsem *po*, poněvadž pondělí *před* spadá do svátků Velikonočních.

péče nyní, aby mu zachoval, neb dosti času, když najprv šadovati bude, že jemu z toho za IIII^C kop míš. zachováš. A mnedle Ambroži, buď hor pilen, aby nějakého hyndruňku neměly, a obával-li by se jakého, oznam mi nemeškaje. Tváť věc již jest dokonána a list jest již Mikulášovi v moc dán. Datum ex castro Pragensi, f. IIII. post festum Nativitatis s. Johannis bapt., anno dni XV^CXXII.

In rubro: Ambrožovi, a při tom summa, co Kuntz z Bononii pánu JMti peněz v Praze dal, za keréž mu zlato v Krumlově má dáno býti.

1403.

[Jindřich z Rosenberka Petrovi odtudž]: o rudách a hornictví v dole u sv. Anny.

[Ve Třeboni 1522, 22. Jul.] Orig. (odstřižený) III. 2. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se ve zdraví dobře a šťastně VMt měli, toho bych VMti věrně přál. VMt račte věděti, že sem rudu z Vidovských hor poslal do Krumlova na šmelcovanie, a pergmistra svého Vidovského k tomu šmelcovanie posielám. A VMti prosím, že VMtráčíte vašemu pergmistrovi při tom šmelcovanie také rozkázati býti; neb sem zpraven, že by centnýř rudy měl držeti LXXX liber olova a 3 loty stříbra.

Což se Petra Dúdlebského a Metelského dotýče, jakož kverci jsú duol svaté Anny na jich gruntech zarazili: račte VMt s nimi o to jednati, aby kverci při tom dole mohli zuostati, aby kverkuov [sic] od nich slušný fristunk tiem prodlenější dán byl pro náklad, který jsú na ten duol učinili a ještě vždy činí.

1404.

Jindřich z Rosenberka Petrovi odtudž: prosí o zprávy, bude-li v Budějovicích sjezd krále Ludvíka s arciknížetem Ferdinandem čili nic.

B. m. [1522, 22. Jul.] Přepis č. 3826.

Také, muoj milý pane strýče, zpraven sem, že by král JMt, pán náš, neměl v Budějovicích býti, a že by se ten sjezd JMti měl zrušiti. A jestli co VMti o tom vědomo, VMti prosím, že mi to psaniem svým ráčíte oznámiti. A co jest v Praze zjednáno, věřím VMti, že mi to také ráčíte oznámiti, abych se věděl také čiem zpraviti.

1405.

Petr z Rosenberka Jindřichovi odtudž: o sjezdu v Budějovicích a jednání Pražském; jiné drobné zprávy.

V Krumlově 1522, 23. Jul. Koncept č. 3827.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Co se té rudy dotýče, která jste sem do

Krumlova na šmelcování poslali ɔc, račte věděti, že jsem to podle žádosti vaší zpuosobil, že šmelcována bude, jakož vás toho váš perkmistr i kovář, služebník váš, sami ústně zpraví.

A co se Václava Metelského a Petra Dúdlebského tkne, také jsem s nimi vo to vedle žádosti vaší mluvil, aby kverci při tom dole zuostali a fristunk jim dán byl. I dali mi tuto odpověď na to: když k nim vo to kverci přijdou a jich vo to hledati budou, že se v tom k nim slušně míní dáti najíti.

Dále jakož píšete, že jste v Bystřici na lově byli a dva jeleny zabili, a že jste jeden cahel profrejovali ɔc; i jestliže jste jej tu na to místo profrejovali, kdež já míním, měli jste celý jelen dáti. — A kdež píšete, že jste zpraveni, že by se ten sjezd krále JMti s arcikniežetem Rakúským v Budějovicích zrušiti měl, prosiece, bylo-li by mi co o tom vědomo, abych vám oznámil: i prvé nežli jest mne psaní vaše došlo, což jsem vo tom věděl, to jsem vám byl oznámil. Než přišlo mi jest včera psaní od najvyššieho pana purkrabě Pražského, že neví, kdy ten sjezd bude, a že jest vo to také do Budějovic psaní učiněno. A při tom kdež píšete, prosiece, abych vám také oznámil, co jest v Praze zjednáno; i to jsem vám také prvé, o čemž jsem věděl, oznámil. Než píše mi také najvyšší pan purkrabě, že markrabě Jiří dal v Vratislavi na LXXXX Svídnických měšťan vsázeti a několika z nich zmučiti a tři stíti, a Svídnici, kteréž jest královské město, že by chtěl obehnati. I jest na tom, že by měla země obeslána býti, i markrabstvie Moravské, i jiné země k tomuto královstvie příslušející, aby vojensky zhóru byli a takového neřádu bránili;*) a kdyžby po druhé obesláni byli, aby se s tou hotovostí najíti dali, kdež by jim ukázáno bylo.

Co se beranuov dotýče, kdež píšete, že jste mi jich $1^1/_2$ ß skoupiti dali ɔc; i ač jsem vás byl za to prosil, ale rozumím, že jste mi byli nedobře srozuměli. Neb jsem já chtěl, aby toliko byli obstaveni. Však poněvadž jsou již koupeni, již já po ně svého řezníka pošli, a jemu ať se oznámí, co za ně býti má. Již já také peníze pošli, aby se těm, od kohož jsou koupeni, dosti stalo. Datum Krumlov, feria IIII. post festum s. Mariae Magdalenae anno domini XV^C^XXII. Petr z Rozmberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka ɔc, strýci mému milému.

1406.

Král Ludvík Petrovi z Rosenberka: aby k 18. Aug. přijel do Prahy.

Na hradě Pražském 1522, 26. Jul. Orig. č. 3828.

Ludvík, z božie milosti Uherský, Český král a markrabě Moravský ɔc. — Urozený věrný náš milý! Věz, že jsme toho pilné a znamenité potřeby našeho i tohoto královstvie poznali, pro kteréžto všechny úředníky i také soudce zemské téhož

*) Palackého Děj. č. V. 2. str. 417 pozn. 340.

království, i také rady naše a některé osoby ze všech krajuov a stavu panského i rytieřského obeslati jsme ráčili, aby k nám na hrad Pražský ten pondělí po hodu panny Mariae na nebevzetí najprv příščí [18. Aug.] v hodinu dvanáctou přijeli a tu se najíti dali, kdež my takové potřeby tu na ně vznésti a oznámiti poručíme. Protož tebe s pilností žádáme, aby ty také na týž den a hodinu k nám na hrad Pražský osobně přijel a tu se najíti dal a těm potřebám vedle jiných vyrozuměl. Kdež znaje v tom konečnú vuoli naši i také potřebu, nepochybujem o tobě, že se tak zachováš jakožť píšem, jináče nikoli nečině. Dán na hradě Pražském v sobotu po sv. Jakubu apoštolu, leta ɔc XXII, královstvie našich Uherského a Českého sedmého.

Ex commissione propria Regiae majestatis.

Ludovicus rex, manu propria.

Urozenému Petrovi z Rozmberka na Krumlově, věrnému našemu milému.

1407.

Zpráva*) poslaná Petrovi z Rosenberka o porážce Turků na ostrově Rhodu.

B. m. [1522, Juli—Aug.]. Přepis č. 3823.

Noviny dobře slyšené vám oznamuji, kterak Turci most přes vodu udělal přes někú zátoku, do někých suduov množství tisícuov do každého, plný sudy písku nasypavše, vmetali je do vody dobře širotce, a tak hnojuov navezše, na to pískuov nasypavše, i jeli k mistru Rúdskýmu**) do jeho panství. Ale když to přezvěděv mistr Rúdský, že k němu s velikú mocí táhnú, i vyvezl děla na břehy bez čísla, spořádav je nabytá jedno druhé vedle sebe, pustiv jich přes mosty drahně tisíc. A když se tak nejvíc mocně valili přes ten most, a houfy se za nimi přiblíživše, měv již děla napravená, kázal mezi ně střéleti, tak že co jich na mostě bylo, všecky zbili, i co jich přes most pustili. A tak praví, že je se krví pohanskú do vody nalilo, až voda krvavá byla, a že jich na šedesát tisíc porazili. A do Turek šestmezcítma mil mistra Rúdskýho před se táhli, a pálili a mordovali ty Turky, arcinešlechetný pohany. Budiž pán Buoh všemohúcí z toho pochválen i milá panna, Maria se všemi božími svatými, aby byl na všěcky Turky a pohanuov všech k zahubení meč božie tak okrvaven, aby všecko křesťanstvo radostně toho potvrzovali s veselú myslí, řkúce Amen, Amen, Amen. Praví také, že by mistr Rúcký poslal do Benátek s těmi novinami, a že by páni Benátčané dali tomu poslu dvanácte tisíc dukátuov koláče.

*) V archivu Třeb. udává se, že od *Albrechta z Kolovrat;* což však k r. 1522 naprosto *býti* nemůže; Albrecht z Kolovrat již 1510 byl mrtev.

**) Rhodskému. — Poslední mistr Rhodský byl *Filip Viliers.*

1408.

Petr z Rosenberka Jindřichovi odtudž: o přípravách k sjezdu krále Ludvíka s arciknížetem Ferdinandem.

Na Krumlově 1522, 24. Aug. Přepis v arch. Třeboň. č. 3829.

Panu Jindřichovi z Rozmberka ɔc.

Urozený pane, pane strýče muoj milý! Jakož mi píšete mezi jiném, co se příjezdu krále JMti dotýče, když by tu v Soběslavi býti ráčil, čím byšte JMti poctíti měli, i rady JMti, a že máte úmysl, nětco ryb v Záblatským rybníce dáti uloviti a JKMt tím poctíti, pakli by mi se co jiného zdálo, abych vám oznámil. I mně se zdá, abyšte tím více ryb z Záblatského rybníka JKMti poslali a muožte-li někerú štiku dobrú k tomu; neb, byšte co jiného měli poslati, nemáte co na tento čas takového.

Při tom vás prosím, milý pane strýče, račte poručiti také Veselským, v rybníce budou-li mi moci uloviti asa šest kop kapruov, a ti aby mi na dvú vozích, vezmúc tím prostranějšie sudy, sem posláni byli, a někoho vedle niech, ktož by s tím vuokol jíti uměl; a já od fuory zaplatím i těm, kto budou loviti, spropití dám. A za to prosím, aby mi sem přivezeni byli v pátek [29. Aug.] aneb konečně v sobotu [30. Aug.]. A při tom vás také prosím, račte mi sem asa dva kuchaře poslati, aby zde ve čtvrtek [28. Aug.] byli, pakli nemuožete dvú, ale jednoho.

A také vás prosím, milý pane strýče, že ráčíte v Soběslavi hajtmanu svému*) poručiti, jakž by kto před králem JMtí napřed přijel, aby hned té chvíle jiezdného posla ke mně vypravil, aby dnem i nocí jel a mne oznámil.

A co se vašeho příjezdu ke mně tkne, když zvím skrz knížecého posla, kerý u mne byl, neb je mi přiřekl oznámiti, kerý den se budú míti král s kniežetem sjeti, tehdy vám oznámím, abyšte ke mne přijeli.

A milý pane strýče, mohli-li by někerú srnu zabiti, račte tak učiniti a mně je poslati, a kdyby vaše potřeba přišla, oplatím se vám zase. Datum Crumlov, dominica in festo s. Bartolomei apost. anno domini 1522.

1409.

Soběslavští Jindřichovi z Rosenberka: posílají mu k posouzení žádosti, které předložiti chtějí králi Ludvíkovi, až se u nich v městě zastaví.

V Soběslavi 1522, 26. Aug. Orig. č. 3830.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý! VMti napřed službu svú poddanú s plným poslušenstviem vzkazujem. VMti oznamujem, znamenavše takový slavný přijezd krále JMti, že JMKská jakožto tento týden na Soběslavi příjezdem býti ráčí, toto sme na JMKské žádati umienili pro obecnie města dobré tudiež, i některých řemesl-

níkuov rozsilněnie, ale však vuole a naučenie v tom od VMti žádáme, jakožto od pana svého milostivého.

Item, najprv jarmark ten pondělí po sv. Pavlu na vieru obrácenie; kdež se nám zdá, že tu žádným jarmarkuom na panství VMti ani okolním jiného panstvie městóm ku překážce by nebylo. Druhé, aby žádní řemeslníci v míli při městě řemesla ve vsech neprovodili, neb to jistě městu k veliké záhubě jest. Třetie, aby též piv na prodej v míli okolo města vařeno nebylo. Kdež osoby k VMti vyslané od nás, ukazatelé listu tohoto, dále a šíře ústně zpravie. I pokudž v tom vuole VMti býti ráčí, při tom my se zachovati chcem. Ex Soběslav feria IIII. post festum s. Bartolomei annorum ɔc XV^C^XXII. Purkmistr a rada města Soběslavě.

Vysoce urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rosenberka a na Třeboni ɔc, pánu našemu, milostivému.

1410.

Jindřich z Rosenberka Petrovi (staršímu) odtudž: o sjezdu na Krumlově, přípravách k němu a jiných věcech hospodářských.

Ve Třeboni 1522, 27. Aug. Orig. č. 3831.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se VMt dobře ve zdraví měli, toho bych VMti věrně přál. Jakož sem VMti prvé před odjezdem svým psal, kterak sem pana Petra, bratra mého, namluvil, že jest se mnú do Prahy jel, když sem s ním o to poručenstvie mluvil, aby jiné poručníky na svém místě zdělal, což se nebožtíka Dvořeckého dotýče: dal mi za odpověď, že to z mé hlavy nenie, a že z jiné hlavy ten šíp jest. I nemohl sem ho namluviti, aby to puoručenstvie vzdal. A když sem najvyššieho pana purkrabie zehnal i navedl sem pana purkrabie, aby s ním také o to mluvil, zda by ho namluvil, aby to poručenstvie vzdal, předkládajíc mu, aby o to potom darebných náklad a nesnází nemieval: i nechtěl to vždy učiniti, a že nezná, by jemu toho potřebí bylo, že se ho nedotýče.

Také, muoj milý pane strýče, srozuměl sem od ciesařské raddy, že by sjezd krále JMti, pána našeho, s kniežetem Ferdinandem JMtí spieš měl u VMti na Krumlově býti, nežli v Budějovicích, a že by s těžkem jedno přes noc měli spolu tu zuostati. Tiem se VMt račte zpraviti. A což se jiných věcí dotýče, což sem slyšel, nehodí mi se psáti. Než když se s VMtí sjedu, ústně toho všeho VMt zpravím.

A VMti prosím, račte mi přípis smlúvy té poslati, což se Víthy purkrabě Chúsnického dotýče, kterak by měl zámek chovati, abych se věděl čím spraviti.

A z vápna, kteréž jste mi VMt na Vincencovo, písaře mého, psaní ráčili dáti, z toho VMti děkuji a chci se VMti toho vyslúžiti. Buojím se, že mi se ještě vápna nedostane; i VMti věřím, jestliže by mi se nedostalo, že mne VMt neráčí opustiti.

A jakož jste mi VMt ráčili psáti, abych VMti dva kuchaře poslal; i Buoh vie, že bych to rád byl učinil, než na tento čas toho učiniti nemohu, a to z té příčiny, že pan Petr, bratr muoj, zval jest v Praze nějaké hosti, kdež je očekáváme. Než teď posielám VMti jednoho prostřednieho kuchaře. Při tom VMti posielám kotlíky, mísy cínové, ubrusy, také mísy stříbrné. A Ondrese, písaře mého, při tom posielám, aby VMti ty věci, komuž poručiti ráčíte, vydal.

Item, z kláštera žádného orudí jsú nepójčili, neb mají posvícení sami jmieti na sv. Jiljí, a také nemají od kotlíkuov nic tak zvláštnieho. A s tím dajž se nám pán Buoh ve zdraví spolu shledati, jest-li vuole jeho svaté milosti. Ex Třeboň, f. IIII. in profesto s. Augustini annorum ɔc XV^C^XXII°. Jindřich z Rozmberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, panu strýci mému milému.

1411.

Adam z Hradce Jindřichovi z Rosenberka: o králově příjezdu do Soběslavě.

V Hradci 1522, 29. Aug. Orig. č. 3832.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého věrně bych vám rád přál. Muoj milý pane švagře! Račte věděti, že sem se dnes zase z Prahy domuov vrátil. A vám oznamuji, že král JMt u vás v Soběslavi některý den brzo bejti ráčí, a u mne teprva, když zase z Budějovic pojede. Jiného pak vám nevím co psáti, než že bych se s vámi věrně rád shledal a vás věrně rád uhlídal. A aby vám trochu přiškvařili, toho bych vám přál. A s tím dajž milý Buoh nám se spolu v zdraví shledati, jest-li vuole jeho svatá. Dán na Hradci, v pátek den sv. Janě stětí leta ɔc XXII°.

Adam z Hradce a na Hradci.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka a na Třeboni ɔc, panu švagru mému milému.

1412.

Král Ludvík Petrovi z Rosenberka: aby na chování dvoru královského půjčil 2000 kop.

Na hradě Pražském 1522, 17. Octobr. Orig. č. 3833.

Ludvík, z boží milosti Uherský, Český ɔc král a markrabě Moravský ɔc. — Urozený věrný náš milý! Jakož na žádost tvou tak a tolikéž jako i jiných do tohoto královstvie Českého jsme přijeli, ješto v paměti máš, že jste stavové královstvie tohoto se nám podvolili dvuor náš a králové JMti poctivě chovati, dokadž zámkové a duochodové naši vyplaceni nebudou a nám v moc uvedeni, jakož jest se ještě toho až do nynější chvíle nestalo. I poněvadž my zde ještě v království tomto bytem svým za některý čas pro potřeby naše a tohoto královstvie prodliti musíme: za to tebe s pilností žádáme, že nám na chování naše a dvuoru našeho, též i králové

JMti. dvou tisíc kop grošuov českých puojčíš. však na takový spuosob. poněvadž té summy nám v potřebě obecní puojčíš. aby sobě tu summu z berně, kteráž na tebe příjde vedle svolení stavuov tohoto královstvie na splacenie dluhuov našich a tohoto královstvie. vyrazil. Jakož té jsme naděje. že o takovou berni a pomoc na splacení dluhuov s Pražany a s stavem městským srovnáme. aby s stavem panským a rytieřským se v tom snesli a srovnali. A což v tom nám povolnosti vokážeš, chcmeť toho milosti naší královskou budoucně nahražovati a spomínati. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Havle leta etc XXII°. královstvie našich Uherského a Českého sedmého.

Ex commissione propria Regiae Majestatis.

Urozenému Petrovi z Rozmberka a na Krumlově. věrnému našemu milému.

[Cedule do listu vložená, vlastní rukou krále Ludvíka psaná.] Věříme vám. oč vám, píšem. že tak učiníte a najvic proto. abychom bez konce učinění našich a tohoto královstvie věcí neodjieżděli. a poněvadž takových peněz na chování dvoru našeho potřebujem.

1413.

Strachota z Kralovic Jindřichovi z Rosenberka: o dluh za panem Joštem Rosenberským.

Na Kolíně 1522, 20. October. Orig. Fam. Kralovic.

Službu svú VMti vzkazuji. urozený pane. pane na mne milostivě laskavý. VMti zdravie napřed a všeho dobrého přálť bych s pravú věrou. VMti oznamuji, že teď piši panu Joštovi JMti a naschvál posélám. a svého psanie přípis VMti posélám, kterémuž VMt vyrozumíte. A za to VMti prosím. že se ráčíte skutečně k tomu přičiniti, aby mně pan Jošt JMt dluh muoj zaplatiti ráčil: nebo já sobě statček umyslil sem kúpiti a déle jich čekati nebudu. Avšak ste VMt mně ráčili svou rukou list psáti a za to mne prositi. abych svých peněz panu Joštovi JMti půjčil, pokudž on mne žádati bude etc. A též já VMti velice prosím. že to ráčíte pro mě učiniti a k tomu skutečně přimluviti a přičiniti. ať bych já od pana bratra VMti záplatu svou měl bez prodlévánie. Jestli by tato má i předešlé mé mnohé prozby od VMtí nebyly příjemné. VMti pokorně prosím. že mi neráčíte za zlé míti. Již já musím, ač nerad, přílišně svých dluhuov na rukojmích právem dobývati. Odpovědi od VMti žádám. Dán na Kolíně. v pondělí po sv. Lukáši létha XXII°.

Strachota z Kralovic hýtman na Kolíně.

Urozenému pánu. panu Jindřichovi z Rozumberka a na Třeboni, pánu na mne milostivě laskavému JMti.

1414.

Strachota z Kralovic Joštovi z Rosenberka: o téže věci.

Na Kolíně [1522]. 20. October. Přepis Fam. Kralovic.

Službu svú vzkazuji VMti. urozený pane. pane na mne milostivě lask

Přálť bych VMti zdravie a jiného všeho dobrého. Pane milaj! K VMti mnoho ps

činil sem a osobou svou po třikrát jezdil a svou velikou škodou a outratou to sem učinil, chtěje od VMti rád dluhu svého vyupomínati ꝛc. A teď k VMti opět nazchvále posélám a VMti velice prosím, žeť mně ráčíte tolik dáti a zaplatiti, což mi spravedlivě dlužni zůstali ste, a tím neprodlévajíc. VMt račte věděti, že sem umyslil statček sobě kúpiti, a ty peníze míti musím. Nepochybuji o VMti, že mne tou sumou meškati neráčíte, a také při tom poručiti, aby se se mnou učtlo podle listuov. Pakli byšte VMt po mých mnohých prozbách a žádostech toho zanedbati ráčili a to sobě zlehčili, již mne neračte za zlé míti, že já těch dluhuov budu musiti právem dobyti, ač jistě nerad, napřed proto, abych já VMti v registra purgkrabská nevpojil — nebo sem neslýchal, aby páni z Rozumberka předešle JMt v těch místech bayvali — a nadto škody VMti, ani těm, kteříž sou za VMt slíbili, nepřál bych. Odpovědi žádám od VMti po tomto poslu. Dán na Kolíně, v pondělí po sv. Lukáši evangelistu etc. Strachota etc.

1415.

Král Ludvík Petrovi z Rosenberka: aby přijel k 25. Nov. do Prahy na sněm.

Na hradě Pražském 1522, 4. Nov. Orig. č. 3835.

Ludvík, z božie milosti Uherský, Český král a markrabě Moravský ꝛc. — Urozený, věrný náš milý! Oznamujemť, že jsme sněm obecní z příčin slušných a pro pilné a znamenité potřeby naše a tohoto královstvie položiti ráčili, aby se naň na hrad Pražský obyvatelé a stavové královstvie tohoto na den sv. panny Kateřiny najprv příští [25. Nov.] sjeli. I s pilností tebe žádáme, že také na ten sněm k nám přijedeš a našeho a tohoto královstvie dobrého jednati pomáhati budeš, ješto té jsme naděje k tobě, nepochybujiece, že se tak zachováš a učiníš. Dán na hradě Pražském, v úterý po Všech Svatých leta ꝛc XXII°, královstvie našich Uherského a Českého sedmého. Ex commissione propria Regiae Majestatis.

Urozenému Petrovi staršiemu z Rozmberka na Krumlově, věrnému našemu milému.

1416.

Návrh [Zdeňka Lva?] poslaný Petrovi z Rosenberka: jak by král měl doplniti místa v soudě zemském.

B. m. [1522 konec, nebo 1523 počátek před 23. Febr.] Přepis č. 3851.

Tito jsou v soudu zemském času minulého sedali o svatém Jheronymě ꝛc.

Pan Jindřich z Rozmberka, pan purkrabie Pražský,*] pan hofmistr zemský,**) pan komorník,***) pan sudí,†) pan kancléř,††) pan Jan z Šternberka na Bechyni, pan Krištofor z Švamberka, pan Kundrát Krajíř, pan Jan z Wartmberka, pan Jindřich

*) Zdeněk Lev z Rožmitála. **) Vojtěch z Pernšteina. ***) Jaroslav ze Šellenberka.
†) Hynek Bořita z Martinic. ††) Jindřich Švihovský z Risenberka.

Šťastný [z Waldšteina], pan Hanuš Pflug, pan Burián Ledecký z Říčan, pan Šebestián z Waitmille, a jedno místo prázdné.

I aby se to místo prázdné doplnilo, aneb ráčí-li JMKská koho z nadepsaných pánuov změniti, z těchto mi se zdá, že JMKská muože vybrati pořád dole psaných z panského stavu:

Pan Adam Hradecký, pan Zdislav Dubský, pan Hašek Zvířeticský, pan Jan Sezema [z Ústí], pan Jan Buštěhradský z Kolovrat, pan Michal Slavata.

Z rytířstva tito v témž soudu zemském sedali:

Pan Opl [z Fictum] podkomoří *) z kraje Žateckého, pan Linhart Markvart z Hrádku z kraje Plzeňského, pan Voldřich Malovec na Chajnově z kraje Bechyňského, pan Jan Bechyně z kraje Podbrdského, pan Václav Kraselovský z kraje Prachenského. A tři místa prázdné jsou.

I aby se ta místa prázdná doplnila, aneb ráčí-li JMKská z napřed jmenovaných z rytířstva změniti koho, z těchto mi se zdá, že JMKská muože vybrati z pořád dole psaných z těch krajuov, z kterýchž nesedali na tento čas v soudu zemském:

Z kraje Hradeckého: pan Zdeněk Trčka, pan Václav Záruba, pan Jan Litoborský. Z kraje Chrudimského: pan Mikuláš Běškovec, pan Pavel Choltický. Z kraje Litoměřického: pan Vilém Doubravský, pan Jiřík Vrš Skalecký. Z Boleslavského: pan Jindřich Hložek, pan Zikmund Struzský. Z Kouřimského; pan Václav Amcha, pan Hynek Vrabský. Z Čáslavského: pan Jan Trčka, pan Zikmund Vyšehněvský. Z Slánského: pan Václav Húgvic, pan Zdeněk Kladenský. Z Rakovnického: pan Burjan z Vahanče, pan Petr Levhart. Z Vltavského: pan Jan Vrchota, pan Jan Vojkovský.

1417.

Král Ludvík Petrovi staršímu z Rosenberka: přímluva za Jiříka Walredara, aby obdařen byl komendorstvím Johannitského řádu.

Na hradě Pražském 1523, 4. Jan. Orig. č. 3839.

Ludvík z božie milosti Uherský, Český král a markrabie Moravský ꝛc. — Urozený věrný náš milý! Píšem urozenému Janovi z Rozmberka na Strakonicích, najvyššiemu mistru převorstvie královstvie Českého zákona sv. Jana Jerozolimitánského, věrnému našemu milému, přimlúvajíce se, aby slovútného Jiříka Walredara na žádost naši jedním komendorstviem, kteréžby najprve prázné bylo, opatřil. Protož, poněvadž jeho hodnost k tomu známe a týž Walreder nám věrně sloužil a sloužiti nepřestává,

*) Byl podkomořím jen do 1523, 23. Febr. a pak více ne. To přispělo ke vročení. — Viz k tomu Palackého Děj. V. 2. 434.

žádáme tebe také s pilností, že se k témuž Janovi přimluvíš a to u něho obdržíš a zjednáš, aby tak, jakž žádáme, téhož Walredera tím komendorstviem opatřil. Kdež o tobě nepochybujem, že tak učiníš, věda, že nám na tom zvláštní libost okážeš. Neb toho zprávu máme, že by to komendorstvie v Mokavě [sic] nyní prázné bylo. Pak, kdyby jemu to nyní dáno bylo až do lepšieho opatření, udělal by nám věc vděčnú. Dán na hradě Pražském v neděli po novém létu, léta ͻc XXIII., královstvie našich Uherského a Českého sedmého. Ludovicus rex, manu propia.

Urozenému Petrovi staršiemu z Roznberka ͻc, věrnému našemu milému.

1418.

Petr starší z Rosenberka Vojtěchovi z Jivovice, že mu purkrabství na Vítkově Hrádku dopřáti nemůže.

Na Krumlově 1523, 5. Jan. Přepis č. 3840.

Službá má, urozený vladyko milý! Kde mi píšeš, co se Vítkova Hrádku dotýče, prosě, aťbych ho dopřál, jestliže by možné bylo ͻc. I věz, že já s tímto nynějším purkrabí*) vo ten Hrádek smlúvu mám, že ho za některé léto tu zuostaviti mám, a že jemu toho nemohu bez jeho vuole do toho času vypověděti. A z té příčiny nemohu tvé žádosti v tom naplniti. Datum Crumlov, feria II. in vigilia Epiphaniae domini XV^C^XXIII. Petr starší z Rozmberka ͻc.

Urozenému vladyce Vojtěchovi z Jivovice, věrnému milému.

1419.

Petr z Rosenberka Krištoforovi z Švamberka o smrti Jindřicha ze Švamberka a kšaftu jeho.

Na Krumlově 1523, 19. Jan. Přepis Fam. Švamberk 23.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Jakož mi psáti ráčíte, oznamujíce, že Pán Buoh ráčil pana Henricha z Švamberka, strýce vašeho a bratra mého milého, z tohoto světa pojieti: i z pravého srdce jsem toho nerad uslyšel a jistě jemu smrti, jako mému milému bratru, a vám zámutku věrně nepřeji. I račiž Pán Buoh všemohúcí jeho duši milostiv býti.

Při tom kdež psáti ráčíte, prosiece, abych s nebožtíkovém kšaftem na Zviekov přijel ͻc: I vězte, že bych to rád učinil, než že mi se na tento čas trefiti nemuož. Než vezmu ten kšaft s sebú do Prahy, kdež pak ten úterý po svatého Pavla na vieru obrácenie najprv příští (27. Jan.), dáli Buoh, tam býti úmysl mám. I račtež tu s sebou vzieti pana Václava Kekuli a pana Mikuláše Dýma; neb mi se zdá, že bude tolikéž, jako bych na Zviekov přijel. S tím dajž se nám Pán Buoh ve zdraví spuolu shledati. Dat. Crumlov, f. II. post festum s. Priscae virg. anno dni XV^C^XXIII°.

Petr starší z Rozmberka.

Panu bratru mému milému, panu Krištoforovi z Švamberka ͻc.

*) Byl to ještě Prokop Fišer? Cf. *Sedláček* III. 77.

1420.

Král Ludvík Petrovi z Rosenberka: aby přijeda do Prahy, složil počet z berně vybrané v kraji Prachenském.

Na hradě Pražském 1523, 9. Febr. Orig. č. 3842.

Ludvík, z božie milosti Uherský, Český král a markrabě Moravský. Urozený věrný náš milý! Jakož za živnosti otce našeho najmilejšieho, slavné paměti krále Vladislava, kdež JMt do tohoto královstvie přijeti ráčil, tři berni jsou svoleny a ty také dávány, jedna po půl úroku, druhá na pěší a třetí z hlavy, kdež pak osoby k tomu byly voleny, aby ty berně k sobě přijímaly. I zprávu toho máme, že ty, jsa k tomu vedle jiných volen, ty berně po puol ouroku a z pěších od obyvateluov v kraji Prachenském k sobě jsi přijímal. Proto chtíce tomu vyrozuměti, od koho jsi které berně co přijal, a kam a nač ty summy jsou vydány a obráceny, poroučiemeť přikazujiec, aby ty od této středy najprvé příští (11. Febr.) konečně v témdni k nám na hrad Pražský přijel, a z toho ze všeho aby počet řádný učinil, jináče nečině pod uvarováním hněvu našeho. Dán na hradě Pražském, v pondělí den sv. panny Apolleny leta ɔc XXIII°, královstvie našich Uherského a Českého sedmého.*)

Ex commissione propria Regiae Majestatis.

Urozenému Petrovi staršiemu z Rozmberka, věrnému našemu milému.

1421.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi: o mistru Rhodském, Františkovi ze Sickingen, událostech v Němcích i Rakousích a sněmování Českém.

V Krumlově 1523, 1. Mart. Koncept č. 3844.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Kdež mi ráčíte noviny oznamovati, co jest vás došlo vo Rodyzu: i račte věděti, že k tomu rozumu skoro podobné, jakž vy mi oznamujete, jest mi také oznámeno. Všakž potom mi je také psáno, že by něco galejí a lodí s lidmi i s špíží jim přibyti mělo, a že by již lepší naděje byla, že by se Turkóm obrániti měli, nežli kdy prvé; než vo žádné smlúvě, by s Tureckým ciesařem měli, toho mi neoznamují. Ale nic nepodobného není, tak jak jste mi psáti ráčili, jestliže jest smlúva, poněvadž mistr Rodský (tak za to mám) zná ten zpuosob, kterýž nyní v křesťanstvě jest, že je malá naděje, aby retován býti mohl. A protož ze dvého zlého, kdy se kto obého uvarovati nemuož, slušie menšie podniknúti.

Vo novinách, co se Františka von Sygyng*) tkne, i také vo druhé rotě, vo kteréž mi píšete, že by se vyzdvihnúti měla a mezi nimi že by se jednalo, aby se

*) Palackého Děj. č. V. 2, str. 431.

**) A. Č. VIII. str. 240 č. 313. „František ze Zekyně“ tam i v následujících listech připomenutý není nikdo jiný než František ze *Sickingen,* jakž vysvětleno již v rejstříku A. Č. VIII. 603.

spuolu za jedno spojili: něco jsem o tom také slyšel, ale ne tak široce, jakž vy mi psáti račíte. Než toto vězte, že mi je psáno, že říšská města jsou se z toho říšského sněmu s nějakú velikú nelibostí rozjeli, a prostě že je malá naděje, aby co hmotně proti Turkóm v říši mohlo před se vzato býti, puokudž ty ruoznice nebudou přetrženy. Pán Buoh všemohúcí rač v lepšie obrátiti, puokudž jeho svatá vuole jest.

Knieže Fedinandus JMt, arciknieže Rakúské, psáno mi, že by měl jeti do Wirtmburské země a odtud do hrabstvie Tyrolského, a potom zase do Rakús že by přijeti měl.

Co se berně tkne, kterúž je byl JMt na své země položiti račil, jakož máte toho přiepis, vězte, že jest při tom podání pány a rytieřstvo nad Enží zuostavil, při těch sto koní a II^C^ pěších, aby drželi za šest měsícuov na pomezí tureckým. A tak, jakž mi je oznámeno, že těch přísností, kteréž jesti proti poddaným svým před se bráti račil, již něco poulevil. A snad jsou toho příčiny. Dále, kdež mi račíte oznamovati, co jesti od krále JMti k sněmu kněz Karel*) mluvil, i také co jest za odpověď od našeho stavu skrz vás JMti dána, a k tomu rozumu že by také jiní stavové odpověď dáti měli: já v tom nic neslušného neznám, puokudž pod tím nic jiného není, jakož já té naděje nejsem, aby se král JMt več takového proti spravedlivosti uvésti dáti měl.

Péči, kterú vo zdraví mým máte, vám z toho jako svému milému příteli děkuji. I však má léta již znáte i také zpuosob mé nemoci. Tak, jakž Pán Buoh račí, vedle mého zpuosobu, mám se někdy lépe někdy hóř; a ač se má nemoc mění, že někdy je lép, někdy hóř, ale přátelstvie mé k vám, všecko což jest možného, jest stálé a neproměnitedlné; na to se hned bezpečte.

Prosím vás, co se dále jednati bude, což je vám možného, račte mi oznámiti. Však tam máte posla mého.

Psal bych vám více, ale nehodí se po poslu, neb na tento čas jest třeba velké opatrnosti. Neb já proto, sedě doma, ledacos také zviem; a zvláště vo vašich přátelích, kteréž vy za přátely máte, něco je mne došlo, jakož když se, dá-li Buoh, spuolu shledáme, vám oznámím. A jistě jest vám při některých přátelích vašich třeba veliké opatrnosti, jakož tak držím, že to sami po některých příčinách znáti račíte. Datum Krumlov, dominica Reminiscere anno domini XV^C^XXIII.

Petr starší z Rozmberka.

Panu Lvovi.

---

*) Minsterberský.

1422.

Třeboňský úředník Vincenc Petrovi z Rosenberka: že vyhořelo půl vesnice Dvorce; že lidé nechtějí bráti německou minci.

Ve Třeboni 1523, 4. Mart. Orig. Historica nova.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú vždy poddanú s plným poslušenstvím VMti napřed vzkazuji. Milostivý pane! VMt račte věděti, že Dvořec, ves kněze opata Třeboňského, neopatrností nedávným časem puol vsi jest nočním časem vyhořela. I dávali Tomšovi Kotasovi vinu, že by jeho žena měla nočně k krávě telné s světlem choditi a že by ona neopatrností svú měla zapáliti. A táž žena zamútivše se na den svatého Matěje již nynie minulého, vemše v stodole své oběšením jest sobě smrt učinila. Kdež kněz opat Třeboňský žádal jest mne, abych VMti o mistra popravnieho psal, aby tu ženu oběšenú spálil. I VMt já pokorně prosím, jako pána svého milostivého, že VMt ráčíte mistra popravnieho, napřed pro ty chudé lidi, spálené a zamúcené, s Thomšem Kotasem, ukazatelem listu tohoto, rozkázati na Třeboň vypraviti, aby tu osobu oběšenú spálil, že mu má zaplaceno býti.

Milostivý pane! VMt račte věděti, že německé mince ryblary *), dvúkrajcarní a krajcary, nechtí lidé bráti; a to z té příčiny, že by je v Praze i také v Budějovicích kázali odvolati, a ryblara dráže aby nebrali nežli ve 20 den., a dvúkrajcarní v 10 den., a krajcar v 5 den. I spravovali mne VMti poddaní, měšťané z Krumlova i z Novohradského panství, že by VMt ráčili rozkázati minci německú zase v první míře bráti. I VMti pokorně, jako pána svého milostivého, prosím, jestli že jest tak, že mi VMt ráčíte psaniem VMti oznámiti: neb nynie mají lidé úroky i berni dávati a každý chce tu minci německú odbývati, a tak že jest veliká zmítež v té německé minci mezi lidmi. A s tím dajž všemohúcí milý Buoh VMti ještě dlúhé zdraví a šťastné panovánie. Toho bych VMti, jako pánu svému milostivému, s pravú věrú přál. Dat. Třeboň, f. IV. die Translationis s. Wenceslai annorum ɔc XV^C^XXIII.

Vincenc, vždy VMti poddaný.

Vysoce uroz. pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, pánu mému JMti milostivému dán.

1423.

Anna z Hradce Petrovi z Rosenberka: prosí o složení roku s Janem ze Šternberka a přimlouvá se za syna Heřmana Říčanského.

Ve Třeboni 1523, 29. Mart. Orig. Fam. Neuhaus.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane, pane otče muoj milý! Byšte se VMt dobře a šťastně mieti ráčili, toho bych VMti věrně ráda přála. Muoj milý pane otče! VMti prosím, že mi s panem Janem z Šternberka ɔc hned s velikonoci rok složiti

*) Cf. Brandlův Glossář str. 303.

ráčíte; neb mi pan Adam, bratr muoj, píše, jestliže by ten rok hned s velikonoci nebyl, že by on potom při tom býti nemohl, a já bych bez něho nikterak smlúvati nemohla. Muoj milý pane otče, VMti prosím, že to učiniti ráčíte.

Muoj milý pane otče! Prosil jest mne pan Heřman Říčanský k VMti za přímluvu, abyšte ráčili syna jeho se dvěma koňmi přijíti, kterýž jest byl u nebožtíka pana z Švamberka.*) VMti prosím, jestliže jest VMti věc možná, že to pro mne učiniti ráčíte. Datum Třeboň, dominica Ramispalmarum annorum XV^C^XXIII^o^.

Anna z Hradce ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, panu otci mému milému.

1424.

Petr starší z Rosenberka berníkům kraje Prachenského: přiznává se k berni ze statku ve kraji Prachenském.

V Krumlově 1523, 1. Mai. Orig. Historica nova.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý, a urozený vladyko, a slovutný příteli milý! Jakož listem svým po kraji na vědomie dáváte, že vedle rozkázánie krále JMti, pána našeho milostivého, na berni sedíte v městě Piesku, jakož ste při zasedění na tu berni v úterý velikonoční nyní minulý [31. Mart.] to nám oznámili i ještě oznamujete: i poněvadž se jest, podle rozkázánie a vuole JKMti, při tom sjezdu v úterý velikonoční od nás ten zpuosob o té berni tím řádem, jakž artykulové sepsaní okazují, nevykonal, neb statkové některých z nás, i také z poddaných našich, některým obmeškáním nařiezeni a vyšacováni nebyli; jakúž pak koli příčinú v tom se na ten čas, že to vykonáno býti nemohlo, zmatek stal, všakž vy za jiné nemajíc, než že již z nás všickni s tím v tom času prodleném po hotově jsme, nás týmž listem svym napomínáte, abychom každý z nás to nařiezenie a pošacovánie, vedle obecného svolenie všech stavuov tohoto královstvie, statku svého i lidí svých vám oznámili a berni kladli.

I podle napomenutí vašeho, nemoha sám na tento čas bezelstně osobú svú tam býti, posielám na svým místě s mocí urozeného vládyku Mikuláše z Milíkova, někdy kancléře mého, služebníka svého věrného milého. A co v tom kraji berně dáti mám, tak sem sobě to rozvážil za spravedlivé, že z toho ze všeho statku, kterýž mám v kraji Prachenskym, i z Helfenburku, ač jej strýc muoj pan Jan z Rozmberka nyní na tento čas drží, kteréhož jsem mu do času určeného postoupil, z dědičného i zápisného, puol jedenácta sta kop grošuov puol sedmnáctý kopy a deset grošuov vše českých; a z lidí mých dědičných a zápisných, i z nádenníkuov, podruhuov, i z čeledí přístavní, i z pastýřuov, i také z duchovních, na čem vrchnost mám: z těch ze všech

*) Jindřicha

statkuov — kromě z lidí k Helfenburku příslušejících, neb z těch strýc muoj přiznati se a dáti má, — ješto dal jsem to s pilností vyhledati pod znamenitými závazky, také toho všeho má se dáti a summy jest devět set kop groší osmdesáte dvě kopě XLVI gr. II den. vše českých; kteráž jest již vybrána a na větším diele německú mincí na ryblařiech a na krajcařiech: ryblar po XII bielých peniezech a krejcar po třech bielých peniezech počítajíc. A za jiné také toho nepokládám, než že jest ta věc všecka spravedlivě vyhledána, jakož od jmenovaného Mikuláše budete toho šíře zpraveni. A to beru k svému svědomí a k své duši. Datum Grumlow, f. VI in festo s. Philippi et Jacobi apost. anno dni XV^C^XXIII. Petr starší z Rozmberka.

Urozenému pánu, panu Vaclavovi Zmrzlíkovi z Svojšína a na Lnářiech, urozenému vladyce panu Petrovi z Mladějovic a na Božovicích, a slovutnému Blažkovi konváři měštěnínu města Piesku, berníkóm kraje Prachenského, přatelóm mým milým.

1425.

Jan ze Švamberka Petrovi z Rosenberka: o spolku švábském, a sjezdu Sedlčanském.

Na Boru 1523, 15. Jul. Orig. č. 3848.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a bratře muoj milý. Byšte VMti zdrávi byli a dobře se jměli, toho bych VMti věrně rád přál. Muoj milý pane a bratře! Račte věděti, že včera, jakž sem domuov přijel, tak sem hned poslal k panu Kfeléřovi*), žádaje ho, aby mi noviny oznámil, co se puntu Švábského, abych VMti nemeškaje něco mohl o tom oznámiti. I teď VMti posielám list, kterýž mi píše svú rukú, jemuž račíte vyrozuměti. Na tento čas žádných jiných novin nenie než toliko tyto, kteréž mi tuto jsú oznámeny. Neb sem včera jednoho zde u sebe jměl, kterýž v jich vojště byl, ten mi též takovú zprávu dal, jako ji VMti teď posielám.

Také VMti oznamuji, že Pán Buoh ráčil jest včera manželce mé**) pomoci a ráčil nám dáti syna. Z toho daru jeho svatá milost buď pochválena. A sem toho úmyslu, dáti mu přezdieti Bartoloměj. Také VMti prosím, že mi ráčíte s tiemto poslem, jestli možné, vypraviti sem ke mně Rejčka; již bych já se s ním také o službu smluvil.

Při tom VMti oznamuji, že zítra zde u mne mají býti někteří dobří lidé a moji sousedé. Tu jim chci oznámiti o tom sjezdu, kterýž byl držán nyní v Sedlčanech na den sv. Kiliana [8. Jul.]***) Při tom jim dám přípisy přiznávajícího listu: kteříž budú chtieti podle nás v tom státi, ti aby dávali přiznávací listy. Ty já pošli panu Jindřichovi Švihovskému na Švihov. Než toto račte věděti, že mi ještě pan Jindřich neposlal přípisu těch artikuluov na tom sjezdu zapsaných; znáti ráčíte, že by dobře bylo, abych je byl mohl k zajtřejšímu dni zde jmieti pro ukázánie jich těm dobrým lidem, kteří zde u mne budú. S tiem daj všemohoucí Pán Buoh se

*) Vilémovi ze Zakšova. **) Benigně ze Šternberka. ***) Palackého Děj. č. V. 2. str. 450.

VMti dobře a šťastně jmieti. Datum Bor, fer. IIII. ipso die Divisionis apostolorum annorum ꝛc XXIII°. Jan z Švanberka ꝛc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ꝛc, pánu a bratru mému milému. d.

1426.

Klášter Borovanský přiznává se k berni svolené k zaplacení dluhův královských.

V Borovanech 1523, 10. Aug. Orig. Historica nova.

My kněz Bartoš, probošt kláštera Borovanského, se všiem konventem, známo činíme tiemto listem všem vuobec, kdež čten neb čtúcí slyšán bude, jakož jest berně svolena ode všech tří stavuov tohoto královstvie Českého na splacenie dluhuov krále JMti a zemských ꝛc: Protož my nadepsaní kněz probošt i všecken konvent přiznáváme se tiemto listem, že davše šacovati pravě a spravedlivě lidi naše všecky v přítomnosti urozených vladyk a dobrých lidí, tak jakžto to svolenie sněmovnie a všech tří stavuov zřiezení šíře a světleji v sobě zavierá, i dostane sě nám z lidí našich, a z čeledi z přístavné jich i z čeledi přístavné naší, i z podruhuov, berní dáti VI kop IX gr. VI den. $^1/_2$ hal. vše českých. A to béřeme k svému svědomie a k své duši, že jsme je spravedlivě a beze všeho fortele pošacovati dali. A tu summu svrchupsanú berně dáti přiříkáme tomu, komuž nám bude od pánuov berníkuov ukázáno, tak a na ten čas, puokudž o tom o všem nadepsané svolenie zemské ukazuje, beze všeho dalšieho prodlenie. Tomu na svědomie pečeť naši vlastní dali jsme přitisknúti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Borovanech, léta od naroz. s. bož. tisícího pětistého dvadcátého třetího na den sv. Vavřince, mučedlníka božieho.

1427.

Anna z Hradce Petrovi z Rosenberka: upomíná ho o sročení svém s pány Šternberky; píše o zdraví svého Lacíčka.

V Jindřichově Hradci 1523, 9. Octobr. Orig. Fam. Neuhaus.

Modlidbu svú vzkazuji, urozený pane, pane otče muoj milý! Byšte se VMt dobře a šťastně míti ráčili, toho bych VMti věrně ráda přála. Muoj milý pane otče! Tak zprávu mám, že byšte ráčili nějaký odjezd před sebou míti; a VMti za to prosím, že mi to ráčíte oznámiti, bude-li ten rok předse mezi pány z Šternberka a muoj [sic]. Pakli by neměl býti, abych já darmo pánuov a přátel svých netrmácela. A račte věděti, co se našeho Lacíčka*) dotýče, že tak ještě vdy stůně a že mu druhdy lípe a zas hůř. A již jest tak velmi suchej, že nemůž člověk susší býti, jako jest von.

*) Se třetím manželem svým Jindřichem z Rosenberka neměla Anna z Hradce dětí; Lacíček tuto jmenovaný bude nepochybně synkem po *druhém* manželovi Anny z Hradce Ladislavovi ze Šternberka.

Než má nějakýho doktora z Holomouce, ten mu vždy dobře tuší. S tím dajž Pán Buoh VMti se dobře míti. Dán na Hradci v sobotu před sv. Havlem léta 1523.

Anna z Hradce 2c.

Urozenému pánu, panu Petrovi staršímu z Rozmberka a na Krumlově, panu otci mému milému.*)

1428.

Nejvyšší berníci zemští Janovi z Rosenberka: aby 23. listopadu postavil se v Praze před nimi ve příčině dohodnutí o srážce dluhů z berně.

Na hradě Pražském 1523, 10. Nov. Orig. č. 3852.

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý a nám příznivý! Což se založení jisté sumy na krále JMti kuchyně a dvoru, též vyrážky na berni 2c dotýče: račte VMt věděti, podle těch dvú kvitancí, jedna od pana Václava Húgvice, druhé od pana Kašpara Kotče**), že jest VMti na tom toliko II^C^XXV kop gr. českých berně vyraženo, a víc nic, poněvadž se přešlo od VMti, neb na vašem místě pokázáno více není. Neb však, aby se vám vzdy nic neukrátilo v tom, odkládáme vám, pane, té věci do pondělího před svatú pannú Kateřinú příštího. [23. Nov.] To znajíce, račtež se průvody opatřiti a na týž den zde se všemi potřebami takovými k tomu státi, aneb na svém místě poslati. Ježto, když se tak v tom ráčíte zachovati, pokudž uznáme za spravedlivé, od vás a pokázáno bude, nemá se vám, pane, žádné ukrácení státi. Dán na hradě Pražském, v outerý před sv. Martinem, léta Božího MV^C^XXIII.

Jan z Šternberka a na Bechyni, purkrabí Karlšteinský,
Hynek Bořita z Martinic a na Smečně,
Henrich Kuothnaur z Kutnova a na Pecce,
Václav Húgvic z Biskupic a na Vinařicích 2c.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka a na Strakonicích, mistru převorstvie královstvie Českého, panu příteli našemu milému a pánu nám příznivému.

1429.

Jindřich, Jošt a Petr z Rosenberka nejvyšším komorníkovi, sudímu i písaři: aby nedopustili vklad kšaftu páně Petrova do desk.

Ve Třeboni 1523, 18. Nov. Orig. Fam. Rosenberg 15.

Službu naši vzkazujem, urození páni a přátelé naši milí! Slyšeli jsme, že nebožtík strýc náš měl nějaký gšaft učiniti; při tom jsme zpraveni, že by některé osoby o to stály, aby ten gšaft do desk zemských vložen byl. Kdež my vás, jakožto pánuov a přátel našich milých a souseduov spravedlivých, za to prosíme, jestliže by

---

*) Zrovna toho dne, kdy tento list psán, zemřel pan Petr na Krumlově.
**) či *Gotsche*, Slezana (předka nynějších Schaffgotschů).

kto na vás žádal, aby ten gšaft ve dsky zemské vložen byl, že vám věříme, že bez vuole a vědomí našeho nikoli toho dopustiti neráčíte, aby ten gšaft měl do desk zemských vložen býti. Neb my ten gšaft naříkáme, a proti tomu gšaftu, bude-li toho potřebí, nětco mluviti chceme. Datum Třeboň, f. IV. in profesto dominae Elisabeth, annorum XV^C^XXIII°.*) Jindřich, Jošt a Petr, vlastnie bratřie z Rozmberka.

Urozeným pánuom, pánu, panu Kunrathovi z Krajku a na Mladé Boleslavi, najvyššiemu komorníkovi královstvie Českého, a pánu, panu Zdislavovi Berkovi z Dubé a na Zákopách, najvyššiemu sudiemu královstvie Českého, a panu Janovi Litoborskému z Chlumu a na Jeřicích, najvyššiemu písaři královstvie Českého, pánuom a přáteluom našim milým.

1430.

[Jan z Wartenberka**) komu?]: o oblehání a dobytí Žacléře.

Na Hostinném 1523, 16. Dec. Přepis Historica nova.

Novin takových VMti psáti nevím, než že jsme z rozkázání krále JMti Šacléř v sobotu na neděli na noc [12—13. Dec.] voblehli, a v pondělí na úterý v noci jej dobyli, neb jsú s něho utekli, kdež na nepodobném místě přes skály se doluov spustili, jak jsú jedné počali k nim střéleti. A pan Heřman***) jsa vystřežen od Goče, ujce jeho, na X neb na XII hodin před tím, než jest obehnáno, s zámku sjel. Kdež mi se toho nezdálo před vámi tajiti, neb vím, že na takové fochéře laskavi nejste. Datum jest v listu na Hostiném v středu po sv. Lucii léta ɔc XXIII°.

1431.

Netoličtí Janovi z Rosenberka: o skládání slibu poddanského.

V Netolicích 1524, 1. Febr. Orig. Fam. Rosenberg 5.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý! Službu naši poddanú vzkazujeme VMti. A VMti prosíme, že nám v té věci neráčíte za zlé mieti, jakožto pán náš milostivý. A kdež jste ráčili k nám vyslati pana Oldřicha Radkovce a pana Jiříka Kořenského, tu jsme my jim pověděli, že kněze opata máme pána dědičného, ale JMtem pánóm z Rozmberka s vrchnieho panstvie se nevytahujeme, ani se odřiekáme. Tu jsme JMtí žádali, aby nám toho prodlenie učinili do sv. Jiří, a tu že jsme chtěli poslušenství učiniti, též jako bychme přiřiekali. Než že prosíme JMtí, aby nás ráčili při spravedlivých platech a starodávních právech zachovati, a které sú nové nastaly, ty zkaziti; a o silnici, kterúž jest JMt pan Petr, slavné paměti, pověděl, že chce nám dáti, a že chce památku po sobě zuostaviti i našim dětem a že to má v své

*) Cf. A. Č. VIII. str. 248 č. 319.
) Cf. Sedláčkovy Hrady V. 163. List přepsán jest pro někoho rukou téhož písaře, kterýž dělával přepisy v kanceláři páně Lvově. *) ze Šumburka.

moci. A kdež jste pane milostivý tento pátek minulý [29. Jan.] ráčili VMt po starších našich rozkázati, aby se na ty věci poradili, chtějí-li člověčenstvie VMti slibovati: i teď VMti tiemto listem dáváme znáti, že chtie všecko ta obec učiniti VMti, jakožto pánu svému milostivému, a nebo kohož by VMt ráčili na miestě VMti vyslati. A také VMti věříme, že nám ráčíte v těch věcech radni a pomocni býti, jakožto pán náš milostivý. Ex Netholicz, f. II. die s. Brigidae virginis anno XV^C^XXIIII^o^.

Purgmistr a radda města Netolic.

Vysoce urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka a na Strakonicích, najvyššiemu mistru převorstvie Českého a hajtmanu kraje Prachenského, pánu našemu milostivému.

1432.

Jan z Rosenberka Netolickým: o slib poddanství.

V Krumlově 1524, 1. Febr. Koncept Fam. Rosenberg 5.

Jan z Rozmberka ꝛc. Přízeň má, moudří a opatrní věrní milí! Podle připsánie vašeho již já k vám na svým místě vyslati chci tento čtvrtek najprv příští [4. Febr.], abyšte mi člověčenstvie všeckni i z obce, tak jakž jste spravedlivě povinni, slibovali. A protož již se tu na ten den najíti dajte i obci to oznamte, aby se tu též najíti dali. Než tak mi se zdá, že jste se tomu prve bezpotřebně zbraňovali a to učiniti mohli a povinni byli, nezastierajíce se takovými příčinami jalovými, nežli tepruva již znajíce a vidúce, že toho slušně prázdni a zbaveni býti nemuožete. Neb jestliže jest nebožtík pan strýc muoj, dobré paměti, na vás co nového a neobyčejného vzkládal, já na tom nejsem, nežli vás při starobylých spravedlivostech a výsadách zachovati. Datum Crumlow, fer. II. in vigilia Purificationis glor. virg. Mariae anno dni XV^C^XXIIII^o^.

1433.

Karel Minsterberský Janovi z Rosenberka: posílá k němu Adama Rausendorfa z Plakvic k jednání.

V Kutné Hoře 1524, 16. Mart. Orig. č. 3858.

Službu naši přátelskú napřed vzkazujem. Urozený pane, pane příteli nám zvláště milý! Zdravie, štěstie i jiného všeho dobrého s pravú věrú rádi bychme vám přáli. Podle toho zuostánie spolu s vámi, tuto pro ty věci poséláme urozeného a statečného rytieře pana Adama Rausmdorfa z Plakvic, věrného našeho milého, kterémuž sme při tom poručili o naše pilné a znamenité potřeby s vámi ústně mluviti a jednati. A čemuž, prosíme, že všeho, což nynie v tomto poselstvie slovem naším s vámi mluviti a jednati bude, tak jako bychme sami osobú svú s vámi mluvili a jednali, věřiti budete a k nám se v té věci přátelsky okážete, a my zase vším přátelstvím v takové

míře i mnohem větčím rádi oplatíme. Dán na Horách Kutnách, v středu před Květnú nedělí anno ꝯc XXIIII.

Karel z božie milosti knieže Münsterberské v Slezí, Olešnické a hrabě Gladské ꝯc, najvyšší hajtman krále JMti královstvie Českého ꝯc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka a na Strakonicích, mistru převorstvie Českého ꝯc, hajtmanu kraje Prachenského, panu příteli nám zvláště milému.

1434.

Jindřich z Rosenberka a ostatní berníci kraje Bechyňského Jindřichovi Dvořeckému: o pošacování statku jeho.

Ve Třeboni 1524, 9. April. Koncept Fam. Dvořecký.

Službu naši vzkazujem, urozený vladyko, pane Jindřiše, přieteli náš dobrý! Jakož jest statek tvuoj námi pošacován z příčin prve tobě oznámených v summu, kterúž si z toho statku tudíž i z lidí urozenému pánu, panu Zdeňkovi Kostkovi z Postupic a na Litomyšli, podle psaní našeho prvního, dáti jměl, aneb s ním se umluviti: i oznamujem tobě, nepochybujíc, že zpráva tebe jest došla, kterak ta věc jest narovnána, aby již summu tu v psaní našem prvním položenú urozenému vladyce panu Voldřichovi z Mezného mladšiemu bez prodlévání dal, aneb se s ním umluvil, pro uvarování větších škod. Datum Trzebon, sabbato post Conductum Paschae, annorum ꝯc XV^C^XXIIII.

Jindřich z Rozmberka ꝯc, Jan Lapáček ze Rzavého a na Dobronicích, Jan Zářecký z Polkovic a na Táboře, berníci kraje Bechyňského.

Urozenému vladyce, panu Jindřichovi Dvořeckému z Olbramovic, přieteli dobrému.

1435.

Král Ludvík Jindřichovi z Rosenberka: aby jakožto zvolený správce a starší domu Rosenberského, uvázal se ve statky, které drží bratr jeho Jan.

V Budíně 1524, 23. Juni. Orig. Fam. Rosenberg 15.

Ludvík, z boží milosti Uherský, Český ꝯc král a markrabie Moravský ꝯc. — Urozený věrný náš milý! Věz, že sme psaní učiniti ráčili k urozenému Janovi z Rozmberka, bratru tvému,*) napomínajíce jeho, aby hned toho všeho statku, v kderýž se jest uvázal po urozeným někdy Petrovi z Rozmberka, tobě postoupil, aby ty ve všem tak držán byl, jakž zřízení o domu a rodu z Rozmberka ukazuje, poněvadž všickni z Rozmberka tebe domu a rodu svému vzali jsú za zprávci a za staršího. I jestliže

*) Jest přiložen a obsahuje v podstatě totéž, co se zde opakuje. Datum v Budíně v *středu* před sv. Janem Křtitelem (22. Juni) léta ꝯc XXIV.

by on Jan tak neučinil a toho všeho na naše psaní a napomenutí nepostoupil, věz, že jest to vuole naše, aby ty v to ve všecko, jakž zřízení výš dotčené všech vás ukazuje, se uvázal a ničehehož, což tím zřízením jest zavříno, nepomíjel, ač se chceš pokut v tom zřízení zapsaných a nemilostí našich uvarovati. Dán na Budíně, ve čtvrtek u vigiljí sv. Jana Křtitele Božího, léta ɔc XXIIII°, království našich Uherského a Českého devátého. Ludovicus rex, manu propria.

Urozenému Jindřichovi z Rozmberka a na Třeboni, hejtmanu kraje Bechyňského, věrnému našemu milému.

1436.

Jindřich z Rosenberka a ostatní berníci kraje Bechyňského kvitují Pacovským zaplacenou berni.

Na Třeboni 1524, 23. Jul. Přepis Historica nova.

Jindřich z Rozmberka ɔc, Jan Lapáček ze Rzavého a na Dobronicích, Jan Zářecký z Polkovic a na Tháboře, berníci kraje Bechyňského, známo činieme tiemto listem obecně přede všemi, že jsme berně varní, šenkovní přijeli z městečka Pacova za celý rok, podle registrum na to sepsaného a nám v moc naší položeného, 137 kop 45 gr. českých, rázu a čísla Pražského. Z kterýchžto nadepsaných berní a peněz přijatých svrchu psané měšťany z Pacova tiemto listem a mocí listu tohoto quitujem, propouštíme a konečně prázdny činíme. Tomu na svědomí pečeti naše vlastní rozkázali jsme k tomuto listu přitisknúti. Jenž jest psán a dán na Třeboni, léta Páně ɔc XXIIII° v sobotu po sv. Maří Mandaléně.

1437.

Rychtář Netolický Jindřichovi z Rosenberka: aby odpustil Jírovi z Horního Třebánka desátek.

V Netolicích 1524, 7. Octobr. Orig. č. 3864 a.

Službu svú z poddanosti vysoce vaší urozenosti vzkazuji, pane, pane, muoj najmilostivější pane! Přišel jest ke mne Jíra z Horného Třebánka, žádajíc mě k VMti za psanie, co se žita dotýče, kteréž by měl desátek VMti dáti XII str. Najmilostivější pane! Buoh zná, žeť žita letos nemá, a že se jemu nic neurodilo, neb se tu teprva nedávno za VMti přibral, neb na tom dvoře, najmilostivější pane, psota hospodář byl, a že je vosel jako nic. Protož VMti pokorně prosí, jakožto pána svého najmilostivějšieho, že ráčíte s ním milostivě nakládati, jakožto pán náš milostivý. Neb, najmilostivější pane, co VMt račí učiniti, učiníte jakožto pán milostivý. Také, najmilostivější pane, znáším to na VMt, že lidé pana Perštainského ptají zbroji po městečku a překupují; protož najmilostivější pane, VMti prosím za naučení, kterak

se mám VMti zachovati, mám-li propúštěti překupovati, čili nic. S tím daj milý Buoh VMti dlúhé zdraví. Ex Netolic, feria VI. ante Dionysi anno domini ɔc XXIIII.

Jan kožišník, rychtář Netolický.

Vysoce urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rožumberka a na Krumlově, pánu mému najmilostivějšímu buď list dán.

1438.

Jindřich z Rosenberka rychtáři Netolickému: odpověď na jeho psaní.

Na Krumlově 1524, 8. Octobr. Přepis č. 3864 b.

Jindřich z Rozmberka ɔc. Přízeň má, rychtáři milý! Kdež mi píšeš, že jest k tobě přišel Jíra z Horného Třebánka, žádajíc tebe ke mně za psaní, co se žita dotýče, kteréž by mi měl desátek dáti XII, že žita letos nemá a že se jemu nic neurodilo, a že se tu teprva nedávno přibral ɔc. I věz, že sem mu na tvé psaní polovici toho žita odpustil, však se na to chci ještě vyptati, jest-li tak, jako mi píšeš, čili není; nebo kdyby se to jináč potomně našlo, věz, že bych se k tobě věděl jak zachovati. Protož mi to oznam. Dále, kdež mi píšeš, ať bych dal naučení, co se zbroji prodávánie tkne a překupování: i přikaž všem sousedóm, kdo jest s čím zapsán, ať žádný té zbroje pod milostí neprodává, leč by měl jakú přes to zbytečnú zbrani. Pakli by se kdo tak nezachoval, věz, že bych ho jako neposlušného kárati chtěl. Datum Krumlov sabbato post s. Francisci anno ɔc XV^C^XXIIII.

Slovutnému Janovi kožišníkovi, rychtáři Netolickému, věrnému milému.

1439.

Zdeněk Kostka z Postupic Jindřichovi z Rosenberka: aby přijal do služby pana Jana Medka.

Na Litomyšli 1524, 31. Octobr. Orig. Fam. Rosenberg 15.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý! Zdraví i všeho dobrého přál bych vám věrně rád. Muoj milý pane bratře! Za to vás žádám, jestli možné, že to ráčíte pro mne učiniti a přijíti pana Jana Medka, pastorka strýce mého pana Borše, kterýž u kniežete Opolského jest, za služebníka se dvěma koňmi do některého času. V tom učiníte mi zvláštní libost. Neb sem za to od pana Borše, strýce svého, i od paní Mandaleny manželky jeho a mateři páně Medkovy, s pilností žádán, abych u vás jemu službu zednal. A já zase vám k vuoli takovú i jinú mně možnú věc chtěl bych rád učiniti. Odpovědi žádám po tomto poslu. Dán na Litomyšli, v pondělí přede Všemi Svatými létha ɔc XXIIII°.

Zdeněk Kostka z Postupic a na Lithomyšli.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka a na Třeboni ɔc, panu bratru mému milému.

1440.

Vojtěch z Pernšteina Jindřichovi z Rosenberka: radí, aby se narovnal s Janem, bratrem svým, a pak aby svolenou berni zaplatil. Noviny z Uher.

Na Pardubicích 1524, 5. Nov. Orig. Fam. Rosenberg 15.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Zdraví i všeho dobrého přál bych vám s pravou věrou. Ját sem, děkujíc pánu Bohu, vrátil se ve zdraví zase od pána svého domuov. A o novinách takových žádných nevím vám co oznamovati, než že Turci v království Uherském v těch nedělích, co sem tam byl, tři zámky vzali, Oršavu, Seryn a Reczi, při tom i jiné škody činili; ale by zase jaká škoda z království Uherského jim činěna byla, o tom sem nic neslyšal.

Což se té věci Prusinovského dotýče, o kterou jest mne král JMt obeslati ráčil, ta jest odložena a k vykonání nepřišla. Než ktož jest tu věc formoval, dostiť jest ji mistrně podle českého zpuosobu sformoval, ješto se toho domysliti mohu, že mimo všecko jiné najvíc se to obmajšlelo, aby mi se zle stalo. Ale v pánu Bohu a v své spravedlnosti víru mám, že na mne toho dopustiti neráčí. A za to držím, že pán muoj i jiní to znají, z jakého kořene ty ratolesti pocházejí; jakož mám za to, že vás všeho pan kancléř spravil, jak jsou se ty věci dály. Víc o tom na ten čas psaní zanechám.

V Budíně jsouc, ač jest mi žádný nic nepsal, slyšel sem o vašem snesení a velmi bratrském srovnání se panem Janem, bratrem vaším, o ty zámky, kterýchž po nebožtíkovi panu Petrovi, strajci vašem, v držení byl. Zase přijedouc do Čech, slyšel jsem o té věci jináče. Pak, muoj milý pane a příteli, jak jest ta věc sama v sobě, toho nevím; než dobře víte, jak sem s vámi i se panem Janem, bratrem vašiem, v přátelství vstoupil, vuole, řeč ani rada má jiná jest nebyla, než ta, což by byla vás obou i každému obzvláštnie poctivost, a při tom, což by bylo s zachováním lásky mezi vámi bratrský vašeho dobrého. Pak jestli ta věc při vás obou na takovém zpuosobu stojí, jistě bych to rád viděl; pakli by jinak bylo, jistě bych z toho neměl žádného potěšení. Než, muoj milý pane a příteli, jestliže jsou se pak jakýmžkoli zpuosobem ty věci zběhly, ješto by vám ani panu Janovi, bratru vašemu, dobře se trefiti nemohly, čas jest, abyšte mezi sebou takovou věc předešli a na místě jistém a konečném mezi sebou to postavili, tak aby lidé skrze to vám žádné těžkosti na statku i jináč činiti nemohli.

Také vám toto oznamuji, že jest mi pravil najvyšší pan purkrabie Pražský, kterak by pan Lev dopomožení práva pro berni na vás žádal, a velmi z tuha na něj domlúval, a tak sem srozuměl, že by již tiem nikoli dále protahovati nemohl. Pak, muoj milý pane a příteli, mně by se zdálo, poněvadž jste k té berni svolili s jinými spolu, k tomu snad jste i sami berníkem, abyšte se toho nezpírali a tu berni polo-

žili, a na se toho nedopouštěli, aby měl úřad purkrabský na vás se pozdvihnúti; nebť jistě někdo by toho vděčnější byl, aby se vám to stalo, nežli tomu, abyšte mu trojí i čtverú berni dali. Dán na Pardubicích, v sobotu po Všech Svatých léta ɔc XXIV°. Vojtěch z Pernšteina a na Pardubicích.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka ɔc, panu příteli mému milému.

1441.

Jindřich z Rosenberka Zdeňkovi Kostkovi: slibuje přijmouti pana Medka do služby a prosí, aby pan Zdeněk při něm stál proti panu Lvovi.

Na Krumlově 1524, 9. Nov. Koncept Fam. Rosenberg 15.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý! Zdravie i všeho dobrého přál bych vám věrně rád. Muoj milý pane bratře! Kdež toho žádost máte, abych vám k vuoli pana Medka přijel za služebníka: jistě sem jich na tento čas dobře velký počet k sobě přijal, kdež sem již úmyslu neměl jich více přijímati, ale vám k vuoli, na žádosť vaši, chci v tom úmysl svuoj na ten čas proměniti a jeho přijíti, jedné jest-li již pacholek při létech dospělých. Neb sami znáte, že mi na tento čas potřebí v těchto mých ruoznicích lidí již v letech dospělých, kteříž by mi se v mých potřebách hoditi mohli.

Také, muoj milý pane bratře! kdež ste mi na žádost mú řekli, že se mnú a s bratry mými proti panu Lvovi státi chcete: i ještě vás prosím, že tak učiníte i s bratřími vašimi, kdež bych vám oznámil, že se mnou stanete, a to přátelstvie že pro mne uděláte, keréž tam okolo sebe své pány a přátely víte z stavu panského neb rytieřského, že jich ode mne a od bratří mých prositi budete, aby podle nás stáli proti panu Lvovi a panu Švamberkovi a panu Holickému. A já zase, kdyby vám toho potřeba bylo, přátelstviem se vám chci rád odplatiti.

Což se těch peněz dotýče, kteréž bych vám dáti měl, pošlete pro ně kdy chcete na Krumlov neb na Třeboň, budú vám dány. A z toho přátelstvie, že ste mi jich tak dlúho čekali, vám děkuji. Datum Crumlow, feria IV post s. Leonhardi anno ɔc XV^C^XXIIII°. Jindřich z Rozmberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi Kostkovi z Postupic a na Lithomyšli, panu bratru mému milému.

1442.

Jindřich z Rosenberka Vojtěchovi z Pernšteina: s bratrem svým Janem že se srovnal a berni dáti že povinován není. O sporech svých se panem Zdeňkem Lvem.

V Krumlově 1524, 10. Nov. Koncept Fam. Rosenberg 15.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Zdraví i všeho dobrého přál bych vám s pravú věrú. Muoj milý pane a příteli! Kdež mi píšete, že

ste se ve zdraví, děkujíc pánu Bohu, zase od pána našeho domuov vrátili, to s pravú věrú rád slyším a toho vám jako pánu a přieteli svému věrně přeji. Kdež mi píšete, že by Turek měl tři zámky vzíti v tom času, co ste vy tam byli: jistě toho pánóm Uhróm chváliti nemohu, že se tak špatně před Turky opatrují, a strach z toho, skrz jich zlé opatrovánie, aby pán náš vo zemi nepřišel. — Kdež mi oznamujete, co se Prusinovského tkne, o tom také nějakú zprávu od švagra svého mám, kdež již dobře znáte, kteříž sú to lidé, kteří by vám všelijak rádi zle učinili na cti, na zdraví i na statku. Ale však vám pán Buoh dal ten rozum a ty přátely a tu moc, že, budete-li sami chtíti, snadně tu kuklu na své nepřátely nastrčíte, kterúžby byli rádi na vás nastrčili.

Což se bratra mého a mne dotýče, kdež mi oznamujete, že byšte v Budíně o srovnání našem jinú zprávu měli a v Čechách také jinú: i jistě jiného neviem, než že sem se s bratrem svým bratrsky srovnal, bratrsky sme se rozjeli, leč by již bratr muoj chtěl těch lidí poslúchati a jimi se zpravovati, kteříž by jeho i nás o všecko rádi připravili.

Také, kdež mi píšete, kterak by vám pan purkrabie najvyšší pravil, že by pan Lev za dopomožení práva na mne žádal: i není mi to nic divného, neb držím, netoliko aby dopomožení na mne práva žádal, ale že by rád viděl, aby mne čert vzal. Než mně se tak zdá, že já tu panu Lvovi ani žádnému v tom křiv nejsem: poněvadž sú se ti pořádkové nevykonali, keříž sú všemi třmi stavy svoleni, a také poněvač jiní se tím brání, některá města královská i pan Zdeněk Trčka, tak jakž toho zprávu mám, z těch příčin mi se nezdálo, abych ji vydati měl.

Cedule. Kdež mi píšete, že vás pan Lev také pohnal pro svědomí proti mně: i jistě sem tomu rád, že z jiných nejste; a nebudete míti co svěčiti, poněvajč nic nevíte, což by mi mohlo ke škodě býti. Než mněť jest již ty puohony příliš zuobyčejil, neb mi po čtrnádcti a po XVI listech po jednú posielal; jestliže bych mu čeho zapomenul, nebude mi moci za zlé míti.

Také vězte, že ondy jest mne pohnal pan Lev z nářku cti. Také podle toho jest mi druhý puohon pokázán, že pohání bratří z Čech [sic] z nářku cti. [I nemohu tomu rozuměti, mne-li míní s bratřími mými, čili jaké mnichy, čili bratra mého pana Strakonického s jeho zákonníky? Neb víte, že zákonníci podle zákona sobě říkají bratří.]*) I neviem z jakého nářku a koho to míní. Datum Crumlow, fer. V. in profesto s. Martini anno ꝛc XV^C^XXIV^o^. Jindřich z Rozmberka.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernšteina a na Pardubicích, panu přieteli mému milému.

*) Věta závorkou zavřená jest přetržena.

1443.

Hejtman Soběslavský Jindřichovi z Rosenberka: o propuštění člověka.

V Soběslavi 1525, 10. Jan. Orig. II. 41. 1.

Vysoce urozený pane, pane můj milostivý! VMti službu svú vzkazuji. Psaní, kteréž jste ráčili učiniti panu Jindřichovl Dvořeckému o Jana Sládka, syna Chamrova, poddaného sirotka někdy pana Kunšě, bratra jeho, aby VMti byl propuštěn na grunt do Černiovic: i na to VMti psaní dal jest mi oustní odpověď po Tlachovi. Tak praví, že on toho člověka VMti propustiti nemůž, a by pak i propustil, že by to žádné moci míti nemohlo, a sirotek by ho pro jeho propuštění, kdy by se jemu zdálo, vzíti mohl. Ex Sobieslaw, f. III. post Trium regum, anno domini ɔc 1525.

Václav Špuléř z Jiter, heitman na Soběslavi.

Vysoce urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka a na Krumlově ɔc, pánu mému milostivému.

1444.

Jindřich z Rosenberka hejtmanu Soběslavskému: odpovídá k předešlému listu.

Na Krumlově 1525, 11. Jan. Koncept II. 41. 1.

Vaňku milý! Kdež mi píšeš, co se dotýče Jana Sládka, syna Chamrova, poddaného sirotka někdy pana Kunše, bratra jeho, aby mi byl propuštěn na grunt do Černiovic: i věz, že sem já s Dvořeckým mluvil, kdež praví, že on k tomu vuoli dává, aby se pode mnú osadil, ale však aby on jej vyhostiti měl, tý moci, praví, že nemá. Než když sirotek vyroste a k rozumu přijde, že se chce k tomu přičiniti, aby mi ho propustil; neb praví, že nepochybuje o tom, by mi jej neměl propustiti. Datum Crumlov, f. IV. post s. Trium regum, anno domini XV^C^XXV^o^.

Jindřich z Rozmberka a na Krumlově.

Hajtmanu Soběslavskému.

1445.

Jan z Rosenberka úředníky své na místě svém posílá do Prahy k soudu o berni.

V Strakonicích 1525, 21. Jan. Orig. 3866.

Já Jan z Rozmberka a na Strakoniciech, mistr převorstvie českého ɔc, oznamuji tiemto listem všem: Jakož jsem obeslán vod osvieceného kniežete a pána, pana Karla kniežete Minstrberského v Slezii Olešnického a hrabí Kladského ɔc, krále JMti najvyššieho hajtmana královstvie Českého, a to ke dni sv. Pavla na vieru obrácenie najprv příštieho [25. Jan.], kdež mne JMt z úřadu JMti napomínati ráčí, abych se na jmenovaný den na hradě Pražském před těmi osobami vod krále JMti, pána mého milostivého, a ode všech tří stavuov tohoto královstvie podle zřiezenie sněmovnieho

vybraných najíti dal, aneb na místě svém s plnú mocí poslal, a jmenovitě vo ten artikul na tomto sněmě nyní minulém zavřený: „Ktoby berně nedal, aneb duochody a staré berně JKMti přijímal a ty za sebú měl, aneb počtu nečinil podle sněmu při králi JMti v tomto královstvie posledním, kterýž držán byl“ ɔc, tak jakž to JKcíMti obeslánie v širokých sloviech v sobě zavierá a obsahuje. A protož nemoha sám k tomu obeslání osobně státi, posielám teď tyto urozené vladyky, služebníky své, na svém místě, totiž Voldřicha Radkovce z Mirovic a Mikuláše z Hošteina, kancleře svého, kerémž jsem plnú moc dal a tiemto listem dávám k těm ke všem věcem svrchudotčeným, aby to na mým místě zpravili; a zpraviti majie oba spuolu aneb jeden z nich, tak jako bych já tu sám osobú svú byl. Tomu na svědomie pečet mú vlastní přitisknúti jsem rozkázal k tomuto listu, jenž jest dán na Strakoniciech, v sobotu den sv. panny Agnešky léta ɔc XV^C^XXV.

1446.

Jindřich z Rosenberka opatovi Korunskému: aby jeho lidé k vojně se přihotovili.

Na Krumlově 1525, 3. Febr. Přepis č. 3867.

Služba má, duostojný u Boze otče, kněže opate mně zvláště milý! Žádám vás, že rozkážete úředníkóm vašim, aby opatřili zbrojí lidí vašich, s kterú sú zapsáni, aby již i vojenské vozy pohotově všickni měli, a kteří nemají, aby beze všeho prodlévánie sobě zjednali a na každú hodinu aby hotovi byli. A kdež by jim pokázáno bylo, aby tu táhli, a toho, komuž by ode mne poručeno bylo, aby též poslušni, jako mne samého, byli. Pakli by kteří neposlušni chtěli býti, že bych je i na statku i na hrdle kárati chtěl. I věřím vám, že jim toho oznámiti neobmeškáte. Datum Krumlov, feria VI. post Purificationem b. virg. Mariae anno domini XV^C^XXV.

Jindřich z Rozmberka a na Krumlově.

Duostojnému u Boze otci knězi Jiřímu, opatu kláštera Svaté koruny, mně zvláště milému.

1447.

Zdeněk Kostka Jindřichovi z Rosenberka pomocí se zakazuje ve při jeho se Zdeňkem Lvem z Rožmitála.

V Litomyšli 1525, 25. Febr. Orig. č. 3870 a.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane bratře muoj milý. Zdraví, štěstí i všeho dobrého, tohoť bych VMti rád s pravú věrú přál. Muoj milý pane bratře! Rozjímal sem psaní vaše, kteréž jste mně s bratřími mými, a tak rozumím i jiným pánuom při tomto času učiniti ráčili, že ne z samé příčiny té jest, kterouž v psaní svém oznamovati ráčíte, ale že jiná pilnější snad býti muože. Ješto já v pravdě řieci mohu, že bych se s VMtí na tento čas rád s pravú věrú byl shledal, ale že bezelstně pro nedostatek nějaký zdraví svého toho sem naplniti nemohl, ani bratří

moji. Nebo ráčíte již věděti, kde a v jakú potřebu oni na tento čas také odjeli jsou. Pak aby proto mým nebytím tam, což dobrému přátelstvie náležeti [sic] nic nesešlo, zdálo mi se za potřebné toto psané poselstvie k vám naschvále učiniti. A VMti prosím, jaká by potřeba mého spolu shledání s vámi na tento čas byla, (jestli možné), že mi to psaním svým po tomto mém služebníku oznámiti ráčíte. Neb tím jisti račte býti: to což sem vám připsal, i po panu Janovi Vchynském, služebníku svém, vzkázal, že mnou a bratřími mými podle možnosti najvyšší naší nic sjíti nemá, než podle VMti, jako na pravé a upřímé přátely náleží, státi i dostáti úmysl máme, v té při, oč se panem Zdeňkem Lvem a s jinými pány činiti (o poručenstvie nebožtíka pana Petra z Rozmberka, strýce vašeho) máte. A tu dóvěrnost k VMti zase majíce, byla-li by nám také toho kdy jaká potřeba, že byšte podle nás též zase ráčili státi a nás neopouštěti. Což se pak puntu toho Švábského dotýče, pro kterýž země v hotovosti jest obeslána, kdež já i jiní obyvatelé v kraji našem pohotově jsme a nevieme se čím jistým zpraviti: protož prosím, muoj milý pane bratře, kterak anebo co vy o tom puntu ráčíte rozuměti, jistá-li jest to věc, že se sem do země strojí, a z kterých příčin, a na koho, čili by to jaká věc byla šikovaná a nastrojená, že mi to také psaním svým ráčíte oznámiti. Neb o tom nepochybuji, že jste se v tom opozditi neráčili, abyšte o tom o všem dobrú známost i vědomost neráčili mieti. A také pečovati o to neračte: kteráž věc koli od vás mně oznámena bude, ještо by tajnosti potřebovala, abych jí zachovati neměl, do času svého potud, pokudž byšte mi potřebu toho a vuoli svú při tom oznámiti ráčili. Nebo i já za to VMti prosím, že toto mé psaní z upřímného přátelstvie k vám učiněné při sobě v tajnosti mieti a zachovati ráčíte; a toho jistě těchto časuov potřebí bývá. A s tím dajž pán Buoh, abychom jse spolu v dobrém zdraví shledati mohli, jestli v tom jeho svatá vuole. Dán na Litomyšli, v sobotu ráno po sv. Matěji apoštolu leta ɔc XXV°.

Zdeněk Kostka z Postupic a na Litomyšli.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka a na Třeboni ɔc, panu bratru a přieteli mému zvláště milému.

1448.

Jindřich z Rosenberka [Zdeňkovi Kostkovi]: vyvrací zprávy, jako by spolek švábský do Čech se chystal vtrhnouti.

B. m. [1525, konec Febr.] Cedule č. 3870 b.

Pane a příteli muoj milý! Kdež mi píšete, že po všem kraji vašem hotovost máte podle obeslání, kteréž jest vám od knížete přišlo; i poněvadž znám, že mi duověrně píšete, též vám důvěrně oznamuji jakožto příteli: Vězte, že jsem se na to jistotně vyptal, že žádný různice s Němci není, tak jakož sú někteří o tom hlas pustili, že by s velikým vojskem Němci do Čech strojili, a taky že by jich mělo

býti některé sto, kteřížby cesty měli strojiti skrz lesy k takové potřebě. Než abyšte věděli, že Kfelíř jest nějaký rybník v lese udělal, i vo to tak, jakž toho jistú zprávu mám, že by jim on přetopil tím rybníkem na jich krunty, i o to sou nějaké různice, však žádný takový, aby se k čemu zlýmu chýliti mělo. A taky rozprávka jest, že v Koubě tré knížat sjeti se měli na masopust, a že by tu mělo bejti na dva tisíce koní na tom sjezdu.

Abyšte tomu vyrozuměti mohli, že pod tím nic jiného není, než že by pod spůsobem Němců někdo rád k tomu přived, aby se lidé v hromadu strhli; strhnouť se v hromadu, tu aby lidi rozličnými lahodnými řečmi a podvody v to uvedli, aby na někom, buďto na mně aneb na komžkolivěk, nechuť svou sehnati mohli a své věci provozovati tak, jakž by se jim zdálo, jinými lidmi a ne sami sebú. Protož by mi se zdálo, milý pane a příteli, abyšte předse nějakú hotovost měli, avšak takovou, abyšte poddaných svých zbrojí a daremnými náklady neobtěžovali. Za to prosím, že tuto ceduli přečtúce strháte. Přijde-li k takové věci, aby zemí mělo hnuto býti, v tom vám oznamuji svého prostého zdání, že nic jiného z toho nebude, než že nás v hromadu stroubí, tak že budem sobě bráti, kdo s koho by mohl býti. A Bůh ví, kdy by potom ta hra konec vzala.

1449.

Jindřich z Rosenberka stavům kraje Plzeňského: aby nedali se pohnouti ke zbrojení proti němu.

V Soběslavi 1525, 27. Febr. Orig. č. 3871.

Urozeným pánuom, pánuom, urozeným a statečným pánuom rytieřóm a vladykám, múdrým a opatrným pánuom z měst kraje Plzeňského, pánuom přátelóm mým milým!

Jindřich z Rozmberka a na Krumlově, službu svú VMtem a vám vzkazuji.

Nemělo by VMtí a vás tajno býti o tom psaní, kteréž sem na tento sněm minulý, jedno i druhé, ke všem stavóm učinil, poznav velikú škodu JKMti i těžkost na mnohých osobách ze všech stavuov i také na lidech robotných, jakými berněmi obtiežnost mají, a ještě více se berní obávajíc, proti těm těžkostem odpierati ani mluviti smějí, čekajíc záhuby své. Kdež pak pro JKMt, pána mého milostivého, z lítosti i pro spravedlivost a z těch výš dotčených příčin, chtěje z takové těžkosti lidem pomoci, v tom psaní toho sem dotekl, že by mi se nezdálo té berně varné a kupecké, které jsem něco vybral a ne všecku, vydati, až by počtové i jiné věci týmž zřízením zemským spolu s tú berní a s JMKskú zavřené i dskami zemskými zapsané, tak jakožto zřízení zemské v sobě drží a ukazuje, vykonány byly. Neb i to znám, že mnozí ne z své volnosti, ale z nedostatku těch berní jsú nedodali. Tu pak, když to

mé psaní čteno bylo, někteří, kteří by rádi brali, o to dosti fúkali, a najvíce pan Lev, tak jakž zprávu mám, rozličně zle mne a nepravě i mé psaní vykládaje, ješto podlé onoho přísloví mně jest jednostajná věc, když mne lotr haní a kurva chválí! A něco také nesu, nechtěje žádných zmatkuov JKMti pro své věci činiti. A mám za to, že všickni to ráčíte věděti, že jest se JKMt nedlužil a duochody JKMti také vládli jiní!

Nyní pak pan Lev volá ku právu a křičí. On dobře ví, jak jest je sám zachoval a jakým jest spuosobem v tu moc opět všel, kdež by jemu jměli všickni rozuměti, JM-liKské v tom co dobrého či svého obmýšlí? A když čas přijde a místo tomu bude, chci já to rád, dá-li pán Buoh, před pánem svým i před stavy tohoto království šíře oznámiti tak, jakž sama pravda ukazuje. Protož VMt a vy všickni, majíce toto mé zastavení, předkem pro JMKské, pána nás všech milostivého, dobré, a tak pro všech tohoto království obyvateluov dobré, žádám a prosím, ač byli-li byšte od pana Lva neb od koho, kdo by jeho věci jemu náležitější na se bral, k tomu obesláni neb napomínáni a k válečnému běhu proti mně pozdviháni, že se neráčíte pozdvihovati. Neb sem ten nikdy nebyl, nejsem a buohdá nebudu, abych v čem proti JKMti, — pána mého milostivého věrně se přidrže, tak jakž na ctného pána poddaného věrného k pánu svému zachovati se náleží, spolu s VMtmi a s vámi k spravedlivosti chudému i bohatému rád chci pomáhati. A té berně výš dotčené, co sem přijal, dá-li pán Buoh, když ten řád a spravedlivost výše dotčená svuoj svobodný pruochod jmieti bude, komužkolivěk spravedlivě bude náležeti, rád ji vydati chci.

Také abyšte ráčili věděti, že sem v týž rozum pánuom Pražanóm psaní učinil. Dán na Soběslavi, v pondělí po sv. Mateji, apoštolu božím, léta od narození syna božieho tisícého pětistého pětmecítmého.

(L. S.)

Také teď VMtem a vám posielám přiepis listu, kterýž mi arcikníže Rakúské poslati ráčil, jemuž vyrozuměti ráčíte. A prosím, že to, což mi JMt knížecká psáti ráčí, vašim dobrým přáteluom též oznámíte.*)

1450.

Jindřich z Rosenberka Janovi Boryňovi ze Lhoty: že mu peněz půjčiti nemůže.

Ve Třeboni 1525, 8. Mart. Koncept Fam. Boryně.

Služba má, urozený pane Jene, přieteli muoj milý! Psaní vašemu, které ste mi učinili, tomu sem vyrozuměl. V ceduli ste toho doložili, žádost na mne vzložili,

*) List tento (německý) zavírá v sobě potvrzení, že pokřik v Čechách učiněný k vojně proti švabskému spolku, na podstatných důvodech se nezakládá, poněvadž z Němec Čechám naprosto nebezpečí nehrozí. Cf. Palackého Děj. č. V. 2. str. 478.

abych vám summy puojčil. Muožte znáti a znáte, že se na mne na tento čas velké a znamenité věci valí a znamenitě peněz potřebuji, a služebníkuov sem na se mnoho přijal, ješto jim znamenitá summa vycházeti muší, a snad ještě jich víc muším přijíti. Než kdyby Pán Buoh tu věc upokojiti ráčil, jistě v tom i v jiném, což jest mi možného, všecko pro vás rád učiním. Dán na Třeboni, v středu po první neděli postní, léta páně XV^{C}XXV°. Jindřich z Rozmberka a na Krumlově.

Urozenému panu Janovi Bořňovi ze Lhoty a na Mlkovicích, příteli mému milému.

1451.

Král Ludvík Jindřichovi z Rosenberka: o sporu mezi Janen Grenauerem a Budějovickými.

V Budíně 1525, 30. Mart. Orig. II. 31. 1.

Ludvík z božie milosti Uherský, Český král a margkrabie Moravský ɔc. Urozený věrný náš milý! Vznesl jest na nás slovutný Jan Grenaur z Křenového, věrný náš milý, kterak by jemu opatrní purgmistr a konšelé i všecka obec města Budějovic Českých, věrní naši milí, v statku jeho překážku činili mimo smlouvu, kteráž jest se mezi týmiž Budějovskými a slovutnými Mikulášem Štrabochem a Jiříkem Wajs, věrnými našimi milými, stala, kdež on Jan Grenaur praví se míti právo a spravedlnost ke všem věcem v též smlúvě dotčeným, a že oni Budějovští přes tu smlúvu nepřestávají jemu mnohých nevolí činiti, proše nás v tom za opatření spravedlivé. Kdež my nechtíce, aby komu mimo spravedlivost jaká obtížnost díti se měla, protož jsme tebe v té věci za kommisaře našeho, vedle urozeného Adama z Hradce najvyššího kancléře královstvie Českého, a statečného Jakuba z Vřesovic na Valči, podkomořieho téhož královstvie Českého, věrných našich milých, zvoliti ráčili, poroučejíce s pilností, abyšte společně se snesouc, jeho Grenaura a Budějovské, z tohoto poručení našeho, před se neprodlévajíc obeslali, a vyslyšíc je s obú stran, mezi nimi o tu věc na místě našem konec učinili. Kdež o tobě nepochybujem, než že se tak i s týmiž Adamem a Jakubem zachováš, znaje, že v tom rozkázání naše naplníš. Neb jsme o to týmž Budějovským psáti i témuž Grenaurovi poručiti ráčili, když od vás jim rok položen bude, aby se tak zachovali. Dán na Budíně, ve čtvrtek po neděli, jež slove Letare, leta ɔc XXV°, královstvie našich Uherského a Českého devátého.

Ludovicus rex m. p.

Urozenému Jindřichovi z Rozmbergka, na Krumlově, věrnému našemu milému.

1452.

Oldřich Španovský Jindřichovi z Rosenberka: o vedení vody na rybník.

V Želči 1525, 8. April. Orig. II. 14, 1c.

Urozený pane, pane mně příznivý! Službu svú VMti vzkazuji. Napřed zdraví, při tom jiného všeho dobrého, toho bych VMti věrně rád přál. Pane milý, VMti za

to prosím: neb chtěl sem sobě vodu vésti do jednoho rybníčka svého, i dostalo by se vésti přes grunthy VMti, kterýž k dvoru Vyhnanickému přísluší, v pouhým lese, asa za puol honu, a nic na lidském, že to ráčíte pro mne učiniti a popříti mi, abych tady tu vodu do rybníka svého přivedl, poněvadž VMti beze škody jest, a já VMti toho odsluhovati se míním. Odpovědi od VMti žádám. Datum ex Zelcz, sabato ante Palmarum, anno 1525. Voldřich Španovský z Lysova a na Želči.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka a na Krumlově, pánu mně příznivému.

1453.

Jindřich z Rosenberka Oldřichovi Španovskému: odpovídá k předešlé žádosti.

Na Krumlově 1525, 9. April. Koncept II. 14, 1, e.

Služba má, urozený vladyko, pane Voldřiše, přieteli milý! Kdež mi píšeš, že by chtěl sobě vodu vésti do jednoho rybníčka svého a žeť by se dostalo vésti přes grunthy mé, kteréž k dvoru Vyhnanickému příslušejí, proše mne, abych to pro tě učinil a tudy tvé vody vésti popřál, ɔc: i věz, že já toho učiniti nemohu, poněvadž ty grunthy jen u věnně po ženě své držím a dědičně nic. Protož tebe žádám, že mi v tom za zlé nebudeš míti. Datum Krumlov, dominica Palmarum, anno domini XV^cXXV^o. Jindřich z Rozmberka a na Krumlově.

Uroz. vladyce, panu Voldřichovi Španovskému z Lysova a na Želči, přieteli milému.

1454.

Adam z Hradce Jindřichovi z Rosenberka: o potřebě společné schůze, některé zprávy o sporu se stranou páně Lvovou.

*V Jindřichově Hradci 1525, 17. April. Orig. č. . . . *)*

Muoj zvláště milej pane švagře. Zdraví i jiného všeho dobrého upřímným srdcem věrně bych vám rád přál se vším domem vaším. — Teď vám posílám přípis psaní toho, kteréž jest mi tyto dni pan Kundrát Krajíř učinil; při tom i těch přípisuov, kteréž jest mi poslal přípisy, jimž také vyrozumíte. Pak poněvadž z daru Pána Boha všemohoucího štěstí samo se v nás tře, nesluší ho zamítati. Protož mi se za potřebné zdá, abyšte vy tomuto z těchto přípisuov, co se děje, vyrozumějíce, panu Janovi Leskovcovi, a zdá-li se vám, i panu Chvalovi psali, aby oni od vás k tomuto pátku do Hory mezi ně dojeli, a pokadž se vám v čem za potřebné zdáti bude, to jim oznámíce, aby od vás promluvili a takové přátely ztvrdili **). A již já také sám, pokadž mi se za potřebné zdáti bude, neobmeškám s panem Janem rozmluviti, i úmysl a radu svou, co by se tam najpotřebnějšího jednati mělo, od vás oznámiti. Neb pan

*) Na ten čas v arch. Třeboňském nenalezen. Otisk náš jest učiněn dle kopie *Palackého* z r. 1828.

**) Souvisí patrně s tím, co vypravuje Palacký v D. č. V. 2. str. 489.

Jan na obeslání mé dnes u mne jest, a proti tomu, jakž my kážeme, není, než rád jeti chce. A zdá se nám, že jest toho potřebí, aby se to nijakž neobmeškalo. Protož již vy mu pište, a při tom i věřící list anebo sekret pošlete, aby se mohlo tak řéditi a konati, jakž toho potřeba káže.

Co se příjezdu mého k vám dotýče na ten čas, jistě mi, muoj milý pane švagře, věřte, že se mi to nijakž trefiti nemuože. Než toto mi se za přílíš potřebné zdá, abyšte vy i s sestrou*) na Třeboň se brzo vypravili a tu některý den pobyli. Pak již bychom, cestu toho najpotřebnější oblíbíce, o to se srovnali, vy-li ke mně, čili já k vám přijeti bychom měli. A narovnajíce ty potřeby, dobře bych já i na Krumlov vám k vuoli jeti mohl. Protož prosím, že tak učiníte a což najspíše možné, poněvadž toho jistě pilné vaše a tak i naše potřeby jsou, na Třeboň že se vypravíte. Než k panu Janovi s tím, jakž svrchu píši, poslati hned někoho na koni neobmeškávejte. A s tím dajž milý Buoh nám se spolu ve zdraví shledati, jestli vuole jeho svatá. Dán na Hradci, v pondělí po veliké noci leta ɔc XXV°.

Adam z Hradce ɔc najvyšší kancléř království Českého.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rosenberka a na Krumlově ɔc, panu švagru mému zvláště milému.

1455.

Hejtman Soběslavský Jindřichovi z Rosenberka: jak se chovati ve sporu se stranou páně Lvovou.

V Praze 1525, 30. April. Orig. č. 3873.

Vysoce urozený pane, pane můj milostivý! VMti službu svú vzkazuji. VMt račte věděti, že sou obesláni od krále JMti, aby do Uher jeli k JMti, pan Lev, pan z Pernšteina, pan podkomoří,**) mistr Pašek a některé osoby více. I zdá se, poněvadž JMKská o věc, kteráž VMti se dotýče, rady královstvie Českého k sobě obsélati ráčí, abyšte VMt to obmejšleti ráčili, aby VMti vědomé býti mohlo to, co by se těmi osobami jednati mělo. Neb jest věc vědomá, ty osoby že VMti u krále JMti všelikterak zkázy hledají, a když pak osobně tam budou, že teprv hledati budou. A protož že jest VMti potřebí, abyšte se při králi pány přátely opatřiti ráčili. A jestliže pak VMt taky JMKská obeslati ráčil a byla-li by jízda VMti do Uher, tehdy že jest potřebí jistě, abyšte při sobě ráčili míti pány a přátely své, kterým VMt dokonale věřiti ráčíte. A s panem kancléřem***) JMtí dokonalé rozmluvení i srozumění abyšte míti ráčili, a mohlo-li by to býti a byla toho potřeba, aby i s VMtí doluov jel. A čím najvíc pánuov přátel, že jest najlíp. A tou věcí dlíti abyšte neráčili, neb na tom jest, že tito mají vyjeti najposléz tento čtvrtek najpřišti

*) *Annou* Hradeckou, manželkou páně Jindřichovou.
) Jakub Kyšperský z Vřesovic. *) Adamem Hradeckým.

(sic) [4. Mai]. A vždy se zdá, že by bylo za dobré, aby VMt ráčili panu z Wartnberka,*) panu podkomořímu, panu Březenskému,**) panu sudímu***) psáti, aneb nějaký sjezd s nimi míti, a že jest již tomu velký čas, aby nějaké srozumění prvé s nimi bylo, než by dolů jeli. A najméň abyšte jim psáti ráčili.

Pamět (sic) jest mi poručena VMti oznámiti, že se jest přihodilo starému panu Albrechtovi Rendlovi, nebožtíkovi, že byl nařek všechen soud zemský, všecky pány vladyky, kromě tři osoby vymínil, a to velmi slovy hanlivými. I tu se jiného nestalo, toliko ty osoby nařčené všecky z soudu vyvstaly; a o to hned byl sněm držán, a na tom sněmě o to radu brali se všemi třmi stavy a naučení. Však proto ti nenařčení na téhož Rendle žádných práv stanných dávati nechtěli, že by nebylo z plného soudu, a kterak, VMti to již ráčíte věděti. A poněvadž to se jest stalo mimo takový předešlý pořádek, a to jest vší zemi vědomo a mnoho osobám, i nemůže se doptati, jestli to dskami zapsáno. I zdá se, aby VMt ráčili o to psáti panu sudímu, mohlo-li by skrze něho to nalezeno býti, aneb komuž by se VMti zdálo.

Také račtevěděti, že má k VMti býti z plného soudu zemského (sic) a VMti napomínati budou k právu státi ɔc. A to bude u VMti brzo; na to jest VMti potřebí jim opatrné odpovědi dáti, neb již tady zemi na VMt búřiti úmysl mají. Proto abyste ráčili na to bedlivost míti.

Také kterak jest se na ta stanná práva nález stal, toho jest potřebí dotknúti: při tom byli [sic] jest plný soud zemský ɔc.

Více aby i to bylo dotčeno, kterak milosti paní Její Mti od krále dané ve dsky jsú vjíti nemohli, a že sú jich vložiti nechtěli. A Rendlovi kterak jsú kladli mnohem nepodobnější.

A jestli bude jízda VMti, abyšte ráčili prve sobě jednati bezpečenství dokonalé od krále i od králové. O to aby bylo s panem kancléřem mluveno. Dán v Praze, v neděli po Svátosti leta božího 1525. Václav z Jiter, hejtman na Soběslavi.

Vysoce urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka a na Krumlově ɔc, pánu mému milostivému.

1456.

Václav (z Velhartic) Adamovi z Hradce: o příjezdu českých pánů do Budína, o rákoši a j. v.

V Budíně 1525, 17. Mai. Orig. v arch. Jindřichohradeckém.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú VMti s vinšováním zdraví a všeho jiného dobrého vzkazuji. Račte VMti věděti, že páni Chrudimští vyslali jsou z sebe k králi JMti i také k králové JMti prosíc, aby k tomu povolenie dáno bylo,

*) Janovi.
) Na Březně seděl tehdá Jindřich Hložek ze Žampachu, avšak i jeden z pánů Wartenberských zval se panem *Březenským*. *) Zdislavu Berkovi z Dubé.

Pak z toho hned JMti oznámiti, kterak jest země tato skrze znamenitá obtěžování berní velikých, při tom skrze divné spletení práva, od některajch vosob zavedena, tak že předkem král JMt, pán náš, v zemi této téměř o všecky duochody své, potom obec k záhubě veliké přijíti jest musila, přišla a podnes přichází.

Pak při přítomnosti JKMti v zemi této všemi těmi věcmi před JMtí hajbáno a dostatečně mluveno že jest bylo, nýbrž i zjevně od obce JMti to dopovědíno, že pod takovejmi správami a pod tím a takovejm právem tak zřízenejm, tak jakž jsou ta léta byly, že nijakž déle býti nemohou a nebudou, jestliže jich JMt v tom jináče opatřiti neráčí, to doloživše, že než by pod těmi správami byli, že by raději toho se dopustili, aby ta země popelem ležela. Pak JMKská i s JMti radami poznavše, co by zlého z toho v zemi této zruosti mohlo, jestliže by se to podlí žádosti obecní nezměnilo, ráčil takové věci všeckny jináče zříditi a ouřady najvyšší zemské všeckny změniti, a při tom poddanejm svým dokonale to připovědíti, že všelijaké obtížnosti takové, kteréž jsou na zemi byly, všecko to, čím, jak, a kudy jest se jaké ublížení, buď při duochodech JMti, anebo v čemžkoli jiném jaké zavedení stalo, že to všecko ráčí poručiti zříditi a dostatečně k nápravě JMt pro sebe i také pro obec bez meškání přivésti.

Ale že pak prvé, nežli jest se co napravilo, tak dobře věcí krále JMti jako obecných zemských, zase sou se též osoby a zvláště pan Lev ouřadu dotřeli a jich, jakž pak koli, dosáhli.

Pak z těch příčin aby JKcíMt o tom vědomost míti ráčil, poněvadž jest se takové zavedení duochoduov krále JMti, potom i zemi této prvé pod zprávou páně Lvovou stalo, a k žádné nápravě přivedeno není, že také pánuom z Rozmberka i téměř vší obci nijakž za slušné se nezdá, aby opět zase pod jeho zprávou bejti a jeho podniknouti a většího zavedení na krále JMt, pána svého, i sami na se svévolně dopouštěti měli, nébrž i pro jiné mnohé a rozličné zpuosoby, kteréž by pan Lev pod zpuosobem práva k užitkóm svým provozovati chtěl, čehož pán i jiní lidé nijakž na se dopustiti nechtějí a nedopustí. O čemž by JMKcí šíře oznamovati bylo příliš JMti veliké zaneprázdnění.

Než již ten artikul JMti tím zavříti, aby JKcíMt na žádné zprávy hned se na tom neráčil urážeti, ani jináče tomu věřiti, než že JMt pán z Rozmberka o jiné jest se nezasadil a nezasazuje, nežli vo to, že by králi JMti, pánu svému milostivému, k dobrýmu a zase k všelijakým duochodóm a užitkóm, a obci z takových těžkostí, v kterýchž jsou, věrně rád pomohl.

Item druhé, co se psaní toho dotýče o pozdvižení Švábského puntu, kteréž jest JKcíMt pánu z Rozmberka učiniti ráčil, JMti oznámiti, že jest se v tom ve všem pan z Rožmberka podlé oznámení a žádosti JKcíMti zachoval, nébrž i takového JMti spravedlivého psaní že jest i přípis po krajích rozeslati ráčil. Ale poněvadž jest

JKcíMt jinejm něketerejm osobám snad na tejž rozum psáti ráčil, nepochybuje pán, že také již o tom od poslův svajch i snad od jinajch dostatečnú zprávu míti ráčí, s jakou vážností a vděčností takové JMti psaní od některých osob jest přijato.

Avšak že i toho pán před JKcíMtí, ač jestliže prvé o tom věděti neráčí, zatajiti nechce, že jest upřímo pan Lev k tomu psaní JMti v sněmě to promluvil, že tomu nevěří, aby to psaní s vůlí a vědomostí JKcíMti učiněno bylo, tím doloživ, že v tom nic jiného není, než že již vidouc punt Švábskej hotovost v zemi, že dále do Čech vtrhnúti nesmí ɔc. Ježto z toho krátce JMt dobře již srozuměti muože, co v panu Lvovi jest, že nic jiného, nežli to, že by všelijakými zpuosoby chytrajmi pod přikrytím ve všecko se rád vjedl a všudy vládl, tím pána svého i jiné všecky u JMti poddanejch též pod přikrytím zlehčujíc a sebe velebíc, jakoby on již svajmi strachy, radou a pomocí, skrze obsílání v zemi k hotovosti, tudy toho obránil, pod tím své věci a své užitky provozovati chtěje.

Pak z toho k tomu hned přistúpiti a knížeti JMti oznámiti, jak jest tajž pan Lev chytrostí svou, ukojiv sobě nebožtíka pana Petra z Rozmberka, těchto pánuov strejce, a jakožto v své moci ho maje, k tomu jest jeho přivedl, aby je, pány z Rozmberka, vo statek jich vlastní a dědičnej připravil, a jim vzav, jemu aby nespravedlivě dal. A protož že tu opět páni z Rozmberka s ním s panem Lvem nevoli mají, kteréž před JKcíMtí též zatajiti nechtějí, a to tu nevoli, že by toho se neradi dopustili, aby pan Lev, když by mu se již statkuov a duochodův krále JMti a zemských nedostalo, na jejich vlastním statku se svésti, a to, což jim před Bohem i před lidmi spravedlivě jakožto jich vlastní a dědičné náleží, bráti měl. A protož že oni páni z Rozmberka na žádné chytrosti jeho se neobracujíce, samé spravedlivosti své, jim po předcích a rodu jich spravedlivě náležité, se drží a od té nižádným obyčejem do hrdel i statků svajch odstúpiti nemíní, dosti jich a téměř všecku obec v tom sobě náchylnu majíce, kteřížto znajíce to, jak jest se duochoduom a užitkuom JKMti v zemi této zvedlo a jak zpleteni jsou, tak že král JMt ničímž říkajíc užívati jich neráčí, že toho na pány z Rozmberka nedopustí, ale podle pánuov a spravedlnosti jich dostojí, a jich nijakž neopustí. Zvláště také tomu rozumějíce, že jich i z jinejch zemí drahně v tom puntu jest, kteříž by pány z Rozmberka vo statek jich rádi, majíce z toho také díl míti, jakžkoli připraviti pomohli.

Při tom aby JKcíMt i o tomto vědomost míti ráčil, že všelijací spletkové a všecko zavedení, buďto duochoduov krále JMti anebo země, již jináče svého pruochodu těchto časů v této zemi nemají, nežli pod zpuosobem řádu a práva a pod zpuosobem víry. Nebo ti, kteříž by sami toliko rádi vládli a užívali, všecky ty, kteří by se JKMti, jakožto pána svého dědičného, rádi věrně a pravě přidrželi, rádi by je pod spuosobem víry zkazili, jako jsú pak již i s skutkem to na stavu městském začali: věrné poddané krále JMti, kteříž jsou se JMti upřímně a věrně přidrželi a v jich jim spuosoby jíti nechtěli,

některé jsou z téhož stavu pod spuosobem víry vsázeti dali a s nimi se vězeli, k žádnému spravedlivému slyšení, k kterémuž jsou se vždycky nebozí volali a podnes volají, nikterakž jich dopustiti nechtějíce, (kterážto věc před Bohem i před lidmi nespravedlivá jest), pod tím své věci provozujíce, a tolikéž i jiným všechněm, kteří by se JKMti věrně přidrželi, kdyby jedné k tomu přijíti mohli, učiniti myslíce; ale že lidé tomu všemu již dobře rozumějíce, nikterakž v to jim nepuojdou, a toho se nedopustí více, aby pod zpuosobem krále JMti, pána svého, od jinejch [sic] a pod zpuosobem víry, zkazivše všelijaké duochody JKMti a k svajm užitkóm je obrátivše, měli také sebe kaziti dáti: než, že zachovajíce k pánu svému všecku poddanost, již se sami budou chtíti ochraňovati. Ješto přišlo-li by k tomu, co by dobrého v této zemi z toho vzniknouti mohlo, JKcíMt dobře tomu dorozuměti ráčí.

Protož, znaje JKcíMt tuto všecku zprávu, jakož jest samo v sobě, co se v této zemi děje, ráčí tomu dobře rozuměti, že se v ní k dobrému nechýlí. A poněvadž pán z Rozmberka JMti jakožto tomu knížeti a pánu, kterejžto jsúcí s pánem naším králem JMtí v přátelství krví spojeném, bez pochyby žádného pádu té zemi by nepřál, JMti je to voznámil, aby již to všecko JMt spravedlivě a zdravě rozvážíc, ráčil vo to králi JMti psaní dostatečná aneb poselství učiniti, napomenouti a raddu svú v tom oznámiti, aby JKMt bez odtahuov takové všecky věci na jiné míře ráčil postaviti, a takto opatřiti, aby JMt, pokudž jest obci připověděti ráčil, osobně v tomto královstvie jsúc, při tom je ráčil zuostaviti podlé připovědění svého, dostatečně poruče, což jest se nenapravilo, všecko bez meškání napraviti a vyhledati, předkem při JMti duochodech, potom i při všelijakých jednomu každému ublíženích a spravedlivostech: všecko to skutečně aby se napravilo, pod spuosobem řádu a práva svejch věcí a užitkuov aby někteří neprovozovali, pod spuosobem víry těch, kteříž se pána svého upřímně a věrně přidržejí, aby jich nekazili. Poněvadž jestliže se to všecko bez meškání skutečné k nápravě nepřivede, nelze by bylo této zemi v skůře přijíti k zahynutí. A zvláště také skrze to, jakž i svrchu napsáno jest, že obec nijakž pod zprávou páně Lvovou, tak jakž jsou se JMti prvé opověděli, býti nemohou, a konečně znajíce skrze to záhubu pána svého a zkázu vší země a svou, pod zprávou jeho nijakž nebudou. Jakož pak bezpochyby JKcíMt, jakou by v tom raddu nejdokonalejší k brzkému těch věcí napravení, toto všecko znaje, králi JMti, pánu našemu, dáti měl, v tom se omejliti neráčí.

Co se páně z Rozmberka osoby dotýče, tu JKcíMt prositi a tím zavříti, že pán prosí, aby JMt pánem jeho milostivým ráčil býti a žádnejm zprávám jinejm o JMti místa u sebe nedávati, a o pánu jináče neuvěřiti, nežli jako o upřímně věrným a králi JMti, pánu svému, poddaným, a jako o tom, kterýž by pánu svému k užitečnému a ke všemu dobrému věrně a upřímně do hrdla i statku svého rád pomáhal. A protož, jestliže by jaké JMti jiné zprávy o pánu, zvláště ti, dávali, kteříž by radči

berouce, nežli pánu svému k dobrému pomáhati chtějíce, jeho rádi nespravedlivě, kdež by mohli, zkazili, aby JMt k tomu ničemuž víry přikládati neráčil, než aby ráčil jeho milostivým pánem býti; a že pán také, poněvadž jsou vždycky předkové jeho domu Rakúskému rádi sloužili, že pán též vždycky, pokadž mu najvejše možné bude, JKcíMti rád chce slúžiti. Neb ač pán zprávy má, tak jakž jest se tím i pan Lev chlubil, že by kníže JMt v tom jeho proti pánuom z Rozmberka opustiti neráčil: však jest pán k sobě toho nepřijal a tomu nevěří, než tu duověrnost do JKcíMti má, neráčí-li pánuom z Rozmberka k spravedlivosti jich dopomáhati, ale že ráčí toho pohotově býti, poněvadž páni z Rozmberka službami svajmi, tak dobře jako pan Lev a i lépe, mohou se JKcíMti trefovati, JKcíMti podlé najvyšší možnosti své sloužíce a k obyvatelóm Rakouskejm i všechněm JMti poddanejm, jakožto blízkajm sousedóm svajm, všecko přátelství a sousedství zachovávajíce. —

Pak jinajm knížatóm na tajž rozum psáti, vypustě co se toho psaní o punt Švabskaj dotýče, a při tom také změniti, kteříž nejsou krví spojeni, postaviti: kromě toho, že jsouce v přátelství s JMtí, že by pádu této zemi nepřáli, a protož že jim pán to oznamuje, jakožto těm knížatóm a pánóm, kteřížto bezpochyby pro krále JMt ke všemu dobrému této země rádi by radili a jakožto sousedóm blízkajm podle možnosti své k dobrému i pomáhali. Pak též aby JMti tím hnuti jsouce, psaní a napomenutí k králi JMti o dobré této země, tak jakž tomu z též zprávy páně vyrozumějí, ráčili učiniti ɔc. A těm, kteříž by v této zemi rádi, pro své užitky, spletky činili, aby žádnejm zprávám místa nedávali, a pána u sebe kaziti nedali. A pán že se JMtem odsluhovati i přátelstvím možnejm oplacovati ráčí. A ostatku rozuměti ráčíte, jak se konati má.

1458.

Bratří Jindřich, Jošt a Petr z Rosenberka králi Polskému Sigmundovi po zvláštním poslu zprávu dávají o sporu svém se Zdeňkem Lvem z Rožmitála a o zavedení království skrze muže tohoto.

B. m. [1525. Mai.] Koncept Fam. Rosenberg 15.

Instrukcí od pánuov z Rožmberka urozenému a statečnému rytíři p. Bohuchvalovi Leskovci z Leskovce, k najvyššiemu kniežeti a pánu, panu Zikmundovi Polskému ɔc králi ɔc.

Najprve služby naše a pozdravení JKMti pověz. Potom JMKské to promluv, že páni z Rožmberka za jiné nemají, než že JKMt ráčí dobře o tom vědomost jmíti, na jakém zpuosobu ještě za živnosti krále Vladislava, slavné paměti, království České stálo jest, a kterak a k jakému užitku JKMti od těch, kterýmž JMKská správu svú svěřiti a poručiti ráčil, zpravováno jest. Avšak tuto pamět krátce sepsanú ukážeš, a když přečtena bude, dále, což potřebného uznáš, mluviti a přimlúvati se budeš.

Najprvé slavné paměti král Vladislav v to jest radami jich uveden, aby zprávu království Českého soudcím zemským poručiti ráčil, že jináč země lépe zpravena býti nemuož, než těmi, kteříž právo a řád v své moci mají. I tak jest král Vladislav ráčil učiniti, a skrze pana biskupa Varadinského*) a pana biskupa Holomúckého**) zprávu téhož království jim poručiti ráčil. Ta všecka zpráva dskami zemskými, kteréž jméno dali Svato-Jakubská, zapsána jest.

Tu pak, majíc oni tu zprávu na sobě, mnohých nepořádných věcí v zemi dopustili, kterýchž před tím nebylo, soudové a spravedlnosti lidské odtahovati jse začaly, tak že některé do tohoto času k svému konci nejsú přivedeny, neb hleděli jiného než soudu a spravedlnosti; toho dosti pamětí jest. — Pod tím odpovědníci v zemi povstali a poddané JKMti i také JMti komoru hubili. Pod tím duochodové krále JMti, kteříž do sklepu na hrad Pražský kladeni býti měli podle též zprávy Svato-Jakubské, jsou rozebráni. Pod tím také dluhové na JKMt i na zemi velicí jsú přivedeni, ježto lidé a země, nevidúc žádné války a dávajíc několikery berně, nevědí až podnes, kudy a odkud ti dluhové tak velicí v malých letech přišli, ač něčemu rozumějíc, že jest tudy také znamenitá suma dluhu na JKMt na krále Vladislava uvedena, že někteří z pánuov jedni za druhé, aneb za své služebníky, k JKMti se přimlúvali i radili, aby JKMt tomuto tolik set kop grošuov, onomu toliko dáti ráčil, že jest toho neb jeho předkové na JKMti zasloužil neb zasloužili.

Tu JKMt na jich přímluvu neb radu ráčil psáti panu Lvovi, neb tomu, kdož toho času zpravovali duochody královské, aby tomu neb těm dáno bylo. Oni nemajíc peněz hotových, dlužili jse a jistci jse dělali a na to lichvy šly, a tak znamenitá suma dluhuov přibyti jest musela. Jakož pak JKMt před svú smrtí ráčil jest na sněm psáti, aby země ty dluhy zaplatila, těmi slovy: „Neb jsme my toho s sebú z země nevynesli, než při vás jsme toho nechati ráčili a vám na vaše rady jsme dávali, za to majíce, že jsú zbytkové.“ Úředníci zemští při duochodech královských, při zámcích, i při jiných úřadech své služebníky jmenem JKMti sadili, a ti jsouc jich služebníci, a toliko jmenem královští úřadníci, zpravovali duochody JKMti jakž oni, jako páni jich, jim rozkazovali. — Pod zprávú jich, když ještě neveliký počet dluhuov nalezen byl, podával jse k tomu pan Vilém Kostka a pan Michal Slavata, že chtí dluhy krále JMti zpraviti i splatiti, jedné aby něco zámkuov krále JMti bylo do času zastaveno; a k tomu JMt král Vladislav povoliti jest ráčil, ale oni majíc zprávu země při sobě, toho dopustiti nechtěli, a tudy také více dluhuov přibylo.

Pod tím takovým svěřením, kterým jest jim království svého JMt král Vladislav svěřiti ráčil, ještě jiné mnohé nepořádné věci uvedli, a v těch časích, kdy chtěli a co chtěli, učinili, vdov a sirotkuov málo opatrovali, královských duochoduov

*) Jana Filipce. **) Stanislava Thurzy.

hromážditi k ruce králi JMti nedbali, než jedni druhým, když jse dělili, dívali, zámkuov královských neopravovali, jim jse bořiti dopustili: jinému nerozuměti, než že jsú tu naději měli, že král JMt tento ani potomní nikdy v Čechách nebude, a k tomu jest blízko bylo naměřeno, aby nebyl. — JMt král Vladislav, když na smrtedlné posteli býti a ležeti ráčil, znaje, že JKMti konec kralování se přibližuje, některým z nich osobám neb osobě ráčil krále Ludvíka JMt poručiti, aby JMt jako pána svého opatrovali, až by k šťastnému kralování a k letuom svým přijíti ráčil. To poručenství k sobě přijavše, jak jsou JKMt opatrovali, že když ráčil přijeti JKMt do království svého Českého, skuoro nic svého, aby zavedeno nebylo, nalézti neráčil: toť ta pilnost těch osob byla o pána svého.

Tu pak při tom příjezdu JMKské s královú JíMtí neměla země JichKMtí nač z důchoduov JMtí chovati, než museli se zdávati a zbierati i dlužiti, aby JichKMti měli nač živi býti, ježto z toho snadno jest rozuměti, jak jsú JKMti byli opatrováni. Potom tu, když jest se v přítomnosti JKMti o berni na dluhy jednalo, předkem mnozí chtěli, aby to zjednáno bylo, aby důchodové, zámkové krále JMti, byli v moc JKMti postoupeni, aby jich JKMt mohl jako král mocný užívati; tu hned někteří JKMti na své přísahy radili, že JKMti dobré není, než aby důchoduov a zámkuov svých žádati neráčil. Na ten čas JKMt ráčil uposlechnúti rady té, ale v malém času hned to ráčil seznati a tomu srozuměti, že to JMti jest zlé a nepoctivé, aby sa králem, ne JMt jakožto král, ale jiní, JMKské duochody a zámky držeti měli. I ráčil to změniti a mocnosti své pravé královské skrze upřímnější radu dosáhnúti, kterúž ráčil seznati, že JKMti užitečnější a poctivější.

Také jest nalezeno, že na některých sněmích a v právích zřízení zemského mocnosti krále JMti ujímáno jest, tak aby JKMt té moci a vuole neměl a míti ne mohl, úředníky zemské a soudce neb jiné, kohož by ráčil a když by ráčil, aby sadi[illegible] mohl. To jsou najprvé mnozí přikrývali svobodami svými pod tím, jakž král Vladisla[illegible] slavné paměti, jim toho propůjčiti ráčil z duověrnosti své přirozené: ježto z to[illegible] znáti jest, jak jest to království stálo a zpravováno bylo; neb úředníci ubezpečiv[illegible] sobě to, aby pán jich změniti a saditi nemohl, i řídili jak chtěli. Pak k čemu j[illegible] z toho nachýleno bylo a podobné, tu JKMt i králová JíMt tomu vyrozuměti [illegible] ráčili, a by byl JKMt opatřiti neráčil, lidé, znajíce tu věc, strpěti by toho byli [illegible] mohli. Neb jsú ze všech stavuov na právo a zřízení zemské volali a krále JMti, [illegible] je změniti a napraviti ráčil, prosili; ačkoli na psaná práva a zřízení ukazováno b[illegible] ale mysl všecka byla více na živá práva ukázati, by byli směli: neb písmo [illegible] zpravuje královstvie, než ti, kdož úřady mají. Také mají býti p[illegible] živá; a když právo živé jest neupřímé, samo písmo mrtvé jest, to nic nezp[illegible] Tomu všemu JKMt ráčil vyrozuměti, úřady změniti, práva a nepořády aby k ná[illegible] přivedeny byly, poručiti jistým osobám. Potom než jsú ty věci k nápravě sk[illegible]

přišly, ti, kteříž z úřaduov sazeni byli, učinivše zápis mezi sebú a kohož mohli, ty k sobě v to přijali, a tomu všemu, aby k nápravě konečné vedlí poručenie, rozkázanie a vuoli JKMti nepřišlo, rozličně překáželi.

Z kteréhož zápisu podnes jsú jse, tak rozuměti, nepropustili, ani na vejpověď JMKské, kteráž jest vyšla, jako pod nějakou smluvou. A tak opět ku pádu více a více blíží jse království a nepořád veliký rozmahá se. Jakž jsú ti páni někteří a zvláště pan Lev té předešlé zprávy došli, malá nébrž žádná není naděje, aby JKMti, pánu našemu, a tomu království Českému k dobrému a užitečnému přijíti mohlo, poněvadž prvé za jich zprávy to království u veliké závady a dluhy uvedeno jest, nad kterýmižto závadami takměř všecka obec království Českého majíce lítost a těžkost, při tomto příjezdu JKMti krále Ludvíka v království Českém zjevně mluvili a oznamovali dostatečně JKMti, že pod takovými zprávami a pod tím a takovým právem a nepořádem nikterakž déle býti a trvati nemohú, a nežli by pod takovými zprávami více byli a stáli a tak pomalu hynúti jměli, že by jse již raději toho dopustili, aby ta země popelem ležela, žádajíce a prosíce pokorně, aby JMKská ráčil je v tom jako pán náš milostivý opatřiti a tu těžkost sníti. A tak že jsú berni velmi obtížně dáti pro dobré JKMti a pro pořád se podvolili. Kdež již na tom mnoho škodného JKMti i nepořádu neubylo, ale více přičinilo; neb jakž prvé tak vdycky obec království toho znáti nemohú, by dluhuov ubývalo, davše znamenité berně, nikoliv počtuov se dožádati a dovolati žádných nemohou, než když by o takové řády a nepořády mělo jednáno býti, tehdy vmísili v to víru, a tak nemohúce jinak těch lidí zkaziti, kteříž jse pána svého věrně vždycky přidrželi, přidrží a do skonání životů svých přidržeti rádi chtějí, znajíce je sobě v takových nepořádech odporné, i mluvě o nich bez duovoduov, že jsú bludni u vieře, tudy je vošklivíce všady, kdež mohú, a tak je zkaziti chtějíce, aby k jich statkuom přijíti mohli: již jse jim užitkuov a duochoduov JKMti nedostává, a berni v takový nepořád lidé víc dávati nechtí!

I tomu jest rozuměti, že z jich některých rady a ponuknutí Pražané v městě Pražském pod zpuosobem viery jedni na druhé sáhli, uznavše, že tu jim jich věcí, přidržíce se věrně pána svého, pomáhati a vyvozovati nechtějí; a jest i ten rozum toho, když by se jim v tom dobře povedlo, aby na jiných z vyšších stavuov, kdy by mohli, též učinili.

Pan z Rožmberka s přátely svými i téměř všecka obec, vidouce a znajíce takové nepořády a zavedení země, a nad to nade všecko litujíce věrně JKMti, pána svého milostivého, na jiném nejsú, než že pod páně Lvovú zprávú býti se jim nezdá a nikoli nebudú, neb by jměli většího zavedení předkem na JKMt, pána svého, na zemi i sami na se jako svévolně dopouštěti, toho učiniti nemíní; ale na tom jest pán z Rožmberka s přátely svými, aby JKMti, pánu svému milostivému, toho dopo-

mohli, aby v mocnosti a duostojenství královském v království Českém kralovati a vládnúti JKMt ráčil, ne jménem, ale buohdá skutečně, a jiní aby moci jeho královské na se nevtahovali a nevládli pod nižádnými zpuosoby. Neb i tomu jest rozuměti, že jsú některé osoby JKMt uvedly v zápis, aby bez nich a jejich rady nic nečinil, ani komu co přiříkati ráčil pod duostojenstvím svým královským, ježto k tomu a takovému zápisu krále JMt uvésti jsú neměli a nemohli, aniž jeho užiti mají proti duostojenstvie královskému a proti své povinnosti.

Již pak JMKská král Polský bezpochyby to všecko znaje, jakou by v tom ve všem radu najdokonalejší k brzkému napravení takových všech věcí králi JMti, pánu našemu milostivému, pro dobré JKMti i také země České dáti jměl, jakožto král a pán JKMti najbližší a krevní přítel a milovník všelijakého dobrého a spravedlivosti, v tom jse omýliti ani tím prodlévati neráčí pro horší věci, kteréž by brzo z toho zruosti mohly.

Co se pak pana Jindřicha z Rožmberka, jakožto vladaře a zprávce rodu a domu toho, i bratří jeho, dotýče, té nevole, kteráž jest zvláště mezi pánem z Rožmberka a panem Lvem vznikla, o tom aby JKMt zprávu, jakž samo v sobě jest, tuto jmíti ráčil: Když jest bylo po odjezdu krále JMti z královstvie Českého do královstvie Uherského a po odjetí úřadu panu Lvovi, tu jest pan Lev, učiniv sjezd, s kajmž mohl zápis učinil a v ten také nebožtíka pana Petra z Rožmberka uvedl. Kdež pak proti tomu psaní JKMti nejedno učiněno, i od mnohých vuobec též mluveno, že by takový sjezd a zápis proti moci a duostojenstvie JKMti byl. Ale přes to pan Lev, kohož mohl, v ten zápis potahoval, i nebožtík pan Petr, strýc páně, z ponuknutí páně Lvova pana Jindřicha v týž zápis uvésti chtěl. Ale pan Jindřich, rozuměje tomu, že by ten zápis proti králi JMti, pánu jeho, a na odpor přiřčení tomu, kteréž jest pánu svému učinil, býti jměl, k němu jest nikterakž svoliti a veň se dáti mezi ně nechtěl. Tu jest pan Lev chytrostí svú, ukojiv sobě pana Petra nebožtíka, těchto pánuov strýce a statku držitele, a jako jej v své moci maje, protože pan Jindřich v ten zápis jíti nechtěl, k tomu jej přivedl, že jest pan Petr nebožtík z Rožmberka statek jich pánuov z Rožmberka vlastní a dědičný, kterýž bez povolení JKMti nikterakž z předešlých zřízení dělen ani od nich ocizen býti jest nemohl, odkázal panu Lvovi a přátelům jeho nespravedlivě. A tak pan Lev sahá jim k statku pánuom z Rožmberka vlastniemu a dědičnému, což jim před pánem Bohem i před lidmi spravedlivě náleží. Protož oni páni z Rožmberka, na žádné chytrosti jeho jse neobracujíce ani na jeho zápisníky, z spravedlivosti své jim po předcích a rodu jich náležitého statku jse drží a vod té nižádným obyčejem do hrdel i statkuov svých odstúpiti s pomocí boží nemíní, majíce dosti pánuov přátel i téměř všecku obec, kromě zápisníkuov, sobě náchylnú, znajíce zjevnú spravedlivost pánuov z Rožmberka, jich proti panu Lvovi buohdá neopustí.

A protož JKMt, jako pána svého milostivého, prosbami, kteréž najvyšší býti mohú, pan Jindřich z Rožmberka prosí, aby JKMt maje tu a takovú zprávu o pániech z Rožmberka a zvláště o panu Jindřichovi, zprávci a držiteli statkuov jich, ač by jaké jiné odporné zprávy od pana Lva a té strany k JKMti přišly neb přijíti mohly, jim místa dávati ani věřiti neráčil; neb to zná pán, že pan Lev s svými, kdy by a kdekolivěk mohl, že by pána rád zvošklivil a zkazil, nastrojiv sobě takové některé pomocníky, kteříž by tak jako on radší brali, nežli pánu svému JKMti k dobrému pomáhali, ježto pán z Rožmberka buohdá pro nižádnú věc odstúpiti od pána svého nechce, než pánu svému jako věrný poddaný ke všemu dobrému i tomu království do všeho statku i hrdla svého, JKMti jse věrně vždycky přidrže, rád pomáhati chce. A s tím JKMti se v své spravedlivosti pán i bratří své poroučí, jisté a nepochybné viery k JKMti jsa, že JKMt proti nim a jich spravedlivosti žádnému k vuoli a na žádné zprávy raditi a pomáhati neráčí. A JKMt neráčí-li pánuom podle jich spravedlivosti jako těm, kterých neráčí znáti, kteříž jako mladí ještě služby žádné užitečné neučinili JKMti, pomáhati, ale také páni prosí a věří JKMti, že JKMt takové věci ráčí pohotově býti a nepřátelóm jich proti nim že raditi a pomáhati neráčí. A pán z Rožmberka s bratřími svými JKMti všelijakými službami svými podle své vší možnosti odsluhovati a zachovati jse rádi chtějí jako pánu svému milostivému, předkuov svých, kteříž jsú JKMti rádi sloužili, následujíce.

1459.

Jindřich z Rosenberka přátelům své strany: o odpovědi, která došla jich od [illegible] psaní, kteréž k němu vypraví.

Na Krumlově 1525, 19. Jun. Orig. č. 3874 a.

Urození páni páni, urození a stateční páni rytieři a vládyk[illegible] moji milí! Jindřich z Rosenberka a na Krumlově, službu svú [illegible], než že ráčíte v paměti jmieti psaní, kteréž sem spolu s [illegible] k kterémuž ste pečeti neb sekrety své též přitisknúti ráčili, [illegible] lepší pamět přípis také k vám posílám. A při tom druhý [illegible] od JKMti po krajích rozesláno; kteréž bezpochyby že [illegible] jest také naše psaní vztahovalo. Kdež pak při tom sjetí [illegible] [illegible], než pro obmyšlování všeho JKMti i též obecního [illegible] [illegible] se jest, tu to psaní do tohoto kraje přineseno jest. [illegible] [illegible]myslně na tom sme zuostali, aby takové psaní [illegible] [illegible] přípis k přečtení všem, ktož pečetiti mají, [illegible] [illegible] nikoli za slušné i za poctivé nezdálo, [illegible] [illegible] dotklivým slovuom, kterýchž JKMti [illegible] [illegible] a všeho zlého, kdež by mohli, a své [illegible]

náš milostivý, ráčí poznati, kto upřímně JMti dobrého co obmejšlejí a kdo co zlého. Dán na Krumlově, v pondělí po slavném hodu Božieho těla, léta páně ɔc XXV°.*)

(L. S.)

1460.

Jindřich z Rosenberka a strana jeho královně Marii: aby dopomohla jim ke svolení královskému, aby sjezd strany své odbývati mohli.

V kraji Bechyňském, Vltavském a Prachenském 1525, 10. Aug. Souč. opis č. 3876.

Najjasnější královno a paní, paní naše milostivá! VKMti služby naše s vinšováním zdraví, šťastného a veselého kralování, kteréhož od všemohúcieho Pána Buoha VKMti věrně žádáme, vzkazujeme. — Milostivá královno! VKMti oznamujem, že jsme JKMti, pánu našemu milostivému, psaní učinili, žádajíce, aby nám JKMt sjezdu a shledání společného dopustiti a povoliti ráčil, abychom tu o to rozmluviti mohli a to v hromadu snésti, co JKMti i nám všem zlého i škodlivého známe, a to JKMti oznámiti abychom mohli: jakož pak teď toho všeho, co JKMti píšeme, VKMti přípis

*) S tímto listem v patrné souvislosti jsou seznamy šlechticů strany Rosenberské, uložené pod číslem 3874 b/1—b/4, a sice:

1. Jindřich z Rozmberka a na Krumlově, Jiřík Majnuš z Březnice a ve Zvíkovci, Markvart Hřebenář z Hřebene a na Poříčí, Václav Tučap z Tučap a na Dobrovicích, Adam Roučím ze Bzie a na Bzie, Václav Kořenský z Terešova a na Vlhlavech, Oldřich Pauzar z Michnic, Jan Dubenský z Chlumu, Ctibor Dráchovský z Dráchova, Mikuláš Vojkovský z Vojkova, Jindřich Dvořecký z Olbramovic a na Dvorci, Oldřich Španovský z Lisova a na Želči, Václav Kunáš z Machovic, Jiřík Tetavar z Tetova, Kunrád Valovský z Úsušie a na Valu, Jindřich Litvín z Todně a ve Vřesně, Jiřík Kunáš z Machovic, Jarohněv Valovský z Úsušie, Jan Litvín z Todně a ve Hlíně, Bohuslav Valovský z Úsušie, Lipolt Hřebenář z Hřebene a na Komářicích, Adam Sudek z Dlúhé, Václav Metelský z Felndorfu, Jan Milboch z Milbochu, Petr Sudek z Dlúhé.

2. Pan Jiřík Bechyně z Lažan a na Bernarticích, pan Jiřík Majnuš z Březnice na Zvíkovci, pan Markvart Hřebenář, pan Václav Kunáš z Machovic, pan Bohuslav Kunáš, pan Jiřík Kunáš, pan Václav Tučap, pan Víta, oba na Dobronicích, pan Adam Roučím, pan Voldřich Španovský, páni Valovští, pan Lipolt z Hřebene, páni Litvínové z Todně, pan Jindřich Dvořecký, pan Jan Dubenský z Chlumu, pan N. [sic! *Václav*] Pasovařský, pan Václav Probošt, pan Roubík z Hlavatec.

Každý, kdož pečeť aneb sekryt přitiskne, ať se podpíše. Potom, když se posel vrátí, na jiný list se ti páni po starších spíší a do listu toho pečetěného zavrú; a kdeří by byli bratřie aneb strýci, mohú miesta nechati mezi pečeťmi aneb sekryty, aby pospolu nepečetili; jiní bndú moci mezi ta místa přitiskati.

Jiřík Kunáš z Machovic. VMti račte věděti, že svý pečeti ani sekretu nemám, než bych jej měl, přiložil bych ji rád.

Tito již přitiskli: p. Jindřich z Rozmberka ɔc, p. Jaroslav Míčan z Klinšteina a z Roztok, p. Vaněk Kořenský z Terešova, p. Ctibor Drachovský, p. Mikuláš Vojkovský, p. Jiřík Tetaur, Jiřík Majnuš, Václav z Tučap, Jindra Valovský, Jindřich Litvín, Václav Kunáš, Václav Probošt, Jan z Chlumu.

Vaněk byl na Bernarticích, nebylo pána doma.

Vaněk byl na Dobronicích, není pana Víty doma.

Oldřich Španovský z Lisova a na Želči.

Václav Višně z Větřnie a na Pasovaři, pan Bohuslav Víta ze Rzavého, Oldřich Pauzar z Michnic, Petr Žibřid z Mostku, Ondřej z Mezipotočí a v Slovkově, Smil z Chlumu, pan Jiřík Záhorka z Záhořic, pan Václav Metelský z Felndorfu, Jarohněv Valovský, Boslav (sic) Valovský, Jan Markvart z Hřebene

posíláme. A VKMti za to pokorně prosíme, že se k JKMti, pánu našemu milostivému, přimluviti VKMt ráčíte, aby nám JKMt toho sjezdu společně dopustiti ráčil. A to VKMt poznati ráčíte, že na něm to jednati budeme, což VKMtem poctivého a užitečného bude. Nebo, milostivá králová, to jsme dobře poznali, že pan arcibiskup Vostřehomský*) a knieže Karel a pan Lev spolu jsú v přátelstvie vstoupili, a tudy aby provodili po své vuoli, což by se jim líbilo. A JKMt i VKMt abyšte to činiti moc měli, což by oni chtěli a VKMti dopustili, a což by se jim nelíbilo, abyšte VKMt v tom moci neměli. Též také aby oni pod jménem VKMtí námi vládli a užitky a duochody, kterýchž VKMti užívati máte, těch aby oni užívali, anebo přáteluom svým k nim dopomáhali, jakož to na ně dostatečně, že tak činí, pokázati chceme. A čehož my nikterakž jim snésti nemuožeme ani toho podniknúti, ale na tom jsme, abychom toho VKMtem dopomohli, abyšte námi i užitky VKMtí sami a žádný jiný vlásti ráčili, a moci své královské svobodně a bez překážky sami užívati mohli, a žádný aby v tom VKMtem pod žádným vymyšleným spuosobem nemohl překážeti. Nebo VKMt bezpochyby v své paměti to obdržeti jste ráčili, jak před nedávniem časem, ještě tří let neminulo, pan arcibiskup a knieže Karel před VKMtmi pana Lva chválili nebo haněli, a jak již nyní dobří přátelé učiněni jsú. I toho při VKMti paměti necháváme. Než té jsme plné k VKMti duověrnosti, jako k naší milostivé paní, že svou milostivou přímluvou k [sic] nám u JKMti, aby nám toho společně [sic] sjezdu dopustiti ráčil, pro JKMti i obecné dobré, zjednati VKMt ráčíte; a pan arci-

---

na Poříčí, pan Lipolt z Hřebene na Komářicích, pan Adam Sudek z Dlúhé, pan Petr Sudek z Dlúhé, pan Jan Milboch z Milbochu.

3. Jindřich z Rozmberka a na Krumlově, Petr z Rozmberka, Wolf Krajíř z Krajku a na Landštejně, Jaroslav z Klinšteina a z Roztok, Jan Medek z Waldeku, Vilém Mrácký z Dubé, Bohuslav z Říčan, Mikuláš z Leskovce purkrabie kraje Hradeckého; Arnošt z Leskovce ɔc, Bohuchval z Leskovce, Jan Sádlo starší z Kladrubec.

Bohuslav Mitrovský starší z Nemyšle, Jiřík Majnuš z Březnice, Voldřich Mezenský starší z Mezného, Voldřich Pauzar z Michnic, Albrecht Ruoth z Dírného, Ctibor z Dráchova, Jan Dubanský z Chlumu, Přibík Břízský z Břízy.

Jan Vojkovský z Milhostic, Jindřich Dvořecký z Volbramovic, Arnošt Řepa z Neveklova, Bohuslav mladší z Nemyšle, Vilém z Vojslavic, Jan Břekovec z Ostromeče, Jan Cimburk z Cimburku, Jan Voračický z Paběnic, Kundrát Valovský z Ousuší, Voldřich Mezenský mladší z Mezného, Vondřej z Mezného.

4. Tito přitiskli po Táborským sjezdu: P. Jindřich z Rozmberka ɔc, p. Jaroslav Míčan z Klinšteina a z Roztok, p. Vaněk Kořenský z Terešova, p. Ctibor z Dráchova, p. Mikuláš Vojkovský z Milhostic, p. Jiřík Tetaur z Tetova, p. Jiřík Majnuš z Březnice, p. Oldřich Španovský z Lisova, p. Václav z Tučap, p. Kunrát Valovský z Úsuší, p. Jindřich Litvín z Todně, p. Václav Kunáš z Machovic, p. Václav Probošt, p. Jan z Chlumu, p. Václav Višně ze Větřně, p. Bohuslav Víta ze Rzavého, p. Voldřich Pauzar z Michnic, p. Petr Žibřid z Mostku, p. Ondřej z Mezipotočí, p. Smil z Chlumu, p. Jiřík z Záhoří, p. Václav Metelský z Felndorfu, p. Jarohněv Valovský z Úsuší, p. Bohuslav Valovský z Úsuší, p. Markvart z Hřebene, p. Lipolt z Hřebene, p. Adam, Petr, Jindřich Sudkové z Dlúhé, p. Jan Milboch z Milbochu.

*) Ladislav Salkan.

biskup aby o tom, což nám JKMt ráčí za odpověď dáti, nevěděl; neb to VKMt dobře znáti ráčíte, že by on toho všelijak zbraňoval, poněvadž se tu jeho nemálo dotýče, i jeho věrných pomocníkuov. A protož i poslu tomuto našemu to jsme poručili, aby předkem a najprvé VKMti psaní i také přípisu listu, kterýž JKMti píšem, dodal, a dále aby se při tom zachoval tak podle rozkázánie VKMti, aby i to, což JKMti píšem, před panem arcibiskupem tajno býti mohlo. Dán v kraji Bechyňském, Vltavském a Prachenském, leta ꝛc XV^C^XXV°, ve čtvrtek den svatého Vavřince.

Jindřich z Rozmberka, Petr z Rozmberka, Wolf Krajieř z Krajku, Jaroslav z Klinštajnu a z Roztok, Jan Medek z Waldeku, Vilém Mrácký z Dubé, Bohuslav z Říčan, Mikuláš z Leskovce, purkrabie kraje Hradeckého, Arnošt z Leskovce, Bohuchval z Leskovce, Jan Sádlo starší z Kladrubec, Bohuslav Mitrovský starší z Nemyšle, Jiřík Majnuš z Březnice, Voldřich Mezenský starší z Mezného, Voldřich Pauzar z Michnic, Albrecht Ruoth z Dirného, Ctibor z Dráchova, Jan Dubanský z Chlumu, Přibík Břízký z Břízy, Jan Vojkovský z Milhostic, Jindřich Dvořecký z Volbramovic, Arnošt Řepa z Neveklova, Bohuslav Mitrovský mladší z Nemyšle, Vilém z Vojislavic, Jan Břekovec z Ostromieře [sic], Jan Cimbur starší z Cimburku, Jan Voračický z Paběnic, Kundrát Valovský z Úsuší, Voldřich Mezenský mladší z Mezného, Vondřej z Mezného.

1461.

Jindřich z Rosenberka Vilémovi Rousovi: aby drábové pro zachování cti českého jména se nerozutíkávali.

Na Krumlově 1525, 15. Aug. Přepis č. 3877.

Služba má, Rússe milý! Věz, zprávu mám od pana Edera, kterak by někteří drábi zase nazpátek běželi. Rozkázal sem všudy na panství, aby je brali a mně je na Krumlov dodávali; neb každého takového, buď muoj nebo cizí, na hrdle trestati budu, aby nám Čechóm zlé pověsti nečinili, poněvadž sú vdycky naši předkové dobré slovo a dobrú pověst i my až dosavád měli, abychme ji pro některé zrádné, ničemné lotry nestratili. Za to tě žádám, že předkem nyní to ode mne povieš, aby každý na poctivosť svú poměl a činil to, co na dobrého záleží, a jestliže by kerý jináč učinil, aby se ke mně věčně nehlásil. Týž i jiné dobré dráby ode mne je proš a napomínaj, aby každý na svú poctivost pomněl, tu dobrú pověst aby zachovali, kerúž sú předkové naši vdycky měli a jí krvavě dobyli, neb bych jim toho věrně přál, jakožto přirozený Čech. S tím dajž Pán Buoh, abyste se zase ve zdraví domuov vrátil se všemi věrnými dráby. Datum Krumlov, feria III. die Assumptionis virg. glor. anno domini XV^C^XXV.

Jindřich z Rozmberka a na Krumlově.

Urozenému vladyce Vilémovi Rausovi z Lipna ꝛc, mně milému ꝛc.

1462.

Jindřich z Rosenberka opatovi kláštera Ždárského: o propuštění poddaného.

V Krumlově 1525, 16. Aug. Koncept II. 249, 1q.

Služba má, duostojný u Boze otče, kněže opathe, přieteli muoj milý! Kdež ste mi psali, žádajíc a prosíc mne, abych vám Jiříka, Plofusova syna z Rožmberka, propustil ɔc. I to sem pro vás rád učinil a téhož Jiříka vám propouštím, i vejhost témuž sem dáti rozkázal, téhož se od vás naděje, kdyby se který váš pode mnú chtěl osaditi. Datum Krumlov, f. IIII. post festum Assumptionis virg. Mariae anno dni $XV^{C}XXV^{o}$. Jindřich z Rozmberka a na Krumlově.

Duostojnému u Boze otci knězi Ambrožovi, opathu kláštera Ždárského, příteli mému milému.

1463.

Jindřich z Rosenberka Vilémovi Rousovi: aby drábové na jeho gruntech lidem neškodili.

Na Krumlově 1525, 12. Sept. Přepis č. 3877.

Služba má, Rausku milý! Zprávu mám, že by některý počet tvých drábuov úmysl měli, když zase potáhnú, na gruntech mým lidem škoditi. I žádám tebe, že to přezvíš, a že mně oznámíš, tak-li jest čili nic. Neb jestliže by kteří to chtěli činiti, věz, že bych o to všelijak myslil, abych takové lotry, jak na to záleží, káral a jim toho nedopouštěl. A také tebe žádám, že mi oznámíš, kudy a kterú stranú zase potáhnú, abych já se na péči měl a to opatřil, aby škoditi nemohli. Datum Krumlov, feria III. post Nativitatem b. virg. Mariae a. d. 1525.

Jindřich z Rozmberka a na Krumlově.

Urozenému vladyce Vilémovi Rausovi z Lipna ɔc, mně milému.

1464.

Soběslavský hejtman Jindřichovi z Rosenberka: o věcech hospodářských.

V Soběslavi 1525, 22. Sept. Orig. č. 3879.

Vysoce urozený pane, pane můj milostivý! VMti službu svú vzkazuji. VMti posílám list, kterejž VMti posílá Přibík Vítanovský. Račte věděti, že jsem jej odevřel z té příčiny, bude-li to stání na Táboře, čili nebude, abych daremných outrat nevedl. K VMti prosil jest mne Bílek, soukenník, za přímluvu o ty peníze, kteréž panu Tučapovi za toho drába rukojemstvím dáti by měl, tak že by Bílek zpraven byl, že by za to panu Tučapovi nic sraženo nebylo; ač by tak bylo, já VMti prosím, že ráčíte za něho k panu Tučapovi přímluvu učiniti, aby na něm taky takové škody nepotahoval; pakli by jináč býti nemohlo, ale aby jemu nějaké prodlení dal; neb VMt to račte

věděti, že jest svého pilen a rád by živil. VMti prosím, pukudž možné, že se ráčíte za něho přimlúvati. Dán na Soběslavi, v pátek po sv. Matouši léta buožího ↄc XXV.

Václav Špuléř z Jiter, hejtman na Soběslavi.

1465.

Naučení o minci pro pány z Rosenberka.

B. m. [1525.] Přepis č. 3884.

Item, českých širokých grošuov řeže se na českou pražskou hřivnu LXXXVIII gr., a vychází z mince lorovaných LXXXX gr., a ta hřivna drží stříbra čistého VI lotuov III čtvrce. I bude z hřivny čistého stříbra CCXIIII gr. širokých českých.

Item, počítaje český groš za VII den., učiní z čisté [sic] hřivny XIIII^{C} LXXXXVIII den. českých, i bude z čisté hřivny stříbra XVII^{C} a XII den.

Item, bílých peněz řeže se na hřivnu LXXXII gr., a vychází z mince lorovaných LXXXIIII, a ta hřivna drží čistého stříbra V lot. III čtvrce. I bude z hřivny čistého stříbra CCXXXIIII gr. II den., a počítaje z gr. VII den., učiní XVI^{C} XL den. bílajch.

Item, českých haléřuov řeže se na hřivnu XLV gr., a vychází z mince po lorování XLV$^{1}/_{2}$ gr. a ta hřivna drží čistého stříbra III loty minus $^{1}/_{2}$ čtvrtce, a těch XIIIIte za gr., i bude z hřivny čistého stříbra CCLIII gr. III gr. [?] II$^{1}/_{2}$ den.; summa haléřuov 3544$^{1}/_{2}$ haléřuov.

Item, rakúských dvanácterníkuov anebo fundaruov vchází na Pražskou hřivnu XLIIII gr., a drží ta hřivna čistého stříbra XIIII lot. 1 čtvrtci a šestnáctý díl lotu, a dává se zde za ten gr. XXXVI. den. českých anebo X gr. 1 d. český.

Item, bude jich z hřivny čistého stříbra XLVIIII gr. a šestý díl toho jednoho dvanácterníka, i to bude šest den. českých na záplatě.

Item, druhých šesterníkuov rakúských to dvé na hřivnu čistú vchází, a platí po XVIII d., a jednostajně drží stříbra, a bude jich z hřivny čistého stříbra LXXXXVIII gr. a třetí díl toho jednoho gr., to bude na počet VI d. českých.

Item, učiní z čisté hřivny stříbra za ně XVII^{C} a LXX den. českých.

Item, krajcaruov nových vchází na Pražskou hřivnu II^{C} LVI, i počítajíce jeden za III den. české, summa za ně CVIIII gr. českých, a drží ta hřivna VII lot. a $^{1}/_{2}$ čtvrtce.

Item, z čisté hřivny stříbra bude jich V$^{1}/_{2}$^{C} a XXV, i učiní z nich XVII^{C} a XXV den. českých.

1466.

Albrecht z Gutenšteina Janovi z Rosenberka: radí mu, aby se narovnal s bratřími svými.

Na Ronšperku 1526, 9. Juni. Orig. Fam. Rosenberg 15.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a ujče můj milý! Zdravie i všeho dobrého, toho bych VMti věrně rád přál. Kdež mi píšete, abych vám radu svú dal,

kterak by se do krajův i také nejvyššímu panu purkrabí psáti mělo: i ač jistě k takovému psaní rozum můj krátek jest, ale pokudž se jest za dobré u mne vidělo panu purkrabí i také do krajuov psáti, toho vám teď přípisy posílám. Také vám vejpis z zřízení zemského posílám, kterýž o moci svědčí; má rada jest, abyšte těch přípisuov o mocech do krajuov neposílali, a to proto, aby neřekli, že je učíte zřízení zemskému. Budú-liť pomieti [sic] na své poctivosti, dopomohúť vám.

Můj milý pane ujče! Snad by nebylo škodné, ač máte-li okolo sebe koho, ješto byšte mu věřili, aby sám od sebe s bratřími vašimi rozmluvil o to, aby s vámi smlúvu učinili před tím, nežli by se země hnula, a jestliže by vám chtěli slušný postoupení*) učiniti, neběhejte toho; však víte, i jiní vědí v tomto královstvie, že ste po právu šli a podle práva zachováni býti žádali ste. Poněvadž vám pan Lev jako první dopomožitel i všecka země k spravedlivosti vaší nechtěli dopomoci, již by vám žádný nemohl za zlé míti, abyšte smlúvu s bratřími vašimi učinili. A jestliže by se jaká smlúva stala, tu abyšte nestvrzovali, leč některý den po sv. Janě, a to proto, že ste do Prahy psali, aby vám o sv. Janě [24. Jun.] dopomohli k statku vašemu.

Můj milý pane ujče! Za to vás prosím, račte se před Benáckými šípy varovati a všech přespolních myslivostí zanechati.

Sjezd má v kraji Plzeňském býti na den sv. Jana příští. — A také vás prosím, jestliže byšte mi oč pilného psáti měli, neračte mi posílati po poslu, vypravte raději ke mně někoho na koníku, a to proto, aby mu tak snadně na cestě listy nebyly vzaty. A když byšte které psaní ke mně učinili, podpište tři křížky ve spod na znamení. A já se v svém psaní též k vám zachovám. Neb jest jistě toho potřebí, aby přáteli mezi sebou nějaké znameníčko měli v psaní svém. Datum Ronsperk, sabbato ante Viti anno ɔc XXVI°. Albrecht z Gutšteina ɔc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka a na Strakonicích, nejvyššiemu mistru převorstvie král. Českého, panu ujci mému milému.

1467.

Jan z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitálu: žádá za dopomožení práva proti bratru svému Jindřichovi.

B. m. [1526, po 9. Jun.] Přepis souč. Fam. Rosenberg 15.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte zdrávi jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Jakož jsem nejednou i také vo těchto suchých dnech letničních nyní minulých na vás a na všecky tři stavy žádost svú vznášel, i také vedle práva a zřiezenie zemského i těch zápisuov, jak jsme se všichni sobě dckami zemskými vo dopomáhání práva zapsali, napomínal, abyšte mi k statku mému, kterýž jest

*) Původně stálo: *nahrazení*, to přetrženo a nadepsáno: *ouplatek*, a pak teprv: *postoupení*.

mi mimo řád a právo bez mého proviněnie pan Jindřich z Rozmberka, bratr muoj, odjal, dopomohli: i uznal jsem a uznávám, že mi se prótah a odkladové proti tomu dějí; kdež jsem nikdy té naděje nebyl a nejsem, abych v tom, poněvadž mi to spravedlivě a předkem k dopomožení náleží, vod vás i vode všech stavuov opuštěn býti měl. A protož vás ještě za to prosím a žádám, i podle povinnosti úřadu vašeho napomínám, poněvadž vám předkem vedle úřadu vašeho k dopomožení práva to náleží, abyšte mi k tomu zase bez prodléváníe dopomoci ráčili a v skutečné držení uvedli. Kdež i dobře znáti ráčíte vo tom zřiezenie zemské, jak v sobě to obsahuje, komuž by statek mocí pod řádem a pod právem odjat byl, jakož se jest mně to od pana Jindřicha, bratra mého, stalo, že vo takovú věc nemá obsieláno býti, nežli ihned má, minúc jiné, ktožby za dopomoženie právu žádali, dopomoženo býti. I té jsem celé naděje a viery do vás, že v tom předkem proti mně a spravedlivosti mé žádného sobě užitku vedle štěstie, — jakž slyším, že jste pověděli, — před se bráti nebudete, poněvadž to dobře znáti ráčíte, že mně to podle spravedlivosti mé předkem náleží. Neb jestli že bych se skrze vás a úřad váš i jiné všechny tři stavy toho dožádati nemohl, a v tom, čímž mi všichni vedle zápisuov a závazkuov, jakž vo dopomáhání práva jest, povinni býti ráčíte, opuštěn byl, jakož té naděje nejsem, již se vám v tom i s těmi pány opoviedám: jestliže bych mohl k svému statku jakžkoli, puokudž mi s poctivostí náležeti bude, přijíti, že to učiniti budu mušeti, a nevím, abych vám přes takové časté žádosti a napomínánie má, čím povinen býti měl. Odpovědi žádám, kterúž bych se zpraviti mohl, po tomto poslu.

Panu Lvovi.

1468.

Jan z Rosenberka na sjezdy do krajův: v téže věci.

B. m. [1526, po 9. Jun.] Přepis souč. Fam. Rosenberg 15.

Urození páni páni, urození a stateční páni rytieřstvo, vzácné opatrnosti páni města, přátelé moji milí! Službu svú VMtem a vám z vinšováníem zdravie i jiného všeho dobrého vzkazuji.

Bez pochyby jsem, že VMt o tom ráčíte dobrú vědomost míti, kterak pan Jindřich z Rozmberka, bratr muoj, statek ten, kteréhož sem já po nebožtíkovi panu Petrovi starším z Rozemberka, strýci svém, v držení byl, mně jest nepořádně a mimo řád a právo odjal, kteréhožto až i posavad v držení jest. Kdež já častokrát, i nyní vo těchto suchých dnech letničních [nyní stejné znění jako ve předešlém listu až ke slovům: dopomoženo býti].

Ač pan Christofor z Švamberka vo těchto suchých dnech letničních nyní minulých, tak jakž sem zpraven, na hradě Pražským mluvil jest, kterak by mně tu nic náležeti nemělo předkem, nežli jim že by předkem dopomáháno býti mělo: všakž já

VMtí a vás za to prosím, že k tomu viery přikládati neráčíte, aby jim co tu předkem mimo mne a spravedlnost mú náležeti mělo, a byli-li byšte VMt k dopomahání jim práva předkem napomínáni, že toho proti mně a spravedlnosti mé učiniti neráčíte, neb jim tuto prve nic nenáleží, ač náleží-li co, nežli tepruva po smrti mé. A poněvadž mně jest statek odjat, za to já vdy VMtí a vás prosím, a vedle práva a zřiezení zemského a těch závazkuov o dopomahání práva napomínám a věřím, že mne VMt v spravedlnosti mé opouštěti neráčíte, a tudy abych já skrze VMt a vás k svému bez prodlévánie přijíti mohl. Kdež pro lepšie vyrozuměnie teď VMtem a vám toho zřiezenie již dotčeného přiepis posielám, čímž se dále zpraviti ráčíte. Odpovědi od VMtí a vás žádám, kterúž bych se zpraviti mohl.

Na sjezdy do krajóv.

1469.

Adam z Hradce Jindřichovi z Rosenberka: o nemoci jeho a o přípravách k tažení.

V Jindřichově Hradci 1526, 21. Juli. Orig. Fam. Rosenberg 26.

Muoj zvláště milej pane švagře! Pán Buoh rač vám dáti všecko dobré, upřímným srdcem přál bych vám toho věrně rád. Muoj milej pane švagře! Došla mne zpráva, že by vám tu voteklinu vajec protíti chtěli: pak pro Buoh, nedopouštějte toho nikterak na světě, neb byšte v světě huoře sobě nemohli dáti udělati, leč byste svévolně o hrdlo se chtěli dáti připraviti. Protož znajíce to, věřím i prosím, že toho na se nedopustíte.

Co se tažení našeho dotýče, jistě mi věřte, že veliký čas máme tím neodtahovati. Pak s panem Břístským sem já mluvil: již on jednati i zednati chce bez meškánie, jedné abyšte také peniezi nemeškali. A s tím pán Buoh rač dáti nám se spolu ve zdraví shledati, je-li vuole jeho svatá. Dán na Hradci v sobotu po sv. Alexi léta ɔc XXVI. Adam z Hradce ɔc, najvyšší kancléř král. Českého.

Mému zvláště milému panu švagru, panu Jindřichovi z Rozmberka a na Krumlově ɔc.

1470.

Veselští Jindřichovi z Rosenberka: nářek na žoldnéře.

B. m. [1526, 26. Jul.] Orig. č. 3897.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý! Službu naši poddanú s plným poslušenstvím VMti napřed vzkazujem. Milostivý pane! Jakožto VMt ráčili zápis položiti v městečku VMti drábóm; VMti pokorně prosíme, jakožto pána svého milostivého, že nás ráčíte v tom litovati. Kdež jest nám pan hejtman Dráchovský list poslal slovem VMti, že nám škody [sic] nebudú: ale, milostivý pane, v tom se oni nezachovávají a lítosti nad námi nemají, a nám veliký a znamenitie škody činí na poli,

na obilí i též v domech na všelikém dobytku drobným. Též, milostivý pane, tepú nám dobytek nočně, a k tomu se podkopávají nočně do komor. Kdež pak sme žalovali panu hajtmanu Soběslavskému svejch škod; i tak pověděl, jest-li viete na koho pokázati, pokažte. I kterak my vieme nočně, kdo sou? VMti prosíme pokorně pro Buoh, že ráčíte jim dále pokázati, ať nám takových škod nečiní. Dajž všemohúcí milý Buoh VMti dlúhé zdravie a sčastné panovánie, toho bychom VMti s pravú věrú přáli. Datum feria V. post Jacobi ap. annorum ɔc XV^{C}XXVI.

Purkmistr a rada městečka Veselé nad Lužnicí.

Vysoce urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka a na Krumlově ɔc, pánu našemu JMti buď dán.

1471.

Adam z Hradce, nejvyšší kancléř království Českého, zve stavy kraje Vltavského a Bechyňského ke schůzi na den sv. Václava do města Tábora, aby po úmrtí krále Ludvíka o potřebách jak by dobrý řád v krajích zachován byl, rokovati mohli.

V Jindřichově Hradci 1526, v pondělí po sv. Lidmile (17. Sept.).

Tištěno v Sněmích Českých I. str. 7 č. 9.

1472.

Soběslavský hejtman hejtmanu Třeboňskému: aby s lidem jsa pohotově, schůzi bratrstvu u Deštného nedovoloval.

V Soběslavi 1526, 10. Octob. Orig. č. 3907 b.

Službu svú vzkazuji, urozený pane kmotře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého přál bych vám rád. Pane kmotře muoj milý! Vězte, že mi pán JMt z Prahy vzkázati ráčil, že by se nějaké bratrstvo u Deštného zbírati mělo, toho abych pilnost měl, jestliže by co toho bylo, s lidmi souc pohotově, nijakž abych jim toho sjezdu nedopouštěl. I přišel jest posel dnes do Deštného s listem odevřeným, pečet u něho pana Albrechta z Šternberka, kteréhož vám přípis posílám, a za to mám, že toho posla i s tímto listem k vám na Třeboň přivedou; protož jestliže by ho tak brzo nepřivedli, za to vás prosím, že tento přípis listu i s touto zprávou panu Petrovi JMti pošlete bez meškání; neb mi tak od pána JMti poručeno jest. A jestliže by co víc povstalo, hned já vám to oznámím; neb tak zpráva jest, že by jich některé sto býti mělo. Dán v Soběslavi ve středu po sv. Diviši léta ɔc XXVI°.

Václav Špuléř z Jiter, hejtman na Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Ctiborovi z Dráchova, hajtmanu na Třeboni, panu kmotru mému milému.

1473.

Jan z Rosenberka Táborským: prosí o zapůjčení Martina trubače.

Na Krumlově 1526, f. III. post dominicam primam Adventus domini (4. Dec.).

Tištěno v Sedláčkových Hradech a zámcích III. 14.

Doslov. — Vydání „Dopisů rodů Hradeckého a Rosenberského" jest tímto ukončeno. Zbývá jenom časem doplniti je dopisy, kteréž byly objeveny, když přítomná sbírka již byla v tisku. Začal jsem doplňky sbírati sám, a laskavou pomocí tehdejšího registrátora p. F. *Zuba* shledal jsem jich v létě 1887 v archivu Třeboňském celkem něco přes sto, hlavně v těch odděleních, kteráž dříve bývala méně přístupná. Některé signatury z téhož archivu sdělil mi o něco později redaktor Archivu Českého p. professor *Kalousek*, jehož prostřednictvím dozvěděl jsem se, že také ve knížecím archivu na *Vorlíce* chovají se některá Rosenbergica (počtem asi 100) z doby 1450—1526. — Poněvadž pak přes příliš zaměstnán jsem pracemi jiného druhu, zbývá málo naděje, že bych úplné sebrání a uspořádání doplňků k tisku mohl dokonati sám. Z té příčiny odevzdal jsem všecko, co jsem dosud sebral, redakci Archivu Českého s prosbou, aby vydání doplňků ku přítomné sbírce svěřeno bylo některé síle mladší, kteráž by rychleji věc k žádoucímu konci přivedla, nežli by mně samotnému bylo možno.

V Praze, v říjnu 1891.

Ant. Rezek.

A. XXVII.

DOPISY PANA ZDEŇKA LVA Z ROŽMITÁLA

z let 1508—1535.

Vydává **František Dvorský.**

(Čísla 1 až 210 z let 1508—1520 tištěna jsou v díle VII. str. 1—200, čísla 211 až 431 z let 1520—1526 v díle VIII. str. 161—320, čísla 432 až 600 z leta 1526 od 3. března do 11. září v díle IX. str. 1—120, čísla 601 až 774 z let 1526—1528 v díle X. str. 121—240, čísla 775 až 967 z let 1530—1532 v díle XI. str. 1—120.)

968.

Posílá Janovi z Donína list, kterýž psal úředníkům menším desk zemských.

Na Teplici 1532, 31. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. čís. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Teď vám posélám list, pane přieteli muoj milý, kterýž jsem podle našeho spolu zuostání psal pánóm úředníkóm menšiem Pražským desk zemských, ježto nepochybuji, nežli že to všecko dobře v paměti máte. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi, purkrabí z Donína ɔc, panu přieteli mému milému.

969.

Janovi staršímu z Wartmberka o Joachimovi Malzounovi ɔc.

Na Teplici 1532, 1 srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali o Jakuba, písaře vašeho: tak jsem učinil, pane přieteli muoj milý, že jsem jemu rozkázal podle vašeho psaní dáti II ß gr. č., kteréž jsú jemu zde dány. Dán na Teplici ve čtvrtek na den sv. Petra z okov zproštění léta ɔc XXXII.

Urozenému pánu, panu Janovi staršiemu z Wartmberka ɔc, najvyššiemu mincmejstru hor zlatých královstvie Českého, panu přieteli mému milému.

Oznámeno jest mi, že jest již doma pan Hanuš Zolhauz, jakož jest se někde sjiežděl s panem Joachymem Malzounem. Než o panu Joachymovi neslyšel jsem, kde nyní jest, nežli nepřijede-li ke mně okolo této neděle aneb brzo potom některý den, tehdy již s těžkem na tento čas přijede, neb snad na Turky pojede.

970.

Bohuslavovi Šlejborovi z Tisové, aby mu povinné peníze ještě posečkal.

Na Teplici 1532, 1. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Pane Šlejbor milý! Kterýž dluh měl jsem tobě dáti za pana Viléma Švihovského, tak jsem byl od tebe vyrozuměl, kdyžť dám L ꝟ gr. č. na to, že mi ostatku čekati budeš do sv. Havla a dvě neděli potom. I oznámeno jest mi, že by ode mne bylo tobě dáno L ꝟ gr. č., a že by nechtěl ostatku čekati, snad také též to připověděv služebníku mému prvé, že čekati budeš. I neviem, proč jsi v tom tak těžek, ješto jsem se toho do tebe nenadál ꝛc, jsa žádostiv škody mé, ješto pro sto neb pro puol druhého sta kop nerad bych o to přišel, zač jsem několikonácte tisíc kop dal, jakož buohda nepřijdu. A jakžkoli jest, žádám tebe, že mi toho čekati budeš, coť jsem ještě pozuostal, tak jakžť to připomínám, až do svatého Havla; nebo žeť sem něco prodlel těmi L^ti ꝟ gr., kteréžť jsú již dány, nestalo jest se z úmysla, nežli že také znamenitý náklad činiem na tu pomoc proti Turkóm, jako ten křesťan, že bych rád rozmnožení viery křesťanské viděl. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Bohuslavovi Šlejborovi z Tisové, přieteli milému.

971.

Blažkovi Kollarovi v příčině peněz sečkání.

Na Teplici 1532, 1. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Pane Blažku milý! Oznámeno jest mi, že by na mne vlehl ꝛc: i vieš, že jsem tebe žádal, aby ještě toho čekal do sv. Havla najprv příštieho, i takéť jsem toho příčinu a potřebu předložil; nebo což se i Turkuov dotýče, to mne nemálo stane, čehož buohda obmeškati nemíniem, a radši se škody jináče odvážiti. A tobě to není nic k užitku, tak se naději, jakú by škodu vedl. Protož žádám tebe, že škod nepovedeš a toho čekati budeš do sv. Havla, neb také snad někdy mohlo by se trefiti, žeť bych ukázal dobré přátelstvie, ježto by tobě mohlo na tom více tvého dobrého záležeti, nežli mně to, zač tebe žádám. Odpovědi na toto mé psaní žádám od tebe. Datum ut supra.

Urozenému Blažkovi Kollarovi, měštěnínu Starého Města Pražského, přieteli dobrému.

972.

Zikmundovi z Smiřic, aby mu povinné peníze posečkal a možno-li ještě něco připůjčil.

Na Teplici 1532, 1. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám rád přál. Tak jest mi bylo oznámeno, kdež jsem k vám rukojmí za pana Zdeňka Trčku, že by toho mělo, což jsem prosúdil, okolo II^{C} ℔ gr. č. býti na muoj diel: pak-li jest co více, též vás žádám jako prvé, že mi toho čekati budete a muožete-li mi co k tomu připuojčiti, také toho, pane muoj milý, vděčen budu, a v pravdě také rád bych vám se v dobrém přátelstvie zachoval. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Zygmundovi z Smiřic a na Skalách, panu přieteli mému milému.

A kde jsem vše za pana Zdeňka Trčku k vám rukojmí, jistě již toho dobře nepamatuji, v jednom-li listu, čili i u více listech.

973.

Karlovi knížeti Minsterberskému v příčině narovnání mezi abatyší kláštera sv. Jiří na hradě Pražském a Krňovskými, o výpravě pomoci slezské proti Turku; prosí, aby mu dlužné peníze brzy zaplatil.

Na Teplici 1532, 1. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Osviecené knieže a pane, pane mně příznivý, kmotře a švagře muoj milý! Službu svú VMti vzkazuji. Byšte VMt zdrávi byli a dobře se měli, toho bych VMti věrně přál. Jakož té sem naděje, že VMt máte v paměti, co jsem s VMtí mluvil i také potom psal, což se panny abatyše kláštera sv. Jiří na hradě Pražském a Krňovských dotýče, že bych byl rád tomu byl, aby ty všecky věci bez nesnází a souduov srovnány přátelským jednániem byly. Nebo na ten čas znal jsem to, že jmenovaná panna abatyše byla by k tomu přistúpila, kdyby se bylo VMti zdálo, že by byla i od toho, z čeho je Krňovské viní, pustila, aby bylo i to vědomé, že se jí panně abatyši v dlúhých soudech býti nechce; nežli když jest v mladosti její ten list, kterýž jí náleží, byl udělán a jí potom v její moc dán, že jest jináče o tom nevěděla, poněvadž jejich Krňovských při tom pečeť jest, tak jakž jest ta věc oznámena, že oni pečeti své odpierati nebudou a tomu místo dají; nežli aby se měli toho odpřísahati, že se jí panně abatyši zdálo to nepodobné, neb veliká věc jest takovú přísahu činiti. A jakžkolivěk ty věci předešlé byly jsú, oznámeno jest mi, že by ještě byla ta věc odložena až k svatému Václavu. I neviem, na čem jste VMt tu věc se panem Jiřiem markrabí ɔc JMtí postaviti ráčili; než nebude-li to srovnáno, muože ta věc ještě hlouběji zajíti, ježto bych takovým věcem nerad z příčin některých. I VMti prosím, račte ještě k tomu cestu obmysliti pro obojí stranu, aby věci takové radši se vykonaly slušnú

smlúvú nežli soudy. A o tom nyní širšieho psaní VMti zanechávám, až najprvé porozumiem, na čem jste to postaviti ráčili, anebo jest-li ještě jaká cesta k slušnému jednání a srovnání. A dajž pán Buoh všemohúcí VMti dobře a šťastně ve zdraví se mieti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Osvícenému knížeti pánu, panu Karlovi, knížeti Minsterberskému, v Slezí Olešnickému, a hrabí Gladskému ɔc, najvyššímu hajtmanu Horní i Dolní Slezí a knížetství Velikého Hlohova, pánu mně příznivému, kmotru a švagru mému milému.

Poněvadž o tuto věc, oč VMti v listu píši, k VMti posélám, také prosím, račte mi oznámiti, co ráčíte o Turcích věděti, nebo nyní jsú o tom jiné a jiné noviny, i neviem se na tento čas čím v tom spraviti. Také rád bych věděl, dávno-li jste již ráčili z Slezska lidi služebné na Turky poslati; nežli některým se zdá, že jste VMt knížata a stavové proti zemi České dosti skrovně té pomoci svoliti ráčili. A jestliže jest tak v pravdě, neračte v tom za zlé mieti a toho sobě stěžovati, co se o tom rozmlúvá, ač VMti tuto kumštem píši, než někteříť se domnievají, jako by tak býti mělo.

Což se VMti služebníka Melichara dotýče, jakž sem z Prahy vyjel, ještě od toho času jeho jsem neviděl, a byl jsem se podle VMti psaní nadál, že brzo v Čechách bude a že od VMti také mi něco peněz přinese, ač bych všech potřeboval, což mi VMt dáti máte, a zvláště pro tu potřebu Turecků, kteráž se proti nim předsevzala. I prosím VMti, račte mne mieti v tom v paměti laskavé, aby se brzo skutek v tom vyplnil, neb mi ráčíte na tom učiniti zvláštní vděčnost, jako byšte mi diel toho ráčili VMt darmo dáti.

974.

Jindřichovi Berkovi z Dubé a Wolfartovi Planknarovi z Kynšperku o doprovození žoldnéřů knížete Jiřího Saského skrze království České.

Na Teplici 1532, 2. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane, urozený a statečný pane. Přátelé moji milí! Jakož jste mi před některými dny psáti ráčili, což se knížete Jiřieho Saského JMti lidí služebných, kteříž by na Turky táhnúti měli, dotýče, abych s nimi poslal Rosndorfa: ješto chtěl jsem to rád učiniti, byv té naděje, že to brzo bude. Nežli poněvadž se tím prodlévá, také jeho Rosndorfa k jiné své věci potřebuji, poněvadž má ještě pode mnú úřad, a také bych nerad dlúho zde již svým bytem prodléval, a jiného na tento čas žádného při sobě nemám, koho bych na jeho místě poslati měl. A srozuměl jsem z téhož knížete JMti psaní, kteréž mi včera přineseno, že by lidé JMti jedni měli táhnúti k Krupce a druzí k Austí, ač ještě neviem konečně, který den a kde se zase sjedou; však proto chci témuž Rosndorfovi poručiti, aby s nimi jel a provodil je až do Prahy; pakli by se tudy neobrátili, nežli snad k Mělníku,

tehdy až do Mělníku. Než za to vás prosím, račte odtud dále někým jiným opatřiti; než kdybych měl při sobě k tomu hodné služebníky jiné, a vy ráčili, tehdy chtěl bych rád poručiti s nimi jeti až ven z Čech; ale v čem jest nedostatek, ráčíte znáti, že taková věc sama se vymlúvá. Odpovědi žádám. Dán na Teplici v pátek po sv. Petra z okov zproštění, léta ꝺc XXXII.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Bergkovi z Dubé a na Dřevěnicích, a urozenému a statečnému rytieři panu Wolfartovi Planknarovi z Kynšperku, podkomořiemu královstvie Českého, krále JMti téhož královstvie hajtmanóm, pánóm a přátelóm mým milým.

975.

Žádá Viléma Kelbla z Kaizinku, aby k němu na Teplici přijel.

Na Teplici 1532, 2. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Pane Kelbl milý! Žádám tebe, přijeď ke mně dnes na Teplici pro některú potřebu, kterúžť oznámiti chci. Datum ut supra.

Panu Vilémovi Kelblovi z Kayzinku a na Hrbovicích, přieteli milému.

976.

Michalovi Slavatovi z Chlumu v příčině výpravy proti Turku.

Na Teplici 1532, 2. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Což se dotýče těch rozličných novin a ne vše jistých o Turcích, tiem vás na tento čas, pane přieteli muoj milý, nezdá mi se zaneprazdňovati: než již já na tom jsem, abych také své poslal na Turky, aby z Blatné vytáhli k Praze na den sv. Vavřence, nebude-li prvé, jakož s těžkem. Pak když naši jedni před druhými o nocleh napřed potáhnú, anebo stranú, aby tiem snáze potřeby za peníze mieti mohli, kdež mi se zdá, že to bude moci snáze býti, i také že spíše se budou moci toho uvarovati, aby lidem škody nečinili.

A což se toho Trmala dotýče, poněvadž se jemu vždy chce své vuole v něčí snad trošt a naději, pak již do času muší se něco jemu snésti a právem jeho hleděti; neb zdá mi se, že toho nesnadně přestane, leč v tom ustane on neb jeho měšec, a že jeho buohdá právem a spravedlivostí snadně vytrváte. A potomť zví, nač jest byl veden, ač jest nesnadné to trpěti, čeho člověk není povinnen učiniti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane přieteli muoj milý, abychme se spuolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Michalovi Slavatovi z Chlumu, z Košmberka a na Kostelci ꝺc. panu přieteli mému milému.

Jakož jste mi, pane přieteli muoj milý, poslali přiepis, co jest vám král JMt psáti ráčil: i o též JMKská ráčil mi psaní učiniti, a jestliže budu mieti ten dostatek,

rád bych pro vieru svatú křesťanskú JMti vuoli vyplnil. A rád vám toho přeji, že JMKská ráčí vás za křesťana oznamovati a psáti. Což se dotýče odpovědi vaší, kterú byšte JMKské na to psaní dáti chtěli: i pane přieteli muoj milý, mně se slušné zdá, než snad muožete tiem prodleti, až byšte byli podruhé obesláni. A což se pana strýce vašeho dotýče, toho také muožete dotknúti, že jest vás dielen, a tak z té příčiny že vám nenáleží jeho na vašem místě posélati.

977.

Joachimovi z Malzounu, že na Teplici a Krupce dlouho se již nezdrží; bába že k manželce jeho se vypraví.

Na Teplici 1532, 2. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Přál bych vám rád zdraví a všeho dobrého. Jakož jste mi psali, oznamujíce toho příčiny, proč jste na tento čas ke mně i s bratrem vaším přijeti nemohli, tomu jsem porozuměl. I ač byl bych vás rád viděl i potom, dá-li pán Buoh, kdybyšte ke mně přijeli, než také již nyní nemám úmyslu dlúho zde býti a na Krupce. A panu Žďárskému a s tiem, koho se při tom dotýče, o kterých viem, chci jim to rád, jakž jste mi psali, oznámiti. A pán Buoh všemohúcí rač nás křesťanuov pomocník proti Turkóm býti. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Joachymovi z Malzounu, svobodnému pánu z Wartmberka a z Pencelínu ɔc, přieteli mému milému.

Jakož jste mi také napsali, což se té báby dotýče: i chci rád poručiti, aby se ku paní manželce vaší vypravila, tak jakž toho vaše žádost jest.

978.

Václavovi staršímu z Rychnova, že mu jistotu na peníze opatří.

Na Teplici 1532, 2. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Jakož jste mi psali o L ſſ gr. č.: i těmi vás, dá-li pán Buoh, opatřiem k úterému po sv. Vavřenci, i také jistotu vám chci učiniti na ostatek, jakož z poručení mého má vám to šíře Jan Šváb služebník muoj, když vám těch L ſſ gr. č. bude dávati, oznámiti, anebo při dskách, když bude to klásti. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Václavovi staršiemu z Rychnova, panu příteli mému milému.

979.

Václavovi Trčkovi z Vítence, že dlužné peníze mu dány budou ɔc.

Na Teplici 1532, 2. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Trčko milý! Což se dotýče toho dluhu, cožť dáti mám, poroučiem o tom Švábovi, aby to s tebú srovnal a sčetl, a což té summy bude,

rádt ji dáti chci buohdá při sv. Havle, i za tebe z toho úrok, i také tobě na to list. A panu Janovi Míčanovi radil jsem rád, což jsem rozuměl. A na zvěřinu chci mieti pamět. Než nyní pro jiná zaneprázdnění nemohlť jsem mnoho psáti, neb na tento čas mám velikú péči, což se Turkuov dotýče podle svolení, i také mohl-li bych nad to jakú službu v té věci učiniti. Datum ut supra.

Urozenému vládyce Václavovi Trčkovi z Vítence a na Ploskovicích, mému milému.

980.

Václavovi Bezdružickému z Kolovrat o výpravě proti Turku ꝛc.

Na Teplici 1532, 2. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane ujče muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane ujče! Což se Turkuov dotýče, jest jistě slušné a potřebné, abychme pána Boha všemohúcího prosili, aby náš pomocník ráčil byti, a když bude ráčiti býti s námi, kdo proti nám? A tak s boží pomocí nad nimi vítězstvie obdržíme. A což se mé osoby dotýče a syna mého: o tom vám nyní širokého psaní zanechávám, než budu-li moci ten dostatek mieti, tehdy chci, dá-li pán Buoh, k tomu se tak mieti jako milovník obrany víry svaté křesťanské, poněvadž tomu rozumiem z psaní od krále JMti, že jest také ta vuole JMKské. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane ujče muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Václavovi Bezdružickému z Kolovrat a na Košátkách, najvyššiemu sudiemu dvorskému královstvie Českého a purkrabí Vyšehradskému, panu ujci mému milému.

Což se dotýče těch peněz, o kteréž mi připomínáte: jistěť se naději, že již každý den měla by ta summa Janovi Švábovi poslána býti, z kteréž jsem vám poručil dáti; pak-li by se vždy tiem, pane ujče muoj milý, prodlévalo, ale nějak vás buohdá v tom odjinud opatřiem. Než nyní mám nemalú těžkost, vypravuje žoldnéře na Turky s znamenitým nákladem.

981.

Janovi Švábovi z Chvatliny v příčině placení dluhu ꝛc.

Na Teplici 1532, 2. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Švábe milý! Psaní první, kteréž jest mi od tebe dodáno, srozuměl jsem z něho, že Bohuslav Šlejbor tuze tu věc předsevzal, aby mi peněz nečekal, však že jsi již jemu na to dal ode mne za pana Viléma Švihovského L ſſ gr. č.; i bylť jest k tomu svolil, když jsem v Praze byl, když jemu to dáno bude, že mi ostatku čekati chce do sv. Havla; než snad to sobě stiežil, že se jemu tiem protáhlo, ale ne z úmysla, nežli z příčiny. Než proto, jakžkoli jest, píši jemu teď

ceduli, kterúž kaž jemu dáti, a co mi odpíše, ohledaj to a přečti, a tu porozumieš, co pro mne učiní, anebo nic. Než byl jest zde u mne dnes pan Jan Míčan a jest té naděje, že to zjedná, že čekati bude; i nezjedná-li se to po tomto mém psaní, tehdy když pan Míčan do Prahy přijede, muožeš o to s ním rozmluviti. Než-li proto, bude-li vždy toho potřeba, opatřiem peníze k svatému Vavřenci, ač jich pro žoldnéře a pro jiné věci potřebuji. A jestliže ještě od Bachtle peněz nemáš, takéť chci něco peněz poslati pro mateř tvú; neb byl bych to rád učinil prvé, ale muožeš to dobře znáti, žeť tiem zúmysla neprotahuji, neb jsa druhdy postaven na jistých penězích, že je mieti budu, trefuje se jináče. Také posélámť ceduli, kterúž jsem psal Blažkovi Kollárovi, i kaž ji jemu dáti; a co mi zase oďpíše, také to ohledaj a přečti, a tu porozumieš, co pro mne učiní. Než zdálo mi se prvé, že bych měl méně dáti Šlejborovi, nežli jsem z tvého psaní porozuměl: i sluší v ten počet pilně nahlédnúti, aby se v tom žádný omyl nestal.

A za pana Puothu Švihovského daj předse těch $1^1/_2{}^C$ ſſ gr. č. panu Janovi Míčanovi, neb jsem to prvé přiřekl učiniti a připsal panu Puothovi; i nezdá mi se toho měniti, a také netřeba nyní jiné mi na to jistoty, nežli když bude kvitováno od pana Míčana, aby to bylo doloženo, že jest to ode mne za pana Puothu dáno. A Hlavsovu synu také ode mne sto kop gr. daj, kteréžť jsem prvé poslal, a z toho abych byl kvitován. A panu Rychnovskému chci dáti L ſſ gr. č. a tobě poslati k úterému po sv. Vavřenci, a při tom chciť o té věci šíře, dá-li pán Buoh, k tomu času poručiti. Což se dotýče Mojžíše lékaře, muožeš s ním sčísti na ten spuosob, aby mně to prvé oznámil, a již já tobě na to chci dále odpověď dáti, co budeš mieti v té věci učiniti. A kaž dáti ode mne Václavovi Trčkovi ceduli a sečti s ním, co jemu ještě pozuostávám, a oznam mi to při jiném poselstvie.

A jestli pan Zykmund Smiřický v Praze, neb jest býti měl, daj jemu ten list ode mne, kterýž jemu svědčí, pak-li by nebyl, tehdy ponech toho listu u sebe; než porozuměl jsem z jeho psaní, že se jemu zdá, že by toho mělo býti více za pana Zdeňka Trčku nežli II^C ſſ gr. č. Pak což jest koli, já bych rád, aby mi ještě něco k tomu připuojčil v nynější proti Turkóm potřebu, a rád bych to jemu ujistiti chtěl listem nebo dskami. Pošli ode mne list panu Slavatovi a pánóm Pražanóm Staroměstským, a ceduli panu Petrovi Vencelíkovi, jest-li v Praze; a daj ode mne listy jeden pánóm hajtmanóm a druhý pánóm komorrátóm, a co mi kto z nich za odpověď dá, to mi pošli. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Psaní od tebe jest mi také dnes v pátek přineseno, a kteréž jsi mi poslal od na mého, a srozuměl jsem z psaní jeho, že budeš mieti od něho peníze tuto sobotu, tižto zítra, snad IIII^C ſſ gr. č. aneb což bude, to přijmi a z toho chci zavdati ábóm. A pověz Sebastianovi Kroupovi, že oni drábi penězi nebudou meškáni, neb

jsem té naděje, že se tak zachovají, kterak jsem jemu psal a skrze tebe oznámil. Než proto těch peněz nedávaj, ažť oznámiem; než bude-li zvláštní toho potřeba pro tvú mateř aneb proč pro jiného, aby z té summy, bude-li těch peněz IIII^C ſſ^p gr. č., mohl od nich vzíti pro takovú potřebu až do Lti ſſ^p gr. č., k tomu svoluji. A budeš-li mieti peníze od Bachtle, daj z toho panu Košáteckému XXX ſſ^p gr. č., jakžť jsem prvé poručil; než proto prvé pošli jemu tento list ode mne, kterýž jemu svědčí. A co mi bude syn muoj psáti při penězích, pošli mi to psaní po tomto poslu, jestliže prvé nepošleš.

Měl jsem nyní mnoho psaní, i neviem, pozapomenul-liť jsem nač potřebného odpovědi dáti, i jestliže bych co takového pominul, muožeš mi to při tomto poslu psaniem připomenúti. Jakož jsi mi také noviny psal, což se říše a Uhruov dotýče: i myť jsme svolili na Turky pomoc učiniti. I rač pán Buoh všemohúcí všecko v dobré obrátiti, než to bych rád věděl, předse-li k nám se Turci přibližují, čili se zase obracejí, neb se nejednostajně někteří v tom srovnávají.

982.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka o výpravě proti Turku ͻc.

Na Teplici 1532, 2. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Urozený pane, pane a švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú a se vším domem vašiem, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Což se vás, paní sestry mé, a pana Jana, syna vašeho a ujce mého dotýče, již vás buohdá v tom opatřiem podle vaší žádosti, což se Turkuov dotýče, a spolu s mými žoldnéři, dá-li pán Buoh, vypraviem při času sv. Vavřence konečně. Takéť již někteří Čechové vypravili jsú se a ještě se vypravují, i také některá knížata z říše, jakž slyšeti, posélají, jakož lidé knížete Jiřího Saského měli by také, kterak jsem z JMti psaní srozuměl, již jako na každý den mimo Krupku táhnúti. O Turcích neviem vám co jistého psáti, neb jsú o tom rozličné noviny, též jako prvé; a jakž kolivěk jest, o tom držiem, ktož co ve jmeno boží pro víru svatú křesťanskú dobrým úmyslem učiní, že neztratí odplaty své. Jakož jste mi také psali, pane švagře muoj milý, že tohoto času máte mnoho činiti s psaniem a také s jinú prací pro Turky: i bojím se, že se také časem něcǫ nadarmo papíru skazilo, než tohoť já neviem, prvé-li chce obháněti císař Turecký Víděň, čili my Budín aneb něco dále; než snad se to brzo zvie, než to pán Buoh obrátiti ráčí.

Což se pana markrabie korferšta JMti dotýče, snad ráčí tím větší pomoc učiniti podle říše na Turky, a tudy že jest to pominuto, co by JMt učiniti měl z toho, co ráčí mieti v Lužicích. A abych vás nepotřebně dlúhým psaniem neza-neprazdňoval, tiemto nyní tyto věci zavierám podle oné přípoviedky, že se lidé znají po řeči a hovada po čichu.

Mnoho-li lidí z Čech potáhne, nemuože se ještě rozuměti, neb poruoznu ještě táhnou; než jest naděje, že by mělo býti všech k té nynější potřebě jiezdných a pěších několik a XX^M^; a co by mělo býti všech, podle naděje, kterak jest to sepsáno a mně posláno, totižto císaře Římského a krále pána našeho JJMtí a z říše, teď vám také toho přípis posélám.

Nežli král JMt ráčil jest mnohým psáti i také mně, maje toho žádost, abychom osobně s JMtí táhli ɔc: i máť jest k tomu náchylnost, budu-li mieti ten dostatek, ač proto předse napřed své žoldnéře pošli; a také jest to doloženo v psaní krále JMti, že by mi ještě jednú ráčil o to psáti, snad ráčíli toho předse potřebu poznati. A rač pán Buoh všemohúcí dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Teplici v sobotu po sv. Petra z okov zproštění léta ɔc XXXII.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Thunklovi z Brníčka a z Zábřeha ɔc, lantfojtu markrabstvie Dolnieho Lužického, panu švagru mému milému.

Muoj milý pane švagře! Má toho žádost syn muoj a manželka jeho, kdyby bylo možné a bez obtížení, aby paní sestra má k nim na Blatnú přijela; a již se jako na každý den manželka syna mého očekává k slehnutí. I za to vás prosím, pane švagře muoj milý, tak jakž jsem napřed dotekl, jestliže by ta věc bez obtížení přišla, že paní sestru mú k niem odpustíte. A také toho jsem úmyslu, abych tam na Blatnú k nim, dá-li pán Buoh, brzo po hodu Matky boží na nebesa vzetí jel, než dotud ještě mám úmysl zde na Teplici pobýti, leč bych v tom času na některý den na Krupku poodjel.

983.

Jaroslavovi mladšímu z Šelnberka v příčině shledání s Hynkem Špetlem, o narovnání nesnáze mezi abatyší kláštera sv. Jiří na hradě Pražském a Krňovskými, o výpravě proti Turku, o dluzích králem mu povinných. ɔc.

Na Teplici 1532, 3. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Kteráž jest řeč mezi námi byla, což se pana Hynka Špetle dotýče, to mám v paměti, a když jsem z Prahy na Lysú přijel, hned jsem se po něm ptal, jest-li na Bezdězí anebo na Bělé, abych se s ním shledati mohl, a poněvadž odtud není než několiko mil, chtěl jsem jeho žádati, aby ke mně přijel. I nebylo jeho tu, nežli na Náchodě, ježto jest dosti opodál od Lysé nedaleko Gladska; a tu na Lysé potom jsem dosti krátce byl, a pan Špetle předse na Náchodě, a tak tudy nemohlo na ten čas naše shledání býti. A potom o tom mi praveno, že jest těch časuov, jsa na Náchodě, měl jednání s panem Bu-rianem, bratrem svým, o rozdiel mezi nimi a najvíce o to, což jest po jejich otci hotových peněz pozuostalo, jakož ta jest řeč, že by toho drahně tisíc kop býti mělo,

a potom i to jsem slyšel, že jsú se již o to oni bratří smluvili a srovnali. Nežli když jest mi oznámeno nedávno, že jest již zase z Náchodu přijel do Prahy, tehdy jsem udělal jemu psaní, maje toho žádost, aby se se mnú shledal a ke mně přijel sem na Teplici aneb na Krupku, i té sem naděje, že tak učiní, lečby jemu co zvláštnieho na překážku bylo; tehdy chci s ním rád o to o všecko podle našeho zuostání mluviti, neb v tom i v jiném, v čem bych mohl, rád bych pro vás s pravú věrú učinil.

Kteráž jest nesnáz, pane strýče muoj milý, mezi pannú abatyší kláštera sv. Jiří na hradě Pražském, sestrú vaší, a měšťany Krňovskými: učinil jsem o to psaní knížeti Karlovi, připomenuv JMti to, což jsem o to s ním mluvil v Praze, za to ještě žádaje, aby ráčil takovú věc k slušnému srovnání přivésti, při tom jemu také předloživ, což mi se při tom zdálo za slušné. Než tak rozumiem, že pan Jiří markrabie ráčí také býti tohoto času v Slezsku, ježto snad kníže Karel, ráčí-li v tom pilnost mieti, bude moci snáze takovú věc k srovnání přivésti, a což mi bude ráčiti dáti za odpověď, tím se v tom dále spravím. A za to vás, muoj milý pane strýče, prosím, že také budete k tomu cesty obmejšleti a jednati, aby takové věci mezi pannú abatyší a Krňovskými mohly k slušnému srovnání přivedeny býti; a také zdá mi se o to učiniti psaní Olomúckým, nebo mi se zdá, že jsú něco ublížili při tom služebníku mému, a když to poznají, že se to tak málo neváží, snad také spíše budou těch cest a prostředkuov hledati, aby taková věc mezi jmenovanými stranami k slušnému místu byla přivedena.

Kdež jste také, pane strýče muoj milý, napsali, že v té věci rádi učiníte, pokudž by vám najvýše náležalo, pro pannu abatyši, sestru vaši, pokudby se vás a pana Jana, bratra vašeho a strýce mého, nedotýkalo: i jistět bych tomu nerad byl, aby se vám mělo za vlas ublížiti, než nemohu toho znáti, aby vás se tu mělo co dotýkati k najmenší škodě, poněvadž panna abatyše chtěla by od toho listu, pro kterýž vinnila, pustiti a od té pře toliko, aby tak s obú stran škody minuly; neb poněvadž, kterak slýchám, málo souduov bývá, anebo nic v margrabstvie Moravském o škody před soudem zemským mezi pány a rytieřstvem, totižto jejich osobami, tehdy také neviem, kterak by o škody osoby z našich stavuov měly od měšťan a jejich práva souzeny býti. Nežli to znám, že jest to Jiřiek Všeliský spletl, kterýž snad málo vám toho hledí zasluhovati, jaké jest dobrodiní od pana otce vašeho, dobré paměti, vzal a s kterú jest cedulí k němu Jan Borek, služebník muoj, posélal; neznám toho, kterúž na to dal odpověď, aby k tomu byl náchylen, aby panně abatyši pomohl té při proti Krňovským vyvozovati, anebo svědky jí k té potřebě opatřiti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane strýče muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jaroslavovi mladšiemu z Šelmberka a z Kosti a na Rožnově oc. panu strýci mému milému.

Srozuměl jsem také, pane strýče muoj milý, z psaní vašeho, že jste na ten čas, když jste mi psali, nic jistého o Turcích nevěděli, nežli snad již na tento čas něco viete jistšieho; i co o nich slyšíte, prosím vás, že mi to oznámíte.

Což se tažení lidí z Čech na Turky dotýče: již táhnou jedni po druhých, i někteří z říše; a já také, dá-li pán Buoh, své brzo po několika dnech vypraviem.

A kdež jste toho dotkli, že lidé jedni o druhých zle a posměšně se starají: i nevím co chváliti; nežli toho neviem, odkud jest ta věc počátek vzala, z Čech-li do Moravy, či-li z Moravy do Čech; než bylo by na času, abychme sobě srozuměli jedni jako druzí a v lepší lásce spolu byli, nežli se nyní mezi námi některými zná.

Jakož jste mi také, muoj milý pane strýče, napsali, žádajiec věděti, na čem jsem své věci při králi JMti postavil: i na tomto, abych ještě JMKské čekal, což mi JMKská ráčí býti povinnen a dlužen, a to až do sv. Jiří najprve přištieho, a na ten čas že mi má býti všecko zaplaceno, anebo za to statkuov postúpeno v těchto zemiech podle spuosobu zástavnieho; neb kdybych to měl bráti tak vysoce, zač by se měli statkové dědičně kupovati, snad by to dlúho k vajplatě nepřišlo; aneb abych mohl toho slušně odbýti jinému za peníze bez mé škody, a měli by mi na to býti dáni noví listové a zápisové; ale ještě jich nemám, nežli první, ježto i na těch bylo by dosti, kdyby se jedné skutkem vyplnili.

A prosím vás, pane strýče muoj milý, jestliže viete kde a na ſkom, poptajte se, jestli co toho v Moravě králi JMti náležitého, ježto by se také k mé věci trefilo; neb kdyby jináče býti nemohlo, již bych bral od JMKské jeden zámek v Slezsku, druhý v Moravě, třetí v Čechách, jedné abych svých spravedlivostí dosáhnúti mohl a o to více nepotřeboval JMKské starati; neb musil by býti dobrý zámek, aby mi se to jedniem zaplatiti mohlo. A prosím, odpusťte, že jsem již tak mnoho vás psaniem zaneprázdnil, ale z pravého a duověrného přátelstvie.

984.

Radám komory české v příčině vyvazení jeho z rukojemství.

Na Teplici 1532, 3. srpna. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urození páni, páni, urození a stateční páni přátelé moji milí. Jakož jste mi ráčili psáti, že byšte mne rádi z takového rukojemstvie, což se Ople dotýče, vyvadili: i byl jsem se nadál, že jest již ta věc opatřena, což se pana Václava Húgvice dotýče, když jest jemu nějaká ves od Hrádku Křivoklátu zastavena. Než na to mi ukazujete, že byšte mi něco od statku Vintieřovského postúpiti v té summě chtěli, anebo kdyby se ten statek prodal; při tom i toho dotýkati ráčíte, abych vám k tomu radil, kterak by se ten statek Opluov najlépe prodati anebo zastaviti mohl. I v pravdě na tento čas neviem k tomu kterak raditi, nebo rád bych

sám zastavil několiko vsí od Teplice, a nemohu sobě ještě těch zjednati, ktoby mi chtěli na to puojčiti; nebo oč mi král JMt, pán náš milostivý, psáti ráčil, rád bych to vyplnil, leč pro nedostatek peněz nebudu se moci k té potřebě osobně vypraviti. A nyní k té věci, což se toho rukojemstvie mého dotýče, neviem, co jiného k tomu řéci, nežli ještě vás za to žádám, račte mne v tom opatřiti na místě JMKské podle zřízení tohoto královstvie dskami zemskými zapsaného; neb dokudž to trvalo, že se nám pro rukojemstvie na statky vésti mohli, jakož ještě mohou, kto by chtěl, tehdy mohla jest ta věc mieti prodlení do času; ale poněvadž nás mohou pro takovú věc listy zatykovati, to jest věc těžká, ježto té naděje nejsem, abyšte toho měli na mne dopustiti, neb o tom držiem, že by JMKská neráčil na tom žádného slíbení mieti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozeným pánóm pánóm, urozeným a statečným pánóm rytieřóm, krále JMti zřízeným radám komory v královstvie Českém, pánóm a přátelóm mým milým.

985.

Rudolfovi z Bínu, že k němu služebníka svého mistra Urticellu v příčině jistého jednání vypraví.

Na Teplici 1532, 3. srpna. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane přieteli muoj milý. Psaní od vás jest mi dodáno, kdež jste mi na mé předešlé psaní odpověď dali, tomu jsem srozuměl. A chci k vám rád tento úterý najprvé přieštie mistra Kašpara Urticellu, služebníka mého, na Labštein před polednem poslati, tak jakž jste mi o tom psali; a také při tom i to vám sepsané poslati chci po něm, což se Krupky dotýče, a při tom jemu poručiti, což mi se bude zdáti za potřebné, aby o to s vámi mluvil, což k dobrému přátelstvie a sousedstvie náleží. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Rudolfovi z Bínu a na Labšteině, hofmistru ɔc. přieteli mému milému.

986.

Adamovi Rausndorfovi z Plakvic v příčině vyřízení různých věcí.

Na Teplici 1532, 3. srpna. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Kteréž jsi mi psaní poslal včera od pana Rudolfa hofmistra, teď list posélám, co jemu zase za odpověď dávám. I pošli jemu to, ač nečeká-li na to posel jeho, tehdy po mém poslu na Wilšenštain, však proto posel muože zajíti na Labštain, jestliže by tu byl; pak-li jeho tu nenajde, ať předse dále jde, a jestliže mi co psáti bude, ať to vezme a přinese, a hned ráno zítra ať k němu posel jde. A toto mi se zdá za potřebné, aby ke mně zítra buohdá okolo poledne přijel, neb před tiem mám jiná zaneprázdnění, abych s tebú o to, což se pana Rudolfa dotýče i o některé jiné věci, dá-li pán Buoh, rozmluvil: pak-li by nemohl přijeti pro lidi knížete Jiřího Saského JMti, maje je provázeti ɔc, ale pošli ke

mně písaře Krupeckého; a také pověz Knoblochovi a Lorencovi i Michalovi Fišarovi, ať jsú také na ten čas buohda zítra zde na Teplici. Než-li což se dotýče lidí knížete Saského jmenovaného, také jsem něco již o to psal pánóm hajtmanóm a dnes ráno k niem poslal do Prahy.

Kterúž jsi mi odpověď poslal od pana administratora: ten mi píše na ten rozum, jakoby rád tomu byl, aby se něco od kněží mých na pomoc dálo proti Turkóm; ale neviem, trefí-li se to dobře, poněvadž jsem v summě jmenovité statek svuoj položil bez výminky farářuov i jiných kněží. Přijel jest ke mně včera k večerou pan Sebastian z Wajtmille a ještě zde jest, a ukázal mi to psaní, kteréž jsem učinil o kaplana v Krupce panu Glatcovi; i pověděl mi, že se k tomu chce přičiniti, aby tomu kaplanu dosti se činilo, což se činiti a dávati má, netoliko to, což jest zadržáno, ale také i to aby se vydávalo, což se jemu potomně a k špitálu dávati má.

Jakož jsi mi také dnes psal, že jsi vína do Prahy poslal: i oznámil jest mi také o tom Jan Šváb, než to mi také psal, že jsou velmi neplna, i neviem, čiem jest to přišlo, zda-li dobře dolita nebyla, čili při formanu něco jich upito. A hrušky také jsou tam přivezeny na hrad Pražský a témuž Švábovi dodány. A což se dotýče Zumrové staré i mladé: i jiného neviem, než že jest to na konci podle na mne vznesení předešlého postaveno; pakli toho jest ještě potřebí, připomeň mi o to, když ke mně přijedeš. Také což se dotýče pana Sebastiana z Waytmille a toho platu, kterýžby mi měl pan Glatz dávati: i měl jsem o to také zmínku s panem z Wajtmille, i má se v tom slušně, i což se bečváře z Chabařovic dotýče; než proto muožeš mi o to připomenúti při svém ke mně příjezdu, a jestliže by sám přijeti nemohl, ale ať mi písař Krupecký připomene. Než toho dobře nepamatuji, co mi má pan Glac dávati a co jest dlužen jmenovanému bečváři. A což se dotýče toho vězně, o kteréhož mi připomínáš: i také ať jest mi o to připomenuto buohdá zítra, neb mi se zdá za slušné, aby již to k konci bylo vedeno. A což jsi mi pstruhuov a koroptví poslal, to jest mi přineseno, a rád bych, aby po této neděli brzo některé se zvieře zabilo; než onehdajší jelen nebyl jest tlustý, a nyní má bývati jelen najtlustší. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři Adamovi Rausndorfovi z Plakvic, hajtmanu na Krupce, mému milému.

987.

Domlouvá radě města Olomouce v příčině jich neušetřeného chování k jeho služebníku ɔc.

Na Teplici 1532, 3. srpna. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přátelé milí! Oznámeno jest mi, když jest urozený vladyka Jan z Borku, služebník muoj, na místě panny abatyše kláštera sv. Jiří na hradě Pražském před vámi byl, že jste k němu se tak měli, čehož jsem se do vás nenadál, poněvadž od drahně let vždycky jsem se k vám rád

v dobrém přátelstvie zachovával, ježto i předci vaši, ač jsú-li ještě živi, toho jsú vědomi byli a snad ještě někteří v paměti to máte; i není to dobrá odměna, abyšte takovú kvapnost proti služebníku mému měli předse bráti jemu k lehkosti. A při tom jiného znáti nemohu, obmejšlejíce také nějaký muoj posměch, kteréhož se buohdá v pravdě od žádného nebojiem. A rád bych to věděl, proč jste to učinili, neb také té naděje nejsem, aby v té při, o kterúž jest on před vámi byl, to za právo býti mělo; nebo i o tom držiem, že Lutrovo učení proti řádóm starobylým křesťanským nikda jest pojato nebylo a není v práva křesťanská, aby v tom měla býti rovnost s jinými křesťany, kteříž sobě řády křesťanské váží a je zachovávají. A nezdá mi se podobné, aby jeho následovníci, kteříž se jeho učením spravují a jeho skutkuov následují, měli tak připuštěni býti k přísaze, jako praví křesťané; neb poněvadž on přísahu přestúpil a mnozí následovníci jeho, kterak jest podobné, aby jí sobě vážiti měli takoví, jakým jest úmyslem a proč od pravých křesťanuov přísaha pro ujištění pravdy ustanovena, kteréž ne obecně, ale z příčin slušných v některých věcech užieváno býti muože mezi pravými křesťany. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Olomúce, přátelóm mým milým.

988.

Janovi st. z Wartmberka o Jachymovi z Malzounu a Rudolfovi z Bínu.

Na Teplici 1532, 4. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Vězte, pane přieteli muoj milý, že před včerajšiem přineseno mi psaní od pana Joachyma z Malzounu, kdež mi oznamuje, že tohoto času ke mně přijeti nemuože, předkládaje v tom Turky, a také že by jemu Slezáci na tento čas z země této vyjeti nechtěli dopustiti, dokudž ta těžkost s Turky jest. Než jiného mi času neuložil, kdyby potom ke mně přijeti chtěl. Pak již toho na tento čas nechati musím, nežli snad někteří pod jmenem Turka mohou se více obávati těžkosti od některých křesťanuov nežli od Turkuov. A což se dotýče pana Rudolfa z Bínu a strýce JMti, snad nyní nebude mezi vámi žádného jednání, nebo bych již nerad dlúho zde byl, nebo mám blíže z Blatné do Vídně nežli odsud. A prosím vás, pane přieteli muoj milý, co o tom víte, oznamte mi, brzo-li by měl císař Římský a král pán náš JMt u Vídni aneb v Linci býti. Dán na Teplici v neděli před sv. Osvaldem léta ↄc XXXII.

Urozenému pánu, panu Janovi staršiemu z Wartmberka ↄc, najvyššiemu mincmejstru hor zlatých královstvie Českého, panu přieteli mému milému.

989.

Václavovi Trčkovi z Vítence, aby pečeť na dlužný list Jindřichovi Konarovskému z Libanic přiložil.

Na Teplici 1532, 4. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Trčko milý! Dal jsem udělati list Jindřichovi Konarovskému z Libanic na sto kop gr. č.: i žádám tebe, že k tomu listu pečeť svú přiložieš, a já tebe buohdá vyvadiem beze všie tvé škody. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vítence a na Ploskovicích, mému milému.

990.

Jiříkovi Bachtlovi z Pantenova o výpravě proti Turku ɔc.

Na Teplici 1532, 4. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Bachtl milý! Což se toho tažení na Turky dotýče: již mi se zdá tu věc na místě postaviti, ač podle novin ještě neviem, přišlo-li jest k té potřebě, ale již ve jmeno boží nezdá mi se tiem protahovati; a protož moji z Blatné mají vytáhnúti v sobotu najprvé přieštie na den sv. Vavřence, a za jiné nemám, než že v Praze budou na Hradčanech na zajtří v neděli od dneška v témž dni; a jestli-že se budou moci vypraviti, rád bych, aby z Prahy vytáhli potom hned v pondělí. I kterakť jsem prvé psal, rád bych, aby do Prahy prvé přijel tiem zážeji v neděli od dneška v témž dni, aby také pohleděl na ty pěší, kteříž jsú mi v Praze zjednáni, aby byli dobře zbrojni, jakož jsem Kroupovi o to prvé dostatečně psal i nyní připomínám, a také jsem rozkázal jim zavdati na puol druhého měsíce; jakož když budeš v neděli v Praze, chciť to všecko šíře skrze své poselstvie oznámiti. A což se dotýče těch dvú vozuov, kteréž máš ze zboží Lyského poslati: ty ať jsú také v neděli v Praze, totižto jeden vuoz bez pěšiech, poněvadž k němu v Praze pěší přidáni budou, a druhý vuoz, při tom mají býti tvoji pěší a jiezdný a něco více, jakožť sem prvé psal; než proto ještě kaž nechati místa prázdného jednomu aneb dvěma pěšiem při tom voze.

Což se toho Horňateckého dotýče, velmi bych již rád ty peníze měl, poněvadž toho pilně potřebuji, a nemuože-li býti prvé, ale že by je s sebú měl, když do Prahy pojedeš, jakžť píši, a co tam na ten čas pro mú potřebu utratieš, to ať jest na muoj náklad. A nyníť mi se více psáti nezdálo, poněvadž chci k tobě, jakžť oznamuji, do Prahy poslat. A žádám tebe, že k tomu listu pečeť svú přiložieš, kterýž jsem dal udělati Jindřichovi Konarovskému z Libanic na sto kop gr. č., a já tebe buohdá z toho beze všie tvé škody vyvadiem. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři Jiřiekovi Bachtlovi z Panthenova a na Liblicích ɔc, mému milému.

991.

Šebestianovi Kroupovi z Kamenice o výpravě drábů proti Turkům.

Na Teplici 1532. 4. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Kroupo milý! Jakož jsi mi psal, což se těch drábuov, kteréž jsi mi zjednal, dotýče: i té jsem k tobě i k niem naděje, že se tak zachovají, jakž na dobré náleží, a jiným škod činiti nebudou mimo zřízení a svolení zemské ɔc. A vozové již vojanští budou buohdá konečně na Hradčanech, tak za to mám, tuto neděli po sv. Vavřenci od dneška v témždni, a potom budete moci hned táhnúti snad na zajtří; než ať již drábi vozníky opatrují, kteříž budou, pokudž jest za slušné, bez mého nákladu, tak jakž býti má, kterak jsem s tebú zuostal. A což se špíže dotýče: něco chci obmysliti, což by býti mohlo, ale ještě neviem co; pak cožkoli bude, té jsem naděje, že to za vděk drábi přijmou; než to sám znáti muožeš, že někomu snáze jest dáti špíži na jeden vuoz, by pak předal, ke XX^{ti} nebo k XXV drábóm, nežli mně k několika vozóm snad na $II^{1}/_{2}{}^{C}$ drábuov. A poněvadž oni drábi! v tomto ve všem času měli jsú vuoli svú živnost vésti, kterúž prvé před sebú měli a ještě mají, až do svatého Vavřence, tehdy neznám, aby na tom měla jim jaká těžkost býti. A již poručil jsem jim peníze bez meškání dávati, a máť je dáti Jan Šváb, neb mám za to, že jsú již jemu z Blatné penízi posláni: i zdá mi se, že snad takto muože býti, aby s každým desátkem k němu k Janovi Švábovi přišel, aby jim na puol druhého měsíce zavdával, a potom aby v pondělí ráno po sv. Vavřenci všickni se ukázali každý v své zbroji; neb já ještě do Prahy poslati chci, kto by na mém místě měl na ně pohleděti, aby se již ta věc pěkně zřídila a opatřila, jakž na to náleží, a ten den aby předse ve jmeno boží táhnuti mohli; a od toho dne, když vytáhnou, kterak jsem s tebú zuostal, má jim služba počíti jíti.

A věřiemť, že to pilně opatřieš, aby měli dosti zbroje, jakž na koho přísluší, pavezníci i kopiníci a střelci; aby sobě také dobře hlavy opatřili zbrojí, přední a zadní kus aby také měli; a což se pavez a jiných věcí dotýče, to má býti z Blatné přivezeno; i hakovnice aby na každém voze po dvú bylo, i dva praporce a stan; a také tam psal jsem i o pišce a o bubeníka. A posélámť také psaní k drábóm, jestližeť se zdá za potřebné, daj jim je. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Sebastianovi Kroupovi z Kamenice, mně milému.

A věz, že mám jednoho dobrého muže pěšieho, kterýž s Blatenskými vozy přijeti má, a praví, že jest dobrý dráb a hodný: i budeš-li moci, rád bych, aby jeho učinil desátníkem mezi některými svými drábу; a zdá mi se, že jemu řiekají Jan Koznar.

992.

Vilímovi Ilburkovi z Ilburka v příčině dání mu jistoty.

Na Teplici 1532, 4. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Nadál jsem se, že jest vám ode mne jistota udělána za oba diely anebo poslána, což se pana Břetislava Švihovského a pana Adama z Šternberka dotýče, kdež jsú rukojmové za pana Viléma Švihovského: i kterakkolivěk jest, jestli-že jest který z těch rukojmí pominut, tehdy, pane přieteli muoj milý, za to vám přiřiekám, že vám to dáti chci při sv. Havle. Než stal-li jest se tuto omyl, když vám druhý diel ujistiem, žádám za to, abych hned z toho ze všeho kvitován byl, aby se mohlo potomnieho omylu v tom uvarovati. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Vilémovi Ylburgkovi z Ylburgka a na Ronově ɔc, panu přieteli mému milému.

I žádám vás, že sobě toho neobtížiete, pane přieteli muoj milý, že vám nyní tak krátce píši, jsa dobrými přátely na tento čas zaneprázdněn, ač naději se, že jest nyní k té potřebě za dosti.

993.

Jetřichovi Raichlovi z Raichu o dodání jistoty Vojtěchovi z Pernšteina.

Na Teplici 1532, 5. srpna. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Urozený vladyko milý! Věz, že již k tomu listu přiložil jsem svú pečeť i také pan Šebastian z Wajtmille, kterýž má býti od nás na místě sirotčím páně Buštěhradského panu hofmistrovi najvyššiemu, také na místě sirotkóm pana Václava Kafunka: pak již, kdyžť se bude zdáti, opatř to, aby toho listu bylo dodáno panu hofmistrovi, kdyžť Jan Šváb dá ten list; a jestliže jest, jakž se naději, prve jaká jistota na tu summu byla, přijmi ji a schovaj pro paměť a budúcí potřebu. Dán na Teplici v pondělí na den sv. Osvalda léta ɔc XXXII.

Urozenému vladyce Jetřichovi Raychlovi z Raychu, příteli milému.

Léta božieho M°V^cXXXIII°. Toto jsú registra léta téhož Xtá, do kterýchž se vpisují přípisové listuov poselacích, kteříž se píší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné ɔc od úterého před hodem slavným božieho na nebesa vstúpení a jinak po svaté panně Žofii. [1533, 20. května.]

994.

Michalovi Slavatovi v příčině panny Elšky dcery paní Kostkové ɔc.

Na Blatné 1533, 20. května. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečíslov.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře

měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane přieteli! Zdálo mi se vám toto oznámiti, že jest paní Kostková, vdova, učinila psaní panně Elšce, dceři své, než toho neviem oč. Nežli jestliže jest o to psala, oč jste s ní podle žádosti mé mluvili, aby se ta věc tvrdila a v tom překážky neměla, tehdy byl bych toho vděčen i také skutečně to vyplnil, což jsem vám oznámil, i také ve všem se přátelstvie ku paní zachoval. Než tomuto jsem porozuměl, čehož mi se nezdálo před vámi tajna učiniti, jako by paní k tomu namítala, že by pannu Elšku na Litomyšli ráda viděla, dotazujíci se, brzo-li tam pojede, ač snad o to nepsala, nežli spíše vzkázala. I zdá-li se vám, pane přieteli muoj milý, něco sami od sebe paní Kostkové o to napsati anebo vzkázati, to již k vašemu rozvážení připouštiem, nebo mi se proto vždy zdá, kdyby tak bylo, že by radši pannu Elšku viděla jinde nežli na Blatné, že by to nebylo přátelsky ani náchylnost ta, kteráž k tomu spřieznění přátelskému náleží. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane přieteli muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné v uoterý před hodem slavným Božieho na nebesa vstúpení léta ↄc XXXIII.

Urozenému pánu, panu Michalovi Slavatovi z Chlumu z Košmberka a na Kostelci ↄc, panu přieteli mému milému.

Jakož jste mi také, pane přieteli muoj milý, psali, což se koní dotýče: i ač ten kuoň od Arnošta lantfojta jest ještě na hříběcí nemocen, než ta jest naděje, že bych jej vám mohl poslati v témždni; i zdá-li se vám, že by v čas býti mohl, tehdy jej rád pošli. A což se Straky dotýče, mám za to, že by ne velmi zbuojněl; než proto, kterak se vám zdá, tak rád učiniem v tom ve všem i syn muoj. A co jest v tom vašeho úmyslu, žádám, oznamte mi to při tomto poslu.

995.

Petrovi Sudovi z Řenec o půjčce peněz.

Na Blatné 1533, 20. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečíslov.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný přieteli milý! Což se toho jednání mezi námi o Teplici dotýče, i jistě bych rád tiem neprodléval, nežli v pravdě neznám toho, aby beze mne kto jiný mohl to s tebú na místě postaviti; nežli buohdá budu na hradě Pražském brzo některý den po těchto suchých dnech, i tu bychme mohli mezi sebú jednati a, dá-li pán Buoh, dokonati. A což se peněz dotýče mně puojčení, toto jest v tom při mně, že bychme předse jednali mezi časem nynějšiem a svatým Havlem, což se Teplice dotýče; a jestliže brzo dokonáme, tehdy dobře, neb na tento čas žádných tam zvláštniech duochoduov není, jakž jest sv. Jiří minulo, leč budou-li se začínati o svatém Janu, ješto aby se tiem jednániem několiko nedělí prodlelo, neznám na tom na duochodech žádné ujmy, ač i tomu by se cesta najíti mohla, aby i v tom žádná ujma nebyla tobě ke škodě. Pakli bychme se vždy o to, ač té

naděje nejsem, srovnati nemohli, tehdy, což by mi puojčil několika tisíc kop gr. č., chtěl bych to ujistiti a zapsati na Krupce a na tom na všem zboží s komorníkem uvázání, nedal-liť bych, přieteli milý, toho jistiny i s úrokem, coť bych dlužen byl na den sv. Havla najprvé přieštieho, aneb ve dvú nedělí potom, aby se v to uvázal s komorníkem, aneb tvoji dědicové, a dotud držel, dokudž bych toho všeho nedal a nezaplatil i se všemi náklady pro mé nedání vzatými, jakž jest za řád a za právo. A za Krupku, podle toho fraymarku na Sýcov a co jsem k tomu přidal, dal jsem XXX^M ẜ na míšensko, kromě Teplického zboží, kteréž jsem zvláště koupil. I zdá mi se, přieteli milý, že bych tebe v tom dostatečně opatřil. A Krupka již jest mé dědictvie, a ve dskách zemských mám to zapsáno; ač i to bych chtěl doložiti a dskami zapsati, by-li by z toho čeho jakým právem vyveden, aby i v jiné statky mé s komorníkem se uvázati mohl a dotud držeti, dokudž bych toho všeho, jakž se napřed píše, nedal, ješto mimo to lepší jistoty neviem. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Petrovi Sudovi z Řenec a na Zdechovicích, přieteli milému.

996.

Bohušovi Kostkovi z Postupic, aby k němu na Blatnou v příčině dcery panny Elšky přijel.

Na Blatné 1533, 20. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Když jsem v Praze času minulého byl, tomu jsem byl srozuměl skrze jednoho přietele, že by paní mátie panny Elšky chtěla býti anebo byla mým dobrým přietelem, ješto jsem toho vděčen byl a také bych se rád jí v dobrém a v skutečném přátelstvie zachoval. Než jest-li to tak samo v sobě, kterak mi bylo v Praze praveno, mám poněkud v tom omyl a za to mám, pane švagře muoj milý, majliem-li se čili nic, že tomu brzo srozumíte; neb bude-li vám panna Elška psáti, žádajíci, aby na Litomyšl jela, abyšte po ni poslali, žeť by to z mateře její přišlo, nebo jest u ní nedávno zde poselstvie měla. A jakž koli jest, o tom nepochybuji, že podle našeho spolu zuostání na ten čas ke mně přijedete, abychme se potomniech spletkuov, dá-li pán Buoh, uvarovati mohli, ktož snad v tom více své nežli panny Elšky dobré obmejšlie; a již budu vás, pane švagře muoj milý, zde na Blatné k tomu času podle našeho spolu zuostání čekati. A pán Buoh všemohúcí rač se nám dáti spolu štastně a ve zdraví shledati. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Bohušovi Kostkovi z Postupic a na Litomyšli ɔc, panu švagru mému milému.

17*

997.

Václavovi z Dobrovítova o některých poddaných Krupeckých, kteříž svátků zasvěcených nesvětili, o sirotcích a jiných záležitostech.

Na Blatné 1533, 20. května. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. a neč.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Jakož jsi mi psal, což se lutrovstva a Krupeckých a jiných na tom zboží dotýče: i kteříž se tak zachovávají, jakž na dobré křesťany náleží, toho jsem vděčen, než kteříž by z toho vystupovali, nerad bych toho snášel. Jakož kdež jsi mi oznámil, kterak jsú někteří vorali a obilé zavlačovali na den sv. Filipa a Jakuba a na den sv. Zykmunda a že jsi je dal zurukovati: i dobře jsi učinil, a když buohdá budu na Krupce, ať se přede mnú stavějí, když se jim toho den oznámí. Neb ač svatého Zykmunda ne všudy vuobec světí, nežli v Čechách, ale dny apoštolské ustanoveno jest řádem křesťanským světiti vuobec ve všem křesťanstvu.

Což se mého příjezdu a syna mého na Krupku dotýče, toho jsem úmyslu, abych na ten čas najvíce na Krupce byl, a bude-li mieti také přijeti manželka syna mého, toť chci potom oznámiti, jakož i před sebú chci někoho napřed, dá-li pán Buoh, některý den poslati. Také což se dotýče peněz, komu by měl co dáti, již to opatř, jakž muožeš, i zvláště což se pana Zykmunda Dubského dotýče. A jakož jsi mi také psal, což se dotýče Kašpara Kauče, i toho nyní tak ponechávám, až buohdá na Krupku přijedu, jestliže bych tu věc na čem slušném postavil, což se Rosndorfa dotýče. Nežli což se dotýče Ješka Pištěnského, toho jsem od něho vděčen, co mi puojčiti chce, a také chci jemu to ujistiti rukojmiemi v tom kraji. A což se Kostomlatských dotýče, za to mám, že jest Vaňkovi dáno skrze Švába v Praze X ℔ gr. č. úroku; než jestli také druhých X ℔ gr. dáno, toho nepamatuji, nežli muožeš se toho na nich dověděti, co jest dáno aneb co ještě nic.

Jakož jsi mi také psal, což se té vdovy, jako umřela, dotýče a France Švercle z Staré Hory, psal jest mi o to kníže Jiří JMt; i dal jsem na to odpověď, že se chci na tu věc šíře vyptati, a když buohdá na Krupce budu, JMti na to odpověď dáti, a protož již toho tak ponech až buohdá do mého příjezdu. A jakž jest mi také o to něco psal Asman Švercl, i odlož jemu toho také do mého tam příjezdu, poněvadž tomu Francovi Šverclovi také dotud odložil jsem. Nežli z knížecího psaní srozuměl jsem, jako by pro mne a pro mé poddané takové všecky věci v Míšnie činěny byly, kto má k čemu z mých spravedlivost, ale z tvého psaní jináče jsem vyrozuměl; a protož, když buohdá na Krupce budu, vyrozumiem těm všem věcem šíře.

Jakož také psal jsi mi, což se sirotkuov Hajbnarovských dotýče: i takto mi se zdá, poněvadž starší bratři nechtěli by smlúvy držeti, aby oběma stranám oznámil, že máš ode mne poručení, aby těm mladšiem sirotkóm nedopouštěl statku utráceti,

nežli aby sobě smlúvu drželi; než proto z které příčiny ti starší bratři nechtěli by té smlúvy držeti, aby to na mne mohli vznésti, když buohdá na Krupce budu, a já chci tu věc spravedlivě rozvážiti; než dotud aby sobě to drželi na ten spuosob, jakžť oznamuji. Což se dotýče toho sirotka bláznového ɔc: i věz, že jest se mnú také o to mluveno v Praze; pak poněvadž ten člověk panny převory Světecké, což jsem na její žádost svolil, toho nechce býti snad vděčen, budu věděti to kterak opatřiti, toliko aby ta věc měla prodlení až buohdá do mého příjezdu, šířeť pak v tom chci muoj úmysl oznámiti. Než proto se na to vyptaj, kterak se ten sirotek opatruje, nebo mohl by tak učiniti ten člověk, při kterémž jest, že bych snad i do svého příjezdu toho neodkládal. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi z Dobrovítova, hajtmanu na Krupce a na Teplici ɔc, mému milému.

998.

Janovi Švábovi z Chvatliny o dluzích, o poslání listů ɔc.

Na Blatné 1533, 20. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečíslov.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Švábe milý! Což se Jana Škorně dotýče, o tomť jsem již prve psal, aby to některak opatřil, aby pan Břetislav z toho napomínán nebyl. Také což se dotýče pana Malovce, vieš dobře, že jemu nejsem nic dlužen, než což jsem byl dlužen Benešovi Fišarovi, toho on ve dskách nemá, a tak nejsem jemu na tento čas nic povinen dáti. Nežli proto byl bych tomu rád byl, aby o jeho věc s židy dobře zjednal, neb mi také on Malovec něco o to psal; i dal jsem jemu odpověď na tento rozum, muože-li sobě to u židuov zjednati, aby se jemu od nich čekalo anebo puojčilo, že bych na slušný zpuosob chtěl za něho slíbiti. Což jsi mi oznámil o panu Žabkovi a o Zykmundovi Kafunkovi, tomu jsem porozuměl; a za to mám, že proto muoj posel z Vídně prodlévá se vrátiti, že jest čekal na pana Žabku. Také což se pana komormejstra dotýče, jedné ať jest mi jistě dáno na suché dni najprvé příštie, již bych dotud čekal. Což se dotýče pana Sebastiana z Wajtmille, poněvadž vieš, co jest mi psal, toho při tom nyní nechávám. A Zejdlice žádaj, ať dá těch L ſſ͘ míš., neb jsem jemu toho čekal duověrně, že na tento čas to budu mieti od něho; než kdybych peněz pilně dávati od sebe neměl a byla jeho potřeba, rád bych jemu i připuojčil, ale neznám té potřeby a rád jemu toho přeji.

A jakož jsi mi psal, že by se nějaký na mne rozsudek stal pro Vencelíka: i oznam jemu to, že jeho žádám, aby mne v tom opatřil, též také zvěz, pro koho jiného druhý na sebe přísudek mám.

Posélámť ted listy: jeden má býti panu Slavatovi, druhý panu Bohušovi Kostkovi a třetí panu Petrovi Sudovi. I pošli jim je brzo po jistých posliech, a k každému z nich zvláštnieho posla pošli; a od koho budu mieti jakú odpověď, pošli

mi to brzo, nebo ta psaní jsú o dosti pilné věci. A teďt posélám také, co jsem psal hajtmanu na Krupku a na Teplici: i pošli jemu to. A také na psaní Bachtlovo prvét jsem odpověď poslal po Jiřiekovi Dvořeckém. A také před tiem poslal jsem k tobě maléře posla s některými psaními, ještoto za to mám, žeť jest již toho dodáno. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Když toto jiné byl jsem dal napsati, tehdy posel z Vídně vrátil se a dodal mi psaní od krále JMti i od pana Žabky, jakož o té věci chciť něco šíře oznámiti, když toho posla odsud zítra buohda do Prahy vypraviem.

999.

Hynkovi Šicovi z Drahenic v příčině sporu o meze gruntů s Běšíny.

Na Blatné 1533, 20. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Jakož času některého byl jsem tebe žádal, aby vyjel na ty grunty, kdež nějaký jest rozdiel o meze mezi Běšíny, jako jsú na Bělčicích, se mnú, a poněkud snad i mých poddaných v tom se dotýče: než poněvadž na ten čas žádné jest se o to srovnání nestalo, i svolili jsme se o jiný rok, a některé dobré lidi k tomu volili i také tebe. I žádám tebe, přieteli milý, že také na to vyjedeš a ráno v Bělčicích pro tu potřebu budeš v outerý po hodu božieho na nebesa vstúpení najprvé přieštie [27. května], aby také spolu s jinými na to vyjel. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Hynkovi Šicovi z Drahonic a na Zbynicích, přieteli milému.

1000.

Janovi Švábovi z Chvatliny, že král do Prahy přijeti má, při němž o věci své povlovně jednati chce ɔc.

Na Blatné 1533, 21. května. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Švábe milý! Tento posel, kterýž u Vídni byl, poněvadž tam něco prodlel, učiň jemu za to něco, cožť se zdá slušného, neb za to mám, žeť jest tam na své tráviti musil, a od chuoze také jemu doplať. Od krále JMti mám psaní, kteréhožť teď přípis posélám z té příčiny, aby věděl, co mi ráčil za odpověď dáti, než jiným netřeba toho ukazovati; než proto ještě toho jsem úmyslu, JMKské psáti a poslati o ty své věci povlovně i také svú potřebu oznámiti, i také že toho škodu mám, že mi se tiem prodlévá. A z psaní pana Jiřieka Žabky srozuměl jsem, jakoby král JMt měl brzo do Čech přijeti na hrad Pražský okolo tří neb čtyř neděl najdéle; i jestliže by jací forierarové před JMKskou do Prahy po některých dnech přijeli, oznam mi to při jiném poselstvie.

Což se dotýče pana Neustupovského, které by měl od něho peníze vzíti: i jest někde bytem okolo Sedlčan, kterak jsem zpraven, i mně se nezdá, aby nyní o to jezdil; než nemuože-li on sám toho přinésti anebo poslati, tehdy ale kdyby k tomu přivedl, aby to přinesl anebo poslal při těchto suchých dnech najprvé příštiech. A jakožť píši, že bych k králi JMti poslati chtěl, i chci odsud z Blatné posla poslati, ježto také umějí do Vídně choditi. Dán na Blatné v středu před hodem slavným božieho na nebesa vstúpení léta ɔc XXXIII°.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny mému milému.

Byl jest mi učinil psaní pan Jan Malovec, kteréhož jest mi dodáno od jeho posla, ježto z Wintrberka jda anebo jeda, měl se u mne zase zde na Blatné staviti; než poněvadž ještě u mne zase nebyl a neviem již, bude-li, i posélámť ten list, co jsem jemu psal, a jestli ještě v Praze on pan Malovec, kaž jemu ten list ode mne dáti.

1001.

Paní Anně Poklopové o jejím požadavku u Smiřického.

Na Blatné 1533, 21. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečíslov.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Paní Anna milá! Jakož jsi mi psala, což se pana Zigmunda Smiřického a L ſſ gr. dotýče: i byl jest na tom, žeť jest dáti chtěl, a byl bych to učinil na jeho místě, než že v tom byl jest mezi niem a mnú soud, že jest ke mně prosoudil tisíc kop gr. č. věnniech, a tak tudy ta věc na ten čas se mne sešla; než když, dá-li pán Buoh, budu v Praze, jakož po suchých dnech brzo bych býti tam měl a on tam také býti má, i chci o to s niem mluviti, aby se to mohlo na místě a na konci postaviti. A zjednám-li co anebo na čem s niem zuostanu, chciť to oznámiti, a jestliže bych nezjednal, tehdy potom mohla by k němu jeti a o to jednati, poněvadž jest toho úmyslu byl prvé, že snad ještě bude; než přijde-li k tomu, za to mám, že pan Smiřický bude chtieti, jakož mi se zdá za slušné, aby ty, což by od něho vzala, toho k své potřebě užievala, a muž tvuoj aby tobě toho nemohl utratiti, neb kterak jest se v takové věci i prvé zachoval, i na to se chci dáti ptáti; ač proto jest ta věc opatřena, když by k tomu přišlo, aby věděla, kde své najíti. Datum ut supra.

Paní Anně Poklopové z Horaždějovic ɔc.

1002.

Františkánům v Kadani, aby budoucí kapitola v klášteře Horaždějovském držána byla.

Na Blatné 1533, 21. května. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečís.

Velební otcové, přátelé milí! Spraven jsem, že času tohoto máte držeti kapitolu v Kadani v klášteře vašem. I žádám vás, přičiňte se k tomu mezi otci a bratřiemi

zákona vašeho, aby potom, kteráž bude mieti najprvé kapitola býti, byla držána v klášteře Horaždějovském; a já chci rád to tak opatřiti, aby otcové a bratří zákona vašeho, kteříž tu budou, měli také o čem tu býti, dokudž toho potřeba bude; jakož poručil jsem otci Jozefovi, kazateli Horaždějovského kláštera, o to s vámi šíře mluviti, jsa té naděje, že tuto mú žádost naplníte. Dán na Blatné v středu před hodem slavným božieho na nebesa vstúpení léta ɔc XXXIII°.

Velebným otcóm, ministru a difinitoróm kapitoly Kadaňské zákona sv. Františka ɔc provincí České, přátelóm mým zvláště milým.

1003.

Josefovi kazateli Horaždějovského kláštera o témž a o růžovou vodu.

Na Blatné 1533, 21. května. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. a neč.

Ctihodný otče, kazateli milý! Psaní od vás jest mi dnes dodáno, a teď vám posélám psaní k otcóm zákona vašeho, maje toho žádost, aby kapitola, kteráž najprvé po Kaďaňské býti má, byla držána v klášteře Horaždějovském. I žádám vás, že o to budete mluviti a to jednati podle zdání a rozumu vašeho; a já, dá-li pán Buoh, slušně otce a bratří opatřiem potřebami, kteříž na té kapitole budou, jakž na to náleží. Než neviem, dobře-li jsem svrchu nápis udělal, co jim otcóm píši; pakli by se vám zdálo kterak jináče, žádám, oznamte mi a to psaní zase pošlete, a já poslu káži zaplatiti od chuoze a dáti to jináče napsati a vám zase to poslati. A na tento čas nic takového neviem psáti mimo to, což vám oznamuji. Datum ut supra.

Ctihodnému otci Jozefovi, kazateli Horaždějovského kláštera, mému zvláště milému.

A tomuto bych rád byl, aby ta kapitola netrefila se o suchých dnech, kterážby v Horaždějovicích býti měla, nežli před tiem, anebo potom po některých dnech, nebo bych, dá-li pán Buoh, rád sám při tom osobně byl; než poněvadž o suchých dnech obyčejně bývávám v Praze, tehdy mohla by jedna věc druhé překaziti, že bych nemohl na obé býti. A jestliže by pan Jindřich Švihovský, švagr muoj, také co žádal, aby kapitola v Horaždějovicích byla, také jest k tomu vuole má, aby se jeho žádost oznámila; pakli toho nebude žádati, tehdy ode mne žádejte, jakž vám o to píši.

A tomuto poslu rozkázal jsem dáti na tu věc, oč jste mi psali, XV gr. č.; pakli by málo bylo, chci rád více přidati, a to, což posélám, kažte od něho vzíti.

A také posélám k vám jiného posla svého a žádám vás a otce gardyana, máte-li ruožovú vodu pálenú, že mi ji pošlete po tom mém poslu, a chcete-li mi co při tom více napsati a oznámiti, muožete to učiniti, že jiného posla nebude potřebí posélati; neb když jsem vám psal, tepruva jsem zvěděl, že vody ruožové potřebuji, a protož také svého posla odsud z Blatné posélám.

1004.

Janovi Švábovi z Chvatliny o zaplacení Kollárovi.

Na Blatné 1533, 21. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála ↄc. Švábe milý! Posélámť teď list, kterýž jest mi psal Blažek Kollár, obsílaje mne do ležení k ponděliemu příštiemu, jakož z toho listu tomu šíře porozumieš; a také o touž věc list jest mi přinesen od Pražan Staroměstských, ten jsem zase tomuto poslu dal. I posélámť teď list vajvodní, ač bude-liť se zdáti vyvésti v ten pondělí jmenovaný, anebo jemu ty peníze dáti, jestliže je na hotově máš, neb poněvadž nechce čekati téměř [. . . .] jeho odbýti, pak již tu věc opatř jakž rozumieš. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

1005.

Janovi z Gutšteina o půjčení peněz.

Na Blatné 1533, 21. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Jakož byl jsem vám psaní učinil o to, co jest mi pan Jan Muchek oznámil, oč jest s vámi mluvil, což se mně peněz od vás puojčení dotýče: i kterúž jste mi na to odpověď dali, toho jsem od vás vděčen, a rád vám se zase přátelsky odplatiti chci a do sv. Havla některak svú věc opatřiti. A což mi při tom času puojčíte, to vám slušně ujistiti do několika tisíc rád chci, tak jakž jsem srozuměl, že mi puojčiti chcete; než jestliže byšte na tento čas mohli jakú summu mieti od pánuov z Rožmberka, tak jakž jest byl anaděje, žádám vás, oznamte mi; nebo co byšte mi i nyní puojčili, jsa toho vděčen, chtěl bych vám to dostatečně ujistiti a potom ostatek, co byšte mi připuojčili při svatém Havle najprvé přieštiem. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Janovi z Gutšteina a na Čečovicích, panu přieteli mému milému.

1006.

Jindřichovi z Risenberka, že platnéř k němu přijde; o lipany.

Na Blatné 1533, 21. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Jakož jste mi psali o plathnéře: i ještě jest něco nemocen, než naděje se, že okolo dvú nedělí bude se lépe mieti na svém zdraví, a na ten čas bez obsélání že chce k vám rád přijíti podle mého rozkázání. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka, Švihova a na Rabí ↄc.

A jakož jste mi psali, že mi poséláte několik pečených lipanuov: i mám za to, pane švagře muoj milý, komuž jste o tom poručili, že jest na to zapomenul.

1007.

Břetislavovi z Risenberka, že na Rabí přijeti nemůže.

Na Blatné 1533, 22. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Jakož jste toho žádost měli, kdybych na Velhartice jel, abych se u vás na Rabí stavil anebo nocleh měl: i rád bych to učinil, než v pravdě nyní málo mi času zbývá, abych mohl to učiniti, neb jsem těchto časuov mnoho zaneprázdněn rozličnými věcmi. A protož vás žádám, že mi za zlé mieti nebudete, že na tento čas té vaší žádosti nemohu vyplniti. Nežli chci buohdá tuto sobotu odsud na Velhartice jeti a tudy k Horaždějovicóm zajeti. I jestli vám možné, rád bych, abyšte mohli v Horaždějovicích býti v sobotu okolo XVte hodin, nebo o některé věci měl bych s vámi rozmluviti, i což se pana Viléma bratra vašeho a švagra mého dotýče. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné ve čtvrtek na den hodu slavného božieho na nebesa vstúpení léta ɔc. XXXIII°.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

1008.

Jindřichovi z Risenberka, aby na Horaždějovice přijel.

Na Blatné 1533, 22. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Zdálo mi se vám, pane švagře muoj milý, oznámiti, že, dá-li pán Buoh, tuto sobotu chci na Velhartice jeti a k Horaždějovicóm zajeti. I kdybyšte mohli, rád bych tomu byl, tam v Horaždějovicích býti ten den okolo XVte hodin, rád bych se tam s vámi shledal a něco rozmluvil s vámi o některé věci, i což se pana Puothy, strýce vašeho, dotýče. A z lipanuov vám, pane švagře muoj milý, kteréž jste mi poslali, děkuji. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

1009.

Albrechtovi z Radovesic, že na Velhartice přijede.

Na Blatné 1533, 23. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Posielám teď napřed před sebou na Velhartice Jana z Borku, služebníka svého, a bohdá tam i s synem svým zajtra

k večeři přijedeme. A proč sem jeho napřed poslal, poručil sem jemu, ať by oznámil, i také koho sem viece při něm poslal, mát to vše oznámiti, ještoť nezdáloť mi se potřebie tuto o tom šíře psáti. Dán na Blatné v pátek po hodu slavným božieho na nebesa vstoupení léta ɔc XXXIII°.

Uroz. vladyce Albrechtovi z Radovesic, purkrabí na Velharticích, mému milému.

1010.

Václavovi Trčkovi o zaplacení Martě, o smlouvě o Ploskovice.

Na Blatné 1533, 23. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Trčko milý! Jakož jsi mi psal, že by paní Marta chtěla od tebe sto kop gr. č. mieti, kteréž jsi jí dlužen: i dávám k tomu vuoli, jakož Švábovi to oznamuji, ať by bylo na tom vyraženo, co mi ona má puojčiti, totižto V^C ſſ gr. č.; pakli bych mohl to zjednati, aby mi k těm V^C ſſ gr. také toho sta kop gr. připuojčila, tehdy chtěl bych jí jedno s druhým ujistiti a úrok z toho dávati, a co by ještě vajše tobě nad to dáno býti mělo, tak jakž jsi mi napsal, snad XXXI½ ſſ gr. č., i při suchých dnech chciť to rád také poručiti dáti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vítence a na Ploskovicích, mému milému.

Což se dotýče toho potvrzení královského té smlúvy o Ploskovice učiněné, kteráž jest byla učiněna mezi panem Janem z Rožmberka a konventem Strakonickým se mnú, jakož nepochybuji, že konvent Strakonický takové potvrzení královské má: i hledal jsem toho a přehledal jsem s mistrem Kašparem na kopu krabic anebo více, i ještě jsem toho nenašel, nežli když najdu rád to dáti chci, jedné abych mohl k tomu chvíli mieti, aby se to dohledalo.

1011.

Janovi z Vítence, že psaní o svou věc králi pošle ɔc.

Na Blatné 1533, 23. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Urozený a statečný přieteli milý! Což se mé věci při králi JMti dotýče, co jest mi ráčil na tento čas na mé psaní za odpověď dáti, teďt toho posélám přípis, než jiným netřeba toho ukazovati, však ještě mi se zdálo o to JMKské psaní učiniti, s kterýmž mám úmysl k JMKské dnes do Vídně poslati. Což se dotýče pana Jiřieka Popela a těch vsí, kteréž by panna Lidmila z Klinšteina kúpiti chtěla: i mně se zdá, že se to s těžkem sejde, než přijde-li k tomu, aby to panna koupila, tehdy oč jsi mi psal, což se pana Václava Bechyně dotýče, mohu-li co v tom pro něho učiniti, učiniem rád. Nežli byť pak i od pana Popela on koupil a na mně IV^C ſſ gr. ukázal, učinil bych jemu buohdá tomu dosti, nebo byl jsem také jemu panu Popelovi a bratřiem jeho dlužen okolo II½^M ſſ na míšensko a již jsem tomu dosti učinil a zaplatil, že jim nic dlužen nejsem. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři, panu Janovi z Vítence a na Příbrami, hajtmanu kraje Podbrdského, přieteli milému.

1012.

Lidmile z Klinšteina, aby o prodej statků s Jiřím Popelem z Lobkovic jednala.

Na Blatné 1533, 23. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozená panno, panno přítelkyně má milá. Byšte se dobře měly a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Když jsem byl psaní učinil panu Jiřiekovi Popelovi z Lobkovic o prodání vám těch vsí a statkuov, oč jste se mnú mluvily, i co jest mi zase odepsal, teď vám toho přípis posélám; neb při tom psal jest mi také o některé jiné věci, a při tom mi poslal registra, kteráž vám také tuto posélám. I zdá-li se vám s ním jednati o suchých dnech přieštiech, tehdy jest potřebí, abyšte jemu to brzo oznámili na Bílinu; nežli toto vězte, že já na suché dni na tyto nemohu, tak se naději, v Praze býti, nežli potom po několika dnech. A byl bych vám rád prvé tuto věc oznámil, nežli nedávno pan Popel poslal jest mi ta registra, kteráž vám tuto posélám po jiném poslu nežli po tom, od kteréhož jest jemu ode mne psaní dodáno, ale proto ještě jest dosti času, jemu to oznámiti, zdá-li se vám jemu co psáti a k němu poslati do hodu sv. Ducha. A což bych mohl pro vás učiniti, v tom neb v jiném, rád bych učinil, a mám před sebú zítra buohdá pilný odjezd na Velhartice, a jest odsud z Blatné pět mil, nežli buohda po několika dnech zase na Blatnú přijedu. A rač pán Buoh všemohúcí dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Datum ut supra.

Urozené panně, panně Lidmile z Klinšteina a na Tajnci, panně přietelkyni mé milé.

1013.

Mikulášovi Karlíkovi z Nežetic, že chce ho s Mich. Slavatou srovnati.

Na Blatné 1533, 23. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Psaní, kteréž jsi mi učinil, což se pana Michala Slavaty a tebe dotýče, tomu jsem porozuměl i také těm věcem oc: i tobě k vuoli, též i panu Slavatovi, poněvadž jsem tomu srozuměl z tvého psaní, že jest k tomu také jeho vuole, chci rád přátelským spuosobem to k sobě přijíti a o to jednati a k tomu pilnost přiložiti, mohl-li bych ty všecky věci srovnati, když, dá-li pán Buoh, na hradě Pražském budu; ač zdá mi se, kdyžby k tomu přišlo, aby každá strana ke mně jednoho nebo dva přietele přidala pro snadší srovnání. A toto mé psaní muožeš oznámiti Janovi písaři a služebníku páně Slavatovu, poněvadž jste prvé o to spolu měli rozmluvení. Datum ut supra.

Urozenému vladyce, panu Mikulášovi mladšiemu Karlíkovi z Nežetic, přieteli milému.

1014.

Janovi Švábovi, že králi psáti chce; o nevydání listu obranního oc.

Na Blatné 1533, 23. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Švábe milý! Což se té pře dotýče o krále JMti , oč mám před úřadem purkrabským činiti, a pan Adam z Šternberka: i jestliže soudíme, žádaj předse pánuov rad komory, ať v tom nás opatří, neb jsú povinni místě JMKské; pakli by toho úmyslu nebyli, dožádaj se toho na nich konečně, mi věděl co jistého oznámiti, a také toho se dověz při úřadu purkrabském, co v tom na muoj diel přišlo dostati se dáti. A mám úmysl dnes svého posla k králi ti do Vídně poslati. Pak nebudu-li v této věci, očť píši, opatřen, buďto od pana normejstra aneb od komory, též i pan Adam z Šternberka, tehdy opět znovu JMKské poslati chci, zdali bych i toho něco účasten byl, jakož se pamatovalo tyto křížové ku příkladu nám: jestliže přietel pro přietele neudělá, aby jemu puojčil colika chlebuov, než bude-li předse nezbedný, že pro jeho nezbednost učiní pro o, kdyby pak nechtěl učiniti pro přátelstvie.

Co se pak dotýče mladého Fišara, co o to píši pánóm úředníkóm ke dskám, t ten list posélám i toho listu přípis, aby se věděl v tom dále čím spraviti. Než mi se zdá, aby položil k vyčítání asi kopu gr.; nežli kdyby se mělo dočísti, totižto se ta summa vyzdvihla, by pak i to měl, aby žádal, aby toho nebylo dopúštěno, prvé budu v tom tak opatřen, jakž jim o to píši. Pak již o to jednaj, jakž roz-ieš, aby mi se v tom spletek nestal; a také k tomu mluv, aby páni úředníci listu annieho na mne nevydávali o tu věc, nebo poněvadž nemá býti odpieráno listóm anniem, tehdy mají se dávati s rozváženiem, a tak jest i v práviech zapsáno. Pak o jest zřetedlná věc, na jakém bych já zmatku stál v té věci, kdybych v tom do-tečně od soudu zemského naučením opatřen nebyl, neb jiná jest věc, což se desk týče, a jiná, ktož jest čí člověk, což má na gruntu městském. A držiem o tom, páni úředníci, když jsú tomu slušní odporové, nemají listuov obranniech vydávati, o to naučení v soudu zemském vezmou, anebo najméně od pánuov úředníkuov vyššiech zemských, kteříž své úředníky při dskách zemských mají. Také co jest arovi Benešovi na to a za něho dáno, co jest Kunc dal, toho nyní nepamatuji, ěvadž při mně jeho není; než ten by měl pamatovati, jako jemu bratře řiekal, rýž jest někdy s niem s Benešem Fišarem a někdy sám ode mne peníze přijímal, ižto z mého poručení, jakož i zde kázal jsem dáti za něho za Beneše Fišara hanku, ješto u něho utratil, VII½ ß XV gr. na míšensko. Pak proto to všecko ož jsi mi psal, že jsi panu Janovi Malovci dal, muožeš před pány úředníky po-ěti, neb jsem se na ten čas nadál, že on má ten zápis od Beneše Fišara na sebe vedený.

Což se paní Marty dotýče, nikda jsem nepotřeboval rukojemstvie pana Humprechta ani pana Petra Cíle, nežli chtěl bych učiniti rukojmie, ješto v kraji Plzeňském jsú a odtud blízko: pana Václava Kraselovského a pana Jana Muchka a pana Jana Jeníška a někoho, chce-li čtvrtého, ješto dosti statku má, nechce-li z pánuov, ale z rytieřstva; pakli by vždy jináč nechtěla, tehdy psal bych o to těm dvěma Humprechtovi a Cílovi, chtí-li to pro mně učiniti. Než žádaj ode mne pana Měsíčka, ať ji k tomu přivede, aby k slušnému svolila, však bude dobře u mne svým jista. A jakož jsem jemu psal, aby ke mně na Velhartice přijel: i to jsem z té příčiny učinil, že jsem z jeho psaní srozuměl, že vyjede z Prahy tuto středu minulú. Daj ode mne ceduli Václavovi Trčkovi, jest-li v Praze; a psal jest mi, že jest paní Martě dlužen sto kop gr. č.: i k tomu svoluji, aby těch sto kop gr. č. za něho vyrazil; pakli ona chce mi jich také puojčiti, byl bych toho vděčen.

Pošli ode mne psaní panně Lidmile bez meškání na Tajnec, a daj list pánóm hajtmanóm neb jednomu z nich od hajtmanuov kraje Prachenského, a také kaž dáti list Viktorinovi z Drast, od pana Ješka Strojetického, a ode mne Mikulášovi Karlíkovi a Opicovi druhý. A jestliže páni hajtmané co odpíší hajtmanóm tohoto kraje Prachenského, pošli to brzo sem na Blatnú, nemuožeš-li po tomto poslu, ale po jiném synu mému; a budeme-li ještě na Velharticích, ať tam posel dojde, ač za to mám, že po tomto poslu budeš moci poslati.

A posélámť teď při tomto poslu flaši, i kaž mi kúpiti dobré ruožové vody, což by s tu flaši bylo, a dada tu flaši dobře vymýti, pošli mi tu vodu ruožovú po tomto poslu. Dán na Blatné v pátek po hodu slavném božieho na nebesa vstúpení léta ɔc XXXIII°.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny ɔc, mému milému.

1015.

Janovi Opicovi, aby Vranovský mohl v jeho domě přebývati.

Na Blatné 1533, 23. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Pane Jene, přieteli milý! Kdež jsi psal panu Jaroslavovi Vranovskému, když by do Prahy přijel, aby se jinde hospodú opatřil nežli v tvém domě: i žádám tebe, že jemu toho nebudeš odporen, i také aby při své manželce bývati mohl a býval. A také jsem s niem o to mluvil, aby se slušně zachovával bez prchlivosti, ješto naději se, že tak učiní. A když buohdá na hradě Pražském budu, chci se rád k tomu přičiniti, abyšte mohli o všecky věci slušně srovnáni býti. A té naděje jsem, očť píši, že v tom žádost mú naplnieš, neb mi se z některých příčin slušná zdá. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Janovi Opicovi z Třebska ɔc, přieteli milému.

1016.

Břetislavovi z Risenberka, že psaní od krále obdržel ɔc.

Na Blatné 1533, 23. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Což se pana Jana Kalenice dotýče, mám, že toho tak čekáno bude do suchých dní, kterak jste mi o to psali; než omto jest, že ještě Jan Vojkovský z Milhostic, kterémuž již ta věc náleží, chce i sto kop gr. č. na jistinu, a že je má dáti nějaké paní Duobře; ješto jestliže oraždějovicích, kterak sem vám psal, tuto sobotu budete, chci, dá-li pán Buoh, s vámi šíře rozmluviti.

Což se dotýče krále JMti, pána našeho, mám od JMti psaní z Vídně, v kte- jest datum v středu týden minul; a při tom mi pan Jiřiek Žabka psal, že mi co zvláštnieho oznámiti nového; pak kdyby měl k JMKské do Nového města ti Imbraim baše, naději se, že by toho přede mnú tajna neučinil, a protož mi dá, že ta věc tak sama v sobě není. Jakož jste mi také psali, že by pán z Plavna ského znamenitého rajtara jal: i rád to slyšiem. A syn muoj již jest z Hradce l v sobotu minulú. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, hme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka, z Švihova a na Rabí ɔc.

1017.

Přibíkovi Řesanskému z Kadova o dlužných penězích.

Na Blatné 1533, 23. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Srozuměl jsem od pana Václava hka, kterýž u mne zde na Blatné dnes byl, že by nějaké peníze měly jemu od anebo skrze tebe přijíti, ješto snad někomu jinému měl by je dáti, a z toho že n měl vzíti L ß gr. č. a dáti je snad panu Přechovi Popovskému. I jest-li tvá e, coť bych tobě dáti měl za pana Ješka Strojetického, chtěl bych jemu na to těch L ß gr. č. Václavovi Muchkovi, anebo na jeho místě jmenovanému Přechovi. ovědi žádám. Ač také rád bych s tebú rozmluvil i o více, coť by mělo od pana a anebo ode mne na jeho místě dáno býti, než poněvadž nyní mám, dá-li pán h, na Velhartice jeti, snad ta věc musí se prodleti až do těchto svátkuov svato- niech, neb bych rád, aby ty svátky ke mně na Blatnú přijel o ty věci na roz- vení. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Přibíkovi Řesanskému z Kadova ɔc, přieteli milému.

1018.

Vyšemírům z Újezdce, aby mu peníze půjčili.

Na Blatné 1533, 23. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Oznámeno jest mi, žeť by pan Jan Trčka při úřadu purkrabstvie Pražského položil VIIII^C ß gr. č. anebo více. I žádám tebe, poněvadž za to mám, že jsi té summy žádnému nezamluvil a také na tento čas ještě za to snad nic nekoupil, že mi toho puojčieš, a já chciť to rád jistinú i s úrokem dostatečně ujistiti a dobrým se přátelstviem odplatiti; neb ač i prvé byltť jsem o to učinil psaní a bratru tvému, což se té summy, kterúž u pana Jana Trčky měli jste, dotýče, ale konečné jsem odpovědi od vás nevyrozuměl, poněvadž ještě na ten čas penízi vám k vašemu vyzdvižení jako nyní položeni nebyli; a také při tomto psaní poručil jsem o to s vámi i oustně mluviti, bude-li nyní který z vás v Praze, neb bratru tvému o též jsem psal, té naděje jsa, že to pro mne každý z vás učiní. Datum ut supra.

Urozenému vládyce panu Hynkovi Vyšemírovi z Újezdce ɔc, přieteli milému.
Též psáno urozenému vladyce panu Burianovi Vyšemírovi z Újezdce ɔc, přieteli milému.

1019.

Václavovi Trčkovi o vydlužení se peněz od Vyšemírů z Újezdce.

Na Blatné 1533, 23. května. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Trčko milý! Psal jest mi Petr Dobřanský, oznamuje mi, kterak pan Jan Trčka položil jest anebo položiti má při úřadu purkrabském Vyšemíróm dvěma každému z nich jistiny VIIII^C kop ß gr. č.: i žádám tebe, přičiň se k tomu, kterak rozumieš a skrze kohož vieš, ať mi jich puojčí, nemuože-li býti všie summy, ale což muože býti; a Petra Dobřanského ode mne za též žádaj; a píši o tom také šíře Janovi Švábovi. I věriemť, pokudž muožeš, že v tom pilnost mieti budeš. A takéť jsem dnes psaní po svém poslu a Janovi Švábovi poslal, ještě o této věci nevěda. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vítence a na Ploskovicích, mému milému.

1020.

Janovi Švábovi o vydlužení se peněz od Vyšemírů z Újezdce.

Na Blatné 1533, 23. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Švábe milý! Ač dnes poslal jsem k tobě svého posla, a potom přišel ke mně posel tento a přinesl mi psaní od Petra Dobřenského, kdež mi oznamuje, že pan Jan Trčka položil Hynkovi Vyšemírovi při úřadu purkrabském VIIII^C ß gr. č. a úrok z toho, a též že položil bratru jeho Burianoví VIIII^C ß

gr. č. jistiny a úrok polúletní: i poněvadž naději se, že pro tu věc oni Vyšemírové budou v Praze brzo, i přičiň se k tomu, ať mi oba dva těch sum puojčí, a že jim to chci dostatečně ujistiti; pakli by všeho býti nemohlo, ale což býti muože. A teď posélám ceduli, kterúž jsem o túž věc Václavovi Trčkovi psal, za to jeho žádaje, aby se k tomu také přičinil. A též ode mne žádaj Petra Dobřanského, jako při úřadu purkrabském jest. Neb ač prvé oni Vyšemírové byli něco tomu odporni, ale poněvadž již jest jim ta summa položena, snad se u nich to snáze zjedná. I již s Václavem Trčkú a s Petrem Dobřanským o to se sneste, kterak byšte to měli předsevzíti a o to jednati, pokudž by mi se mohlo najslušněji trefiti; neb od každého z vás budu toho vděčen, co mi v tom zjednáte společně anebo rozdielně, aneb skrze koho byšte rozuměli a mohli. A posélámť teď k nim psaní k každému zvláště v jednostajná slova; pak budeliť se zdáti ty listy jim dáti, když budou v Praze a při tom s nimi mluviti, anebo s každým zvláště, to muože býti; a co jim píši teďt toho notuli posélám pro dostatečnější vyrozumění, neb bude-li se vám zdáti kterému z nich to psaní ode mne poslati do Polné anebo do Rudolčí odtud blízko, také to býti muože, pokudž se při tom bude zdáti Trčkovi i Dobřanskému. A dále se v tom rozumem spravte, neb ne vždycky muože se potřeba vypsati, než kterak tomu vyrozumíte a jak na případnosti poznáte. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Srozuměl jsem z psaní Petra Dobřanského, že by pan Albrecht Šlik i s manželkú svú do Prahy přijel, a při tom že by nějaké rady přijely císařské anebo královské JJMtí: i kterak jest ta věc sama v sobě, poptaj se na to a oznam mi při jiném poselstvie. A panu Jindřichovi Berkovi, hajtmanu, pověz ode mne službu a že bych jemu přál zdraví a všeho dobrého. A daj jemu ode mne list, kterýžť posélám.

1021.

Paní Anně z Kestřan v příčině jejího nezdařeného syna.

Na Blatné 1533, 24. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozená paní, paní kmotra milá. Přál bych vám rád, abyšte se dobře měly a zdrávy byly. Jakož jste mi psaly, což se vašeho syna dotýče: i neviem, kde jest se naučil těm obyčejóm, kteréž do sebe má, nežli byť byl časem při mně pobýval, byl bych jeho jistě rád k tomu vedl, což by jeho poctivého a dobrého bylo, ale v zavedené věci ne vždycky bývá snadná rada. A protož nejsem toho úmyslu k tomu mnoho raditi, neb kdybych pak i radil a on jináče činil, tehdy jemu by to nebylo platno a mně poněkud posměšno. Což se pak sestr jeho dotýče: k čemuť spravedlivost mají, toho jim snad utratiti nemuože, chtie-li v tom v čas žádati pánuov soudcí zemských za opatření. A vězte, že dnes, dá-li pán Buoh, pojedu odsud na

Velhartice, a tyto dny předešlé měl jsem veliká zaneprázdnění. A který den zase na Blatnú přijedu, toho dokonale neviem. Dán na Blatné v sobotu před sv. Urbanem papežem léta ꝯc XXXIII°.

Urozené paní, paní Anně z Kestřan a na Myslíně, kmotře mé milé.

1022.

Janovi Bližívskému, že mu list nový dlužní dán bude.

Na Blatné 1533, 24. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Jakož jsi mi psal o listu udělání nového: i poněvadž jsem prvé k tomu svolil, předse na tom jsem, že jej brzo udělati a dokonati chci, pokudž mi náleží; nežli když nedávno o ty věci jsem se rovnal s panem Vilémem Švihovským, zdá mi se za potřebné, kdyžť dám list nový, aby mi první list na túž summu, kterýž máš od pana Viléma Švihovského, dal s dobrú vuolí; a tiemto novým meškán nebudeš, nebo nerad bych v tom ani v jiném, aby kto měl mnú býti v čem, pokudž mně náleží učiniti, obmeškán sobě ke škodě býti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Janovi Bližívskému z Bliživa a na Bliživě, přieteli milému.

1023.

Wolfovi z Gutšteina, že mu dlužné peníze odvede.

Na Velharticích 1533, 25. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Což se těch peněz, kteréž jsem vám ujistil a za pana Viléma Švihovského dáti mám, dotýče: i kdybyšte mi byli mohli toho čekati, byl bych toho vděčen; pakli by vždy býti nemohlo, tehdy chci se k tomu s pilností přičiniti, abych vám tu summu dal při suchých dnech najprvé přieštiech na hradě Pražském, anebo brzo některý den potom. Dán na Velharticích v neděli na den sv. Urbana papeže léta ꝯc XXXIII°.

Uroz. pánu, panu Wolfovi z Gutšteina a na Petršpurce ꝯc, panu přieteli mému milému.

1024.

Mikulášovi z Kraselova, že mu povinnou sumu odvede.

Na Velharticích 1533, 25. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný přieteli milý. Což se pana Viléma Švihovského dotýče, poněvadž toho čekati, kterak jsi mi psal, nemuožeš, již se k tomu, dá-li pán Buoh, přičiniem, ať bych to dal při času sv. Víta, a nebudeš-li v Praze, ale do tvého domu poslal. Toliko to mi se zdá za potřebné, aby se to sečtlo, co toho

všeho summa udělá, a mohl by někomu na svém místě to sčítání poručiti, a z toho že by mne kvitoval, již bych já to na tento čas přijal, i takovú kvitanci, kterak jsi mi psal; než o svatém Jeronymě aby se ta věc tak vykonala, jakž jest za řád a za právo. Také přieteli milý, jakož jsi mi psal, což se pana Jana Nebřehovského dotýče: i oznamujiť, že jest on nedávno u mne na Blatné byl, a co bych jemu měl dáti za téhož pana Viléma Švihovského, chce mi toho čekati do sv. Havla, a z toho mám jemu úrok dáti; a tak na tento čas tu jsem věc s niem na místě postavil. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Mikulášovi z Kraselova a na Hošticích, přieteli milému.

A poslu tomuto rozkázal jsem zde zaplatiti od této chuoze.

1025.

Janovi Horčicovi z Prostého o měření rybníka u Bezděkova.

Na Velharticích 1533, 25. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Jakož jsi mi psal, což se toho rybníka u Bezděkova dotýče vyměřování: i mám za to, že pan Valeš Robmhap dnes ke mně přijede, i chci jeho poslati tam k tobě, kterak jsi mi psal, zítra buohdá ráno do Janovic, abyšte již ve jmeno boží předse měřili a ty věci zohledovali. Než sám neviem, abych mohl zítra pro některé příčiny odsud z Velhartic jeti, nežli buohdá v uoterý něco málo posnídaje ráno, pojedu buohdá na Klenový a odtud na Bezděkov, neb na Klenovým kdybych jísti měl, nemám těch dostatkuov, a odsud vézti dáti měl-li bych, bylo by veliké meškání. Než za to tebe žádám, přieteli milý, již sobě nestěžuj mne tam dočekati, a co utratieš tam v Janovicích anebo v Klatovech, rád to zase navrátiem. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Janovi Horčicovi z Prostého a v Mačicích, přieteli milému.

A tomuto poslu rozkázal jsem zaplatiti.

1026.

Janovi Škorňovi, aby přijel na Klenové nebo na Bezděkov.

Na Velharticích 1533, 25. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Žádám tebe, přijeď ke mně na Klenový anebo na Bezděkov tento úterý, nebo chtěl bych rád s tebú o některé věci rozmluviti, což se nás a pana Viléma Švihovského, a při tom něco i pana Břetislava, švagruov mých, dotýče. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Janovi Škorňovi z Malenic a na Opálce, přieteli milému.

1027.

Adamovi z Šternberka, aby s Janem z Roupova jednal při Vilímovi Klenovském o upuštění od půhonu proti Vilímovi Švihovskému ɔc.

Na Velharticích 1533, 25. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Oznámeno jest mi, že by pan Vilém Klenovský pohnal snad dvěma puohony pana Viléma Švihovského, švagra mého, před soud zemský, a mezi těmi puohony že by snad jeden byl z nářku cti; a ti puohonové že by měli býti dodáni na Dobříš, když jest již před tiem do Slezska jel pro některé své pilné věci a potřeby a odtud snad dále. A při tom i toto mi oznámeno, že by manželka jeho aneb úředník jeho o to poslal za panem Vilémem a takovú věc jemu oznámil, ale toho se nevie, najde-li jeho posel, aneb přijde-li k němu v čas, aby on mohl postačiti k těm puohonóm k stání. A pane švagře muoj milý, ktož jest v jiné zemi, za to mám, že na toho se právo nedává stanné, aby jeho strana druhá měla a mohla užiti proti němu, nežli že bývá nějaké obsélání k šesti nedělóm po třikrát; jakož k tomu podobně, naději se, stalo se panu Ilburkovi, a užil toho, že právem stanným nic na něm v tom nebylo obdržáno. A poněvadž bych žádných nesnází s obú stran nepřál panu Vilémovi Švihovskému ani panu Vilémovi Klenovskému: i žádám vás za to, vložte se v tu věc přátelským spuosobem se panem Janem z Roupova; neb za to mám, že pan Vilém Švihovský také rád na vás na obú o to přestane, oč jsú ti puohonové od pana Viléma Klenovského. Pakli by se vám zdálo, aby ještě, když by k tomu přišlo, přidali k vám po přieteli nebo po dvú, to by také býti mohlo. A pan Vilém Klenovský že by nyní od těch puohonuov pustil. Neb kdybyšte i toho nesrovnali, potom by puohonové také býti mohli. Neb toto, přišlo-li by k tomu, aby byl pan Vilém Švihovský k šesti nedělóm obsélán, bylo by veliké zaneprázdnění a práce panu Vilémovi Klenovskému, že by se ta věc prodlela až k svatému Jeronymu aneb dále, ješto mám za to, že dotud pan Vilém Švihovský zase v Čechách bude. I pane švagře muoj milý, co jest v tom vašeho úmyslu, žádám vás, oznamte mi. Dán na Velharticích v neděli na den sv. Urbana papeže léta ɔc XXXIII°.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Šternberka a na Zelené Hoře ɔc, panu švagru mému milému.

(Cedule panu Adamovi z Šternberka.) A také o též psal jsem panu Janovi z Roupova jako vám, což se pana Viléma Švihovského a pana Viléma Klenovského dotýče.

Zdálo mi se vám také, pane švagře muoj milý, toto oznámiti, že včera ráno byly jsú u mne na Blatné některří páni Malovcové o tu věc, což se pana Malzo[illegible] a také při tom i pana Walšteina dotýče. I odložili jsme toho na vás a do Prahy a nemohli jsme o to dlúhého rozmluvení mieti pro mú jiezdu sem na Velhartic[illegible]

Nebo také včera jeda sem, byla toho některá příčina, že jsem se se panem Jindřichem a se panem Břetislavem Švihovskými, švagry mými, v Horaždějovicích shledal.

(V stejná slova psáno Janovi z Roupova a na Roupově.)

1028.

Nikodemovi z Šomtálu, aby na Bezděkov přijel.

Na Velharticích 1533, 26. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Pane Nikodeme milý! Jakožť sem pravil, když jsi na Blatné byl, že mám úmysl na Klenový a na Bezděkov jeti, a když bych jeti měl, žeť to chci oznámiti: i věz, že buohdá zajtra mám úmysl na Bezděkově býti, totižto tento úterý příští. I rád bych, jestliže by mohl se k tomu uprázdniti, že tam přijedeš ten den na Bezděkov okolo poledne, nebo tu mne bohdá najdeš, anebo u toho rybníka, kterýž se má tu dodělati. Dán na Velharticiech v pondělí po sv. Urbanu papeži léta ɔc XXXIII.

Panu Janovi Nikodemovi z Šomtálu a v Klatovech, přieteli milému.

1029.

Plzeňským, aby souseda svého Hanuše k dodělání díla přiměli.

Na Velharticích 1533, 26. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí. Oznámeno jest mi, že více nežli jednú učiněno jest vám psaní od úředníka mého z Velhartic, což se dotýče Hanuše tesaře, obyvatele a souseda vašeho, kterýž zde na Velharticích oukol smluvil k dílu a tomu dosti nečiní, kteréž začav i nekoná, a dříví k tomu, kteréž jest svezené, již se kazí a pro jeho odtahy snad se na větším díle zkazilo; ješto nejsem toho úmyslu, abych tu škodu nésti chtěl. A témuž Hanušovi tesaři na to že jest již dáno XVII ꝶ gr. č., čehož jest ještě nezaslúžil, ješto snad proto nepospiechá tomu dosti učiniti, což jest povinen, že jest převzal, ješto kdyby se jemu bylo nevěřilo, bylo by se také jemu nepředávalo mimo jeho zaslúžení. I žádám vás, že jeho k tomu budete přidržeti skutečně, ať mi tomu dosti učiní, což jest smluvil, a tiem neodtahuje, a sem na Velhartice ať bez meškání přijde, aby to dielo vykonal podle smlúvy. Jakož té naděje k vám sem, že tuto mou spravedlivou žádost naplníte, neb nerad bych, aby k tomu přijíti mělo, abych pro něho měl stavování dopustiti, čehož jemu nemíním zlehčiti, neučiní-li tomu dosti pro muoj posměch, neb sobě toho málo nevážím, abych to měl opustiti; ješto kdyby jeho nebylo, mohl jsem já jiného najíti, ješto snad to dílo, kteréž jsem předsevzal, mohlo by již od toho času vykonáno býti a doděláno. Než jakž slyším, že on zjednal sobě jiné oukoly, na to nedbaje, když jest ode mne peníze přebral, aby, což jest smluvil, tomu dosti neučinil. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Plzně, přátelóm mým dobrým.

1030.

Táže se Jindřicha Příchovského, v jaké sumě drží zástavou některé vesnice.

Na Velharticích 1533, 27. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Jakož, kterak jsem spraven, držieš v nějaké zástavě vsi a lidi s tiem příslušenstviem, což k tomu náleží, od pana Viléma Švihovského, švagra mého, ješto mně to k dědictví náleží, nebo již to mám i ve dskách zemských zapsáno; pak těm vsem že řiekají Lyskovo, a Smržovice s nějakým poplužiem, a Dobříkov a tak což k tomu přísluší. I žádám tebe, přieteli milý, oznam mi, v jaké to summě držieš a kdy vajplata přijíti má, anebo má-li strana straně co napřed dáti věděti k vajplatě, nebo pokudž by mi v tom náležalo, chtěl bych se tak zachovati. I věřímť, že tak učinieš, abych se v tom věděl čím spraviti, jakož té jsem naděje, že mi to oznámieš. Odpovědi žádám. Dán na Velharticích v uoterý po sv. Urbanu papeži léta ɔc XXXIII°.

Uroz. vládyce panu Jindřichovi Příchovskému z Příchovic a na Ousilově, přieteli milému.

1031.

Markýtě Kocovské: zdali mu peníze k půjčení vyjednala?

Na Velharticích 1533, 27. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozená paní, paní Kocovská, přietelkyně milá. Jakož byl jsem vás žádal, u které paní měly jste mi jednati peníze k vypuojčení, a já z toho úrok rád bych dáti chtěl, i také to ujistiti všecko podle obyčeje a řádu: i na čem jest ta věc postavena a kterak jste zjednaly, žádám vás, že mi to oznámíte; nebo již bych toho potřeboval, což by mi koli puojčiti jmenovaná paní chtěla, a to při těchto suchých dnech přieštiech letniečních. A což mi v tom zjednáte, anebo již zjednaly jste, rád vám se toho přátelsky odplatiem. Odpovědi žádám. Dán na Velharticích v středu po svatém Urbanu papeži léta ɔc XXXIII°.

Urozené paní, paní Markétě Kocovské z Křimic a na Chodové Plané, přietelkyni mé milé.

1032.

Břetislavovi z Risenberka v příčině společného shledání ɔc.

Na Velharticích 1533, 27. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi by[illegible] toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Posélám vám teď list, kter[illegible] jsem paní Kocovské psal, i jestliže jste ještě k ní neposlali, tehdy žádám, že ten [illegible] při svém poselstvie pošlete, a odpověď zase rád bych brzo měl; pakli jste již [illegible] poslali, tehdy žádám, pošlete mi ten list zase, nebo bych k ní, ku paní Koco[illegible] chtěl bez meškání poslati, neb rozumiem, že ona již brzo z svého domu vyjede k [illegible]

suchým dnóm přieštiem do Prahy. A byl bych rád prvé poslal, než že včera jezdil jsem na Klenový a k Bezděkovu vyměřování rybníka, a že jsem se něco zpozdil, zuostal jsem přes noc v Klatovech, že tepruva dnes přijel jsem zase na Velhartice.

Což se dotýče, pane švagře muoj milý, našeho tento pátek, dá-li pán Buoh, na Nalžovech shledání, ten jest muoj úmysl, zdá-li se vám, abychme tu v pátek tiem zážeji obědvali; neb poněvadž paní Kateřina měla toho žádost, abych na Blatnú jeda tu nocleh učinil, i místo noclehu tu bychme buohdá spolu obědvali. A jestliže se vám zdá, oznámil bych jí to tento čtvrtek, že se u ní zastavíme a u paní Nabky; pakli vám se zdá, to jí oznamte, to již buď při vaší vuoli. A také v pátek ráno poslal bych jí něco ryb, abychme ji mnoho nezaneprázdnili.

Nebo praveno mi, že pan Švamberk se panem Petrem z Rožmberka mají mieti nocleh zítra na Roupově, jedúce spolu z Varuov; i naději se, že v pátek pan Švamberk na Blatné bude, a protož chtěl bych na Blatnú, dá-li pán Buoh, ten den pospiešiti, než toho neviem, také-li tudy pán z Rožmberka pojede. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

1033.

Václavovi Tešnovskému z Pythy, že Švamberk na Blatnou přijede.

Na Velharticích 1533, 27. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Psaní od tebe jest mi dodáno v Klatovech, nebo jezdě na Klenový a na rybník k Bezděkovu, kterýžby se dodělati měl, poněvadž jest od Klatov blízko, tu jsem nocleh měl. A věz, že toho jsem úmyslu, abych buohdá na Blatnú přijel tento pátek na noc, jakož pak, dá-li pán Buoh, ráno v pátek před sebú pošli. Než toto věz, že jsem spraven, že by pan Švamberk měl mieti nocleh tento čtvrtek na Roupově, a odtud, naději se, že v pátek na Blatnú přijede. A protož měj ryby na hotově, neb snad i někto více mohl by se trefiti, že by s niem přijel. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi z Pythe, purkrabí na Blatné, mému milému.

1034.

Jetřichovi Zahořanskému, aby Andělová dluh Půtovi Švihovskému sečkala.

Na Velharticích 1533, 29. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Jakož jsi rukojmí za pana Jana jinak Puothu Švihovského, švagra mého, ku paní Andělové, kteráž se z Cidliny píše: i žádám tebe, již opatř to, jakž muožeš a rozumieš, až do sv. Havla najprvé přieštieho, aby ona toho dotud čekala. A já tobě za téhož pána tiemto listem připovídám,

že na jeho místě chci tomu dosti učiniti a co v tom na tvuoj diel přijde, dáti. A co v tom pro mne učiníš, i dobrým se přátelstviem chci odplatiti. Odpovědi žádám, kterúž bych se mohl v tom konečně spraviti. Dán na Velharticích ve čtvrtek před hodem slavným sv. Ducha seslání léta ɔc XXXIII°.

Urozenému vládyce panu Jetřichovi Zahořanskému z Horačova a v Zahořanech, přieteli milému.

1035.

Dorotě Střezimírské a jiným o silnici svobodnou.

Na Velharticích 1533, 29. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozená vládyko a urození přátelé milí. Vzneseno jest na mne, kterak byšte na gruntích svých anebo vám náležících cestu zadělávali, a snad prvé davše silnici svobodnú zavorati anebo zkaziti, i nechtěli byšte dopustiti přes grunty vaše jezditi; ješto znáti dobře muožete, že cesty a silnice svobodné královské mají svuoj pruochod mieti bez překážek, a kým by co scházelo, že by ten, ktožby skrze to škodu vzal, mohl o to podle práva hleděti a viniti; ješto bych vám toho nepřál, abyšte skrze to jakú škodu mieti měli. A protož vám toto psaní činiem a i toto oznamuji, že kteříž moji poddaní tudy jedou a pro zkažení té cesty a silnice v stranu vyjížděti anebo zajížděti musejí, že jim toho brání a koně anebo vozy bráti chtějí. A protož vás žádám, že takovú věc k nápravě přivedete, aby tudy svobodná silnice býti mohla a nezkažená cesta, aby též jako prvé tou silnicí lidé moji a též i jiní jezditi mohli bez překážek a nesnází. Neb ač i to jsem slyšel, že byšte se snad něco o to k přátelskému jednání poddali na některé dobré lidi se panem Kanickým, sousedem vaším, než jestliže by se tím prodlévalo, že byšte o to mezi sebú brzo konce neměli: tehdy proto v tom času mohli by poddaní moji, kteříž tou cestou anebo silnicí jezdí, obtížnost a těžkost mieti, ješto v takových věcech náleží mi mých poddaných neopouštěti, v čem by těžkosti měli, nežli podle jejich spravedlivosti opatrovati. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozené vládyce paní Dorotě Střezimířské z Zálezl, a urozeným vládykám panu Janovi a panu Jindřichovi Ježovským z Lub a na Střezimíři, anebo jednomu z nich, přátelóm milým.

1036.

Lidmile z Klinšteina, že by jí v Praze rád nápomocen byl.

Na Velharticích 1533, 29. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozená panno, panno přietelkyně má milá. Přál bych vám věrně rád zdraví a všeho dobrého. Což se Korna a toho zboží dotýče, byl bych vám to rád prvé oznámil; nežli že také ne brzo mi dodáno psaní od pana Ji-

ten den v uoterý, neb ještě některé věci mám poručiti a oznámiti, ješto k tomu času a prázdnosti nebylo, když jsem na Velharticích byl. Neb což se dotýče Klenového, kterak ten má těchto časuov opatrován býti, ta věc není ještě na místě postavena, ješto po témž písaři chciť to oznámiti, i což by mi se více potřebného zdálo. Dán na Blatné v sobotu před hodem slavným sv. Ducha seslání léta ɔc XXXIII°.

Urozenému vladyce Albrechtovi z Radovesic, purkrabí na Velharticích, mému milému.

Což se dotýče pana Přibíka, kterýž tu u Velharticiech jest, poněvadž té prázdnosti neměl jsem na Velharticích, abych s niem volně rozmluvil, a což mi se zdálo potřebného, jemu oznámil: a protož jemu to ode mne oznam a tuto ceduli ukaž anebo přečísti daj, aby on věděl, že jest ta vuole má, coť tuto píši a oznamuji. Nebo toto jest na mne vzneseno, kterak by on některého času předešlého zbil varhaníka tu v Velharticích, ješto taková věc nemuože mi býti příjemná, neb toho snášeti nemíním, aby kto měl mé poddané anebo služebníky bíti a svú vuoli nad nimi provozovati. Také mi oznámeno, že by on činil pohruožky mladému Koblasovi, že by jeho bíti chtěl. I žádaj jeho ode mne, ať takových věcí přestane a mým poddaným pokoj dá, nebť jsú oni také lidé a též ruce mají, jako on. A kteříž jsú moji, jsouť povinni sebe neopouštěti před mocí a násilím. Také toto mi praveno, že jest jednomu mému poddanému dlužen $II^1/_2$ ß, a když jest jeho napomínal, že jest řekl, že jemu chce šavlí platiti. A tak vdy k nesnázi vede, mne v tom sobě lehčí a dobrý řád, jsa bytem na gruntích mých, ješto měl by se jináče s mými poddanými snášeti, nežli pohruožky čině. A nerad bych jeho vypověděl z městečka, aby se měl vyprodati, neb lidi urozené rád bych v poctivosti zachoval, kteřížby mne také zachovávali a mé poddané, kterak na ně náleží. Také jakož jest mi on něco poplatkuov zadržal a zuostal, i když jest mne žádal, abych jemu něco odpustil, tak jakž se pamatuji, rok minul před vánocí: i ač snad byl jsem jemu odpověď dal nekonečnú, než teď jemu konečnú odpověď ode mne daj a to takovú, co jest do těch vánoc měl dáti, nežli jsem z Velhartic na ten čas byl odjel v mor, to mimo sebe pouštiem; než což jest mi zadržel od těch vánoc až do tohoto času, to aby mi dal, totižto tobě anebo Michalovi písaři na Velharticích, a to do sv. Jana najprvé příštieho křtitele narození, což jest mi ještě nedal od těch vánoc, jako rok minul.

1039.

Vodňanským o nenáležité jednání mlynáře Kouby.

Na Blatné 1533, 31. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí. Psaní, kteréž jste synu mému učinili, tomu jsem porozuměl, což se Kouby, mlenáře poddaného mého, dotýče, nad Mileňovici. I vězte, že jsem byl poručil úředníku na Drahonicích, aby to bylo

řeno, aby ten mlenář nic toho před se nebral, což by jemu nenáležalo; ale kudy ěc přišla, že ještě na místě postavena není, toho neviem, nežli zdá-li se vám, te se o to s úředníkem Hlubockým a volte někoho dva dobré lidi, aby to ohle- bylo, ješto by mlenář muoj toho něco činil, čehož by činiti neměl; a kterýby to býti mělo, že byšte mi napřed několiko dní oznámili, tehdy také na ten den l bych na to poslati úředníka mého na Drahonicích a jednoho nebo dva dobré podle něho, aby se to skrze ně a od nás vydané s obú stran ohledalo, a pokudž bylo za slušné a za spravedlivé na tom postavilo, jakož také o též jsem psal níku na Hluboké. Dán na Blatné v sobotu před hodem slavným sv. Ducha seslání ɔc XXXIII°.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Vodňan, přátelóm mým dobrým.

Podobně psáno vládyce Jindřichovi Přepyskému z Rychmberka, úředníku na Hluboké.

1040.

Václavovi z Dobrovítova, aby knězi Francovi pobrané vráceno bylo.

Na Blatné 1533, 31. května. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Což se toho kněze France, byl v Chomútově a potom zase v Krupce býti chtěl, snad lutróm k vuoli ɔc: i psal mi o něho Sebastian z Waytmille o to, což jest jemu pobráno, jakož jest mi prvé o té věci oznámil. I k tomu dávám vuoli svoji a poroučiemť, kaž jemu zase navrátiti, ať sobě to vezme, což jest jeho; než s tiem ať nejezdí do pky, neb jací jsú nyní spletkové v bludích, nechci žádných kněží na svých gruntech i, kteřížby se bez mého povolení stěhovali, leč by prvé na mně tu vuoli sobě żeli a takových spletkuov bludných do sebe neměli, a na víně nesedali do puol anebo déle. Datum ut supra.

Urozenému vládyce Václavovi z Dobrovítova, hajtmanu na Krupce a na Teplici, nu milému.

1041.

Šebestianovi z Weitmile o navrácení pobraných věcí knězi Francovi.

Na Blatné 1533, 31. května. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře ěli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane přieteli muoj ilý, psali o kněze France, aby jemu to bylo zase navráceno, což jest jemu vzato: osélám vám teď o to psaní k hajtmanu mému, aby se tak stalo podle psaní vašeho. ž jest jakés přísloví, že zřiedka co bývá bez příčiny, jakož, dá-li pán Buoh, pane teli muoj milý, při našem spolu shledání chci vám o té věci šíře oznámiti. Datum upra.

Urozenému pánu, panu Sebastianovi z Waytmille a na Chomútově ɔc, panu přieteli mému milému.

A když bude chtieti kněz Franc, nechť po ty věci své s mým psaniem k hajtmanu mému pošle a sobě ať dá to vézti, kde chce, kromě gruntuov mých.

1042.

Jindřichovi Hadburkovi o žaloby proti mlynáři, o zběhlou čeleď a lotry.

Na Blatné 1533, 31. května. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Věz, že jest mi psal úředník z Hluboké i také Vodňanští, což se Kouby, mlenáře poddaného mého, dotýče, kterú do něho obtiežnost mají, jakožť jsem to prvé oznámil i o té věci poručil, mohlo-li by to na místě postaveno býti bez takových žalob; ale poněvadž ještě toho jest se nestalo, svolil jsem k tomu, aby na to vajjezd byl a ta věc aby se ohledala ɔc, jakož když k tomu bude mieti přijíti, chciť ještě před tiemto oznámiti. Což se dotýče opravy při Drahonicích, i načby veliký náklad nebyl, k tomu jest má vuole, aby se opravilo, než byl-li by nač zvláštní náklad, to mi prvé oznam. A kdež jsi toho dotekl, že by některá čeleď preč běžela: i ktož nedoslouží a uteče, muožeš-li jeho dosáhnúti, daj jeho vsaditi a potom z vazby uručiti. A což se sladovníka dotýče, jáť jsem se nadál, že dobrého máš; pakli muožeš mieti lepšieho, i v tom mi vděčnost uděláš. Pan Valeš Robmhap byltʼ jest řekl, že něco chce pro mne učiniti, což se toho Bakule z Kuřiman dotýče, než nepamatuji dobře co; i nechť k němu dojde a tu se dovie, co pro mne učiní. Datum ut supra.

Uroz. vládyce Jindřichovi Hadburkovi z Sobučic, purkrabí na Drahonicích, mému milému.

Což se toho vězně, jako zde na Blatné sedí, dotýče, Rádka: i proti lotróm právo se nezavierá, ktožby toho žádal. A kdyby všickni úředníci a soudce zemští kterého lotra vzali svými osobami a potom jeho oběsiti dali, nic by tiem zle neučinili; anébrž jest svolení zemské, ktožby toho tiem dotýkal, má jeho odprositi, a kterak se pamatuji, k tomu L ſſ gr. č. dáti. A protož žádnému to nic neškodí, ktož lotry jímá anebo trestati dá, pokudž jest podle řádu a práva.

1043.

Jindřichovi z Risenberka, aby na Přlbram přijel ɔc.

Na Blatné 1533, 31. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Již jsem panu Puothovi, strýci vašemu, psal, což se toho zatykače, oč jsme spolu na Nalžovech mluvili, dotýče, a co mi za odpověď dá, to vám chci oznámiti. Také zdálo mi se vám oznámiti, že

tento pátek minulý našel jsem zde na Blatné, ač něco málo přede mnú přijeli, pana Krystofora z Švamberka a pana Petra z Rožmberka. I mluvil jsem s panem Švamberkem o jeho jiezdu do Prahy: i na tom jsme spolu zuostali, abych se s ním buohdá shledal v Příbrami v uoterý po hodu svaté Trojice [10. června]. I zdá-li se vám, pane švagře muoj milý, také na ten den tam přijeti, abychme, dá-li pán Buoh, spolu jeli, rád vás uhlédám. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka, z Švihova a na Rabí ɔc.

1044.

Břetislavovi z Risenberka, že shledá se s Kryšt. z Švamberka v Příbrami.

Na Blatné 1533, 31. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečíslov.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Již jsem psaní učinil panu Puothovi, strýci vašemu, což se vás a jeho dotýče, a jakž od něho odpověď mieti budu, chci vám to bez meškání oznámiti. Zdálo mi se vám také toto oznámiti, že tento pátek minulý přijeli jsú ke mně na Blatnú pan Krystofor z Švamberka a pan Petr z Rožmberka, a málo prvé přijeli nežli já. I mluvil jsem s panem Švamberkem o jeho jiezdu do Prahy: i na tom jsme spolu zuostali, abych se s niem buohdá shledal v Příbrami v uoterý po hodu sv. Trojice. I zdá-li se vám, pane švagře muoj milý, také na ten den tam přijeti, abychme, dá-li pán Buoh, spolu jeli, rád vás uhlédám. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka, z Švihova a na Rabí ɔc.

Když se odpověď vrátí od paní Kocovské, žádám vás, že mi to oznámíte, i také, co budete mieti, pane švagře muoj milý, za odpověď od toho pána z Němec, oč jsme spolu na Nalžovech mluvili.

1045.

Janovi z Vítence o vyjednávání při králi o svou spravedlivost.

Na Blatné 1533, 31. května. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Urozený a statečný přieteli milý! Jakožť jsem oznámil, jakú odpověď od krále JMti, pána našeho milostivého, mám na své psaní: i kteréž jsi mi při tom zdání své oznámil, mně se dobře líbí, neb na tom mi mnoho záleží, abych své spravedlivosti dosáhnúti mohl; nebo kdyby mi se tomu dosti v čas nestalo, bylo by mi toho lítěji do toho, kým by to sešlo a tomu mi se dosti, ktož jest mi tiem povinnen, nestalo, nežli bych od Turka zahuben byl; a širšieho o tom nyní psaní zanechávám. Nežli

čítal jsem o tom i slýchal, že lidé svatí o spravedlivost jsú se zasazovali i svú krev proto prolévali; a Římané, kteří byli dobří muži, i jiní národové své svobody a spravedlivosti držievali jsú ɔc i svá hrdla skrze to dali. Pak ktož sobě to chce vzíti ku příkladu mužuov svatých i také světských, kterak jsú stále při spravedlivosti stáli, kterak jest od toho odstúpiti, než o to pilně usilovati, zachovaje to, což k poctivosti a povinnosti náleží; než takéť jest ten povinen tomu dosti činiti, kto jest se komu v čem zapsal, a snad i obci tohoto královstvie, v kteréž také jeden jsem, vajše zavázal. I rač jemu pán Buoh všemohúcí to srdce dáti, aby své povinnosti dosti činil a jí neublížil, aby mnozí národové z toho pohoršení a těžkosti nebrali, jakož jsú rozličné řeči slyšeti, kteréž rač pán Buoh v dobré obrátiti. A nebude-liť toho daru božieho, aby od pána ku poddaným a od poddaných ku pánu větší se láska rozmnožila, tehdy mému rozumu jsú věci nestihlé, k jakému to konci přijde; ač to také znám, což se zdá u lidí nepodobné, že pánu Bohu našemu všemohúciemu jest všecko možné.

Jakož jsi mi psal, že by se mnú chtěl do Prahy jeti: i rád tomu budu, aby jel se mnú na voze, než tepruva já buohdá do Příbramě přijedu v uoterý po hedu svaté Trojice; než potom brzo po svatém Janu měl bych jeti na Krupku pro nějaké meze, jakož, dá-li pán Buoh, tak učiniem, neb mi se zdá, že jest toho z té i z některé jiné příčiny potřebí. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Janovi z Vítence a na Příbrami, hajtmanu kraje Podbrdského, přieteli milému.

1046.

Adamovi z **Šternberka** a Janovi z **Roupova** v příčině **Vilíma Švihovského** a **Vilíma Klenovského** ɔc.

Na Blatné 1533, 2. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji. Urození páni, páni, švagře a přátelé moji milí! Přál bych vám věrně rád zdraví a všeho dobrého. Péči, kterúž jste o to měli, oč jsem vám prvé psal, což se pana Viléma Švihovského a pana Viléma Klenovského dotýče, z toho vám děkuji a rád se zase přátelsky odplatiem. A učiní-li to pan Klenovský, neznám v tom nic jeho škodného, jakož snad i přátelé jeho nebudou proti tomu jemu raditi; nebo poněvadž jsú pana Viléma Švihovského puohonové doma nezastihli, tehdy jsa on v jiné zemi a o těch puohonech nevěda, byť i pan Klenovský stanné právo nyní na to měl, tehdy nepochybuji, že zase k těm puohonóm po pořádku práva připuštěn pan Vilém Švihovský bude, aby slyšáni a souzeni byli, a stanné právo takové aby jemu ke škodě nebylo. Dán na Blatné v pondělí svatodušní léta ɔc XXXIII.

Urozeným pánóm, panu Adamovi z Šternberka a na Zelené Hoře, a panu Janovi z Roupova a na Roupově ɔc, pánóm, švagru a přátelóm mým milým.

(Cedule panu Adamovi z Šternberka.) Což se dotýče pana Viléma Švihovského a pana Viléma Klenovského, mně se zdá, že jest nyní v tom na tom dosti, což jste mi oznámili se panem Janem Roupovským; neb i přátelé páně Klenovského, byť jemu i k čemu jinému radili mimo to, což vám píši, s těžkem mimo to prospěšné bude, leč aby obě dvě straně větší těžkost a práci měli mimo potřebu obecniem svoleniem vyměřenú.

Jáť se panem Švamberkem máme tepruva úmysl do Prahy jeti k hodu božieho těla, abychme buohdá tam byli. A kdež jste mi připomenuli o pány z Roupova: i pane švagře muoj milý, když se se panem Švamberkem shledám, tehdy, dá-li pán Buoh, chci se k tomu přičiniti, abychme jim rok položili do Prahy a o to konec, pokudž by nám náležalo, učinili anebo z sebe to složili.

1047.

Hendrychovi z Švamberka o lékaře.

Na Blatné 1533, 2. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane synu muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane synu! Byl bych k vám rád doctora svého poslal, kterak jsem panu otci vašemu pravil; než z některé příčiny odložil jsem toho byl do dneška, a v tom mi psaní od vás přineseno, že nyní toho potřebí není. A pán Buoh všemohúcí rač nám dáti spolu se šťastně a ve zdraví shledati. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc, panu synu mému milému.

Jakož jste mi v prvniem psaní ceduli napsali, tomu jsem porozuměl, a v čem bych vám mohl k dobrému prospěti a pro vás učiniti, jistě, pane synu muoj milý, rád bych učinil.

1048.

Jindřichovi Berkovi z Dubé o spisech nekatolických.

Na Blatné 1533, 2. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Ačkolivěk, dá-li pán Buoh, do hodu božieho těla na hradě Pražském budu, než proto zdálo mi se vám něco napsati, což se toho skládání anebo spisuov a traktátuov lotrovských dotýče, kterýchž za málo nepokládám; neb, kterak jest slyšeti, v říši že se rozličně plete a snad jedná i proti králi JMti, pánu našemu milostivému; pak taková pozdvihání proti osobám duchovniem a proti těm, kteříž s niemi drží, tehdy se to nemálo vztahuje i na JMKskou, nebť JMKská s dobrými křesťany držeti ráčí a duchovní osoby i v radách svých mievati. A kdyby ta věc měla mieti pruochod, takové všetečné předsebrání, a něco mezi tiem

povstalo, snad by mnozí nevěděli, kto by s kým byl. Neb jsem i o tom rozpr slýchal, že někteří řiekávali ku pánu svému: „Toť zachovám, což zachovati n než což se viery dotýče, v tom nejsem povinen poslúchati žádného"; ješto pod kovými slovy mnoho se zavierá a nemálo přikrývá, neb snad někto domnievá kdyby zle činil, že má jemu to za dobré položeno býti, ješto takoví mohli b mnoho mýliti na tom. Pak ten Šimon Firbas, nožieř, byl jest dávno podez v bludiech, když ještě byt svuoj v Horaždějovicích měl, kterýž se před vámi s se panem Břetislavem Švihovským, a naději se, že skrze někoho i erb sobě zjedna a potom byl na Poděbradech nějakým úředníkem, než kde nyní jest, toho nev nežli nebude-li takový lechký člověk ztrestán z poručení krále JMti anebo od pánuov hajtmanuov, tehdy snad i jiní o takovéž anebo o větší věci budou se kúšeti. A jestliže tuto píši co nepotřebně, račte odpustiti, než činiem to upřém křesťanským úmyslem, že bych rád, v čemž jest neřád, aby byl k nápravě přive Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Dřevenicích, krále a královstvie Českého hajtmanu, panu přieteli mému milému.

1049.

Paní Elšce z Smiřic o sporu se Zikmundem Smiřickým ɔc.

Na Blatné 1533, 2. června. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozená paní, paní sestra má milá. Byšte se dobře a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Psaní, kteréž jste mi učinily, což se Zykmunda, bratra vašeho, dotýče, tomu jsem porozuměl. I račte věděti, že podle paměti muožeme ještě hojemstvie vzíti; a když buohdá bude při sv. Jeronymu s boží pomocí to k konci podle řádu apráva povedeme, a podle našich spravedli když toho neobmeškáme, směl bych o tisíc kop gr. č. založiti se, že buohdá zuostaneme. A o tom šíře nyní psáti zanechávám, až, dá-li pán Buoh, do našeho na hradě Pražském shledání, kteréž pán Buoh všemohúcí rač dáti, paní sestra milá, šťastně a ve zdraví. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Elšce z Smiřic ɔc, paní sestře mé milé.

Jakož jsem vás, paní sestra má milá, žádal, což se peněz dotýče: i pr vás, že na tento čas mi pohodlé učiníte, jakož také Janovi Švábovi poručil o to s vámi mluviti; a což v tom pro mne učiníte, aneb i prvé učinily jste, tomu duověřiti a muožete, že vám se toho rád přátelsky odplatiem.

---

*) Šimon Firbas z Husince.

1050.

Janovi Kaučovi z Kauče o sporu se Zikmundem Smiřickým.

Na Blatné 1533, 2. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečíslov.

Pane Kauč, přieteli milý! Psaní, kteréž jsi mi učinil, což se pana Zikmunda Smiřického dotýče a Lysé, tomu jsem porozuměl, a takového oznámení a připomenutí od tebe vděčen jsem. Nežli toho jsem úmyslu, nebude-li toho zvláštní potřeba, abych teprva, dá-li pán Buoh, na hrad Pražský přijel k hodu božieho těla, neb také i některé příčiny mých potřeb toho jsú i pro některá lékařstvie, neb časuov předešlých mé jiezdy, obávám se, že jsú něco nohám mým uškodily, ješto taková věc potřebuje nápravy. I za to mám, že o ten odpor, kterýž s panem Zikmundem Smiřickým mám, mohu vzíti hojemstvie, nebo podle mé paměti ještě nikdež hojemstvie o to jsem nevzal. Nežli některého času učinil jsem byl poklid s niem na takový spuosob, jestliže přijde na tu při, aby byl místo hojemstvie, pakli by nepřišlo, tehdy poklid prostý, tak abych potom hojemstvie vzíti mohl, budu-li chtieti. A o tom má dobrú vědomost Jiřík, jako puohony vyhlašuje, i také někteří jiní páni úředníci u desk; neb na tu při nebylo zavoláno o ten odpor a tak hojemstvie pozuostalo, kteréž mi se zdá vzíti o tomto nynějšiem soudu zemském. A za to tebe žádám, že je vezmeš na místě mém, aneb někto z vás z mých poručníkuov.

A také i totoť mi se zdálo oznámiti, ač poznáš-li toho potřebu, aby o tom věděl, že, když jsem najposléze v Praze byl, mluvil jsem o to s panem Ambrožem i s panem Janem místopísařem, a tu věc jim, o čemžť oznamuji, připomenul. I také se tak pamatuji, že hojemstvie vzíti mohu, aneb poručník na mém místě; ale aby to na omylu nebylo, žádám, mluv také o to s nimi, a poznáš-li při tom jaký nedostatek, že by mi to oznámil bez meškání. A což by mi psal, kázal by to dáti Janovi Švábovi, aby mi toho bylo dodáno sem na Blatnú do této neděle; než jestliže by toho zvláštní potřeba nebyla, nerad bych prvé v Praze byl až k hodu božieho těla, neb také v těchto stranách mám pilné věci nyní činiti.

A jakož jsem z tvého psaní srozuměl, že by Jeronym Tlustý chtěl se hrdla odsúditi, že tu při panu Smiřickému vyvede: i toho bych jemu nepřál, než směl bych se o tisíc kop gr. č. založiti, že nevyvede on ani jiný proti mé spravedlivosti. Neb již mohu to na dvé pokázati, že tou spravedlivostí vysoudil jsem jednu věc i druhú a obdržel, i toho užil; pak neviem v třetiem proč bych neměl práv býti. A již dále pánu Bohu to poroučiem podle spravedlivosti mé, kteráž mi se dostatečná zdá i podle řádu a práva tohoto královstvie. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Janovi Kaučovi z Kauče, přieteli milému.

1051.

Janovi Fišarovi, že mu dlužné peníze pošle.

Na Blatné 1533, 2. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Pane Fišar milý! Jakož jsi mi psal o těch L ff gr., kteréžť bych ještě dodati měl: i chci to rád učiniti, než zde mám v tom nedostatek, nežli chciť je z Prahy poslati, neb tam buohdá brzo budu. I věřiemť, že dotud ještě budeš mieti v tom strpení, poněvadž čas dlúhý není. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Fišarovi z Veveří a u Wintrberce, přieteli milému.

Což se dotýče strýce tvého Beneše syna a při tom i sestry jeho ͻc: i rád bych, aby byli dobře opatřeni, neb mnú v tom neschází; než kterak je páni soudce zemští budou ráčiti opatřiti, tiem se, za to mám, v tom spravíme.

1052.

Václavovi Zimovi z Novosedl o rukojemství, peníze a lososa.

Na Blatné 1533, 2. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Pane Zimo milý! Což se dotýče toho rukojemstvie, kteréž jsi podle jiných za mne učinil, toho jsem od tebe vděčen, a buohdá skrze to žádné škody mieti nebudeš; a také byl bych tebe k tomu nepotáhl, nežli ten, komuž jsem ten list udělati dal, jmenoval mi rukojmie a tebe mezi jinými také; a tudy ta věc přišla, kohož jmenoval, že jsem je do listin napsati dal.

Což se dotýče tvých peněz, co by měl z komory mieti, přálť bych toho rád, jesliže jich ještě nemáš, ať by byly dány do hodu božieho těla. A jakož jsi mi také připomenul o losos: i což jest se nestalo a býti mělo, toť buohdá vyplniem, když buohdá na hradě Pražském budu. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Václavovi Zimovi z Novosedl a na Kundraticích, přieteli milému.

1053.

Vojtěchovi z Pernšteina v příčině Mikuláše Karlíka.

Na Blatné 1533, 2. června.. Souč. opis v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Ač buohdá při tomto soudu zemském na hradě Pražském budu, nežli při počátku býti nemohu hned na suché dni tyto. I což se Mikuláše Karlíka dotýče, což jsme někteří mezi vámi jednali i také jako na místě postavili: prosím vás, neračte sobě toho obtěžovati a v tom strpení mieti, až buohdá na hradě Pražském budu prvé hodu božieho těla a na ten čas bude se to moci všecko dokonati při dskách zemských. Jakož, kterak

jsem toho paměť sepsal, na čem jsme se rozešli, teď vám to na cedulce sepsáno posélám; pakli se ráčíte jináče pamatovati, muožete to dáti opraviti a při našem shledání mně toho dodati. A rač pán Buoh všemohúcí dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernšteina a na Pardubicích, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého, panu švagru mému milému.

1054.

Václavovi Bezdružickému z Kolovrat, že král do Čech přijede ɔc.

Na Blatné 1533, 2. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane ujče muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane ujče! Psaní, kteréž jste mi učinili i také list poslali od pánuov rad komory, tomu jsem všemu porozuměl; a nerad jsem tomu, že jste tak zle penězi opatrováni, než proto neškodí, abyšte o své věci připomínali, snad vám vždy něco dadí, až do dalšieho opatření. A já buohdá zatiem také na hradě Pražském budu, a co bych vám také v těch věcech mohl prospěti, rád se k tomu přičiniem, ač o těchto suchých dnech nemohu přijeti, nežli buohdá k hodu Božieho těla.

U krále JMti, pána našeho, mám své poselstvie, kteréhož již zase brzo k sobě čekám, a budu-li mieti tam brzo zase poselstvie, chci vám to oznámiti, abyšte při tom mohli také své psaní poslati; než někteří praví, že by JMKská ráčil brzo přijeti do Čech a na hrad Pražský, i bude-li co jistého, snad se o tom zví o těchto suchých dní nynějšiech.

Což se pana Švamberka a pana Petra z Rožmberka dotýče: i o pánu z Rožmberka najprvé jsem zvěděl, že jest také u Vařiech byl, skrze vaše psaní, a potom byli jsú se panem Švamberkem zde na Blatné u mne tento pátek minulý. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane ujče muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Václavovi Bezdružickému z Kolovrat a na Košátkách, najvyššiemu sudiemu dvorskému královstvie Českého a purkrabí Vyšehradskému, panu ujci mému milému.

1055.

Hynkovi z Janovic, aby s Petrem z Adršpachu měl strpení.

Na Blatné 1533, 2. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Přál bych vám rád zdraví a všeho dobrého. Psaní, kteréž jste mi učinili, což se pana Petra Adršpacha dotýče, to jsem sobě rozvážil, že podle zdání mého nic se toho prodati ne-

muože, což jest jeho statku bylo, aby vám tudy vaší spravedlivosti jaká ujma b měla. A protož za to vás žádám podle našeho spolu zuostání, že s niem bud mieti strpení až do sv. Jana najprvé přieštieho, a v tom času buohdá budu na hra Pražském a dobře před tiem, nežli soud zemský vzdán a odložen bude, a pan A špach také býti má. A té jsem naděje, že se, dá-li pán Buoh, o všecko slušně sr vnáme, a jestliže bychme se pak na čem uráželi, muožeme o to vzíti v soudu zemsk radu a naučení; nebo v pravdě nerad bych kterak z strany jedné též i z dru aby žádnému z nás v tom se ukrácení v spravedlivosti nestalo. A protož té js k vám naděje, pane přieteli muoj milý, že toho tak při tom necháte, na čemž js prvé spolu zuostali. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Hynkovi z Janovic a na Náchodě, panu přieteli mému milému.

1056.

Petrovi Adršpachovi z Dubé, aby na hrad Pražský přijel.

Na Blatné 1533, 2. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Přál bych v rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Rád bych, abyšte na hradě Pražském b do hodu božieho těla, anebo konečně do sv. Víta najprvé přieštieho pro ta někte jednání, což se pana Hynka Špetle i také některých jiných dotýče, i také oč s námi Budovec jednati chtěl anebo snad někto více, aby ty všecky věci mohly k místu a k konci vésti a přivésti; ješto takových věcí jest škodné dále na odtazí stavěti; neb také i nedávno něco o to psaní jest mi od pana Hynka Špetle přinesen Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Petrovi Adršpachovi z Dubé a z Náchoda ɔc, panu přiet mému milému.

1057.

Vojtěchovi Doubkovi, aby do Prahy registra důchodní přinesl.

Na Blatné 1533, 2. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné ɔc. Urozený vladyko milý! Přičiň k tomu, aby ke mně do Prahy přijel k hodu božieho těla anebo konečně ke dni s Víta najprvé přieštieho, neb tam buohdá také prvé budu; a vezmi s sebú regist pro srovnání počtuov i peníze, co jich z duochoduov mých máš. A jestliže by v t kraji byla jaká nebezpečnost, ale naději se, že by se mohly bezpečně do Prahy p nésti k jarmarku Pražskému, totižto k svatému Vítu, neb z těch krajuov mnoho l těch časuov do Prahy jezdívají. Datum ut supra.

Urozenému vládyce Vojtěchovi Doubkovi z Lautrbachu, úředníku na Rysumbu mému milému.

1058.

Důchodnímu v Horaždějovicích, aby Urticellovi pět kop vydal.

Na Blatné 1533, 3. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Matyáši milý! Daj ode mne z duochoduov mých, což najspíše muožeš, V ꝭ gr. č. Kašparovi Urticellovi, služebníku mému, kterýž jest v Horaždějovicích, i přičiň se k tomu, aby tak učinil. Neb tak jsem srozuměl, že toho potřebuje pro stavení, kteréž jest před sebe tu v Horaždějovicích vzal. Dán na Blatné v uoterý sv. dušní léta ɔc. XXXIIIº.

Matyášovi v Horaždějovicích, jako mé duochody tam spravuje, věrnému milému.

1059.

Posílá Urticellovi plat; žádá za překlad spisu z němčiny do češtiny.

Na Blatné 1533, 3. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Kašpar milý! Jakož jsi mi psal o X ꝭ gr. č. na službu, kterážť se vyplniti má při sv. Janu najprvé příštím: i maje nyní nedostatek v penězích, protoť posélámť na to V ꝭ gr. č. po tvém tomto pacholku; a V ꝭ gr. č. k tomu ať by dal Matyáš, kterýž mé duochody v Horaždějovicích spravuje, psal jsem jemu o to, jakožť teď tu ceduli posélám. A nežli těchto V ꝭ gr, kteréžť jsem poslal, na dělníky vydáš, snad on Matyáš také v tom času bude moci tebe z mých duochoduov druhými V ꝭ gr. opatřiti a dáti, aby v té potřebě stavení obmeškán nebyl.

Což se dotýče tvého příjezdu ke mně, nebudeš-li moci do Prahy přijeti, tehdy rád bych, aby přijel na Krupku po sv. Janu křtiteli v sobotu najprvé přieští, poněvadž potom v pondělí má býti na meze výjezd, o čemžť jsem prvé oznámil.

Posélamť teď jakés sepsání německé, kteréž jest mi z jiné země před včerajšiem přineseno; i rád bych, aby mi je vyložil do české řeči, a to sem na Blatnú poslal, to sepsání německé i s českým výkladem, v sobotu nebo v neděli najprvé přieštie. A poslu rozkáži zaplatiti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Kašparovi Urticellovi z Kopřivné Hory, mému milému.

Což se novin dotýče, jakož jsi mi psal, že by kníže Vilém Bavorský měl jeti k králi JMti do Vídně, kterak jsi slyšel: i mám to na tento čas na omylu. A což se Horaždějovských dotýče, jich nějakých nepořáduov, i mám úmysl o to brzo nějaké psaní učiniti.

A sepsání, kteréžť německy tištěné posielám, jestliže by tento týden nemohl jeho vyložiti, ale přinesl by mi to, kdyžby ke mně přijel. A za to mám, kdyžby při mně na Krupce pobyl týden, že by potom zase domuov, bylo-liť by potřebie, do Horaždějovic jeti mohl.

1060.

Václavovi Haugvicovi z Biskupic, aby mu peníze zjednal.

Na Blatné 1533, 3. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný přieteli milý. Jakož jsem vás prvé žádal, což se peněz jednání dotýče: i ještě vás prosím, přičiňte se k tomu, což muožete, abyšte mi zjednali. Nebo kdybych na tento čas svú věc spravil, zdá mi se, že potom buohdá všecky bych své věci snáze opatřiti mohl, neb s boží pomocí mám k tomu některé slušné cesty. A jestliže by pak kto chtěl na tento čas, abyšte místo mne jistcem byli, za to vás žádám, učiňte to také pro mne, neb rád vám to chci dostatečně ujistiti a v tom vás buohdá opatřiti beze všie vaší škody a to na místě postaviti, když buohdá na hrad Pražský přijedu, jakož, dá-li pán Buoh, budu tam do hodu božieho těla. A ti dobří lidé Vyšemírové kdyby mi chtěli peněz puojčiti, za to mám, že to mohou učiniti; a jsou, naději se, na tento čas v Praze, jakož Janovi Švábovi, služebníku mému, poručil jsem také, aby vám to oznámil. Dán na Blatné v uoterý svatodušní léta ͻc XXXIII°.

Urozenému a statečnému rytieři panu Václavovi Húgvicovi z Biskupic a na Kopidlně, přieteli mému milému.

Když jsem uslyšel o té škodě, kteráž jest se vám a vašim poddaným stala, nerad jsem tomu byl a vám toho jistě nepřál a nepřeji; než buohdá některak to obmyslíte, což se nového staví a stavěti bude, aby bylo bezpečnější před ohněm.

1061.

Šebestiánovi z Weitmile v příčině opatření peněz.

Na Blatné 1533, 3. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Poněvadž při počátku suchých dní nemohu nyní v Praze býti, nežli buohdá k hodu božieho těla: i pane přieteli muoj milý, prvé víte žádost mú, což se peněz dotýče, a co jste v tom již pro mne učinili, jsa toho zvláštně vděčen, rád vám se chci dobrým přátelstviem odplatiti. A ještě vás prosím, což v tom muožete, že pro mne učiníte, jakož Janovi Švábovi, služebníku mému, poručil jsem s vámi také o to mluviti, a rád to všecko chci vám ujistiti, anebo tomu neb těm, kohož mi oznámíte. A naději se, když buohdá své věci na tento čas opatřiem, že potom buohdá snáze mi to přijde. A pán Buoh všemohúcí, pane přieteli muoj milý, rač nám dáti spolu šťastné a ve zdraví shledání. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Sebastianovi z Waitmille a na Chomútově ͻc, panu přieteli mému milému.

1062.

Prosí Kundráta z Krajku o vodu z Jizery do rybníka.

Na Blatné 1533, 3. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře a přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Jakož vám vědomo jest, že jsem vám něco bližšiem sousedem nežli prvé, i bývá to, že časem soused souseda v některých věcech přátelských spíše potřebuje, nežli ti, kteříž sobě dále přisedějí. I mám rybník k Toušeni, kterýž vody potřebuje. Ač i toho jsem zpraven, že by nějaké narovnání o to bylo mezi vámi s dobré paměti mistrem Janem z Vratu, ale proto, když jest Jizera malá, že se voda vésti nemuože do toho rybníka, kterak by toho potřeba byla, bez zvláštnieho vašeho povolení: i prosím vás, pane švagře muoj milý, že mi to dobré sousedstvie a přátelstvie učiníte, abych z Jizery mohl sobě vodu dáti pojíti, pokudž by toho má potřeba byla, ješto se naději, že bez vaší škody muože to býti. Jakož poručil jsem, pane švagře muoj milý, o to s vámi šíře mluviti a za to ode mne žádati Jiřieku Bachtlovi, služebníku mému, také jsa té vuole a úmyslu, abych vám se zase přátelsky toho, což pro mne učiníte, odplatil, jakož ne nyní tepruva, nežli od dávniech časuov a let jsme spolu, pane švagře muoj milý, v dobrém přátelstvie. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Kundrátovi z Krajku a na Mladém Boleslavi ꝛc, panu švagru a přieteli mému milému.

1063.

Jiřiekovi Bachtlovi o vedení vody z Jizery do rybníka.

Na Blatné 1533, 3. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Bachtl milý! Psaní a oznámení, kteréž jsi mi učinil, což se rybníka u Toušeně dotýče, kterak má u vodě nedostatek: tomu jsem porozuměl, ješto rád bych, aby se ta věc opatřila, jakž na to náleží. A což jsi mi při tom více psal, toho nyní zanechávám, neb buohdá k hodu božieho těla budu na hradě Pražském, a tu že by ke mně přijel. I dá-li pán Buoh, o ty o všecky věci, spolu rozmluvíme. Nežli což se toho rybníka najvětšieho u Toušeně dotýče, posélámť teď list, kterýž jsem o to psal panu Kundrátovi Krajíři, jeho za to žádaje, abych sobě vodu vésti mohl z Jizery, totižto z jeho gruntuov, abych mohl na ten rybnik dosti vody mieti, kdyby pak i malá voda na Jizeře byla; a při tom to jsem doložil, že jsem tobě poručil o to s ním šíře mluviti; i poněvadž neviem, bude-li na tento čas v Praze, mně by se zdálo, aby k němu s tiem mým psaní dojel, ač nebude-li na Brandejse, ale i na Boleslav, a o to s niem mluvil a ode mne žádal, abych sobě tu vodu vésti mohl, předlože toho tu potřebu, kterú v tom znáš, čeho potřebuji;

neb o to jemu panu Krajíři slušně a přátelsky píši, ješto naději se, že se v tom povolně mieti bude.

A jakž pak kolivěk co při něm zjednáš, anebo nic, to by mi oznámil, když buohdá ke mně do Prahy přijedeš; a bude-li dalšieho potřebí o to jednání, to bychme také tak předsevzali, dá-li pán Buoh, kterak bychme na potřebě poznali. A již dále tu věc k tvému rozvážení poroučiem. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři Jiřiekovi Bachtlovi z Panthenova a na Liblicích ɔc, **mému milému.**

1064.

Piramovi Kapounovi, že povinné peníze mu dány budou.

Na Blatné 1533, 4. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Jakož jsi mi psal, což se té summy, kterúžť dáti mám, dotýče: jistěť mám o to pilnú péči, ať bych tomu dosti učinil. Ač muožeš-li to kterak jináče opatřiti, udělal by mi v tom zvláštní vděčnost, nebo naději se, že buohdá při svatém Havle snáze mi bude o tisíc kop gr., nežli na tento čas o sto kop; než proto, když buohdá do Prahy přijedu, bude-liť toho vždy potřeba, jakož, dá-li pán Buoh, brzo tam budu, chci o to péči mieti, aby tu summu ode mne měl. A žeť úrok dán není, to jest, za to mám, z toho přišlo, ať by se jedno s druhým dalo; než oznamuji Švábovi, ať by jej dal bez odtahuov. Dán na Blatné v středu na suché dni letniční léta ɔc XXXIII.

Urozenému vladyce panu Piramovi Kapounovi z Svojkova ɔc, **přieteli milému.**

1065.

Janovi z Gutšteina děkuje za půjčku; mladého Slezana že za služebníka přijme a kuchaře mu opatřiti chce.

Na Blatné 1533, 4. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Předkem jsem toho od vás vděčen, co mi peněz puojčiti chcete k svatému Havlu, a rád vám se toho přátelsky odplatiti chci. Pakli byšte na tento čas mohli co peněz mieti od pana Petra z Rožmberka a mně toho puojčiti při tomto času, chtěl bych vám rád zúplna z toho úrok polúletní dáti. A poněvadž buohdá brzo budu na hradě Pražském do hodu božieho těla, chci s vámi o to šíře rozmluviti a ten vám list zase dáti, kterýž jste mi poslali, co vám pán z Rožmberka psal. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Janovi z Gutšteina a na Čečovicích, panu přieteli mému milému.

Jakož jste mi také, pane přieteli muoj milý, psali, abych některého Slezáka mladého za služebníka k sobě přijal: i v pravdě na tento čas Čechuov i Slezákuov

mám u sebe služebníkuov k mé potřebě zbytečně i syn muoj; neb i někteří nás žádali, abychme k sobě některé přijali, a tomu jsme odepřeli, majíce toho slušnú příčinu, poněvadž jich dosti máme; než proto vám k vuoli chci rád jednoho Slezáka přijíti. A což se kuchaře dotýče, chci o to péči mieti, abych vám mohl k němu připomoci, ač na tento čas nemám zbytečniech; neb před některým časem umřel mi dobrý kuchař, a maje v tom nedostatek, zjednal jsem sobě na to místo jiného, kterýž někdy byl u pána Hradeckého, dobré paměti, a svých dědičných zvláštniech nemám; než mievám časem od svých některých přátel kuchtíky, že se v kuchyni mé učí, že z některých dobří kuchaři bývají, a když se naučí, tehdy se zase ku pánóm svým vracují.

1066.

Jindřichovi z Risenberka o obnovení rady v Horaždějovicích oc.

Na Blatné 1533, 4. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Byli jsú u mne včera Horaždějovští zde na Blatné, žádajíce obnovení rady konšelské, a tak jsem tomu srozuměl, že jsú vás za též žádali, aby ta věc byla tento pátek. I k tomu jsem svolil a chci k tomu také do Horaždějovic v pátek ráno poslati, než játť jich málo znám; a protož vás prosím, že také netoliko z strany vaší, ale také i z mé pomůžete toho opatřiti, aby hodní konšelé mohli býti.

Vězte, pane švagře muoj milý, že jest mi pan Puotha, strýc váš, psal, že k tomu přistupuje, což jste za něho Andělové dali, aby vám to na některé své vsi zapsal a ujistil, a že tak v tom chce učiniti, kterak mi se zdáti bude, tak na ten spuosob, kterak jsme spolu o to mluvili, a dokonáme to buohdá, když na hradě Pražském budeme. A protož vás prosím, že již poručíte, aby zatykován nebyl pro vaši věc.

Posélám vám, pane švagře muoj milý, list, kterýž jsem dal udělati Janovi Bliživskému, ješto jej obnovuji, poněvadž jsem jej na sebe vzal za pana Viléma, bratra vašeho a švagra mého. I prosím vás, že k němu pečeť svú přiložíte. A já vás z toho buohdá vyvadiem beze všie vaší škody. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí oc.

1067.

Břetislavovi z Risenberka v příčině dlužných peněz.

Na Blatné 1533, 4. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Teď vám posélám ten artykul

vypsaný, což jest mi pan Puotha, strýc váš, za odpověď dal. I mně se zdá, že na tom muože na tento čas býti přestáno, poněvadž hojemstvie vzato býti má bez odpornosti.

Také posélám vám, pane švagře muoj milý, list, kterýž jsem dal udělati Janovi Bližívskému, ješto jej obnovuji, poněvadž jsem jej na sebe vzal za pana Viléma, bratra vašeho a švagra mého; i prosím vás, že k němu pečeť svú přiložíte. A já vás z toho buohdá vyvadiem beze vší vaší škody.

Toto mi se také vám zdálo za potřebné oznámiti: jakož, pane švagře muoj milý, ten dluh, kterýž jste byli povinni Janovi Kalenicovi, jest převeden na Jana Vojkovského, i jednal jsem o to, aby toho všeho bylo čekáno do sv. Havla. I chtěl jest on Vojkovský, aby se jemu na to dalo, zdá mi se, sto kop gr. č., že je má jakés paní dáti; a L ſſ, kteréž snad má zvláště ujištěné, aby se daly k tomu a úrok ꝛc. I dal jsem dále jednati, zdali by se mohlo toho všeho, což se jistin dotýče, čekati, jakož za to mám, že jsem vám prvé byl o tom něco oznámil; než co jest mi nyní o tom psal on Kalenice, i také přípis mi poslal psaní, kteréž jest jemu učinil on Vojkovský, teď vám to spolu posélám. A již dále neviem, k čemu se ta věc vede, předse-li on Vojkovský chce ze všeho napomínati a vlehnúti, čili toliko proto, co jest prvé chtěl mieti, a ostatku čekati. I co jest v tom vašeho zdání anebo úmyslu, žádám vás, oznamte mi. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka, z Švihova a na Rabí ꝛc.

1068.

Janovi Zajícovi z Hasenburka v příčině kněze France.

Na Blatné 1533, 4. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Psaní, kteréž jste mi učinili, což se kněze France, jako někdy v Krupce farářem byl a potom v Chomútově, dotýče: i psal jest mi také o to něco před tiem o něho pan Sebastian z Waytmille; ješto hned ty časy, když jest mi to psaní přineseno, psal jsem hajtmanu mému na Teplici, což jest kolivěk jemu dal byl vzíti z příčiny některé, aby jemu to kázal vydati a vrátiti. A témuž panu Sebastianovi z Waytmille to jsem psaní poslal a o té věci oznámil, ač, kdybych byl prvé toho neučinil, tehdy pro vás také rád bych učiniti to chtěl; než hajtman jmenovaný z které příčiny to jest učinil, to vám, dá-li pán Buoh, při našem spolu shledání oznámiti chci. A témuž knězi Francovi rád bytu přeji, kdež se obrátí, kromě gruntuov mých. A o tom nyní širšieho psaní zanechávám. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane strýče muoj milý,

abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné v středu na suché dni letniční léta ↄc XXXIII°.

Urozenému pánu, panu Janovi Zajieci z Hazmburka a na Budyni, najvyššiemu truksasu královstvie Českého, panu strýci mému milému.

1069.

Janovi Škorňovi z Malonic, aby pečeť k listu dlužnímu přiložil.

Na Blatné 1533, 4. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Dal jsem udělati nový list Janovi Bliživskému, jakož jsi mi to zjednal, že jest to na mne přejal za pana Viléma Švihovského ↄc. I posélámť teď list, kterýž jsem na to témuž Bliživskému udělal, a žádám tebe, že také k němu podle jiných pečeť svú přiložieš. A já tebe z toho buohdá vyvadiem beze vší tvé škody; o to žádné péče neměj. Datum ut supra.

Urozenému vládyce panu Janovi Škorňovi z Malonic a na Opálce, přieteli milému.

1070.

Abatyši Barboře z Šelmberka v příčině Krňovských.

Na Blatné 1533, 4. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, duostojná a urozená panno, panno sestro má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Což se dotýče Krnovských, kdybyšte byly ráčily, mohly jste to všecko odevřieti a přečísti, co jest mi o to psáno od pana biskupa Vratislavského a od knížete Karla Jich Mtí. Pak toho něco, což mi se zdálo potřebnějšieho, bylo německy psáno: dal jsem to v českú řeč vyložiti, jakož vám to po Janovi Borkovi posélám, i ta některá psaní, abyšte sobě to přečetly a rozvážily; a když buohdá na hrad Pražský přijedu, ráčíte mi v tom svuoj úmysl oznámiti, než mně se zdá, že věcí zbytečniech Krnovští žádají. Datum ut supra.

Duostojné a urozené panně, panně Barboře z Šelmberka a z Kosti ↄc, abbatyši kláštera sv. Jiří na hradě Pražském, panně sestře mé milé.

1071.

Maršovi Vintířovi z Vlčkovic, že zámku Klenového nepronajme.

Na Blatné 1533, 4. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Což se nájmu Klenového dotýče, jakožť jsem oznámil, kdybych chtěl s kým o to jednati, že bych s tebú předkem chtěl, než že do svatého Havla nemám úmyslu toho učiniti: nežli již jsem sobě tu věc tak rozvážil z některých příčin, že toho úmyslu nejsem, abych ani po svatém Havle toho zámku na nájmu neměl, než proto někoho abych na něm měl o mé stravě.

A protož zdáloť mi se to oznámiti, aby o tom v čas věděl, a máš-li co jiného před sebú, toho neobmeškal; neb což by k tvému dobrému bylo a slušně se trefiti mohlo, rádť bych toho přál, a zvláště poněvadž ten nájem na Těňovicích již jest vyšel, ještě nám náleží to tak bez dalšiech odtahuov opatřiti, aby se v tom vuoli a rozkázání pana Jana Čičovce dobré paměti dosti státi mohlo. Datum ut supra.

Urozenému vládyce panu Maršovi Vintieřovi z Vlčkovic ɔc, příteli milému.

1072.

Kašparovi Urticellovi o vodovod a obnovení konšelův v Horaždějovicích.

Na Blatné 1533, 4. června. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Kašpar milý! Jakožť jsem poslal byl ceduli k Mathyášovi, jako v Horaždějovicích mé duochody přijímá, aby dal V ſſ gr. č., a V ſſ gr. č. takéť jsem poslal po pacholku tvém, tak jakž jsi žádal na službu tvú, i také jsem i oustně poručil jemu Mathyášovi, aby to dal, neb jest u mne včera zde byl; a za to mám, že tiem prodlévati nebude, neb snad již i na hotově ty peníze má.

Jakož jsi mi psal, což se některých povykuov v Horaždějovicích dotýče, i při vody vedení, kdež jest roura, co by se mělo státi anebo stalo: i mluvil jsem o to také s niem s Mathyášem i s druhým odtudž, ješto ke mně posláni byli o obnovení úřadu konšelského, ač jsem nejmenoval, odkud mne to došlo; nežli omlúvali se v tom, jako by takových neřáduov tam v Horaždějovicích nebylo; i zdáloť mi se to také, aby o tom věděl, oznámiti. A což se konšel sazení a obnovení dotýče, poručil jsem také s tebú o to rozmluviti, nebo bych rád, aby hodní usazeni byli. Datum ut supra.

Urozenému vládyce Kašparovi Urticellovi z Kopřivné Hory, mému milému.

1073.

Hynkovi Novohradskému z Kolovrat o přiložení pečeti k dlužnému listu ɔc.

Na Blatné 1533, 4. června. Souč. opis v archivu Třeboň. tern. nepag. a nečísl.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali a paní manželka vaše o přiložení pečeti, kdež jest [sic] jistcem panu Václavovi Lužanskému a panně Salomeně, sestře jeho: i tak jsem učinil a přiložiti dal. Také, pane bratře muoj milý, jakož jste mi psali, což se pana Zdeňka a pana Mikuláše Trčkuov dotýče: i vězte, že jsem jim neučinil o tu věc, oč mi připomínáte, žádného psaní, a to z té příčiny, že to viem, že tohoto času pan Zdeněk do Prahy nejezdí. Nežli bude-li se vám zdáti, abych jim psal, nežádaje jich, aby do Prahy přijeli, nežli aby to pro paní manželku vaši jako pro sestru svú učinili dle spravedlivosti i také z lásky bratrské, tehdy z Prahy chci rád to psaní učiniti. Ač naději se, kdybych se s nimi s oběma shledal,

že bych snad něco více v tom prospěl, maje s nimi společné rozmluvení, nežli se bude moci zjednati psaniem; a to dále k vašemu rozvážení připouštiem. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Hynkovi Novohradskému z Kolovrat a na Novém Hradě, panu bratru mému milému.

1074.

Albrechtovi z Gutšteina o sečkání úroku ɔc.

Na hradě Pražském 1535, 19. dubna. Orig. v arch. Jindř. Hradeckém.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Přál bych vám věrně rád zdraví i všeho dobrého. Jakož jsem k vám posélal hajtmana Poděbradského, a o kterú mú potřebu, o tom nepochybuji, než že jest vám oznámil, a což jste jemu za odpověd dali, také jest mi to napsal. Pak jakžkoli jest, ještě vás za to žádám, pane přieteli muoj milý, že to pro mne učiníte, a já chci se vám toho rád přátelsky odplatiti. Neb kdež jste mi v svém psaní napsali, což se jednání o Krupku dotýče: i byl bych s vámi rád jednal, než že jsem hotových potřeboval, a kdybych byl ofrajmarčil na Rejnšperk, snad bych jeho snadně za hotové peníze odbýti nemohl. Druhé, což so úroku vám dání dotýče, jestliže by se vám jeho nezdálo zúplna přijíti, ale chtěl bych vám z té sumy, což by bylo slušného, dáti, ješto byšte mohli toho, tak se naději, slušně a s dobrým svědomiem užiti. Což se pak těch vsí některých, kteréž k Poděbradóm držiem, dotýče, mám v tom obtiežnost, abych měl to zastavovati, aby snad JMKská na lidskú správu stranní neráčil sobě toho obtiežiti. I na tuto mú žádost ještě vás žádám za přátelskú odpověď. Dán na hradě Pražském v pondělí před hodem svatého Jiří léta ɔc 35. Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné.

Urozenému pánu, panu Albrechtovi z Gutšteina a na Reinšperce, najvyššiemu mincmejstru královstvie Českého, panu přieteli mému milému.

Dodatky.

1075.

Posílá Henrychovi z Švamberka list věnný sestry své a list dlužní.

Na Blatné 1491, 24. března. Orig. v arch. Třeboň. fam. Švamberk 21.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Teď VMti posielám přiepis listu věnnéhő manželky vašie a sestry mé milé, abyšte jej v táž slova obnovili, a kteříž sú rukojmie zemřeli, že ráčíte kázati miesto nich jiné postaviti ɔc. A také teď posielám list na těch čtyři sta kop, na kteréž sě pan Burian miesto mne jistcem udělal. I račtež mi ten list poslati, kterýž svědčí na pana Buriana,

a račte jej kázati přeřezati. A dajž pán Buoh, abyšte se šťastně a dobře měli i se paní manželkú vaší, sestrú mú milú. Ex Blatna f. V. ante dominicam palmarum anno domini ↄc 91. Zdeněk z Rožmitála a z Blatné ↄc.

Uroz. pánu, panu Henrychovi z Švamberka na Zviekově ↄc, švagru mému milému dd.

1076.

Žádá Chebských za napomenutí Wolfa z Walnrodu, aby Delfinovi Haugvicovi z loupeže nápravu učinil.

Na hradě Pražském 1510, 21. listopadu. Orig. v arch. města Cheba.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelee milí! Jakož jest vám, za to mám, dvoje psaní v tento rozóm od pánóv a vladyk zprávcí tohoto královstvie na místě krále JMti učiněna, což se Wolfa z Walnrodu dotýče, kterýž jest k vám vězněm, abyšte jeho byli obeslali k svatému Vavřinci minulému před raddy krále JMti, kteříž na ten čas tu do Chba na sjezd vysláni byli, a Delfinovi Húgwicovi, z čehož jeho viniti bude před těmi raddami, aby práv byl; a jestliže byšte moci neměli jeho napomenúti na ten čas, tehdy abyšte jeho nepropúštěli, než před jmenovanými pány zprávcemi aby byl postaven a témuž Húgwicovi práv byl, jakož pan komorník najvyšší královstvie Českého z poručení již psaných zprávcóv dostatečně o to s vámi mluvil. Ale vám toho se učiniti nezdálo, a tudy z takové příčiny jest vám od pánóv zprávcóv podruhé psáno a rozkázáno na místě JMKské, abyšte téhož Wallnderodera, jestliže má rok, napomenuli a obeslali, z čehož jeho jmenovaný Húgwic před vámi viniti bude, aby on jemu práv byl, a jestliže by se ten Wallnderoder čím scestně zastieral a slušné nápravy, pokudž by vinen byl, učiniti nechtěl, abyšte vy na něho Húgwicowi útrpné právo pustili, jakož z toho psaní tomu ste šíře vyrozuměti mohli. I toho ste také neučinili, než pánóm zprávcóm píšete, kterýžto list sem, tak jakž mi přísluší, otevřel, i také v ten přípis Wallnderoderóv, kterýž poséláte, nahlédl, a jiného sem z toho ze všeho vyrozuměti nemohl, nežli že se jmenovanému Haugwicowi nepotřebně odtahové činí, vědúce z čeho jej on Haugwic viní a viniti chce, z lúpeže, a že jeho slibem pod řádem a právem zavázati chtěl. A protož to všecko rozvážiti mohouce, za to vás žádám, že vy toho Wallnderodera bez odtahóv napomenete, aby takovú věc jemu Húgwicowi podle slušnosti napravil; pakli by toho učiniti nechtěl, ale že na něho právo, jakž na takovú věc přísluší propustíte. Pakli by vždy se toho nestalo, znáti to můžete, kterak by to JMKská, pán náš milostivý, i také páni zprávce tohoto královstvie na JMKském místě vážiti mohli. Také jestliže by snad někto o to krále JMt starati chtěl a JMKské o takové věci zlú zprávu učiniti, a tudy nějaké psaní od JMti vyjednati: i toto vězte, že jest krále JMti v tom vuole a rozkázaní, kteréž vás, za to mám, prvé tajno není, abyšte

vy žádného z těch věžňóv na žádná psaní nepropouštěli bez vědomí a vuole zprávcóv tohoto královstvie Českého; neb JMKská ráčil jest jim tu všecku věc na svým místě poručiti, aby žádná omylná zpráva v tom místa neměla. A protož vám věřím, a pokudž mi v takové věci přísluší, poroučím, že se tak zachováte bez přerušení. Dán na hradě Pražském léta ɔc X ve čtvrtek po sv. Alžbětě.

Zdeněk Lev z Rožmitála, a s Blathné, najvyšší purkrabie Pražský.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Chba, přátelóm mým dobrým.

[**Na vloženém lístku:**] Odpovědi žádám listem vaším po tomto poslu.

1077.

Žádá od Chebských odpovědi stran zahrady v příkopě hradu Chebského.

Na hradě Pražském 1512, 7. července. Orig. v arch. města Chebu.

Službu svú vzkazuji. Múdří a opatrní přátelee milí! Jakož sem s vámi mluvil, i také o to vám připomenúti Fegarovi Chebskému poručil, což se tee zahrady, kteráž v příkopě hradu Chebského jest, dotýče: i ještě na to od vás odpovědi konečné nemám. I za to vás žádám, že mi na to odpověď, kterúž bych se mohl spraviti, dáte, a tu mám k vám naději, že se v tom slušně a povolně podle mé spravedlivosti mieti budete, jakož bych teež k vám se u vaší spravedlivosti, kterúž bych poznal, mieti a zachovati chtěl. Dán na Velharticích v středu před svatým Kylianem léta ɔc V^C^XII.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabě Pražský.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Chba, přátelóm mým dobrým.

1078.

Vilímovi z Pernšteina, aby hejtman Moravský na sněm český od krále poslán byl; o chování se knížete Bartoloměje.

Na hradě Pražském [1513], 6. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3581.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Přál bych vám rád, abyšte zdrávi byli a dobře se měli. Jakož ste panu kancléři a mně psali, že by bylo vaše zdání, aby pan hajtman Moravský na tento nynější sněm do tohoto královstvie od krále JMti poslán byl: i nám se to také dobře líbí, a již sme o to spolu se panem kancléřem k králi JMti psali a poslali. Což se dotýče naší jízdy k vám, byli bychom nynie rádi přijeli, než které sou nám věci v tom překazily, když vám oznámiem, tu naději máme, že nám za zlé v tom mieti nebudete. Než na tom sme, abychme před tím sněmem tu neděli k vám, dá-li pán Buoh, oba konečně přijeli.

Za to mám, pane a příteli mój milý, že snad již vám jest oznámeno, jaké cedule kněz Bartoloměj rozdává, dotýkaje práva i také správy tohoto královstvie a čině při tom zmínku o dluzích krále JMti, i také kterak by JMKské byla moc

odjata ɔc. I račte toho považiti, kterak on pále a hubě krále JMti poddané, chce nám řády v tomto královstvie ustanovovati, jakým to úmyslem činí. Než jáť za to nedržím, by pána našeho JMKské dobré obmejšlel, než že by rád spletl a zmátl, jakož již k tomu sahá skutečně, snad maje naději v městech skrze to přátelstvie, v kteréž jest s nimi všel proti vůli krále JMti a mimo zřízení tohoto královstvie.

Než, což se správy dotýče, po té bych já nic netoužil, anébrž rád bych jí slušně prázen byl, jakož za to mám, že jiní správce též na tom sou. Než by nás měl kněz Bartoloměj napravovovati, sám sa v neřádu, to nevím, k čemu by se mělo trefiti. Než bude-li se králi JMti a stavóm tohoto královstvie zdáti jináče to zříditi, rač dáti pán Buoh, aby v to uhodili, což by najlepšího býti mohlo králi JMti i nám všem společně.

Což se pak dluhóv a moci krále JMti dotýče: jistěť bohdá JMti moci neujímáme, jedné ať on kníže jest JMKské moci poddán a poslušen, nepále a nehubě JMKské poddaných. A zdá-li se jemu knížeti o dluhy krále JMti k komu z nás mluviti, budeť míti, dá-li pán Buoh, slušnú odpověď. Než tímť on dluhóv krále JMti nezaplatí, jaké neřády v JMti zemích činí a puosobí, leč tudy, ktož by pro jeho spletky v jakú pokutu podle něho upadl, aby takový, což by skrz to propadl, tím dluhové krále JMti byli placeni; než na takové trošty já spoléhati neumím, ačkolivěk tomu bych rád, abychme společně v tom i v jiném to obmyslili, což by dobrého a trvalého býti mohlo.

Také, což se práv, kterýmž kněz Bartoloměj vnově stvořená přezděl, dotýče: ktož nechce právu poddán býti, by měl práva napravovati, sou to věci dosti divné, ačkolivěk naši stavové, poznají-li toho potřebu, máme toho svobodu našich práv přičiniti i ujíti, i bude-li toho potřebí, můžeme to ještě učiniti.

Také sem sobě toto, pane a příteli mój milý, pomyslil, že za to mám, že kněz Bartoloměj, neznaje toho, by mohl spravedlivě městóm těch práv, oč sou se oni zasadili, dopomoci, i chtěl by naše věci a práva v to uvrci, aby jedno s druhým spletl a nás v stavích roztrhl, a pod tím aby nějakú svú věc provedl. Dán na hradě Pražském v sobotu den sv. Sixta.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Pernšteina na Helfenšteině, najvyššímu hofmistru královstvie Českého, panu přieteli mému milému.

Cedule. Pane a příteli mój milý! Toto vám také oznamuji, že když jest kněz Bartoloměj v Praze byl, že jeho rota, a tak jest slyšeti, podle toho Zikmunda Kafuňka byli sou v Slezí, a že sou u Svídnice předměstí zapálili i také některú ves spálili a vybrali; a to, což vzali, jest slyšeti, že hnali a snesli na Skály, kteréž kníže má: ješto s takovým řádem mně se velmi zle jeho přátelství s městy českými líbí, a bude-li dlúho trvati, nemůže to s poctivostí na některú stranu býti. A také není

podobné, aby to Slezáci měli trpěti. A také za to mám, že sme my v tom poviuni pána svého lehkosti litovati, a což jest v Gladště, když sme na sjezdu byli, smluveno, držeti.

1079.

Hendrychovi z Švamberka o schůzce jich s pánem z Rožmberka.

Na Blatné 1514, 6. května. Orig. v arch. Třeboň. fam. Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý. Přál bych vám věrně rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Což se mého příjezdu k vám dotýče, rád to učiniti chci. A toto vám, pane švagře muoj milý, oznamuji, že jest mi včera od pána z Rožmberka list přinesen, kdež mi píše, žádaje, abych se s ním v Prachaticích některý den pro pilné rozmluvenie sjel. Ihned sem pánu zase odepsal, že sem vám psal, že k vám některý den okolo téhodne jeti chci, a jestliže se muože k tomu uprázdniti, aby také k vám přijel, že o tom nepochybuji, že jeho rádi uhlédáte, a tu bychme se, dá-li pán Buoh, u vás shledali; pak-li by nemohl, že se proto chci rád s ním v Prachaticích sjeti a potom k vám hned jeti. I toho neviem, co mi za odpověď dá. A rač dáti pán Buoh, muoj milý pane švagře, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Blatné v sobotu po svatém Floryanu léta ꝯc XIIII°.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský.

Uroz. pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekově ꝯc, švagru mému milému.

1080.

Vilémovi z Pernšteina v příčině tažení knížete Bartoloměje do Uher ꝯc.

Na Blatné 1514, 23. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3624. tern. nepag.

Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Přál bych vám věrně rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Jakož ste mi ráčili psáti, oznamujíc, kterak kněz Bartoloměj táhna do Uher k Rakousóm, že by bylo překáženo od nějakých Tateruov lidem pánóv Lichtenšteinaruov, a skrze to jaká jest se odpověď od kněze Bartoloměje stala a od těch, kdo s ním táhnú: tomu sem porozuměl. I pane a přieteli muoj milý! Také sem prvé o tom něco slyšel, a zle mi se to líbilo, neb tak, jakž já tomu rozumiem, jest v tom viece než jedno zlé. Najprv, že táhne proti rozkázánie a vuoli krále JMti; druhé, jakž sem spraven, že činí škody těm, a snad i ta odpověď na ty se vztahuje, kteříž sú v lantfridu s markrabstviem Moravským; třetie, že se v tom vztahuje na poddané císaře JMti, a tak se skrze to JMti dotýče, kterýžto pán nenie lhostajný, ale válku poněkud, některým se zdá, má u velikém obyčeji, zvlášť v čem by se JMti křivda stala, že toho rád lituje ne řečí ale skutkem. A nenie div, poněvadž i nám, kteříž sme nižšiech stavuov a menší moci, bylo by to obtiežno

a neradi toho snésti bychme chtěli, kdyby se nám křivda dála. Pak takové věci mně mnoho čekati bez jiných jest obtiežné; než toto by mi se zdálo za potřebné, aby panský a rytieřský stav tohoto královstvie v tom se císaři JMti opověděli, co to knieže činie, že činie bez naší vuole, anébrž proti naší vuoli.

Také zdá mi se za potřebné, aby králi JMti pánu našemu bylo psáno, kdyby mohlo býti osobně posláno ještě lépe, a JMti žádáno, aby to ráčil zastaviti a městóm rozkázati, aby toho prázdni byli. Pakli by vždy nechtěli, však JMKská má dosti věrných v svých zemiech, ješto JMKské, jakožto pána svého, neopustí proti svévolným a neposlušným, jestliže JMKská bude ráčiti k tomu jich potřebovati.

Játť mám úmysl hned bez meškánie k králi JMti o to psanie učiniti; a zdá mi se, abyšte také vy ráčili o to JMti něco psáti, aby JMt na pochlebné trošty neráčil spoléhati a na těch lidech svých věcí, kteříž neřády puosobí, nezakládati; neb již JMt muož zřetedlně znáti, že jiného nejednají než JMti zlé a zkázu JMti zemí. Na toto sem sobě také pomyslil, abych něco městóm o to psal; ale kterak se oni nynie mým úřadem zpravují, málo snad to psanie bude platno. Však zdá se mi za potřebné, abych se jich dotázal, ta odpověď s jejich-li se vuolí stala.

Pánu z Rožmberka již sem také toto nynější vaše psanie oznámil. Rač dáti pán Buoh, aby dobře bylo; ale ta rota z Rendlem i s Pražany, já toho neznám, by to obmajšlela.

Za to mám, že jste již o tom slyšeli, že Pražané Vilémka zmučiti dali. I račte toho povážiti, jedno i druhé, k řádu-li čili k neřádu vztahuje se; ale pán Buoh jest spravedlivý, že svým [časem] odplatiti ráčí podle skutkuov jeho.

Muoj milý pane a přieteli! Slyším, že pan Boček také jest při tom kniežeti: i poněvadž jest vám přítel, velmi by mi se za dobré zdálo, mohli-li byšte jeho kterak od něho odvésti, neb neznám v tom jeho nic dobrého ani poctivého. A z té příčiny vám toto píši, poněvadž sem s vámi v dobrém přátelstvie, že bych i vašemu přieteli zlého nepřál, než radši dobrého. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfenšteině, panu přieteli mému milému.

1081.

Stavům knížetství Opavského, aby se od koruny České neodtrhovali ɔc.

Na Drahonicích 1514, 14. září. Opis z r. 1615 v arch. Třeboň. sub Histor. 6247 f. 14.

Službu svou vzkazuji, urození páni, stateční rytíři a vládyky, moudří a opatrní měšťané, přátelé moji milí! Jakož král JMt, pán náš milostivý, ráčil jest to knížetství Opavské do království Českého vpojiti, a na to vám majestáty a listy JMKské vydati, i také zvláštní utvrzení tomuto království Českému učiniti na to: ježto nepochybuji o tom, že vám všem to dobře v paměti a vědomosti jest, kterak

to knížetství žádným obyčejem žádnému dáváno býti nemá. I oznámeno jest nám některým do téhož království, že by někdo z obyvatelů knížetství Slezského anebo kdožkoliv o to jednal u JMKské, aby to knížetství jemu dáno anebo komužkoli dáno bylo; ježto taková věc byla by znamenitě proti výsadám toho království a snad i toho knížetství. Ačkolivěk mám tu naději, že JMKská v tom nic proti spravedlnosti a svobodám téhož království učiniti ani proti výsadám vašim neráčí, ale jestliže by omylem aneb skrze zlou zprávu a nějaké strany jednání vyšli jací listové aneb jaké rozkázání od JMKské, abyšte vy koho jiného za pána míti měli, nežli JMKskou a JMti dědice, za to vás žádám i napomínám, že toho nepodniknete a k tomu nikterakž nepřistoupíte. Nebo o tom nepochybuji, že JMKská když to JMti předloženo bude a podle potřebnosti ku paměti přivedeno, že toto království České při tom zůstaviti ráčí, při čemž spravedlivě zachovati má; jakož JMKské z tohoto království bude brzo podle na obecniem sněmu zuostání znamenité poselství učiněno. I to všecko rozvážiti umějíce, i také což by skrze to škodného povstati a přijíti mohlo, té jsem k vám naděje, že se v to nedáte, což by bylo proti jmenovanému království i také vašim i toho všeho knížetství výsadám. Odpovědi žádám. Dán na Drahonicích den svatého kříže povýšení léta 1514. Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, nejvyšší purkrabie Pražský.

P. S. Páni a přátelé milí! Jestliže by snad někdo, chtěje vám tuto věc lehčiti, to vám předkládal, že jest toho času byl hejtman tohoto knížetství jiný nežli Čech anebo než obyvatel v tom knížetství: i znáti dobře a dostatečně můžete, že jest veliká a znamenitá proměna, učiniti kohožkolivěk ouředníkem a míti vůli to změniti podle libosti své; nebo taková věc, kteráž se může změniti, tehdy může také slušně a snadně, když by bylo potřebí, napravena býti; ale kteráž se věc dá, to se může zase nesnadně vzíti leč mocí, a to by nebylo, za to mám, s dobrým toho knížetství, nežli s znamenitou škodú. I to vše před očima majíce, lépe jest se podle výsad svých toho, což jest poctivého a spravedlivého, od toho neodstupujíce, držeti.

1082.

Petrovi z Rožmberka, aby k němu na Blatnou přijel 2c.

Na hradě Pražském 1515, 18. prosince. Orig. v arch. Třeboň., Fam. Rosenberk 17.

Urozený pane, pane příteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, že já ještě vzdy se zde na hradě Pražském meškám a ještě tyto svátky vánoční pobyti musím, než k novému letu, dá-li pán Buoh, vypravím se na Blatnú. I prosím, jest-li možné, račte na Blatnú na nové leto anebo potom na zajtří přijeti; a který byšte den tam měli býti, prosím, račte mi oznámiti. Ačkolivěk jistě bych sám rád k vám přijel, ale ráčiete znáti muoj nynější spuosob, i také jaké jiezdy před sebou bez meškánie mám, ješto což prodlévám, činiem to proti své vuoli, nemoha se spěšně vypraviti z příčin prvé oznámených.

Muoj milý pane a příteli! Novin nynie zvláštniech nevím, než pan Kostka, jakož jest měl včera slib podle psaní krále JMti učiniti, že jest neučinil. A o Rendlovi sem slyšel, že jest v některých městech byl a konšely sadil, než již jest zase do Prahy přijel. Dán na hradě Pražském v uoterý před hodem svatého Thomáše, apoštola božieho, léta ꝛc XV. Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rožmberka ꝛc, panu příteli mému milému.

1083.

Kryštoforovi z Švamberka o svém odjezdu do Slezska ꝛc.

Na Blatné 1517, 15. července. Orig. v archivu Třeboň. Fam. Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní manželkú vaší a sestrú mú milú, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Psal sem vám, což se mého odjezdu dotýče do Sleska, kdy se jemu naději: i vězte, že ještě tiem prodliti musím až do svatého Jakuba, nebo páni moravští něco se v tu věc, což se pana podkomořieho [. . . .] proti němu podle pana Bočka vkládají a při tom i proti nám obyvatelóm tohoto královstvie. I jest mi potřebie, nežli bych odjel, o tom věděti, na čem to bude postaveno, nebo se nynie o to něco v Majtě Vysokém jedná. A protož, muoj milý pane švagře, kdyžkoli do svatého Jakuba ke mně přijedete, jakož jste toho úmyslu byli, rád vás věrně uhlédám. A pán Buoh všemohúcí rač nám dáti spolu šťastné a ve zdraví shledánie. Dán na Blatné v středu den svatých apoštoluov rozeslánie léta ꝛc XVII.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc.

Panu švagru mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Boru ꝛc.

1084.

Posílá Petrovi z Rožmberka list Píseckých, přípis Rendlova sepsání i listu královského; oznamuje, že kanclíř přátelsky chovati se chce, o sjezdu pánů a rytířstva v Praze, o Rendlovi ꝛc.

Na Drahonicích 1519, 29. srpna. Kopiář v archivu Novohradském F. 482-483 / Nr. 2506.)*

Anno domini MV^cXIX literae registratae a domino Leone a festo decollationis s. Johannis baptist. [29. srpna].

Od najvyššieho pana purkrabie Pražského ꝛc.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož ste ráčili u mne nechati listu, který sú vám Písetští psali, i teď vám jej zase posílám, i také přípis svého zdání, co byšte jim měli za odpověď dáti; však račte opraviti, přičiniti, neb ujíti, kterak se vám bude líbiti.

*) Za opisy z archivu Novo-Hradského děkujeme laskavé ochotě p. t. pana Dr. A. Rezka.

Nežli, kdež sem linii na tom přípisu podtrhl, to ráčíte-li vymazati, aneb také do listu vepsati, to při tom stuoj; než mně se zdá, že muože tak psáno býti; pakli se vymaže, tak bez toho býti muože.

Když sme byli v sobotu u Vodňanech, zapomněl sem vám toho přípisu vrátiti Rendlova sepsání, který ste mi byli ráčili po panu Švamberkovi poslati, i teď vám jej posílám. Také vám posílám přípis listu, co jest král JMt ráčil nám všem stavóm, což se JMti příjezdu do tohoto královstvie dotýče, psáti; než jest list latině psaný, kterýž jest v Praze nechán, nežli česky jest vyložen a mně poslán. Toho pak nevím, dobře-li jest vyloženo. Posílám vám také na ceduli sepsáno, jestliže by kto právo na vás pro dluh královský vedl, kterak byste v tom se zachovati měli. A zatím, muoj milý pane a přieteli, snad opatřeni budeme podle obecních sněmuov svolení dskami zapsaných, abychme bez naší škody vyvazeni v tom byli. Jakož ste mi ráčili dáti pamět napsanou, což se úředníkuov od desk dotýče: i k tomu se chci přičiniti, aby u Vodňanech byli na den svatého kříže povýšení [14. září].

Psal jest mi pan Břetislav Švihovský, kterýž tento pátek minulý přijel od falckrabie JMti, že by markrabie Kazimír ráčil psáti falckrabí, že knieže Witmberské má zase několiko zámkuov a měst, kterých jemu byli dobyli. I jestli tak, tehdy kdož v těch stranách co dobude, když zvláštní moci nad tím nemá, slabě to držeti muože. Račte věděti, že včera před samým večerem přišel ke mně posel z Prahy a přinesl mi některé listy, ješto někteří mi oznamují, že by pan kancléř*) byl té vuole, aby se ke mně ve všem přátelství zachoval, než že by něco sobě obtěžoval, co sem psal rytieřstvu na nynější sjezd do Prahy, což se jejich zápisu v Plzni učiněného dotýče; ale mám za to, že nemá co obtěžovati, neb sem toliko ten rozum psal, jakož sem vám u Vodňanech pravil, poněvadž o mně jest hlas puštěn, že bych v zápisu byl, ješto nejsem, že bych to rád věděl, kterak se jim to líbí, kteří jiní z pánuov v zápisu sú ɔc. Však jakžkolivěk jest, kterak sem srozuměl, že pan kancléř s některými chce se varovati příčin, aby mi jich k nepřátelství nedával: i jestliže tak učiní, jistěť já také jemu ani žádnému nerad bych zúmysla příčiny k nepřátelstvie dal. Než těchto časuov jaké jest opatrnosti při mnohých věcech potřebí, ráčíte to dobře znáti. Jest mi také psáno, že pan kancléř i jiní páni, kteří se do Prahy sjeli, nechtěli mezi se v jednání Rendle vpustiti; toho pak nevím, co sú potom učinili. Než mám dnes z Prahy na Blatné posla míti, jakož tam také, dá-li Buoh, dnes budu, i zvím-li co zvláštnieho nového, chci vám to oznámiti. Než račte věděti, jak jest mi psáno, že sú se toliko ti páni sjeli, kteří sú v zápisu, a něco z rytieřstva z některých krajuov ne mnoho; než ti z rytieřstva, tak mám za to, že zavierati nic nebudou, až prvé také na náš sjezd pošlí. A scházejí se spolu páni s rytířstvem, jakž mi oznámeno, v domu páně Zajícovu,**) kterýmž pan sudí dvorský vládne, a tak se naději, že proti vůli

*) Ladislav z Šternberka. **) Zajíc z Hasenburka.

páně Zajícově. Toto mi také psal písař muoj z Prahy, že jest k němu Rendl mluvil, že jest on vojnu zastavil, kterúž někteří chtěli svých dluhuov dobývati, a že jest na prvo [sic] přivedl. I mám za to, žej to snadně zastaviti bylo, ktož čeho nemuože slušně s poctivostí učiniti. Také mi psáno, že by on Rendl nějaký spis těm pánóm, jako se sjeli, ukázati chtěl, ješto mám za to, že ten, o kterémž prvé vieme, ale že pan kancléř s jinými nechtěli jeho slyšeti, pravíc, že se o to nesjeli, a že by pan kancléř pro Rendle i nějakú obtiežnost ku panu Albrechtovi, bratru svému, měl: pak byť sobě chtěli Rendle (jakož jest k tomu dost hodných příčin) zvoškliviti, nebylo by co hyzditi. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane a příteli, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Drahonicích v pondělí den sv. Jana křtitele stětí léta ɔc XIX. Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Cedule v tom listu. Račte věděti, že jest mi z Prahy psáno a oznámeno od těch, ješto za to mám, že vám i mně dobrého přejí, že by v uobecní pověsti anebo v řeči toho došlo a v sloviech na tento rozum: že by pán z Rozmberka ráčil mluviti, chtie-li nám někteří krále sem uvésti a pod JMti jménem neb osobou nám rozkazovati, dokudž let nemá, toho že se nedopustieme a toho že nedovedou, dokudž našich hrdel a statku stává, že bychme toho bránili a brániti budem. I jest k tomu věc podobná, o čemž ste mi ráčili u Vodňanech, co vás došlo, praviti. Ješto to vše věda, když buohdá v Praze budu na tom sjezdu, chci vás, jakož ste mi ráčili poručiti, v tom omluviti. Neb poněvadž se již to tak roznáší a taková nepravá řeč v lidi vpouští, jest potřebné a slušné tu omluvu učiniti, ač nepochybuji, než že mnozí tomu nevěří. Také mi psáno, že pan písař má býti brzo v Praze, a odtud že by tuto středu měl jeti k králi JMti do Budína.

Prosím, račte brzo zase tohoto posla vypraviti, aby mne mohl na Blatné zastihnouti; neb odtud, dá-li pán Buoh, ve čtvrtek po ranném obědu mám úmysl vyjeti na ten sjezd na hrad Pražský. Datum ut supra.

1085.

Petrovi z Rožmberka o sjezdu pánů a rytířů v Praze, o vyslání od nich k Pražanům; v příčině vyvazení z dluhův královských ɔc.

Na Blatné 1519, 31. srpna. Kopiář v arch. Novohradském F· 482 / 483 Nro 2506.

Pan Lev pánu JMti. — Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Přál bych vám věrně rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Teď vám posielám přípis, co jest mi z Prahy posláno, kterak jsú [se] ti páni a z rytířstva, kteříž se byli spolu do Prahy sjeli, mezi sebou zapsali aneb srovnali. A chtěl jsem k vám zítra naschvál o to poslati, než poněvadž váš posel ke mně dnes přijel, posílám vám to po něm.

A pane a přieteli muoj milý! Kterak mi se to líbí anebo co mezi tím nelíbí, ješto by snad opravy potřebuovalo, nemám času o tom široce psáti, než zanechám toho, dá-li pán Buoh, k jinému času. Nežli to znám, že napořád lidé pěkně píší a mluví, než na tomť jest najviece, ktož dobrú věc skutkem naplní. Také račte věděti, že jest mi z Prahy psáno, že ti páni, kteří se byli tam sjeli, poslali ku pánuom Pražanóm, žádajíc, aby k jejich jednání také z sebe některé konšely poslali. I poslali jsú, ale ne k jednání, mistra Paška sama druhého, jim oznamujíc, že se jim nezdá toho učiniti, než zavrou-li co, chtí-li jim toho přiepis poslati, aby oni mohli toho u sebe považiti ɔc. I tu ráčíte znáti, žeť by přátelství ti páni od měst nezavrhli, a protož nám nemají co za zlé mieti, abychme s nimi dobré přátelství zachovali.

Jakož jste mi ráčili poslati přípis, na čem jsú někteří dlužníci aneb věřitelé, kteří se spolu v Praze sjeli, zuostali: i tomu jest tak rozuměti, že jedni druhé pozdvihují, aby vzdy splésti mohli. Pak když k nám budou o to domlúvati, mně se zdá, kterak jsem na to nynie krátce pomyslil, že jest na to snadná odpověď: když oni a jiní, tak kterak jest dskami zapsáno, z těch dluohóv krále JMti nás bez naší škody vyvadí, že se jim dosti státi má, a chtí-li, aby jim právo šlo, že nám též jíti má, a podle toho dskami zemskými zapsání, mám za to, že předkem; neb poněvadž máme býti bez naší škody vypraveni, tehdy prvé se to má státi, nežli by škody přišly. Pakli by kto chtěl mimo naši slušnú odpověď své vuole a moci užívati, sluší týmž odpierati. Neb svolení obecní jest právo, a kdybychme toho užiti nemohli, tehdy by těmi, kto by toho nedrželi a tomu dosti nečinili, to přišlo, ale ne námi, kteříž bychme při tom stáli a toho spravedlivě pro jiných dosti neučinění užiti nemohli. A jakož také v tom spisu jest zmínka o některých z Pražan: i mám za to, že jest jich dosti málo, i jiných, komuž dlužno, nemnoho, než že by někteří nezbední rádi v to jiné pojali, snad, jakož za to konečně mám, jsúce Rendlem nadchnulí, kterýž jest zvykl mezi lidmi spletky činiti. A teď vám ten přiepis zase posielám.

Toto také račte věděti, že jsou mi ti páni zápisníci, jak v Praze byli, psali, něco sobě obtěžujíc, co jsem rytieřstvu do Prahy psal, učiniv zmínku o jejich zápisu, jakož jsem vám o tom něco u Vodňanech pravil: než mně se zdá, že sobě nemají co obtěžovati, chtí-li se mnou dobře býti. A dal sem jim na to odpověď. Jakož poslal bych vám toho všeho přípisy, než v pravdě nynie nemohú při tomto mém odjezdu písaři moji postačiti psáti. Než jiným časem chci vám to všecko oznámiti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane a přieteli, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Blatné v středu před s. Jiljím léta ɔc XIX.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

1086.

Petrovi z Rožmberka o přiznání strýcû jeho při dskách zemských; o vojenských přípravách v říši, zvláště proti králi Polskému ɔc.

Na hradě Pražském 1519, 1. října. Kopiář v arch. Novohradském F. 482—483 / Nro 2506.

Vopět vod pana Lva. — Urozený pane, pane, přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, že páni strýci vaši dnes přiznání u desk učinili, tak podle toho, kterak jste před úřadníky od desk u Vodňanech učiniti ráčili, jakož vám teď toho výpis z desk posílám. A při tom jsem byl s panem Krištoforem z Švamberka, nebo jest před tím dnes také do Prahy přijel. A tato se věc konala při dskách v sklepě po vysvědčení puohonuov. Než toto račte věděti, že jsem od pana kancléře vyrozuměl, že jsú páni strýci vaši, kromě pana Jana, na tom byli, nechtějíce toho zápisu konati, leč by při tom bylo propuštěnie z toho ze všeho zřiezení rodu vašeho, předky vašimi učiněného. Nežli předložil sem to jemu panu kancléři, že to býti a zvláště na tento čas nemuože, poněvadž toho smlúva neobsahuje, a také že by tudy mohl se zmatek státi té poctivosti rodu vašeho, kteréž jeden z vás, jakožto nynie vy, užívati máte a užíváte, a že bez toho propuštění proto podle smlúvy bude moci každý s svým dílem učiniti, co bude chtieti. I to jest pan kancléř oblíbil, když jsem mu to předložil, a k témuž jsú oni přivedeni. A tak jest ta věc na místě postavena, jakž jest smluveno, a ne jinak, jakož z toho vajpisu ráčíte tomu šíře vyrozuměti.

Muoj milý pane a přieteli! Nynie vám neviem co zvláštnieho oznámiti, než jaké mi noviny pan Tunkl, švagr muoj, z Lužicské země psal, teď vám toho přípis posílám. Dán na hradě Pražském, v sobotu den sv. Remigí léta ɔc XIX.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Cedule v tom listu jedna. Co se dotýče toho formana páně Krušinova: račte věděti, že pan Krušina dnes se opověděl, že jeho postaviti chce o to, což se těch peněz falešných dotýče. I odloženo jemu do ponděliho. I když k tomu přijde, co jste mi o tom ráčili psáti, chci to rád v paměti mieti. Toto také račte věděti, že páni z Gutšteina někteří obsílají na vojnu proti falckrabí JMti, jakož jeden list jsem viděl, kterýž pan Albrecht z Gutšteina, jako na Mělníce, o tu věc psal. Také regenti Rakúští psali mi o tu odpověď od pana Albrechta z Šternberka; a mám za to, že to buohdá vše k dobrému a k upokojení přivedeno bude.

Druhá cedule v témž listu od pana Tunkle. Noviny odsud VMti tyto oznamuji: že jest do marek z říše přitáhlo lancknechtuov osm tisíc, a ti se rozložili v zemi markrabově Joachimově na tré; kteříž jsou se hlásili, že do Prus táhnou k mistru Pruskému proti králi Polskému JMti. A některé sto koní jízdných při tom také jest

bylo. O kterejchž věcí, jakž jsem zvěděl, tak sem králi Polskému JMti psal a také panu Lukášovi, kterýž jest na Poznani a hajtmanem po všie Polště, aby o tom věděli; kdež nepochybuji, že jsú snad prvé o tom také věděli ɔc. Než tyto dni poslal ke mně pan mistr z Žumbergku velmi kvapně služebníka svého, oznamujíc mi, že markrabie Joachim JMt jemu píše, aby zhuoru byl, a tak všem poddaným, ktož co pod ním mají, a táhli dnem i nocí, že ti pěší, kteříž do Prus táhnúti měli, že jemu vybrali dvě městečka dobře hrazená k braní i Sycze [sic]. A jest právě v prostřed zemí jeho; ješto jestliže je osadí, netuší lidé, aby jeho markrabie hned zase dobyti měli. Pak včera, když jsem již ležel, pravili mi, že jest Franciscus Zeglingk opět do marek přitáhl, a že by měl mieti na čtyři tisíce koní s sebou. Toho ještě jistě nevím, takli jest. Než jestiť markrabie Joachim v strachu, to jistě věděti račte, před těmi lidmi. A slyším, že jest on markrabie jim několiko tisíc zlatých dal tyto dni, aby předse táhli do Prus, neb on jest tu hru na krále Polského JMt najviece strojil. Nevím pak, coť z toho dále bude. Než přísloví jest, ktož komu jámu kopá, že v ní také druhdy sám upadá. A slyším, že ten Franciscus sobě tytul dal, a tak že se píše: najvyšší hajtman říše a trestatel nespravedlivých a nepravých lidí.

1087.

Petrovi z Rožmberka o zavření sněmu a o rozepsání nového, o válečných událostech v říši, o Janovském a Klatovských, o příjezdu krále do Čech, o králi Polském.

Na hradě Pražském 1519, 16. října. Kopiář v arch. Novohradském F. 482—483 / Nro 2506.

Od pana Lva. — Urozený pane, pane, přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi ráčili psáti, abych vám oznámil, na čem jest nynější sněm rozveden a zavřín, i také nějaké jiné noviny ɔc, i také což se Cinšpanuov a Janovského i některých jiných věcí dotýče: i račte věděti, že včera k samému večeru sněm sme zavřeli. A dnes ráno od vás ke mně posel přišel, ješto chtěl jsem k vám naschvál svého posla poslati, jakož na tom jsem, že ještě poslati chci; nebo po tomto poslu vašem nemohu vám sněmu vypsaného poslati, neb jeho ještě sám nemám; než když mieti budu, tehdy bez meškání, dada přepsati, chci vám poslati. Však abyšte něco o tom sněmu již věděti ráčili, na tom jsme zuostali, abychme nový sněm měli v pondělí po hodu božieho křtění [9. ledna]; a duotud, mám za to, že jedni druhým dluhuov čekati budou, aby na krále JMt v tom času škody nešly. A poněvadž ten sněm býti má pro umenšení lidem nákladuov, jest odloženo soudu komornieho, který by měl býti o sv. Martině, do Svátostí. Což se dotýče falckrabí JMti, mám za to, že ta válka s pány z Gutštajny bude zastavena, i některých jiných a snad všech, což se obyvateluov tohoto královstvie dotýče, do sv. Jiří, leč jestliže jest co v těchto dnech se mezi nimi stalo, jakož snad nic tak zvláštnieho. Také co se Rakušan a pana Albrechta z Šternbergka a Cinšpána dotýče,

měl by pan Albrecht k tomu Cinšpána vésti, aby se také pokojně zachoval; a o to i o jiné věci mělo by se jednati o sněmu budoucím, aby rokové a sjezdové podle dědičných smlouv držáni byli, a což by bylo spravedlivého, aby se k tomu přivésti a to slušně srovnati mohlo.

Jakož ste mi také ráčili psáti, co se Janovského a Klatovských dotýče: i Janovský sedí nynie v Praze; než když jest o to na sněmu k Klatovským mluveno, aby jeho v moc našim stavuom dali, vzali sobě v tom jakous výmluvu, tak jakž mi se zdá, jiným spuosobem, nežli jsú byli toho na naši raddu prvé poddali. A jakž jest kolivěk, mně se to nelíbí, a časem jiným chci vám to šieře oznámiti. Také račte věděti, že pan Zdislav Dubský a jiní, kteřiž k králi JMti od nás jezdili, již jsú se zase vrátili. A pan Zdeslav Dubský dnes do Prahy přijel a u mne byl. A tak jsem srozuměl, že králem JMtí neschází, což se JMti příjezdu do tohoto královstvie Českého dotýče, kdyby pány Uherskými neschházelo. Jakož i tomu jsem srozuměl, že by o to něco měli býti posláni do tohoto královstvie, a snad na budúcí sněm, pan markrabie Jiří a knieže Karel JMt.

Račte také věděti, že král Polský JMt ráčil nám všem stavuom psáti, žádaje, abychom proti JMti jeti nedopouštěli, aneb lidi vésti k mistru Pruskému. I to jsme připsali, že to učiniti chcme podle JMti žádosti, ač však také slyšeti, že na tento čas jest mezi nimi pokoj najednán. Také jsem slyšel, že nedávno král Polský JMt několikonácte tisíc lidí Mozkvanuov porazil, totižto JMti poddaní Litvané. Jiných zvláštniech novin, krom rozličných běžných, neviem. Než račte věděti, že jsem se panem hofmistrem již smluvil o ty ruoznice pana kancléře a pana Ople, kteréž mezi nimi byly, i puohonové; a ta smlúva jest ve dsky vepsána a puohonové vymazáni.

Což se dotýče pana Albrechta z Šternbergka a panen sester manželky jeho o ten statek Toužetín: již jest ta věc na tom postavena, že má jim pan Albrecht Toužetína i jiného jich statku, což k tomu přísluší, postúpiti tuto středu po svatém Havle [19. října]; a chtí-li se dále z čeho viniti, to jim zavřeno není. Toto také račte věděti, jakož jsem psal do Budína o tu vajprosu, jakž jste mi poručiti ráčili, což se Píseckých dotýče: i teď vám o to list posielám královský ku panu kancléři. A protož, když budete ráčiti, muožete k němu ten list poslati, neb zítra chce odsud na Bechyni jeti. A jakož jste mi ráčili psáti, což se mého příjezdu na Blatnú dotýče: i dá-li pán Buoh budu tam prvé svatého Martina. Neb račte věděti, že bych tam rád byl okolo hodu Všech svatých, než že některé potřeby ještě mne zde zdržují, i také to, což jest na mne nynějším sněmem vzloženo. Neb ač bych již dávno takových prací rád prázden byl, ale znaje toho potřebu a z některých příčin, ješto nepochybuji, že je také znáti ráčíte, ještě v něčem pracovati musím, až s boží pomocí k něčemu se lepšiému přivede. Dán na hradě Pražském v neděli den sv. Havla léta oc XIX.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc.

Cedule v tom listu. Toto také račte věděti, že jest starý pán z Pernšteina také zde v Praze o sněmu byl, a pravil mi, že proto přijel, což se pana kancléře*) dotýče, stoje podle něho proti panu Jakubovi.**) Ješto nepochybuji, nežli že jste o tom ráčili slyšeti, jaká jest ruoznice mezi panem Jakubem a jinými posly, kteří v Frankfurtě byli ꝛc. I jest toho odloženo do suchých dní postniech anebo do budúcieho sněmu, jestliže prvé bude, jakož již býti má, jakž vám v listu oznamuji.

Žádal jest mne pan Jan z Wartmbergka, abych vám od něho list poslal, kterýž tuto posílám. I jestliže bude na to potřebí jaké odpovědi, prosím, račte mi oznámiti a to poslati po mém poslu, kteréhož k vám po dvú neb po třech dnech chci odsud poslati.

Což se dotýče pokut, ktož by se jaké dopustili, račte věděti, že jest na tomto sněmu také svoleno, že je král JMt bude moci dávati. Než toho snad bude potřebí, ktož by pokuty vyprosil, aby sobě to také zednal, kterýž by na to list od krále JMti byl dán, aby v něm datum bylo již těchto časuov po tomto sněmu, kterýž jest se zavřel tuto sobotu před svatým Havlem [15. října].

Což ste mi ráčili napsati v ceduli zvláštní, tomu jsem porozuměl. A již nynie o tom dalšieho psaní zanechám, až bohdá do našeho shledání.

*) Ludislav ze Šternberka. **) Jakub ze Vřesovic.

1088.

Posílá Petrovi z Rožmberka výpis sněmu a přípis odpovědi královské poslům stavovským dané, oznamuje, že Zdeněk Malovec odpuštění od země béře ꝛc.

Na hradě Pražském 1519, 20. října. Kopiář archivu Novohradského F. 482—483 | Nro 2506.

Opět od pana Lva. — Urozený pane, pane, příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane a příteli! Teď vám posílám vajpis sněmu nynějšího, a také vám posílám přípis, jaká jest tohoto času odpověď dána od krále JMti a latině sepsána poslóm našim, kteříž od stavuov tohoto královstvie u JMKské byli. A prosím vás, jestliže tohoto času, jakož se naději, u vás bude pan Krištofor z Švamberka, že jemu toho ráčíte rozkázati vajpis dáti. A račte věděti, že nynie nic tak zvláštnieho nevím vám oznámiti, než že jest mi Zdeněk Malovec psal, že od země odpuštění béře. Což se pak dotýče mého příjezdu na Blatnú, také jsem sobě to rozhodl, že ještě nemohu tam jeti do hodu Všech Svatých, než, dá-li pán Buoh, konečně tam buohdá na Blatné ten týden po hodu Všech Svatých budu. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane a příteli, abychom se spuolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek po svatém Lukáši evangelistu léta ꝛc XIX°. Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc.

Cedule v tom listu. Jakož jsem vám po vašem poslu poslal list, co jest vám pan Jan z Wartenbergka psal, i ráčíte-li co jemu za odpověď dáti, račte mi to po

tomto poslu poslati. Než srozuměl jsem, že vám toliko o to psal, žádaje, abyšte od něho ráčili za zlaté peníze, co jest vám dlužen, bráti, a že by za zlatý to dáti chtěl, po čem nynie zlatý uherský platí.

1089.

Petrovi z Rožmberka, jaké učinil opatření v příčině odpovědnictví Zdeňka Malovce; že ho rád na Blatné přivítá, zmiňuje se o nevděčnosti jeho přátel.

Na Blatné 1519, 10. listopadu. Kopiář v archivu Novohradském F. 482—483 / Nro 2506.

Od pana Lva. — Urozený pane, pane, přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Poněvadž mi se poselství trefilo do Lince k doktoru Sebastiánovi o některú potřebu, zdálo mi se vám také něco při tomto poslu napsati. Neb ač tak v nově nic zvláštně neviem, než toliko toto: račte věděti, když jsem chtěl z Prahy tento pondělí minulý vyjeti, že ten den ráno poslali ke mně Pražané některé z konšel, oznamujíce mi, kterak jest list nalezen, že Zdeněk Malovec jim odpověděl, žádajíce, pokud bych se měl v tom zachovati podle úřadu svého, abych tak učinil. Jakož se tak stalo, že jsem ten den tam zuostal a o té věci psaním svým, puokudž mi náležalo, do krajuov tohoto královstvie jsem oznámil. Neb poněvadž máme a povinni jsme obecní zemské svolení držeti, tehdy nám náleží, jedněm jako druhým obyvatelóm tohoto královstvie Českého v takových věcech sebe neopouštěti. Pak tuto středu přijel jsem na Blatnú, a dnes ve čtvrtek přinesen mi od vás list po mém poslu, kteréhož jsem k vám z Prahy posílal, ješto mi psáti ráčíte, že by váš byl úmysl ke mně na Blatnú přijeti, anebo se mnou se sjeti. I jestliže přijeti ráčíte na Blatnú, s pravú věrou rád vás uhlídám; pakli budete ráčiti, abych se s vámi sjel, také rád to, kdežkoli budete ráčiti, učiniem. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane a přieteli, abychme se spuolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné ve čtvrtek před sv. Martinem léta ꝯc XIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc.

Cedule v tom listu. Jakož jste mi ráčili cedulku napsati a při tom i podobenství dotknúti aneb přísloví, ješto tomu jsem všemu porozuměl. I také kdež jste ráčili dotknúti a tím tu ceduli zavříti, že se vám zdá, že mně to bude s podivením: i tím to nynie krátce zavierám, neb se o tom po poslu nehodí široce psáti. Než jestliže se ta věc dotýče, tak jakž tomu rozumiem, vašich blízkých přátel, tehdy jest se jistě čemu diviti. Neb, muoj milý pane a přieteli, co jste učinili a k mnohem většie věci, nežli jste povinni byli, svolili, nemá-li to býti od vás za vděk přijato, než ještě pod tím něco jiného obmajšleno, divné jest. Neb netoliko božie přikázání, ale i přirozený zákon tomu chce, že ne zlým za dobré, ale za dobré jistě má býti spravedlivě i z povinnosti dobrým odplacováno; anébrž poněvadž i boží jest vuole odpláceti za

B. XIII.

DOPISY NEJVYŠŠÍCH HEJTMANŮ KRÁLE A KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

z let 1529—1531.

K vydání upravil **Antonín Rezek.**

Úvod.

Když král Ferdinand I. po korunování svém v Praze odebral se (29. března 1527) na Moravu a do Slezska, ustanovil nejv. purkrabí p. Zdeňka Lva z Rožmitála za prozatímného správce království Českého po čas své nepřítomnosti. Zdržel ho tím v Praze a zamezil, že pan Lev nejel sebou do Brna a do Vratislavě. Jest povědomo, že král Ferdinand z pochopitelných příčin neměl pražádné důvěry k tomuto muži, ale musil na počátku své vlády chovati se k němu opatrně.

Král návrátil se z cesty moravsko-slezské dosti brzo do Čech, ale hned zase strojil se k jízdě do Uher, snad na dlouhou dobu. I postaral se opět o náměstnictví v Čechách, ale způsobem, který docela odpovídal poměru jeho k panu Zdeňkovi Lvovi. — Podle zřízení zemského byl zajisté zástupcem královým v zemi, po čas jeho nepřítomnosti, především *nejvyšší purkrabí Pražský*. Ale již ve starších dobách a jmenovitě za vlády posledních dvou králů z rodu Jagajlova zhusta volívali *nebo* jmenovali se *nejvyšší hejtmani* za správce království po čas panovníkovy nepřítomnosti. Byli to obyčejně 2 - 4 přední úředníci zemští, ale někdy také jeden jediný.

Ferdinand I., kterýž nejvyššího purkrabí Zdeňka Lva z Rožmitála náměstkem svým v zemi míti nechtěl vůbec, anebo aspoň ne samojediného, mohl tudíž odvolati se na starší praxi, a když odjížděl z Čech do Uher *ustanovil* tehdejšího nejv. hofmistra *Vojtěcha z Pernšteina* za *„krále JMti a království Českého hejtmana“*. Stalo se tak asi v prvních dnech června 1527; 25. dne toho měsíce Vojtěch z Pernšteina již úřadoval. Působnost nejvyššího hejtmana trvala jen po čas královy nepřítomnosti v zemi, v tomto případě tedy do 7. dubna 1528. Ferdinand pobyl potom v Čechách až do konce září. Před odjezdem ustanovil za nejvyšší hejtmany krále i království osoby dvě: *Hanuše Pfluga z Rabšteina a na Bečově*, hejtmana německých lén, a *Jaroslava z Vřesovic na Brozanech*. O úřadování jich máme první zmínku z 19. října 1528. Jaký o užívání titule hejtmanského se strany pana Jaroslava z Vřesovic

vznikl spor mezi stavy panským a rytířským, o tom obšírně čísti lze ve Sněmích Českých I. str. 289 a násl.*)

Na sněmě v Budějovicích, držaném v červenci 1529, byl přítomen Ferdinand I. osobně, tudíž „sešla“ působnost obou hejtmanů v zemi. Dne *21. července*, den před svým odjezdem do Lince, jmenoval potom král hejtmany nové a sice čtyři: *Zdeňka Lva z Rožmitála* a *Vojtěcha z Pernšteina* ze stavu panského, *Radslava Beřkovského ze Šebířova*, nejv. písaře, a *Wolfarta Planknara z Kynšperku* podkomořího, ze stavu rytířského. Měli se střídati tak, aby vždy jeden pán a jeden rytíř úřadovali. Ale neprovádělo se to. Nejv. hejtmani bývali v Praze pohromadě někdy všichni, někdy tři, nebo dva a zhusta také jeden jediný. Zevrubněji viděti to lze v dopisech tuto uveřejněných. Nejméně staral se o hejtmanství p. Vojtěch z Pernšteina. Netrvalo také úřadování těchto čtyř osob dlouho. Počátkem října 1529 byl v Praze opět sněm za osobní přítomnosti panovníkovy, a nejv. hejtmanství přestalo. Když potom král odjížděl, jmenoval nové hejtmany, ale toliko dva: *Zdeňka Lva z Rožmitála* a *Radslava Beřkovského z Šebířova*. Začali úřadovati právě v ten den, kdy Ferdinand I. Prahu opustil.**) — Vedle úředního titule „krále JMti a tohoto království hejtmané“ objevuje se také touto dobou dvakráte rčení: „my jakožto *místo* JMKské *držící*.“ Ale pan Lev již málo hleděl si úřadu, dobře předvídaje, že moc a sláva jeho chýlí se ku pádu. Téměř veškerou práci hejtmanskou zastával Radslav Beřkovský.

Úřední působnost obou hejtmanů trvala toliko do prvních dnů ledna r. 1530. Asi od 7. nebo 8. dne toho měsíce byl panovník opět sám v Čechách. Dne 11. března 1530***) složil Zdeněk Lev také nejvyšší purkrabství a uchýlil se do soukromého života. Jest tuze zajímavo stopovati, jak Ferdinand I. zbavoval se opatrně ale rozhodně povinností svých vůči tomuto muži a jak ho konečně přivedl až tam, že složil první a nejdůležitější úřad v zemi. Hned potom ustanoven za nejv. purkrabí Pražského *Jan z Wartenberka*, týž muž, který již r. 1523 byl v témž úřadě, když král Ludvík I. snažil se zahájiti éru oprav a složil Zdeňka Lva z purkrabství. Že Ferdinand I. na Jana z Wartenberka vzpomněl, nebylo panu Lvovi vhod; chtělť někoho jiného míti svým nástupcem.

Před odjezdem z Prahy ustanovil král opět nejv. hejtmany, a sice zase 4 osoby: *Jana z Wartenberka* a *Vojtěcha z Pernšteina* ze stavu panského, *Radslava Beřkovského* a *Wolfarta Planknara* ze stavu rytířského. Ferdinand I. dne 15. dubna *1530* odjel z Prahy, a *19. dubna* nejv. hejtmani již vydávají svým jménem nařízení a dopisy. Působnost jejich trvala až do nového králova příjezdu do země na počátku března 1531. — Na sněmě Budějovickém toho léta v měsíci červenci držaném ustanovil král Ferdinand nové hejtmany dva: *Jindřicha Berku z Dubé na Dřevenicích* a *Wolfarta Planknara*. Ti byli potom znovu potvrzeni v tomto úřadě r. 1532 a 1533. Pak již více nejvyšší hejtmani ustanovováni nebyli, nýbrž krále v nepřítomnosti jeho zastupoval *nejv. purkrabí Jan z Wartenberka*, po případě také nejv. hofmistr, byl-li totiž i purkrabí jinde zaneprázdněn.

Hejtmani krále JMti a království Českého, či krátce nejvyšší hejtmani, měli vlastní kancelář. Roku 1528 připomíná se *Jan Žatecký* z Pisnice jakožto „kancléř nejvyšších pánů

*) Srovnej *moje* Einige Beiträge zu den böhm. Landtagsakten von 1526—1534 ve Zprávách o zasedání král. Č. Spol. Nauk 1876. — Ze Sněmů Českých, z tohoto pojednání, *z knih komorního soudu* a z jiných materialií *archivních*, kteréž jsem si pro dějiny XVI. věku sebral, čerpány jsou všecky zprávy nad čárou vypravované.

**) Dne 14. října 1529 byl král v Benešově a z téhož dne jest první dopis nejv. hejtmanů.

***) V *Palackého* Přehledu omylně 1528.

hejtmanů" *), r. 1530 byl Jiřík z Jelče, probošt Vyšehradský „písařem" pánů hejtmanů, a od r. 1529 jmenuje se mistr Brikcí ze Zlicka sekretářem *soudu* hejtmanského a pak zase (1532, 1533) písařem nebo sekretářem pánů hejtmanů.

Není nejmenší pochybnosti, že v kanceláři hejtmanské zapisovaly se veškeré dopisy došlé a „ingrossovaly do register" listy, které hejtmani od sebe vydávali. Nepřihlíží-li se pranic k hejtmanské činnosti soudní, byla jistě v kanceláři jejich registra dvoje nebo troje; dvoje dají se dokázati ze zmínek v dopisech tuto uveřejněných, a vedle nich byla přece také registra pro dopisy od krále přicházející a opět jemu od hejtmanů psané, o nichž tak zhusta se mluví ve veřejných listech od hejtmanů vydávaných. O všech těchto registrech nevíme na ten čas ničeho. Objevil se z nich před lety jediný kus v jednom z Pražských obchodů antikvářských, odkudž zakoupen pro České Museum, čímž od zkázy se zachoval a od nás tuto tiskem se vydává.

Musejní *registra* čili *kopiář listů poselacích od úřadu nejv. hejtmanů* tvoří velikou v měkké kožené desky svázanou knihu o 180 listech, kteréž však nejsou všecky popsány. Zavírá v sobě listy poselací z let 1529 a 1530, něco málo z r. 1531. Kdo tou dobou byli hejtmany království, jest shora vyloženo. Listy nezapisovaly se do register chronologicky, nýbrž dle stavů. Od fol. 1—58 jsou dopisy psané stavu panskému, od fol. 69—97 dopisy „*do všech krajů vůbec* a zvláště hejtmanům krajským," od fol. 100—132 listy stavu *rytířskému*, od fol. 137—178 psaní stavu *městskému.* Folia 59—68, 98—99, 133—136, 179—180 jsou prázdná. Každé z těchto oddělení má svůj titul a nadpis. Ale ani v nich v samých není chronologický pořádek přesně zachován. Listy mladšího datum jsou zhusta dříve ingrossovány než dopisy datum staršího, z čehož rozpoznati lze, jakým způsobem se zapisování do kopiáře dělo.

Počínal jsem si při přítomném vydání *následovně:* Nezachoval jsem pořádek register dle stavů, nýbrž uvedl všecky dopisy do postupu čistě *chronologického* a titulky odstavců shrnul jsem v jedno. U každého však dopisu jest v závorce postaveno folio, na kterém se v kopiáři čili registru nalézá. — Některé do registru vepsané kusy jsou kancelovány čili zpřetrhány, protože ne sem, nýbrž jinam se měly vepsati; i ty jsem otiskl, poněvadž z nich jistou měrou působnost nejv. hejtmanů se vidí. Pak jsou v registrech dva dopisy (č. 127 a 128), kteréž nejsou psány od nejv. hejtmanů. Král byl v zemi, tudíž nejv. hejtmani složili své úřady. Ale v jejich zastoupení vydány dva zmíněné dopisy od jiných nejv. úředníků zemských, kteří k tomu byli asi zplnomocněni. I ty jsem ve přítomné sbírce otiskl. — Ostatkem zachoval jsem veškerá pravidla při vydávání Archivu Českého obvyklá. Jmenovitě hojně jsem zkracoval a vypouštěl dopisy jednoho a téhož znění.

Cena kopiáře tuto vydaného jest dvojí. Jednak jest povědomo, že sice pro dobu Ferdinandovu máme pramenů hojnost, ale kdo trochu se poohlédl ku př. v archivu místodržitelském, vidí snadno, že nejprvnější léta vlády jeho jsou velmi slabě zastoupena, a teprve po r. 1530 prameny hojněji se prýští. Tudíž i z této stránky jsou dopisy nejv. hejtmanů tuto vydané všelijak důležity. Druhá věc týká se *kompetence* nejv. hejtmanů, kterážto z těchto byť i zlomkovitých register dá se vyložiti dosti jasně a patrně. Mnohé z dopisů hejtmanských mají ráz soukromý i přátelský, a to hlavně takové, kde šlo o to, aby některý spor mírně se vyřídil a nepřicházelo k jednání soudnímu. Jiné veřejné dopisy, hlavně do krajů, dotýkají se všech tehdejších důležitostí politických. V některých (ku př. č. 85) mluví se přímo o kom-

*) R. 1524 byl týž Žatecký písařem soudu komorního a „kancléřem" knížete Karla z Minsterberka.

petencí hejtmanů, jak král ji ustanovil, a ostatním nejv. úředníkům, soudcům zemským i raddám komorním rozkázal, aby hejtmanům v nastalých potřebách byli nápomocni. Otázka kompetence nejv. hejtmanů, jak v dopisech tuto vydaných se jeví, musí se státi předmětem zvláštního článku, obšírnějšího a zevrubnějšího, nežli v přítomném úvodě možno naznačiti.

Fol. 1. — Léta Páně M° V^CXXIX° za spravování úřadu hajtmanského urozených pánuov a statečných rytieřuov, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné, nejvyššího purkrabí Pražského pana Vojtěcha z Pernšteina a na Pardubicích, nejvyššího hofmistra království Českého, pana Radslava Beřkovského z Šebířova a na Liběchově, nejvyššího písaře království Českého, a pana Wolfarta Planknara z Kynšperku, podkomořieho království Českého, a krále JMti a téhož království hajtmanuov, tuto se v těchto registrách ingrosují a vpisují listové poselací najprvé stavu panskému, stavu rytířskému i také stavu městskému, i také, což se do všech krajuv všem vuobec a také obzvláštně pánuom hajtmanuom krajským, a každému stavu obzvláštně se listové ingrosují.

Stavu panskému.

Na fol. 69*a* jest nadpis: „Za spravování napředpsaných pánuov hajtmanuov JJMtí tuto se vpisují listové, kteříž jdou do všech krajuov vuobec, i také obzvláštně pánuom hajtmanuom krajským psány.“

Na fol. 100*a*: „tuto se vpisují pořádně listové stavu rytířskému.“

Na fol. 137*a*: „Tuto se vpisují a ingrossují pořádně listové stavu městskému.“

1.

Radslav Beřkovský Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: aby nemeškal s příjezdem do Prahy.

Na hradě Pražském 1529, 27. července (fol. 2 a).

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a příteli muoj milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bych VMti rád přál. Račte věděti, že včera dodáni mi jsou listové od Jiříka Ople a Pavla Valeckého, kterejchž VMti přípisy posílám, i také co pan sudí nejvyšší*) panu Janovi z Wartmberka píše, jimž porozuměti ráčíte. Tolikéž VMti přípis posílám, co jim zase za odpověď dávám, s radou pánuov komory krále JMti i také kohož jsem mohl na tento čas jmíti z rad JMKské, čemuž porozuoměti ráčíte. A protož poněvadž se tomu rozuomí, že se nemalé věci zdvihají a strach větších, že [sic] tomu časně odpíráno nebude: za to prosím, že neráčíte příjezdem svým na hrad Pražský meškati. Neb jest se obávati, aby z těchto počátkuov něco škodnějšího nepovstalo JMKské i tomuto královstvie, aneb nejméně v zemích k němu přislušejících. Já také tyto všecky věci oznámil jsem JKMti. A také i toto račte věděti, že pro pilné své potřeby tuto sobotu nejprvé příští [31. července] domuov odjeti musím, a tak žádného zde nezuostane. Než toho jsem oumyslu, abych pana Březenského**) prosil, dokadž byšte VMt aneb někdo jiný, kdož jsme hajtmané, sem nepřijeli, přišla-li by jaká psaní, aby to k sobě přijímal. Ještě prosím, že příjezdem svým meškati neráčíte; neb přišlo-li by co tvrdšího, bojím se, že bych já

k tomu mdel byl. Dej se nám pán Buoh ve zdraví shledati. Dán na hradě Pražském, v úterý po sv. Jakubu, léta páně M°V^C^XXIX°. Radslav Beřkovský.

(Na ceduli.) Prosím, že mi za zlé míti neráčíte, že jsem vám jiným zpuosobem nyničky napsal nežli prvé, neb z některé příčiny to činím. Nepochybuji, že té příčině dobře ráčíte rozuoměti.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, nejvyššímu purkrabí Pražskému a JMKské královstvie Českého hajtmanu, pánu a příteli mému milému.

*) Zdislav Berka z Dubé. **) Jana z Wartenberka.

2.

Týž Janovi Špetlovi staršímu z Janovic: o sporu poddaného jeho se sousedy Libereckými a Svídnickými.

Na hradě Pražském 1529, 27. července (f. 2 a).

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bych vám rád přál. Při tom vám oznamuji, že jest učinil psaní prvnějšiem pánuom hajtmanuom krále JMti královstvie Českého*) pan hajtman knížectví Svídnického, kteréhož vám přípis pro širší vyrozuomění té vší věci posílám. Kteréž sobě přečtúc, tomu všemu šíře vyrozuomíte, k čemu se Reichmberští volají a poddávají. Při kterémžto psaní jest mi správa učiněna, že by nějaký žid, poddaný váš, měl míti list na Reichmberské, a ten list že by měl býti falešný, kterýmžto listem tam jich, anebo toho, na kohož ten list svědčí, na jich právě viniti by nechtěl, než že by chtěl některé obyvatele z knížectví Svídnického anebo Reichmberské zde v tomto královstvie stavovati a hyndrovati, ježto toho býti, leč se tam prvé obvinění na obyvatelech jich anebo odpověď stane, nemá. Nebo oni Reichmberští k tomu se podávají, bude-li je chtíti, anebo koho z nich, na právě jich viniti týž žid poddaný váš, že jemu chtí rádi spravedlivé na právě svém učiniti a bude-li k čemu spravedlivost míti i dopomoci.

Pak já, nechtěje, aby co dalšího zlého z toho přijíti mohlo a žádnému aby se v tom mimo spravedlivost nic neublížilo, vás z úřadu svého i na místě jiných pánuov hajtmanuov krále JMti královstvie Českého napomínám, přikazujíc, že vy témuž židu, poddanému svému, žádných stavuňkuov ani hydruňkuov na obyvatele knížectví Svídnického ani na Reichmberské nedopustíte, zvlášť proto, poněvadž se k spravedlivé věci poddávají, a list ten, kterýž žid má, falešný býti praví, a všecko spravedlivé od sebe i od spolusouseduov svých témuž židu, poddanému vašemu, ač jestliže k čemu spravedlivost míti bude, rádi učiniti chtějí.

Protož vy to znajíce, já o vás nepochybuji, než že vy se takž, jakž vám píši, zachováte a téhož žida, poddaného svého, k tomu míti budete, aby on, má-li jaků

spravedlivost, tam aby jich o to právem jich hleděl. A tepruv, stane-li se jemu jaké ukrácení tam na právě jich, odpověď učině jim, bude moci k tomu spravedlivě přikročiti, což by nyničko měl učiniti; jediné ať se v tom slušný a spravedlivý počátek [sic] zachová. S tím dejž se nám pán Buoh dobře míti. Dan na hradě Pražském, v úterý po sv. Jakubu leta XXIX°. Radslav Beřkovský.

Urozenému pánu, panu Janovi Špetlovi staršímu z Janovic a na Bezdězi, pánu a příteli mému milému.

*) Viz Úvod.

3.

Týž hejtmanovi knížetství Svídnického: v téže záležitosti.

Na hradě Pražském 1529, 27. července (f. 100 a).

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane, příteli muoj milý! Psaní, kteréž jste prvnějším pánuom hajtmanuom krále JMti královstvie Českého učinili, to jest mi dodáno, i také mi jest správa učiněna, co v něm napsáno jest a k čemu se tím psaním podáváte. I věztež, že já o to píši dostatečně panu Janovi Špetlovi staršímu z Janovic, aby on tomu židu, poddanému svému, nedopouštěl na obyvatele knížetství Svídnického ani také na Reichmberské žádných stavuňkuov a hyndruňkuov, leč prvé na právě vašem ty, ktož by témuž židu co povinni byli, obviněni skrze něho budú, a tam aby se jemu na právě tom, k kterémuž věřitelé jeho přísedí, dosti stalo. A za jiné nemám, než že se pan Jan Špetle podle mého z úřadu napomenutí a rozkázání tak zachová. Protož vy to znajíce, má-li týž žid, poddaný pana Jana Špetle, na kterém obyvateli z knížetství Svídnického anebo na Reichmberských jakú spravedlivost, že je k tomu míti budete, aby témuž židu to, což by mu spravedlivě povinni byli, dali a zaplatili, a o to abyšte vy ani já dále s jinými pány hajtmany staráni nebyli. Kdež o vás nepochybuji, že vy se v tom tak, jakž vám píšem, zachováte. Dán na hradě Pražském, v úterý po sv. Jakubu léta ɔc XXIX°. Radslav Beřkovský ɔc.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Hanušovi Zejdlicovi z Šunpheldu, hajtmanu knížetství Svídnického, příteli mému milému.

4.

Týž Jiřímu Oplovi z Fictum a Pavlovi Valeckému z Doupova: aby nebrali odpuštění od země, nýbrž hledali jiných cest ke srovnání svých záležitostí.

Na hradě Pražském 1529, 27. července (f. 100 a).

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný rytíři, pane příteli muoj milý! Vězte, že jest mi psaní vaše dodáno, které jste sem učinili na tento čas do královstvie tohoto snad k stavuom, ale nápis tak nestojí; kterýmžto psaním odpuštění béřete od tohoto království z příčin v témž psaní oznámených.

I věztež, kteříž jsme se mohli na tento čas ze všech tří stavuov shledati, to psaní vaše jsme otevřeli a je také, pokudž jsme rozuoměli, vážili, nébrž i v zřízení zemské nahlédli. Kdež takovú věc vážíce neznáme, aby podle téhož zřízení zemského vaše odpuštění, jak se v listu píše, za dosti se vykonalo. Kteréhožto zřízení zemského, nepřejíc vám nic zlého, vejpis vám jeho z desk posílám, jak to zřízení samo v sobě jest, abyšte se věděli čím spraviti, jak se v té věci máte zachovati.

A muoj milý pane Jiříku! Poněvadž jsem s vámi vždycky dobře byl, za to vás prosím, pomyslte na nějakú jinú cestu, kteráž by se vám k vašemu dobrému i k obývání vlasti své trefiti mohla, nežli tato, kterú před sebú máte. A vpadli-li jste JKMti v jakú nevoli nebo nemilost, abyšte takové věci při JKMti jinými prostředky hledali nežli těmito, mám za to, že by vám to lépe slúžilo. Neb jestli že jste nespravedlivě při JKMti od koho zvoškliveni, bezpochyby, když by tomu JMt srozuoměti ráčil, že na nepřátely vaše obrátilo by se to zlé a ne na vás*) Dán na hradě Pražském, v úterý po sv. Jakubu léta ɔc XXIX°. Radslav Beřkovský ɔc.

Urozenému a statečnému rytíři panu Jiříkovi Oplovi z Fictum, příteli mému milému. — V táž slova Pavlovi Valeckému z Doupova jako panu Jiříkovi Oplovi.

*) Srovnej *Dačického* Paměti I. 115.

5.

Týž purkmistru a radě Starého města Pražského: o Anežce z Otradovic a její rozepři s kupcem Adolfem z Kolína nad Rýnem.

Na hradě Pražském 1529, 29. července (f. 137 a).

Službu svú vzkazuji, slovutné a vzácné poctivosti páni přátelé moji milí! Oznamuji vám, že jest na mne vznesla paní Anežka z Otradovic, někdy manželka a poručnice dětí a statku Faltyna zlatníka z Klorop, kterak by nějaký Adolf kupec z Rejna Kolína ji před právo vaše obeslati měl, i někteří jiní, kterémuž jest všeho sirotčího statku, kterýž jest pod šosem a právem vaším měla, po přísudku vašem prvé postoupila, a takového statku šosovního že více pod právem vaším sirotčího nemá, a on snad přes to, poněvadž ji obsílá, chtěl by na ni míti statek pozemský, ježto on Adolf, nebo ti, kdož ji obsýlají, dobře vědí, kde o zemské statky súditi náleží; žádajíce mne i na místě jiných pánuov hajtmanuov krále JMti království Českého v tom za opatření a za toto k vám přátelské psaní. Protož já, nechtěje, aby co dalšího zlého mezi nimi se všech stran z toho vzniknúti mělo, vás z úřadu svého i jiných pánuov hajtmanuo krále JMti královstvie Českého napomínám a od osoby své přátelsky žádám, že vy jí i těm, ktož by ji chtěli před právem vaším z pozemského statku na právě vašem vinniti ti kupci . . . . [sic]. Dále vás tejna toho neučiníme, jak se budete k těm kupcuom i také k ní Anežce podle svého práva míti zachovati. Kdež o vás nepochybuji, než že vy se tak, jakž vám píši, na tuto mú pří-

telskú žádost zachováte. Pakli byšte v tom jakú těžkost měli, že mi to psaním svým oznámíte, abych já se věděl podle úřadu svého dále v tom jak spraviti. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Jakubu ap. bož. leta ɔc XXIX°. Radslav Beřkovský.

Slovutné a vzáctné poctivosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského, přáteluom mým milým.

6.

Týž Vojtěchovi z Pernšteina: o sjezdu stavu rytířského, o Vilémovi Doupovcovi, o prácech při úřadě hejtmanském ɔc.

Na hradě Pražském 1529, 31. července (fol. 3 a).

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte VMt zdrávi byli a dobře se měli, toho bych vám s pravú věrú rád přál. Psaní, kteréž jste mi učiniti ráčili, tomu jsem vyrozuměl. Než těch novin nerad slyším, co se Turka dotýče. A zase ty noviny oblibuji, co se císařské velebnosti dotýče. A dejž pán Buoh, aby tak bylo. A co se stavu městského dotýče, jakú cestu před sebú míti ráčíte, ta mně se dobře líbí. A jest jistě dobře, abyšte jim psáti ráčili. A také to VMti oznamuji, že já dnes domuov pojedu. A stav náš tento pátek na sv. Sixta nejprvé příští [6. srpna] sjeti se mají na hrad Pražský; a tu když se sjedou, ten list královský jim já rozkáži přečísti, když se zase vrátím. Neb zase ten pátek na hrad Pražský, na který se stav náš sjeti mají, přijedu. A bude-li sekretu mého i páně podkomořího do pátku jaká potřeba pro ty listy, kteréž do měst býti mají, ti se sekretové obadva najdou u Ambrože z Prošovic, písaře menších desk zemských na hradě Pražském. A co se Viléma Doupovce dotýče, račte věděti, že jest glejt přijal, a to do neděle po sv. Bartoloměji nejprvé příštím [29. srpna].

Také račte věděti i to, že jsem já zde, jsa na hradě Pražském, neprázdnil, než některé dosti těžké věci z té těžkosti jsem k lepšímu spuosobu, pokud jsem mohl, přivedl. — Než zámutku toho VMti nepřeji, že jest VMti dcera umřela.*) Dejž pán Buoh, jest-li jeho vuole svatá, abychom se spolu v dobrém zdraví shledali. Dán na hradě Pražském, v sobotu před sv. Sixtem, léta páně M°V^CXXIX°.

Radslav Beřkovský.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernšteina a na Pardubicích, nejvyššímu hofmistru královstvie Českého a téhož královstvie hajtmanu, pánu a příteli mému milému.

*) Srovnej udaj *Sedláčkův*, Hrady a zámky I. str. 38.

7.

Hejtmani zemští stavu městskému: aby položil tureckou berni do neděle před sv. Bartolomějem.

Na hradě Pražském 1529, 31. července (f. 69 a).

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, nejvyšší purkrabie Pražský, Vojtěch z Pernšteina a na Pardubicích, nejvyšší hofmistr královstvie Českého, Radslav Beř-

kovský z Šebířova a na Liběchově, nejvyšší písař královstvie Českého, Wolfart Planknar z Kynšperku, podkomoří královstvie Českého, a krále JMti a téhož královstvie hajtmané, múdrým a opatrným purkmistruom a radám a všemu stavu městskému měst královy Mti v královstvie Českém, přáteluom našim dobrým, oznamujem: Jakož vás tejno není, kterak na sněmu předešlém, kterýž jest držán byl na hradě Pražském při času minulém, ode všech tří stavuov svolena jest králi JMti, pánu našemu milostivému, pomoc proti Turku nepříteli JMKské i také všeho křesťanstva, kteréžto pomoci polovice mělo dáno a položeno býti podle téhož sněmovního svolení při sv. Jiří minulém: ale poněvadž ještě ta věc jest se nevykonala, než-li ještě na pruotahu pozuostala až do sněmu nyní v Budějovicích minulého: protož tohoto vás tejna nečiníme, že JMKská, pán náš milostivý, nám všem hajtmanuom, kteréž jest nás ráčil voliti sobě a tohoto královstvie, ráčil jest psaní učiniti a nám poručiti, abychom všecky stavy k tomu napomenuli, poněvadž již potřeba ta přichází, pro kterúž jsme JMKské tu pomoc svolili, aby JMKské bez odtahuov tu pomoc svolenú dali a vyplnili. Kteréhož listu a psaní vám toho artykule přípis v tento list vepsaný posýláme, kterýž takto sám v sobě jest:

„Urození a stateční, věrní naši milí! Věděti dáváme, kterak jisté noviny přišly, že císař Turecký již osobú svú na Bělehradě jest a na královstvie Uherské i jiné země naše s velikým vojskem táhne. Protož abychom jemu překaziti a odepříti mohli, žádáme vás s pilností, poroučejíce, abyšte všechny stavy buď společně neb rozdílně, jakž najlépe rozuměti budete moci, hned napomenuli, a k tomu se skutečně přičinili, aby nám ty peníze a pomoc tím spěšněji a bez dalších odtahuov vyjíti mohli a dána byla. Jakož o vás a všech stavích téhož královstvie Českého nepochybujem, že znajíce toho takovú znamenitú a náhlú potřebú, tím prodlévati nebudou, vědúce, že nám na tom věc vděčnou a zemím našim i sobě potřebnou učiní."

A protož, přátelé milí, vás za to žádáme, to vědúce, i napomínáme, abyšte do Prahy tu pomoc, a co z vás které město dáti má, k neděli před sv. Bartolomějem [22. srpna] přinesli aneb poslali, aby JMKské bez odtahuo a prodlévání dána byla. I také druhú polovici abyšte k času potomnímu, jakž jest na sněmu v Budějovicích svoleno, na hotově měli. Ješto té jsem naděje, že vámi a stavem vaším též jako stavy jinými v tom nic nesejde. Též také vás za to žádáme i napomínáme, že na hotově budete i s poddanými svými pro potřebu JMKské i tohoto království, jakož také i na sněmu v Budějovicích na tom jest zuostáno a svoleno, aby v tom žádné se obmeškání (ač byla-li by toho jaká další potřeba) nestalo. Dán na hradě Pražském v sobotu před sv. Petra z vokov propuštění, léta páně MV^C^XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Do všech měst královských čtyři listy takové vyšly a pátý přípis Pražanuom.

8.

Pražanům všech tří měst: v téže záležitosti.

Na hradě Pražském 1529, 31. července (f. 137 b).

Službu svú vzkazujem, vzáctné opatrnosti páni přátelé naši milí! Což se pomoci, kteráž se má králi JMti, pánu našemu milostivému, proti Turkuom učiniti a dáti, dotýče, i také hotovosti, co o to píšeme stavu městskému, teď vám toho přípis do tohoto listu zavřený posíláme a za to vás žádáme, že se také tak zachováte a učiníte i s obcemi těch měst, i k témuž, pokudž na vás jest, stav městský povedete. Ježto té naděje jsme, že v tom vámi též i stavem městským jako i jinými stavy nesejde. Dán na hradě Pražském, v sobotu před sv. Petra z uokovuov zproštění léta ɔc XXIX°. Zdeněk Lev, Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfar[t] Planknar.

Vzáctné opatrnosti pánuom purkmistru a radám Starého, Nového a Menšího měst Pražských, přáteluom našim milým.

9.

Hejtmanům krajským: o zřízení veřejné hotovosti po krajích.

Na hradě Pražském 1529, 11. srpna (f. 69 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane pane, a urozený a statečný pane [sic]. Přátelé naši milí! Oznamujem vám, že sme psaní učinili do všech krajuo tohoto královstvie z poručení JMKské, pána našeho milostivého, napomínajíc všecky obyvatele téhož královstvie k veřejné hotovosti, z příčin a těch potřeb, kterýmž z tohoto psaní, kteréž po krajích jde, porozuměti budete moci. Protož vás žádáme a napomínáme, že vy v tom pilnost a péči míti v svém kraji budete, aby se taková hotovost při obyvatelích téhož kraje skutečně zřídila, a když bychom vám podruhé oznámili, abyšte na jistý den a na místo vám oznámené s týmž krajem se najíti dali. Kdež o vás nepochybujem, že v tom péči a pilnost míti budete, aby vámi v tom nic nesešlo, což z úřadu svého máte a jste povinni učiniti. Dán na hradě Pražském, v středu po sv. Vavřinci leta páně MV^C^XXIX°. Zdeněk Lev z Rožmitála, Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Pánuom hajtmanuom krajským do všech krajuo.

10.

Správcům knížetství Slezských a obou Lužic: aby podali zprávu, zdaž cizí lid na škodu krále jejich zeměmi táhne.

Na hradě Pražském 1529, 14. srpna (f. 3 a).

Osvícené kníže ɔc! VMti oznamujem, že JMKská, pán náš milostivej, ráčil jest nám psaní učiniti, že by JMti správa došla, kterak by nějaký lid skrze kní-

žectví Slezské a země Lužické táhnúti měl na JMti škodu, při tom JMKská nám poroučejíc, abychom poručili a rozkázali stavuom všem královstvie Českého pohotově býti. Kdež pak podle JMti poručení tak jsme se zachovali. A protož vás prosíme, jakou ráčíte o tom vědomost míti, táhnou-li jaký lid, mnoho-li a kudy, že nám ráčíte to oznámiti, abychme se věděli čím spraviti. Dán na hradě Pražském, sabbato ante Assumptionis anno 1529. [Bez podpisu.]

Osvícenému knížeti a pánu, panu Karlovi knížeti Minstrberskému v Slezí, Olešnickému a hrabí Kladskému, Dolní Slezí a knížectví Velikého Hlohova nejvyššímu hajtmanu, pánu příznivému a příteli našemu milému.

Urozenému pánu, panu Zdislavovi Berkovi z Dubé a na Zákupí, nejvyššímu sudímu království Českého a markrabstvie Horního Lužického lantfojtu.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřehu, markrabstvie Dolního Lužického lantfojtu, pánu a příteli našemu milému.

Urozenému a statečnému rytíři panu Hanušovi Zejdlicovi z Šunpheldu, hajtmanu knížectví Svídnického, příteli našemu milému.

Všem v jednostajná slova.

11.

V téže záležitosti do kraje Boleslavského i do ostatních krajů: aby Slezanům, bude-li třeba, pomohli, a aby v kraji provolati dali, že král vojsko verbuje.

Na hradě Pražském 1529, 14. srpna (fol. 70 a.)

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský, Vojtěch z Pernšteina a na Pardubicích, najvyšší hofmistr královstvie Českého, Radslav Beřkovský z Šebířova a na Liběchově, najvyšší písař královstvie Českého, Wolfart Planknar z Kynšperku, podkomoří království Českého, urozeným, statečným a opatrným pánuom, rytířuom, vladykám, městuom kraje Boleslavského i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom přáteluom našim milým. Na vědomí VMtem a vám všem dáváme, že jest nám psaní učiniti ráčil JMKská, pán naš milostivý, že by JMKská míti ráčil jistú správu, kterak by nějaký lid JMKské na škodu i JMti poddaným zemiem táhnúti se strojil skrze knížetství Slezské a země Lužické, poroučejíce nám s pilností, abychom VMtem a vám psaní a napomenutí učinili, abyšte všickni veřejně pohotově byli, a přišla-li by toho další potřeba knížetství Slezskému a zemiem Lužickým, a oni že by tomu odepříti nemohli, abyšte jich opouštěti neráčili, než jim k retuňku abyšte přispěli a jich neopouštěli, jakožto ouduov k tomuto královstvie připojených a náležících.

Pak my VMtí a vás žádajíc napomínáme, abyšte ráčili tak učiniti a hned veřejnú hotovost míti, a kdyžby VMtem a vám od pánuov hajtmanuov krajských oznámeno bylo a místo ukázáno a den jmenován, tu abyšte se dali k takové potřebě najíti. Kdež o VMtech a vás nepochybujem, že znajíce toho býti takovú potřebu,

předkem krále JMti a tohoto královstvie i těch zemí, kteréž k tomuto královstvie příslušî, že se tak, jakž vám píšem, zachováte. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Vavřinci, léta páně cc XXIX°.

Tyto dvě cedule dole psané do tohoto listu jsou vloženy:

První.

Také VMtem a vám oznamujem, že JMKská, pán náš milostivý, psátí jest nám a poručiti ráčil, abychom VMtem a vám všem oznámili, že JMKská jistého počtu lidu pěšího potřebovati, pro obranu královstvie a zemí a poddaných svých i všeho křesťanstva, ráčí. A poněvadž jest tak náhlá potřeba a odtahu míti dlouhého nemůže, vás z poručení JMKské napomínáme, abyšte VMt i vy v městech královských, panských, rytířských, městečkách i ve vsech při poddaných svých to tak opatřili a z rozkázání JMKské a poručení našeho provolati dali, kdožby koli slúžiti a k takové službě táhnúti a službu přijíti chtěli, aby se do měst Pražských ti všickni tím spíše najíti dali, anebo některé z sebe vydali, a tu služba jim bude oznámena, a skrze ty osoby, kterýmž jest od JMKské poručeno, s nimi o to uhozeno bude, aby se věděli čím zpraviti a nač táhnúti. Protož VMt a vy takovú věc znajíce, že se v tom tak, jakž vám píšem, zachováte.

Druhá.

Když již jsme toto psaní k VMtem a vám vuobec učinili, přišla jest nám jistá zpráva, že znamenitý počet lidu do týchž zemí, v listu prve dotčených, táhnúti se strojil. A protož nezdálo se nám toho před VMtí a vámi tajiti, nébrž i ještě k tomu napomenúti, abyšte takovú věc k sobě a k srdcím svým přijíti ráčili a přijali, aby JMKská skrze zanedbání, i toto královstvie a tak i my o ty země tak lehce a posměšně nepřišli, kteréž sou k tomuto královstvie dědičně připojené.

Do všech krajuov.

12.

Tři hejtmani zemští hejtmanům kraje Žateckého: aby se ujistili odpovědníkem Petrem Bibeřicem

Na hradě Pražském 1529, 18. srpna, (f. 71. a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane pane, a urozený a statečný pane, přátelé naši milí! Oznamujem vám, že sou na nás vznesli skrze posly své opatrní purkmistr a konšelé města Žatce, kterak by měl nějaký Petr Bibeřic [Biberzicz] odpověděti nějakému židu Hušovi i jiným všem židuom města Žatce, ač i pod tím mohlo by se snad křesťanuom i poddaným JKMti v té odpovědi od něho něco zlého a škodného státi. Kdež pak pro širší toho zprávu a té věci vyrozumění vám přípis listu toho, kterýž činí týž Bibeřic jim Žateckým, posíláme, kterýž když sobě přečísti dáte, jemu šíře vyrozumíte. Při tom nás sou žádali k vám za toto psaní, abyšte jim v tom radni

a pomocni byli, jestli že by se jeho kde doptati mohli a od nich postižen byl a toho vás dále požádali, že se k němu jakožto k odpovědníku podle práva a zřízení zemského zachováte a jím se dostatečně ujistíte. Kdež jsme my pak jich slušné žádosti odepříti nemohli.

Vám z úřadu našeho poroučíme a na místě krále JMti rozkazujem, že o tom pilnosť míti zvláštní z strany úřadu našeho [sic] budete, a to takovú, abyšte k témuž Petrovi Bibeřicovi jako k odpovědníku přijíti mohli; a když k němu přijdete, anebo oni Žatečtí, že se jím dostatečně jako odpovědníkem ujistíte a nám o to psaním svým oznámíte; a my dále, pokudž tu věc uvážíme, vás toho tajna neučiníme, jak se k němu dále budete míti podle téhož práva zřízení zemského zachovati. Kdež o vás nepochybujem, než že vy se tak, jakž vám píšem, zachováte. Dán na hradě Pražském v středu po hodu slavném Matky boží na nebe vzetí, léta ɔc XXIX°.

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Kolovrat a na Novém Hradě, a statečnému rytíři panu Janovi Ješkovi z Strojetic a na Doupově, hajtmanuom kraje Žateckého, pánuom a přáteluom našim milým.

13.

Hejtmani zemští všem úředníkům, soudcům zemským a radám královským: aby 24. srpna přijeli do Prahy k poradě.

Na hradě Pražském 1529, 19. srpna (fol. 3 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Oznamujem vám, že jest nám král JMt, pán náš milostivý, psaní učiniti ráčil, v kterémžto psaní JMt oznamovati ráčí znamenitou a pilnou potřebu, kteráž se dotýče JMti královské osoby a tohoto královstvie i nás všěch obyvateluov v něm. A protož my vás žádáme a pro takovou pilnou potřebu i napomínáme, že tento outerej nejprvé příští [24. srpna] konečně zde na hradě Pražském se najíti dáte. Kdež pak i jiným pánuom ouředníkuom a soudcím zemským a raddám krále JMti též o to psaní činíme, aby se pro touž potřebu na tejž den zde na hradě Pražském také najíti dali. Kdež o vás nepochybujem, než že znajíce toho takové pilné a znamenité potřeby býti, kteréž vám oznamujem, toho neobmeškáte a na ten den, jakž vám píšěm, že se na hradě Pražském najíti dáte. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po Matce boží na nebe vzetí, léta páně M°V^C^XXIX°. Zdeněk Lev, Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Pánuom: panu Jaroslavovi z Šielmberka, panu Zdislavovi Berkovi z Dubé, panu Adamovi z Hradce, panu Šebestyanovi z Wejtmille, panu Jindřichovi Šťastnému z Walšteina, panu Albrechtovi Šlikovi, panu Hanušovi Pflugkovi, panu Janovi mladšímu Skříneckému, panu Janovi Kostkovi, panu Jindřichovi Berkovi, panu Janovi Březenskému.

Rytířuom: panu Janovi Lithoborskému, panu Janovi Krasalovskému, panu Janovi Bechyňovi z Lažan, panu Markvartovi Humprechtovi.

A pánuom a vladykám soudu komorního, raddám krále JMti, všěm také v táž slova, IIII osobám. V jednostejná slova všeckněm spolu jest psáno.

14.

Do všech krajův: o veřejnou hotovost a sebrání berně.

Na hradě Pražském 1529, 19. srpna (f. 71 a).

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Vojtěch z Pernštajna ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, lfart Planknar ɔc, krále JMti a královstvie Českého hajtmané. Urozeným p. p., ɔzeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, moudrým a opatrným městuom aje Boleslavského i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přáteluom našim lým. Teď VMtem a vám listy posíláme, kteréž sou nám od krále JMti, pána nalo milostivého, k rozeslání po zemi poslány, jimž VMt a vy ráčíte vyrozuměti i také třebě z nich, kteráž jest netoliko JKMti, ale i všeho křesťanstva i také naše. otož VMtí všech i každého obzvláštně napomínáme i žádáme, poněvadž po napoınutí předešlých k hotovosti té víry a naděje sme, že všickni tu hotovost, kteráž ísluší k veřejnému tažení, míti ráčíte tak, přišla-li by potřeba na JMKskú, pána šeho milostivého, podle podvolení na sněmu obecním, kterýž držán byl v městě ských Budějovicích, že JMKské, jakožto pána svého dědičného, opustiti neráčíte.

A protož znajíce JKMti takovú potřebu i nás všech i všeho křesťanstva, za VMtí a vás žádáme, aby JMKské žádost a potřeba taková od VMtí a vás všech konána a vyplněna býti mohla, znajíce VMt, že VMtem a vám v takové věci nelo, ale mnoho záleží. Neb v takové JKMti i všeho křesťanstva i také naší potřebě, yž se v tom skutku, več jsme se JKMti podvolili, nadjíti dáme, že tu nemalá, ale iká poctivost tomuto království i nám všem skrze to může přijíti. Než jestliže chom co toho obmeškali učiniti, več sme se JKMti, pánu svému milostivému, podlili, ráčíte znáti, jaká pověst a zlé přísloví na toto královstvie a na nás mohlo by jíti, čehož pán Buoh všemohúcí ráčí zachovati.

Co se pak dotýče pomoci JMKské svolené, kteráž při tomto času JKMti vymá, ta ze všech krajuo aby bez meškání na hrad Pražský přinesena byla. JMKské, na našeho milostivého, jest ta vůle, abychom vás všecky k tomu napomenuli, abyšte summy všecky, což na který stav přišlo, na hradě Pražském položili, a to beze ho prodlévání. A protož my VMtí a vás napomínáme, že ráčíte tak učiniti, znajíce ovú pilnú a znamenitú potřebu JMKské i všeho křesťanstva i také nás všech. lež nepochybujem o vás, že tím prodlévati nebudete, než v tom tak, jakž vám em, že se zachováte a ji na hradě položíte. Neb jest již JKMt rotmejstry sobě osobiti z království Českého ráčil, kteříž JMKské k té potřebě lid vésti mají, z té pomoci jim se má platiti.

A co se druhé polovice té pomoci dotýče, kteráž by měla vyjíti a dána býti králi JMti proti Turkuom, že se k tomu skutečně též přičiníte, aby pohotově byla; neb JKMt, pán náš milostivý, té víry jest do VMtí a vás všech, jakožto do věrných a poddaných svých, že k takové vám již oznámené potřebě JKMti tím neopustíte, a nečekajíce času k tomu vybrání té pomoci uložené, že tu summu zbéřete a ji JMKské ku pomoci, což najspíše býti může, vydáte. A JMKská také na tom býti ráčí, že VMtem všem i každému zvláště to milostí svú královskú spomínati a nahrazovati míní i na potomní časy ráčí. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po Matce boží na nebe vzetí, léta ɔc XXIX°.

Do všech krajuov.

15.

Pražanům Staroměstským: aby do vězení vzali lidi, kteří Petrovi Peřinovi při verbování drábů překážejí.

Na hradě Pražském 1529, 22. srpna (f. 137 b).

Službu svú vzkazujem vzátcné opatrnosti páni přátelé naši milí! Oznamujem vám, že jest na nás vznesl urozený vladyka Petr Opith jinak Peřina z Maličína, kterak by Jan Zygzule, Mlejnek a Pštros a Vávra Šedivý, kteříž jsou hospodú u Moravů, měli překážku činiti a drábv jemu a jeho hajtmany odvozovati, aby s ními netáhli, a on skrze jich takovú překážku že sobě počtu toho, kterýž ku potřebě JKMti vésti má, sebrati nemuože. Jestliže jest tak, jakž sme spraveni, muožte znáti, že by tudy jemu Petrovi Peřinovi byla by věc dosti těžká a JMKské škodná a netrpělivá. A protož my vám z úřadu našeho poroučíme a na místě krále JMti rozkazujem, že vy ty všecky osoby svrchupsané do kázně v vězení svého pobéřete, a jest-li že jest tak, jakž sme spraveni, i trestati budete tak, aby oni více v takovém drábuov odvozování překážky jemu Petrovi Peřinovi nečinili. A jimi aby se jiní trestali, kteříž by se toho aneb k tomu podobného dopouštěti chtěli. Kdež o vás nepochybujem, než že se tak, jakž vám píšem, zachováte. Dán na hradě Pražském v neděli před sv. Bartolomějem, léta ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Vojtěch z Pernštejna ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Vzátcné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského a přáteluom našim milým.

16.

Kadaňským: aby mezi sebou pokoj zachovávali.

Na hradě Pražském 1529, 23. srpna (fol. 138 a).

Službu svú vzkazujem, moudří a opatrní přátelé milí! Oznamujem vám, že jest nás správa došla od kommissařuov krále JMti, kteří jsou vydáni mezi vámi s obú

stran těch ruoznic k vyslyšení, kterak by mezi vámi v městě Kadani mnohé ruoznice, nevole a kyselosti měly býti, zvláště mezi těmi osobami, kteříž jsou pod jednou zpuosobou, s těmi, kteříž jsou pod obojíma zpuosobama, i také některé obzvláštně mezi některými osobami. Pak my nechtíce, aby takové kyselosti a ruoznice něco dalšího zlého mezi vámi se všech stran měly přivésti, vás z úřadu našeho napomínáme a na místě krále JMti přísně rozkazujem, že vy k sobě se všech stran dobré přátelství, pokoj a dobrou vuoli zachováte skutkem i řečí, až do dalšího o tom vám JMKské poručení a té věci mezi vámi těmi pány kommissaři vyslyšení, a jedni proti druhým bez vyslyšení že nic bráti nebudete, což by mezi vámi k věčímu zkyselení přijíti mělo. Kdež my o vás nepochybujem, než že vy se k sobě všichni tak, jakž vám píšem, přátelsky v skutku i v řeči pokojně zachováte. Pakli by se která strana, nebo které osoby, tak nezachovaly, jakž vám píšem, a nám o takových nebo o takové osobě oznámeno bylo, již bychom se k té straně a k těm osobám tak zachovati musili, jako k neposlušným, pokudž by nám a úřadu našemu spravedlivě náleželo. Ale my té víry do vás nejsme, abyšte toho přes napomenutí naše a rozkaz, který jsme vám na místě JMKské učinili, dopustiti měli. Dán na hradě Pražském, v pondělí u vigilji sv. Bartholoměje, léta ɔc XXIX°. Zdeněk Lev z Rožmitála,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Moudrým a opatrným purkmistru, konšeluom i vší obci města Kadaně, přáteluom milým.

17.

Lounským, aby stáli na hradě Pražském s vladykou Prokopem Kunšem po Matce boží nejprvé příští.

Na hradě Pražském 1529, 23. srpna (f. 138 b).

Službu svú vzkazujem, moudří a opatrní přátelé milí! Psaní, kteréž jste nám dosti obšírné učinili, co se Mikuláše Huby, spoluradního vašeho, dotýče, a urozeného vladyky Prokopa Kunše, tomu jsme všemu vyrozuoměli a podle toho i žádosti vaší. Věztež, že o tom píšem dostatečně témuž Prokopovi Kunšovi, jak se v tom ve všem podle napomenutí našeho zachovati má. A pro širší toho vyrozumění toho listu, kterýž jemu píšem, jeho vám přípis posíláme, kterýmž se dále spraviti moci budete. A toho listu jemu dodejte, a sami také po Matce božie nejprvé příští [po 8. září] před námi na hradě Pražském stuojte, aneb témuž Mikulášovi na ten den státi rozkažte, a my tu vás z obú stran vyslyšíc, pokudž nám a úřadu našemu náležité bude, v tom se k vám k oběma stranám spravedlivě zachováme. Dán na hradě Pražském, v pondělí u vigilji sv. Bartoloměje, léta ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Lúna, přáteluom milým.

18.

Do všech krajův: aby obyvatelé králi svému v nynější těžkosti věrně pomáhali.

Na hradě Pražském 1529, 25. srpna (f. 72 a).

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc, Vojtěch z Pernštajna ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc, a krále JMti a téhož království hajtmané. Urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, moudrým a opatrným městuom kraje Litoměřického i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přáteluom našim milým. Teď VMtem a vám list od krále JMti, pána našeho milostivého, kterýž jest nám nyní dodán, podle jiných listuo JMKské, kteříž do krajuo jdou, posíláme, kterémuž porozuměti ráčíte, že JMKská toho a takového psaní neráčí činiti z žádné příčiny jiné, než z samé z té a takové vlastní potřeby, kteráž JMKské i nám všem JMKské poddaným nastává. Ježto, jestliže nebude zvláštní milosti boží a naší bedlivosti a péče s jinými JMKské poddanými, strach jest, abychom prvotně JMKské k žalosti a sebe ke škodě a království našeho Českého, jako Uherské královstvie k záhubě a k úpadu skrze nedbanlivost přivedeno jest, nepřivedli, čehož pán Buoh všemohúcí z milosti své rač ostříhati.

Protož VMtí a vás žádáme i napomínáme, abyšte vidúce takovú JMKské znamenitú a pilnú i nás všech i všeho křesťanstva potřebu, k svým srdcím to přijmúce, JMKské, pána našeho milostivého, žádost naplnili a JMKské neopúštěli, nébrž k retuňku pro obranu JMti osoby i také tohoto královstvie a zemí k němu příslušejících přispěli. Neb jestliže pán Buoh všemohúcí (jakož té víry a naděje sme) JMKské nad tím nepřítelem a ukrutníkem krve křesťanské, a nám podle JMti vítězství dáti ráčí, tehda bezpečni sme všickni v tomto královstvie bohdá dobrým pokojem. Jestliže by pak co VMtmi a vámi v tom nedbanlivostí co sešlo, račte sobě ku paměti přivésti císaře Řeckého před nemnohými lety, jak jest císařství zahynulo a v panování turecké vešlo! Nyní pak v malých letech, nechajíc starodávních věcí, račte sobě vzíti příklad na Uherském královstvie, kterak za naší paměti, mladých lidí, v těžký pád jest přišlo pro nesvornost a nedbanlivost, ješto z něho jiné mnohé země jsou své požívání také měli, ješto netřeba jest mnoho o tom vypisovati. Pak již království Uherské na záhubě stojí i na věčím díle jest snad již zahubeno, a čeho nyní očekává? A protož takové příhody beze všech postranních věcí měly by nás rozumnější učiniti. Než jestliže by se tomu ukrutnému nepříteli žádná překážka nestala, čehož jiného očekáváme, nežli žalosti a pláče nad sebú, nad svými manželkami, dítkami i také nad statky, čehož pán Buoh všemohúcí z milosti své svaté rač nás toho zachovati.

Protož tu věc VMtem a vám předkládáme, abychom povinnostem svým dosti učinili a před VMtmi a vámi potřeby mezi sebú rozjímané a uvážené abychom ne tajili, naději majíce, že VMt a vy všickni i každý z vás takovú potřebu u sebe uvá-

žíce, že v takové potřebě JMKské i VMtí a vás všech, JMKské žádosti a napomenutí od sebe zavrci neráčíte a nezavržete, než skutkem že to, jakožto dobří křesťané a JMKské i tohoto královstvie milovníci, vyplniti ráčíte. Dán na hradě Pražském, v středu po sv. Bartoloměji, léta páně ↄc XXIX°.

Do všech krajuov.

19.

Hejtmanům kraje Žateckého: aby skoncovali při o poddaného člověka pánů prelátů kostela Pražského.

Na hradě Pražském 1529, 26. srpna (f. 72 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane pane, urozený a statečný pane, přátelé naši milí! Oznamujem vám, co se toho člověka pánuov prelátuov kostela Pražského dotýče, kteréhož pan Wolf z Gutštajna před vámi, na psaní předešlých pánuov hajtmanuov krále JMti královstvie Českého i také vašeho, postavil, kteréhož ste i na rukojmě dali, a ta věc že ještě vámi k místu a k konci přivedena není a ta že na průtahu stojí: Protož my vás z úřadu našeho napomínáme a na místě krále JMti rozkazujem, že vy beze všech pruotahuov, jakž vás toto psaní naše dojde, stranám den jmenovati budete a je před se sročíc vyslyšíte, vyslyšíc je, pokud zřízení zemské ukazuje vo té věci, že se k stranám spravedlivě zachováte. Neb bez takového vašeho vyslyšení ta věc nikderak z vás sňata býti nemůže. A protož to znajíce, my o vás nepochybujem, než že vy se tak, jakž vám píšem, zachováte, jináč toho nečiníc. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek po sv. Bartoloměji, léta páně MV^C^XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Vojtěch z Pernšteina,
Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Kolovrat a na Novém Hradě, urozenému a statečnému rytíři panu Janovi Ješkovi z Strojetic a na Strojeticích, hajtmanuom kraje Žateckého, pánuom a přáteluom našim milým.

20.

Hanušovi hraběti z Hardeka: aby šetřil práv manů ve hrabství Kladském.

Na hradě Pražském 1529, 27. srpna (fol. 4 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Oznamujem vám, že jest na nás vznesl urozený vladyka Jiřík mladší Rechembercher z Bílé skrze suplikací svú, kterak byšte vy všecken kraj Glatský obeslati měli do Gladska, a to pod pokutú všeho statku, kdo by nepřijel, propadení. A když jsú se sjeli, tehda že jste je zavazovali, tak že vám slibovati museli za sebe i za své syny, aby nic proti vám nebrali než právem. A tak z toho jest porozuoměti, že byšte vy chtěli soudcím

býti i při držeti. A Jan [z] Bílé, otec téhož Jiříka, a Jan Daniel a Jan Panvic staří nechtěli jsou za syny své slíbiti, a vy proto že jste drželi tajden v Gladště, až vám vždy musili sami za se i za syny své slíbiti, kteříž na tento čas doma byli. A pod tou příčinou že byšte to učiniti chtěli v kraji Gladském některým manuom, proti vejsadám a svobodám jich, piva vaření jim odjíti, některým městuom k vuoli, jakž táž supplikací šíře jich zavírá a ukazuje, toho dokládajíc, jestliže by taková věc přetržena nebyla, že by se mohly skrze to veliké věci a ruoznice v tom kraji zběhnúti.

Pak my nechtíce, aby co v tom kraji zlého povstati mělo, poněvadž v tom královstvie jest, vás z úřadu našeho napomínáme a na místě krále JMti poroučíme, abyšte vy týchž manuov mimo vejsady, svobody, privilegii a spravedlivost jich, kteréž jsou jim od JMtí císařuov a králuov Českých dány, v nic nepotahovali, ani na ně jakých těžkostí vzkládali, kterých by mimo své vejsady povinni nésti nebyli. Neb jest se toho obávati, kdyby mimo své vejsady več potaženi byli, aby z toho něco horšího nepovstalo. Kdež my o vás nepochybujem, než že vy se tak, jakž vám píšem, k týmž manuom zachováte, a je při jich vejsadách a svobodách zuostavíte, poněvadž se o to před soud dvorský k slyšení, jakž toho správu máme, volají. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Bartoloměji, léta páně M⁰V^CXXIX⁰.

Zdeněk Lev ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Hanušovi hrabí z Hardeku a z Mochtlantu na Glatště, pánu a příteli našemu milému.

21.

Pražanům Staro- i Novoměstským: aby najímali formany pro potřeby vojenské.

Na hradě Pražském 1529, 27. srpna (f. 139 a).

Službu svú vzkazujem, slovutné opatrnosti páni Pražané, přátelé naši [milí]. Vězte, že JMKská ráčí nám psáti, aby z tohoto království, což muož nejvíce, JMti ku potřebě i všeho křesťanství, formanuov bylo vypraveno s vozy i bez vozuov. Jako[ž] co nám JMt o to psáti ráčí, teď vám toho přípis posíláme. A protož vás žádám[e] i z ouřaduov našich poroučíme, abyšte bez meškání formany v městě vašem obesla[li] a jim takovú věc oznámili, aby k potřebě i také žádosti JMKské dosti se státi mohl[o], a to což nejspíš muož to býti, poněvadž JMt to darmo nežádá, než slušnú služ[bu] dáti ráčí takovým formanuom. Kdež o vás nepochybujem, jako o milovnících p[ána] svého a svaté víry křesťanské, že v tom pilností vaší nic nesejde. Odpovédi žád[áme] spěšné. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Bartoloměji, léta ɔc XXIX⁰.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkov[ský], Wolfart Planknar.

Slovutné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského, též v jednostajná slova.

22.

Hanušovi knížeti Opolskému: že budou jeho chrániti proti útokům se strany polské.

Na hradě Pražském 1529, 28. srpna (f. 4 b).

Osvícený kníže a pane, pane příteli náš milý a nám příznivý! VKMti služby své napřed vzkazujem, při tom bychom VMti přáli dlúhého zdraví a podle toho jiného všeho dobrého. VKMti oznamujem, že jest nám dodán přípis listu toho, kterýž by VMti král Polský JMt psáti měl; kterýž jest nám s velikým podivením, abrž takové psaní a rethoryka z JMKské kanceláře, z kteréž jsme také z prostředku našeho psaní mívali, jest nám neznáma. Však, jakž nás ten přípis došel, hned jsme jej králi JMti, pánu našemu milostivému, poslali. Kdež pak na to od JKMti odpovědi čekáme. A nebyli bychom se nadáli, znajíce JKMt krále Polského, pána z daru božího rozuomu vysokého a od pána Boha obdařeného, aby nás stavy království Českého a spravedlnost tohoto královstvie bez vyslyšení našeho a spravedlivého odporu, ač jest-li s vědomím JKMti, odsuzovati měl. Ale jsme té naděje, že stavové tohoto královstvie pro žádný strach tohoto královstvie ani osoby VMti neopustí a VMti proti žádnému, což by kdo svévolného a nespravedlivého proti spravedlivosti královstvie Českého a k obtížení VMti bráti chtěl, toho trpěti nebudou. Dán na hradě Pražském, v sobotu před sv. Jiljím, leta páně $M^{o}V^{C}XXIX^{o}$.

Zdeněk Lev ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Osvícenému knížeti a pánu, panu Hanušovi knížeti v Slezí Opolskému, Horního Hlohova a Ratěbořskému ɔc, pánu a příteli našemu milému a nám příznivému ɔc.

23.

Vůdcům vojska, které táhlo k Vídni proti Turkům: aby nedopouštěli vojákům škody činiti.

Na hradě Pražském 1529, 29. srpna (f. 4 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Oznamujem vám, že máme poručení od JKMti, pána našeho milostivého, abychom vám oznámili a vás i na místě JKMti napomenuli, abyšte vy tomu lidu služebnýmu, kterýž s sebú JKMti ku pomoci na Turka vedete, rozkázali drábuom, aby oni ani žádný z nich, kteříž jsú pod správú vaší, žádnému žádných škod v tomto královstvie Českém ani v jiných zemích JKMti nečinili. A chtěli-li by někteří z nich komu škody jaké činiti, že jim toho nikterakž nedopustíte, než každého takového že trestati budete. Neb znáti muožete, jestliže by se komu jaké škody dály přes vuoli JKMti i přes toto naše napomenutí, komu o to jinému hledíno bylo, nežli k vám, jakožto k správci téhož lidu služebného. Ale my té víry do vás jsme, že vy to tak při témž lidu opatříte, že se žádnému žádné škody od nich díti nebudú. Nebo v tom předkem vuoli JKMti

i toto naše napomenutí vyplníte a tak se, jakž vám píšěm, zachováte. Dán na hradě Pražském v neděli před sv. Jiljím léta ꝛc XXIX°.

Zdeněk Lev ꝛc, Vojtěch z Pernštejna ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému pánu panu Vilémovi Zvířetickému z Wartmberka ꝛc, pánu a příteli našemu milému ꝛc, a Petrovi Peřinovi jinak Opitovi v táž slova.

24.

Hejtmanům kraje Litoměřického: dávají svolení, aby směli k vůli hotovosti svolati krajský sjezd.

Na hradě Pražském 1529, 29. srpna (f. 73 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane pane, a urozený vladyko, přátelé naši milí! Psaní, kteréž ste nám učinili o to, že ste spolu shledání měli, i ta psaní krále JMti i také naše, kteréž sou vám jedno po druhém spěšně došly, že ste rozjímali, a podle toho psaní nám činíte, jako byšte v svém kraji hotovost skutečnú nařiditi jměli tak, aby vámi v tom nic nesešlo, dále toho dokládajíc, že toho rozumem svým dosáhnúti ani u sebe naleznúti nemuožete, jak byšte přes ta psaní a napomenutí krále JMti i naše, kteréž všem vuobec učiněno jest, měli lidi k nařízení přivoditi, když bez povolení krále JMti žádného sjezdu obyvateluom kraje vašeho vám snad nenáleží položiti, jakž psaní to vaše ukazuje. Při kterémžto psaní nás žádáte, abychom vám radu a zdání své oznámili, jak byšte se v tom a v takové věci zachovati měli.

I pane a přátelé naši milí! Jestliže znáte, po napomenutí JKMti i tudíž našem, mají-li v kraji vašem všickni veřejnú hotovost a nařízení k veřejnému tažení, není potřebí vám sjezdu v kraji vašem pokládati. Než jestliže byšte to znali, že by taková hotovost k veřejnému tažení (o čemž my víry nemáme) nařízena nebyla, tehdy my k tomu vuoli vám dáváme, abyšte sobě sjezd v kraji vašem, což najspíše moci budete, položili a na týmž sjezdu abyšte nic jiného nejednali než o tu samú veřejnú hotovost, kteráž k tomu tažení vojenskému přináleží, potud, pokudž jste tomu všemu šíře z listuov krále JMti i tudíž našich vyrozuměli. Neb bez sněmovního zuostání abychom dále jakú radu přes tuto měli dáti, že se nám toho učiniti na tento čas nehodí. Protož vy to všecko znajíce od nás, tím se budete věděti jak spraviti. Dán na hradě Pražském v neděli před sv. Jiljím, leta páně MV^C^XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Vojtěch z Pernštajna, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému pánu, panu Jiříkovi Popelovi z Lobkovic a na Bílině, a urozenému vladyce panu Vilémovi Kamejtskému ze Lstiboře, hajtmanuom kraje Litoměřického, pánnom a přátelnom našim milým.

25.

Purkmistrům a konšelům všech královských měst: aby najímali formany do služeb královských a poslali je k Vídni.

Na hradě Pražském 1529, 29. srpna (f. 74 a).

Službu svú vzkazujem, múdří a opatrní přátelé milí! Oznamujem vám, že JMKská, pán náš milostivý, nám jest psáti a poručiti ráčil, aby z tohoto království Českého, což muož najvíce, JMKské ku potřebě a všeho křesťanstva, formanuov bylo vypraveno s vozy a vozníky, po čtyrech do každého vozu, a také vozníkuo bez vozuo též po čtyřech, že JMt potřebovati ráčí. A ti a takoví všickni formané aby se dali u Vídni, což najspíše budú moci, naleznúti, neb tu jim za jich práci a službu hned zaplaceno bude i dále s nimi o jich službu uhozeno.

Protož vy to znajíce, my vás z úřadu našeho napomínáme a na místě krále JMti poroučíme, že vy v městě svým všecky formany obešlete a jim vuoli předkem krále JMti i naše napomenutí oznámíte, a jim že rozkážete, ať se vedle vuole JKMti a našeho napomenutí tak a nejinak zachovají, poněvadž jim slušně za jich služby placeno býti má. Kdež my o vás nepochybujem, než že vy se tak, jakž vám píšem, zachováte. Nebo do všech měst tohoto královstvie píšem, je též z poručení JKMti napomínajíce. Kdež o nich ani o vás nepochybujem, znajíce býti tak pilnú a znamenitú potřebu JKMti i všeho křesťanstva, že se tak zachovají a JMti takové formany každý z města svého, což najvíce budú moci, že jich vypraví. Dán na hradě Pražském, v neděli před sv. Jiljím leta ꝛc XXIX°.

Do všech měst. Do Nymburku, do Mělníku, do Oustí, do Litoměřic, do Rakovníka, do Berouna, do Plzně, do Klatov, do Stříbra, do Hory Kutny, do Sušice, do Domažlic, do Slanýho, do Loun, do Žatce, do Mostu, do Kadaně, do Vodňan, do Písku, do Budějovic, do Tábora, do Chrudimě, do Dvoru, do Jaromiře, do Kolína, do Hradce Králové, do Kouřimě, do Čáslavě, do Brodu Českého, do Poličky, do Mejta.

26.

Do všech krajův: v téže záležitosti.

Na hradě Pražském 1529, 29. srpna (f. 74 a).

Zdeněk Lev ꝛc urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vládykám kraje Žateckého, pánuom a přáteluom našim milým. [Týž obsah jako listu předešlého] ... Protož to VMt a vy znajíce, vás z úřadu našeho napomínáme a na místě krále JMti poroučíme, že po městech a městečkách a vsech při poddaných svých to tak opatříte, je před se obešlíc, kteříž takové formany na zbožích a panstvích svých máte, jim že vuoli JKMti oznámíte a k tomu je míti budete, aby oni, což najspíš budú moci, k takové potřebě JKMti se najíti u Vídni dali, poněvadž

jim za jich práci a službu slušně placeno býti má. [Konec týž, jako listu předešlého]... Dán na hradě Pražském, v neděli před sv. Jiljím, léta páně MV^{C}XXIX°.

Do všech krajuo.

27.

Přísedícím říšského komorního soudu: přimlouvají se za Sigmunda Roha z Vlkanova.

Na hradě Pražském 1529, 31. srpna (f. 5 b).

Službu svú vzkazujem, urození páni, urození, stateční rytíři a vysoce urození přátelé naši milí! Oznamujem VMtem a vám, že jsme žádáni od slovutného Zykmunda Roha z Vlkanova k VMtem a vám za přímluvu, a to v tom, že by týž Zykmund na tento čas acta z Normberka k své potřebě vyplatiti měl před soud komorní JCské velebnosti. I nemoha nyní tomu dosti učiniti k vyplacení těch act, pro odjetí statku jeho, nebo jest se jemu taková věc stala pod tou appellací, kterúž jest učinil před soud JCské velebnosti, jakž pak od něho toho zpraveni jsme. Z té a takové příčiny jeho slušné žádosti odepříti nemohúce, k VMtem a k vám za téhož Zykmunda Roha se přimlouváme, abyšte jemu času k prodlení týchž act k vyplacení puojčili. Kdež té celé víry do VMtí a vás jsme, že této přímluvy témuž Zykmundovi Rohovi u VMtí a vás užiti dáte, tak aby to týž Zykmund skutečně poznal, že jest jemu přímluva naše u vás platná a prospěšná byla. Neb my na tom jsme, zase přátelství VMtem a vám v touž libost a mnohem větší ukázati, ač jestliže by se komu z VMtí a vás, anebo poddaných VMtí, kdy u nás čeho potřebovati událo. Dán na hradě Pražském, v úterý před sv. Jiljím, léta ꝯc XXIX°.

Zdeněk Lev ꝯc, Vojtěch z Pernštejna ꝯc, Radslav Beřkovský ꝯc, Wolfart Planknar ꝯc.

Urozeným pánuom, urozeným a statečným rytířuom, vysoce urozeným N. soudcím a přísedícím při soudu komorním JCské velebnosti svaté říše Římské v Špejru, pánuom a přáteluom našim milým.

28.

Zdeněk Lev z Rožmitála do všech krajův, aby opatřili se před odpovědníkem Vilémem Doupovcem a vyhlásili odměnu, která se vyplatí tomu, kdož by jeho živého nebo mrtvého na hrad Pražský dodal.

Na hradě Pražském 1529, 31. srpna (f. 73 a).

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský a krále JMti a království Českého hajtman, urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným rytířuom a vladykám, opatrným městuom kraje Slanského i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přáteluom mým milým. Na vědomí VMtem a vám dávám, jakož Vilém Doupovec jest nepřítelem krále JMti, pána našeho milostivého, a všech

stavuo a obyvateluo tohoto královstvie Českého, opustiv řád a právo tohoto královstvie, než své vůle užívaje, a z toho vystúpiv, pokudž jest se byl řádem a právem povinen, jako jiný obyvatel tohoto královstvie, spravovati. Však JMKská z milosti své královské ráčil jest poručiti s ním jednati, mohla-li by ta všecka věc zase v slušný pořad (aby on k tomu přiveden byl) uvedena býti, srovnána a smluvena, ješto některých slušných cest bylo jest jemu podáváno mimo všecku povinnost. Ale všecko jest to zlehčil, že s ním žádného srovnání ani konce učiněno není, a glejt již jemu vyjíti má v pátek po sv. Jiljí najprv příští [3. září] při západu slunce. I to vědúce, račte se před ním i před jeho všemi a všelikterakými pomocníky opatrovati hned, jakž se tento pátek najprvé příští vykoná.

A také vás žádám a z úřadu svého, i na místě jiných pánuov hajtmanuo krále JMti a královstvie Českého, napomínám, poněvadž nynička na hradě Pražském přítomni nejsú, že k němu ráčíte hleděti se všemi služebníky a poddanými svými, i k jeho pomocníkuom a fedrovníkuom, a k nim se tak zachovati, jakožto k nepřáteluom a k zhoubcuom zemským, podle práva a zřízení zemského a pokut na to uložených, ač jestliže by se kdo tak nezachoval, každý muože rozuměti a znáti, v jaké by pokuty upadl. Ješto té sem naděje do VMtí a vás, že se žádný toho dopustiti neráčíte. Pak, ačkolivěk jest to povinnost každého z nás, o čemž vám tuto oznamuji a k čemu vás napomínám, tak se zachovati, ale aby větší náchylnost všech vuobec lidí a při tom pilnost byla, toto se VMtem a vám oznamuje, že kdož by kolivěk téhož Viléma Doupovce vezma živého, na hrad Pražský přivezl nebo přinesl, že má jemu dáno býti z komory zřízené krále JMti v královstvie Českém tu na hradě Pražském tisíc zlatých rejnských, a kdo umrlého, tehdy pět set zlatých rejnských, netoliko kdož by to učinil z obyvateluov tohoto královstvie Českého, ale z kteréhožkolivěk národu jiného, tehdy takový každý tak darován býti má, jak se tuto výše oznamuje. Pak-li by který z jeho služebníkuov a pomocníkuov též to učinil, tehdy napřed má jemu to odpuštěno býti, což jest v tom nepřátelství aneb čeho se dopustil proti královstvie tomuto Českému, a má jemu též dána býti ta suma svrchupsaná.

A za to žádám a z úřadu svého porúčím, že ráčíte beze všeho prodlévání rozkázati po třikrát v městech a městečkách, kdež kderému stavu náleží, provolati toto všecko, o čemž vám oznamuji a píši, aby ta věc všem vuobec známa a vědoma byla. Kdež nepochybuji, že všichni stavové, panský, rytířský i také stav městcký, tak se zachovati ráčíte. Dán na hradě Pražském v outerej před sv. Jiljím, leta páně MV^{C}XXIX°.

Do všech krajuov.

29.

Pražanům všech tří měst: v téže záležitosti.

Na hradě Pražském 1529, 31. srpna (f. 140 a).

[Obsah listu do slova týž jako u čísla předcházejícího] ... Dán na hradě Pražském v úterý před sv. Jiljím, léta ɔc XXIX°. Zdeněk Lev ɔc.

Slovutné opatrnosti pánuom purkmistru a radám Starého, Nového i Menšího měst Pražských, přáteluom mým milým. Do všech měst Pražských v jednostajná slova psáno.

30.

[Zdeněk Lev z Rožmitala] do kraje Vltavského: naučení ve sporu o poddané paní Mracké, pak o svolání hotovosti.

Na hradě Pražském 1529, 1. září (f. 75 a).

Službu svú vzkazuji, urozený pane pane, a urozený vladyko, přátelé moji milí! Psaní to, kteréž ste ke všem pánuom hajtmanuom krále JMti království Českého a mně podle nich učinili, to sem já odevřel i je sobě sem přečetl, co se paní Appolony Mracké a lidí jejich Martina Ryndova a Jíry Suchého z Nosetína a Vávry Svatoňova z Měšetic dotýče, kteréž pan Václav Popel do vazby své pobrati rozkázal; kdež ste vy pak, jakožto hajtmané toho kraje Vltavského, je s obú stran před se sročili, je i slyšeli a vyslyševše je, to jste k nám teď odeslali, nás při tom všech hajtmanuov žádajíce, abychom vám o to naučení dali, jak byšte se při tom dále k stranám zachovati měli; i toho dokládajíce, že týž pan Václav Popel těch lidí nechtěl jest na rukojmie dáti, než že jest je zase do vězení svého pobrati rozkázal, a vy že jste jemu rozkázali, aby on těm lidem takovým svým vězením nic na zdraví jich neuškodil ani co ublížil, jakž též psaní a té pře vedení to v sobě všecko šíře ukazuje, čemuž sem tomu všemu psaní i té při vedení vyrozuměl.

I věztež, pane a přátelé moji milí, že vy z úřadu svého to dobře můžete učiniti a jemu panu Václavovi Popelovi rozkázati, aby on ty lidi svrchupsané paní Apolony Mracké pod slušný základ na rukojmie dal, až do té pře mezi nimi s obú stran vykonání. Pak-li by toho učiniti na rozkázání vaše nechtěl, již by se dále paní Apolena věděla k němu jak podle práva a zřízení zemského k témuž panu Popelovi zachovati. A já vám o té věci sám od sebe bez jiných pánuov hajtmanuov dokonalé odpovědi dáti nemohu. Než když se páni hajtmané zase sjedú, to chcem rozvážiti a rozmysliti a vám oznámiti, jak se dále při té věci budete míti zachovati.

Také nám na ceduli píšete, co se hotovosti vojenské dotýče, jak by se naříditi měla v kraji vašem, abychom vám naučení dali, jak se máte v té věci chovati, kraj-li obeslati, čili jaký jiný zpuosob v tom máte zachovati? Za jiné nevíme, než že jedny i druhé listy královské a podle těch i nás všech hajtmanuov

ste, jaká hotovost vojenská má býti a jakým zpuosobem se říditi v každém kraji: přes tu na tento čas já vám jiné správy dáti neumím. Než mně se zdá, že na tento čas není potřebí kraje obsílati; neb já o všech obyvatelích v kraji vašem držím, že sou se tak vedle vuole JKMti a rozkázání i našeho napomenutí všickni k té hotovosti a veřejnému tažení nařídili. Než bude-li toho další jaká potřeba, abyšte kraj měli obeslati, toho já vás také tajna neučiním. Protož to všecko znajíce, jakž vám píši, při tom se tak zachovajte. Dán na hradě Pražském, v středu den sv. Jiljí, léta páně MV^C^XXIX°. [Bez podpisu.]

Urozenému pánu, panu Janovi z Talmberka a na Jankově, a urozenému vladyce panu Petrovi Břekovcovi z Ostromeče a na Hrádku, hajtmanuom kraje Vltavského, panu a přáteluom mým milým.

31.

Knížeti Karlovi Minsterberskému a hraběti z Hardeka: aby narovnali spor mezi Heřmanem Šumburkem a Vratislavskými.

Na hradě Pražském 1529, 2. září (f. 5 a).

Osvícené kníže a pane, pane mně příznivý a kmotře a švagře muoj milý! Byšte VMt zdrávi byli a dobře se měli, toho bych VKMti věrně přál. Při tom VMti oznamuji, že jest na mne vznesl urozený pán, pan Heřman Šumburk z Šumburka, i na místě jiných hajtmanuov krále JMti království Českého, kterak byšte VMKcí spolu se panem Voldřichem hrabí z Hardeku a z Gladska smlúvu učiniti měli mezi někdy urozeným pánem, panem Karlem z Šumburka, bratrem téhož pana Heřmana, a pány Vratislavskými o dvanácte set zlatých uherských, a té smlúvě že se od nich dosti témuž panu Heřmanovi, jakožto bratru jeho a dědici, neděje; žádaje mne k VKMti za toto psaní a přímluvu. Pak já jemu toho odepříti slušně nemoha, k VKMti i na místě jiných hajtmanuov se přimlouvám, že se k tomu skutečně spolu se panem Voldřichem hrabí přičiniti ráčíte, k čemuž spravedlivost týž pan Heřman míti bude a VMtí uznáno, že je Vratislavské VKMt k tomu míti a přidržeti ráčíte, aby jemu těch XII^C^ zlatých uherských, jakožto bratru, bez odtahuov dali a vyplnili bez dalších o to útrat, škod a nesnází. Kdež té celé víry do VKMti jsem, že to na přímluvu mú se panem Voldřichem hrabí učiniti ráčíte. A já zase pro VMt všecko přátelství mně možné v rovném i mnohem větším odměnění rád učiniti chci. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Jiljí, léta páně M°V^C^XXIX°. Zdeněk Lev ͻc.

Osvícenému knížeti a pánu, panu Karlovi knížeti Minstrberskému v Slezí, Olešnickému a hrabí Gladskému, Dolní Slezí a knížectví Velikého Hlohova nejvyššímu hajtmanu, pánu mně příznivému a kmotru a švagru mému milému.

V táž slova: Urozenému pánu, panu Voldřichovi hrabí z Hardeku z Mochtlantu a na Gladště, pánu a příteli mému milému.

32.

Hejtmanovi a 12 soudcům knížetství Svídnického: přimlouvá se za Heřmana Šumburka.

Na hradě Pražském 1529, 2. září (f. 100 b).

Službu svú vzkazuji, urození a stateční přátelé moji milí! Oznamuji vám, že jest na mne vznesl, i na místě jiných pánuov hajtmanuov krále JMti královstvie Českého, urozený pán, pan Heřman z Šumburka, že by některé spravedlivosti po panu Karlovi, bratru svém, na právě vašem měl míti, o kteréž jest před vámi obviněn, a k těm že ještě až posavad přijíti nemuože, žádaje mne, abych k vám o to psaní přímluvné učinil, abyšte vy jemu, k čemuž se praví spravedlivost míti a vámi uznáno spravedlivě bude, beze všech odtahuov spravedlivý konec udělali. Pak já slušné žádosti jeho odepříti nemoha, k vám se zaň i na místě jiných pánuov hajtmanuo krále JMti královstvie Českého přimlouvám, že vy jemu brzký a spěšný konec, k čemuž spravedlivost míti bude, však bez újmy spravedlivosti druhé strany, učiníte. Neb on dlúho tam u vás býti nemuože, neb zase přede mnú o některé své potřeby jemu na čas a den ode mne položený státi má. Kdež té celé víry sem do vás, že jemu této přímluvy mé, kterúž činím i na místě jiných pánuov hajtmanuov, užiti dáte, neb já na tom sem, zase jednomu každému z vás rovným přátelstviem i mnohem větší odměniti a odplatiti rád chci. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Jiljí, léta páně M°V^C^XXIX°. Zdeněk Lev oc.

Urozeným a statečným rytířuom a vladykám panu Hanušovi Zeydlicovi z Šunfeldu, hajtmanu knížetství Svídnického a Javorského, a jiným soudcím dvanácti krále JMti týchž knížetstvie, přáteluom mým milým.

33.

Do všech krajův: aby hotovosti táhli králi ku pomoci a shromáždili se v Brucku v Rakousích.

Na hradě Pražském 1529, 3. září (f. 75 b).

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský, krále JMti a království Českého hajtman, urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, a múdrým a opatrným městuom kraje Chrudimského i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přáteluom mým milým! Službu svú vzkazuji. Na vědomí VMtem a vám dávám, že JMKská, pán náš milostivý, opět nám hajtmanuom JMKské a tohoto královstvie psáti ráčil, oznamuje, že jest opět JMKské poselství přišlo, že by již Turci město Bělehrad, tu kdež se králové Uherští korunují, vzali, a císař Turecký že již svou osobou k Budínu táhne, a odtud aby znamenitý počet jízdných na JMKské královstvie a země vypravil sjezdy, pálením a braním, jakž najvíce bude moci (jakož se pak to již od nich děje), škody činil; a že JMKské jest s podivením, že by někteří takovým věcem miesta nedávali, co se vskutku děje

i také že ta pomoc svolená ještě vybrána a dána od mnohých obyvateluov tohoto královstvie není, a že někteří to rozprávějí a hlas pouštějí, jako by k té potřebě ještě nepřišlo, aby ta pomoc vydána býti měla.

I páni a přátelé moji milí! Račíte zřetedlně znáti, že tu není již žádného omylu, než jistá pravda, kterak mocně císař Turecký královstvie Uherské hubí a pod se podmaňuje, chtěje také i k jiným zemiem JMKské a tohoto královstvie Českého souseduom sahati, ješto nebude-li zvláštní milosti a pomoci božské, jest se obávati, aby ještě tento podzim turecká moc v Čechách nebyla. A protož VMti a vás všech žádám i na místě jiných pánuov hajtmanuov, poněvadž na tento čas jich na hradě Pražském není, a od JKMti napomínám, že račíte hned beze všeho odtahu tu pomoc svolenú, kteříž ještě nedali, dáti a tu a na těch místech položiti, jakž jest který stav svolil, aby k takové pilné a znamenité potřebě JKMti vyzdvižena byla, aby nebylo potřebí k tomu tak sahati, jakž svolení o tom jest. Neb jedno, kdyby se tím prodlévalo, mohlo by býti JKMti k znamenité škodě skrze obmeškání, a druhé že by již tak vděčno nebylo, kajm by to sešlo, a proto by to dání toho nepominulo.

Také JMKská s pilností žádati ráčí, aby JMKská od nás JMKské věrných poddaných v těchto JMti potřebách opuštěn nebyl, než pomocí a retuňkem abychme JMKské přispěli, kterážto potřeba tak veliká a znamenitá snad jest nikdá od Turkuov v těchto zemích a stranách nebyla, kteráž by JMKské a nám všem škodu a zkázu přivésti mohla. A protož VMtí a vás též také žádám a podle tak veliké potřeby napomínám, že to také račíte v své srdce vzíti a nad tím lítost míti, kdyby pád na tyto země přišel, kterýchž pán Buoh všemohúcí rač zachovati, že by tu od národu tureckého žádného milosrdenství nebylo starému ani mladému, mužskému ani ženskému pohlaví, a že račíte skutečně zbrojně hotovi v pole se vojensky vyzdvihnúti a JMKské ku pomoci táhnuti k Pruku tak, jakž jste prvé k tomu napomenuti a žádáni skrze předešlá psaní, kteráž jsou do všech krajuov tohoto královstvie učiněna a od JKMti a od nás hajtmanuov poslána byla.

Také VMtem a vám z poručení JKMti oznamuji, jest-li že by kdo chtěl spíže všelijaké, mouky, vobilí a jiné potřeby do vojska krále JMti vézti, takový každý že to bude moci svobodně učiniti, a jednomu každému že to dobře zaplaceno býti má. A což by tak spíže vezli, že z toho žádného cla od celných JKMti bráno býti nemá, než svobodně že propuštěno bude. I toto již všecko vědúce a znajíce, té sem do VMtí a vás naděje, že se tak jakožto dobří křesťané a JKMti věrní poddaní skutečně zachovati račíte. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Jiljí, léta páně ᴍc XXIX°.

Do všech krajuov.

34.

Odolenovi Pětipeskému, aby nesahal na poddaného člověka kapitoly Pražské.

Na hradě Pražském 1529, 4. září (f. 101 b).

Službu svú vzkazuji, urozený vladyko, příteli milý! Oznamujiť, že sou na mne vznesli páni preláti i všecka kapitola kostela Pražského, kterak by ty jim Bartoše z Donína, člověka jich, hyndrovati a naň sahati chtěl, pravě, že by on měl pomáhati tvého služebníka zamordovati; ale on praví, že se z toho slušně vyvésti chce, že tím on mordem nic vinen není; a oni páni preláti po jeho správě praví býti jeho nevinným, však k tomu se podávají, jest-li že by tím vinen byl, že od něho toho i každému rádi všecko spravedlivě učiniti chtějí, a nad to vejše, jest-li že by jeho před nimi viniti nechtěl, žeť ho chtí tobě i každému k obvinění před námi jakožto hajtmany krále JMti a tohoto královstvie postaviti, jediné aby ty naň mimo toto jich slušné poddání nesahal, žádajíce mne, i na místě jiných pánuov hajtmanuov krále JMti královstvie Českého, za toto k tobě psaní.

Pak já to seznav od nich, že se k spravedlivé věci podávají, tebe z úřadu svého i na místě jiných pánuov hajtmanuov napomínám a na místě krále JMti rozkazuji, že ty na téhož Bartoše z Donína, člověka jich, mimo pořad práva sahati nebudeš, než že se k němu podle toho podání, kterémuž sou se týž páni preláti i všecka kapitola kostela Pražského podali, jeho hleděti budeš, neb se tobě i každému, kdož ho bude chtíti z čeho viniti, má spravedlivě státi. Kdež já o tobě nepochybuji, než že ty se tak, jakžť píši, zachováš. Odpovědi žádám. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Jiljí, léta ꝯc XXIX. Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc.

Urozenému vladyce panu Vodolenovi Pětipeskému z Chyš a z Egrberka, příteli milému.

35.

Pražanům Novoměstským: přimlouvá se za Mikuláše z Bílavy.

Na hradě Pražském 1529, 4. září (f. 139 b).

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti páni přátelé moji milí! Oznamuji vám, že jsem žádán jmenem Mikuláše z Bílavy, kteréhož u vězení svém máte pro pány Horníky, k vám za přímluvu, a to v tom, abyšte jeho pod slušný základ na rukojmě dali, a to proto a z té příčiny, poněvadž jse k tomu volá a praví, že jest stavu rytířského a to že chce dckami pokázati. A poněvadž jest se při právě vašem tiem poobmeškal a toho že jest neukázal, aby stavu rytířského byl, a jsa na rukojmích od vás dán, to snad před vámi bude moci potom ukázati: protož já se k vám z té příčiny za téhož Mikuláše přimlouvám, že jeho na rukojmie pod slušný základ dáte, aby on svú věc, jsa na rukojmích, před vámi slušně vyvésti mohl. A vám věřím, že jemu v tom mé této přímluvy užiti dáte tak, aby to týž Mikuláš poznal, že jest jemu má

přímluva u vás platna byla. Dán na hradě Pražském v sobotu po sv. Jiljí, léta páně M°V^CXXIX°. Zdeněk Lev ɔc.

Vzátcné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Nového města Pražského, přáteluom mým milým.

36.

Pražanům všech tří měst: aby táhli králi ku pomoci do Brucku v Rakousích.

Na hradě Pražském 1529, 6. září (f. 140 a).

[Obsah do slova týž jako u čísla 33. de dto 3. září]... Dán na hradě Pražském, v pondělí před narozením Panny Marie, léta ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Vzátcné opatrnosti pánuom purkmistruom a radám Starého, Nového i Menšího měst Pražských, přáteluom mým milým.

37.

Pražanům Malostranským: přimlouvá se za Viktorina Skurského.

Na hradě Pražském 1529, 7. září (f. 141 a).

Službu svú vzkazuji, moudří a opatrní páni přátelé milí! Oznamuji vám, že jest mne žádal k vám za přímluvu urozený vladyka Victoryn Skurský ze Skur, a to v tom, co se Kateřiny Žákové dotýče, kteráž se táhne na peníze dědičné, kteréž témuž Victorynovi jakožto dědici a jinému žádnému spravedlivě náležejí po otci a mateři jeho, a táž Kateřina Žáková že jest vzala již summu svú jistinú všicku, kterúž jest měla na domu a statku starších jeho, a jemu Victorynovi že by překážku činiti v jeho spravedlivosti a dílu chtěla pro nějaké úroky zadržalé, jakžť toho správu mám. Ježto znáti muožete, že vám ani právu vašemu úrokuov zadržalých súditi nenáleží, aniž já také té víry do vás jsem, abyšte to súditi, což by vám nenáleželo, měli. A nad to více že jest táž Kateřina svědomí dala, že ona dobře ví, že z toho statku, na kterémž ona zápis měla, on Victoryn spravedlivý díl má, a že ona o to k němu více hleděti nechce, jakž sem i toho spraven, a teď by jemu chtěla i přes to v jeho dílu překážku činiti. Však jakž jest kolivěk, já se za téhož Victoryna Skurského k vám přimlúvám a vám věřím, že jeho spravedlivě na tuto mú přímluvu opatříte tak, aby se jemu více od též Žákové v jeho spravedlivosti překážky nedálo, a také aby to týž Victorin skutečně poznal, že jest jemu přímluva má u vás platna byla. Dán na hradě Pražském, v úterý před narozením Panny Marie, léta páně M°V^CXXIX°. Zdeněk Lev ɔc.

Múdrým a opatrným pánuom purkmistru a radě Menšího města Pražského, přáteluom milým.

38.

Hanušovi kurfiřtovi Saskému: o Marka Štoera.

B. m. 1529, 8. září (f. 6 a).

Osvícené a vysoce urozené kníže a pane, pane mně milostivý! Službu svú VKMti vzkazuji. Při tom VKMti oznamuji, že to psaní, kteréž jste VMt prvnějším hajtmanuom krále JMti královstvie Českého a radám koruny [sic] České učiniti ráčili, k sobě sem přijal, i to sem sobě na českú řeč vyložiti dal. V kterémžto psaní VKMti psáti ráčíte, kterak by nějaký jmenem Marek Štoer od jednoho z Lonerštatu [sic] před VKMt a rady vaše nejednou měl pohnán býti, však proto že jest se vždycky neposlušně zachoval a nikdá nestál: nám to připomínajíce, kterak jedna svornost druhé v takových a v tom nápodobných věcech pro fedrování spravedlivosti radna a pomocna bývá, i to přivozujíc, kterak koruna Česká a duom Saský v jakém dobrém sousedství a přátelství sou, a pro též přátelství abychom my ten puohon anebo citací po komornicích jmenovanému Markovi Štoerovi na strany druhé náklad poslali a dodati rozkázali, jakž též psaní VKMti to v sobě všecko šíře ukazuje a zavírá. — Kterémužto sem, pokudž jest mi vyloženo, vyrozuměl, toto VKMti i na místě jiných hajtmanuov krále JMti královstvie Českého za odpověď dávám.

Milostivé kníže! VKMti oznamuji, že proto VKMti jsem posla zdržal až do síž (syz) chvíle, že sem se po témž Markovi Štoerovi ptal, a jeho se doptaje, abych VKMti gruntovní napsání VMti odpověď dal. Ale poněvadž jeho se nikdyž v tomto královstvie Českém doptati sem nemohl, z té a takové příčiny žádost VKMti vykonati se na tento čas nemuože. Než ví-li kdo z poddaných VKMti téhož Marka Stoera, že by byl v tomto královstvie Českém, ať mne ho anebo jiným hajtmanuom oznámí, že se v tom skutečně podle žádosti VKMti a spravedlivě zachováme, pokudž by nám a úřadu našemu náležité bylo, tak že to VKMti i poddaní VMti skutečně poznati ráčíte, že námi v tom VKMti ani poddaným VMti nic sjíti nemá.

Protož VKMti takové naše povolné i spravedlivé poddání znajíce, že k tomu poddané své míti a přidržeti ráčíte, aby oni tu péči a bedlivost při témž Markovi Štoerovi měli, když by se ho doptali, že by v království Českém byl, aby nám oznámili. A my se tak, jakž VKMti píšem, k němu podle žádosti VMti zachováme. S tím já se a službami svými povolnými VKMti poroučím. Dán ve středu na den narození panny Marie, léta páně MV^C^XXIX^0^.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský a KMti a královstvie Českého haytman.

Osvícenému a vysoce urozenému knížeti a pánu, p. Hanušovi knížeti Saskému, svaté říše Římské arcimaršálku a korferštu, lantkrabí Durynskému, markrabí Míšenskému, pánu mně milostivému.

39.

Témuž o Hanuše z Bílého Zámku a Viléma Doupovce.

Na hradě Pražském 1529, 9. září (f. 6 b).

Osvícené a vysoce urozené kníže a pane, pane mně milostivý! Službu svú VKMti vzkazuji. Při tom VKMti oznamuji, že to psaní, kteréž ste VMt prvnějším hajtmanuom krále JMti království Českého a radám koruny [sic] České učiniti ráčili, k sobě sem, i na místě jiných hajtmanuov, přijal, i to sem sobě vyložiti dal. V kterémžto psaní VKMt psáti ráčíte, že sou VKMti dali znáti urození a stateční rytíři Hanuš a Rudolf z Blaumnice, rady VKMti, kterak by jich poddaným, obci Nového Městečka u Šnajperku ležícího, odpověděl jeden, kterýž se Hanušem z Bílého Zámku jmenuje; žádajíce VKMt, aby na místě krále JMti, pána mého milostivého, list zatýkací na téhož Hanuše z Bílého Zámku těm chudým lidem vydán byl, aby ten nepřítel jejich, jestliže by v koruně České anebo v jiných zemích krále JMti postižen byl, aby ku právu jeho dodržeti mohli, a tudy aby poddaní Hanuš a Rudolf z Blaumnice a jejich lidé chudí bezpečni před ním býti mohli, takž jakž též psaní VKMti to všecko v sobě šíře ukazuje a zavírá. Kterémuž sem, pokudž mi vyloženo bylo, vyrozuměl, i tomu také, nač se žádost VKMti vztahuje.

Milostivé kníže! VKMti oznamuji, že sem se s pilností na téhož Hanuše z Bílého Zámku, kterejž se tak jmenuje, ptal, kteréhož sem se nikterak doptati nemohl; ani nemohu věděti, aby kdo s takovým jmenem v tomto královstvie Českém byl. A proto sem i posla až do síž chvíle při sobě VKMti zdržal, abych jeho se doptaje, žádost VKMti při tom vykonati mohl. Neb to račte VKMti věděti, jestli že uptán bude ten jistý Hanuš z Bílého Zámku, že se k němu podle práva a zřízení zemského rád zachovati chci. I také jestliže poddaní VKMti Hanuš a Rudolf, anebožto jich poddaní Nového Městečka, věděli-li by kde co o něm, ať mně anebo jiným hajtmanuom oznámí, že se v tom k nim spravedlivě zachováme i listy [sic] rádi vydáme, budú-li jeho potřebovati.

Protož VKMt, znajíce tuto naši spravedlivú povolnost a podání, kteréž k VKMti i k poddaným VKMti se ukazuje: také VKMti žádám, že VKMt ráčíte se tak povolně v mé žádosti ukázati: poněvadž Vilím Doupovec učinil jest se nepřítelem králi JMti Uherskému, Českému oc králi, pánu mému milostivému, a královstvie Českému i všem obyvateluom v témž královstvie, jestliže by kde v knížectví a zemích VKMti přebýval, jakž jest o tom slyšeti, a tam se ukrývati chtěl, že se k němu Vilémovi Doupovci jako k nepříteli a k odpovědníku krále JMti a královstvie Českého zachovati ráčíte. Kdež té celé víry a naděje do VKMti sem, že se v této žádosti, pro dobré krále JMti i tohoto královstvie i také nás všech obyvateluov téhož královstvie, přátelsky i milostivě zachovati ráčíte; nebo já na tom sem, zase pro VKMt

i pro poddané VMti všecku službu a přátelství ke mně náležité rád učiniti chci. A když takový zpuosob bude zachován s obú stran, tehdy mezi JKskouMtí a VKcíMtí bude trvanlivější dobré přátelství a mezi námi VMtí obojími poddanými dobré sousedství zachováno. S tím se VKMti službami svými poroučím. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po hodu slavném Narození Panny Marie, léta paně M°V^CXXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc.

Osvícenému a vysoce urozenému knížeti a pánu, panu Hanušovi knížeti Saskému, svaté říše Římské arcimaršálku a korferštu, lantkrabí Durynskému, markrabí Míšenskému, pánu mně milostivému.

40.

Hejtmanovi knížetství Svídnického a Javorského: přimlouvá se za mistra Dominika Hofmana z Jelče.

Na hradě Pražském 1529, 9. září (f. 101 a).

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane, příteli muoj milý! Oznamuji vám, že sem k vám žádán od slovutného mistra Dominika Hofmana z Gelče [z Jelče], služebníka svého, za přímluvu, a to v tom, co se dotýče urozeného vladyky Šebestiana z Wildmberku, švagra jeho, a Anny, manželky jeho a téhož mistra Dominika sestry, a nějaké spravedlivosti, kterúž se praví míti oboje strany na právě Svídnickém, aby na témž právě týž mistr Dominik s týmž Šebestyanem, švagrem svým a sestrú svú, o tu spravedlivost po nebožtíkovi Stanislavovi Hoffmanovi, otci jeho, soudem spravedlivě rozeznáni byli, a ta ruoznice, kteráž jest mezi nimi s obú stran proto vzešla, jakožto švagry, aby zase v dobré přátelství uvedena byla. A co se toho glejtu dotýče, kdež praví Šebestyan, že by jemu měl od téhož mistra Dominika zrušen býti, anebo od Valentina Knotha, švagra jeho, kterýž ste vy jemu glejt dali toliko před mocí, ale před právem nic; ale oni praví, že sú k němu žádnú mocí nepřistupovali, ani naň sahali, nežli toliko právem sou k němu přistoupili, a tudy že sou nic proti tomu glejtu vašemu neučinili, nežli on sám že jest jej sobě zrušiti musil, když jest jim ku právu státi nechtěl, jakž sem od téhož mistra Dominika spraven.

Však jakž jest pak koli, já se k vám za téhož mistra Dominika přimlúvám i žádám, poněvadž se k spravedlivé věci poddává, že se k tomu skutečně přičiníte na obě strany, aby mezi nimi spěšný konec na témž Svídnickém právě o to, oč činiti spolu mají, učiněn byl, a ta nevole, kteráž jest mezi nimi, aby zase ze všech stran v dobré přátelství, poněvadž jest mezi švagry, uvedena byla. Kdež já o vás nepochybuji, než že vy se k tomu na přímluvu a žádost mú skutečně přičiníte a jemu mistru Dominikovi mé přímluvy u sebe užiti dáte, tak aby zase jako i prvé dobří

přátelé na všecky strany byli. Datum feria V. post Nativitatis b. Virginis anno MV^C^XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Urozenému a statečnému rytíři panu Hanušovi Zajdlicovi z Bělé a na Burklínu Jaurovském, hajtmanu knížetství Svídnického a Javorského, příteli mému milému.

41.

Do celé země: aby opatřila se před Vilémem Doupovcem.

Na hradě Pražském 1529, 11. září (f. 76 a).

[Obsah do slova týž, jako v č. 28. de dto 1529, 31. srpna. Tam jenom praví se, že Doupovcovi vyjde glejt v pátek po sv. Jiljí [3. září], kdežto zde stojí: „že jest již jemu Doupovcovi glejt vyšel"] .... Dán na hradě Pražském, v sobotu po Narození P. Marie, léta páně MV^C^XXIX°.

Tři listové takoví vyšli sou do všeho království Českého.

42.

Zdeněk Lev a Radslav Beřkovský Václavovi Litmírovi z Háje: že mu mohou dáti toliko glejt před mocí a ne před právem.

Na hradě Pražském 1529, 18. září (f. 102 a).

Urozený vladyko milý! Jakož jsi nám psaní hajtmanuom krále JMti královstvie Českého učinil o to, co se tebe a toho kněze, jakž správu máme, kterýž by skrze tebe z tohoto světa sešel, dotýče: tomu jsme vyrozuměli, i také z jaké příčiny žádáš, ať by glajt dán byl. I věz, že před mocí, když toho příčiny slušné uznáme, glajt dáti muožeme, než před právem glajtu žádnému nedáváme. A protož jestliže by glajtu před mocí toliko žádal a nám to oznámil, chtěli bychom na to tobě odpověď dáti. Nebo při nás toho není, abychme mimo řád a právo měli komu co ublížiti, než k každému se, pokudž nám náleží, spravedlivě zachovati. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Lidmile, léta páně M°V^C^XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Radslav Beřkovský ɔc.

Urozenému vladyce Václavovi Litmírovi z Háje, příteli milému.

43.

Zdeněk Lev Janovi z Roupova: přimlouvá se za Štěpána sladovníka, poddaného páně.

Na hradě Pražském 1529, 21. září (f. 7 a).

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Oznamuji vám, že sem žádán k vám jmenem Štěpána sladovníka, kterýž se jest přiženil k Mandaleně příjmí Šipařce, měštce Nového Města Pražského, za přímluvu; o kderéhož sou se také i páni Novoměštčí i jiní přátelé jeho k vám přimlúvali, na kteréžto jich pří-

mluvy že jest u vás nic obdržeti nemohl; tu naději ve mne majíc, že jemu přímluva má u vás platna bude. Při kderéžto žádosti, kterúž jest na mne vzložil, tuto těžkost sobě klade, že jest jemu list výhostní od vás dán, za kterýž jest měl vám anebo dědicuom vašim XLti ꝶ gr. českých dáti rozdílně vedle smlouvy, a za to že jest rukojmie postaviti musil, na sv. pannu Markétu polovici že jest měl dáti a o vánocích najprvé příštích druhú polovici. Kdež jsou pak purkmistr a konšelé městečka Blovic již o to psaní pánuom Novoměstským učinili, aby je [sic] k tomu měli a přidrželi, poněvadž sou zaň z víry slíbili, že spolusousedé a obyvatelé jich za něho své že sou vám dáti, smluvivši se s vámi, musili, a jestliže by jeho k tomu neměli, že by pro něho jiné sousedy jich stavovati a hindrovati chtěli, jakž též psaní jich to v sobě šíře ukazuje a zavírá. Ale on, jsa chud a k dosti chudé vdově a k sirotkuom jest se přiženil, kdyby to měl dáti a vám vyplniti, že by veškerej statek jeho ani těch sirotkuov nepostačil, jakž jest mi o něm i o té manželce jeho i o sirotcích správa dána.

A poněvadž jest tak veliký při něm nedostatek a živiti se rád chce, já se k vám zaň přimlúvám, že vy jemu to všecko prominete pro odplatu pána Boha všemohúcího. Pakli byšte na tom na všem jakú těžkost měli, ale vždy že jemu té summy pro jeho chudobu větší díl odpustíte, a že jeho rukojmí více pro něho hyndrovati, ani tíž rukojmové jeho, nebudete. Kdež té celé víry a naděje sem do vás, že najprvé vzhlédnete na skutek milosrdný a na těch sirotkuov chudobu i na jeho, že vy jemu mé přímluvy u sebe užiti dáte, tak aby to týž Štěpán sladovník to v skutku seznal, že jest jemu přímluva má u vás platna byla. A já zase pro vás, kdybyšte mne v čem anebo k tomu podobné věci požádali, všecko přátelství mně možné a náležité rád učiniti chci. Odpovědi od vás přátelské po tomto poslu žádám, kterúž bych se při té věci spraviti i téhož Štěpána přátely uměl. Dán na hradě Pražském, v outerý po Povýšení sv. kříže, léta páně M°V^C^XXIX°. Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roupova a na Roupově, pánu a příteli mému milému.

44.

Zdeněk Lev a Wolfart Planknar Jiříkovi Popelovi z Lobkovic: o Kašpara Ročovského.
Na hradě Pražském 1529, 23. září (f. 7 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Psaní, kt[illegible] jste nám učinili, co se Kašpara Ročovského dotýče, dotazujíce se nás, již-li jest j[illegible] glajt od nás dán a na jaký zpuosob, abychom vám oznámili: I vězte, že jsme [illegible] my žádného ještě glajtu nedali, než píšem panu Janovi Ješkovi, jakožto hajt[illegible] kraje Žateckého, aby on, s druhým panem hajtmanem, jemu glajt dali s pov[illegible] naším až do dne Všech Svatých najprvé příštích [1. listopadu], však na ten sp[illegible] aby týž Kašpar Ročovský dal se najíti na hradě Pražském tajden před sv. [illegible]

a vy také i s úředníkem svým, s kterýmž on činiti má. A my tu věc mezi nimi vyslyšíc, chcem se k tomu přičiniti, abychom to přátelským jednáním z obú stran na dobré míře postavili, a bude-li vuole buoží i smluvili. Protož vy to znajíce, již se k tomu času i s úředníkem svým na hradě Pražském najíti dajte, neb my za to máme, že on Kašpar také najíti se dá. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Maurici, leta ɔc XXIX°. Zdeněk Lev z Rožmitála, Wolfart Planknar z Kynšperku.

Urozenému pánu, panu Jiříkovi Popelovi z Lobkovic a na Bílině [Biliinie], hajtmanu kraje Litoměřického, p. p. na. mi. [sic].

45.

Zvou Matěje z Plotišt k rozmluvě na hrad Pražský.

Na hradě Pražském 1529, 23. září (f. 102 a).

Urozený vladyko, příteli milý! Věz, že jest toho některá pilná potřeba, o kterúž s tebú mluviti máme, protož na též rozmluvení zítra buohdá, to jest v pátek po sv. Mauricii . . . [sic] Na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Maurici, léta páně ɔc XXIX°. Zdeněk Lev z Rožmitála, Wolfart Planknar z Kynšperku.

Urozenému vladyce Matějovi z Plotišt, příteli milému.

46.

Hejtmanům kraje Žateckého: aby dali glejt Kašparovi Ročovskému.

Na hradě Pražském 1529, 23. září (f. 102 b).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný příteli milý! Jakož jsme na oznámení tvé psaní panu Jiříkovi Popelovi z Lobkovic učinili, co se Kašpara Ročovského dotýče, aby pan Jiřík k tomu vuoli dal, aby jemu glejt dán byl do sv. Havla: i dal jest k tomu pan Jiřík vuoli, aby jemu glejt dán byl, však na ten zpuosob, aby on Kašpar Ročovský před sv. Havlem na tajden zde se na hradě Pražském najíti dal. A my se v tu věc chcme vložiti, a bude-li vuole boží, přátelským jednáním k místu a konci přivésti. Protož to znaje, s druhým panem hajtmanem kraje vašeho jemu glejt s povolením naším dajte až do Všech svatých najprvé příštích, a jeho k tomu mějte, ať se vždy na svrchupsaný čas na hradě Pražském najíti jdá. Nebo my také panu Jiříkovi Popelovi o to píšem, že se k tomu času i s úřededníkem [sic] svým také na hradě Pražském najíti dá. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Mauricii, léta páně MV^{C}XXIX°. Zdeněk Lev, Wolfart Planknar.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Janovi Ješkovi z Strojetic a na Strojeticích, hajtmanu kraje Žateckého, příteli našemu milému.

47.

Pražanům Staro- i Novoměstským: aby ze sebe vyslali některé osoby k poradě na hrad Pražský.

Na hradě Pražském 1529, 24. září (f. 141 b).

Službu svú vzkazujem, vzátcné opatrnosti páni přátelé naši milí! Prosíme vás, že některé osoby z sebe vyšlete dnes ve dvadceti hodin k nám na hrad Pražský, neb s nimi máme o některé pilné potřeby z poručení JKMti mluviti. Kdež o vás nepochybujem než že vy se tak, jakž vám píšem, zachováte. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Mauricii leta páně XXIX°. Zdeněk Lev, Wolfart Planknar.

Vzátcné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského, přateluom našim milým, a v táž slova Novoměstským.

48.

Stavům Dolnorakouským: o tažení proti Turkům k Vídni.

Na hradě Pražském 1529, 27. září (f. 8 a).

Službu svú vzkazujem, urození, stateční, slovutní, moudří a opatrní páni a přátelé naši milí! Psaní, kteréž ste učiniti ráčili k stavuom tohoto královstvie Českého, to jsme my přijali, nadějíce se, že sněm obecní od JMKské podle žádosti naší položen bude na den sv. Lamperta již minulého [17. září], anebo na sv. Jeronyma najprvé příštího [30. září]. Nebo kdy by byl na ten den sněm položen od JMKské, pána našeho milostivého, bylo by se na tom sněmě jednalo i zjednalo, že by to tažení zemské již pruochod svuoj mělo. Však pro to měly by se osoby v znamenitém počtu ze všech stavuov na hrad Pražský a do Prahy sjeti na den sv. Jeronyma nyní najprvé příštího. I chcme jim to psaní od vás oznámiti. A o tom dobrú vědomost máme, že se všickni stavové k tomu strojí k veřejné vojenské hotovosti i k tažení s poddanými svými, aby JMKské, Uherského a Českého krále, pána našeho milostivého pomocí neopouštěli skutečně, též i vás, o tom nepochybujem, jakožto JMKské poddaných a pánuo soused a přátel našich milých. Dán na hradě Pražském, v pondě před sv. Václavem, dědicem českým leta ꝛc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc, Wolfart Planknar z Kynšperku ꝛc.

Urozeným pánuom, statečným rytieřóm, krále JMti najvyššímu polniemu hajtma místodržícím, regentóm, válečním a komorním radám nižších Rakouských zemí, také i z skému maršálku a jiným od stavuov a zemí arcikniežetství Rakouského pod Ens, kteříž u Vídni shromáždění jsou ꝛc, pánuom a přátelóm našim milým.

49.

Zdeněk Lev, Radslav Beřkovský a Wolfart Planknar do všech krajů: sdělují dopis krále dinanda ze dne 23. září a žádají, aby hotovost se kvapně u Znojma vynajíti dala.

Na hradě Pražském 1529, 27. září (f. 77 a).

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský, Rads kovský z Šebířova ꝛc, Wolfart Planknar z Kynšperku, podkomoří královstvie

a téhož královstvie hajtmané, urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, múdrým a opatrným městuom kraje Bechyňského, i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přáteluom našim milým. Službu svú VMtem a vám vzkazujem a oznamujem, že jest nám list od JMKské, pána našeho milostivého, dnes přinesen a v něm cedule, kteréhož vám, i té cedule, tuto přípis slovo od slova do tohoto našeho listu vepsaný posýláme.

„Ferdinand, z buoží milosti Uherský, Český ꝛc král, infant v Hispanii, arcikníže Rakouské a markrabie Moravské ꝛc. Urození a stateční, věrní naši milí! Oznámili jsme vám snad před čtyřmi dny, kterak císař Turecký již zámek a město Budín i také Ráb dobyl a podmanil, a že dále před se nahoru táhne, škodí a škoditi nám, zemím a poddaným našim umínil, poroučejíce vám a žádajíce s pilností, abyšte se, vedle psaní našeho do všech krajuov učiněného, skutečně přičinili, aby všickni stavové královstvie Českého nás pána svého a samy sebe v takové znamenité potřebě neopouštěli, ale k určitému dni na místo jmenované přispěli a vojensky přitáhli tak, jakž psaní naše to v sobě šíře ukazuje.

I žádost naše ta jest na všecky stavy vzložena a čas tomu tažení tak dlúhý uložen z té příčiny, že jsme se nenadáli, aby týž nepřítel náš tak spěšně a mocně, některých zámkův na straně nechaje a dobývati nechtěje, k Vídni se bral a silně táhl. Protož, poněvadž již víme, že dosáhše také Komárna, mimo Prešpurk a Staré Hrady k Vídni táhnou, ač bezpochyby těch i jiných bez obehnání a vypálení, poněvadž tak znamenitý počet a množství lidu jest, nenechají, žádáme vás s pilností, poroučejíce, abyšte již takovú věc a velikou potřebu a naše nebezpečenství, kteréž na tento čas větší býti nemuož, všem stavuom po krajích, také provoláním v městech a jakž najlépe víte, i při tom času, když se lidé k soudu nyní sjedou, oznámili, a žádost od nás vzložíce, dostatečně podle vší potřeby, jakž na to záleží, je napomenuli, aby sobě napřed vieru svatú křesťanskú, takové naše nebezpečenství a všech poddaných našich škody a zkázu k srdci připustili a přijali, a jakožto dobří křesťané a věrní poddaní nás, pána svého, na svú povinnost (jakož pak předkuom našim králóm Českým předkové jich činívali), i sami sebe také a jiných poddaných našich, zemí k témuž královstvíe přislušejících, spěšnú pomocí, retuňkem a mocným tažením neopouštěli, a jakž kdo najlépe a najspieše k takové potřebě přispěti a hotov býti muože, (jedni na druhé nečekajíce), k Znojmu táhli, a vojensky (hned nemeškajíce) k prvé jmenovanému a uloženému dni, neprotahujíce, najíti se dali. Jakož pak nepochybujem, že všichni i jeden každý zvláště, také pomně na nás, pána svého a svou (v takovú potřebu) povinnost, tak se zachovají, a pro svou čest a chválu a napřed milého Boha odplatu nás, jakožto věrní poddaní, (v kterýchž velikú naději máme), neopustí. Neb i ta pomoc od říše i odjinud na větším díle již nám poslána jest, a ostatku také každou hodinu očekáváme. Však proti tak veliké moci, muožte roz-

vážiti, že bychom jí daleko větší potřebovali. Již pak dále tu potřebu znamenitů netoliko naši, ale i vaši a všech poddaných našich i také všeho křesťanstva, věříme, že spěšně a bez odtahuov vedle žádosti naší k dobrému, k ochraně a k obraně tak zpuosobíte.

Také vám s pilností poroučíme žádajíc, abyšte již k tomu podle svolení zemského přivedli a konec učinili, aby ta pomoc, kteráž o sv. Jiří minulém nám ode všech stavuov měla položena býti, již bez dalších výmluv a odtahuov doložena a vydána byla, neb sme se na ni, (že jí tak dlúho prodléváno nebude), ubezpečili a tou služebným zaplatiti měli. Ješto, nebude-li nám spěšně vydána, tehdy i ti služební nám odtáhnou, kdež muožte rozuměti, co nám na tom v takové potřebě záleží, věříce vám, že již to opatříte. A poněvadž v takovú váleční potřebu snad se soud zemský dlúho držeti nemuože, žádáme vás, že to obmyslíte, aby lidé na tom těžkosti nenesli, než nám proti nepříteli radše tiem spíše přitáhli a potom práva a spravedlivostí svých v pokojnějším času snažněji dosahovati mohli. Jakož pak to dále rozumu vašemu poroučíme, jsouce té naděje, že vámi v tom a pilností vaší skutečnou nám nic nesajde, než všecko tak, jakž píšem, zjednáno bude. A my vám to všem i jednomu každému zvláště milostí naší spomínati a vším dobrým nahrazovati ráčíme. Dán v Linci, ve čtvrtek po sv. Mathouši [23. září] léta ɔc XXIX° a království našich Uherského a Českého třetieho."

Toto na ceduli bylo jest napsáno:

„Také vám toto oznamujem, že když jsme tyto listy podpisovali, přišlo nám jisté poselství, kterak císař turecký již napřed v honcích [sic] k Vídni dvatceti tisíc lidu poslal, a ti již u Fišimindu [sic] leželi, a jiní houfové za nimi meškati nebudú. Ježto znáti muožte, že již spěšného opatření a silné pomoci jest velice potřebí."

V kterémž jest také JKMti rukú vlastní podepsání, a svědčí nám všem hajtmanuom krále JMti královstvie Českého. Než znajíce toho pilné a znamenité potřeby, kteříž nyní na tento čas na hradě Pražském z hajtmanuov jsme, toto vám psaní a oznámení činíme. I to vědúce a tomu dobře vyrozuměti z toho listu královského i z té cedule mohúce, kterak jsou velmi veliké a znamenité potřeby JKMti duoležité i nám všem JKMti poddaným, a jaká nebezpečnost nastává, jestliže by brzkého s boží pomocí odporu proti císaři tureckému a jeho moci nebylo, že by mohlo na nás na všecky to přijíti a ta těžkost, kteréž jest od několika set let, anebo snad nikda prvé nebylo.

I té jsme k VMtem a k vám plné naděje, že jse v tom skutečně ráčíte tak zachovati, a veřejně jsouce hotovi na pole vytrhnúti s hotovostí veřejnú, jakožto střelbami, děly, prachy, kulemi, puškaři ɔc, a na to místo táhnúti k Znojmu tak, jakž JMKská ráčí psáti. Ač prvé jsou od JKMti listové do krajuov posláni nedávno, ale když jesti větší potřeba nastala, tehdy jest JKMti poručení i žádost, abyšte se podle tohoto

nynějšího psaní tak zachovali. A v městech a v městečkách, že to všecko dáte provolati, kterak JMKská ráčí k nám duověrnost tu míti. Jakož již ze všech stavuov mnozí se k tomu máme, abychom se podle toho psaní tak zachovali a skutečně tak učinili. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Václavem, dědicem českým, léta páně M°V^C^XXIX°.

Do všech krajuov.

50.

Hejtmanovi markrabství Moravského: aby překážel formanům, kteří by prach do Uher vezli k nepřátelům krále JMti.

Na hradě Pražském 1529, 30. září (f. 8 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bychom VMti rádi přáli. Při tom VMti oznamujem, že jest nám správa dána, kterak by někteří formané ven z země České i z jiných zemí křesťanských prachy měli vézti do Uher a jinam, nepřáteluom krále JMti, pána našeho milostivého, i našim jich dodávajíc, a ty že vezou v soudcích pod spuosobem, jakoby chmele vezli, i jinak rozličně to ukrývajíc. A protož VMti žádáme, jestli že by takoví formané v markrabstvie Moravském nalezeni byli, abyšte jim toho nikterakž nedopouštěli, než takové prachy abyšte jim pobrati rozkázali, aby oni nepřáteluom krále JMti, pána našeho milostivého, i proti nám všem takových prachuov dodávati měli. Neb my na tom jsme, kdyžby takoví formané více zde v tomto královstvie Českém nalezeni a postiženi byli, že jim toho nikterakž trpěti aniž snášeti více nebudem, než jim takové prachy pobrati rozkážem. Protož VMt to od nás znajíce, my o VMti nepochybujem, než že se k nim také tak jako i my zachovati ráčíte, leč by kdo jisté fedruňky měli, že by takové prachy k potřebě JMKské, pánu našemu milostivému, vezli, anebo z této země do markrabstvie Moravského. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Václavě, léta páně ꝯc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc, Radslav Beřkovský ꝯc,
Wolfart Planknar ꝯc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Perštaina a na Helfenštaině, hajtmanu markrabstvie Moravského, p. p. n. m.

51.

Zdeňkovi Trčkovi: aby žoldnéřům neplatil více na měsíc, než se platí v ostatním království.

Na hradě Pražském 1529, 30. září (f. 102 b).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný pane, příteli náš milý! Oznamujem ám, že toho správu máme, kderak byšte vy měli služebným pěším na měsíc po pě latých platiti a s jinými se stavy a obyvateli tohoto královstvie nesrovnati

jiní všickni více na měsíc pěšímu nedávají nežli po čtyřech zlatých, a to ještě mnohým jest s obtížením. Pak, jestliže jest tak, jakž toho správu máme, muožte znáti, že by vám z toho nic jiného přijíti nemohlo, nežli škoda a všemu královstvie také, a mezi lidmi ruoznice a rozpaky, že by jedni druhým pravili, že tento po tomto platí a tito méně, a tak že by byla v lidech roztržka. A tudy by se opět mohla tomu tažení překážka státi, čehož bychom vám nepřáhli [sic], aby skrze to JKMti, pánu našemu milostivému, jaký zámutek z toho přijíti měl. Než my vám věříme, že vy se s jinými stavy a obyvateli toho královstvie v placení služebnému lidu pěšímu srovnáte. A muožte-li ještě na menší summě míti, že byšte to dobře učinili, neb my bychom tomu rádi byli, aby lid na menší summě přestati chtěl. Neb my na tom jsme, budeme-li moci k tomu přivésti, což bychme mohli na nejmenší summě je najímati a jim platiti; pakli bychom nemohli, tehdy potom, na čemž jsme se svolili, a více nic. A za to prosíme, znajíce toho tak pilnú potřebu JKMti i všeho křesťanstva i nás všech, že se k tomu, což najspíše budete moci, ku pomoci a k retuňku vypravíte. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek den sv. Jeronyma, léta páně MV^C^XXIX^o^.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský.
Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému a statečnému rytíři panu Zdeňkovi Trčkovi z Lípy a na Opočně, příteli našemu milému.

52.

Do všech krajův: svolávají z králova poručení sněm ke 4. říjnu.

Na hradě Pražském 1529, 1. října (f. 78 a).

Zdeněk Lev ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc, urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, múdrým a opatrným městuom kraje Žateckého i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přáteluom našim milým. Službu svú vzkazujem a VMtem a vám oznamujem, že král JMt, pán náš milostivý, ráčil jest nám psáti a poručiti, abychme sněm obecní tohoto královstvie položili na den sv. Františka [4. října] nejprvé příští, na kterémžto sněmu JMKská osobú svú ráčí býti. I protož z poručení JKMti ten sněm obecní na hradě Pražském pokládáme na týž den sv. Františka nejprvé příštího. Na kderýž, za to žádáme a od JKMti poroučíme, že se sjeti ráčíte a sjedete, a na zejtří ve XIIIIte hodin u veliké světnici, kdež se soud zemský držívá, že se sejdete a najíti dáte. Neb jsou toho veliké a znamenité potřeby, kterýž jsou od několika set let na tyto země a království nepřišly, anebo snad nikda, a zvláště pro obranu víry svaté křesťanské i všeho křesťanstva a tohoto královstvie. Ježto nepochybujem o VMtech a vás všech, že tak učiniti ráčíte a učiníte. Pakli by kdo pro krátkost času na ten den býti nemohl, ale potom ve dvú nebo ve třech dnech najíti aby se dal a na tom sněmu byl. Ješt

o vás nepochybujem, než že vy se tak, jakž vám píšem, zachováte, jináč toho nečiníc. Dán na hradě Pražském v sobotu po sv. Remigii, léta ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Vojtěch z Pernšteina,
Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Velvar, přáteluom milým.

55.

Norimberským: aby dali bezpečný průvod Adamovi Pikhartovi až do Tachova.

Na hradě Pražském 1529, 4. října (f. 142 a).

Službu svú vzkazujem, vzáctné opatrnosti páni přátelé naši milí! Oznamujem vám, že jest nám správa dána, kterak by Vilém Doupovec Adama syna Jana Pikharta, měštěnína Starého města Pražského, měl jíti. Však, jakž jest kolivěk, pán Buoh jemu pomohl, že jest jemu z jeho rukú ujel anebo ušel a u vás že by měl býti. Pak my vás přátelsky žádáme, že vy témuž Adamovi, synu Jana Pikharta, pruovod bezpečný dáte až na Tachov a nic dále. Kdež o vás nepochybujem, že to na žádost naši učiníte, a my zase pro vás (ač byšte nás kdy v takové věci aneb k té podobné potřebovali) i jiné přátelství nám možné a náležité rádi učiníme. Dán na hradě Pražském, v pondělí den sv. Františka, léta ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Vojtěch z Pernšteina,
Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Vzáctné opatrnosti pánuom purkmistru a radě města Normberka, přáteluom našim milým.

56.

Hejtmanovi na zámku Tachovském: aby dal Adamovi Pikhartovi bezpečný průvod z Tachova do Plzně.

Na hradě Pražském 1529, 4. října (fol. 103 b).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný příteli náš milý! Oznamujem vám, že psaní činíme pánuom Normberským o Adama, syna Jana Pikharta, kterémuž mají pruovod dáti až na Tachov. Pak, jakž on na Tachov doprovozen bude, vám poroučíme, že vy jemu též na Tachově zjednáte pruovod bezpečný, aby jeho až do města Plzně bezpečně provodili. Kdež o vás nepochybujem, než že vy se tak, jakž vám píšem, zachováte. Nebo Plzenští jeho též až sem do Prahy provoditi mají, neb jim o to též také jako vám píšem. Dán na hradě Pražském, v pondělí den sv. Františka, léta ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Vojtěch z Pernštajna,
Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému a statečnému rytíři pánu Vilému Kfeléři [z] Zakšova, hajtmanu na Tachově, příteli našemu milému.

57.

Plzenským: aby dali Adamovi Pikhartovi bezpečný průvod z Plzně do Prahy.

Na hradě Pražském 1529, 4. října (f. 142 b).

Službu svú vzkazujem, múdří a opatrní přátelé milí! Věděti vám dáváme, že jsme psaní učinili pánuom Normberským a panu Vilémovi Kfeléři [z] Zakšova, hajtmanu na Tachově, o pruovod Adama syna Jana Pikharta, měštěnína Starého města Pražského, že páni Normberčané jemu dáti mají pruovod až na Tachov, a pan hajtman Tachovský až k vám do Plzně. A když k vám dopraven a provozen bude, my vám poroučíme, že vy z Plzně jemu dáte pruovod bezpečný až sem do Prahy. Kdež o vás nepochybujem, než že tak, jakž vám píšem, učiníte. Nebo kdyby se kterému z vás, nebo z obyvateluov vašich, taková nebezpečnost trefila, chtěli bychom to také též učiniti a tu věc tak opatřiti, aby bezpečně tak do příbytku svého doprovozen byl. Dán na hradě Pražském, v pondělí den sv. Františka, léta ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Vojtěch z Pernštaina,
Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Múdrým a opatrným pánuom purkmistru a radě Nového města Plzně, přáteluom milým.

58.

Jičínským: aby peníze, klenoty a svršky v Železnici od Jana z Waldšteina pobrané u sebe uschovali a nikomu nevydávali, pokud spor o ně vyřízen nebude.

Na hradě Pražském 1529, 4. října (fol. 142 b).

Službu svú vzkazujem, múdří a opatrní přátelé milí! Vězte, že jest na nás vznesla urozená paní, paní Barbora z Bozkovic, kterak by pan Jan z Walštayna, syn její, bez práva uvázal se v Železnici a jinaj statek po otci jeho pozůstalaj, když jest týž paní Barbory doma nebylo, a zvodmykav její komory a truhly, peníze hotové a některé klenoty a svršky pobrav, k vám to přivezl a schovati dal. A poněvadž ste vy to, což jest z té tvrze nepořádně pobráno, k sobě přijali, poroučíme vám s pilností, abyšte vy to všecko při sobě schovali a zanechali a jemu panu Janovi z Walštajna zase toho nevydávali, až by se ta věc mezi dotčenú paní Barború a týmž panem Janem, synem jejím, spravedlivě na konci a na místě postavila. Dán na hradě Pražském, v pondělí na den sv. Františka, léta ɔc 29°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Vojtěch z Pernštaina,
Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Jičína, přáteluom milým.

(Fol. 143 a) Za hajtmanství pana Zdeňka Lva z Rožmitála a pana Radslava Beřkovského z Šebířova.)*

*) Totéž záhlaví také při dopisech „do všech krajů" a sice ponejprve při listu ze dne 15. října 1529 (fol. 78 b), naše číslo 63.

59.

Hejtmani zemští Pražanům Staroměstským: žádají o vysvětlení ve příčině Reginy z Pohořelce z Prahy vypověděné.

Na hradě Pražském 1529, 14. října (f. 143 a).

Službu svú vzkazujem, vzátcné opatrnosti, páni přátelé naši milí! Oznamujem vám, že jest vznesla na krále JMt svú těžkost Regina z Pohořalce, kterak by měla vypovědína z města Staré Prahy býti beze všeho svého provinění, žádajíce JKMti v tom za opatření, poněvadž se jest jí to bez provinění jejího stalo, aby zase svobodně v městech Pražských býti mohla. JKMt ji vyslyšev, nám jest o té věci poručiti ráčil, abychom vám o tom psaní učinili, jak jest se a proč taková příhoda té Regině od vás stala, že jest vypovědína, abyšte nám to psaním svým oznámili. Jestliže jest toho vypovědění jaká hodná příčina byla, při tom bychom toho zanechati chtěli; pakli by žádná hodná příčina nebyla, abychom touž Reginu z poručení JKMti také spravedlivě opatřili. Protož vy to znajíce, vás napomínáme, že nám o tom bez meškání psaním svým oznámíte, abychom se věděli při tom dále jak vedle poručení JKMti k též Regině zachovati. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek před sv. Havlem, léta páně M°V^C^XXIX°. Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Radslav Beřkovský ɔc.

Vzátcné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského, přáteluom našim milým.

60.

Litoměřickým: aby netrpěli pokřiků proti židům.

Na hradě Pražském 1529, 14. října (f. 143 b).

Službu svú vzkazujem, múdří a opatrní přátelé naši milí! Oznamujem, že jsou na nás vznesli židé pražští, kterak by někteří sousedé a obyvatelé města Lithoměřic pokřiky a nesnáze v uobci vaší i jinde na židy, kteříž v témž městě Lithoměřicích jsou, komoru JMKské, strojili a činili, ježto by se skrze to snad bouřka státi mohla. I poněvadž JMKská při odjezdu svém všecky židy v takových věcech přístně nám poručiti k opatření ráčil, aby se tudy JKMti ublížení a škoda nestala, vás z úřadu našeho napomínáme, přikazujíc, abyšte takové pokřiky a nesnáze hned bez meškání mezi sousedy a obyvateli vašimi přetrhli a opatřili, aby se žádnému židu žádná škoda nestala. Avšak měli-li by kdo neb kteří co s kterým židem činiti, aby to na vás, jakožto na ouředníky krále JMti, vznesli, a vyslyšíce strany, bez pochyby že se

v tom víte jak spravedlivě každému zachovati. Pak-li by se který přes to všetečně vytrhl a pokojně se nezachoval, abyšte se takovým každým hned dostatečně ujistili a jeho před nás postavili, tu my se víme podle vuole JKMti k takovému každému jak zachovati.

Také vám oznamujem, což se pomoci a daní k této nynější potřebě proti Turkovi dotýče, kteréž jsú se židé Pražští a jiní všickni židé, obyvatelé v královstvie Českém, JMKské podvolili a již již na se podle jich pořádku ukládali, co který z židuov dáti má: jestliže by se který protivil, abyšte starším židovským tu v Lithoměřicích radni a pomocni byli a takového každého přidrželi, a mimo to a té pomoci, kteréž jsú se všickni židé zvláště podvolili, abyšte vy jich neobtěžovali a žádných berní a daní na ně neukládali. Kdež my o vás nepochybujem, než že vy se tak, jakž vám píšem, zachováte. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek před sv. Havlem, léta páně M°V^C^XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Radslav Beřkovský ɔc.

Múdrým a opatrným pánuom purkmistru a radě města Litoměřic, přáteluom našim milým.

61.

Pražanům Novoměstským: aby v rozepři se Staroměstskými o stavení forten stáli před hejtmany zemskými na hradě Pražském.

Na hradě Pražském 1529, 14. října (fol. 144 a).

Službu svú vzkazujem, vzáctné opatrnosti, páni přátelé naši milí! Jakož jste dnes na nás vznesli skrze posly své některé těžkosti, kteréž by se vám od pánuov Pražan Staroměstských díti měly tím stavěním těch fortn, tomu jsme všemu porozuměli, a takovú věc že jste i na krále JMt vznesli, a král JMt že jest vám oznámil, že jest nám takovú věc k opatření poručiti ráčil, žádajíce nás, abychom my to opatřili, aby oni od téhož stavení přestali. Pak my nechtíce, aby skrze to co mezi vámi dalšího zlého povstati mělo, vás z úřadu svého napomínáme, abyšte vy se k Staroměstským pokojně ve všem zachovali, a zítra ve XIIIIte hodin abyšte vy před námi anebo jedním z nás na hradě Pražském stáli, nebo oni Staroměstčí také v touž hodinu před námi státi mají. A my tu vás s obú stran vyslyšíc a tomu vyrozumějíc, chcem se k vám v tom vedle poručení JKMti, pána našeho milostivého, spravedlivě zachovati. Kdež my o vás nepochybujem, než že vy se tak, jakž vám píšem, zachováte. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek před sv. Havlem, léta páně ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Radslav Beřkovský ɔc.

Slovutné a vzátcné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Nového města Pražského, p. n. milým.

62.

Pražanům Staroměstským: v téže záležitosti.

Na hradě Pražském 1529, 14. října, (f. 144. b).

[Obsah listu do slova týž jako u čísla předcházejícího. Pražané Staroměstští obsílají se rovněž na hrad Pražský] ... Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek před sv. Havlem, léta ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Radslav Beřkovský z Šebířova.

Vzáctné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského, přátelóm našim milým.

63.

Do všech krajův: sdělují list krále Ferdinanda ze dne 14. října o těžkostech ve Vídni a nařizují rychlé tažení do Rakous.

Na hradě Pražském 1529, 15. října (f. 78 b).

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné ɔc, Radslav Beřkovský z Šebířova a na Liběchově ɔc, a krále JMti a téhož královstvie hajtmané. Urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, múdrým a opatrným městuom kraje Žateckého, i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přáteluom našim milým. Služby své VMtem a vám vzkazujem a oznamujem, že JMKská, pán náš milostivý, jest nám psáti a poručiti ráčil, kteréžto psaní včera v noci jest nám přišlo, kteréhožto [přípis] vám v tento list slovo od slova vepsaný posíláme, kterémuž porozuměti račíte.

„Ferdinand, z boží milosti Uherský, Český ɔc král a markrabie Moravský ɔc. Urozený a statečný, věrní naši milí! Oznamujem vám, kterak včera, když sme do Benešova přijeti ráčili, přišlo nám poselství a velmi žalostné od těch z Vídně, kteříž jsou tam obehnáni; kteréhožto psaní vám přípis posélati ráčíme, kterémuž porozumíte, jaká jim již veliká a přílišná potřeba, abychme jich, jakžkoli tím neprodlévajíc, retovati a opatřiti ráčili. I poněvadž taková příliš potřebná a spěšná potřeba přišla, napomínajíc vás věříme, že hned nemeškajíc do všech krajuov tohoto královstvie dnem i nocí oznámíte, aby znajíce takovú přílišnú potřebu, hned nemeškajíc sebú před se hýbali a táhli, mohli-li bychom tomu tak silnému nepříteli jak odepříti a těch dobrých a znamenitých lidí retovati. Neb sami znáti můžete, kdybychme ten všicek lid stratiti měli, čehož pán Buoh uchovati ráčí, jaká by naděje naše i všeho křesťanstva veliká ubyla. Dán v Benešově, ve čtvrtek den sv. Kalista [14. října], léta ɔc XXIX° a královstvie našich Uherského, Českého třetího.“

Protož my VMtí a vás z poručení JKMti napomínáme a od osob svých žádáme, vzhlédnúce na tak pilnú a znamenitú potřebu JKMti a víry sv. křesťanské,

i všeho křesťanstva, i samy na sebe, i také na ty dobré a znamenité lidi, kteříž jsou na Vídni obehnáni, že se veřejně všickni hned hnete a před se že potáhnete k retuňku Vídně, nečekajíce jedni na druhé, vedle zuostání sněmovního. Neb muožete znáti, jestliže by Vídeň ztracena byla a ti dobří a znamenití lidé, kteříž jsou tam na ní, i také děla, kteráž sou tam, vzata byla, i jiná znamenitá střelba a potřeby válečné, čehož pán Buoh všemohúcí ráčí zachovati, jaká by nám všem síla ubyla a jaké by nebezpečenství nám nastalo. Kdež my o VMtech a vás všech nepochybujem, než že vy se tak vedle tohoto napomenutí, kteréž vám z poručení JKMti číníme, a naší žádosti, jakožto milovníci krále JMti, pána svého milostivého, víry sv. křesťanské, i všeho křesťanstva, i sami sebe, zachováte a před se že k tomu retuňku potáhnete.

I toto také VMtem a vám oznamujem, že jest v radě sněmovnie zavříno, že když se strhnete, že mají každého přehlédati a sepsati, tak-li jest s tím počtem přitáhl, jakžť jest zřízeno a svoleno na obecním sněmu, neb sou na to již i sekretáři zvoleni. A protož jest potřebí, abyšte se všickni tak zachovati ráčili. Neb znáti můžete, kdož by se tak nezachoval neb nezachovali, jaký by z toho posměch i snad škodu nésti musil a JKMti v nemilost tudy upadnúti. Též také za to prosíme, kteříž děla máte ve všech stavích i jiné střelby k tomu, že ty ráčíte sebú vzíti, neb znáti ráčíte, že jest ta a bude první obrana vaše proti tak silnému a ukrutnému nepříteli, kterýž mnoho děl a jiné střelby má. A ta jest bohdá naděje, když se strhnúti ráčíte, že s pomocí boží, poněvadž odevšud táhnú lidé, lehce Turky porazíte.

I také račte věděti, kdož jsou berně nedali svatojiřské již minulé, že na ně komorníci bráni budou, čehož bychom jim neradi přáli, aby v další a větší škody přijíti skrze nedání té berně měli. — Také vám i to oznamujem, že máme poručení od krále JMti, jestliže by kdo po komorníku v držení nepustil, že právo bude na každého takového dopomaháno. Neb sami znáti můžete, že by nebylo za spravedlivé, aby jedni dávali a druzí se tomu dívali. Dán na hradě Pražském, v pátek před sv. Havlem, léta páně MV^{C}XXIX.

Do všech krajuov.

64.

Radslav Beřkovský Pražanům Staro- i Novoměstským: aby nedopustili obyvatelům svým platiti úroky kapitole Vyšehradské až do vyřízení rozepře o ně vzniklé.

Na hradě Pražském 1529, 18. října (f. 145 a).

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni přátelé moji milí! Oznamuji vám, že jsem žádán od duostojného pana Jiříka z Jelče, probošta Vyšehradského, a od kněze Řehoře, kanovníka Vyšehradského, k vám za přímluvu, a to v tom, že někteří spolusousedé a obyvatelé i lidé vaši platí ouroky, teď při času sv. Havla již minulého,

kapitole Vyšehradské, kteréž jest vybíral kněz Jiřík Přinda, děkan Vyšehradský, i také páni šestipanští i někteří osadní, kteříž vám vypsaní podáni podle tohoto listu budú od téhož pana probošta anebo kněze Řehoře: že jim ty ouroky i předešlé zadržalé zastavíte a jim jich že knězi děkanovi dávati nedáte, až by se ta kommissí krále JMti mezi nimi z obú stran vykonala o ty ouroky a platy, o kteréž spolu činiti mají. Kdež já jich slušné žádosti odepříti nemoha, k vám se za ně přimlúvám a vám věřím, že to na přímluvu mú učiníte a takové ouroky, buď tento svatohavelský nebo jiné zadržalé, spolusouseduom i lidem svým zastavíte, nic dále, než dokudž by ta kommissí krále JMti se nevykonala. Kdež já o vás nepochybuji, než že vy této přímluvy mé týmž panu proboštovi a knězi Řehořovi u sebe užiti dáte, (poněvadž spravedlivé věci žádají), tak aby to v skutku seznali, že jest jim přímluva má u vás platna byla. Neb jsem já na tom zase pro vás všecko přátelství mně náležité a možné učiniti. Dán na hradě Pražském, v pondělí den sv. Lukáše, léta páně M°V^C^XXIX°.

Radslav Beřkovský ꝛc.

Vzáctné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského, přáteluom mým milým.

V táž slova pánuom Pražanuom Novoměstským ut s., co jest psáno Staroměstským.

65.

Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: o tažení vojska z Němec skrze Čechy k Vídni, o očekávaném vpádu Viléma Doupovce, o sporu mezi obcemi Pražskými ꝛc.

Na hradě Pražském 1529, 27. října (fol. 9 a).

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a příteli muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého, toho bych VMti věrně přál. Psaní od vás, to jest mne došlo na Liběchově tento pondělí nyní minulý [25. října] snad ve čtrmecítma hodin, a já hned na zajtří ráno vyjel sem sem do Prahy, ač sem nepřijel než v středu, a to z té příčiny, že sem provázel syna svého až do Staré Boleslavě. Co se pak toho přípisu dotýče, který jste mi poslati ráčili, kterým by měla země k veřejnosti napomenuta býti, ten sem hned rozkázal v táž slova napsati, nic k němu nepřidav.

Než když sem sem do Prahy přijel, dodán jest mi list od pana Březenského, kterýž nám hajtmanuom svědčí, od knížete Jiřího JMti, kteréhož VMti přípis posílám, z něhož porozumíte, čeho jest žádostiv. Pan Březenský, co jest se uradil, co by mu mělo za odpověď dáno býti, s panem Hanušem Pflugem a jinými pány, kteří zde jsou, teď VMti toho přípis také posílám. Než mně se zdálo toto za potřebné k tomu přidati, aby JMt ráčil kníže připsati, že potáhnou-li skrze toto královstvie, že se mají pokojně zachovati. Neb poněvadž v tom listu dostavuje tak, jakž rozumím, aneb toho správu mám, že i jiná knížata skrze toto královstvie mají úmysl táhnúti, ješto snad ne tak sousedsky k tomuto královstvie se zachovávají, jako kníže Jiří JMt,

ani se v tom opovídají: zdálo mi se za potřebné, aby v těch listech obselacích také toto doloženo bylo a lidem oznámeno, aby i z té příčiny také veřejně hotovi byli, jestliže by kdo jaký neřád v tomto královstvie začíti chtěl, aby tomu mohlo odpíráno býti, aby potom řčeno nebylo, jestliže by se co přihodilo, že jest taková věc námi opatřena nebyla, majíc to opatřiti, že toho jsme zanedbali. A v tento rozum zdálo by mi se to napsati:

„Také, páni a přátelé naši milí, račte věděti, že jest nám přišlo psaní od knížete Jiřího Saského JMti, že by na pomoc králi JMti a tak všemu křesťanstvu snad tisíc koní jízdných a puol druhého tisíce pěších vypraviti ráčil a skrze toto královstvie táhnúti: protož, kudyby kolivěč takový lid táhl, za to žádáme i napomínáme, že se k nim přátelsky a poctivě zachováte a za jich peníze potřebami je opatrovati budete. A poněvadž se také slyší, že i jiná knížata JJMt některá, ješto jsou se ještě v tom nám neopověděli, snad by chtěli také skrze toto královstvie táhnúti, protož nám se zdá, že jest potřebí i z té příčiny, abyšte všickni ráčili, jak se svrchu píše, veřejně hotovi býti i s poddanými svými: jestliže by kdo chtěl jaký neřád v tomto královstvie začíti, aby tomu mohlo odoláno býti s boží pomocí a naší všech opatrností; ač my JJMti těm knížatuom žádnému povolení nedáme, aby skrze toto královstvie taženo mělo býti, leč nám prvé připovědíno a připsáno bude, že se i s poddanými svými pokojně zachovati mají, jakž obyčej jest.

Také, abyšte ráčili věděti, zvláště vy páni všech stavuov krajuov Plzenského, Žateckého, Litoměřického, že jest nám skrze špehy a správu oznámeno, kderak by Vilém Doupovec chtěl vpadnúti do tohoto královstvie sjezdem v nemalém počtu koní i pěších, kderýž jest k tomu sobě zpuosobil, a tím zpuosobem že by do země jako prokrásti se chtěl po jednom, po dvú koní, a potom v jistejm místě že by se shledati měli: Protož, páni a přátelé milí, vás napomínáme a na místě krále JMti přikazujem, že v takových věcech bedlivost míti budete, abyšte se mohli škody i posměchu uvarovati, a jeho že hleděti budete, jakožto nepřítele krále JMti a zemského, jakožto podle práva i z povinnosti zavázáni učiniti jste, kdežto není potřebí toho VMtem a vám široce vypisovati. A protož nepochybujem, že se při tom při všem tak zachovati ráčíte, jakožto milovníci víry svaté křesťanské, krále JMti, pána našeho milostivého, a vlasti své."

A protož, pane milý, z těch i z jiných mnohých příčin jest potřebí, abyšte příjezdem svým na hrad Pražský ráčili nemeškati, neb se divně plete; také tak, jakž správu mám, že král JMt píše, aby lidé netáhli, než doma se zdržali. Pan hajtman Moravský ten pak napomíná, aby jedni druhých nečekajíce pospiešili a k tomu ještě všickni veřejně hotovi byli. Jakož také, co nám najvyšší pan hofmistr píše, teď VMti to posílám. A protož ještě prosím, že příjezdem svým meškati neráčíte.

Ukázal mi také list pan Březenský mezi jinými, že VMti oznamoval, že se odjel pro potřebu krále JMti. I ráčíte mi [sic] na to odpověď dávati, že sem VM o tom nic neoznámil: I tak jest, neb sem sám o tom nic nevěděl. Než pan Albrec z Gutšteina, ten jest mi poslal list od krále JMti, kterýž svědčí jemu a mně, a pod toho list věřicí od JMti, abychom v to místo hned bez meškání jeli, kdež jest ná poručeno bylo, abychom voba jeli, aneb jeden z nás. Jakož jest mi pak psal, že jeti nemuož, a tak v středu mi list přišel, a já ve čtvrtek vyjeti musil a v nedě sem se zase vrátil. Jakož o tom o všem, když se, dá-li pán Buoh, spolu ve zdra shledáme, širší správu dám.

Také VMti list posílám, co nám pan Opl píše, jemuž porozuměti ráčíte. Pa v ta místa obzvláštní psaní mně se nezdá za škodné učiniti podle jeho žádosti; ne nebude-li prospěšné, také nemuož býti škodné. Dajž se nám pán Buoh ve zdra shledati. Dán na hradě Pražském, v středu u vigilji sv. Šimoniše a Judy, apoštoluo božích, léta ᴐc XXIX°. Radslav Beřkovský z Šebířova ᴐc.

Cedule do téhož listu: Také sem VMti zapomněl prvé oznámiti, co se pánuo Pražan dotýče, že sem měl s nim[i] dosti činiti po vašem odjezdu, co se těch fort zadělávání dotýče, kdež sem měl při sobě najméň deseti rad znamenitých z pánu a z rytířstva. Jední chtěli před se dělati a druzí brániti, až tak vždy, že jest k tom přivedeno z moci úřadu našeho, že jest Staroměstckým dílo zastaveno až do IIII ned pořád zběhlých, kteréž od pátku najprvé příští ve II nedělích vejdú. A tu aby ob strany před námi zase stály se všemi potřebami, jakož jsú řekli tak se zachova Protož zdálo by mi se za potřebné, ač se VMti líbí, abychom pana komorníka a j soudce zemské a rady, kteříž jsú bližší, k tomu dni obeslali, aby nám takové pomohli slyšeti, neb malá není. A rozumím tomu, že rad z komory krále JMti n poživem; neb i panu Březenskému ztěžovali to někteří, že jest těch několiko dn nás popracoval, a rozumím, že ještě k němu mluvili, aby to více nedělal. Tak r povážiti toho řádu.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, najvyššiemu pur Pražskému a krále JMti královstvie Českého hajtmanu, pánu a příteli mému milému.

66.

Knížeti Jiřímu Saskému: o dovážení sladů z Čech do Míšně a o drahotě v s

Na hradě Pražském 1529, 27. října (f. 10 a).

Osvícené a vysoce urozené kníže a pane, pane mně milostivě příznivý službu svú vzkazuji s vinšováním VKMti dlúhého ve zdraví panování, kter VKMti věrně s pravú věrú rád přál. Milostivé kníže! Psaní, kteréž jste V hajtmanuom krále JMti a tohoto královstvie Českého učiniti ráčili, to jest n

kteréž jsem i sobě přečísti rozkázal. V kterémž VKMt psáti ráčíte, kterak by jeden z služebníkuov VKMti měl v tomto královstvie Českém dva tisíce strychuo sladu kúpiti k potřebě a dvoru VMti, prvé před tú zápovědí, kteráž se jest ode všech stavuov tohoto královstvie stala, a ten slad že by VMti doluov puštěn nebyl pro tu zápověď, která se jest ode vší země stala, žádajíc VKMt, aby ti sladové, zakoupení VMti k potřebě, doluov puštěni byli, jakž též psaní VKMti a žádost to v sobě všecko šíře ukazuje a zavírá, kterémuž jsem porozuměl.

Osvícené a milostivé kníže! Podle psaní a žádosti VKMti rád bych se zachoval, kdyby nám hajtmanuom taková věc náležela. Ale poněvadž se jest ta zápověd vší zemí stala, že taková věc nám možna učiniti není na tento čas, abychme my ty slady VKMti propustiti měli. Než poněvadž od dnešního dne ve dvú nedělích pořád zběhlých na větším díle z pánuov ouředníkuov zemských a rad krále JMti tohoto královstvie mají se sem na hrad Pražský sjeti, chci já jim VKMti psaní i žádost oznámiti. A zdá-li se VKMti po odpověď koho poslati a ještě o to psáti, to já při vuoli VMti zuostavuji.

Než VKMt jsám od sebe oznamuji, jaká jest také těžkost tohoto královstvie do poddaných VMti a jaká jesť drahost v soli, že jest toho nebylo, jakž královstvie toto a země Míšenská jest na místě, aby taková drahota v soli byla na handl některých osob. Ježto nebude-li toho změněno, snad také i obilé najde se spuosob, že v takové lacinosti nebude, jako jest nyničko. A protož toho mi se nezdálo před VMtí zatajiti, jakožto před pánem mně milostivě příznivým. Než já za to VKMti prosím, že mi v tom za zlé míti neráčíte, že VMti žádné konečné odpovědi na psaní VMti na tento čas dáti nemohu; nebo já na tom jsem, v čemž bych mohl VKMti službami svými povolnými slúžiti, ty rád, pokudž mi jediné náležité jsou a budou, chci činiti, jakožto pánu mně milostivě příznivému. A s tím se VMti poroučím, jako pánu mně milostivě příznivému. Dán na hradě Pražském, v středu u vigilji sv. Šimona a Judy, apoštoluov božích, léta páně M°V^{C}XXIX°.

Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc.

Osvícenému a vysoce urozenému knížeti a pánu, panu Jiřímu, knížeti Saskému, lantkrabí Durynskému a markrabí Míšenskému ɔc, pánu mně milostivě příznivému.

67.

Hejtmani zemští do všech krajův: sdělují dopis hejtmana markrabství Moravského o nebezpečí u Vídně a při Dunaji.

Na hradě Pražském 1529, 27. října (fol. 79 b).

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc, a krále JMti téhož královstvie hajtmané. Urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, moudrým a opatrným městuom kraje Boleslavského,

i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přáteluom našim milým. Služby své vzkazujem a VMtem a vám oznamujem, že jest psaní pan hajtman markrabstvie Moravského učinil stavuom tohoto královstvie, než že toliko jeden list jest psal; a my chtějíce, aby to ve všech krajích všickni stavové věděli a tím aby se neprodlévalo, do všech krajuov tohoto královstvie, znajíce toho potřebu, to oznamujeme, a ta věc aby tím spíše vědoma všem vuobec byla, dali sme přípis toho listu od jmenovaného pana hajtmana markrabstvie Moravského do tohoto našeho listu vepsati, kterýž takto psán jest:

„Urození páni páni, urození a stateční páni rytíři, urozené vladyky, vzáctné opatrnosti páni Pražané i jiná páni města královstvie Českého, páni bratrové, ujcové a přátelé moji milí! Jan z Pernštaina a na Helfenštaině, hajtman markrabstvie Moravského, službu svú VMtem a vám vzkazuji. A VMtem a vám oznamuji, že císař Turecký od Vídně odtáhl a míli pod Vídní u Dunaje se položil, a tu sobě most na tuto stranu k nám přes Dunaj dělá, aby z této strany Dunaje ostatek země Rakouské pohubil i také markrabstvie Moravské opanoval, čehož pán Buoh zachovati rač. Kdež já ve jmeno boží s tím vojskem a potřebami vojanskými, což markrabstvie Moravské podle svého přemožení vypravilo, k Korneburku táhnu pospěšně, abych se tu s falskrabí JMtí*) strhl, a s pomocí boží toho břehu abychom tomu ukrutnému nepříteli brániti mohli.

A protož VMtí a vás všech i jednoho každého prosím pro sv. víru křesťanskú, že ráčíte spěšně pospiešiti za námi, nečekajíc jedni na druhé, poněvadž již nás dosti znamenitý počet před sebú máte. Neb znáti ráčíte, jestliže obmeškáte pomocí svú, napřed nám a hned potom sobě najhuoř učiniti ráčíte a učiníte. Myť sme se již pro sv. víru křesťanskú a pro dobré jmeno hrdel svých opovážili a v ruce pánu Bohu našemu to poručili, aby ráčil náš strážce býti. Neb známe, že jest nám lépe s poctivostí zemříti, nežli hanebně zahynúti a tomu se dívati, aby s ženami a dítkami našimi svú vuoli a takové tyranství provoditi mohli. A vždy tu víru ku pánu Bohu všemohúcímu máme, že spomocník náš proti takovému tyranu býti ráčí. K tomu na svědomí svuoj sekryt vlastní dal sem přitisknúti k tomuto listu. Dán v Znojmě, v neděli po sv. Havle [17. října], léta páně MV^C^XXIX°."

I věděúce v tom [sic] již VMt a vy, jaká jest potřeba toho a která by těžkost na to markrabstvie Moravské a potom snad i na toto královstvie České přijíti mohla, kdyby císař Turecký bez překážky přes Dunaj na tuto stranu přetáhl; ač té naděje sme, že ste již všickni, kdo jsú jeti úmysl měli aneb povinni poslati, podle na sněmě svolení, byli, k retování Vídně a ku pomoci tomu markrabstvie, tak se zachovati a učiniti ráčili, ale jestliže by mimo to další potřeba toho markrabstvie byla aneb těch pánuov a přátel našich, kteříž jsú z tohoto královstvie vojansky vytáhli a poslali, jakož o tom dříve [sic], kterak my též i jiní všickni napořád, jakž jest na minulém sněmu svoleno, že jste se tak v tom zachovati ráčili. Nežli z příčiny a potřeby

napřed dotčené, abychom těch všech neopouštěli, žádáme vás i napomínáme, že ráčíte všickni a každý jeden k tomu se zpuosobiti a své lidi a poddané hned beze všech odtahuov zřéditi, abyšte veřejně hotovi vojansky byli, a byla-li by nám další potřeba oznámena, abyšte se v tom skutečně najíti dali, abychom pomocí veřejnú našich a tohoto markrabstvie neopouštěli. Neb nepochybujeme, ač bude-li toho potřebí, že pánu Bohu všemohúcímu tím ráčíte učiniti a učiníme službu, a JMKské, pánu našemu milostivému, vděčnost, a nám všem společnú s boží pomocí obranu. Ješto té naděje jsme, že se tak zachovati a učiniti ráčíte, jakožto praví křesťané a milovníci dobrého JMKské a těchto zemí i všeho křesťanstva.

Také, páni a přátelé naši milí, ráčíte věděti, že jest nám přišlo psaní od knížete Jiřího Saského JMti, že by na pomoc králi JMti a tak všemu křesťanstvu... [Shoduje se doslovně s příslušným odstavcem v dopisu Radslava Beřkovského ke Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála de dto 27. října 1529 číslo 65]...

Také abyšte ráčili věděti, zvláště vy páni všech stavuov krajuov Plzenského, Žateckého, Litoměřického... [Shoduje se rovněž doslovně s oním dopisem]...

Dán na hradě Pražském, v středu u vigilji sv. Šimoniše a Judy, apoštoluov božích, léta páně ɔc XXIX°.

Do všech krajuov.

*) Filipem.

68.

Radslav Beřkovský Roudnickým: přimlouvá se za Beneše lodiníka z Ústí nad Labem.

Na hradě Pražském 1529, 28. října (f. 145 b).

Službu svú vzkazuji, moudří a opatrní přátelé milí! Oznamuji vám, že jest na mne vznesl, i na místě druhého pana hajtmana krále JMti královstvie Českého, Beneš lodiník z Oustí, kterak by měl sobě zkúpiti ječmene některú kopu strychů u vás v Roudnici, a toho že sobě něco na lodí naládoval, žádaje mne, abych vám o to psaní učinil, aby ten ječmen jemu od vás s tou lodí propuštěn byl, toliko do města Oustí a jinam dále nic, neb jest ten ječmen řekl tu sobě složiti. Pak já jeho žádosti odepříti nemoha, vám i na místě druhého pana hajtmana krále JMti královstvie Českého poroučím, přikazujíc, že vy jemu ten ječmen s tou lodí toliko do Oustí propustíte a dále nic, a on že jej tu sobě v Oustí doma má k své potřebě složiti a jinam jeho nemá dále ven z země pouštěti dotud, dokudž se jest zápověď o to stala, aneb do dalšího poručení a oznámení. Protož vy to znajíce, o vás já nepochybuji, než že vy se tak, jakž vám píši, zachováte a ten ječmen že jemu propustíte. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek den sv. Šimoniše a Judy, apoštoluov božích, léta ɔc XXIX°. Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc.

Moudrým a opatrným pánuom purkmistru a radě města Roudnice, přáteluom milým.

69.

Ústeckým a Litoměřickým: aby pod žádným přikrytím obilí ven ze země neprodávali.

Na hradě Pražském 1529, 28. října (f. 146 a).

Službu svú vzkazuji, moudří a opatrní přátelé milí! Oznamuji vám, že jest mne správa došla, kterak byšte vy měli přes tu zápověď, která se jest vám od země stala, obilé ven z země pouštěti, a to tak, když k vám do města Němci za XXti ß koupi přivezú, tehdy jim zase za sto ß obilé doprodáte a doluov že pouštíte. Jestliže jest tak, tím jisti buďte, že vám to nikderakž trpíno nebude, nébrž ještě já vás, i na místě druhého pana hajtmana krále JMti království Českého, napomínám, přikazujíc, že vy se vedle toho psaní, kteréž se jest vám ode vší země a pod pečetí zemskú stalo, zachováte a těch obilí že z země ven pouštěti nebudete. Také vám oznamuji, co se Beneše lodiníka spoluobyvatele vašeho dotýče, že jest koupil něco strychů ječmene v Roudnici, kteréhož jest sobě i něco na lodí naládoval, ten sem jemu propustiti rozkázal Roudnickým i pánuom Lithoměřickým na žádost vaši na ten zpuosob, že jej on tu v Oustí sobě k potřebě své složiti má a jeho že dále pouštěti nemá, leč by ta zápověď pominula aneb se o tom jak jinak poručilo. Protož vy to znajíce, to při něm tak opatřte, aby toho ječmene dále do Němec a ven z země nepouštěl. Kdež o vás nepochybuji, než že vy se tak, jakž vám píši, zachováte. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek den sv. Šimoniše a Judy, apoštoluov božích, léta páně M°V^C^XXIX°.

Radslav Beřkovský z Šebířova ꝛc.

Moudrým a opatrným pánuom purkmistru a radě města Oustí nad Labem, přáteluom milým. V táž slova Litoměřickým.

70.

Žateckým: aby v ustanovený den stáli před hejtmany v rozepři s Kateřinou Truhličkovou.

Na hradě Pražském 1529, 28. října (f. 146 a).

Službu svú vzkazuji, moudří a opatrní přátelé moji milí! Psaní, kderéž ste mně a druhému panu hajtmanu krále JMti královstvie Českého učinili, co se Kateřiny Truhličkové, spolusousedy vaší, dotýče, že by nám (o ten koník vraný, kterýž jest jí Adam Zima dal), správu omylnú učinila, a ta že se tak vskutku a v pravdě nenejde, abyšte vy jí co měli svévolně mimo pořad práva bez obvinění rozkázati vzíti, jakž též psaní vaše a výmluva to v sobě všecko šíře ukazuje a zavírá, čemuž sem vyrozuměl. I věztež, přátelé milí, že my žádnému, kdož se oč k úřadu našemu uteče a čeho žádá, slušně jemu toho odepříti nemůžem, jakož se jest i táž Kateřina Truhličková, spolusouseda vaše, též utekla a za to obeslání požádala, kteréhož sme jí slušně odepříti nemohli. Než onať to dobře ví, pravú-li jest správu nám dala čili omylnú, toho my nevíme. Než když ta věc k slyšení před nás přijde, ta se věc spravedlivě rozváží.

A protož já toho při tom obeslání zanechávám. A když tu věc mezi vámi s obú stran vyslyšíme a jí vyrozumíme, pokudž nám v tom dále a úřadu našemu náležité bude, v tom se k vám i k druhé straně spravedlivě zachováme. Protož vy to znajíce, tak se vedle prvnějšího obeslání zachovejte a na ten den prvé vám uložený stuojte tak, jakž za pořad práva při úřadu našem hajtmanském jest. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek den sv. Šimoniše a Judy, apoštoluov božích, léta páně M°V^C^XXIX°. Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc.

Moudrým a opatrným pánuom purkmistru a radě města Žatce, přáteluom mým milým.

71.

Hejtmani zemští markrabí Jiřímu Brandenburskému: že dopis jeho králi Ferdinandovi poslali.

Na hradě Pražském 1529, 29. října (f. 10 b).

Osvícené a vysoce urozené kníže a pane, pane nám milostivě příznivý! Služby své povolné VMKcí napřed vzkazujem. Račte VMt věděti, že list VMKcí, kterýž JMKské, Uherskému a Českému ɔc králi, pánu našemu nejmilostivějšímu, svědčí, dnes jest nám dodán bez přítomnosti JMKské. Kterýž sme my, jakož hajtmané JMKské a tohoto královstvie Českého, odevřeli, poněvadž nesvědčí do rukou vlastních JMKské. Kterýžto odevřevše poznali sme, že se dotýče těch věcí, kteréžto příslušejí JMti jakožto králi Českému, a nás jakožto koruny téhož královstvie a věcí k témuž království příslušejících ɔc. A protož abyšte VMKcí ráčili věděti, že hned takové psaní VMKcí JMKské, pánu našemu nejmilostivějšímu, poslati chcem, a nepochybujem, že JMKská VMKcí dlúho na to odpovědí nebude meškati; kderáž, přijde-li nám v ruce, hned VMKcí bez zadržování poslána bude. A protož úmyslu našeho VMKcí nechtěli sme zatajiti. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Šimoniši a Judovi, léta páně M°V^C^XXIX°. Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné ɔc,
Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc.

Osvícenému a vysoce urozenému knížeti a pánu, panu Jiřímu, markrabí Brandenburskému, Štětínskému, Pomorskému a Kašubskému ɔc, knížeti purkrabí Normberskému a knížeti v Rugen ɔc, pánu nám milostivě příznivému.

72.

Knížatům Saským Hanušovi a Jiřímu: o tažení pomocného vojska ze Sas skrze Čechy k Vídni.

Na hradě Pražském 1529, 29. října (f. 11 a).

Osvícená a vysoce urozená knížata a páni, páni nám milostivě přízniví! Služby naše napřed povolné VMKcí vzkazujem. Račte VMKnížetská věděti, že dnes jest přišlo psaní k úřadu našemu od VMtí najjasnějšímu knížeti a pánu, panu Ferdinandovi, Uherskému a Českému ɔc králi JMti, pánu našemu nejmilostivějšímu, kteréž také

k otevření i nám hajtmanuom, bez přítomnosti JKMti, svědčilo, jemuž jsme porozuoměli, pokud křesťansky, přátelsky i vedle slušné povinnosti JMKské proti Turku, takovému ukrutnému nepříteli víry svaté křesťanské a tak všeho křesťanstva, pomoc znamenitú, jakž psáti ráčíte, učiniti a slušně se při tom zachovati [sic]. I račte VMKcí věděti, že více nežli před XIIII dni JMKská, pán náš nejmilostivější, ráčil jest z tohoto královstvie vyjeti,*) však proto hned bez meškání list VMKcí chcem JKMti poslati. Kdež o tom nepochybně držíme, že takový skutek a vuoli VMKcí s vděčností JMKská přijíti ráčí a i vším přátelstvím a milostí VMtem ráčí se odplacovati.

Při tom, kdež VMKcí ráčíte psáti a oznamovati, kterými by cestami takový lid VMKcí ráčili byšte žádost míti aby do tohoto královstvi puštěn byl, také jsme tomu porozuoměli, kdež i na to včera JMKcí knížeti Jiřímu, pánu nám milostivě příznivému, odpověď dána jest, že toto královstvie rádi tomu budú folkovati na zpuosob JMti oznámený. Hned včera jest to rozepsáno po vší zemi, jestliže by takový lid VMti táhl, aby se k nim slušně, přátelsky a pokojně zachovali, a tak, jakž žádati ráčíte, potřeby za jich peníze aby jim dány byly. Též také, kdež toho žádost míti ráčíte, aby puovodové jim dáni byli, kudy by táhnúti měli těmi čtyřmi cestami, kteréž vypisovati ráčíte: i tak se stane. Jedině za to žádáme, že nám to časně ráčíte oznámiti, kdy a který den takového lidu VMKcích měli by na pomezí očekávati, aby se v tom žádný omyl nestal. Neb v čemž bychom my mohli VMKcím povolně slúžiti, rádi se v tom ve všem slušně najíti dáme. Protož jsme my toho před VKcíMtí zatajiti nechtěli. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Šimoniši a Judovi, apoštolích božiech, léta páně M°V^C^XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Radslav Beřkovský ɔc.

Osvíceným a vysoce urozeným knížatuom, pánuom, panu Hanušovi, korfirštu, svaté říše římské arcimaršálku, a panu Jiřímu, knížatuom Saským, lantkrabím Durynským a markrabí Míšenským ɔc, pánuom nám milostivě příznivým.

*) Viz číslo 63 de dto 15. října 1529. Král Ferdinand 14. října byl v Benešově, tedy nepochybně toho dne (anebo 13. odpůldne) vyjel z Prahy. Dne 17. října byl již v Linci.

73.

Radslav Beřkovský Jeronymovi Šlikovi: o dluzích jeho poddaných Jachymovských.

Na hradě Pražském 1529, 29. října (f. 11 b).

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Vězte, že jest mne žádal urozený vladyka Kašpar Pasek z Wizntálu k vám za přímluvu, a to v tom, že Martin Pehm a Hanuš Hes a někteří jiní že sou jemu dlužni a povinni některé sumy peněz, jakž ty [sic] Kašpar Pasek, co který a jakú summu povinnen jest, o tom vám správu širší učiní; a tu všickni že jemu Kašparovi těch dluhuov, co jsou

víry sem do vás, že vy se tak, jakž vám píši, zachováte. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Šimoniši a Judovi, apoštolech božích, léta ꝯc XXIX°.

Radslav Beřkovský ꝯc.

Vzáctné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského, přáteluom mým milým.

75.

Hejtmani zemští úředníkovi na Brandýse: aby zatkl drába, který z vojska uprchl.

Na hradě Pražském 1529, 30. října (f. 104 a).

Službu svú vzkazujem, urozený příteli milý! Jakož v Brandejse v městečku sedí nějaký dráb, kterýž jest ušel z vojsky anebo z cesty, jsa poslán od paní Bořecké: protož tebe žádáme s pilností, poroučejíce, aby takového drába rozkázal sem na hrad Pražský dovésti, opatře to, aby ujíti nemohl; neb my nemíníme toho při něm bez trestání nechati. Protožť věříme, že se tak, jakžť píšem, zachováš. Neb ta práce, kterúž o to učiníš, sme té jisté naděje, že pro řád pánu tvému protimyslna nebude, a nám také věc vděčnú uděláš. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Šimoniši a Juda, apoštoluov božích, léta páně ꝯc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Radslav Beřkovský z Šebířova.

Urozenému vladyce panu Jindřichovi Gauskovi z Gausku, úředníku na Brandýse, příteli milému.

76.

Petrovi z Weitmile: aby vojenský lid Saský doprovodil od hranice až ku Praze.

Na hradě Pražském 1529, 31. října (f. 12 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Vězte, že knížata Saská JMt ráčili jsú psaní králi JMti, pánu našemu milostivému, učiniti oznamujíc, že JMKské proti Turku pomoc znamenitú poslati chtějí a že by čtyřmi stranami do země vtáhnúti chtěli: k Krupce, k Mostu, k Chomútovu a k Kadani, při tom žádajíce, aby proti nim někdo znamenitý na pomezí vyjel a je až do Prahy vedl. Protož my znajíce, že vy k Chomútovu blízko přisedíte, vás žádáme a na místě JKMti poroučíme, když byšte o takových lidech zvěděli, že proti nim vyjedete a až do Prahy s nimi přijedete, a na cestě že je fedrovati budete, aby za své peníze potřeby míti mohli. Kdež vám věříme, že tak učiníte, ač bude-li toho ta potřeba. Neb na tom zvláštní vděčnú službu králi JMti učiníte, a my se vám také toho rádi vším přátelstvím odplatíme. Neb o tom tu poněkud správu máme, že mezi těmi lidmi zna-

menití páni a dobří lidé, a snad i knížata táhnú. Dán na hradě Pražském, v neděli přede Všemi Svatými, léta páně ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála*) ɔc, Radslav Beřkovský ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Wajtmille a na Mostckém hradě, pánu a příteli našemu milému.

*) Zdeněk Lev nebyl toho dne v Praze. Viz list následující č. 78.

77.

Oplovi z Fictum, Wolfovi z Vřesovic a Mikulášovi Hochauzerovi v téže záležitosti.

Na hradě Pražském 1529, 31. října (f. 104 a).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný rytíři, příteli náš milý! Vězte, že knížata Saská JMt ráčili jsú psaní králi JMti, pánu našemu milostivému, učiniti, oznamujíc, že JMKské proti Turku pomoc znamenitú poslati chtějí, a že by čtyřmi stranami do země vtáhnúti chtěli, k Krupce, k Mostu, k Chomutovu a k Kadani, při tom žádajíce, aby proti nim někdo znamenitý na pomezí vyjel a je až do Prahy dovedl. Protož my znajíce, že vy k Chomutovu (Kadani, Krupce) blízko přísedíte, vás žádáme a na místě JKMti poroučíme.... [Shoduje se do slova s předcházejícím listem.] Dán na hradě Pražském, v neděli přede Všemi svatými, léta páně MV^C^XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Radslav Beřkovský z Šebířova.

Urozenému a statečnému rytíři panu Oplovi z Fictum a na Novém Šumburce, přieteli našemu milému (u Kadani); v táž slova urozenému a statečnému rytíři panu Wolfovi z Vřesovic (u Krupce), a urozenému vladyce panu Mikulášovi Hochauzarovi z Hochauzu a na Gyzmberce ɔc (k Chomútovu).

78.

Radslav Beřkovský Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: aby pro nebezpečí od Viléma Doupovce ihned přijel do Prahy.

Na hradě Pražském 1529, 31. října (f. 12 b).

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a příteli muoj milý! Byšte VMt zdrávi byli a dobře se měli, toho bych vám s pravú věrú věrně přál. Při tom VMti oznamuji, že Jiřík Kamarét, komorník při dskách zemských, jest od Vilémových Doupovcových služebníkuov z zsekán, zraněn a jat, a jemu Vilémovi Doupovcovi k ruce slibem pode ctí a pod věrú zavázán. A jakým slibem jsou jeho zavázali, teď VMti přípis toho posílám, kterémuž vyrozuměti ráčíte. Protož já VMti žádám, že spěšně sem na hrad Pražský přijeti ráčíte, neb z toho slibu a závazku poznati ráčíte, že jest toho jistě pilná a znamenitá potřeba. Neb znáti muožte, kdyby to tak mělo svuoj průchod svobodný míti, Buoh ví, kde by se to stavilo, a tak že by mnozí páni a jiní dobří lidé u velikém nebezpečenství musili býti. Protož ještě VMti prosím, že příjezdem

svým meškati neráčíte. Pakli byšte tím příjezdem svým obmeškati ráčili a nepřijeli, jestliže bych co před se vzal z nerozumu svého, prosím, neračte mi za zlé míti, neb já se takovým věcem déle dívati neumím a nemohu. S tím dajž se nám pán Buoh spolu v dobrém zdraví uhlédati. Dán na hradě Pražském, v neděli přede Všemi Svatými, léta páně M°V^C XXIX°. Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitálu a z Blatné, najvyššímu purkrabí Pražskému a krále JMti královstvie Českého hajtmanu, pánu a příteli mému milému.

79.

Hejtmani zemští místodržícím falckrabat Ludvíka a Fridricha: že se chtějí přičiniti, aby Jindřich Koc (Goč) zadost učinil své povinnosti.

Na hradě Pražském 1529, 1. listopadu (f. 13 b).

Služby naše vzkazujem, urození páni přátelé milí! Psaní vašemu porozuměli jsme, což se poddaného falckrabuov JMtí, pana Ludvíka korferšta a pana Frydrycha JMtí, dotýče ɔc, a Gabriele z Paršperku, poddaného JMtí, jakú by se spravedlivost míti pravil proti urozenému Jindřichovi Gotčovi z Dobrše a na Bystřici, o nějaký dluh XL zlatých rejnských, tak jakž přípis váš nám poslaný ukazuje, tomu jsme dobře porozuměli. I jiného k tomu nevíme co řéci ani slušně muožeme, než jestliže se témuž Gabrielovi od něho dosti neděje, jakž píšete, podle zápisuo jeho, aby jeho hledal právem tohoto královstvie. Jiné naděje nemějte, než že se jemu všecko slušné a spravedlivé stane, bude-li chtíti pořádkem práva tohoto královstvie k němu přistúpiti. Však přes to přese všecko chcem my jemu Jindřichovi Gotčovi psaní vaše oznámiti, z čehož se naň žaluje, nébrž i s pilností poručiti, byliby [sic] co povinen spravedlivě temuž Gabrielovi, aby tomu dosti učinil a zaplatil. Pakli bude chtíti toho jakú výmluvu jmíti, již jest cesta napřed skrze psaní naše vám oznámena, jakým prostředkem spravedlivosti své má hledati. I toho jsme vám přátelským během zatajiti nechtěli. Dán na hradě Pražském, v pondělí den Všech Svatých, léta páně ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc.

Urozeným pánuom N. a N., osvícených knížat falckrabuov v Bavořích místodržícím a radám v Najmarku, pánuom a přáteluom našim milým.

80.

Janovi z Roupova ve sporné záležitosti jeho s Janem Žichovcem.

B. m. [1529, 1—3. listopadu] (f. 13 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Vězte, že jest na nás vznesl urozený vladyka pan Jan Žichovec z Duban, kterak byšte vy jeho měli potahovati k tomu, aby berni nebo pomoc králi JMti svolenú z statku Nezvěstic za vás dal, kterýžto statek Nezvěstice vám jest změnil za statek Lochovice, kteréhož

jest vám před dosti dávním časem postoupil. A k tomu že jest se vám poddával, chcete-li to lidem z téhož statku Nezvěstic rozkázati, aby z sebe tíž lidé túž pomoc seberúc, jemu ji dali, že by on od nich tu pomoc vezma, ji dáti chtěl, poněvadž táž pomoc z lidí jiných také se zbírá. Ale vy že ste toho neučinili, a on že jest z toho statku Lochovic, kterýž od vás za svůj ujal, takovú pomoc, kterúž ste vy z toho statku dáti měli, z téhož statku jest dal a spravil, jakž nás spravuje, žádajíce nás v tom za opatření spravedlivé.

Pak my jeho slušné žádosti odepříti nemohouc, vám z úřadu našeho poroučíme, abyšte vy téhož Jana Žichovce v tu berni a pomoc svolenú nepotahovali, poněvadž jest z toho statku Lochovic, kterýž jest na Nezvěstice s vámi změnu učinil, on berni dal, anebo abyšte ty lidi z Nesvěstic [sic] k tomu měli a přidržali, aby jemu takovú pomoc zberúce z sebe dali. Pakli byšte toho neučinili a co při tom za výmluvu měli, tehdy abyšte*) . . .

Urozenému pánu, panu Janovi z Roupova a na Roupově, pánu a příteli našemu milému.

*) Nedopsáno a zpřetrháno. In margine poznámka: „Z tý příčiny jest přetržen, že jest do *těchto registr* neměl ingrossován býti.“

81.

Stavům při severozápadní hranici Čech obývajícím: aby na lidi Doupovcovy dobrý pozor měli a do země jich nepouštěli.

Na hradě Pražském 1529, 3. listopadu (f. 14 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Oznamujem vám, že jest nám správa jistá dána, kterak by Vilém Doupovec do tohoto království v některém malém počtu koní i také pěších prokrásti se chtěl, a potom že by v tomto královstvie chtěl škody činiti, sjeda se spolu s nimi. Jakož jsme pak o tom o všem do všěch krajuov oznámili, jak to opatrovati mají. A protož my vám ještě z úřadu našeho poroučíme a na místě krále JMti rozkazujem, poněvadž vy blíž k pomezím Německým přiležíte a přísedíte a na těch silnicech statky své máte, že vy o tom skutečnou péči a bedlivost zvláštní míti budete, abyšte jemu anebo jeho pomocníkuom sem do tohoto královstvie nikterakž prokradovati se nedali, než že o nich tu péči míti budete, aby pobráni byli. Neb muožete znáti, jestliže by vámi v tom co sešlo a jaká se škoda v tomto královstvie stala, neboližto kterým osobám, skrze vaše neopatrování, že by k vám snad o to mohlo domlúváno i hledíno býti od těch, komuž by se jaká škoda stala, čehož bychom vám nepřáli. Ale my jiné víry do vás nejsme, než že vy se v tom tak, jako milovníci krále JMti a tohoto královstvie a tak všěch tohoto královstvie obyvateluov, zachováte a o tom zvláštní pilnost míti budete, znajíce i to, jaká jest na to pokuta dskami zemskými zapsána, ktož by se tak, jakž se

svrchu píšě, nezachoval. Dán na hradě Pražském, v středu po Všech Svatých, léta páně M°V^CXXIX°. Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc.

Těmto všěm pánuom v jednostejná slova psáno jest:

Panu Hanušovi Pflugkovi z Rabšteina a na Bečově ɔc, panu Hyncíkovi Pflukovi z Rabšteina na Kynžvartě, panu Wolfovi Šlikovi z Holejče hrabí z Pasaunu na Folknově, panu Albínovi Šlikovi z Holejče hrabí z Pasaunu na Nejdeku, panu Mikulášovi Hasišteinskýmu z Lobkovic a na Hasištejně, panu Šebestyánovi z Weytmille a na Chomútově, panu Petrovi z Weytmille a na Mostském hradě, panu Albrechtovi Šlikovi z Holejče hrabí z Pasaunu a na Loktí ɔc, panu Mikulášovi z Švamberka a na Přindě, panu Vilémovi Hasišteinskýmu z Lobkovic a na Přísečnici, panu Albrechtovi Šlikovi z Holejče hrabí z Pasaunu a na Šiembechu [sic], panu Burianovi, panu Jeronymovi a panu Lorencovi bratřím vlastním Šlikuom z Holejče, hrabatuom z Pasaunu a na Hbě, Hartmberce a Rabšteině, a statečnému rytíři Vilémovi Kfeléři [z] Zakšova, hajtmanu na Tachově.

82.

Radslav Beřkovský purkrabímu na Brandýse: aby uvězněného drába propustil.

Na hradě Pražském 1529, 4. listopadu (f. 104 b).

Službu svú vzkazuji, urozený vladyko příteli milý! Psaní, kderéž si mi učinil dávaje mi odpověď na psaní mé, co se toho vězně dotýče, kterýž sedí v Brandýse, tomu sem porozuměl. Než toho sem se nenadál, aby ty měl tak malé věci na žádost mú dle úřadu odepříti a tak vysoce vypsati, že toho povinen nejsi učiniti, čehož vím, že by pán tomu neodepřel, ani tobě za zlé měl, neb sem toho z práva nežádal. Však proto, jakž jest kolivěk, poněvadž sem od mnohých dobrých lidí starán i žádán, abych tomu vězni jeho vinu odpustil a z toho vězení jeho propustiti rozkázal, jich žádosti nemoh sem oslyšeti, než to pro ně učiniti, a to sem jim připověděl, že jim ho káži propustiti. Protož ty to znaje, již jeho déle v tom vězení nedrž, než jeho propusť, neb jest v tom vuole má. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po Všech Svatých, léta páně MV^CXXIX°. Radslav Beřkovský.

Urozenému vladyce panu Jindřichovi Gauskovi z Gausku, purkrabí na Brandejse, příteli milému.

83.

Roudnickým: aby Hanušovi Zolhausovi dopustili kupovati obilí, pokud pro sebe jeho potřebuje.

Na hradě Pražském 1529, 4. listopadu (f. 147 a).

Službu svú vzkazuji, moudří a opatrní přátelé milí! Vznesl jest na mne urozený vladyka pan Hanuš Zolhauz [z] Zolhauzu a na Děčíně, kterak byšte vy měli zbraňovati jemu i lidem jeho tu v městě Rúdnici obilé, k jeho samé vlastní potřebě a lidem jeho, kupovati a doluov po vodě i po zemi vézti, žádaje mne, abych vám o to psaní učinil, pravě, že on toho obilé dále ani lidé jeho ven z země pouštěti

ani vézti nemají, než k samé své potřebě toho že užívati chtějí. Jestliže jest tak, jakž jest mne zpravil, vás já napomínám, že jemu ani lidem jeho odpierati nebudete, než takové obilé toliko k potřebě jeho a lidem jeho že prodávati budete, a to jim že propustíte. Pakli byšte to uznali, že by k cizím potřebám taková obilé, kromě sobě a lidem svým, kupoval nebo kupovati dal, že jemu toho dopouštěti nebudete, než že se při tom tak, jakž jest vám od země psáno, zachováte. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po Všech Svatých, léta páně MV^C^XXIX^o^.

Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc.

Moudrým a opatrným pánuom purkmistru a radě města Roudnice nad Labem, přáteluom milým.

84.

Pražanům Staroměstským: přimlouvá se za mistra Tomáše z Vlašimě, aby ho radním písařem učinili.

Na hradě Pražském 1529, 5. listopadu (f. 147 b).

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni přátelé moji milí! Oznamuji vám, že jest mne žádal poctivý mistr Thomáš z Vlašimě, kterýž jest prvé v konsistoři sedával, k vám za přímluvu, a to v tom, že na tento čas místo prázdné jest v městě Starém Pražském písařství radné, a on že by chtěl vám rád slúžiti a písařem radním u vás býti, jestliže jemu toho přáti budete. Pak já jeho žádosti slušné odepříti nemoha, k vám se za téhož mistra Thomáše přimlúvám a vás za to i žádám, že jemu toho místa písařství radnieho přáti budete. Neb on na tom jest a bude, aby vám věrně slúžil a té práci dosti činil, pokudž najvejše rozum jeho v té práci postačovati bude. Kdež té celé víry a naděje sem do vás, jakožto do přátel svých milých, že této mé přímluvy a žádosti témuž mistru Thomášovi u sebe užiti dáte. Dán na hradě Pražském, v pátek po Všech svatých, léta ɔc XXIX°. Radslav Beřkovský ɔc.

Vzáctné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského, přáteluom mým milým.

85.

Zemští hejtmani některým úředníkům a radám: aby 19. listopadu přijeli ke sjezdu na hrad Pražský.

Na hradě Pražském 1529, 8. listopadu (f. 14 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bychom vám věrně rádi přáli. Při tom vám oznamujem, že sou toho některé pilné a znamenité potřeby krále JMti tohoto královstvie, o kderéž s vámi mluviti máme. Kdež pak vás ani to tajno není, když jest bylo na sněmě v Českých Budějovicích, že JKMt, pán náš milostivý, tu jest žádost na vás všecky

vzložiti ráčil, když jest nás za hajtmany některé zvoliti ráčil, a zvláště na pány úředníky a soudce zemské a rady své komorní, kdyby jaké toho potřeby JKMti zvláštní byly a nastaly, a my vás k radě požádali, abyšte nám k takovým věcem radni a pomocni byli, že ste JKMti připověděli, že se tak zachovati chcete pro dobré JKMti a tohoto královstvie.

A protož poněvadž jest ta potřeba nyní toho nastala, my vám věříme, že pro takovú potřebu JKMti a tohoto královstvie ve čtvrtek před sv. Alžbětú do Prahy přijedete a ráno v pátek [19. listopadu] v XVIte hodin na hradě Pražském podle jiných, kteříž k tomu také obesláni jsú, dáte [sic], v té světnici, v kteréž my obyčejně sedáme. Kdež té celé víry sme do vás, znajíce býti tak pilné a znamenité potřeby, že toho nikterakž příjezdem svým neobmeškáte, než že se na ten den a v touž hodinu na hradě Pražském najíti dáte. S tím dejž se nám pán Buoh spolu šťastně v dobrém zdraví uhlédati. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Martinem, léta páně ꝛc XXIX°. Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc.

Těmto z pánuov v jednostejná se slova psalo:

Panu Jaroslavovi z Šelmberka a z Kosti, najvyššímu komorníku královstvie Českého, panu Janovi staršímu z Wartmberka a na Ploskovicích, najvyššímu mincmejstru hor zlatých v královstvie Českém, panu Janovi mladšímu Křineckému z Ronova a na Rožďalovicích, panu Adamovi Svitákovi z Lanšteina a na Tuchorazi, a panu Jindř. Plánskému z Ziberka a na Svržně.

A těmto z rytířstva:

Statečnému Janovi Bechyňovi z Lažan a na Piečině, purkrabí Karštajnskému, statečnému Mikulášovi Vančurovi z Řehnic a na Valečově, statečnému Janovi Ješkovi z Strojetic a na Strojeticích, hajtmanu kraje Žateckého, statečnému Karlovi Dubanskému z Duban a na Libišici, a urozenému vladyce Štylfrídovi Lukaveckému z Lukavce a na Chotejšanech.

86.

Pražanům Novoměstským: že z dobré vůle do pole vypravili týž počet lidí pěších jako Staroměstští.

Na hradě Pražském 1529, 10. listopadu (f. 147 b).

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský, Ra[illegible] Beřkovský z Šebířova a na Liběchově, najvyšší písař království Českého, a krále[illegible] a téhož královstvie hajtmané. Známo činíme tímto listem naším přede všemi[illegible] čten nebo čtúci slyšán bude: Jakž jest byla nesnáz a ruoznice mezi vzáctné[illegible] nosti pány purkmistry, radú i vší obcí Starého města Pražského s jedné, a [illegible] opatrnosti pány purkmistrem a radú i vší obce Nového města Pražského [illegible] druhé, o některý počet lidí pěších, kteříž jsou králi JMti k retování Vídn[illegible] měli, kdež jsou pak to Staroměští na krále JMt skrze psaní své vznesli, [illegible] tomu oni Novoměští na odpor byli a že by se s nimi v tom počtu srovnati[illegible] než že menší počet pěších lidí, nežli oni, JKMti vydati by chtěli; zase [illegible]

88.

Litoměřickým: ve příčině prodeje obilí.

Na hradě Pražském 1529, 12. listopadu (f. 148 a).

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé moji milí! Psaní, kteréž jste mně a druhému panu hajtmanovi učinili, dávajíc nám odpověď na psaní naše, kteréž jsme vám podle správy učinili, kterak byšte vy obilé ven z země pouštěti a Němcuom, když k vám za XXti ſꝑ koupě přivezou, zase za sto kop vobilé prodávati měli, omlúvajíce se mně a druhému panu hajtmanovi, kdož jest koli takovou správu nám o vás dáti směl, že byšte vy se tak (jakž svrchu dotčeno) zachovávali, že jest ten, kdož jest takovú nám správu o vás dal, jistě na omylu postaven a vám na tom že krátko činí; při tom na nás to vznášejíce, že mnozí obchodníci, kteříž zbuoží z okolních zemí do tohoto královstvie podávají tím úmyslem, aby zase za to obilé ládovali, též zboží na vozích přivozíc, žádají, abyšte jim za tolikéž, zač přivezú, zase obilí na Labi ven z země plaviti dopustili; žádajíce mne a druhého pana hajtmana, abychom vám správu dali, jak byšte se v tom zachovati měli, a tudy abyšte proti poručení vší země nic neučinili, jakž též psaní vaše to v sobě šíře ukazuje a zavírá.

I vězte, že druhého pana hajtmana zde na tento čas není, a proto vám žádné konečné na toto vaše psaní odpovědi dáti nemohu. Než zdá-li se vám o to jaké psaní ještě světlejší, nežli jste toto učinili, ke dni pátku den sv. Alžběty najprvé příští [19. listopadu], že toho budete míti vuoli, neb na ten den druhý pan hajtman a někteří z pánuov ouředníkuov a soudcí zemských i z rad krále JMti sem na hrad Pražský přijedou. Neb tomu psaní vašemu nemohu dobře rozuoměti, jací jsú to obchodníci, Němci-li jsou čili Čechové, a z tohoto-li královstvie čili odjinud z jiných zemí. Protož to znajíce, tím se zpravte. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Martinu, léta páně ꝛc XXIX°. Radslav Beřkovský z Šebířova ꝛc.

Múdrým a opatrným pánuom purkmistru a radě města Lithoměřic, přáteluom mým milým.

89.

Burjanovi Špetlovi: o glejt pro poddaného.

Na hradě Pražském 1529, 13. listopadu (f. 15 a).

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli muoj milý! Byšte zdrávi byli a všelikterak se dobře měli, toho bych vám rád přál. Psaní, kteréž ste mi učinili, na mé psaní mně odpověď dávajíc, co se Jíry syna Matoušova z Radouně, člověka mého, dotýče, o kteréhož sem vás prvé žádal, abyšte jemu na správu glejt svobodný dali, kdež mi připisujete, že na žádost mú jemu chcete glejt a bezpečenství před sebú dáti a dáváte na správu, aby se týž Jíra na den sv. Alžběty v XVIII hodin před vámi v Bělé najíti dal a tu nevinu svú před vámi aby pokázal.

I pane příteli muoj milý, muožte znáti, jak by se to Jírovi, člověku mému, trefiti mohlo, aby on na ten glejt a bezpečenství vaše k vám na Bělú na čas svrchu jmenovaný přijíti měl, poněvadž by glejtu svobodného přede všemi přátely téhož zamordovaného a lidmi vašimi neměl, neb tíž lidé vaši mohli by jemu říci, žeť jsme my tobě glajtu nedali, ani pán náš tobě jest glajtu a bezpečenství před námi dal, než jsám před sebú. Než já vás ještě za to přátelsky žádám, že vy jemu glejt svobodný a bezpečný sám před sebú i přede všemi svými i jinými lidmi dáte, aby on maje takový glejt, nevinu svú před vámi pokázati mohl. Kdež té celé víry sem do vás, že to pro mne a na mú žádost učiníte, a já zase všecko přátelství odměnné, ač byšte mne kdy v čem k tomu podobnému potřebovali, rád učiním. S tím dejž se vám pán Buoh dobře míti. Odpovědi přátelské od vás žádám po tomto poslu. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Martinu, léta ɔc XXIX°. Radslav Beřkovský ɔc.

Urozenému pánu, panu Burianovi Špetlovi z Janovic a na Bělé, pánu a příteli mému milému.

90.

Hejtmani zemští úředníkům a radám: sjezd svolaný na den sv. Alžběty] odkládá se, protože o sv. Lucii se sejde sněm.

Na hradě Pražském 1529, 15. listopadu (f. 15. b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Jakož jsme vám psali, abyšte ráčili přijedti tento pátek, to jest na svatú Alžbětu nejprvé příští [19. listopadu], na hrad Pražský pro dobré krále JMti, pána našeho nejmilostivějšího i tohoto královstvie: poněvadž jest nás zpráva ta došla, že sněm v tomto královstvie má držán býti na den sv. Lucie najprvé příští, protož to rozvažujíce, zdá se nám z [sic] užitečnější věc, aby ta věc všecka odložena byla až do toho sněmu, a vy abyšte sem neráčili dvojí práce míti, jedno pro tuto potřebu a druhé pro sněm. A pokavadž byšte se byli v tom na žádost naši na místě krále JMti k nám povolně zachovali a pro potřebu krále JMti, z toho vám děkujem a vám se toho vším přátelstvím rádi odplatíme. Datum in arce Pragensi, f. II. post s. Martini, anno 1529.

Zdeněk Lev z Rožmitála*) ɔc, Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc.

Těmto z pánuov v jednostejná slova psalo se: panu Jaroslavovi z Šelmberka a z Kosti nejvyššímu komorníku ɔc, panu Janovi staršímu z Wartmberka ɔc, panu Janovi mladšímu Skřineckému ɔc, panu Adamovi Svitákovi z Lanšteina ɔc, panu Jindřichovi Plánskému ɔc.

Z rytířstva těmto: statečnému Janovi Bechyňovi z Lažan ɔc, statečnému Mikulášovi Vančurovi ɔc, statečnému Janovi Ješkovi z Strojetic ɔc, statečnému Karlovi Dubanskému ɔc, urozenému vladyce Štyfrydovi [sic] Lukaveckému ɔc.

*) Zdeněk Lev nebyl toho dne v Praze, ale dopis stal se s jeho svolením. — Viz násl. číslo.

91.

Radslav Beřkovský Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: aby co nejdříve do Prahy se navrátil, protože při úřadě hejtmanském jest mnoho věcí třeba rozhodnouti, na které pan Radslav sám nestačí.

Na hradě Pražském 1529, 15. listopadu (f. 15 b).

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a příteli muoj milý! Byšte VMt zdrávi byli a dobře se měli, toho bych vám s pravú věrú věrně rád přál. Jakož stə mi psaní učiniti ráčili, žádajíc, aby příjezd VMti ještě se mohl prodliti až k tomu sněmu, a s pány Pražany aby jednáno bylo, aby o své věci v tom strpení měli, až do toho času ͻc: I ačkoli s obtížností mně jest to přišlo, však proto psaní jsem jim o takovú věc učinil na obě města. Pak což mi dávají Staroměští za odpověď, teď toho VMti přípis posílám. Než Novoměští jsú mi ještě žádné nedali odpovědi. Však té naděje jsem, že k témuž svolí, a dadí-li jakú, neobmeškám ji vám také poslati.

Než za to prosím, neračte příjezdem svým prodlévati, neb jsú toho jistě pilné potřeby. Neb několiko se jest pří k tomuto pátku sběhlo, snad sedm nebo osm, ješto nejsú některé z nich malé; s kýmž je mám slyšeti? Neb odkládati lidem jest obtížné a nepříjemné, a slyšeti jsám třetí neb jsám čtvrtý nebezpečné. Druhé, hajtmané z krajuov nám píší listy, berúc odpuštění a opovídajíce se, že v těch úřadech déle státi nechtí. Já jim nevím, co za odpověď dáti. A tak bojím se opět, aby nějací spletkové v krajích se nezběhli.

Třetí, račte věděti, že jest opět veliký rozdíl mezi úřadem VMti a těmi, kdož na závazcích jsú, aneb na věži by seděti měli pro dluhy, jakož jste mi pak sami o tom také napsati ráčili. Pak nevěda, co jsám činiti, odložil jsem toho až do dvú nedělí; již dvě neděle minuly, takovýž rozdíl jest při tom, jako i prvé. Však opět dáno jest jim prodlení až do tého dne. Tito volají, že se jim omyl děje, a jiní volají, že jim roku přidávám mimo zuostání sněmovní. A tak nerozumím, aby ten omyl aneb neomyl mohl z nich vyveden býti a napraven, leč osobou VMti. Pak, když ten tejden mine, již nechť se majlí, neb nemajlí, nerad bych s tím více činiti měl. A jaké jsú mi supplikací podruhé podali, teď jí vám také přípis posílám.

Čtvrté, VMti také oznamuji a přípis posílám, co nám píše pan Fremunt [sic], ješto také ta věc malá sama v sobě není před Buohem i před lidmi. Neb sedí-li tento nejsa vinen, s těžka se to pánu Buohu dobře líbí, tak dlúhý čas že má trápen býti; pakli jest vinen, proč mu se to také nemá státi, čeho jest zaslúžil? A tak zbyli bychom s obú stran podezření, i u těch, kohož se ta věc nedotýče.

A protož snad z těchto příčin již VMt račte znáti, že jest potřebí, aby se příjezd váš neprodléval. Jáť jistě ne proto VMti tak často o to píši, abych domuov pospiechati chtěl, kdybyšte ráčili přijeti, než proto, že bych rád viděl, abychom ty

věci, kteréž jsme k sobě přijali, tak řídili, aby král JMt i jiní vuobec neměli sobě co do nás obtěžovati. — Jakož ráčili jste také v svém psaní toho dotknúti, že VMt máte tu správu, že by sněm měl položen býti v tomto královstvie na den sv. Lucie, a snad že by již listové sněmovní zde byli od krále JMti: i račte věděti, že mám o tom také správu od najvyššího pana hofmistra, ale o listech sněmovních ještě jsem nic neslyšel. A snad se tomu sněmu muož to přihoditi, co jest se přihodilo Svato-Bartolomějskému. Neb já králi JMti, někdy i VMti jmenem a někdy i sám, několikero psaní sem učinil dosti pilné: na žádné ještě žádné odpovědi nemám. Kudy to přichází, tomu nerozumím. A s tím dajž pán Buoh všemohúcí, abychom se spolu šťastně ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském, v pondělí po sv. Brykcí, léta páně ꝛc XXIX°. Radslav Beřkovský ꝛc.

Cedule. Račte věděti, že když sem tento list byl již VMti napsal, že jest mi přinesen opět list od knížete Jiřího Míšenského JMti, žádaje, aby jemu dva tisíce strychuov sladu puštěno bylo k jeho potřebě, jakož i prvé tolikéž jest snad psáti ráčil přede třmi nedělí. Ale já, když jsem do Prahy přijel, rozvažoval sem takovou věc při sobě, že jest mé osobě jedné nebezpečná věc k takové věci povoliti proti svolení zemskému, než vodepsal sem JMti, že taková věc k nám hajtmanuom nenáleží, abychom k tomu povolovati měli bez vědomí jiných tohoto královstvie, což jest vší zemí zavříno, než že jako v pátek minulý někteří páni a z rytířstva mají se sjedti, a tu aby JMt ráčil poslati zase, že takovou věc rozvažovati chcem, pokadž nám možné anebo nemožné bude, že JMti na to odpověď dáti chcem. A při tom sem dotek i toho, v jaké jest drahosti sůl, že jakž Česká i Míšenská země na místě, že toho žádný nepomní.

Pak JMt tak jest učiniti ráčil, že vo vobilé píše, ale vo soli žádné zmínky nečiní. Pak poněvadž již vedle vuole VMti ty sem pány zase odeslal, aby se neráčili sjížděti, opět nevím, co za odpověď JMti dáti. Vypisuje také JMt, pokad správu mám, že není nám již potřebí nad tú zápovědí tak tvrdě ruky držeti, poněvadž již Turek od Vídně odtrhl. A mně se pak zdá, že jest nám třeba s tím hospodářsky vuokol jíti, neb přide-li z jara nová potřeba, buď pánu našemu, anebo poddaným JMti, kde jest jinde vobilé bráti, nebude-li z tohoto královstvie? A také jací počátkové sou vosení, jak na zimu sedí, ráčíte dobře znáti. Vína také letos není, že musíme téměř všecko pivem dorážeti. Pak tuť já se již nevím jak v té při přimluviti, a knížeti JMti bych se také rád zachoval. Protož prosím, že mi ráčíte bez meškání své zdání oznámiti, jaká by se měla JMtem na to odpověď dáti, neb já posla pozdržím, až mi se zase poselstvie od VMti vrátí.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, najvyššiemu purkrabí Pražskému a krále JMti královstvie Českého hajtmanu, pánu a příteli mému milému.

92.

Janovi Chvalkovskému: aby krajské hejtmanství podržel aspoň až do příštího sněmu.

Na hradě Pražském 1529, 16. listopadu (f. 105 b).

Službu svú vzkazuji, urozený vladyko, příteli muoj milý! Psaní, kteréž jsi nám hajtmanuom krále JMti královstvie Českého učinil, bera odpuštění úřadu svému hajtmanskému v vašem kraji Hradeckým, tomu jsem vyrozuměl. I věztež, že najvyššího pana purkrabie Pražského, druhého pana hajtmana, na tento čas zde na hradě Pražském není: i z té příčiny vám žádné konečné odpovědi dáti nemohu. Než za to vás žádám, že ten úřad hajtmanský kraje vašeho a tu práci na sobě zdržíte a jí že obvyknete, nemuožli déle býti, ale až do sněmu obecního, kterýž držán má býti, jakž toho správu mám, na hradě Pražském na den sv. Lucie najprvé příští [13. prosince]. A tu při tom času, když druhý pan hajtman bude, nebudete-li chtíti té práce dále na sobě držeti, pokudž na nás bude a nám příslušeti s tú věcí dále učiniti, neradi bychom, aby námi co v té věci sjíti mělo. Dán na hradě Pražském, v úterý po sv. Brikcí, léta páně ɔc XXIX°. Radslav Beřkovský ɔc.

Urozenému vladyce panu Janovi Chvalkovskému z Hustiřan a na Ledči, hajtmanu kraje Hradeckého, příteli mému milému.

93.

Pražanům Staroměstským: přimlouvá se za Jaroslava Kapouna ze Svojkova.

Na hradě Pražském 1529, 19. listopadu (f. 149 a).

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni přátelé moji milí! Oznamuji vám, že jest mne žádal urozený a statečný rytíř pan Jaroslav Kapoun z Svojkova k vám za přímluvu, a to v tom, že jest se na právě vašem přípověď stala na statek Anny Točilové skrze pana Petra Vencelíka na místě Buryana Kreysy z Křečovic, a ta že jest na téhož pana Jaroslava převedena, jakož pak o tom od něho dále a šíře spraveni budete, než že by jemu chtěli v té přípovědi překážku učiniti Jeroným a Bartl bratří Kytlingarovi, kupci z Aušpurku, a to tím, že by oni chtěli, aby se jim předkem statek též Anny Točilové odhadoval; ježto muožte znáti, kdyby cizozemci měli toho napřed míti před obyvateli tohoto královstvie, že by to byla věc veliká. Protož já o vás nepochybuji, než že vy se k témuž panu Jaroslavovi jakožto k obyvateli tohoto královstvie spravedlivě v té při zachováte a jemu této mé přímluvy že u sebe užiti dáte. Dán na hradě Pražském, v pátek den sv. Alžběty, léta ɔc XXIX°.

Radslav Beřkovský ɔc.

Vzáctné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského, přáteluom mým milým.

94.

Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: o různých záležitostech úřadu hejtmanského.

Na hradě Pražském 1529, 22. listopadu (f. 17 a).

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a příteli muoj milý! Byšte VMt zdrávi byli a dobře se měli, toho bych vám s pravú věrú věrně rád přál. Psaní, kteréž jste mi učiniti ráčili, tomu jsem dobře porozuoměl, a tak se jest všecko vykonalo podle žádosti VMti. A protož držím, že při těch věcech více ráčíte míti štěstí než spravedlivosti.

Co se pak knížete Míšenského dotýče o ten slad dva tisíce strychuov, měl sem při sobě na tento čas znamenité rady krále JMti i jiná dva úředníky zemská, v počtu sedmi neb osmi osob, vážili jsme takovou věc s pilností, a zdálo se nám za slušné, aby JMti ten slad propuštěn byl k vlastní JMti potřebě na zpuosob ten, jakož VMti toho přípis posílám, co se JMti odpisuje jmenem VMti i mým. Neb zdálo mi se lépe, aby se latině psalo, ač vím, že by i česky také mohlo, ale ne vždycky [sic]. Než by se odpověď německy dávati měla, čemuž byšte VMt ani já nerozuoměli, a také se naději, že nám potomně latině psáti budou [sic]. A poněvadž při úřadu našem máme, kto by nám to psal i vykládal, a nad to i VMt při dvoru svém ty lidi také máte, zdá mi se, že jest lépe, nežli bychom oba tomu, co se píše německy, nic nerozuoměli.

Druhé, račte věděti, že někteří z rytířstva kraje Litoměřického učinili jsou nám psaní také o takovouž věc, kteréhož VMti přípis posílám. Pak u mne jest za užitečněji i poctivěji, abychom radše v čas vděk učinili, nežli by potom mělo řečeno býti, že jsme zúmysla nechtěli. Bezpochyby, že tomu VMt dále rozuoměti ráčíte. Než, by u mne psaní jich místo mělo, toho není. Jakož pak co jsem jim dal za odpověď sám od sebe, když ráčíte na hrad Pražský přijedti, rád VMti okáži.

Třetí, račte věděti, že jest mi dodáno psaní včera snad ve XXIIIma hodin od pana Ople, kteréhož VMti také přípis posílám. Kdež bez pochyby že jemu porozuoměti ráčíte. Pak jáť k tomu toto pravím: Byť se dotýkalo mého otce, netoliko pana Ople, žeť já nevím, kde k tomu prokuratoruov nabrati, kteříž by se k tomu trefili a panu Oplovi příjemni byli. Než snad by se jemu ta věc nejlépe trefila, poněvadž se jeho prvotně dotýče, aby on tam sám jel aneb vyslal. Však proto přes to přese všecko já chci [pro] pana Petra Vencelíka poslati a s ním o to rozmluviti, kdo jest ten člověk, o kterémž on Opl píše, a i s tou osobou rozmluviti, bude-li před rukama, a bude-li to chtíti na se vzíti. Což při tom na mně bude, nerad bych, aby v tom mnou co sešlo. A protož prosím, co jest při tom zdání a rady VMti, že mi to ráčíte bez meškání oznámiti.

Také račte věděti, co se toho Summotle [sic] páně Fremutova dotýče, že všem těm pánuom raddám zdálo se za spravedlivé i za slušné, aby byl na rukojmie dán. Jakož bych byl s Oplem lépe, byl bych jistě tak na jich radu udělal. Ale abych nebyl od něho i od jiných v podezření, že v tom nějaký folk činiem Fremutovi, s těžkostí také svědomí svého zdržel sem se nad tou věcí, poněvadž již také byli přišli listové krále JMti, kterým[i]ž sněm obsélati ráčí. Dejž pán Buoh všemohúcí, abych se s VMtí šťastně ve zdraví shledal. Dán na hradě Pražském, v pondělí den sv. Cecilie, léta páně M°V^CXXIX°. Radslav Beřkovský ɔc.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, nejvyššímu purkrabí Pražskému a krále JMti království Českého hajtmanu, pánu a příteli mému milému.

95.

Hejtmani zemští Litoměřickým a Roudnickým: že kníže Jiří Saský smí koupiti v Čechách 2000 strychů sladu nebo ječmene, ale toliko za sůl, jináče nic.

Na hradě Pražském 1529, 23. listopadu (f. 149 a).

Službu svú vzkazujem, moudří a opatrní přátelé milí! Vězte, že jest knížeti Jiřímu JMti dopuštěno kúpiti u vás v Litoměřicích*) dva tisíce strychuov sladu neb ječmene. Protož to JMti propustíte, však proto to tak opatříte, aby se více nevzalo, a vědomost abyšte jistou měli, co ho v Lithoměřicích vezmou a Lithoměřičští co u vás, jakož jim o též píšem. Však proto na ten zpuosob jest JMti propuštěno, aby JMt toto království solí fedroval, tak jakž jím [sic] od starodávna bývalo, aby bez takové drahosti nedostatku v soli nebylo. Pak-li by také ta věc nebyla vopatřena, jest JMti voznámeno, že to vobilé ani jiné JMti i jeho poddaným nebude púštěno. A protož jestliže by v soli jaká těžkost byla, jako prvé, oznamte nám to za času, nežli vobilé pobráno bude. A také pro clo ať hyndrován není. Dán na hradě Pražském, v úterý den sv. Klimenta, léta ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Radslav Beřkovský ɔc.

Moudrým a opatrným pánuom purkmistru a radě města Lithoměřic, přáteluom našim milým; v táž slova Roudnickým.

*) má býti v *Roudnici.*

96.

Radslav Beřkovský Vilémovi z Lobkovic: v záležitosti Viléma Doupovce.

Na hradě Pražském 1529, 26. listopadu (f. 18 a).

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli muoj milý! Psaní, kteréž jste nám hajtmanuom krále JMti královstvie Českého učinili, dávajíc nám odpověd na psaní naše, co se Viléma Doupovce dotýče, že jest nás správa došla, že by se chtěl v některém malém počtu koní jízdných i pěších jsem do tohoto královstvie

prokrásti, jakž o tom naše prvnější psaní vám učiněné šíře ukazuje a zavírá, tomu jsem vyrozuměl. I vězte, pane a příteli muoj milý, že pana purkrabie najvyššího, druhého pana haytmana, zde na hradě Pražském na tento čas není. I z té příčiny vám na vaše psaní konečné odpovědi žádné dáti nemohu. Než toto vám oznamuji, že netoliko vám samým jsme takové psaní učinili, ale všem jiným pánuom i některým osobám z stavu rytířského v jednostajná slova, což vám jsme psali, kteříž grunty své mají na těch silnicech pomezních, kudy by se chtěl týž Vilém Doupovec s pomocníky svými prokrádati, aby též, jako i vy, při těch silnicích opatrovali. A tomu nerozumím, aby sobě kdo z těch pánuo a dobrých lidí to stěžovati měli. Kdež já za jiné nemám, než že se tak každý z nich, jakž jsme jim psali, jako na ctné pány a dobré lidi náleží, zachovají. A o vás též já nepochybuji, kdyby se taková věc na gruntích vašich zběhla, že se také tak, jako na ctného pána náleží, zachováte, neb to i z práva učiniti máte. Datum in arce Pragensi, f. VI post Katherinae, anno M°V^C^XXIX°.

Radslav Beřkovský ꝛc.

Urozenému pánu, panu Vilémovi Hasišteinskému z Lobkovic a na Hasišteině, pánu a příteli mému milému.

97.

Oplovi z Fictum: o Andresa, v Sasích uvězněného pomocníka Viléma Doupovce.

Na hradě Pražském 1529, 26. listopadu (f. 105 b).

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane příteli milý! Psaní, které jste nám hajtmanuom krále JMti království Českého učinili, též i přípis listu knížete Saského korfiršta JMti při tom poslali, v kterémž psaní nacházíme, že by nějaký pacholek Andres, který by některý čas při Vilímovi Doupovcovi přechovávati se měl, do vězení v JMti zemi vzat býti měl, žádajíce, abychom tam vyslali ꝛc: i jistě to, což by nám náleželo, v ničemž bychom neradi toho obmeškali podle úřadu našeho. Než poněvadž zde na tento čas nejvyššího pana purkrabí na hradě Pražském není, i já podle oznámení a žádosti vaší teď jednoho, o kterého jste prvé psali, k tomu posílám. A dán jest jemu mocný a věřicí list k té při, i na stravu. Než toliko tento v tom nedostatek on sobě předkládá, poněvadž neví spuosobův práva JMti zemí, a tak krátce se vyptati nemuož. I to jest před pány komory rady předkládal, že muož se trefiti podle spuosobu jich, že toho nevykoná Lti neb LXti zlatými rejnskými, a zase že se muože také trefiti, když on nebude chtíti k jejich spuosobuom přistúpiti, že mu jej budú chtíti vydati, aby jej on opatřil jak umí. Pak tu jest neb penězuom trpěti, a ještě nevím, užitečně-li, anebo jej v svú moc přijíti.

Pak mluveno jest dostatečně se pány radami komory krále JMti, aby ta věc opatřena byla, aby těmi jejich foky aneb tádynky, o kterých jste sami dotkli, ta osoba zmrhána nebyla. I na tomto jest s nimi zuostáno, že jest užitečné, abyšte vy také

tam poslali někoho, ktož by také tomu rozuoměl, co se díti bude, tak aby vám o tom o všem vědomo bylo. Jestliže přijde na peníze a na ten náklad, jakž se napřed píše, že páni rady komory krále JMti všecko to chtí zaplatiti, což by podle práva na to mělo vynaloženo býti; než by ta summa jemu měla dána býti na zdař buoh, že také se jim toho nehodí učiniti, než vás že za to žádají, jestliže na to přijde, aby k takové summě šlo Lti neb LXti zlatými rejnskými, že tu věc opatříte, aby pro tu věc nebyl žádný nedostatek ku právu, že oni vám jiné hned zase dáti chtějí.

Druhé, jestliže by jej pak chtěli vydati, že by to snad užitečněji bylo, aby mohl na hradě Pražském ptán a trápen býti, zvláště pro fedruňky a stavuňky. A poněvadž vy toho pomezí blízko jste a pány Šliky a jiné přátely blízko tu máte, a prvotně se vás dotýče, že by nebylo škodné, abyšte o tom péči měli, aby na hrad Pražský sem dodán býti mohl. Pak již ten protonotarius anebo procurator u vás v pondělí nebo v úterý nejprv příští bude; dále o tu věc spolu rozmluvíce, což se vám za lepší zdáti bude, tak učiníte. Než já bych rád, aby taková věc zmrhána nebyla. Jakož jsem pak obojího psaní vašeho nejvyššímu panu purkrabí Pražskému přípisy poslal. Dán na hradě Pražském, v pátek po svaté Kateřině, léta ɔc XXIX°. Radslav Beřkovský ɔc.

Uroz. a statečnému rytíři panu Oplovi z Fictum a na Novém Šumburce, příteli milému.

98.

Velvarským: posílá k nim k nějakému jednání Petra Bukovského z Hustiřan.

Na hradě Pražském 1529, 29. listopadu (f. 149 b).

Služba má, moudří a opatrní přátelé milí! Oznamuji vám, že k vám v některých potřebách pilných posílám urozeného vladyku pana Petra Bukovského z Hustiřan, kterýžto s vámi o též potřeby z poručení mého mluviti má. A protož cožkolivěk s vámi mluviti bude v těch potřebách na tento čas, že jemu toho věřiti budete nic méně, než jako bych já sám s vámi osobně mluvil, a jemu že v tom ve všem radni a pomocni budete. Kdež té celé víry sem do vás, že se v tom k němu povolně a přátelsky najíti dáte. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Ondřejem, léta páně ɔc XXIX°. Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc.

Moudrým a opatrným purkmistru a konšeluom města Velvar, přáteluom milým.

99.

Hejtmani zemští hejtmanovi zámku Tachovského: aby se přeptával, sbírají-li se lidé z Čech do říše na službu.

Na hradě Pražském 1529, 29. listopadu (f. 106 b).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný rytíři, příteli náš milý! Vězte, že jest nás správa došla, kterak by z toho královstvie aneb v tomto královstvie nějací

se lidé zbírali, chtějíc někde do říše na službu, bez vědomí krále JMti i tudíž našeho. Protož vám na místě JKMti s pilností poroučíme, poněvadž na pomezí sedíte, abyšte se po té věci ptali tichým duchem, a čemuž vyrozumíte, to nám sem na hrad Pražský hned bez meškání oznámíte. Kdež o vás nepochybujem, že v tom pilností vaší nic nesejde. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Ondřejem, léta páně ɔc XXIX°. Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc.

Urozenému a statečnému rytíři panu Vilémovi Kfeléři z Zakšova, hajtmanu na Tachově, příteli našemu milému.

100.

Kouřimským: dávají naučení v rozepři Michala Slavaty s rotmistry od něho na vojnu vypravenými.

Na hradě Pražském 1529, 5. prosince (f. 150 a).

Službu svú vzkazujem, múdří a opatrní přátelé milí! Psaní, kderéž jste nám učinili, co jest se v městě Kouřimi pod právem vaším zběhlo, že pan Michal Slavata z Chlumu a z Košmberka postihl jest Prokopa Jelínka a Pavla Fuklhanza, rotmejstry své nad drábv, kteří k potřebě králi JMti od téhož pana Slavaty vysláni byli s koňmi, vozy a jinými potřebami k běhu válečnému náležícími, a na žádost téhož pana Slavaty že ste stavuňk na ty věci při právě vašem témuž panu Michalovi propustili, a týmiž rotmejstry že jste se dostatečně ujistili, jakž též psaní vaše to v sobě všecko šíře ukazuje a zavírá, kterémuž jsme vyrozuměli; při kderémžto psaní nás za radu a naučení žádáte, kderak byšte se dále, pokudž by vám náležité bylo, k jedné každé straně v tom zachovati měli. I teď vám posíláme jeden artykul vypsaný z svolení a zřízení sněmovního, jak jest o tom nařízeno, kderýmž se při té věci budete moci dobře spraviti. Pakli byšte přes to vždy jaký omyl na tom měli a dále nás za naučení požádali, pokudž by nám a úřadu našemu náležité bylo, chcem vám rádi naučení dáti. Dán na hradě Pražském, v neděli před sv. Mikulášem, léta páně MV^{C}XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Radslav Beřkovský.

Moudrým a opatrným pánuom purkmistru a konšeluom města Kouřimě, příteluom milým

101.

Zdeněk Lev z Rožmitála Pražanům Novoměstským: aby Štěpána, muže Mandaleny Šipařky, z vězení propustili.

Na hradě Pražském 1529, 5. prosince (f. 150 a).

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni přátelé moji milí! Oznamuji vám, že jest na mne vzneseno od přátel Štěpána, kterýž se přiženil k Mandaleně Šipařce, spolusousedě vaší, že by měl od vás do vězení šatlavy dán býti pro příčinu tu, že

nějací rukojmové, kteříž by zaň měli ku panu Janovi z Roupova býti, za nějaký vejhost, za kterýž by měl dáti štyřdceti kop g. českých a to rozdílně, jakož sem pak psaní přímluvní v dosti obšírných slovích ku panu Janovi z Roupova za téhož Štěpána učinil, kteréhož vám pro širší té věci vyrozumění přípis posílám, kterémuž vyrozumíte; na kteréžto psaní od pana Jana z Roupova žádné odpovědi konečné nemám. Než tomu se velmi divím, že ti rukojmové, kteříž se zaň praví býti, že jeho Štěpána smějí bez té odpovědi na mé psaní, kteréž jsem učinil panu Janovi z Roupova, hyndrovati a napomínati. Však, jakž jest kolivěk, vás já žádám, že vy téhož Štěpána z vězení propustíc, hyndrovati nedopustíte týmž lidem, kteříž se praví zaň rukojmí býti, dotud, dokudž mi odpověď od pana Jana z Roupova dána nebude. Kdež o vás nepochybuji, že to na žádost mú učiníte. Pakli byšte v tom jakú obtížnost měli, to že mi psaním svým oznámíte. Dán na hradě Pražském, v neděli před sv. Mikulášem, léta ɔc XXIX°. Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Vzáctné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Nového města Pražského, přáteluom našim milým.

102.

Hejtmani zemští Adamovi z Hradce: o sporu Baltazara z Jihlavy s Jachymovskými.

Na hradě Pražském 1529, 6. prosince (f. 18 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane synu a příteli náš milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bychom vám věrně rádi přáli. Psaní, kderéž jste nám obzvláštně každému učinili, co se Baltazara z Jihlavy, služebníka vašeho, dotýče a Jochmstalských, s kderýmiž před úřadem hajtmanským činiti má, tomu jsme psaní vašemu i také přímluvě, kderouž za téhož Baltazara z Jihlavy, služebníka vašeho, činiti ráčíte, vyrozuměli. I račte věděti, že sme v to obeslání, kderéž jest týž Baltazar, služebník váš, na Jochmstalské učinil, nahlédnúti dali, kderéž jest v pořádku jinejch pří, a to se jest vedle jinejch všech pří zuostáním sněmovním až do pondělího po sv. Třech králích odložilo. A protož na tento čas vuole vaše v té přímluvě se vykonati nemůže. Než když bude na onen čas v pondělí po sv. Třech králích, žádost a přímluvu vaši, kderúž činiti ráčíte o služebníka vašeho, chcem ji v své paměti míti, a tu se k témuž Baltazarovi, služebníku vašemu, pokudž jediné nám a úřadu našemu náležité bude, spravedlivě zachováme. S tím dejž se nám pán Buoh spolu v dobrém zdraví uhlédati. Dán na hradě Pražském, v pondělí den sv. Mikuláše, léta ɔc XXIX°. Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce a na Hradci, najvyššímu kancléři královstvie Českého, panu synu a příteli našemu milému.

103.

Vojtěchovi z Pernšteina: o sirotka Dobrovítovského.

Na hradě Pražském 1529, 7. prosince (f. 19 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane švagře a příteli náš milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bychom vám věrně rádi přáli. Psaní, kderéž jste nám učiniti ráčili, co se Martina Radikovského dotýče a toho sirotka Dobrovítovského, kderéhož jest poručníkem pan Jan Dítě z Veselice, kteréhož jemu týž Martin Radikovský, na rozkázání prvnějších pánuov hajtmanuov i také pánuov soudcuov zemských, vydati nechce, než v tom že své vůle užívá, a o tom že správu míti ráčíte, že by týž Martin Radikovský téhož sirotka Dobrovítovského chtěl ven z země vyšikovati, a než by týž sirotek vyšikován byl veň z země, že pan Jan Dítě Veselický mohl by k němu, (kdyby naše povolení k tomu bylo), přijíti, jakž též psaní vaše to všecko v sobě šíře ukazuje a zavírá, kterémuž sme vyrozuměli i jeho s pilností povážili.

I račtež věděti, že by se jemu panu Janovi Dítěti Veselickému to dobře na tento čas trefiti nemohlo, aby on toho sirotka měl v svú moc bráti; než naše jest vuole k tomu, abyšte téhož sirotka vzíti ráčili a u sebe jeho pomieti až do dalšího námi s vámi o to rozmluvení a téhož sirotka opatření. Kdež o vás nepochybujem, než že se v tom tak ráčíte zachovati. S tím dejž se nám pán Buoh spolu v dobrém zdraví uhlédati. Dán na hradě Pražském, v úterý po sv. Mikuláši, léta ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Radslav Beřkovský ɔc.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernštaina a na Pardubicích, najvyššímu hofmistru královstvie Českého, panu švagru a příteli našemu milému.

104.

Rotmistrům, desátníkům a všem drabům v Polné ležícím: že jim mzda bude zaplacena, ale aby měli strpení a nedopouštěli se výtržností.

Na hradě Pražském 1529, 7. prosince (f. 106 b).

Služba naše, urození, slovutní a opatrní páni přátelé milí! Oznamujem vám, že urozený vladyka pan Petr Peřina z Malčína, hajtman váš, vznesl jest na nás svú těžkost i také všech vás, kteříž jste s ním v obležení byli u Vídni, a kdež jste jeho poslali pro peníze, aby vám vaše služba dána a zaplacena byla, kdež on s pilností jest se pány zřízenými radami komory krále JMti v královstvie Českém jednal, jich žádal, aby jemu peníze dány (s nimi se učetl) byly. Kdež pak komora krále JMti na tom jest, že rádi dáti chtějí, jediné kdyby jaké peníze mohli míti před rukama, a což jich mají, že chtí jemu rádi vydati. Než toho na vás na všech žádají, abyšte v tom maličké strpení měli, že vám všecko rádi chtí zúplna zaplatiti, když jim

peníze v ruce přijdú. A protož, abyšte tím maličkým strpením těžkosti neměli a více tam v Polné neleželi a útrat dalších nevedli, než rotmistři ať se k hajtmanu najdou, že jim jich věrná služba i vám všem zaplacena bude, když jemu peníze od komory krále JMti dány budú.

Než zpraveni jsme, že by někteří z vás chtěli proto něco výtržného před se bráti, k čemuž jsme my víry nedali a zvlášť proto, poněvadž vám dána služba a zaplacena býti má. Však jestliže by se kteří takoví z vás vytrhnúti chtěli a co před se toho bráti mimo pořad práva v tomto královstvie Českém, my, jakožto místo JMKské držící, toho bychom žádnému trpěti nemohli, než takového každého, pokudž by nám a úřadu našemu náležité bylo, k nápravě skutečným trestáním musili bychom přivésti. Ale my té víry do vás do všech jsme, že vy se všickni i jeden každý obzvláštně, pamatuje na svú poctivost, prvotně k hajtmanu svému a potom k každému, což dobrým přináleží, v tom ve všem poctivě a chvalitebně se zachováte. Dán na hradě Pražském, v úterý po sv. Mikuláši, léta páně M°V^CXXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc.

Urozeným, slovutným a opatrným pánuom rotmajstruom, desátníkuom i jiným všem tovaryšuom v Polné na peníze očekávajícím, přáteluom milým.

105.

Janovi Bejchorskému: naučení ve sporu s lidmi Václava Dlaska.

Na hradě Pražském 1529, 7. prosince (f. 107 a).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný příteli náš milý! Psaní, kderéž jste z nás jednomu hajtmanu učinili, že by někteří lidé z Úvala Václava Dlaska do mlýna syna vašeho u Tlustovous zbrojně vešli, a tu svú vuoli že jsú počali provoditi, až mlynář dal na tvrz věděti, a syn váš že jest tam běžal, a potom i jiní za ním; a oni uhlédavše, že běží, před nimi jsou ucházeli a hrdě mluvili a fukali pravíc, že jim jich pán kázal, že jsou zbrojně do mlýna šli; a syn váš že jest je chtěl na čest a na víru dáti, aneb na rukojmie, tak aby stáli před pány hajtmany v kraji, ale oni že jsou nechtěli; a Dlaskovi že jest se též podal, jediné aby se jimi ujistil, a to proto, že jest jeden z těch, který sedí, veliký lotr, jakž též psaní vaše to v sobě všecko šíře ukazuje a zavírá, kterémuž jsme vyrozuoměli. Při kterémžto psaní i to dostavujete, jak bychom rozkázali a synu vašemu psali, že jse von vedle toho psaní tak zachová.

I věztež, poněvadž jest se taková věc, jakž spravujete, od lidí Václava Dlaska, synu vašemu anebo mlynáři, člověku syna vašeho, stala, chce-li on nebo vy z takového účinku buď též lidi nebo jeho Dlaska před úřad náš obeslati a je z toho viniti, že toho budete míti vuoli; a my takovú věc, když by před nás přišla, vyslyšíc a jí vyrozuomějíc, pokudž nám v tom dále náležité a úřadu našemu bude, v tom se spra-

vedlivě zachováme. Než což se těch lidí dotýče, kteréž snad u vězení máte aneb syn váš, bude-li kdo o ně státi, vedle povahy jednoho každého muožte na rukojmie pod slušný základ aneb na čest a na víru dáti. Protož to znajíce, tím se budete věděti jak spraviti. Dán na hradě Pražském, v úterý po sv. Mikuláši, léta ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev ɔc, Radslav Beřkovský ɔc.

Uroz. a statečnému rytíři panu Janovi Bejchorskému z Raškovic, příteli našemu milému.

106.

Oldřichovi z Pařízku: aby zajatého a v Kutné Hoře uvězněného žháře do Prahy jakožto k vyšší popravě dodal.

Na hradě Pražském 1529, 8. prosince (f. 108 a).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli náš milý! Oznamujem tobě, že jest na jednoho z nás hajtmanuov zneseno od pana Strachoty staršího z Kralovic, kterak by měl nějakého žháře do Hory dáti, o kderéhož jest se psaní mezi tebou a pány Horníky o téhož žháře, kderéhož jste na právo jich podali, zběhlo: i ta psaní jsme viděli i sobě přečísti dali, i je jsme vážili. Poněvadž se tu nemalé, ale velmi veliké věci dotýče i všeho královstvie, protož my tebe napomínáme a z úřadu našeho poroučíme, aby ty spolu s týmiž Horníky téhož žháře, ním se ubezpečíc, což najspíše budeš moci jsem na hrad Pražský, jakožto k vyšší popravě, doprovoditi lidem svým dáš, neb o to též také Horníkuom píšem, aby společně s tebú téhož žháře jsem na hrad Pražský vypraviti pomohli. Kdež my o nich i o tobě nepochybujem, poněvadž se tu krále JMti a tohoto královstvie i tak nás všech znamenitě dotýče, že ty se tak, jakžť píšem, zachováš. Dán na hradě Pražském, v středu po sv. Mikuláši, léta ɔc XXIX°. Zdeněk Lev z Rožmitála, Radslav Beřkovský.

Urozenému vladyce panu Voldřichovi z Pařízku a na Sukdole, příteli našemu milému.

107.

Kutnohorským: v téže záležitosti.

Na hradě Pražském 1529, 8. prosince (f. 151 a).

Službu svú vzkazujem, vzáctné opatrnosti páni přátelé naši milí! Oznamujem vám, že toho správu máme, kterak by pan Voldřich z Pařízku k vám nějakého žháře poslati měl, o kderéhožto žháře mezi vámi a týmž Voldřichem někderá psaní jsou se zběhla, kderáž jsme viděli a je sobě přečísti dali i je vážili, z kderýchž jsme srozuměli, že se malé věci nedotýče, ale velmi znamenité, napřed krále JMti a tak nás všech a tohoto královstvie. Protož my vás z úřadu našeho napomínáme a na místě krále JMti poroučíme, přikazujíc, že vy téhož žháře spolu s týmž Voldřichem Spařízkem [sic] jsem na hrad Pražský jakožto k vyšší popravě, ním se ubezpečíc,

doprovoditi dáte, což najspíše moci budete. Nebo my o to též také Voldřichovi z Pařízku píšem, aby on spolu s vámi téhož žháře doprovoditi dal. Kdež my o vás nepochybujem, ani o něm, než že se tak, jakž vám píšem, zachováte. Dán na hradě Pražském, v středu po sv. Mikuláši, léta páně MV^C^XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Radslav Beřkovský z Šebířova.

Vzáctné opatrnosti pánuom šechmistruom [sic] a radě na Horách Gutnách, přáteluom našim milým.

108.

Pražanům Malostranským: přimlouvají se za sousedy Hanuše a Kunce.

Na hradě Pražském 1529, 8. prosince (fol. 150 b).

Službu svú vzkazujem, múdří a opatrní páni přátelé naši milí! Oznamujem vám, že jsme žádáni od Hanuše a Kunce, krejčířuov spolusouseduov vašich, i od jiných jich mnohých přátel k vám za přímluvu a to v tom, že jsou proti vám večerním časem něco mluviti měli jsouce podpilí, a vás že by dotýkati některými slovy měli, pro kteréžto řeči jich a mluvení v svú jste kázeň vzeli a je i trestali. Kdež pak oni tak praví, že se toho více proti vám ani proti žádnému dopustiti nemíní, jedně aby jim toto provinění od vás prominuto a odpuštěno bylo. Když my jich žádosti a přátel jich, kteříž jsou se k nám za ně přimlúvali, oslyšeti nemohúc, k vám se za též Hanuše a Kunce, spolusousedy vaše, přimlúváme a vám věříme, že jim tu vinu jich a provinění, kteréž se jest koli večerním a podopilým časem proti vám stalo a zběhlo, odpustíte, a toho že jim více ničímž zlým spomínati nebudete, a zvlášť poněvadž jsou se jindy vždycky, souc mezi vámi, ctně a dobře zachovávali, tak jakž o nich správu máme, a ještě se zachovati úmysl mají. Kdež té celé víry sme do vás, že jim Hanušovi a Kuncovi přímluvy naší u sebe užiti dáte, tak aby to v skutku poznali, že jest jim přímluva naše u vás platna a užitečna byla. A my zase pro vás rádi všecko přátelství nám náležité a možné rádi učiníme. Dán na hradě Pražském, v středu den početí Panny Marie, léta ɔc XXIX°. Zdeněk Lev, Radslav Beřkovský.

Moudrým a opatrným pánuom purkmistru a radě Menšího města Pražského, přáteluom našim milým.

109.

Věřitelům Samsona z Fulšteina ukládá se rok ke dni 17. prosince.

Na hradě Pražském 1529, 9. prosince (f. 81 a).

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné ɔc a Radslav Beřkovský ɔc, krále JMti a téhož královstvie hajtmané. Urozeným pánuom pánuom, urozeným pánuom vladykám a slovutným věřiteluom urozeného pána, pana Samsona z Fulšteina, přáteluom našim milým. Na vědomí vám dáváme, že jest na nás vznesl týž Samson z Fulšteina

obtížnost svú, kterúž z strany dluhuov po někdy panu Matyášovi Libákovi z Radonesic pozuostalých nese, a kterak jest vás všech nejednú ale několikrát žádal a vám toho podával, abyšte statek jeho, na který jste někteří z vás práva vedli a jiní z vás na týmž statku zápisy máte, od něho jej přijali, poněvadž on pan Samson to obmejšlí všech vás dobré, tak aby jeden každý z vás k svému bez dalšího odtahu přijíti mohl, proto a z té příčiny, dokudž by ten statek jeho u větší vedení práv, úrokuov a škodami dále zaveden nebyl, žádaje nás, abychom vás všecky tímto listem našim odevřeným obeslali.

Pak my jeho žádosti odepříti nemohúc, vás z úřadu svého napomínáme a na místě krále JMti přikazujeme, znajíce jeho slušné i spravedlivé podání a žádost, vám toho rok pokládáme v pátek po sv. Luciji nejprvé příští [17. prosince], abyšte vy všickni, ktožkoli od něho tímto listem naším odevřeným navštíveni budete, před námi na hradě Pražském stáli, a tu podle rozvážení spravedlivého ten statek jeho, na kterýž jste se někdeří z vás vedli a na něm někdeří zápisy máte, od něho ujali. Kdež my o vás nepochybujem, znajíce jeho slušnú žádost a podání, že tím od sebe sami pro se i pro něho strkati nebudete, a skrze to abyšte dalších škod se všech stran uvarovati se mohli. Pakli byšte na toto naše obeslání a na jeho takové slušné podání a žádost na ten den přijeti nechtěli a toho jak zanedbali, že týž pan Samson vám se v tom opovídá, že by vám dalšími škodami více a dále povinen býti nechtěl a podle práva a zřízení zemského nebyl. Protož vy to to znajíce, my o vás nepochybujem, než že vy se tak, jakž vám píšem, zachováte. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Mikuláši, léta páně M°V^{C}XXIX°.

K věřiteluom pana Samsona z Fulšteina ke všem list v tato slova vyšel jest od pánuov hajtmanuov, a to zejména k těmto: panu Jindřichovi Berkovi z Dubé na Tuří, panu Adamovi z Říčan na Horách Kutnách, panu Adamovi Zilvarovi z Pilníkova a na Vlčicích, panu Zdeňkovi Božejovskému z Bošína, anebo po něm držiteli, v Pardubicích ɔc, panu Jindřichovi Čechovi z Prostiboře, panu Jiříkovi Hášovi z Újezda na Malešově, panu Václavovi ze Zvíkovce, panu Arnoštovi Vitanovskému z Vlčkovic, paní Krystyně ze Tmaně, Janovi železníkovi z Holešic na Koňském trhu na Novém městě, Michalovi Karygovi z Řezna, kupci v Starém městě Pražském.

110.

Mikulášovi Bejchorskému: aby propustil z vězení poddané lidi Václava Dlaska ze Vchynic.

Na hradě Pražském 1529, 10. prosince (f. 108 a).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Věz, že jest na nás vznesl urozený vladyka Václav Dlask ze Vchynic, kterak by ty jemu lidi jeho pobrati měl, zejmena tyto: Barthoše kováře, Kříže, Čížka a Jíru, všecky z Auvala, kteréž až posavad u vězení svém máš a držíš, k tomu že se jest tobě podával, žeť chce od nich tobě spravedlivé učiniti, budeš-li je chtíti z čeho viniti, aneb je i před hajt-

many krajskými žeť jest je k obvinění chtěl postaviti, ale ty že si to jeho podání všecko opovrhl a nad lidmi jeho že své vuole užíváš, jakž nás spravuje, k tomu se poddávaje, že týmiž lidmi svými dostatečně se chce ujistiti a tobě je k obvinění tu, kdež náleží, že chce postaviti, žádaje nás v tom za opatření spravedlivé. Pak my jeho žádosti slušné odepříti nemohúc, tebe z úřadu našeho napomínáme a na místě krále JMti rozkazujem, že ty lidi jeho Václava Dlaska, jak tebe toto psaní naše duojde, hned z vězení svého propustíš a jich více tím vězením že trápiti nebudeš, a to proto a z té příčiny, poněvadž on Václav Dlask jest nám přiřekl, že se nimi dostatečně ujistiti chce, a tobě je i každému, ktož by je chtěl z čeho viniti, k obvinění tu, kdež náležité jest, postaviti, a od nich že se má každému spravedlivé státi. Protož ty to znaje, jakžť píšem, tak se zachovej, jináč toho nečině. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Mikuláši, léta páně M°V^C^XXIX°.

Zdeněk Lev ɔc, Radslav Beřkovský ɔc.

Urozenému vladyce panu Mikulášovi Beychorskému z Raškovic a na Tlustovousích, příteli milému.

111.

Mikulášovi Karlíkovi z Nežetic: aby v určitou hodinu a den stál na hradě Pražském.

Na hradě Pražském 1529, 10. prosince (f. 108 b).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Jakož jsme byli tobě položili s panem Benešem Vranovským včera v XVII hodin rok, aby před námi stál, ale ty že jsi nestál ani jaké jsi omluvy, proč jsi státi nemohl, učinil: i ještě my tebe napomínáme, aby dnes před námi na hradě Pražském v XXI hodin stál, neb týž Beneš Vranovský v touž hodinu také před námi státi má; a my tu věc mezi vámi vyslyšíc a jí vyrozuomějíc, z čeho tebe viniti bude, v tom se k tobě i k druhé straně spravedlivě zachováme. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Mikuláši, léta páně M°V^C^XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Radslav Beřkovský ɔc.

Urozenému vladyce panu Mikulášovi Karlíkovi mladšímu z Nežetic, příteli milému.

112.

Knížeti Karlovi Minsterberskému: aby přičinil se u Vratislavských ve prospěch Heřmana Šumburka.

Na hradě Pražském 1529, 11. prosince (fol. 19 b).

Osvícené kníže a pane, pane nám příznivý a příteli náš milý! Službu svú vzkazujem. Byšte VMt zdrávi byli a dobře se měli, toho bychom VKMti věrně přáli. Při tom VMti oznamujem, že jest na nás opět vznesl urozený pán, pan Heřman Šumburk z Šumburka, kterak byšte VMKcí spolu se panem Voldřichem hrabí z Hardeku a z Kladska smlouvu učiniti ráčili mezi někdy urozeným pánem, panem Karlem z Šum-

burka, bratrem téhož pana Heřmana, a pány Vratislavskými o dvanácte set zlatých uherských, a té smlúvě že se od nich dosti témuž panu Heřmanovi, jakožto bratru jeho a dědici, neděje, žádaje nás k VMti za toto psaní a přímluvu po druhé. Neb prvé ode mne Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné psaní na žádost téhož pana Šumburka jest se stalo a přímluva k VKMti, kderúž sem na místě jiných pánuov hajtmanuov učinil, a na to psaní a přímluvu mú žádná mi odpověď od VKMti dána není. I z té příčiny témuž panu Heřmanovi Šumburkovi jeho slušné žádosti odepříti jsme nemohli, abychom ještě tohoto psaní přímluvního k VKMti učiniti neměli. Při kterémžto psaní VKMt žádáme, jakožto hajtmana tohoto knížetství, poněvadž oni Vratislavští pod správú VKMti jsou, a za téhož pana Heřmana Šumburka se přimlouváme, že se VKMt k tomu skutečně přičiniti ráčíte, aby jemu panu Heřmanovi Šumburkovi podle vejpovědi VMti, kterú ste se panem Voldřichem hrabí učiniti ráčili, oni Vratislavští těch dvanácte set zlatých uherských, jakožto bratru, bez odtahuov dali a vyplnili, bez dalších o to nesnází, škod a útrat.

Pakli byšte jich k tomu míti neráčili, a jemu panu Šumburkovi vedle té vejpovědi že by se dosti nestalo, a týž pán Heřman Šumburk dále to na nás vznesl a požádal, abychom jeho v tom opatřili: již bychom jeho dále v jeho spravedlivosti, pokudž by nám a úřadu našemu náležité bylo, opustiti podle povinností našich nemohli. Ale my jiné naděje do VMti nemáme, než té celé víry do VKMti jsme, že to na žádost a přímluvu naši i také dle spravedlivosti učiniti ráčíte a je Vratislavské že k tomu skutečně míti budete, aby jemu panu Šumburkovi tomu se všemu dosti stalo, což jest VMKcí se panem Voldřichem hrabí vypovědíno tak, jakž nás týž pan Šumburk spravuje, a také abychom my ani VKMt od téhož pana Heřmana více o to staráni nebyli. Neb my na tom jsme, zase pro VKMt všecko přátelství a služby nám možné v rovném i mnohém větším odměněním rádi učiníme. S tím dejž pán Buoh VKMti dlúhé zdraví a šťastné panování. Dán na hradě Pražském, v sobotu před sv. Lucií, léta páně MV^C^XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc.

Osvícenému knížeti a pánu, panu Karlovi knížeti Minstrberskému v Slezí, Olešnickému a hrabí Gladskému, Dolní Slezí a knížetství Velikého Hlohova najvyššiemu hajtmanu, pánu nám příznivému a příteli našemu milému.

113.

Českobrodským: aby postavili na hrad Pražský Petra faráře z Konic, obviněného, že falešnou minci dělal nebo utrácel.

Na hradě Pražském 1529, 16. prosince (f. 151 b).

Službu svú vzkazujem, moudří a opatrní přátelé milí! Oznamujem vám, že toho správu máme jistú, kterak byšte vy měli vzíti kněze Petra, faráře z Konic, s ně-

jakú ženú do vězení svého, kteréž ještě u vězení svém máte, a to pro příčinu, že by týž kněz Petr měl dělati nebo utráceti u vás minci falešnú. I poněvadž se tu znamenitě JMKské i vší země dotýče, vám z úřadu našeho poroučíme a na místě krále JMti rozkazujem, že vy téhož kněze Petra na hrad Pražský vydáte a jej v moc naši postavíte, hned jakž vás toto psaní naše dojde, a tu ženu, kteráž jest s týmž knězem Petrem vzata, že ji dostatečně vazbú opatříte, a to až do dalšího našeho vám o ní poručení. Kdež o vás nepochybujem, že se tak, jakž vám píšem, zachováte, jináč toho nečiníc, znajíce to, že se tu JMKské i vší země dotýče. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Lucii, léta ꝺc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Radslav Beřkovský.

Moudrým a opatrným pánuom purkmistru a radě města Českého Brodu, přáteluom milým.

114.

Wolfovi Šlikovi z Holejče: aby zanechal svých výtržností.

Na hradě Pražském 1529, 18. prosince (f. 20 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Vězte, že jest na nás vznesl urozený pán pan Albrecht Šlik z Holejče, hrabě z Pasaunu na Lokti, najvyšší kamrmejstr královstvie Českého, kterak byšte vy rozkázali aneb dali silnici svobodnou královskú, někde u sv. Barbory, zasekati, kterouž jsou lidé od starodávna jezdívali bez překážky, a z té silnice že lidi jeho i cizí, tepouc je, béřete, vězíte a s ní je sháníte; a také že jemu i poddaným jeho staré toky zkopáváte a vodu jinam obracíte, a lidi jeho i lidi manuov jeho, kteříž po potřebách svých jdouc do vašich městeček neb vsí, béřete a je vězíte, a to vše číníc mimo veškeren pořad práva a dobrej starobylej obyčej, jakž sme spraveni; žádajíc nás v tom na místě krále JMti za opatření.

I protož, poněvadž jsou na to znamenité a těžké pokuty, zdálo se nám za potřebné, a znajíc, že ste přátelé krevní, vám psaní učiniti a vás napomenúti, abyšte takových svrchu dotčených předsevzetí přestali, neb víte, že jest v tomto královstvie řád a právo ustanoveno. Jestliže byšte se jakou spravedlivost domnívali jmíti k silnici, neb k toku vodě, aneb i k lidem, že máte pořadem práva k tomu přistúpiti a ne takovým nepořadem, jakž jest na nás vzneseno, sahati. A lidi, jestliže které proto držíte, abyšte z vazby propustili. Kdež jsme té naděje, že se tak podle našeho napomenutí zachováte. Neb jestliže by pan Albrecht dále čeho toho na nás vznesl a žádal, již bychom jemu, což by naším úřadem náleželo, odepříti nemohli. Dán na hradě Pražském, v sobotu před sv. Tomášem, apoštolem božím, léta páně M°V^C^XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝺc, Radslav Beřkovský ꝺc.

Urozenému pánu, panu Wolfovi Šlikovi z Holejče, hrabí z Pasaunu a na Folknově, pánu a příteli našemu milému.

115.

Kutnohorským: o výslechu vězně.

Na hradě Pražském 1529, 18. prosince (f. 152 a).

Službu svú vzkazujem, vzáctné opatrnosti páni přátelé naši milí! Psaní, kderéž jste nám učinili, odpověď nám dávajíc na psaní naše, co se dotýče toho vězně, (kteréhož jest k vám pan Voldřich Pařízek, začav při něm své právo, do vězení dal), kterémužto psaní i také příčinám v témž psaní vašem i povolnosti vaší, tomu jsme všemu porozuměli, i také té žádosti, abychom svou vuoli k tomu dali, aby ten vězeň na právě vašem svuoj konec vzal, však tak, abyšte to též také panu Voldřichovi Pařízkovi oznámili, aby při tom byl, a k němu že jse podle práva a zřízení zemského zachováte. Než bude-li před se praviti na toho Jana z Koňského trhu, že jím pospiechati nebudete, leč by se prvé nám a potom tomu Janovi oznámilo, což on naň praví. A také abyšte se rozumně toho na něm doptali, jaký jest to Jan na Koňském trhu, soused-li je, čili obyvatel, čili podruh, a má-li jaké příjmí? Neb muožte znáti, že na Koňském trhu v Praze mnoho Janů jest. A protož takovú věc znajíce, že se v tom tak, jak vám píšem, zachováte. A bude-li před se na téhož Jana praviti, že nám to psaním svým, jaký by to Jan byl, rozumně oznámíte. Dán na hradě Pražském, v sobotu před sv. Thomášem apoštolem božím, léta ɔc XXIX°.

Zdeněk Lev, Radslav Beřkovský.

Vzáctné opatrnosti pánuom šephmistruom a radě na Horách Gutnách, přáteluom našim milým.

116.

Berníkům stavu rytířského v krajích Bechyňském a Vltavském: aby ihned odvedli svatojiřskou berni.

Na hradě Pražském 1529, 19. prosince (f. 82 a).

Službu svú vzkazujem, urození a stateční přátelé naši milí! Nepochybujem, že v paměti máte, co se berně předešlé svatojiřské dotýče podle předešlých sněmuov i také Budějovského, kdy jest králi JMti od stavu rytířského měla vydána býti podle svolení stavu rytířského ɔc. I vězte, že na tomto sněmu*) od pánuov rad zřízených komory krále JMti v královstvie Českém na všecky stavy více než jednú zneseno jest, ale týměř každý den při tomto sněmu, kterak služební lidé, kteříž jsou vypraveni na službu byli z tohoto královstvie proti Turkuom na Vídeň, k nim se domlúvají, že jim z tohoto královstvie Českého měla se záplata státi z té berně, kteráž JMKské svolena jest, jakž se nahoře píše. Pak oni páni zřízené rady že by rádi takovú věc opatřili a jim zaplatili, ale že vy bez prostředku z svého kraje zhola jednoho peníze z té berně jim až do dnešního dne ještě ste nic nevydali, ač jest

*) Sněmy České I. 310, a *moje* Einige Beiträge zu den böhm. Landtagsakten 1526—1534. (Věstník Uč. Spol. 1876.)

i komorník byl u vašem kraji, vzavše sobě příčinu, že toho bez vuole všeho kraje učiniti nesmíte. Ješto, přátelé naši milí, nepochybujem, že v paměti máte, v jakých slovích ta berně jest svolena a dskami zemskými zapsána od stavu rytířského, též i na Budějovském sněmě, ješto jest i to také dskami zemskými zapsáno, kdy a jak by měla vyjíti.

A protož z poručení JKMti a z úřadu našeho vás napomínáme, abyšte vy, všech odtahuov na straně nechajíce, bez meškání takovú berni na hrad Pražský vydali, ač se chcete dalších škod i nebezpečenství uvarovati. Neb muožte znáti, že v jiných krajích také jsou lidé, ješto by svého tak neradi darmo mimo svolení zemské dali, jako vy, a proto téměř ze všech krajuov ta berně vyšla jesti a vychází, ješto tolikéž berníci v týchž krajích pomní na své poctivosti, jako i vy, žádným se svěřením nezastírajíce, než proto jsou ji bez takových nesnází vedle svolení sněmovního vydávali z krajuov. Neb kdybyšte zde byli, byli byšte uslyšeli, jaké naříkání a pokřik o tu nezáplatu tíž služební činili jsou a činí, ku posměchu tomuto královstvie, v tom se opovídajíce, že svého dobývati chtějí, by za to měli svá hrdla dáti. Pak, milí přátelé, rozvažte to u sebe dobře, co z takových věcí mohlo by povstati v tomto královstvie?

Protož my vám ještě vedle úřadu svého toto oznamujem, jestliže vy předse na svém vzetí vždy budete chtíti státi, že upřímě těm služebným tu záplatu ukážem v kraji vašem do té summy, co jí od stavu vašeho vyjíti má, aby ji v tom kraji na vás sobě vyupomínali, a tam je obrátíme ku vyupomínání. Pak velmi-li se vám to bude líbiti, toho my nevíme, než to učiniti musíme, ač neradi. A vězte, že tolikéž do všech krajuov pánuom píšem stavu panského, kteříž jsou jí nedali, že se k nim touž měrú zachovati chcem, kteříž by jí z nich dáti nechtěli, ač snad jest jich dosti málo. Neb kdyby mělo skrze jeden kraj nebo dva aneb některý osoby jaký neřád v tomto královstvie a proti králi JMti a ku překážce řádu a práva povstati, pokudž ten úřad hajtmanský na sobě máme, neradi bychom se toho dopustili, aby v tom jaké obmeškání námi se státi mělo.

A protož vás ještě prosíme i napomínáme, že tu věc tak opatříte, abyste vy toho příčina nebyli v svém kraji. Neb na to se bezpečte, což vám koli píšem, že vám pravdu oznamujem, jakž jest samo v sobě. Než stanete-li na svém zpuosobu před se, že se to tak vykonati musí. Pak přijde-li co z toho zlého, kdož toho bude příčina, nežli vy sami? A skrze to mohlo by k těm, kýmž by ta věc sešla, hledíno býti, čehož bychom žádnému z vás nepřáli. Tím se již dále spravíte. Dán na hradě Pražském, v neděli před sv. Tomášem, apoštolem božím, léta páně MV^C^XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála, Radslav Beřkovský.

Urozenému a statečnému rytíři panu Arnoštovi Leskovcovi z Leskovce, a urozenému vladyce panu Jiříkovi Bechyňovi z Lažan a na Bernarticích, berníkuom kraje Bechyňského, stavu rytířského, př. n. m.

Leta páně MV^CXXX^o v neděli po novém létě [2. ledna] vyšel list v táž slova, jako berní-n kraje Bechyňského, urozeným vladykám panu Janovi Voračickýmu z Paběnic a na Voračicích nu Mikulášovi Vojkovskýmu z Milhostic, berníkuom kraje Vltavského, přáteluom našim milým.

117.

Chebským: aby se ujistili Wolfem ze Šporneku.

Na hradě Pražském 1529, 22. prosince (fol. 152 b).

Službu svú vzkazujem, vzáctné opatrnosti páni přátelé naši milí! Jakož jste nás vznesli skrze Hanuše Fenkensesora, prokurátora svého, co se Wolfa z Porneku a JMti pana markrabí Jiřího některých poddaných dotýče, o nějaké řeči, kterýž se tu v městě ve Hbě časem večerním mezi nimi z obú stran zběhly, a čeho tíž poddaní JMti pana markrabí Jiřího na vás žádali a čeho žádají proti témuž Wolfovi z Šporneku, z téhož vznešení tomu jsme vyrozuměli. Při kterémžto vznešení nás žádost vzkládáte, abychom vám oznámili, jak byšte se k stranám oběma takové věci zachovati měli.

A poněvadž toho jste na nás podali, žádajíce, i zdá se nám, poněvadž týž Wolf z Šporneku praví se býti manem krále JMti, pána našeho milostivého, a že tem se krále JMti zastírá, a ktož by jeho chtěl před králem JMtí viniti, jakožto a, anebo před námi krále JMti hajtmany, že chce každému práv býti: i poně-ž se před krále JMt volá a před nás, poroučíme vám, abyšte jeho ctí a věrou ázali, aby on se před námi na zejtří Matky boží Hromic nejprvé příští [1530, února] na hradě Pražském postavil. A poddaným JMti pana markrabie Jiřího že námíte, poněvadž se k slyšení týž Wolf z Šporneku před krále JMt nebo před s volá, budou-li ho chtíti z čeho viniti, že se má jim i každému od něho spra-dlivé státi. Protož vy to znajíce, tím se budete uměti jak spraviti. Dán na hradě ažském v středu po sv. Thomáši apoštolu božím, léta oc XXIX°.

Zdeněk Lev oc, Radslav Beřkovský oc.

Vzáctné opatrnosti pánuom purkmistru a radě města Hba, přáteluom našim milým.

118.

ýmž: o Albrechtovi Šlikovi, kterýž ze zámku Wildšteina nekoná povinnosti k zámku, městu a krajině Chebské.*)

Na hradě Pražském 1529, 22. prosince (f. 153 a).

Službu svú vzkazujem, vzáctné opatrnosti, páni přátelé naši milí! Jakož jste nás vznesli skrze Hanuše Fenkkensesora, prokuratora svého, co se Wolfa z Špor-u dotýče a poddaných JMti pana markrabie Jiřího oc, a podle toho, co se pana rechta Šlika dotýče, kterýž jest na Šiempachu, že by nechtěl z zámku Wildsteinu

těch povinností, kteréž k zámku a k městu a k krajině Chebské činiti má, činiti, z kterýchžto vznešení tomu jsme všemu vyrozuměli, čeho na nás žádáte. Kdež pak vám jeden list píšem, jak byšte se měli k Wolfovi z Šporneku a k poddaným JMti markrabie Jiřího zachovati, a druhý list témuž panu Albrechtovi Šlikovi, jak se má s tím zámkem k vám chovati. A pakli by toho neučinil, má před námi ten čtvrtek po Hromicech najprv příští [1530, 3. února] státi a to ukázati, proč těch povinností zámku Wildšteinu k zámku a k městu a k krajině Chebské i s lidmi a poddanými svými činiti nechce, i toho se má spraviti. Protož vy to znajíce, toho dne také neobmeškávejte, abyšte spolu s ním před námi stáli. Však pro širší toho vyrozumění po Hanušovi, prokuratoru vašem, toho listu, co panu Albrechtovi Šlikovi píšem, přípis vedle žádosti jeho posíláme, kterýmž se budete moci v té věci lépe spraviti. Dán na hradě Pražském, v středu po sv. Thomáši, apoštolu božím, léta ꝛc XXIX°.

Zdeněk Lev ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc.

Vzáctné opatrnosti panuom purkmistru a radě města Hba, přáteluom našim milým.

*) Listu tohoto zachoval se také *original* v arch. Chebském, který se s opisem našeho kopiáře do slova srovnává.

119.

Albrechtu Šlikovi, aby zachovával s poddanými svými povinnosti ze zámku Wildšteinu k zámku Chebskému a ku krajině Chebské.

Na hradě Pražském 1529, 22. prosince. (Kopie v archivu Chebském.)*

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Oznamujem vám, že jsou na nás vznesli urozený pán, pan Burjan Šlik z Holajče, hrabě z Pasaunu, purkrabě ve Hbě, a vzáctnee opatrnosti páni purgmistr a radda města Hba, kterak by prve na krále JMt, také na první pány hajtmany krále JMti království Českého vznášeli, i teď na nás vznášejí, kterak byšte vy k Šumpachu v krajině Chebské měli kúpiti od pana Jeronyma Šlika zámek, kterýž slove Wildštein, kterýž přísluší k zámku i k městu, krajině Chebské, se vším příslušenstvím, a což k tee krajině přísluší, ale vy že se z toho vytahujete a k tomu zámku a k městu a k tee krajině Chebské, což činiti spravedlivě máte, z téhož zámku Wildštajnu že činiti nechcete, ani lidem chudým činiti dopúštíte, čímž jsou povinni, i vy také, a což jsou předkové vaši a držitelee téhož zámku k zámku městskému a k krajině jich Chebskee činívali; žádajíce toho na nás, abychom vám o to psaní učinili, abyšte vy se k témuž zámku a k tee krajině Chebskee tak z téhož zámku Wildštajnu i s poddanými lidmi svými, jak jsou se předkové vaši zachovávali, zachovali. Pak my jich slušné žádosti odepříti nemohúc, vás z úřadu našeho napomínáme a na místě krále JMti rozkazujem, že vy se s týmž zámkem Wildštajnem, s lidmi a s poddanými svými, tak k zámku a k městu a k krajině Chebské zachováte s tím příslušenstvím, jakž jsou se předkové a držitelé

vaši téhož zámku Wildštajnu zachovali. Pakli byšte při tom co za výmluvu měli a jakú spravedlnost proti tomu se míti pravili, pokládáme vám rok toho ve čtvrtek nazejtří slavného hodu matky boží Hromic najprvé příští [1530, 3. února], abyšte vy na ten den před námi na hradě Pražském stáli a to ukázali, proč byšte té povinnosti z téhož zámku Wildštejna povinni činiti nebyli, i toho se spravili. A my tu správu a ukázání vaše vyslyšíc a tomu vyrozumějíc, pokudž nám v tom dále a úřadu našemu náležité bude, v tom se k vám k oběma stranám spravedlivě zachováme. Dán na hradě Pražském, v středu po sv. Tomáši, apoštolu Božím, léta ɔc XXIX.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabě Pražský,
Radslav Beřkovský z Šebířova a na Liběchově, najvyšší písař království Českého, a krále JMti a téhož království hajtmanee.

Urozenému pánu, panu Albrechtovi Šlikovi z Holejče, hraběti z Pasaunu a na Šempachu, panu příteli našemu milému.

***) Dopis tento v kopiáři našem se nenalezá, ač od nejv. hejtmanů byl vydán a v dopise předešlém (č. 118.) o něm se mluví. — Nám pro přítomný otisk poskytl jej laskavě p. Fr. Dvorský.**

120.

Wolfovi ze Šporneku, aby 3. února 1530 na hradě Pražském stál.

Na hradě Pražském 1529, 23. prosince (f. 108 b).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Psaní, kteréž jsi nám v dosti obšírných slovích učinil, tomu jsme všemu vyrozuměli. I věz, že píšem purkmistru a radě města Hba, co se tebe a poddaných JMti markrabie Jiřího dotýče, jak se k tobě i k týmž poddaným zachovati mají, oni tebe toho tajna neučiní. Nebo máš před námi na hradě Pražském státi nazajtří matky buoží Hromnic najprvé příští [1530, 3. února], a tu když staneš, na tvé psaní tobě konečnú odpověď dáti chcem, kterúž se budeš moci spraviti. A dále se k tobě vedle žádosti tvé, pokudž spravedlivost tvá ukazovati bude, spravedlivě zachováme, a tobě ani žádnému v jeho spravedlivosti, pokudž poznáme, nic se ublížiti nemá. Protož to znaje, tím se budeš věděti jak spraviti. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Tomáši, léta páně M°V^C^XXIX°.

[Bez podpisu.]

Urozenému vladyce Wolfovi z Šporneku, příteli milému.

121.

Jindřichovi Švihovskému: o svobodnici Kateřinu z Chmelného, kteráž se Janovi z Rosenberka přikázala.

Na hradě Pražském 1529, 24. prosince (f. 21 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Oznamujem vám, že jest nám skrze psaní své oznámil urozený pán, pan Jan z Rozmberka ɔc, mistr

převorství Českého, kterak by služebníci vaší Kateřině z Chmelného, přikázané jeho, pod příčinú, že by berně podle jiných lidí a poddaných vašich nedala, dvě krávy zajali, a jich až posavad že navrátiti zase zanedbáváte. Kdež pak jest nám i o to týž pan Jan z Rozmberka psaní učinil, a táž Kateřina že na svobodném gruntu sedí a z toho gruntu že žádnú berní povinna vám není, a to proto, aby z té svobody se, kteréž pořádně užívá, nevyvedla, než pokudž jest byla dáti povinna jakú pomoc, tu že jest dala témuž panu Janovi, jakžť jest se jemu přikázala, jakž též psaní téhož pana Jana ukazuje; žádajíce nás při témž psaní, abychom vám rozkázali, abyšte vy ty dvě krávě Kateřině z Chmelného poddané jeho zase dáti a navrátiti služebníkuom svým rozkázali bez prodlévání, k tomu se podávaje, budete-li ji chtíti z čeho viniti před ním, že vám chce od ní všecko spravedlivé rád učiniti.

Pak my jeho žádosti slušné odepříti nemohúce, vás z úřadu svého napomínáme a na místě krále JMti rozkazujem, že vy ty dvě krávy poddané pana Jana z Rozmberka, jakž vás toto psaní naše duojde, hned navrátiti rozkážete, poněvadž vám chce od též Kateřiny, poddané své, budete-li ji chtíti z čeho viniti před týmž panem Janem, všecko spravedlivě rád učiniti. Pak-li byšte toho neučinili a co při tom za výmluvu měli, že nám to psaním svým mezi tímto časem a sv. Pavlem na víru obrácení nejprvé příští oznámíte. Kdež o vás nepochybujem, než že vy se tak, jakž vám píšem, zachováte, tak abychom my ani vy více o to staráni nebyli. Dán na hradě Pražském, v pátek na Štědrý večer, léta ꝛc XXIX°.

Zdeněk Lev z Rožmberka ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Švihovskému z Ryzmberka a z Švihova na Rabí, panu příteli našemu milému.

122.

Do knížetství Slezského: aby stavové tamější nepřechovávali žháře a jiné loupežníky, nýbrž pomáhali je chytati.

Na hradě Pražském 1529, 24. prosince (f. 83 a).

Osvíceným a vysoce urozeným knížatuom, duostojným a velebným pánuom prelatuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, múdrým a opatrným městuom knížetství Slezského i jiným všem obyvateluom, duchovním i světským v témž knížetství Slezském, pánuom nám příznivým a přáteluom našim milým. — Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, nejvyšší purkrabie Pražský, Radslav Beřkovský z Šebířova a na Liběchově, najvyšší písař královstvie Českého, a krále JMti a téhož královstvie hajtmané, službu svú VMtem a vám vzkazujem. A na vědomí dáváme, že jest nám správa jistá přišla, kterak by v království Českém voheň puštěn byl, a zvláště v kraji Hradeckém, od neřádných a nešlechetných lidí, kteříž by se měli v knížetství Slezském ukrývati a přechovávati, a snad více že by se toho dálo, i také nešlechetní

a hanební mordové dáli jsou se a dějí, a toho zlého že jse neumenšuje, než vždycky více a více den ode dne toho přibývá a nebezpečenství se volně i mordu očekávává [sic].

Pak my majíce od JKMti, pána našeho milostivého, zvláštní poručení, co se takových neřádných a nešlechetných lidí a povalečuo dotýče v tomto královstvie Českém, abychom takové zlé a nešlechetné lidi k nápravě přivoditi a je kaziti mohli a žádného zniku jim nedávati: protož my VMti a vás všecky stavy knížatství Slezského i jednoho každého obzvláštně žádáme, co se takových nešlechetných povalečuov, zhoubcí, žhářuov a škuodcí zemských i jiných zlých lidí dotýče, aby na žádného z VMtí a vás zboží a gruntích trpíni ani přechovávéni nebyli, než aby vyzdvihováni od VMtí a vás podle smluv, kteréž jsou se v Gladště v předešlých letech mezi zeměmi a královstviem tímto staly, byli a kaženi, a také abyšte své grunty tak opatrovali, aby takoví hanební ukrytí mordové, vohňové a takové zlé věci dalšího pruochudu již víc aby neměli, než k nápravě aby přivedeni byli skrze jednoho každého z VMtí a vás.

A ktožkoli tímto listem naším navštíveni budete od urozeného pána, pana Jana Grušiny z Lichtumburka, hajtmana manství Trutnovského, anebo od toho, kohož by týž pan Jan na svém místě s tímto listem naším poslal, na takové zlé nešlechetné lidi, žháře, mordéře, lúpežníky, zloděje a povaleče sáhnete tak, aby mohli vyzdvihováni býti a témuž panu Janovi aby v moc vydáváni byli, a že témuž panu Janovi aneb tomu, ktož bude s tímto listem od něho poslán, proti takovým nešlechetným lidem v tom radni a pomocni budete, byla-li by toho potřeba a pan Jan toho neb ten na vás požádal, ktož by od něho s tímto listem byl, že tomu odporni býti neráčíte. Neb to jeden každý z VMtí a z vás podle svrchupsaných smluv učiniti máte, aby takoví zlí a nešlechetní lidé pruochodu neměli, než vyzdvihováni aby byli, a tudy aby dobrý pokoj v tomto královstvie Českém a knížetství Slezském zachován byl, a lidé, kteříž přes svět pracují, aby bezpečni s svými statky i hrdly býti mohli před takovými zlými a nešlechetnými lidmi. Kdež o VMtech a vás všech nepochybujem, než že vy se všickni pro dobrý řád a pokoj tak, jakž VMtem a vám píšem, skutečně zachovati ráčíte. Dán na hradě Pražském, v pátek na Štědrý večer, léta páně M°V°XXIX°.

Do knížetství Slezského dán tento list panu Janovi Grušinovi z Lichtumburka.

123.

Do celého království Českého: v téže záležitosti.

Na hradě Pražském 1529, 24. prosince (f. 84 a).

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, múdrým a opatrným městuom královstvie Českého i jiným všem obyvateluom téhož královstvie duchovním i světským,

pánuom přáteluom našim milým. Na vědomí VMtem a vám všem dáváme, že jest nám správa jistá přišla, kterak by v tomto královstvie voheň puštěn byl, vzláště v kraji Hradeckém, od neřádných a nešlechetných lidí, a snad více že by se toho dálo, i také nešlechetní a hanební mordové dáli jsou se a dějí, a toho zlého že se neumenšuje, než vždycky více a více den ode dne toho přibývá a nebezpečenství se očekává vohně i mordu. Pak my majíce od JMKské, pána našeho milostivého, zvláštní poručení, co se takových neřádných a nešlechetných lidí a povalečuov dotýče v tomto královstvie Českém, abychom takové zlé a nešlechetné lidi k nápravě přivoditi a je kaziti mohli a žádného zniku jim nedávati; protož my VMt a vás všecky stavy tohoto královstvie i jednoho každého podle poručení JMti královské, pána našeho milostivého, z úřadu našeho napomínáme . . . [Shoduje se doslovně s předcházejícím listem] . . .

Nebo i to vězte, jestliže by se kdo tak, jakž se svrchu píše, z VMtí a vás nezachoval podle tohoto našeho napomenutí a na místě krále JMti rozkázání, že bychom se mohli k takovému každému podle poručení JMKské a zřízení zemského zachovati, ač neradi. Ale my jistě té víry jsme do VMtí a vás všech, než že vy se všickni vedle poručení JMKské a našeho napomenutí tak, jakž vám píšem, zachováte, jináč toho nečiníc. Dán na hradě Pražském, v pátek na Štědrý večer, léta páně ꝯc XXIX°.

Do tohoto královstvie témuž panu Janovi Krušinovi z Lichtumburka tento list dán.

124.

Zdeněk Lev z Rožmitála Českobrodským: aby se zmocnili Vaniry ze Škvorce.

Na hradě Pražském 1529, 27. prosince (f. 153 a).

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé dobří! Oznamuji vám, že jest mne správa jistá došla, kterak by nějaký Vanira z Škvorce, člověk pana Jindřicha Škvoreckého z Klinšteina, měl býti na mnohých místech i u vás v městě Brodě také nejednú, než snad více, a ten že by u vás v městě často měl bývati a zvláště na tento čas, jakž toho správu mám. Protož já vás z úřadu svého i na místě druhého pana hajtmana krále JMti královstvie Českého napomínám přikazujíc, že o tom zvláštní pilnost a péči míti budete, kdyžkoli ten Vanira, člověk páně Škvoreckého, k vám do města Brodu přijde, že jeho do vězení svého vezmete a ním se dostatečně ujistíte, tak aby vám ujíti nemohl. A jakž jeho dosáhnete, to mně i na místě druhého pana hajtmana bez meškání hned oznamte, a já vám dále poručím, co s ním budete míti činiti. Než vám věřím na ty přísahy, kteréž jste králi JMti a k úřadu svému konšelskému učinili, že to v tejnosti, což vám píši o témž Vanirovi, zachováte, tak abyste k němu tím spíše přijíti mohli. Dán na hradě Pražském, v pondělí den sv. Jana miláčka božího po vánocech, léta ꝯc XXIX°. Zdeněk Lev.

Moudrým a opatrným purkmistru a radě města Českého Brodu, přáteluom mým dobrým.

125.

Michalovi Planknarovi: aby dobře stíhal a pozoroval v Míšni odpovědníky českého království i jich fedrovníky.

Na hradě Pražském 1529, 30. prosince (f. 109 a).

Služba má, urozený vladyko, příteli milý! Psaní jedno i druhé, kteréž jsi mně s druhým panem hajtmanem učinil, těm jsem vyrozuměl, jakú péči a pilnost o to máš, (oč jsme tebe tam vypravili), i také o jiných nepřátelích krále JMti, pána našeho milostivého a královstvie tohoto Českého. Z té pilnosti tobě i na místě druhého pana hajtmana děkuji, nébrž věřím, že to před se k místu a k konci povedeš. A proč jsem posla tvého tak dlúho zdržel, z jiné žádné příčiny, než z té, že druhý pan hajtman jest pryč odjel. Však proto já tebe žádám i na místě druhého pana hajtmana, že zvláštní pilnost míti budeš o těch nepřátelích, kteříž by naši a tohoto královstvie byli, i také o těch, kteříž by je přechovávali. Neb my na tom jsme, že při času matky boží Hromních [sic] nejprv příští všickni tři stavové, kdeří jsme k tomu vybráni, shledání společní míti máme a o to mezi sebú nařiditi a narovnati chceme, kdož by koli takoví byli nepřátelé naši anebo těch nepřátel fedrovníci, že s boží pomocí to tak před se vezmeme, abychom věděli, kdo nám co dobrého přejí, a kdo zlého.

Protož ty to znaje, že ty o těch o všech nepřátelech míti budeš zvláštní pilnost, kdo jsou a kdo nejsou, že se na to dostatečně vyptáš, a vyptaje se, když se k nám zase navrátíš, že nám to oznámíš, abychom my věděli, kteří jsou přátelé a kteří nepřátelé. A co se těch XV ſſ gr. českých dotýče, o ty jsem se pány zřízenými radami mluvil, to jsou mi za odpověď dali, že by to rádi učinili a těch XVte ſſ gr. dali a poslali, ale že jsou neměli po kom. Než ty aby se v těch XVte ſſ gr. u kupcuov obšel, jakž muožeš, neb ty tobě zde hned od pánuov zřízených rad dány budú, když se zase domuov vrátíš.

Protož ty to znaje, již té věci nikterakž neopúštěj, než ji což muožeš nejspíše k místu a k konci přiveď, a ty všecky věci řádně u tejnosti zachovej, neb tobě má všecko slušné napraveno býti. A jest-li že by kteří ku právu tam od tebe dáni byli aneb od koho jiného, a že by nepřátelé naši a tohoto královstvie byli, aby při tom právě toho požádal, aby jich neupouštěli, než jich dodržali, neb my po Hromicech zase tam vyšleme a to k místu a k konci vésti dáme. Protož i to znaje, v tom se tak zachovej. A poslu tomu, kterého jsi k nám naposledy poslal, jest jemu dáno puol kopy grošuov českých proto, aby se měl o čem k tobě zase navrátiti. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po Narození pána Chrysta, léta ꝯc XXIX°.

Zdeněk Lev ꝯc.

Urozenému vladyce panu Michalovi Plamanovi [sic]*) z Kynšperku ꝯc, příteli milému.

*) Má nepochybně státi: *Planknarovi.*

Léta páně M°V^CXXX°.

126.

Hejtmani zemstí Adamovi Kfelířovi: že nemohou mu dáti glejt, protože příjezdem královým do země úřad hejtmanský pomine.

Na hradě Pražském 1530, 1. ledna (f. 109 b).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Psaní, kteréž jsi nám učinil, žádaje nás, ať bychom glajt svobodný dali od tohoto času až do Svátosti najprvé příští z příčin v témž psaní položených, kterémuž jsme vyrozuměli. I věz, že tvé žádosti na tento čas vykonati nemuožem, a to z té příčiny, že z nás úřad hajtmanský schází, a ve třech nebo ve čtyřech dnech sejde, když JMKská do Budějovic Českých, nebo do tohoto královstvie Českého přijeti ráčí, na sv. Tři krále teď najprvé příští*). Než zdá-liť se o ten glajt k králi JMti poslati a JMti žádati, to muožeš dobře učiniti, poněvadž JMKská býti ráčí osobú svú na sv. Tři krále tam v Budějovicích, že toho budeš míti vuoli. Než my toho na tento čas učiniti nemuožem z příčiny svrchupsané. Protož nám v tom za zlé neměj, že na tento čas vuole tvé a žádosti vykonati nemuožem. Dán na hradě Pražském, v sobotu na Nové léto, léta páně M°V^CXXX°. Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc, Radslav Beřkovský ɔc.

Urozenému vladyce panu Adamovi Kfeléři z Saksova [sic], příteli milému.

*) Dne 6. ledna byl Ferdinand I. ještě v Cáhlově (Freistadt) v Rakousích, ale snad již na noc anebo na zejtří v Budějovicích.

127.

Radslav Beřkovský Českobrodským: o psanci Vanirovi a knězi Pavlovi v Brodě uvězněném.

Na hradě Pražském 1530, 2. ledna (f. 153 b).

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Psaní, kteréž jste mi učinili, najvyššímu panu purkrabí Pražskému a krále JMti královstvie Českého hajtmanu, to jest mně dodáno i přečteno; v kterémž píšete, co se Vaniry psance dotýče, že o tom pilnost a péči dostatečnú míti chcete, abyšte k němu přijíti mohli, a to že v tejnosti zachováte.

Druhé co se kněze Pavla dotýče, kteréhož u vězení svém máte, pravíce, že takové vězení nebezpečné a mdlé jest, jakž též psaní vaše to všecko v sobě šíř[illegible] ukazuje a zavírá, kterémuž jsem vyrozuměl. I vězte, že to psaní sebú králi JM[illegible] vezmu a JMKské je ukáži, a což dále JMKské bude při tom vuole, jak se dál[illegible] dete k témuž knězi Pavlovi míti zachovati, vás toho tajna s druhým panem hajt[illegible] neučiníme. Než vás z úřadu svého na místě druhého pana hajtmana ještě nap[illegible] a od osoby své žádám, že tu pilnost a péči, kterúž jste připsali, o týmž V[illegible] psanci míti budete, a téhož kněze Pavla že vězením dostatečně opatříte tak, [illegible] by z téhož vězení nikam neušel dotud, dokudž vám dále neoznámíme, co s ní[illegible] bude[illegible]

míti činiti. Kdež o vás nepochybuji, že vy se tak, jakž vám píši, zachováte. Dán na hradě Pražském, v neděli po Novém létě, léta páně ɔc XXX°. Radslav Beřkovský ɔc.

Múdrým a opatrným pánuom purkmistru a radě města Českého Brodu, přáteluom milým.

128.

Zdislav Berka z Dubé a Radslav Beřkovský Pražanům všech tří měst: aby stavili pomluvy o králi po Praze rozšiřované.

Na hradě Pražském 1530, 26. ledna (f. 154 a).

Službu svú vzkazujem, vzáctné opatrnosti páni přátelé naši milí! Jakž jsme s vozuov sedli dnes, přijevše na hrad Pražský, hned jsou nás rozličné noviny a řeči došly, které v městech Pražských o králi JMti se rozprávějí zjevně některé, aby JMKskú studily mezi poddanými JMti, o rozličných berních a žádostech rozprávějíce, čeho by JMKská ráčil žádati na stavích tohoto královstvie, i lidu sedlského v tom nepominuvše: ježto vy víte, kteříž jste poslové byli, že jest JMKská žádných berní na stavích žádati neráčil, ani žádných šacuňkuov, ani žádné míry ukládání, než což jest JMKská předkládati ráčil, že by lépe se bylo něco odvážiti k obraně proti Turkuom, nežli s tím se vším, (čehož pán Buoh rač zachovati), zahubeni a Turku podmaněni býti, jakož vás pak těch, kdož jste poslové byli, tajno není.

Protož dle dobrého přátelství nezdálo se nám toho před vámi mlčením pominúti, než nám se zdá za slušné, aby takové věci v městech Pražských zastaveny byly i poslem městckým provolány, aby takových nepravých novin a řečí přestali a jim víry nedávali a mezi sebú jich neroznášeli, neb víte, že pravda není. Nebo kdyby to skrze vás mlčením pominuto bylo, snad by se toho někdo domýšleti mohl, že se to s volí vaší děje, (čemuž my nikterakž nevěříme). A snad kdyby JKMti takové věci došly, mohl by také JMKská skrze to nějaké obtížení vzíti, čemuž bychom my neradi byli. A protož nezdálo se jest nám toho před vámi z dobrého přátelství zatajiti. Dán na hradě Pražském, v středu po obrácení sv. Pavla na víru, léta ɔc XXX°.

Zdislav Berka z Dubé a z Lipého na Zákupí, najvyšší sudí královstvie Českého a Horního markrabstvie Lužického fojt, Radslav Beřkovský z Šebířova a na Liběchově, najvyšší písař královstvie Českého ɔc.

Pražanuom všech tří měst v tato slova psáno.

129.

Radslav Beřkovský Pražanům všech tří měst: aby za pobytu králova v Praze vystřehli se drahoty věcí potřebných k živobytí.

Na hradě Pražském 1530, 28. ledna (f. 154 b).

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni přátelé moji milí! Vězte, že z poručení krále JMti, pána mého milostivého, učinil jsem psaní pánuom Novo-

městckým i pánuom Menšího města Pražského, aby ty věci tak opatrovali v městech svých, aby, poněvadž JMKské příjezd ve čtyřech neb v pěti dnech najdále jsem na hrad Pražský jest*), i také brzký sněm, aby žádných drahot v městech Pražských nebylo. A tolikéž jest mi to i vám od JMKské poručeno oznámiti. A protož z JMKské poručení vás napomínám, abyšte to tak opatřili, aby žádní dobytkové ani jiné věci potřebné z města vašeho a zvláště ven z země prodávány nebyly, a drahota ode všech cechuov aby obmajšlena nebyla, neb taková věc jest i se škodú obci vaší a zvláště chudých. Jakož jest slyšeti, že by někteří kupci na to očekávali při tomto jarmarku, chtíce dobytky a koně, od vás nakoupíc, ven z země hnáti i jiné věci potřebné, a skrze to že v tomto královstvie i v městech vašich mohl nedostatek býti [sic]; kdež nepochybuji, že toto mé oznámení vědúce na místě JMKské, že se tak, jakž vám píši, zachováte. Odpovědi žádám na toto mé psaní, jak se při tom zachovati chcete, abych JMKské věděl co oznámiti. Datum in arce Pragensi, f. VI. post conversionem s. Pauli anno Domini 1530.

Radslav Beřkovský z Šebířova a na Liběchově,
najvyšší písař královstvie Českého ɔc.

Pražanuom všech tří měst psáno v tato slova.

*) Král přijel do Prahy již 1. února.

(Fol. 21 b). Léta Páně M°V^CXXX° za spravování pana Jana z Wartumberka ɔc, pana Vojtěcha z Pernšteina ɔc, pana Radslava Beřkovského ɔc, a pana Wolfarta Planknara.)*

*) Totéž záhlaví také na fol. 85b, 110a i 155a.

130.

Stavové na sněmě shromáždění Jiřímu markrabí Brandenburskému: ve příčině knížetstvie Opolského a Ratibořského.

Na hradě Pražském 1530, 6. dubna (f. 21 b).

Osvícené kníže, pane, pane ɔc! Supplikací, které jsme JMKské, pánu našemu milostivému, dodali, bezpochyby že jest VMti dodána, neb jsme za to krále JMt prosili, aby dána byla posluom VMti. Kteréž jste VMt bezpochyby vyrozuoměti ráčili, čeho jest a jaká žádost naše na JMKské, pánu našem milostivém. V kterézto supplikací také to jsme dostavili, že na poselstvie VMti sami odpověď dáti chceme, tím neprodlévajíc ɔc. Pak tuto VMti odpověď na místě stavuov královstvie tohoto dáváme.

Předkem, že se k tomu stavové tohoto královstvie znají, že sou JKMti prosili i napomínali, čehož i podnes nepřestávají činiti, aby obdarování VMti, kteréž máte na knížetství Opolské a Ratiborské, neráčil tvrditi ke škodě této koruně spravedlivosti a vejsad, kteréž na to má, poněvadž my se k řádnému slyšení voláme, i také k rozeznání o to s VMtí, tu kdež taková věc k slyšení přísluší a náleží, ne před strannými

132.

Pražanům Staroměstským: aby vdově kovářce ublíženo nebylo.

Na hradě Pražském 1530, 19. dubna (f. 155 a).

Službu svú vzkazujem, vzácné opatrnosti páni Pražané, přátelé naši milí! Vězte, že král JMt, pán náš milostivý, ráčil nám tuto supplikací dáti a při tom poručiti, abychom vám ji poslali a to vám poručili, abyšte v tu věc s pilností nahlédli a tý vdově kovářce, který se ta věc dotýče, aby nic mimo spravedlivost ublíženo nebylo. Kdež my o tom nepochybujem, než že vy, znajíce v tom poručení a vuoli krále JMti, v to s pilností nahlédnúce, k stranám oběma spravedlivě se zachováte. Dán na hradě Pražském, v úterý po slavném hodu Vzkříšení pána Krysta, léta ꝯc XXX°.

Jan z Wartumberka ꝯc, Vojtěch z Pernšteina ꝯc, Radslav Beřkovský ꝯc, Wolfart Planknar ꝯc.

Vzáctné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského, přáteluom našim milým.

133.

Adamovi ze Šternberka: aby nových břemen poddaným svým neukládal.

Na hradě Pražském 1530, 20. dubna (f. 22 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Oznamujem vám, že jsou na nás vznesli v některém počtu přátelé poddaných vašich, kterých jste v držení, městečka Vladislavic a vsí těchto: Krusličan,*) Ouročnice, Ouroční Lhoty, Bukovské Lhoty, Žabovřesk a Zbožnice, kterak vy v novú některú věc je potahujete a těžkost jim činíte, mimo jich svobody a povinnost, kterýchžto svobod my jsme přípisy viděli; a to v tom jedno, aby vám povozby činili, druhé ponúcky, třetí zápověď v prodaji dobytku, též i dříví nějaké že jest jim posekáno na Višňovém, jejich vlastním, a jiné některé obtížnosti že se na ně vzkládají, mimo ten plat, kterýž toliko a nic více, podle znění těch výsad, platiti mají. Při tom oznamujíce, že by to do komory pánuom radám oznámiti chtěli: ješto by tudy snad vám je z rukou vyníti mohli, podle týchž jejich obdarování!

Kdež my chtíce dle dobrého přátelstvie tu věc předjíti, proto vám to oznamujem a žádáme, jsou-li ty tak věci, jakož jsme spraveni, že vy na ty lidi toho přičiněti ani vzkládati nebudete, čehož jsou prvé nikda nečinili, ani tím byli povinni, než je při tom zuostavíte, k čemuž mají spravedlivost. Neb obáváme se, kdyby to přišlo a přijde-li u vědomost komoře, že byšte snad mohli i o ty lidi a o ten plat přijíti. Kdež malú věcí příčiny k větší věci a vám k nebezpečnému že nedáte, vě-

češích oznámili, aby se každý věděl tím spraviti. Dán na hradě Pražském, v středu po hodu slavném božího vzkříšení, léta páně M°V^C^XXX°.

Jan z Wartumberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Pražanům všech tří měst psáno v tato slova.

*) Bartoš Písař str. 319; Paměti o bouři pražské r. 1524, str. 41.

135.

Beatrici z Kolovrat: aby propustila z vězení své poddané.

B. m. 1530, 21. dubna (f. 23 b).

Službu svú vzkazujem, urozená paní, paní přítelkyně naše milá! Vězte, že jest na nás opět vznešeno, kderak byšte vy lidi z Radoušova a snad z jiných vesnic, kteréž od jednoho spolu s nimi záduší jsú, proto že sú se k králi JMti o své potřeby utekli, do těžkého vězení vzali a na zámky jiné rozdali do vazeb, žádajíce nás v takové těžkosti za opatření, nébrž i pan prokurator krále JMti o též nám píše a na JKMti místě nás napomíná, abychom jich v takové těžkosti neopúštěli, podle úřadu našeho hajtmanského, nébrž i přípis listu, co vám král JMt o takovou věc psáti jest ráčil, nám jest poslal. Však my proto, takovú věc váživše u sebe, jim jsme poručili a rozkázali, k čemuž sú se přiznávali předešlým pánuom, že jsú povinni učiniti, aby vám týž činili. Pakli tomu přiznání odpírají, o kterémž jest nám najvyšší pan sudí zprávu ráčil dáti, aby to provedli, že sú toho nečinili ꝛc.

I protož my vás žádáme a na místě krále JMti a z úřadu našeho přikazujem, abyšte vy týž lidi hned propustili z toho vězení a na slušné rukojmě je dali. Neb jest jistá věc, kdyby se to krále JMti doneslo, proč jste je dali vsázeti, že jsú se k JMKské utekli, tak jakž oni nás spravují, že by to JMKské nemálo proti mysli bylo. A protož již to znajíce, tak se zachovajte, jakž vám píšem, ač se chcete větších těžkostí a škod uvarovati, kterýchž bychom my vám nepřáli. Tím se račte spraviti. Dat. f. V. post Pascha, anno 1530.

Jan z Wartumberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, paní přítelkyni naší milé.

136.

Albrechtovi Kyšperskému z Vřesovic: aby vězně z Příbrami do Berouna přivezené na Kř[illegible] klátě vězením opatřil.

Na hradě Pražském 1530, 21. dubna (f. 156 a).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko příteli milý! Věz, že jsou nějací v[illegible] pilní přineseni z Příbramě do Berouna; protožť o tom poroučíme, aby po [illegible]

139.

Knížeti Jiřímu Saskému: že k Eustachiovi z fortny právem útrpným přistoupeno nebude.

Na hradě Pražském 1530, 25. dubna (f. 23 b).

Osvícené a milostivé kníže! Služby své VKMti napřed vzkazujem, přejíce VMKcí zdraví a všeho dobrého. Milostivé kníže! Jakož jste nám psáti ráčili, co se Eustachyusa z fortny, kterýž na Krupce u vězení sedí, dotýče ꝛc, ztahujíce se na to, kdyžby hrabata z Onhaltu JMt nám o to psáti a vo něho se přimlouvati ráčili, abychom na přímluvu JMtí a tudíž i VMti pomníce, na toho mládence právem utrpným pospiešiti nedopouštěli. I račte VMKcí věděti, že nám od pánuov hrabat z Onhaltu JMtí žádné jest psaní nepřišlo. A kdyžkoli nám o to psáti ráčí, chceme se na přímluvu VMti i JMtí pánuov hrabat ve všem slušně zachovati a do též chvíle k témuž mládenci právem útrpným přistúpiti nedopustíme. Neb v tom i v jiným, pokudž bychom slušně učiniti mohli, VMKcí k vuoli všeckno učiniti rádi chceme, jako povolní VKMti služebníci. Dán na hradě Pražském, v pondělí den sv. Marka evang. bož., léta božího M°V^C^XXX°.

Jan z Wartumberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Osvícenému a vysoce urozenému knížeti a pánu, panu Jiřímu, knížeti Saskému, lantkrabí Durynskému a markrabí Míšenskému ꝛc, pánu nám milostivě přízanivému.

140.

Do kraje Litoměřického (nepochybně do všech krajů), že soud hejtmanský 27. května zasedne.

Na hradě Pražském 1530, 25. dubna (f. 85 a).

Jan z Wartumberka a na Zvířeticích ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, a Wolfart Planknar ꝛc urozeným pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom, urozeným vladykám, moudrým a opatrným městuom kraje Litoměřického i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přáteluom našim milým, služby své vzkazujem. Při tom VMtem a vám všem na vědomí dáváme, že soud hejtmanský držeti chceme z poručení JKMti ten pátek po Nanebevstoupení Krista Pána nejprv příští [27. května]. Protož to VMt a vy všichni znajíce a o tom vědúce, kteříž při tom soudu činiti máte, že se k tomu dni svrchupsanému najíti dáte a najdete, abyšte žádný z VMtí a vás potom, ktož činiti před týmž soudem máte, ke škodám a k těžkostem, kteréž by skrze takové vaše k témuž soudu nestání přijíti mohly, nepřišly. Protož to vědúce, tím se spravte. Dán na hradě Pražském, v pondělí den sv. Marka evang. bož., léta páně M°V^C^XXX°.

141.

ěti krajů: Litoměřického, Žateckého, Boleslavského, Plzenského a Slanského o sjezdu v Mostě k narovnání různic s poddanými Saskými.

Na hradě Pražském 1530, 25. dubna (f. 85 b).

Jan z Wartmberka a na Zvířeticích, najvyšší purkrabie Pražský, Vojtěch z Pern- a a na Pardubicích, najvyšší hofmistr království Českého, Radslav Beřkovský ířova a na Liběchově, najvyšší písař království Českého, Wolfart Planknar z Kynš- ı, podkomoří království Českého, krále JMti a téhož královstvie hajtmané ɔc, ným pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom, urozeným vladykám, rým a opatrným městuom kraje Litoměřického i jiným všem obyvateluom téhož , pánuom a přáteluom našim milým! Na vědomí VMtem a vám dáváme, že JMt, pán náš milostivý, před časem nedávno minulým s osvícenými a vysoce ními knížaty a pány pány, panem Hanušem korfirštem, svaté říše Římské arci- álkem, a panem Jiřím, knížaty Saskými, lantkrabí Durynskými a markrabí Mí- ými ɔc, co se těch ruoznic a nesnází dotýče, které jsú mezi poddanými JKMti álovství Českého a JMKcí s obú stran znikly, jednati a na tom zuostati jest tak a na ten zpuosob, aby JMKská některé kommissaře své z tohoto království ého ten pondělí po sv. Bartoloměji najprvé příští [29. srpna] do města Mostu ti, a též také JMKcí posly a kommissaře své k témuž dni s plnou mocí k jednání rání vyslati a zříditi ráčí. Kteřížto kommissaři mezi stranami, je slyšíce, přátelsky ti a smlúvati mají; pakli by některých smluviti a srovnati nemohli, tehdy od týchž nissařuov oznámeno stranám bude, kterak ku právu přistúpiti a svědomí ku potřebě jednati a k spravedlivému a spěšnému konci přijíti mají.

Protož VMtem a vám na místě krále JMti a z poručení JKMti oznamujem, koli s poddanými knížat Saských oč činiti máte, abyšte obtížnosti své řádně se- a do kanceláře saské tu, kdež ti jistí, s kterýmiž činiti máte, bytem jsú, totižto máte s poddanými korfiršta JMti činiti, tehdy na dvuor a do JMti kanceláří y a obtížení své spíšíc, a kteří s poddanými knížete Jiřího JMti, tehdy do kan- i Dražanské [sic], poslali. Neb týž také poddaní knížat Saských učiniti a své nosti radám zřízeným krále JMti komory v království Českém na hrad Pražský mé oznámiti a poslati mají. A to aby se tak vykonalo mezi tímto časem a sv. em najprvé příštím. Neb když se to stane, tehdy rady komory krále JMti s ra- i JMtí knížecími, rozvážíce takové všecky potřeby a obtížnosti, dále vám všem lnomu každému oznámí, kdy a k kterému dni o svou věc před JMtí kommisaři máte.

Také i toto jest svoleno a zavříno, aby JKMt dva z kommisařuov svých Kcí také dva na meze na den Panny Marie na nebe vzetí najprvé příští [15. srpna] achimstalu a potom na ta místa, o kteráž ruoznice jsou, vypraviti ráčí, a tu

když se sjedou, aby všecky věci zřetedlně a očitě vyhledali a potom jistou a duostatečnou správu jim pánuom kommisařuom tu v Mostě aby dali, a tak aby se tomu všemu podle srovnání a zuostání, mezi králem JMtí a knížaty Saskými JMtmi a JMtí poddanými s obú stran učiněných, dosti stalo a žádné straně aby se v tom nic neukrátilo ani ublížilo. Kdež o vás nepochybujem, znajíce v tom vuoli JKMti býti, že se v tom tak, jakž vám píšem, zachováte a tím se spravíte. Dán na hradě Pražském, v pondělí den sv. Marka evang. buož., léta páně tisícého pětistého třicátého.

Tento list psán jest do pěti krajuov v tato slova: v Litoměřický, Žatecký, Boleslavský, Plzeňský, Slánský.

142.

Janovi Sezimovi z Ústí: opětně o žida Izáka, poddaného jeho.

Na hradě Pražském 1530, 28. dubna (f. 24 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Psaní vašemu, co se Izáka žida a nějakého stavuňku dotýče, kterýžto stavuňk týž žid pod obesláním učinil ɔc, tomu sme vyrozuměli. A poněvadž o to mezi opatrnými purkmistrem a konšely města Roudnice a týmž židem obeslání se jest stalo, a soud hajtmanský ten pátek po na nebe vstoupení pána Krysta najprvé příští [27. května] držeti se má: protož vám z úřadu našeho porúčíme, abyšte Izáka žida, poddaného svého, k tomu jměli, aby takových stavuňkuov všech nechal. Neb jsme o to panu Petrovi Brocenskému z Sulevic též psaní učinili a poručili, aby žádného až do té pře vykonání nestavoval. A my, když ta pře přijde, chcem se v tom k jedné každé straně spravedlivě zachovati. Dán na hradě Pražským, ve čtvrtek po sv. Marku evangelistu buožím, léta ɔc XXX°. Jan z Wartmberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Janovi Sezimovi z Austí a na Austí, dědičnému kraječi království Českého, pánu a příteli našemu milému.

143.

Petrovi Brocenskému z Sulevic: v téže záležitosti.

Na hradě Pražském 1530, 28. dubna (f. 110 a).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný příteli náš milý! Jakož jsou se nějaký stavuňky od Izáka žida v Oustí pod obesláním staly, kdež sobě to purkmistr a konšelé města Roudnice znamenitě obtěžují: i vězte, že jsme o to panu Janovi Sezimovi z Oustí ɔc psali, aby žida svého k tomu jměl a žádných stavuňkuov jemu nedopustil. Neb poněvadž obeslání o to se jest stalo, a soud hajtmanský ten pátek po božím na nebe vstoupení najprv příští [27. května] držeti se má, protož vám z úřadu našeho porúčíme, abyšte též také všech stavuňkuov zanechali, až do té

zi nimi vykonání. Neb my, když ta pře před nás k slyšení přijde, v tom se k jedné ;dé straně spravedlivě zachováme. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. ırku evang. buož., léta ɔc XXX°.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Petrovi Brocenskému z Sulevic a na N., příteli emu milému.

144.

Pražanům Staroměstským: o dva židy, dlužníky Beneše Roha z Vlkanova.

Na hradě Pražském 1530, 1. května (f. 157 a).

Službu svú vzkazujem, slovutné a vzáctné poctivosti, páni přátelé naši milí! :ož jste nám psali o Beneše Roha z Vlkanova, spoluradního vašeho, správu dáíce, kterak Markvart Mokl a Eliáš švagr jeho, židé, zapsavše se jemu zápisem egistrách kanceláři vaší v padesáti kopách groších českých a jmajíce témuž Beovi na sv. Jiří již minulý vyplniti, aneb se do vězení na rathúz pro tejž dluh taviti, toho že jsou neučinili, ale že se na zámku Pražském ukrývají, nás žádajíce, chom vám ty židy vydali aneb je na zámku do vězení dali ɔc.

I vězte, že jsme psaní vaše panu Delfínovi Haugvicovi, hajtmanu hradu Pražho, ukázali; i dal jest nám tu odpověď, že jednoho z židuov napřed jmenovaných ámku vídá, jestliže pak chce kto téhož žida před ním z čeho viniti, že on od ıo chce spravedlivě učiniti. I zdálo by se nám, aby on Beneš Roh takové věci nadepsaného pana Delfína hleděl, a jestliže by pak potom čeho dále na nás hledal nám bylo náležité, v tom bychom se chtěli k jednomu každému spravedlivě zaovati. Dán na hradě Pražském, v neděli den sv. Jakuba a Filipa apošt. bož., léta XXX°. Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Slovutné a vzátcné poctivosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského, řáteluom našim milým.

145.

ýmž: aby Johanně vdově z Kutné Hory poskytli něčeho z dědictví po Tomášovi její příbuzném, kterýž v Praze zemřel.

Na hradě Pražském 1530, 2. května (f. 157 b).

Službu svú vzkazujem, slovutné a vzáctné poctivosti, páni přátelé naši milí! ıamujem vám, kterak Johanna, vdova od Hory Kutny, podala jest supplikací králi i, v níž JKMti oznamuje, kterak nějaký Thomáš, syn sestry její, umřel jest 'aze, žádných dědicuov po sobě neostaviv, po kterémž jest nemalý statek poal; a správu tu dávajíc, že by týž statek právem krevního přátelství na ni měl

připadnúti ɔc, jakož tomu šíře z té supplikací, kteréž vám přípis posíláme, vyr umíte, nás v tom k vám žádající za přímluvu.

I protož my na místě JMKské za ni se k vám přimlúváme, poněvadž j žena chudá a přítelkyně krevní nadepsaného Thomáše, jakž nás spravuje, že jí něja díl z toho statku z milosti své vydáte, aby ona v tom naší přímluvy užiti moh Dán na hradě Pražským, v pondělí den sv. Zigmunda, léta ɔc XXX°.

Jan z Wartmberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Slovutné a vzáctné poctivosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražskéh přáteluom našim milým.

146.

Wolfovi Dobrohostovi z Ronšperka: aby se ujistil Jiříkem Drábem poddaným svým.

Na hradě Pražském 1530, 5. května (f. 25 a).

S. s. vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Vězte, že jest n nás vznesl skrze supplikací urozený pán, pan Jan z Rabšteina a na Hostouni, kteral teď nyní tímto časem nedávno minulým utracen jest nějaký mordýř z Hostoun jmenem Jan syn Šimanuov Bebtuov, kterýžto na svém trápení vyznal jest na něja-kého Jiříka, příjmí Drába, člověka vašeho, tak, že tejž Jiřík Dráb toho Jana mor-déře jest fedroval, a po učinění toho mordu k němu že jest přišel a se s ním spol a s jinými o vzatek, který se při tom mordu stal, bitoval, a že tejž pan Jan z Rab-šteina toho na vás žádal, abyšte se týmž Jiříkem Drábem jakožto psancem nevyve-deným a fedrovníkem ujistíce, naň právo útrpné pustili, a vy že jste toho učinit nechtěli, jakož o tom šíře z supplikací té, kteréž přípis vám posíláme, vyrozuomíte nás v tom žádaje za opatření.

I protož my vám na místě krále JMti poroučejíce přikazujem, abyšte v najprv tím Jiříkem Drábem dostatečně se vazbú ujistili a jemu naň právo pustili Pakli vy toho jaký slušný a vědomý odpor jmíti chcete, tehdy nám to psaním svým beze všeho prodlévánie oznamte; však se jím tak, jakž píšem, aby ujíti nemohl, dobře ujistíte. A my takové věci vyrozumějíce, dále vám oznámíme, čím se budete míti spraviti. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Kříži nalezení, léta ɔc XXX°.

Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Wolfovi Dobrohostovi z Ronsperku a na Tejně, *pánu a příteli* **našemu milému.**

147.

Jan z Wartenberka, Radslav Beřkovský a Wolfart Planknar poslům ke sjezdu Vratislavskému: aby ve Vratislavi vyřídili také rozepři Heřmana Šumburka s Vratislavskými.

Na hradě Pražském 1530, 7. května (f. 24 b).

S. s. vzkazujem, urození páni páni, přátelé naši milí! Oznamujem vám, že jest na nás skrze suplikací vznesl urozenej pán, pan Heřman Šumburk z Šumburka, kterak by ještě ten dluh, který se praví u Vratislavskejch míti, jemu dán a zaplacen býti nejměl, nás žádaje, abychom vám o něho psaní učinili, abyšte při tomto sjezdu, kterýž se v Vratislavi nyní drží, o něho také a o jeho dluh jednali ɔc, jakož tomu všemu šíře z suplikací jeho i také z psaní osvíceného knížete Karla ɔc JMti, kteréhož vám přípis posíláme, vyrozomíte. I žádámeť vás, že jej pana Šumburka v paměti majíce a mezi jiným jednáním o něho také mluviti i jednati budete, tak aby on k své spravedlivosti bez dalších odtahuov přijíti mohl, aby skrze to obyvatelé země Slezské potomně nějakých těžkostí, čehož bychme jim nepřáli, nenesli. Dán na hradě Pražském, v sobotu před sv. Stanislavem, léta páně M°V^C^XXX°.

Jan z Wartmberka ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozeným pánóm pánóm, panu Vojtěchovi z Perštaina a na Pardubicích ɔc, panu Hanušovi Pflugovi z Rabštaina ɔc, pánóm a přátelóm našim milým.

148.

Hejtmani zemští Albrechtovi (Janovi?) z Waldšteina: aby zaplatil dluh Ondřeji Šmelcarovi z Perna.

Na hradě Pražském 1530, 7. května (f. 24 b).

S. s. vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Vězte, že jest nám osvícený kníže Hanuš Saský psaní učinil, přimlouvaje se za poddaného svého Ondřeje Šmelcara z Perna, kterémužto Šmelcarovi, tak jakž nás spravuje, padesáte a pět zlatých rejnských že byšte povinnovati býti měli podle zápisu svého, kterýž ste témuž Šmelcarovi na se dosti tuhej a znamenitej udělali, kdež vám tejž zápis spolu s listem knížecím i také suplikací Šmelcarovu teď posíláme. Protož vás z úřadu našeho napomínáme, což byšte koli jmenovanému Šmelcarovi spravedlivě podle zápisu svého povinovati byli, abyšte, s ním se o to srovnajíc, jemu zaplatili, aby skrze to nějakých ruoznic a nesnází i škod obyvateluom tohoto královstvie od poddaných knížete JMti se nestalo. Pakli byšte jaký slušný a spravedlivý proti tomu odpor s dobrým gruntem měli, to nám psaním svým oznámiti nemeškajte, abychom my JMKcí dokonalou o tom správu a odpověď dáti mohli. Dán na hradě Pražském, v sobotu před sv. Stanislavem, léta ɔc XXX°.

Jan z Wartmberka ɔc, Vojtěch z Pernštaina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Uroz. pánu, panu Albrechtovi*) z Waldštaina a na Oujezdě, pánu a příteli našemu milému.

*) Snad *Janovi.*

149.

Do kraje Prachenského: aby obyvatelé pomáhali mužům k nim vyslaným chytati lotry a zhoubce zemské.

Na hradě Pražském 1530, 7. května (f. 86 a).

Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc, hajtmané. Urozeným pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom, urozeným vladykám, moudrým a opatrným měštuom kraje Prachenského i jiným všem obyvateluom téhož kraje Prachenského, pánuom a přáteluom našim milým služby své vzkazujem. Při tom vám oznamujem, že jest nás správa jistá došla, kterak by v kraji vašem Prachenském lotři a zhoubce zemští a někteří zlí a vejtržní lidé zbierati se měli ke škodě JMKské i všem obyvateluom královstvie Českého. I nechtějíce takového neřádu, kterýž by k budúcímu zlému býti jměl, trpěti a dopouštěti, k vám vysíláme s mocí plnú a listem tímto ukazatele listu tohoto a jemu poroučejíce, tak aby on, kdež by věděl takové lidi nepořádné napřed jmenované, aneb jemu od obyvateluov kraje toho ukázáni byli, svobodně jímati a do vězení dávati mohl.

I protož vám všem z úřadu našeho poroučejíce přikazujem, kdež by se koli nadepsaný puovod k vám zahodil a o takových zločinských a lidech nepořádných zvěděl a o nich se uptal a je jímati chtěl, abyšte jemu radni a pomocni, v čem by koli vás potřeboval, byli, a k němu že se v potřebách takových krále JMti i tohoto královstvie zachováte a jemu toho všeho, cožkolivěk jmenem naším v té potřebě nahoře psané na vás žádati bude, věřiti budete; neb to dobře znáti muožete, když se tak zachováte, že JKMti napřed zvláštní libost učiníte a svou povinnost zachováte. Pakli by se v tom jaké obmeškání vámi stalo, muožte to znáti, jak by o to k vám mohlo hledíno býti a v jakú byšte pokutu upadli, kteréž bychom vám nepřáli. Ale my jiné víry do vás nejsme, než že vy se podle tohoto psaní našeho a zřízení zemského tak zachováte. Dán na hradě Pražském, v sobotu před sv. Stanislavem, léta ɔc XXX°.

Tyto listy dva do kraje Prachenského psány sou v tato slova.

150.

Vilémovi Přechovi a Petrovi Malovcovi: jak mají zatýkati a trestati lotry v kraji Prachen

Na hradě Pražském 1530, 7. května (f. 110 b).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný příteli náš milý! Jakož jste vznesli, kterak by v kraji Prachenském mnozí lotři a zhoubci zemští a něk a vejtržní lidé zbierati se měli, ke škodě JMKské i všem obyvateluom krá Českého, toho žádajíce, abychom vám listy mocní a věřicí od úřadu našeho abyšte svobodně takové lidi neřádné jímati a ku právu dávati mohli v t

Prachenském: i protož my takové listy mocní a věřicí vám posíláme, na takový zpuosob vám poroučejíce, abyšte vy takové lidi vejtržné jímali a do vězení dávali, a kteříž by zjevní lotři a loupežníci a psanci byli, k nim právem přistupovali a podle jich zásluhy je trestali. Než jestliže byšte které z domnění nějaké podezřelosti vyzdvihli, ješto by při nich tak zjevného a skutečného lotrovství nalezeno nebylo, na nás vznesete; a my takové věci vyrozuomějíce, pokadž toho potřebu poznáme, vám o tom psaním svým, jakž byšte se v tom zachovati a spraviti jměli, oznámíme. Dán na hradě Pražském, v sobotu před sv. Stanislavem, léta ɔc XXX°.

Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému a statečnému rytíři panu Vilémovi Přechovi z Čestic a na Česticích, a urozenému vladyce panu Petrovi Malovcovi z Chejnova a na Wintmberce ɔc, v jednostejná oběma psáno.

151.

Jan z Wartenberka, Radslav Beřkovský a Wolfart Planknar Vojtěchovi z Pernšteina: o odpopovědníka Václava Šárovce.

Na hradě Pražském 1530, 9. května (f. 25 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Psaní, kteréž nám o Václava Šárovce činíte, žádajíce, abychom KMt i vás v tom opatřili, aby on Šárovec z toho vězení neušel, a tam aby bylo vysláno a k němu zachováno, jakž na takového sluší, tak jak jest se mělo podle poručení krále JMti na hradě Pražském k němu zachováno býti ɔc, tomu sme vyrozuoměli. I toto vám oznamujem, že jsme toho podle psaní a žádostí vaší neobmeškali, a nemohúce jinak na pospěch toho opatřiti, slyšíce, že tejž Šárovec na nějakým zámku Borcstenštejně*) prost chodí, a obávajíce se, aby z tak lehkého vězení neušel, učinili jsme psaní knížeti Hanušovi JMti, synu knížete Jiřího, kterýž nyní na místě otce svého spravuje, a statečnému Kašparovi z Šumburku na zámek Borcstenštein tu, kdež Šárovec u vězení jest, žádajíce na místě JMKské, poněvadž JMti na tom i zemi České nemálo záleží, do dalšího JMKské s knížetem JMtí srovnání, aby byl vězením dostatečně opatřen tak, aby z vězení neušel.

Než bychom tam vysélati měli bez přítomnosti vaší, toho se nám učiniti nezdálo z té příčiny, že správu máme, že právo v zemi Míšenské od našeho jest rozdílné. Neb podle práva našeho takový odpovědník hrdlo ztratiti má, ale u nich žádný pro odpověď hrdla neztratí, aniž naň také bez soudu osazení právo by puštěno bylo. K tomu také ani toho, čím bychme na něho odpověď provedli, pohotově nemáme. I protož zdálo se nám, abychom toho v té míře, jakž vám píšem, do dalšího krále JMti poručení a navrácení vašeho zanechali. Dán na hradě Pražském, v pondělí po sv. Stanislavu, léta ɔc XXX°.

Jan z Wartumberka ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Uroz. pánu, panu Vojtěchovi z Pernšteina a na Pardubicích, najvyššímu hofmistru království Českého, krále JMti a téhož království hajtmanu, pánu a příteli našemu milému.

*) Purschenstein. — K tomuto i ostatním dopisům Šárovce se týkajícím viz článek *F. Tadrův*, Václav starší Šárovec ze Šárova v Č. Č. M. 1888.

152.

Hejtmaní zemští Janovi Krušinovi z Lichtenburka: aby Trutnovští poddaným Adama Zilvara v živnostech nepřekáželi.

Na hradě Pražském 1530, 10. května (f. 26 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Oznamujem vám, že jest nám ukázal psaní od krále JMti urozený vladyka Adam Zylvar z Pilníkova, kteréž jemu JKMt učiniti ráčil, na vyžádání měšťan Trutnovských, kterak by jeho poddaní v pivu vaření i také v jiných živnostech zachovati se měli. A podle toho tejž Adam Zylvar před námi tuto správu jest učinil, že statek má svobodný a dědičný, žádaje, aby na něčí správu něčemu, což by bylo jemu i jeho poddaným proti jich spravedlivosti, místo dáno nebylo; při tom se podávaje, chce-li jeho kto z čeho právem viniti tu, kdež náleží, anebo i před námi, že státi i práv býti každému chce.

My pak slyšíce jeho správu i takové podání, vám na místě krále JMti poroučejíce přikazujem, abyšte vy aneb Trutnovští, měšťané vaši, bez jeho Adama obvinění a dalšího rozvážení tu, kdež by ta věc náležela, proti němu i jeho poddaným nic svévolně před se nebrali a jemu ani poddaným jeho v ničemž nepřekáželi. Však chcete-li jeho z čeho viniti, poněvadž jest jeho ku právu podání, i také před nás, to se vám ani jim Trutnovským měšťanuom nezavírá, ale toho každý svobodu jmíti bude. Dán na hradě Pražském, v úterý po sv. Stanislavu, léta páně M°V^C^XXX.

Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Janovi Grušinovi z Lichtumburka ɔc, hajtmanu manstvie kraje Trutnovského, pánu a příteli mému milému.

153.

Jan z Wartenberka, Radslav Beřkovský a Wolfart Planknar Janovi Sezimovi z Ústí a Jaroslavu Brozenskému: aby vyšetřili spor mezi Fridrichem Zolhausem a poddanými jeho Huntiřovskými.

Na hradě Pražském 1530, 11. května (f. 26 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane pane, příteli náš milý! Vězte, že sou před námi lidé ze vsi Gundursdorfu*) ten pátek před sv. Stanislavem nyní minulým na hradě Pražském stáli, a na nás vznesli nějaká obtížení svá, kteréž jim pan Frydrych Zelhaus proti vejsadám jich činí; a týž Frydrych k témuž dni jsa obeslán, i nestál

ani žádného na místě svém s plnú mocí jest nevyslal, než toliko na správu. Kdež my rozvažujíce tu při, takový jsme o to nález učinili, aby strany oboje před námi zase na hradě Pražském ten pondělí po božím vstoupení najprvé příští [30. května] stály ɔc, a v tom času že na místě našem osoby v kraji Litoměřickém chme [sic] zříditi, kteréž by je s obú stran obešlíc vyslyšely a ty věci gruntovněji vyrozuoměly, a takovú věc zase sepsanú nám k svrchu jmenovanému dni aby poslaly.

Protož my vás za to přátelsky žádáme, abyšte vy s urozeným a statečným panem Jaroslavem, kterémuž jsme též o to psaní učinili, téhož pana Frydrycha Zelhauza a lidi jeho z Gunduršdorfu před sebe do Litoměřic, aneb tu, kdež by se vám příležité vidělo, obeslali, je s obú stran dostatečně vyslyšeli, a čemuž v té při vyrozuomíte, nám to sepsáno, též i radu a zdání vaše, což by se vám při té věci za spravedlivé vidělo a zdálo, bez meškání poslali. Pakli by on Frydrych na vaše obeslání státi se zbraňoval, aneb co jiného v tom proti týmž lidem ku překážce té věci před se vzíti chtěl, to abyšte nám hned též psaním svým oznámili, a my abychom věděli, kterak se v té věci zachovati. Dán na hradě Pražském, v středu po sv. Stanislavu, léta páně M°V^C^XXX°.

Jan z Wartumberka ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Janovi Sezimovi z Oustí a na Oustí, dědičnému kraječi království Českého, pánu a příteli našemu milému, a panu Jaroslavovi Brozenskému v též slova.

*) Nynější *Huntířov* (Güntherdorf) Pal. Pop. str. 66.

154.

Hejtmani zemští hejtmanům do Slez a na Moravu: aby podali zprávu, zdaž Turci jsou v Uhrách a chtějí na Moravu a do Slez vtrhnouti

Na hradě Pražském 1530, 11. května (f. 27 b).

Osvícené kníže a pane, pane nám příznivý! Služby naše VKMti napřed vzkazujem, přejíce VMKcí zdraví i jiného všeho dobrého. VMti oznamujem, že jest nás správa došla, kterak by znamenitý počet lidu Tureckýho v nedávním času do království Uherského přitáhnúti měl, a ten že by se obrátiti chtěl v znamenitým počtu na markrabství Moravské a knížetstvie Slezské, na země k tomuto královstvie příslušející. I nemohúce my vo takové věci konečné a jisté správy dojíti, protož VMKcí žádáme, jakožto najvyššího hajtmana Dolní Slezí, že nám, pokudž VMKcí o tom vědomé jest, jistou správu napíšete, kterouž bychom se spraviti mohli. I také, jestli byšte VMt potom co, ježto by nám potřebí věděti bylo a k opatření příleželo, zvěděli, že nám to VMKcí oznámiti časně neobmeškáte, neb bychom neradi nic toho obmeškali, což by nám k opatření časnému náleželo. Dán na hradě Pražském, jedenáctý den měsíce máje, leta ɔc XXX°. Jan z Wartumberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Osvícenému knížeti a pánu, panu Karlovi knížeti Minstrberskému, v Slezí Olešnickému a hrabí Gladskému, Dolní Slezí a knížetství Velkého Hlohova najvyššímu hajtmanu, pánu nám příznivému.

Panu Janovi z Peršteina ɔc, panu Janovi Kunovi ɔc, a panu Hynkovi Bruntálskému, všeckněm v jednostejná slova psáno.

155.

Jan z Wartenberka a Wolfart Planknar Wolfovi Dobrohostovi z Ronšperka: opět o Jiříka Drába.

Na hradě Pražském 1530, 12. května (f. 27 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Vězte, že jest nám urozený pán, pan Jan z Rabšteina a na Hostouni psaním svým oznámil, kterak teď nyní času nedávno minulého utracen jest nějaký mordýř z Hostouně, jmenem Jan, syn Šimanuov Bebtuov, kterýžto na svém trápení vyznal jest na nějakého Jiříka příjmí Drába, člověka vašeho, kteréhožto vyznání přípis vám teď posíláme. A poněvadž týž Jan mordýř při přítomnosti purkrabě vašeho a několik jiných osob na tom jest umřel, a potom na druhý den služebníci páně Janovi z Rabšteina práva útrpného tu v Tejně na toho Jiříka Drába jakožto na zjevnýho psance žádali sou, že ouředník váš s konšely Tejnskými k němu sou se jako k psanci nezachovali: protož my z úřadu našeho vám poroučejíce přikazujem, abyšte se na žádosti páně Janova z Rabšteina k témuž Jiříkovi Drábovi jakožto k psanci, tak jakž se v tomto královstvie při jiných popravách jinde dopouští, zachovali. Pakli by jaká vo to mezi vámi rozepře byla, tehdy abyšte téhož Jiříka Drába do Plzně na právo vydali, a tu my purkmistru a konšeluom Plzenským poroučíme, aby se k němu podle práva, jakožto na psance sluší, zachováno bylo. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Stanislavu, léta ɔc XXX°. Jan z Wartumberka ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Wolfovi Dobrohostovi z Ronšperku a na Tejně, pánu a příteli našemu milému.

156.

Bratřím Barochům z Kestřan: aby Johance Oudrazské postoupili statek po jejím otci pozůstalý.

Na hradě Pražském 1530, 16. května (f. 110 b).

Službu svú vzkazujem, urozené vladyky, přátelé milí! Vězte, že jest na nás na místě krále JMti skrze supplikací vznesla urozená vladyka panna Johanka Audrazská z Kestřan, jakožto sirotek JMKské, kterak byšte vy se jí mimo pořad práva nepořádně uvázali v statek její po někdy Ctiborovi Audrazském z Kestřan, otci jejím vlastním, jakožto dědičce pozuostalé, v tvrz Audraz s příslušenstvím i v jiné vesnice a statek též, i v svršky a nábytky, rybníky, po témž někdy Ctiborovi otci jejím vlastním pozuostalý, a toho že byšte jí pustiti a jakožto dědičce postúpiti nechtěli, žádajíce nás . . . . [sic] . . .

Na místě krále JMti i z úřaduov našich napomínáme, poněvadž od JKMti zvláštní poručení o sirotcích máme, abyšte vy témuž sirotku, jakožto dědičce, toho statku jejího svrchu dotčeného, v kterýž jste se jí tak nepořádně, jak ona spravuje, práva k němu žádného ani spravedlivosti nemajíc, uvázali, hned postúpili. Pakli toho jakú slušnú příčinu aneb vajmluvu majte, to nám psaním svým oznamte, a my vyrozuomějíce tomu, pokavadž nám v tom bude dále náležité, toho chcem povážiti, a čím by se jedna každá strana spraviti jměla, oznámiti. Dán na hradě Pražském, v pondělí po sv. Žofii, léta ɔc XXX°. Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozeným vladykám panu Mikulášovi a panu Bohunkovi bratřím Barochům z Kestřan a v Milonicích, přáteluom milým.

157.

Arnoštovi Řepovi z Neveklova: aby Jana Šraku do Prahy do vězení dodal.

Na hradě Pražském 1530, 16. května (f. 111 a).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli náš milý! Věz, že jest na nás vzneseno, kterak nějaký Jan Šraka, syn Vopršalého, lotr a zločinec, vzat jest k tobě do vězení, který jest na lesích Dobřížských s pomocníky svými loupil úředníky lesní Dobřížské, o kteréhož jest tobě Blažek, purkrabie Dobřížský, psaní učinil ɔc. I protož my tobě, na místě krále JMti poroučejíce, přikazujem, aby ty, jakž tebe psaní toto dojde, hned na zajtří toho zločince Jana dostatečně opatřiti a do Starého města Pražského k rathúzu do vězení poslati rozkázal, a jináč toho nečinil, ale tak, jakžť píšem, se zachoval. Dán na hradě Pražském, v pondělí po sv. Žofii, léta páně M°V^{C}XXX°.

Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému vladyce panu Arnoštovi Řepovi z Neveklova ɔc, příteli našemu milému.

158.

Knínským: aby zločince Havránka do Prahy do vězení dodali.

Na hradě Pražském 1530, 17. května (f. 157 b).

Službu svú vzkazujem, opatrní přátelé milí! Vězte, že jest na nás vzneseno, kterak nějaký Havránek, zločinec a lotr, u vás v vězení sedí, který jest na lesích Dobřížských s pomocníky svými loupil úředníky lesní Dobřížské, o kteréhož jest s vámi, abyšte se jím dostatečně ujistili, mluvil Blažek, purkrabie Dobřížský ɔc. I protož my vám .... [doslovně jako v předcházejícím listu] .... Dán na hradě Pražském, v úterý po sv. Žofii, anno 1530. Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Opatrným purkmistru a konšeluom města Knína, přáteluom milým.

159.

Pražanům Novoměstským: aby jejich rychtář ve při s Jiřím Vchynským stál na hradě d 20. května.

Na hradě Pražském 1530, 17. května (f. 158 a).

Službu svú vzkazujem, vzáctné opatrnosti páni přátelé naši milí! Psaní, kter jste nám učinili o urozeného vladyku Jiříka Vchynského ze Vchynic, kterak by o povolav k sobě služebníka, rychtáře vašeho, jej pohlavkoval, i za braň se chytal a jsa od téhož rychtáře slibem zavázán, aby se jemu na rathouze stavěl, až by o to na vás vznesl, že jest svévolně, nejsa z toho slibu propuštěn, odšel, tak jakž t psaní v sobě všecko šíře obsahuje a zavírá, v tom nás žádajíce za opatření.

I páni přátelé milí, vám oznamujem, že jsme od úřadu našeho jemu Jiříkovi Vchynskému psaní učinili, aby on v pátek nejprv příští [20. května] v hodinu XIté před námi na hradě Pražském stál a takové se věci, proč jest to učinil, spravil. I protož to věděúce, také rychtáři svému to oznamte, aby on k tomu dni jmenovanému s žalobú svú i s potřebami svými stál. A my takovú věc mezi nimi vyslyšíce, pokudž nám v tom náležité bude, chcem se k jedné každé straně spravedlivě zachovati. Dán na hradě Pražském, v úterý po sv. p. Žofii, léta páně $M^oV^CXXX^o$.

Jan z Wartumberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Vzáctné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Nového města Pražského, přáteluom našim milým.

160.

Stavům Slezským: aby Majdaleně z Honbic k právu dopomáhali proti Hynkovi Krabici z Weitmile.

Na hradě Pražském 1530, 18. května (f. 86 b).

Jan z Wartmberka ꝛc, Vojtěch z Pernštaina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar z Kynšperku ꝛc, duostojným, osvíceným knížatóm, duchovním i světským, urozeným, statečným, slovutným, opatrným pánóm, rytířóm, vladykám, městóm i jiným všem obyvateluom v knížetství Horních i Dolních Slezí i všem jiným téhož knížetství Slezského, jimž tento list ukázán bude, službu svú vzkazujem. A VMtem a vám oznamujem, že jest na nás vznesla urozená vladyka Magdalena z Honbic, skrze suplikací správu dávajíc, kterak jest nějakou spravedlivost po Viktorinovi Honbickém z Honbic, strajci svém, v knížetství Praudnickém na panství osvíceného knížete Hanuše Vopolského JMti jměla, a že jest k dobejvání té spravedlivosti a nápadu mocného poručníka udělala urozeného vladyku pana Hynka Krabici z Waytmille, jemu pod pečetí svou mocní list davši. Ale on Hynek Krabice dobyvši té spravedlivosti a díla jí náležitého podle smlouvy mezi nimi učiněné, za sebou ji zadržav, jí dáti zanedbává, ale před ní že se ukrývá, žádajíci nás, abychom k VMti a vám psaní učinili

I VMtí a vás všech, přimlouvajíce se za nadepsanou Magdalenu, prosíme, jestliže by častopsaná Magdalena jej Hynka Krabici v knížetství VMtí a vašem kdežkoli na čích gruntích a právě postihla, že jí aneb tomu, kohož by na svém místě s tímto listem poslala, spravedlivosti na témž Hynkovi a práva dopomoci ráčíte a dopomůžete, a my zase VMti a vám i jednomu každému z obyvateluo VMtí a vašich touž měrou, ač by toho potřeba byla, chcem se odplacovati. Dán na hradě Pražském, v středu po sv. panně Žofii, léta páně oc XXX.

[Adressa chybí.]

161.

Jan z Wartenberka Anně z Vonšova a na Kamberce: aby poddaného svého Víta Tvrdočela propustila.

Na hradě Pražském 1530, 18. května (f. 111 b).

S. s. vzkazujem, urozená vladyko, paní přítelkyně naše milá! Vznes jest na nás Vít Tvrdočel, kterak by času předešlého grunt nějaký pod tebou v Kamberce prodal Janovi ševcovi, kteréhož jsi ty přijala tak, žeť jest tejž Jan i člověčenství sliboval, a k tomu že jest tejž Vít Tvrdočel z vůle a z rozkázání tvého rychtáři nadepsaný grunt podle obyčeje vzdal; pak nyní že by ty přes to téhož Tvrdočela s manželkú jeho i s dítkami propustiti nechtěla, ale jej slibem, aby se tobě postavil, zavázala, proti listu tvému, který si jemu na se i na dědice a budúcí své udělala, kteréhož teď přípis posíláme, nás v tom žádaje za opatření.

I poněvadž si jej ne jako dědičného člověka, jakž on nás spravuje, přijala, tebe na místě krále JMti a z úřadu svého napomínáme poroučejíc, aby ty jeho Tvrdočela z takového závazku propustila, tak aby on s manželkou svou a s dítkami i s jinými věcmi svejmi bez překážky tvé se stěhovati mohl. Pakli by toho neučinila a jakou tomu vejmluvu slušnou jmíti chtěla, psaním svým bez meškání to nám oznam, a my tomu vyrozomějíc, pokavadž nám a úřadu našemu náležité bude, jak byšte se k sobě s obou stran zachovati jměli, vám oznámíme. Dán na hradě Pražském, v středu po sv. panně Žofii, léta oc XXX°. Jan z Wartmberka oc.

Urozené vladyce paní Anně z Vonšova a na Kamberce, přítelkyni naší milé.

162.

Hejtmané zemští Beatrici z Kolovrat: aby Žitavským nebránila jezditi na jarmarky do Lipého přes Cvikov.

Na hradě Pražském 1530, 19. května (f. 28 a).

Službu svú vzkazujem, urozená paní, paní přítelkyně naše milá! Vězte, že ou na nás vznesli měšťané Lipští, kterak mají dva jarmarky svobodná od králuov eských JMtí vysazená, jeden na svatú pannu Markétu a druhý na den sv. Martina, terýmžto jarmarkuom od starodávna beze všech překážek z Šestiměst a zvláště

z Žitavy tudy k Zvíkovu*) do Lipého jsou lidé jezdívali, ale že před nedávním časem urozená někdy paní paní Markéta z Koldic chtěla jim překážku v tom činiti a na jinou silnici k Jablonnýmu lidi obraceti, kdež takové věci páni a držitelé Lipého všickni i vy také podle nich toho jste dopouštěti nechtěli, nýbrž toho jste společně bránili, aby mimo starobylý obyčej lidé jinam nebyli obracováni.

Ale již pak jakž jste samy městečka Jablonního dosáhli a jej držíte, tak jim samy též činíte překážku a nechcete dopustiti lidem k Zvíkovu jeti k těm dvěma jarmarkuom do Lipého, než k Jablonnímu je obracíte. Kdež pak z Šestiměst, a zvláště z Žitavy, ti jsou k Lipským měšťanuom vysílali a jim oznámili, jestliže jim oni nevyjednají toho, aby tou silnicí k Zvíkovu k jich jarmarkuom svobodně a bez překážky jezditi mohli, tehdy že oni na jich jarmarky jezditi nebudou a jim Lipským také že zapovídají, aby do jich měst nejezdili, že jim toho nechtějí dopustiti, aby u nich jaké živnosti a obchody vedli.

A protož, paní milá, poněvadž měšťané Lipští o nic jiného nestojí, než toliko k těm dvěma jarmarkuom aby nebylo bráněno na Zvíkov jezditi, tak jakž od starodávna bývalo, pro svrchupsaný příčiny, než celý rok, krom těcho dvou jarmarkuov, Lipští se nic v to nevkládají, aby vaše silnice Jablonská svobodně šla; i z těch příčin my vás k tomu napomínáme a za to žádáme, abyšte při starobylým obyčeji a právu též měšťany svrchu psané Lipské zachovaly, poněvadž to jest tak dobře k užitku vašim poddaným jako jiných pánuov měšťanuom, i také tomu i druhému kraji, Lippému přísedícím, kteříž toho jarmarku užívají a potřeb aneb koupí z Šestiměst přivezených potřebují. Pakli by se vám zdálo co odpornýho v tomto psaní našem býti, tehdy nám to po tomto poslu psaním svým oznamte, a my tomu vyrozuoměјíc, abychom věděli co nám při té věci dále příležité bude činiti. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Žofii, leta páně M°V^C^XXX°. Jan z Wartumberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém ɔc, přítelkyni naší milé.

*) To jest *Cvikovu* (Zwickau).

163.

Vodňanským, Píseckým a Sušickým: aby vytáhli proti lotrům k Doubravici.

B. m. 1530, 19. května (f. 160 b).

S. s. vzkazujem, moudří a opatrní přátelé milí! Oznamujeme vám, že jest na nás vzneseno, kterak v Dúbravici u Václava Přecha a též u Václava Sádly v Kalenicích a Vojnicích a v těch vesnicích okolo Dúbravice nějací lotři jměli by před rukama býti, kterýchžto ne malý než veliký počet se tu shledávají a scházejí; k tomu každý nich že při sobě mají ručnice při najmenším jednu nebo dvě zapalovací zápovědní, a lidem škody činí.

I protož vám přikazujem, abyšte ten pátek po Božím vstoupení pána Krista najprvé příští [27. května] sto pacholků z sebe vyslali a tu k Doubravici aby přitáhli, a vy mezi sebou abyšte se o hodinu srovnali, a na ty lotry abyšte udeřili a je pobrali. Neb o to též píšeme Sušickým a Píseckým, aby oni též z sebe vyslali k takové krále JMti a zemské potřebě, a toho jináče nečiníce. Pakli by to lotrovstvo tu v Dúbravici na ten čas nebyli zastiženi, tehdy kdež byšte je koli jinde v jiných vesnicích v krčmách našli, že je vyzdvihnouti a pobrati rozkážete, a to v tejnosti zachováte, aby před časem to lotrovstvo nepřezvěděli toho. Datum 1530 post Sophiae feria V. Jan z Wartmberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Moudrým a opatrným purkmistru a konšelóm ɔc Vodňanským, Píseckým a Sušickým v jednostajná slova.

164.

Radslav Beřkovský a Wolfart Planknar výběrčím berně ze stavu rytířského: aby svolenou berni ihned vybrali.

Na hradě Pražském 1530, 21. května (f. 111 b).

Službu svú vzkazujem, urození a stateční rytíři a urozené vladyky, páni přátelé naši milí! Jakož jste od stavu našeho voleni, abyšte pomoc předešlú, kteráž by králi JMti dána býti jměla, vybrali: i správu máme, že od stavu panského té pomoci drahný díl jest spraven. A protož my vás z úřaduov našich napomínajíce žádáme, že vy takovou pomoc, což najspíše budete moci, zběřete od těch, kteříž zde jsú; a jestliže by kterých zde nebylo, ty abyšte hned obeslali, neb na tom jistě věc vděčnú a JMKské příjemnú uděláte. A my se vám toho rádi přátelsky oplatíme. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Žofii, léta ɔc XXX°.

Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozeným a statečným rytířuom, urozeným vladykám panu Jindřichovi Hložkovi z Žampachu a na Březně, panu Jaroslavovi Sekerkovi z Sedčic a na Bezděkově, panu Heřmanovi Sedleckému od Dubu, a panu Mikulášovi Karlíkovi mladšímu z Nežetic, všech [sic] spolu neb některým z nich, přáteluom našim milým.

165.

Václavovi Haugvicovi: aby se ujistil poddanými svými z loupeže obviněnými.

Na hradě Pražském 1530, 21. května (f. 112 a).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný příteli náš milý! Vznesla na nás Markéta roušnice z Prahy, kterak když ji loupili na cestě a silnici svobodné tu někde za Bydžovem, pobráno jest jí drahně věcí jejích, a o tom že by měli věděti poddaní vaši i to k sobě přijímati, zejmena tito: Bílek Němec a Kulhavý krajčí z Běchar

a nějaký Jíša z Vešic [sic], a na ty o tom že jest vyznal Petr Sup v Byžově [sic], i na tom umřel, že jsou o tom věděli: nás aby k svému zase přijíti mohla, proséci v tom za opatření, i to dokládajíc, jak o to vám páni Pražané nejednou psali i sama práce a útraty vedla, avšak že žádného opatření od vás v tom dosíci nemohla. Kdež my chtíce ji v tom opatřiti a takové neřády přetrhovati, vám poroučíme a na místě krále JMti přikazujem, abyšte vy se hned bez meškání nadepsanými poddanými vašimi ujistili a jmenované Markétě na ně právo, jakožto na psance, pustili. Pakli by mezi vámi jaký odpor toho byl, tehdy abyšte je do Králové Hradce k nejvyšší popravě toho kraje poslali, neb my jim také o tom píšem, aby sě v tom spravedlivě zachovali. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. panně Žofii, léta páně ɔc XXX°.

Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému a statečnému rytíři panu Václavovi Húgvicovi z Biskupic a na Kopidlně, příteli našemu milému.

166.

Václavovi Mandelíkovi: aby se ujistil Jírou z Hostovic.

Na hradě Pražském 1530, 21. května (fol. 112 b).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Věz, že jsme od pánuo Pražanuov Staroměstských spraveni, že včíra nějaký Říha, kteréhož jsou stíti dali v Praze, na Jíru z Hostovic, který u Tomka jest, vyznal, že jest s ním spolu na Fidrholci jakémus pacholku sukni a jednu kopu miešenskou vzal, kdež pak týž Říha, to duší svou zapečetiv, na tom jest umřel. Protož tobě z úřadu našeho poroučejíc přikazujem, aby ty se týmž Jírou z Hostovic, člověkem tvým a psancem, podle práva dostatečně ujistil a den, když by páni Pražané k tobě, aby naň právo útrpné puštěno bylo, vyslati měli, jmenoval a položil. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. panně Žofii, léta páně ɔc XXX°. Jan z Wartumberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému vladyce panu Václavovi Mandelíkovi z Chrástu a na Kolodějích, příteli našemu milému.

167.

Václavovi Haugvicovi: aby se ujistil Martinem služebníkem svým.

Na hradě Pražském 1530, 21. května (f. 112 b).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný pane, příteli náš milý! Vězte, že jsme od pánuo Pražanuo Staroměstských spraveni, že včíra nějaký Říha, kteréhož jsou stíti dali v Praze, na Martina, služebníka vašeho, jest vyznal, že sou spolu obloupili mládence u háje Škopova u Hradiště, kdež pak týž Říha to duší svou zape-

na tom jest umřel. Protož vám z ouřadu našeho poroučejíc přikazujem . . . .
ve předešlém listu] . . . Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. panně Žofii,
áně ɔc XXX°. Jan z Wartumberka ɔc,
Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

**Urozenému a statečnému rytíři panu Václavovi Haugvicovi z Biskupic a na Kopi-
příteli našemu milému.**

168.

ovi ze Šternberka: aby ukázal, jakým právem drží Vladislavice a vsi sem příslušné, a aby obyvatelům jich nebývalých břemen neukládal.

B. m. 1530, 23. května (f. 28 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Oznamujem vám,
u vznesli na nás JMt páni zřízené rady komory krále JMti v království Českém,
k vám psaní jest od nich učiněno, co se městečka Vladislavic a vsí k němu
ících, tudíž i lidí v témž městečku a v těch vsech obývajíc [sic], kteréž vy na
čas držíte, dotýče, abyšte na též lidi a městečko i vsi před nimi spravedlivost
ač máte-li kterú, ukázali, že oni v tom zprávu mají, že by měli králi JMti
dé náležeti, jakož pak bezpochyby tomu šíře z jich psaní vyrozumíte; nás na-
ajíce i žádajíce, poněvadž slyší sě, že by oni mimo svú povinnost od vás anebo
edníka vašeho obtěžovali se, abychom vám o to, jakožto místo držíce krále JMti,
učinili, aby obtížnost nyní žádná sě na ně nijakž, mimo povinnost jich, nevzklá-
a to dotud, dokudž by o týchž lidech mezi vámi a králem JMtí na místě ko-
m a jistém to nebylo postaveno, komu by spravedlivě náležeti měli.

Kdež my slyšíce takovú věc, že by se tu spravedlivosti některé krále JMti
ati mělo, a majíce to také v paměti, že o též lidi prvé sme vám přátelské
e a napomenutí učinili, jak by ti lidé měli při své povinnosti, vedle výsad svých,
i býti: i tomu slušně odepříti nemohše, vám poroučíme, abyšte žádných viece
stí a břemen mimo jich starobylú povinnost na svrchupsané lidi v městečku
slavicích i ve vsech k témuž městečku příslušejících nevzkládali, ani úředníkuom
vzkládati dopouštěli, poněvadž tak, jakž zpraveni sme, v to jich předkové vaši
ahovali nikda přes jich povinnost, a to dotud a tak dlúho, až by ta věc s vámi
a byla na konečném a jistém místě postavena tak, aby vědíno bylo, komu ti
psaní lidé spravedlivě náležeti mají a v jakém právě. Jakož my nepochybujem,
že do vykonání té vší věci vy se k nim v tom zpuosobu, jakž se předkládá,
zachovávati budete i úředníkuom vašim, aby též se k nim tak zachovávali, při-
te. Za odpověď žádáme. Datum f. II. ante Urbani 1530.

Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Panu Adamovi z Štermberka a na Bechyni ɔc.

169.

Litoměřickým a Ústeckým: aby honili povaleče a loupežníky.

Na hradě Pražském 1530, 23. května (f. 158 b).

Službu svú vzkazujem, moudří a opatrní přátelé naši milí! Vzneseno jest na nás, kterak by se loupežové činili na pastuších polech, a v té straně, a že by se takoví lidé potloukali a povaleli nejvíce okolo Újezda. I poroučíme vám, abyšte vy některý den před hodem Ducha svatého něco lidí na takové povaleče a lúpežníky, aby vyzdviháni byli, poslali, o to se také snesúce s purkmistrem a s radú města Austí, na který byšte to den konečně učiniti jměli, jakož jim o též psali jsme. Než to tak opatrujte, aby se tím před časem nerozhlásilo. A kdež by ti vaši, kteréž byšte poslali, na to vyšli, jestliže by toho kde potřebu poznali, mohou také jiné podle zřízení zemského napomenúti, aby jim toho pomáhali. A teď vám také o tom list otevřený, mocný a věřicí posíláme, koho se vám zdá, s ním muožete poslati. I protož takové věci neobmeškávejte. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Urbanem, léta ɔc XXX°. Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Moudrým a opatrným purkmistru a radě města Litoměřic, přáteluom našim milým. A v táž slova psáno pánuom Austským.

Anno domini 1530. f. VI. post Petri et Pauli apostolorum domini [1. července] v táž slova psáno o Hieronyma Višara z Krupky, odpovědníka Austských, do krajuov Žateckého a Litoměřického.

170.

Do kraje Litoměřického: aby osobám, které z Litoměřic a z Ústí budou vyslány ke stíhání lotrů i zhoubců zemských, ve všem byli nápomocni.

Na hradě Pražském 1530, 23. května (f. 87 a).

Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc, krále JMti a téhož královstvie hajtmané. Urozeným pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom, urozeným vladykám, moudrým a opatrným městuom kraje Litoměřického, i jiným všem obyvateluom téhož kraje Litoměřického, pánuom a přáteluom našim milým, služby své vzkazujem. Při tom vám oznamujem, že jest nás správa jistá došla, kterak by v kraji vašem Litoměřickém lotři a zhoubce zemští a někteří zlí a vejtržní lidé zbierati se jměli, ke škodě JMKské i všem obyvateluom královstvie Českého. I nechtějíce takového neřádu, kterýž by k budúcímu zlému býti jměl, trpěti a dopouštěti, poručili jsme a rozkázali a tímto listem poroučíme moudrým a opatrným purkmistru a radě města Litoměřic, aby oni s tímto listem naším, kohož by se jim vidělo a zdálo, aby takové lidi neřádné a zhoubce zemské jímal a jímati moc měl, vyslali.

I protož vám všem z úřadu našeho poroučejíce přikazujem, kdež by se koli ten puovod aneb ti, kteréž by s tímto listem nadepsaným purkmistr a rada vyslali, zahodili nebo zahodil, a o takových zločincích a lidech nepořádných zvěděli neb zvěděl, a o nich se uptali neb uptal, a je jímati chtěl neb chtěli, abyšte jemu neb jim radni a pomocni, v čemž by vás koli potřeboval neb potřebovali, byli, a k němu nebo k nim že se v potřebách takových krále JMti i tohoto královstvie zachováte, a jemu nebo jim toho všeho, cožkolivěk jmenem naším v té potřebě nahoře psané na vás žádati bude neb budou, věřiti budete. Neb to dobře znáti muožete, když se tak zachováte, že JKMti napřed zvláštní libost učiníte a svú povinnost zachováte. Pakli by se v tom jaké obmeškání vámi stalo, muožte znáti, jak by o to k vám hledíno bylo a v jakú byšte pokutu upadli, kteréž bychom vám nepřáli. Ale my jiné víry do vás nejsme, než že vy se podle toho psaní našeho a zřízení zemského tak zachováte. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Urbanem, léta ɔc XXX°.

List tento psán jest v jednostejná slova pánuom Litoměřicským a pánuom Austským.

171.

Královéhradeckým: aby Markétě roušnici z Prahy právo pustili na lidi Václava Haugvice.

Na hradě Pražském 1530, 23. května (f. 158 b).

Službu svú vzkazujem, moudří a opatrní přátelé naši milí! Vznesla jest na nás Markyta roušnice z Prahy, kterak když ji loupili na cestě a silnici svobodné tu někde za Bydžovem, pobráno jest jí drahně věcí jejích, a o tom že by měli věděti někteří poddaní urozeného a statečného rytíře Václava Haugvice z Biskupic a na Kopidlně. I píšem my témuž panu Václavovi Haugvicovi, aby on se hned těmi poddanými svými dostatečně ujistě, jí Markétě na ně právo útrpné pustil, a pakli by v tom mezi nimi jaký odpor byl, tehdy aby k vám do Hradce ty své poddané poslal, jakožto k nejvyšší toho kraje popravě. I protož my vám z úřaduov našich poroučejíce přikazujem, jestliže by často psaný pan Václav Haugvic ty své poddané k vám a ku právu vašemu poslal, a ona Markéta u vás na ně práva žádala, že jí právo na ně pustíce, v tom se spravedlivě zachováte. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Urbanem leta ɔc XXX°. Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Moudrým a opatrným purkmistru a radě města Králové Hradce nad Labem, přáteluom našim milým.

172.

Pražanům Novoměstským: aby na Jana Čubu žádných těžkostí nedopouštěli.

Na hradě Pražském 1530, 23. května (f. 159 a).

Službu svú vzkazujem, slovútné a vzáctné poctivosti páni Pražané, přátelé naši milí! Oznamujem vám, že jest na nás vznesl pan Delfín Haugvic, hajtman hradu

Pražského, kterak jest z poručení zřízených rad krále JMti komory tu při vo mord Tomka krejčího z Vyšehradu, a koželužskými thovaryši, poručil Janovi Čubovi, spolusousedu vašemu, aby s bratrem a manželkú toho zamordovaného k přátelskému jednání stával, jakož jest tak činil. I některé pak časy, sedě v nějakém kvasu s Václavem Rozvodú, též obyvatelem Nového města, tu sú o té smlúvě spolu nějaké rozmlúvání měli a sobě nějakých řečí podali; kdež pak týž Václav Rozvoda jeho Jana Čubu před vámi jest obžaloval, a pravě, že by týž Čuba vás něčím dotýkati měl, chtěje jej tudy u vás zoškliviti a k nějaké těžkosti přivésti, čemuž týž Čuba odpírá a při tom správu dávaje, kterak by od vás pod znamenitou a vysokou summú vyručen byl, aby jako zítra bohdá před vámi se postavil; týž hajtman nás žádaje, poněvadž jest Jan Čuba takovú věc činil z poručení zřízených rad krále JMti komory a na místě JKMti, poněvadž se tu JKMti vrchnosti dotýče, abychom jej v tom tak opatřili, aby proto žádné od vás těžkosti nenesl.

I protož my vám tu věc oznamujem i také žádáme, poněvadž se tu JKMti, pána našeho milostivého, dotýče, abyšte vy na téhož Čubu Rozvodovi k vuoli ani žádnému jinému žádné těžkosti nedopouštěli, a té věci odložili, až bychom sami osobně s vámi o to šíře rozmluviti mohli. Kdež jsme té naděje k vám, znajíc naši slušnú žádost, že se tak zachováte. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Urbanem, léta páně M°V^C^XXX°. Jan z Wartumberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Slovutné a vzáctné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Nového města Pražského, přáteluom našim milým.

173.

Nymburským: aby podali zprávu, proč Lekšovi z Květné svědků neobeslali a nevyslyšeli.

Na hradě Pražském 1530, 23. května (f. 160 a).

Službu svú vzkazujem, moudří a opatrní přátelé naši milí! Vězte, že jest na nás vznesl skrze supplikací Václav Lekeš z Květné, kterak jest vás pohnal a při puohonu oznámil, že někderých osob v městě vašem potřebuje k svědomí, a den, kdy by k vám přijíti měl, jmenoval, a když jest k vám na tejž den jmenovaný s písařem od desk zemských přísežným přijel, vy že jste jemu těch svědkuov obeslati ani vyslyšeti podle práva a zřízení zemského nechtěli, jakož tomu všemu z supplikací jeho, kteréž vám přípis posíláme, šíře porozuomíte, nás v tom žádaje za opatření. My pak nevědúce, co vy v tom za výmluvu a za příčinu jmáte, vám na místě krále JMti z úřadu našeho poroučejíce přikazujem, abyšte vy o té vší věci, jak se jest mezi vámi a jím Lekšem v tom zběhla, nám psaním svým hned oznámili; a my takové věci porozuomějíce, pokavadž nám v tom náležité bude, k vám se k oběma stranám

spravedlivě zachováme. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Urbanem, léta páně M°V^C^XXX°. Jan z Wartumberka oc,

Vojtěch z Pernšteina oc, Radslav Beřkovský oc, Wolfart Planknar oc.

Moudrým a opatrným purkmistru a radě města Nymburka, přáteluom našim milým.

174.

Jaroslavovi z Vřesovic dávají lhůtu ve při jeho s knězem Izaiášem.

B. m. 1530, 24. května (f. 113 a).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný pane, příteli náš milý! Jakož nám píšete, že ste v pátek najprv příští s panem Janem Austeckým Frydrychovi Zelhauzovi s lidmi jeho, abyšte je z poručení našeho vyslyšali, rok složili, předkládajíce to, kterak na tejž den při s knězem Izajášem před soudem naším hajtmanským, ježto se v ní poctivosti vaší nemálo dotýče, jmáte, žádajíce za to, jestliže by v pátek neb v sobotu vaše pře přišla, aby vám to bylo oznámeno, nebyla-li by v tom vaše škoda tím nestáním oc. I to vám oznamujem, jestliže by vaše pře v pátek neb v sobotu přišla, že my takovú věc opatříme tak, abyšte vy skrze to nestání žádné škody ani těžkosti nenesli, poněvadž to víme, že to z poručení našeho činíte. Ale jakž sě podkládáte, že v neděli najprv příští konečně chtěli byšte na noc do Prahy přijeti, toho vám půjčujeme, abyšte v pondělí k své při stáli. Dat. f. III. ante Urbani 1530.

Jan z Wartumberka oc, Vojtěch z Pernšteina oc,
Radslav Beřkovský oc, Wolfart Planknar oc.

Urozenému a statečnému rytíři panu Jaroslavovi z Vřesovic a na Brozanech, příteli našemu milému.

175.

Janovi z Rabšteina: že Jiří Dráb má býti vydán k vyšší popravě do Stříbra nebo do Prahy.

B. m. 1530, 25. května (f. 29 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Jakož jsme vám prvé psaní učinili, což se toho Drába z Mašovic dotýče, člověka pana Wolfa Dobrohosta, kdež jsme byli psali, aby týž Dráb do města Plzně k popravě vydán byl, poněvadž jste vy se snýsti s Tajnským nemohli, pokud má právo naň puštěno býti. I jměli jsme tu naději, že Tajnští měšťané do Plzně k vyššiemu právu příslušejí. Ale poněvadž již správu máme od Týnských, že oni ne v Plzni právo vyšší berou, ale že berou v Stříbře a Stříbrští v Praze: i protož my tej věci podáváme do Stříbra, aby oni vám s obou stran to naučení dali, jak se při tom trápení a popravě toho vězeně podle práva zachovati máte. Pakli vám se i tu zdá býti nedostatečné, tehdy toho podáváme do Prahy, poněvadž tu Stříbrští ku právu příslušejí.

Než, pane a příteli milý, toto nám se zdálo také vám oznámiti, že máme správu od služebníkuov pana Wolfa Dobrohosta, že by ten jistý, kteréhož jste dali odpraviti, když jest byl k popravě veden, zase odvolával, ale úředník váš že jest k němu přísná slova mluvil i hrozil a pravě, že musí jináč praviti, a že bude zase znovu trápen. A tu on slyše takovú pohruožku, i pověděl jest, že co je vyznal, na tom že chce umříti, a tak že jest svuoj konec vzal. I jestliže jest tak, tu muožte znáti, že by to věc byla velmi nepořádná. A protož my ten prostředek, kterejž vám píšem, obmyslili jsme, aby se tu žádné straně nic neukrátilo. Datum f. IIII. in die s. Urbani anno 1530. Jan z Wartumberka ꝛc,

Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rabšteina a na Hostouně [sic] ꝛc.

176.

Beatrici z Kolovrat: že jen tehdáž mohou rok její s poddanými Radoušovskými odložiti, jestliže nová břemena na ně ukládati nebude a je mezi tím časem na pokoji zanechá.

Na hradě Pražském 1530, 25. května (f. 29 b).

Službu svú vzkazujem, urozená paní, paní přítelkyně naše milá! Jakož nám psaní činíte, což se stání vašeho v pondělí najprv příští, podle roku vám s lidmi Radoušovskými i z jiných vesnic od nás položeného, dotýče, předkládajíce, že byšte na ten den rády před námi stály, ale že pro nedostatek zdraví svého toho byšte učiniti nemohly, žádajíce nás, abychom vám toho stání do dalšieho roku odložili, a pakli by bylo možné, až do příjezdu najvyššího pana sudího, že byšte vy se tak chtěly zachovati a na den od nás uložený státi ꝛc.

I jistě vězte, že bychom to rádi učinili, ale majíce zření také na druhú stranu podle jich vznešení, obáváme se, abychom na ně tudy větších těžkostí, čehož bychom se rádi uvarovali, neuvedli. Neb to víme, kdy byšte samy osobně státi nemohly, že poručníka mocného s listem mocniem vyslati byšte mohly. Než chcete-li toho všeho, což sobě proti nim za příčinu kladete, až do jiného času v upokojení zanechati, tehdy bychom my také té věci v pruotahu do jiného času zanechati mohli. Pakli byšte vy ty lidi přes to takovými těžkostmi, jakž na nás vznášejí, mimo jich povinnost chtěly obtěžovati, tehdy bychom my nemohli toho odtahovati, ale to mezi vámi vyslyšíce, podle povinností našich k skutečnému opatření přivésti. I protož co jest v tom úmyslu vašeho, psaním svým nám, abychom se věděli čím spraviti, bez meškání oznamte. Datum in arce Pragensi, f. IIII. die Urbani, anno 1530.

Jan z Wartumberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozené paní paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, paní přítelkyni naší milé.

177.

Mikulášovi Trčkovi: aby pustil právo na Holejšovského, vězně svého.

Na hradě Pražském 1530, 25. května (f. 113 a).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný příteli milý! Vězte, že jest na n
nesl psaním svým urozený vladyka Aleš Zrucký z Chřenovic, kterak byšte v
vazbě své jmíti měli nějakého Holejšovského, kterýž jeho člověka nočně vybíje
pomocníky svými, a ten že by byl psanec; a že jest vás žádal tejž Zrucký, abyšte
mu naň právo pustili, a vy že jste toho učiniti nechtěli, leč by k vám od nás
aní o to učiněno bylo ꝛc, jakž o tom šíře z psaní jeho Zruckého, kteréhož vám
ípis posíláme, vyrozuomíte. I protož my vám z úřadu našeho napomínajíce porou-
me, jestliže jest ten Holejšovský tak zjevný psanec a jeho škůdce, abyšte vy jemu
iň právo pustili. Pakli jest v tom co jiného, to abyšte nám o tom psaním svým
námili, pokudž by nám náležité bylo, abychom my tomu vyrozuomějíc, dále vám
straně druhé, jak byšte se v tom zachovati měli, oznámili. Dán na hradě Pražském,
středu den sv. Urbana, léta ꝛc XXX°. Jan z Wartumberka ꝛc,
Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému a statečnému rytíři panu Mikulášovi Trčkovi z Lípy a na Vlašimi, příteli
šemu milému.

178.

Alšovi Zručskému: v téže záležitosti.

Na hradě Pražském 1530, 25. května (f. 113 b).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli náš milý! Jakož nám píšeš,
rak urozený a statečný pan Mikuláš Trčka z Lípy nějakého Holejšovského v své
bě má, který jest s pomocníky svými člověka tvého nočně vybíjel ꝛc: I věz, že
jemu panu Mikulášovi o tom psaní činíme, aby nám o tom psaním svým správu
jak se jest ta věc zběhla. A jak tomu z odpovědi a psaní jeho porozumíme, to
patřiti chcem, pokudž nám v tom náležité bude. Dán na hradě Pražském, na
v. Urbana, léta páně ꝛc XXX°. Jan z Wartumberka ꝛc,
Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému vladyce panu Alšovi Zruckému z Chřenovic, příteli našemu milému.

179.

Žofii Dubečské: aby Václava Tlustého na hrad Pražský vydala.

Na hradě Pražském 1530, 27. května (f. 113 b).

lužbu svú vzkazujem, urozená vladyko, přítelkyně naše milá! Věz, že jest na
urozený vladyka Jindřich Chvalovský z Ledec na Frycštejně, zprávu dávaje,

kterak by ty dala Václava Tlustého, kterýž býval rychtářem v Pruohonicích, zmučiti, a že by tejž Václav na něho Jindřicha něco vyznati měl; žádaje, abychom tobě o tom psaní učinili. I protož my tobě poroučejíce rozkazujem, jestliže jest tak, že by tejž Václav na něho Jindřicha neb na kterého jiného dobrého člověka co vyznal, aby ty ho ihned bez odtahu do Prahy na hrad Pražský vydala. Pakli jest v tom co jiného, to aby nám bez meškání psaním svým oznámila, a toho jináč nečinila, než tak jakť píšem, se zachovala. Dán na hradě Pražském ten pátek po Na nebe vstoupení pána Krysta, léta cc XXX°. [Bez podpisu].

Urozené vladyce paní Žofce Dubečské z Dubče a na Dubči, přítelkyni naší milé.

180.

Pánům Šlikům posílají list královský o narovnání různic mezi nimi.

Na hradě Pražském 1530, 28. května (f. 30 b).

Službu svú vzkazujem, urození páni, páni přátelé naši milí! Oznamujem vám, že král JMt, pán náš milostivý, nám psaní učiniti ráčil, což se puohonuov, ruoznic a jiných všech věcí, které mezi vámi sou znikly, dotýče, kteréhožto psaní královského vám přípis teď posíláme, abyšte vy tomu všemu vyrozumějíc, podle vuole a rozkázání JKMti se spraviti mohli, kdež nepochybujem, než že tak učiníte. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Urbanu, léta ɔc XXX°. Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozeným pánuom, panu Albinovi, panu Wolfovi a panu Viktorynovi Šlikuom z Holajče, hrabatuom z Pasaunu a na Folknově, pánuom a přáteluom našim milým; a v ten rozuom psáno panu Albrechtovi Šlikovi.

181.

Anně z Vonšova a na Kamberce: aby Vítovi Tvrdočelovi statek jeho propustila.

Na hradě Pražském 1530, 28. května (f. 114 a).

Službu svú vzkazujem, urozená vladyko, přítelkyně naše milá! Kdež jsme tobě nedávno o Víta Tvrdočila psaní učinili, aby jeho z závazku propustila, tak aby s manželkú svú a dítkami i s jinými věcmi bez překážky se stěhovati mohli; pakli by toho neučinila a jakú toho vejmluvu slušnú jmíti chtěla, psaním svým bez meškání nám aby oznámila ɔc: I věz, že jest nám týž Vít správu učinil, kterak si jeho z takového závazku propustila, ale statek že si jemu obstavila, prose nás s pilností, abychom o to k tobě psaní učinili. I poněvadž si nám žádné slušné příčiny a výmluvy neoznámila, my prohlédajíc k jeho chudobě a ponížené prosbě, a zvláště poněvadž by nerad co protimyslného právóm proti tobě předsevzíti chtěl, protož my tebe napomínáme a poroučíme, aby ho s týmž statečkem obstaveným propustila tak, aby on chudý živnosti své hleděti mohl; neb k tomu se poddává, že chce i nějaké peníze

mž gruntu nechati. I nepochybujem, že pro tu jeho chudobu tak učiníš. Dán :adě Pražském, v sobotu po sv. Urbanu, léta ɔc XXX°.

Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Paní Anně z Vonšova a na Kamberce, přítelkyni naší milé.

182.

:íkovi z Lichtenšteina a městu Podivínu na Moravě: aby se Vávrou Šedivým ujistili.

B. m. 1530, 28. května (f. 159 b).

Opatrní přátelé naši milí! Vězte, že jest na nás vznesl urozený vladyka Petr ıa z Maličína, kterak nějaký Vávra Šedivý přijal jest od něho summu peněz na ıvu XXX ſſ českých z komory krále JMti na počet drábuov, když jest tajž ıa, hajtmanem jsa, proti Turku nepříteli viery křesťanské táhl. A maje sě on a k popisu jako jiní dobří lidé s drábv svými postaviti, toho jest neučinil. Kdež tejž Peřina poslal jest Mikuláše, služebníka svého, aby téhož Vávru hledal, da jej, do vězení dal. Jakož jest pak to učinil a jej u vás v Podievíně do vězení A nemaje on Mikuláš rukojmí na ujištění, sám se vedle něho dal vsaditi, tom jemu Peřinovi o tom svým psaním jest oznámil; žadaje nás tajž Peřina, hom k vám psaní učinili.

I protož vás žádáme, poněvadž se v té věci také nemálo krále JMti, pána ho najmilostivějšího, dotýče, že vy se tím Vávrú Šedivým dostatečně vězením íte, a pakli by měl na rukojmie dán býti, aby to od vás tak bylo opatřeno, aby tejž Peřinovi Vávra ku právu dostál; neb on Peřina maje před úřadem naším ıd soudem zemským některé své soudy, tak rychle k vám jeti nemůže, než což soudové dokonají, že k vám jeti neobmešká. A což se Mikuláše služebníka jeho če, žádáme, že jej z vězení toho pustiti rozkážete. I nepochybujem o vás, než e podle této naší slušné žádosti zachováte. Dat. sabbato post ascensionem domini) anno.

Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Opatrným purkmistru a konšeluom města Podivína, přáteluom našim milým; a v táž slova panu Jiříkovi Lichtštejnarovi z Lichtnštejna a na Nyklšpurce, panu příteli našemu milému.

183.

Wolfovi z Gutšteina: přidávají poddanému jeho roku až do sv. Jakuba.

Na hradě Pražském 1530, 30. května (f. 30 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Jakož nám pí-, kterak sou byli u vás poddaní vaši Jan Koreš z Jesenice a rychtář z Sobě-b, kteří sou vyručili Viktoryna krčmáře z Lethova, člověka vašeho, a majíce

nyní téhož Viktorina postaviti před soudem naším, oznamují, že jest nemocen ɔc žádajíce, abychom tomu Viktorynovi roku do jiného času přidali, že ti rukojmě je k tomu času postaviti i zaň v rukojemství státi chtějí. I pane příteli náš milý, po něvadž jest taková příčina, jakž nás psaním svém zpravujete, my to na žádost vaš činíme a tomu Viktorynovi s jeho rukojměmi roku do úterýho po sv. Jakubě najpr příštího [26. července] přidáváme, na takový zpuosob, aby on Viktoryn na ten den i s svými ruokojměmi před námi na hradě Pražském stál a svú nemoc spravil. Dán na hradě Pražském, v pondělí po božím vstúpení na nebe pána Krysta, léta ɔc XXX°. Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Wolfovi z Gutšteina a na Petršpurce, příteli našemu milému.

184.

Kadaňským pod jednou i pod obojí způsobou přijímajícím: aby se pokojně k sobě chovali až do příjezdu p. podkomořího.

Na hradě Pražském 1530, 30. května (f. 160 a).

Službu svú vzkazujem, múdří a opatrní přátelé naši milí! Jakož jest pan podkomoří z rozkázání krále JMti k vám přijedti a vás o ty ruoznice, které mezi vámi jsou, porovnati jměl: I vězte, že pro pilné potřeby krále JMti na tento čas k vám přijeti nemuože. A také kdež jest vám prvé dva listy psal, abyšte se pokojně k sobě zachovali: protož my vám též z úřaduov svých poroučejíce přísně přikazujem, abyšte vy se vedle téhož pana podkomořího psaní zachovali až do příjezdu jeho, neb i druhé straně též o tom píšem. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Marcellem, léta ɔc XXX°. Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc.

Moudrým a opatrným purkmistru a radě města Kadaně, přáteluom našim milým.
A v táž slova psán obyvateluom města Kadaně, kteří se hlásají pod obojí spuosobú býti.

185.

Janovi Smrčkovi: aby k Petrovi Zahrádkovi pokojně se choval.

Na hradě Pražském 1530, 1. června (f. 114 b).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Jakož si obeslán před úřad hajtmanský od urozeného vladyky Petra Zahrádky z Černé o různice, kteréž sou mezi vámi vznikly: poněvadž na tento čas ta pře k slyšení ještě jest nepřišla, on Petr Zahrádka žádal jest nás v té věci za opatření tak, aby on před tebou bezpečen býti mohl. Protož tobě z úřadu našeho poroučejíce přikazujem, aby ty se skutkem i řečí všelijak pokojně k témuž Petrovi Zahrádkovi zachoval až do té pře

mezi vámi vyslyšení a rozeznání. I znaje v tom býti vůli a přikázání naše, tak se zachovaj, jináče nikoli nečině, pod uvarováním skutečného trestání. Dán na hradě Pražském, v středu před sv. Marcellem, léta ꝛc XXX°.

Jan z Wartumberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému vladyce panu Janovi Smrčkovi z Zábřezí, příteli milému.

186.

Mikulášovi Trčkovi: aby kverkům, kteří u Říčan zlato perou, nepřekážel.

Na hradě Pražském 1530, 1. června (f. 114 b).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný pane a příteli náš milý! Páni rady komory krále JMti ukázali nám jedno i druhé psaní, které sou vám učinili, co se hor u Říčan anebo zlata praní dotýče ꝛc, ježto na tom ta obtížnost jest, že kverkové, které se tu živností obierají, na odtazích státi nemohú, jakožto sami dobře znáti můžete. Pak poněvadž my obyvatelé tohoto královstvie toho žádostivi jsme, abychom od JMKské, pána našeho milostivého, při našich práviech a svobodách zachováni byli, jest povinné také, což JMKské spravedlivě náleží, jakožto obzvláštně a prvotně kovové zlatí a stříbrní, abychom my JMKské v tom také překážek a škody nečinili, a zvlášť poněvadž též páni rady komory krále JMti k tomu se poddávají, stala-li by se vám aneb vašim poddaným jaká škoda, že podlé rozeznání a slušnosti má vám všecko dostatečně nahraženo a zaplaceno býti. Protož my vás z úřadu našeho poručíme i napomínáme, že v tom JMKské neb těm kverkuom překážky činiti nebudete, poněvadž to bez vaší škody býti má, aby řečeno nebylo, že v tom zúmyslně JMKské na protivenstvie překážky činíte, čehož bychom vám nepřáli, a zvláště poněvadž se k tomu poddávají též páni rady, že i o frystuňk slušně s vámi uhoditi chtí. Odpovědi žádáme. Dán na hradě Pražském, v středu před sv. Marcellem, léta páně M°V^{C}XXX°. Jan z Wartumberka ꝛc,
Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému a statečnému rytíři panu Mikulášovi Trčkovi z Lípy a na Vlašimi, pánu a příteli našemu milému.

187.

Štastnému Šmohařovi: aby proti Jaroslavovi Kostomlatskému nic před se nebral.

Na hradě Pražském 1530, 2. června (f. 115 b).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Suplikací, kterúž si nám poslal, jí sme vyrozuměli, v niež toho dotýkáš, kterak Jaroslav Kostomlatský z Vřesovic a na Dlažení svým obeslániem, kteréž s tvými bratřími jmá, chtěl by tebe o tvé grunty připraviti, opovídaje se v té suplikací, že by jakožto bratr najstarší

těch gruntuov užívati a na nich dělati, což by se zdálo a líbielo, poněvadž sú tvé, chceš, poněvadž s týmž Jaroslavem v žádném puohonu nejsi, než tvoji bratří, žádajě, abychom tě při řádu a právu zachovali ꝛc, jakž v tejž suplikací tvé to všecko šíře se obsahuje.

I tutoť odpověď dáváme, že my podle pořadu práva víme se jak k každému zachovati, a protož my tobě z úřadu našeho poroučejíce přikazujem, aby ty proti témuž Jaroslavovi Kostomlatskému nic před se mimo pořad práva nebral, do té pře mezi jím a bratrem tvým vykonání; neb sme my také jim, jak se k sobě zachovati mají, rozkázali a my to tak opatříme, aby se z vás žádnému žádná v tom křivda ani krátkost nestala. I protož to věda, jakžť píšem, tak se zachovaj. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek den sv. Marcella léta ꝛc XXX°. Jan z Wartumberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému vladyce Šťastnému Šmohařovi z Rochova a v Minicích, příteli milému.

188.

Mikulášovi Trčkovi: aby pustil Alšovi Zručskému právo proti Holejšovskému.

Na hradě Pražském 1530, 3. června (f. 115 a).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný příteli náš milý! Psaní, kteréž ste nám učinili, co se Alše Zruckého dotýče, jakž se jest mezi vámi psaním o nějakého Holešovského zběhlo, tomu sme porozuměli. I toto by se nám zdálo za slušné, abyšte vy ještě jemu Zruckému o to psaní, aby k vám přijel, učinili, den jemu k tomu jmenujíce, a na toho Holajšovského právo útrpné, jestliže jest psanec zjevný, abyšte jemu Zruckému pustili; neb jistě není slušné, aby takovým lidem neřádným jaký folk činěn býti jměl. I protož nepochybujeme, než že vy se v tom ve všem, jakž vám píšem, tak zachováte, a jestliže by co jiného v tom bylo, tehdy to nám psaním svým bez prodlévání oznámíte; a my té věci porozumějíce, pokudž nám v tom náležité bude, vám s obú stran, jak byšte se zachovati měli, oznámíme. Dán na hradě Pražském, v pátek před slavným hodem Ducha sv., léta páně M°V^C^XXX°.

Jan z Wartumberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému a statečnému rytíři panu Mikulášovi Trčkovi z Lippy a na Vlašimi, příteli našemu milému.

189.

Wolfovi Dobrohostovi z Ronšperka: ještě jednou o Jiřího Drába jeho poddaného.

Na hradě Pražském 1530, 13. června (f. 30 b).

Službu s. v. u. p. p. p. náš milý! Jakož sme vám prvé psali, což se nějakého Jiříka Drába, člověka vašeho a psance, dotýče, abyšte jej ku právu do města Stříbra

vydadúce, panu Janovi z Rabštejna právo útrpné naň pustili: i srozumíváme, že jest to ničímž jiným nesešlo, než že jste vy jim Střiebrským o tom psaní žádného tak, jako druhá strana, neučinili. I protož my vám s pilností poroučíme, abyšte vy hned bez meškání toho Jiříka Drába do Stříbra ku právu vydali a poslali, a jim Stříbrským o to psaní abyšte učinili, aby se podle práva při tom Drábovi to vykonalo, což se vykonati jmá. Neb my jim také píšem, jak by se při tom zachovati jměli. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Vítem, leta ꝛc XXX°.

Jan z Wartumberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému pánu, panu Wolfovi Dobrohostovi z Romšperku [sic] a na Týně, pánu a příteli našemu milému.

190.

Humprechtovi z Hrádku: aby hejtmanství v kraji Plzeňském bez odporu přijal.

Na hradě Pražském 1530, 13. června (f. 116. b).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný pane, přieteli náš milý! Vězte, že jest nás správa došla, kterak by vám král JMt, pán náš milostivý, psaní učiniti a vás za hajtmana v kraji Plzeňském ustanoviti ráčil. I spraveni jsme, že byšte sobě stěžovali, že by vám v nápisu něco omylného v tytuli napsáno bylo, ježto znáti sami muožete, že to jináče přijíti nemohlo, než skrze omyl písaře, kterýž snad v kanceláři všech tytuluov jednoho každého nezná a neví. A poněvadž král JMt vás nad jiné za hajtmana téhož kraje jest voliti a o to vám psáti ráčil, my na místě JKMti vás za to žádáme a poroučíme, abyšte pro dobré krále JMti i tohoto království též hajtmanství na se beze všech výmluv a odporuov přijali, a takovému omylu, který se jistě z úmysla státi nemohl, překážeti sobě nedali. Datum na hradě Pražském, v pondělí po sv. Trojici, léta ꝛc XXX°.

Jan z Wartmberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Humprechtovi z Hrádku a na Řenči, hajtmanu kraje Plzeňského, příteli milému.

191.

Stříbrským: aby útrpné právo na Jiřího Drába pustili.

Na hradě Pražském 1530, 13. června (f. 161 a).

S. s. vzkazujem, opatrní přátelé milí! Oznamujem vám, že urozený pán, pan Wolf Dobrohost z Romšperku jměl by k vám dodati ku právu nějakého Jiříka Drába, člověka svého, psance, a panu Janovi z Rabštejna naň právo útrpné pustiti. I protož my vám poroučejíce, přikazujem, když by koli tajž Jiřík Dráb k vašemu právu do-

dán byl, abyšte vy k němu se podle práva vašeho, jak se při trápení takových zločincû děje, zachovali. A jestliže by potom jaká toho další byla potřeba, tehdy nám to psaniem svým oznámíte. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Vítem, léta ɔc XXX°. Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Opatrným purkmistru a radě města Stříebra, přáteluom milým.

192.

Hanušovi hraběti z Hardeku: aby své poddané při glejtu, kterýž mají, zachoval.

Na hradě Pražském 1530, 15. června (f. 31. a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Jakož sme vám suplikací poslali, kterúž nám poddaní vaši dodali, z niež ste porozoměti mohli, kterak ti poddaní vaši, majíce klejt svobodný před mocí, ale ne před právem, obávají se, aby na ně mimo jich glejt saženo nebylo ɔc. I protož my vás napomínáme a z úřadu našeho s pilností poroučíme, abyšte vy ty poddané vaše při tom glejtu držali a zachovali bez přerušení, až do té pře mezi vámi s obú stran vykonání, tak aby oni toho glejtu svobodně a bez překážky všelijaké užiti mohli. Kdež o vás jiné víry nejsme, než že se tak, jakž vám píšem, zachováte. Dán na hradě Pražském, v středu den sv. Víta, léta páně M°V^C^XXX°. Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Hanušovi hraběti z Hardeku a z Mochtlantu a na Kladště, pánu a příteli našemu milému ɔc.

193.

Sušickým: jak mají naložiti s lidmi pro faleš mince uvězněnými.

Na hradě Pražském 1530, 15. června (f. 161 a).

Službu svú vzkazujem, múdří a opatrní přátelé naši milí! Oznamujem vám, že jest na nás vznesl urozený pán, pan Jan z Rozumberka ɔc, psaním svým, kterak by u vás v Sušici dva mincíři, kteříž falešnú minci dělali, v vazbě seděti jměli, s kterúž sou i vzati, o kteréž jest vás tajž pan Jan z Rozmberka žádal, abyšte je jemu vydali, ale vy toho na žádost jeho učiniti ste nechtěli.

I protož my vám o tom přikazujíce poroučíme, abyste vy ty falešníky jemu panu Janovi vydali. A pakli byšte toho učiniti a jich vydati nechtěli, tehdy abyšte k nim právem útrpným, podle jich zaslúžení, přistúpili a konec učiniti dali. Však nežli byšte k nim právem útrpným přistúpili, abyšte nadepsanému panu z Rozmberka den k tomu psaním svým jmenovali, kdy by ti falešníci právem útrpným tázáni býti a konec svuoj bráti jměli, aby pán také k tomu dni posly své vyslati mohl. I protož

znajíce, jakž vám píšem, tak se a nejinak zachovajte. Dán na hradě Pražském, tředu den svatého Víta, léta páně M°V^C^XXX°. Jan z Wartumberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Moudrým a opatrným purkmistru a konšeluom města Sušice, přáteluom našim milým.

194.

ovi z Rosenberka: svolují, aby pro své pře při úřadě hejtmanském směl míti zapsané poručníky, kteříž by ho zastupovali.

Na hradě Pražském 1530, 16. června (fol. 31 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Jakož nám ste, že v Sušici dva mincíři, kteříž falešnú minci dělali, sedí, o kteréž ste Su-ých žádali, aby vám je vydali, a oni toho že na žádost vaši učiniti nechtěli ɔc, žádajíc, abychom jim Sušickým o to psaní učinili. I pane příteli náš milý, aby vědomo bylo, že píšem o ty falešníky Sušickým, jak by se při tom zachovati li, kteréhožto psaní vám přípis posíláme.

Psaní také nám druhé činíte předkládajíce, kterak těchto časuov k úřadu na-u od mnohých osob poháněni býváte a obsíláni, a také sami časem některým by [sic], kteréž úřadu našemu pro své spravedlivosti poháníte i obsíláte: a majíce zdraví svém časté nedostatky, obáváte se, abyšte v svých spravedlivostech někdy eškáni nebyli, nás žádajíce, abychom vám tu milost učinili a dali, aby některé by vypsaní [sic] vašem jmenované při našem úřadu za poručníky všech pří vašich sáni byli ɔc. I majíce to v svém rozvažování a prohlédajíce na žádost vaši, jakožto a a přítele našeho, k tomu sme vuoli svú dali a dáváme, aby ti poručníci vaši zapsáni až do toho času, pokavad úřad hajtmanský na sobě držíme, aneb do ezdu krále JMti. Než bychom dále vám co připovídati jměli, znáti muožete, že se nám to nijak trefiti nemohlo. Dán na hradě Pražském, f. V. die corporis risti, anno 1530. Jan z Wartumberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka a na Strakonicích, najvyššiemu mistru evorstvie Českého, pánu a příteli našemu milému.

195.

Václavovi Harantovi z Polžic: aby dal zprávu o zavraždění Jana Oremusa.

Na hradě Pražském 1530, 17. června (f. 116 a).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Došla jest nás správa, ak by včera někteří Bryknarové, jedúce na koních, některý z nich zamordovati Jana příjmiem Oremusa písaře, a tíž Bryknarové že sou k tobě do dvora krále [sic] po tom účinku vjeli ɔc: I protož my tobě z úřadu našeho rozkazujem,

aby ty zítra bohdá v hodinu desátú před námi na hradě Pražském stál, a o té příhodě a o tom mordu, což jest tobě vědomo, aby nám správu dal. Dán na hradě Pražském, v pátek po Božiem těle, let ɔc XXX°. Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému vladyce Václavovi Harantovi z Polžic, příteli našemu milému.

196.

Janovi Hromadovi z Boršic: aby faráře svého Pavla před administrátory postavil.

Na hradě Pražském 1530, 19. června (f. 117 a).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Vznesli sou na nás administratorové Pražští, kterak by nějaký kněz Pavel, farář tvuoj na Stochově, v řádu nestál, čehož oni podle úřaduov svých a sobě svěřených nemohú a nemají snésti, ale takovú věc, při komž by se našla, k nápravě přivésti. A protož my podle úřadu našeho tobě přikazujíce poroučíme, aby ty téhož kněze Pavla v pátek najprvé příští [24. června] v hodinu jedenáctú před týmiž administratory Pražskými postavil, aby oni jej vyslali [sic], a pokavadž úřadu jich náleží, k němu se také spravedlivě zachovali. I znaje ty takovú věc tak se, jakžť píšem, a nejinak zachovaj. Dán na hradě Pražském, v neděli po sv. Vítě léta páně M°V^C^XXX°. Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému vladyce panu Janovi Hromadovi z Boršic a na Klecanech, příteli milému.

197.

Janovi Leskovcovi pokládají v rozepři s Petrem Vencelíkem rok k 29. červnu.

Na hradě Pražském 1530, 20. června (f. 117 b).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný příteli náš milý! Vězte, že JMKská, pán náš milostivý, nám poroučeti ráčí, abychom to před se vezmúce, a mohli-[li] bychom o tu ruoznici, kteráž mezi vámi a statečným Petrem Vencelíkem z Vrchovišť jest, vás přátelsky, bylo-li by možné, srovnati; a při tom nám JMKská glejt, kterýž vám dávati ráčí, jest odeslal, kterýž také teď vám posíláme, jímž se budete moci spraviti. I protož k takovému jednání vám rok pokládáme, abyšte před námi na hradě Pražském v středu po sv. Janu Křtiteli božiem najprvé příští [29. června] stáli, neb i straně druhé totéž sme oznámili. A my při tom času, budeme-li vás moci o tu ruoznici, kteráž mezi vámi jest, srovnati, chcem v tom podle poručení krále JMti rádi pracovati. I znajíce v tom vuoli krále JMti i naše poddání, nepochybujem, než že se tak zachováte. Dán na hradě Pražském, v pondělí po sv. Vítě, léta páně M°V^C^XXX°. Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Uroz. a stateč. rytíři panu Janovi Leskovcovi z Leskovce a na Kamenici, příteli našemu milému.

198.

Hanušovi hraběti z Hardeku: že glejt poddaným jeho v Kladsku daný docela jest na místě.

Na hradě Pražském 1530, 21. června (f. 118 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Z psaní toho, kteréž nám činíte, srozumíváme, že máte obtížnost v tom klajtu, kterýž jest poddaným vašim v času předešlém od nás dán, toliko před mocí, než před právem nic. Ješto takového klajtu našeho dání, my neznáme, aby právu vašemu hrabstvie Kladského aneb jednání, kteréž z poručení JMKské, komissaři vydanými, mezi poddanými vašimi býti má, k jaké škodě býti mělo aneb bylo; a protož takového našeho klejtu dání nestalo se jest bez příčiny. Pro kterúžto příčinu i nyní není nám možné téhož glejtu vyzdvihnouti. Jakož sme pak na tom, o tom o všem JMKské, pánu našemu milostivému, oznámiti a dále se v tom vuolí JMti spraviti. A protož znajíce takovú věc, té viery jsme, že skrze to k nám obtížnosti nésti nebudete. Dán na hradě Pražském, v outerý před sv. Janem Křtitelem, léta páně M°V^{C}XXX°. Jan z Wartumberka ꝛc,
Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému pánu, panu Hanušovi hrabí z Hardeku a z Mochtlantu a na Gladště ꝛc, pánu a příteli našemu milému.

199.

Do krajů Žateckého a Prachenského: proti odpovědníkům.*

Na hradě Pražském 1530, 22. června (f. 87 b).

Jan z Wartumberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc, krále JMti a téhož královstvie hajtmané. Urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, moudrým a opatrným měštuom kraje N. i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přáteluom našim milým, službu svú vzkazujem. A vám oznamujem, že jsú na nás skrze posly své vznesli opatrní purkmistr a konšelé města Kadaně, kterak by měl nějaký Jiřík Hanel jim svévolně odpověditi, a žádajíce nás při tom za radu a opatření. Kdež sme my jich slušné žádosti odepříti nemohli, a zvláště aby se v té odpovědi obyvateluom a poddaným krále JMti a královstvie Českého od něho něco zlého a škodného nestalo. A protož vám z úřadu našeho poroučíme a na místě krále JMti rozkazujem, že o tom pilnost zvláštní jmíti budete, a kdež by koli v kraji vašem týž Jiřík Hanel odpovědník byl, abyšte sě k němu neb těm, kteříž by ho fedrovali, jakožto k odpovědníku a k fedrovníkuom podle práva a zřízení zemského zachovali a jim sě dostatečně ujistili a nám psaním svým oznámili. Kdež my dále, pokudž toho potřebu uznáme, vás toho tajna neučiníme, jak se k němu dále budete jmíti podle téhož práva a zřízení zemského zachovati. Kdež o vás nepochybujem, než že vy se tak, jakž vám

píšem, zachováte. Dán na hradě Pražském, v středu před sv. Janem Křt. bož., léta ɔc XXX°.

Do kraje Žateckého.

(In margine:) A v táž slova psány dva listy, jeden do kraje Žateckýho, a druhý Prachenskýho, na vznešení purkmistra, konšelů i vší obce města Jochumstálu, co se dotýče Jheronyma Fišara, odpovědníka jich.

200.

Pražanům všech tří měst: aby stavili drahoty v jídle a pití.

Na hradě Pražském 1530, 22. června (f. 161 b).

Službu svú vzkazujem, vzácné opatrnosti páni Pražané, přátelé naši milí! Vězte, že se k nám domlúvají mnozí z panského i rytířského stavu, též i z městského: jaký jest nedostatek v městech Pražských v pivu a drahota proti obyčeji, jakž pšenice platí, ježto při tom lidé velikú těžkosť mají, že takové věci v mlčení jsme, a ku posměchu tohoto královstvie i těch měst že se toho dopouští, a nejde z nedostatku vobilí, nežli upřímo z nesení [sic] cechu toho, aby tady užitku sobě přičinili.

I poněvadž vy, páni Pražané milí, předkem takovú věc měli byšte opatřiti netoliko pro hostinské lidi, ale pro obec vaši domácí, aby se takoví neřádové v těch řemeslích nedáli: vás žádáme i napomínáme z úřadu našeho, že v to nahlédnete a opatříte, aby takova svá vuole a neřádové průchodu svého nejměli, a netoliko v tom řemesle, ale i v jiných, kdež byšte toho potřebu poznali. Neb nepochybujem, když takovú věc opatříte, že zvláštní libost na tom králi JMti učiníte. A držíme za to, že na paměti máte, pokavadž jest vám při úřadu obnovení konšelského od JKMti poručeno, abyšte takových a k tomu podobných věcí žádnému nesnášeli. A bezpochyby také zase, kdy byšte toho pominuli a JMKské se to doneslo, že by JMt v tom žádné libosti jmíti neráčil. Kdež nepochybujem o vás, že takové věci aneb k tomu podobné vámi zastaveny a opatřeny budú, jakož pak o tom také do jiných měst Pražských píšem. — Dán na hradě Pražském, v středu před sv. Janem křt., léta páně M°V^C^XXX°. Jan z Wartumberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Staroměstským, Novoměstským a Malostranským ɔc.

201.

Wolfovi Dobrohostovi z Ronšperka: aby Jiříka Drába, poddaného svého, vypravil do Prahy.

Na hradě Pražském 1530, 26. června (f. 31 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Psaní vašemu, kteréž nám píšete, dávajíce nám odpověď na ta psaní, kteráž sme vám o Jiříka Drába

poddaného vašeho a zločince, činili, tomu sme srozuměli, že takové naše slušné a spravedlivé poddání a ta cesta, kterú sme obmyslili, abyšte téhož Jiříka Drába ku právu do Střiebra dali, vám příjemna není. I protož my vám z úřadu našeho poroučejíce přikazujem, abyšte vy téhož Jiříka Drába dostatečně kážíc opatřiti, hned bez meškání na hrad Pražský poslali, a tu když on na hradě Pražském bude, budeme se věděti, jak k němu zachovati. Dán na hradě Pražském, dominica post Johannis baptistae, léta páně M°V^C^XXX°. Jan z Wartmberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Wolfovi Dobrohostovi z Romšperku a na Tejně, příteli našemu milému.

202.

Janovi Sezimovi z Ústí: aby na žádost Wolfa z Vřesovic na svého poddaného právo pustil.

Na hradě Pražském 1530, 27. června (f. 32 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Vězte, že jest na nás vznesl urozený Karel z Duban ɔc, kterak by vám psal na žádost pana Wolfa z Vřesovic a na Doubravské Hoře, kterýž jeho vedle zřízení a svolení zemského jakožto druho [sic] hajtmana spolu s vámi žádal, aby jemu k člověku vašemu Žateckému právo puštěno bylo, kteréhož u vazbě své máte, jakožto k odpovědníku, kterýž jest poddaným krále JMti též vašim i páně Wolfovým odpověděl, a toho že ste vy učiniti nechtěli, majíce toho tu výmluvu, že na žádost paní manželky vaší jemu hrdlu ste řekli nic nečiniti. I můžete znáti, poněvadž týž Žatecký, člověk váš, takovú oukladní odpovědí nepřítelem v tomto království se jest učinil, nemohli ste vy jemu před vůlí jiných takového bezpečenství dáti. A protož vám na miestě krále JMti a z ouřadu svého vedle zřízení zemského . . . [sic], žádajícímu bez odporu právo před se pustili, ač se chcete dalších škod a nesnází uvarovati; neb JMKská tak míti ráčí, aby dobří před zlými pokoj míti mohli. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Petrem a Pavlem, apoštoly božími, léta páně M°V^C^XXX°.

Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Janovi Sezimovi z Oustí a na Oustí, dědičnému kraječi království Českého, hajtmanu kraje Litoměřického, pánu a příteli našemu milému.

203.

Kutnohorským: aby propustili vůz a koně Václavovi Popelovi z Vesce.

Na hradě Pražském 1530, 27. června (f. 162 a).

Službu svú vzkazujem, vzáctné poctivosti, páni přátelé naši milí! Vězte, že jest na nás vznesl urozený vladyka Václav Popel z Vesce, kterak by Kolínští, když

jest manželka téhož Václava Popela k vám do Hory na jarmark v pátek po Božím těle nyní minulý [17. června] přijela, od vás stavuňku se dožádavši, koně Václava Popela i s vozem, na kterémž jeho manželka přijela, obstavili ɔc. Protož my vám poroučíme, abyšte vy ty koně obstavené i vuoz jemu Václavovi Popelovi na slušné rukojmie dadúc na postavení, až do dne sv. Petra v okovách propustili, neb my v tom času jej Václava Popela s Kolínskými, rok jim složíce, slyšeti o ten stavuňk chceme, o čemž vás dále tajno nebude. I znajíce takovú věc, jakž vám píšem, tak se zachovajte. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. apoštoly Petrem a Pavlem, léta páně M°V^C^XXX°. Jan z Wartumberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Vzáctné poctivosti pánuom šephmistruom a radě na Horách Gutnách, přáteluom našim milým.

204.

Knížeti Opolskému: aby poddaného svého přiměl k svědectví, o kteréž žádá Ondřej Waltinger.

Na hradě Pražském 1530, 28. června (f. 32 b).

Osvícené kníže a pane, pane příteli náš milý a nám příznivý! VKMti služby své napřed vzkazujem, při tom bychom VMti přáli dlouhého zdraví a podle toho jiného všeho dobrého. VKMti oznamujem, že jest na nás vznesl urozený vladyka Ondřej Waltinger z Waltingu, kterak před krále JMt, pána našeho milostivého, obeslal Gelfryda Haugvice, a proti témuž Gelfrydovi potřebuje urozeného vladyku Balcara Beče, poddaného VMKcí, k svědomí: ačkoli prvé svého přítele s plnú mocí do Vopolí jest poslal, i také sám o túž věc tam jieti musil, však že ještě až posavad toho svědomí dosáhnúti nemohl, žádaje nás s pilností, abychom se o to k VKMti přimluvili. Kdež my jeho takové slušné žádosti odepříti nemohúce, a zvláště poněvadž se poctivosti jeho dotýče: i za to VMKcí žádáme, že ráčíte témuž Balcarovi Bečovi, poddanému VKMti, rozkázati, aby jmenovanému Waltingarovi to, což by svědom byl, podle práva svědčil, a že jemu v tom této naší přímluvy užiti dáti ráčíte, kdež my VMKcí chcme rádi toho odslúžiti. Dán na hradě Pražském, v úterý po sv. Janě křtiteli buožím, léta páně M°V^C^XXX°. Jan z Wartmberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Knížeti Opolskému.*)

*) Janovi.

205.

Kadaňským: aby 5 kop gr. česk. nikomu z těch, kdož se k nim táhne, nevydávali až do rozsouzení.

Na hradě Pražském 1530, 28. června (f. 162 b).

Službu svú vzkazujem, múdří a opatrní přátelé naši milí! Zpraveni sme od opatrného Martina Nosidly, měštěnína města Lithoměřic, kterak byšte za sebú nějakú

summu peněz, jmenovitě V^C ß gr. českých, jmíti jměli, kteréž by někdy otci manželky Martina Nosidly podle listu hlavnieho, který ste jemu na se udělati měli, náležeti, pravě tajž Martin, že k těm penězuom po své manželce lepší právo a spravedlivost jmá nežli kdo jiný. A nějaký žid Samuel z Poznaně takéž se na touž summu táhna, praví se na ně list hlavní jmíti, jakož pak o téhož žida opověď se psaniem z království Polského činí, že by stavovati pro ni tajž žid chtěl ɔc.

I protož my vám poroučejíce přikazujem, abyšte vy summy nadepsané žádnému nevydávali, ale za sebú ji zadrželi, a to potud, pokavadž se o ní právem a soudem mezi Martinem Nosidlú a tím Samuelem židem, komu by spravedlivě náležeti jmělo, rozvážení nestane, jakož sme pak o to do královstvie Polského také psaní učinili. Dán na hradě Pražském, f. III. in vigilia Petri et Pauli, anno 1530°.

Jan z Wartmberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Moudrým a opatrným purkmistru a konšeluom města Kadaně, přáteluom našim milým.

206.

Janovi Othmarovi z Holohlav: aby vrátil posečenou trávu z louky Komanovské.

Na hradě Pražském 1530, 29. června (f. 118 a).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Věz, že jest na nás vznesl statečný Piram Kapoun z Svojkova, kterak by ty nyní těchto dní minulých nějakú louku jeho, jmenem Komanovskou, kterúž jest byl někdy statečný Henrych Guthnauer z Kuthnova za jinú louku vyfrajmarčil, v tomto odkladu soudu našeho nyní minulého, pod obeslání [sic] a naším rozkázániem, séci a té trávy z té lúky do Třebnoušovsi vézti dal, toho učiniti mimo takové naše rozkázání a odložení nemaje, kdež takové tvé předsevzetí nám jiestě nic od tebe příjemno není.

I protož my tobě z úřadu našeho poroučejíce přísně přikazujem, aby ty hned, jakž tebe toto psaní naše duojde, tu trávu zase na tu lúku napřed jmenovanú svézti a v stuoh složiti bez umenšení a škody dal, aby ta tráva svezená od tebe tak složena tu býti a zůstati, až do té pře mezi tebú a jím Piramem vykonání, mohla; neb sme jistě na tom, abychom se v tom k tobě i k straně druhé, pokudž nám v tom náležité jest, spravedlivě zachovali. Pak-li by toho neučinil a přes toto psaní naše co jiného před se bráti chtěl, tehdy věz, že se k tobě budem věděti jakožto k neposlušnému jak zachovati. Dán na hradě Pražském, f. III. die Petri et Pauli anno 1530.

Jan z Wartmberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Uroz. vladyce panu Janovi Othmarovi z Holohlav a na Třebniašovsi [sic], příteli milému.

207.

Pražanům Staroměstským: aby dali zprávu o spravedlnostech Hanuše Glaubice.

Na hradě Pražském 1530, 29. června (f. 163 b).

Službu svú vzkazujem, slovutné a vzáctné poctivosti páni přátelé naši milí! Vězte, že jest na nás skrze supplikaci vznesl Hanuš Glaubic z Dubína, kterak nějaká hubatá Káča v domě Dryznově, když jest umřel nebožtík Hanuš Glaubic, strýc jeho vlastní, jměla jest klíče ode všech svrchkuov a statku téhož nebožtíka Glaubice, a že při tom byli sou nějací listové a majestát na nějaké zbožíčko, kteréhožto listu a těch spravedlivostí táž Káča hubatá jemu Hanušovi navrátiti a v jeho moc dáti jest nechtěla, až z přinucení práva, to jest při právě vašem, položiti musila, a po tom položení jemu Hanušovi překážku u téhož práva, aby těch spravedlivostí vyzdvihnúti nemohl, jest učinila, jakož tomu všemu z jeho suplikací, kteréž vám přípis posíláme, šíře porozuomíte, nás v tom žádaje za opatření spravedlivé.

I nevědúce my o tom, jaké sú to jeho spravedlivosti a oč jsú před vámi činiti měli aneb mají, vám z úřadu našeho poroučíme, abyšte vy o té o vší věci pilně se vyptajíc, nám psaním svým, jak se jest mezi nimi to a oč zběhlo, oznámili, abychom my dále jej Hanuše Glaubice, pokudž by nám náležité bylo, opatřiti mohli. Dán na hradě Pražském, v středu den sv. Petra a Pavla, apošt. bož., léta páně M°V^C^XXX°. Jan z Wartumberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Slovutné a vzáctné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského, přáteluom našim milým.

208.

Vilémovi Kamýckému ze Lstiboře: aby se k lidem pana Fridricha z Donína pokojně choval.

Na hradě Pražském 1530, 1. července (f. 119 a).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Věz, že jest na nás vznesl urozený pán pan Frydrych purkrabie z Donína, kterak člověk tvuoj, kteréhož máš ve vsi jeho Čilci, zvoral pruohony svobodné v gruntích téhož pana Frydrycha podle rybníka jeho Šibického, kudy sú lidé jeho Šibičští za něho i za jeho předkuov svobodně dobytky honívali beze vší překážky, a tu na to místo a na ten pruohon zvoraný něco ovsa jest vsil, a k tomu že by týž lidem páně z Donína Šibickým zapověděl, aby tudy nehonili a všelijak toho pruohonu prázdni byli, ješto tíž lidé pana z Donína nikam jinam tím pruohonem sú nehonívali, než zase na grunty jeho k té vsi Čilci a k druhé vsi pusté Kačerovu, a tudy že by ty skrze to mnoho těžkostí lidem téhož pána činil a činiti chtěl, nás v tom žádaje za spravedlivé opatření.

I protož my tobě s pilností poroučejíce přikazujem, aby ty lidem nadepsaného pána takových těžkostí a protivenství svrchu dotčených nečinil, ale k nim se všelijak

zeného pána, pana Albrechta z Gutštejna, že byšte jej již do města Stříbra ku právu panu Janovi z Rabštejna vydati chtěli. I protož my vám s pilností poroučíme, abyšte hned bez meškání tak učinili, a téhož Drába kážíc dostatečně opatřiti, do města Stříbra ku právu vydali a poslali, a panu Janovi z Rabštejna časně abyšte oznámili, kdy a k kterému dni se to státi má, aby k tomu také vyslati mohli, a jim Stříbrským při tom také psaní o to abyšte učinili, aby se podle práva při tom Drábovi to vykonalo, což se vykonati má. Neb my jim také píšem, jak by se při tom zachovati měli. Dán na hradě Pražském, v pondělí den sv. Prokopa, léta ꝛc XXX°.

Jan z Wartenberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Uroz. pánu, panu Wolfovi Dobrohostovi z Ronšperku a na Tajně, příteli našemu milému.

211.

Janovi z Rabšteina: v téže záležitosti.

Na hradě Pražském 1530, 4. července (f. 34 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Kdež jsme času předešlého mnohokrát urozenému pánu panu Wolfovi Dobrohostovi z Ronšperku poručili i přikázali, aby Jiříka Drába vám ku právu nejprv do Plzně, potom do Stříbra a nejposléz na hrad Pražský vydal: i vězte, že již týž pan Wolf skrze urozeného pána pana Albrechta z Kutštejna k tomu se podává, že téhož Drába do města Stříbra vám ku právu vydati chce. Protož co jsme teď opět o túž věc psali a poroučeli, toho vám přípis posíláme, abyšte se věděli tím spraviti. Neb i toto vězte, že také Stříbrským opět o to píšem, aby se k němu podle práva svého, jak se při trápení takových zločincuov děje, zachovali, a jestli že by jaká potom toho další potřeba byla, nám aby psaním svým oznámili. Dán na hradě Pražském, v pondělí den sv. Prokopa, léta ꝛc XXX°. Jan z Wartenberka ꝛc,

Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rabštejna a na Hostounie, příteli našemu milému.

212.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka: o nějakých výstrahách, které došly od rad kurfiřta Saského.

Na hradě Pražském 1530, 4. července (f. 34 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Psaní, které jste nám učinili, co se výstrahy od rad korferšta Saského JMti dotýče, tomu jsme z psaní vašeho i také z cedule poslané, kteráž vám psána jest od týchž rad, čehož nám přípis posíláte, všemu dobře vyrozoměli. Čehož jsme také, znajíc toho potřebu, hned králi JMti, pánu našemu milostivému, tajna neučinili [sic], než po poštu jsme hned

to JMKské odeslali. Pak, což nám koli za odpověď dáti ráčí, toho vás také bez meškání tajna, ač bude-li toho potřeba, neučiníme, abyšte se věděli čím spraviti. Než za to prosíme v těch i v jiných věcech, což by potřeba JMKské kázala k opatření, neobmeškávajte nám toho oznámiti; neb my také z JMKské poručení takových věcí neučiníme JMti tajna, a při tom což pak úřaduom našim náleží a přísluší, v tom ve všem se rádi zachováme, aby námi nic nescházelo. Dán na hradě Pražském, v pondělí den sv. Prokopa, annorum 1530. Jan z Wartenberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Uroz. pánu panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a Zábřehu, příteli našemu milému.

213.

Stříbrským: aby útrpné právo na Jiřka Drába pustili.

Na hradě Pražském 1530, 4. července (f. 164 a).

[Doslovně týž obsah, jako list Stříbrským de dto 13. června 1530 č. 191].

214.

Beatrici z Kolovrat: aby k nynějšímu jarmarku o sv. Markétě v Lipém dovolila Žitavským kupcům jeti svobodně po starodávné silnici přes Cvikov.

Na hradě Pražském 1530, 5. července (f. 35 a).

Službu svú vzkazujem, urozená paní, paní přítelkyně naše milá! Oznamujem vám, kterak jsú měšťané z Lipého k nám poslali a nám oznámili, že jsú k nim učinili poselstvie Žitavští i jiní z Šestiměst, a to takové, jestliže jim toho nevyjednají, aby na jich jarmark svobodně mohli jezditi tou silnicí, kterou jsou od starodávna jezdívali, že oni jich jarmarku chtějí prázdni býti, a oni Lipští také aby do jich měst nejezdili, a žádné živnosti a kupectví tam nehledali, ješto taková věc jest jim k znamenité škodě. I prosili jsú nás k vám za přímluvu. A protož my se k vám přimlúváme, a vás za to žádáme, že tento jarmark při času sv. Markéty jim v tom nedopustíte překážky činiti, aby ta silnice k Zvikovu a kudy sú prvé jezdívali, mohli bez překážky jeti [sic]. A když, dá-li pán Buoh, panu sudímu zase ve zdraví se vrátiti popříti ráčí, o tom nepochybujem, že on k tomu dobré prostředky najde, poněvadž jsú všecko to vaši poddaní společně, že mezi vámi ty věci k přátelskému srovnání přivedeny budú. Jakož jsme té naděje k vám, že jim v tom naší přímluvy dáte užiti. Dán na hradě Pražském, v úterý po sv. Prokopu, anno 1530.

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, přítelkyni naší milé.

215.

Václavovi Karlovi ze Svárova: aby děvečku svou Elšku před duchovní soud na hradě Pražském postavil.

Na hradě Pražském 1530, 7. července (f. 120 a).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Věz, že jsú nám poctiví probošt, děkan i všecka kapitola kostela Pražského oznámili, kterak na vznešení Kašpara Hřebenáře tebe jsú před právo jich duchovní obeslali, aby před nimi děvečku svú Elšku postavil, ale toho že by učiniti nechtěl, žádajíce nás na místě krále JMti v tom za opatření. Protož my tebe napomínáme a s pilností poroučíme, aby beze všech výmluv túž děvečku Elšku ve čtvrtek po sv. panně Markétě nejprv příští [14. července] na hradě Pražském postavil, a poněvadž se stavu svatého manželství dotýče, aby ta věc před právem duchovním, k kterémužto náleží, rozvážena býti mohla. Datum na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Prokopu, anno 1530.

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Uroz. vladyce panu Václavovi Karlovi z Svárova a na Suchomastech, příteli milému.

216.

Klatovským: jak se mají chovati proti těm, kdož nosí do země falešnou minci.

Na hradě Pražském 1530, 7. července (f. 163 a).

Službu svú vzkazujem, moudří a opatrní přátelé milí! Jakož jste nám psaní učinili voznamujíce, kterak do města vašeho týž i do toho kraje mnoho falešné mince roznášejí lidé, a jako kupectví v tom vedouce, kupujíce té zlé mince X ſſ za V ſſ neb za VI, a tak sobě tudy užitky a jiným škodu přivodí ɔc, tomu sme všemu, jakž nám píšete, dobře vyrozoměli. A vaše předsevzetí, kteréž nám píšete, dobře se nám líbí: a tak učiňte, vosaďte na to s pilností, a kteréhož byšte dosáhli vinného, an tak tu falešnou minci do země nosí a v ní kupčí, sobě k zisku a jiným lidem ke škodě, k tomu právem přistupte, aby se na grunt mohlo zvěděti, vodkud takové věci do tohoto království přicházejí, a kdo sou toho příčina. A tak tudy najspíš takový neřád bude moci zastaven býti. Protož při tom naši vůli znajíc, tak se zachovejte. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Prokopu, léta ɔc XXX°.

Moudrým a opatrným purkmistru a radě města Klatov, přátelóm milým.

217.

Janovi Bechyňovi z Lažan: aby lidi z Hostomic ihned z vězení propustil.

Na hradě Pražském 1530, 8. července (f. 119 b).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný rytíři, pane purkrabie, příteli náš milý! Vězte, že jest nám oznámil pan Jan Boreň ze Lhoty, prokorátor krále JMti,

kterak by měl správu od lidí z městečka Hostomic, k zámku Karlštajnu příslušející, že byšte některé lidi z městečka do vězení dáti jměli a jich že z toho vězení vydati a propustiti nechcete, leč by se pod znamenitý základ vyručili, a toho vězení že ta příčina jest, že sou na obeslání téhož pana prokorátora svědomí dávali králi JMti proti vám. Pak jestliže tak, byla by nám věc poněkud i s podivením, abyšte, jsouc člověk rozumný, tak tu věc před se bráti jměli.

Protož, jestliže jest co toho, za to vás žádáme podle dobrého přátelství i napomínáme, abyšte pro takovú věc též lidi těžkostí zbavili, přihlédajíc k tomu, jakožto muož rozumný, jaká by příjemnost od vás králi JMti, pánu našemu milostivému, v té věci býti mohla, kdyby se JMti taková věc donesla, a kdyby bylo to samo v sobě v pravdě, jakž se nám o té věci správa dává. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Prokopu, léta páně M°V^C^XXX°. Jan z Wartumberka ꝯc,

Vojtěch z Pernšteina ꝯc, Radslav Beřkovský ꝯc, Wolfart Planknar ꝯc.

Urozenému a statečnému rytíři panu Janovi Bechyňovi z Lažan a na Pecině [sic], purkrabí Karlštajnskému, příteli našemu milému.

218.

Pražanům Staroměstským: aby podali zprávu o stížnosti Mikuláše Karlíka z Nežetic a Doroty od Konví.

Na hradě Pražském 1530, 8. července (f. 164 b).

Službu svú vzkazujem, slovutné a vzáctné poctivosti, páni přátelé naši milí! Dodána jest nám supplikací od urozeného vladyky Mikuláše Karlíka z Nežetic a druhá od Doroty od Konví, kdež sobě stěžují, že byšte na žádost Mikuláše Pikharta túž Dorotu před sebe obeslali a jí, aby sirotka někdy Václava Franka před vámi postavila, rozkázali; jakož dále o tom z týchž supplikací, kteréž vám pro vyrozomění posíláme, tomu všemu šíře vyrozomíte. Pak jaký jest při té věci úmysl váš se zachovati, žádáme vás, že nám to psaním svým oznámíte, abychom se věděli čím spraviti. Než do toho času žádáme, abyšte též Doroty neobtěžovali ani o postavení toho sirotka ji potahovali, dokavadž odpovědi od vás jmíti nebudem. Na kterúžto odpověď, také nemeškajíc, úmysl svůj vám oznámíme, jako ti, kteříž bychom neradi na se toho potahovali, což by nám a úřadu našemu nenáleželo, a také toho bychom neradi pominuli, v čem by nám podle úřaduov našich kohožkoli opatřiti příslušelo, a zvláště sirotky a vdovy, o kteréž zvláštní poručení od krále JMti máme. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Prokopu, anno 1530. Jan z Wartenberka ꝯc,

Vojtěch z Pernšteina ꝯc, Radslav Beřkovský ꝯc, Wolfart Planknar ꝯc.

Slovutné a vzáctné poctivosti purkmistru a radě Starého města Pražského, pánuom a přáteluom našim milým.

219.

Beatrici z Kolovrat: o poddané Radoušovské.

Na hradě Pražském 1530, 9. července (f. 35 b).

Službu svú vzkazujem, urozená paní, paní přítelkyně naše milá! Psaní vašemu, co se lidí Radoušovských a těch robot, které od nich míti chcete, dotýče, jsme vyrozoměli. A v paměti dobře máme, že král JMt nám víc než jednú psaní o to učiniti ráčil. Však jaká se jest výpověď námi mezi vámi a jimi stala, to při tom necháváme a v ničemž ji nám měniti slušně nenáleží. Než, což by mimo tu vejpověď činiti a pokad k vám se zachovati měli, o to jim psaní činíme, kteréhož vám také přípis posíláme, kterýmž se budete moci spraviti. Dán na hradě Pražském, v sobotu před sv. pannú Markétú, anno 1530. Jan z Wartenberka ͻc,

Vojtěch z Pernšteina ͻc, Radslav Beřkovský ͻc, Wolfart Planknar ͻc.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, přítelkyni naší milé.

220.

Adamovi ze Šternberka: aby netrápil vězením lidi z Vladislavic, komora česká že jménem krále chce souditi se o ně s panem Adamem při soudě zemském.

Na hradě Pražském 1530, 9. července (f. 36 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Vznesli na nás páni rady komory krále JMti, co se lidí z Vladislavic a z vesnic k tomu příslušejících dotýče, že by chtěli na místě JKMti, ač jestliže by JMKská do toho času v zemi nebyl, soudem zemským o to s vámi slyšáni býti, a měl-li by král JMt při tom tu jakú spravedlivost, aby skrze ně, poněvadž jim taková a k té podobná věc od JKMti poručena a svěřena jest, jimi nic obmeškáno nebylo, a kterú byste vy spravedlivost k tomu měli a ji pokázali, také aby vám v to nevkračovali, toliko sobě to obtěžujíc, a nás v tom za opatření žádajíc, abyšte vy těch lidí, do toho času slyšení a rozeznání, vězením ani ničím mimo spravedlivost neobtěžovali; a zvláště Štěpána Kořenka, Jana Cejhova a Jana Pátky,*) kdeří jsú zde byli, žádáme, že jich obtěžovati nebudete, však což jsú vám spravedlivě povinnovati, to aby vám činili. Kdež nepochybujem, vy že se tak podle psaní našeho zachováte. Neb jistě, pane a příteli náš milý, toto psaní vám jistě dobrým úmyslem činíme, nechtíce rádi toho viděti, aby král JMt o to, neb oč koli jiného, k vám jakú těžkost nésti ráčil. Dán na hradě Pražském, v sobotu před sv. Markétú, annorum 1530. Jan z Wartenberka ͻc,

Vojtěch z Pernšteina ͻc, Radslav Beřkovský ͻc, Wolfart Planknar ͻc.

Uroz. pánu, panu Adamovi z Šternberka a na Bechyni, pánu a příteli našemu milému.

*) Nebo Petky.

221.

Janovi mladšímu Mašťovskému z Kolovrat: dávají rok k 26. září.

Na hradě Pražském 1530, 9. července (f. 36 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Odpovědi vaší, kterúž jste nám na psaní naše o Jana mlynáře z Krásného Dvoru učinili, té jsme vyrozoměli. A poněvadž se tu ne malé věci, než falše, tak jak jste v listu svém doložili, dotýče, a potřebí jest, aby se to všecko gruntovně a dobře vyhlédávalo, protož pokládáme vám toho rok s týmž Janem mlynářem ten pondělí před sv. Václavem nejprv příští [26. září], abyšte vy na týž den před námi na hradě Pražském stáli, a my tu věc mezi vámi slyšíce a jí vyrozomějíce, pokudž nám a úřadu našemu náležité bude, chcem se k vám k oběma stranám v tom spravedlivě zachovati. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Prokopu anno 1530.

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Janovi mladšímu Mašťovskému z Kolovrat, pánu a příteli našemu milému.*)

*) **Toto obeslání jest kancellováno a sice s poznámkou: „Z té příčiny toto obeslání jest přetrženo, že tu nemá se ingrossovati."**

222.

Radoušovským: aby paní Beatrici z Kolovrat, čím povinni jsou, dávali.

Na hradě Pražském 1530, 9. července (f. 165 a).

Opatrní nám milí! Vězte, že jest nám urozená paní paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém psaním svým oznámila, kterak byšte vy aneb někteří z vás jí za ryby, za ospy jsúc dlužni, platce jí býti nechtěli, též také nějaké berně, kterúž jest za vás dala, jí zase navrátiti zanedbávali, a při tom nějaké škody a lovení ryb že byšte jí činili v potocích. Ježto, jetliže jest tak a to by se pokázalo, jistě taková věc nemohla by vám lehce býti vážena, ani bez trestání pominuta. Též také i čeleď v nepřítomnosti její že byšte jí loudili, a poslušni, jakožto paní své, býti nechtěli. A protož vám porúčejíce přikazujem, abyšte všickni, kteřížkoli jmenované paní Beatrix buď za ryby neb začkoli jiného záplatú povinovati byli, abyšte jí hned zaplatili a k ní se všelijak poslušně podle nálezu našeho zachovali, a jináče toho nečinili, ač se chcete těžkosti a skutečného trestání uvarovati. Dán na hradě Pražském, v sobotu před sv. Markétú, anno 1530. Jan z Wartenberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Radoušovským.

223.

Kouřimským: aby právo útrpné na zločince u nich uvězněné pustili.

Na hradě Pražském 1530, 9. července (f. 165 b).

Službu svú vzkazujem, múdří a opatrní přátelé naši milí! Vznešeno jest na nás jmenem pana Ladislava Malešického z Černožic a na Ratajích, kterak by u vás nějací tří [trzii] lotři seděli, a vy že byšte na žádost jeho na ně práva pustiti se zbraňovali. Protož vám z úřadu našeho na místě krále JMti poroučíme s pilností, jestliže jsú takoví zločinci zjevně podezřelí, neb že se co takového vskutku při nich najíti mohlo, abyšte vy podle zřízení zemského na ně právo útrpné před se pustili. Pak-li co v tom jiného za příčinu jest, nám abyšte hned bez meškání psaním svým oznámili, avšak je vězením dostatečně až do dalšího poručení našeho opatřiti dali, aby, pokudž za slušné jest, k týmž lotruom se zachováno bylo. Dán na hradě Pražském, v sobotu před sv. Markétú, anno 1530. Jan z Wartenberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Múdrým a opatrným pánuom purkmistru a konšeluom města Kouřima, přáteluom našim milým.

224.

Tři z hejtmanů zemských Radslavu Beřkovskému: aby vydal spisy od krále došlé, pro rozepři mezi proboštem a děkanem Vyšehradským potřebné.

Na hradě Pražském 1530, 10. července (f. 120 b).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný rytíři, pane příteli náš milý! Věztež, že jsme Jiříkovi*), proboštu Vyšehradskému, oznámili, že jeho s poctivým Jiříkem Přindú [sic], děkanem Vyšehradským, o ty ruoznice, které jsú mezi nimi vznikly, slyšeti chceme na den sv. panny Markéty nejprv příští [13. července]. I jest nám oznámeno, kterak by vám z poručení krále JMti nějací spisy v té věci od pana doktora Václava odeslány byly, na kterýchžto všecka ta pře náleží. Protož vás za to žádáme, že ty spisy a listy nám bez meškání pošlete, abychom my tomu všemu vyrozomějíce, k nim se k oběma stranám věděli jak zachovati. Dán na hradě Pražském, v neděli před sv. pannú Markétú, anno 1530. Jan z Wartenberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému a statečnému rytíři panu Radslavovi Beřkovskému z Šebířova a na Liběchově, nejvyššímu písaři královstvie Českého, příteli našemu milému.

*) Zde stálo ještě „písaři našemu," což přetrženo. List tento jest vepsán do kopiáře omylem dvakráte. Na druhém místě [fol. 37a] stojí: „Jiříkovi, *písaři našemu* a na ten čas proboštu Vyšehradskému."

cholka do vězení vzíti kázali i jiné jemu obtížnosti činiti měli, jakž táž supplikací, kterúž vám teď pro vyrozomění posíláme, v sobě zavírá, žádaje nás, na místě krále JMti, v tom za opatření. Protož my vám z úřaduov našich s pilností poroučíme, abyšte se k témuž Janovi všelijak pokojně zachovali a jeho ničímž, mimo řád a právo, neobtěžovali, a při tom také zdání své nám oznámili, abychom se věděli dále v tom k jedné každé straně spravedlivě zachovati. Dán na hradě Pražském, v pondělí po sv. Kyliánu, anno 1530. Jan z Wartenberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Uroz. pánu, panu Adamovi Svitákovi z Landštejna a na Tuchorazi, příteli našemu milému.

228.

Pražanům Staroměstským: aby zítra přišli na hrad k rozmluvení o suplikací Mikuláše z Nežetic.

Na hradě Pražském 1530, 12. července (f. 167 b).

Službu svú vzkazujem, vzácné opatrnosti, páni přátelé naši milí! Dodal jest nám supplikací Mikuláš mladší Karlík z Nežetic, kterúž vám teď posíláme; a poněvadž v též supplikací duominka se činí o králi JMti, pánu našem milostivém, tudíž také i o nás hajtmaních, za to vás žádáme, že zítra bohdá v šestnácte hodin nahoře budete, abychom s vámi mohli o to rozmluviti, byla-li by potřeba i jeho Karlíka vyslyšeti. A v tom času k němu Mikulášovi Karlíkovi i také k Dorotě od Konvuo [sic] že se pokojně zachováte. A tuto supplikací zase žádáme, že nám zase pošlete. Dán na hradě Pražském, v úterý před sv. Markétú, anno 1530.

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Vzácné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského, přáteluom našim milým.

229.

Tři z hejtmanů zemských Radslavoví Beřkovskému: žádají o radu, jak by v jisté věci králi odpověděti měli.

Na hradě Pražském 1530, 13. července (f. 121 a).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný rytíři, příteli náš milý! Dnes po vobědích přišlo jest nám dvoje psaní od krále JMti, pána našeho milostivého, kteréhožto vám přípisy ted posíláme. A poněvadž se tu nemalé věci dotýče, vás za to žádáme, že vyrozomějíce tomu, nám při tom zdání a radu svú, což bychom králi za odpověď dáti měli, oznámíte, tak abychom úmysl a vuoli JKMti, v tom neprodlévajíc, naplnili. Dán na hradě Pražském, den sv. panny Markéty, anno 1530.

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému a statečnému rytíři panu Radslavovi Beřkovskému z Šebířova a na Liběchově, nejvyššímu písaři královstvie Českého, příteli našemu milému.

230.

Kouřimským: o vězních u nich se nalézajících.

Na hradě Pražském 1530, 13. července (f. 166 a).

Službu svú vzkazujem, múdří a opatrní přátelé milí! Jakou jste nám odpověď dali, co se těch vězňuov, Vávrova Kubelkova syna z Krumlova i jeho thovaryše, dotýče, té jsme dobře vyrozoměli. Pak takové psaní vaše panu Ladslavovi Malešickému z Černožic poslati chcem, a což nám za odpověď dá, to vás tajno nebude. Však při tom vám jak prvé tak i nyní s pilností poroučejíc přikazujem, abyšte ty vězně až do dalšího poručení našeho dobře opatřiti dali, aby ujíti nemohli. A my, pokudž toho dále potřebu uznáme, vám oznámiti chcme, jak se k nim zachovati máte. Dán na hradě Pražském, den sv. panny Markéty, anno 1530.

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Múdrým a opatrným pánuom purkmistru a konšeluom města Kouřima, přáteluom našim milým.

231.

Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: žádají ho o radu v lenní záležitosti falckrabat Rýnských.

Na hradě Pražském 1530, 14. července (f. 40 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Račte věděti, že jest nám přineseno psaní od krále JMti, kteréhož vám teď přípis posíláme, podle kteréhožto psaní rádi bychom JMKské tu odpověď dali, kteráž by se JMKské tudíž tak i tomuto královstvie dobře trefiti mohla. Pak to my dobře pamatujem, že pan Vylém hrabě z Ortenberku [sic] na místě JMtí knížat a falckrabí na Rajně, pana Frydrycha a pana Filipa, léno jest od krále JMti přijímal zde na hradě Pražském: ješto nám se zdá, ač jest pan Vylém hrabě z Ortenburku umřel, že proto na týchž knížatech lenní povinnost králi JMti a tomuto královstvie zuostává. Však z psaní JMKské srozomíváme, že by proto JMt náchylen ráčil býti tajmž knížatóm JMtem léna v říši podati.*) Pak pokad by se taková věc JMKské i tomuto královstvie dobře mohla trefiti, prosíme, že nám v tom zdání své ráčíte oznámiti, abychom my také JMKské oznámili, při čem by JMKská táž knížata JMt v té věci zuostaviti ráčil. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Markétě, anno 1530.

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Uroz. pánu, panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitálu a z Blatné, panu příteli našemu milému.

*) Ferdinand byl tehdáž v Augšpurku.

232.

Pražanům Novoměstským: kladou rok k narovnání se Staroměstskými na 20. července.

Na hradě Pražském 1530, 14. července (f. 166 b).

Službu svú vzkazujem, slovutné a vzácné poctivosti páni Pražané, přátelé naši milí! Jakož jsú nás za to žádali, abychom v těch ruoznicech, které mezi vámi a pány Pražany Staroměstckými vznikly jsou, vám rok a den k slyšení položili: i vězte, že vám toho pokládáme rok a den tu středu před sv. Maří Magdalenú najprv příští [20. července], abyšte na ten den ve dvanácte hodin před námie [sic] na hradě Pražském se všemi potřebami stáli, neb jsme o to také týmž pánóm Pražanóm Staroměstckým oznámili. A my vás oboje vyslyšíce, chceme se s pilností k tomu přičiniti, aby ti rozdílové mezi vámi k dobrému konci a přátelskému srovnání přijíti mohli. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Markétě, anno 1530.

Jan z Wartenberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Slovutné a vzácné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Nového města Pražského, přátelóm našim milým.

233.

Hanušovi Pflugovi z Rabšteina: ve příčině nějakého dopisu, jehož úředník Pflugův přijmouti nechtěl.

Na hradě Pražském 1530, 15. července (f. 41 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Psaní vašemu, kdež nám píšete o Kašpara Huofera a o nějakém listu, kteréhož jest úředník váš přijíti nechtěl ꝛc, tomu jsme porozoměli a registra naše sobě jsme přečísti rozkázali. I vězte, že jest list ten od úřaduov našich vyšel tu sobotu po sv. Vítě nyní minulý [18. června], jakož vám téhož listu přípis posíláme. Ale v pátek po sv. Janě křtiteli božím [1. července] žádný před námi jest nestál, ani se kdo na vašem místě, ani také na Kašparovém svrchu dotčeném, k tomu jest nevohlásil. Protož tím se spraviti muožte. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Markétě, anno 1530.

Jan z Wartenberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému pánu, panu Hanušovi Pflugovi z Rabštejna a na Bečově, krále JMti a koruny České německých lén hajtmanu a JMti dvoru maršálku, pánu a příteli milému.

234.

Pražanům Staroměstským: aby Anně Trubské summu jí přisouzenou pod ujištěním vydali.

Na hradě Pražském 1530, 15. července (f. 168 a).

Službu svú vzkazujem, vzácné opatrnosti páni přátelé naši milí! Oznamujem vám, že jakož jest Anna Trubská před úřadem naším hajtmanským teď nedávno

právem a nálezem obdržala, abyšte její díl bez odporuov a překážek od vykonání přísahy ve čtyřech nedělích pořád zběhlých propustili a vydali; i žádala jest nás táž Anna Trubská, poněvadž jste jí té její summy až do toho času ještě nevydali, abychom o to k vám psaní učinili, k tomu se poddávaje, že ty peníze dostatečně ujistiti chce Václavem Tatausem z Vraního. Pak my znajíce, že tu nic neslušného nežádá, vás napomínáme, abyšte jí tu summu její tak, jakž se nahoře píše, a takovým ujištěním vydati kázali; neb což se sirotka dotýče, jestliže ona Trubská bude co témuž sirotku povinovata učiniti, poněvadž ta summa, kterúž vyzdvihnúti má, dostatečně ujištěna bude, tudy sirotku nic sjíti nemuože. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Markétě, anno 1530. Jan z Wartenberka ꝛc,

Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Vzácné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Starého města Pražského, přáteluom našim milým.

235.

Wolfovi z Gutšteina: aby se s Havlem konvářem z Litoměřic na ten čas po dobrém vyrovnal.

Na hradě Pražském 1530, 16. července (f. 39 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Jakož jste nám psaní učinili, dávajíc odpověď, že byšte Havlovi, konváři z Litoměřic, tu vlnu vzíti rozkázali v tom místě, kdež jest od starodávna hájeno bylo, a v kterém místě Rakovničtí chtěli vám překážku činiti, a právo na nich že jste ustáli, a potom jim i koně s vozem i nákladem že sú pobrani skrze úředníka vašeho, a proto že jest bylo i vobeslání před najvyššího pana hajtmana krále JMti a královstvie Českého pana Vojtěcha z Pernšteina, a ta pře že jest odložena a podána na soud zemský ꝛc: I vězte, že sme v ten odklad té pře mezi vámi a Rakovnickými nahlédli, a to se v ní zřetedlně nachází a tato slova stojí: „však aby se strany v tom času k sobě až do té pře rozeznání pokojně zachovaly, a pan Wolf aby jich tím braním cla v témž místě do té pře mezi nimi vykonání neobtěžoval, a to má bez újmy spravedlivosti jedné každé strany toho cla nebrání býti.“ A poněvadž jest taková vejminka v tom odložení, zdá nám se, když tu vlnu zase témuž Havlovi navrátíte, že se z té spravedlivosti, ač máte-li kterú k tomu clu, nevyvedete.

I protož vás žádáme a poroučíme, abyšte jemu tu vlnu jeho zase bez umenšení navrátili, a i to sobě rozvážili, měli-li byšte jemu ji přes svrchudotčený odklad dáti pobrati? Neb jestliže by se toho nestalo, a on čeho jiného na nás žádal, již bychom jemu toho odepříti nemohli, pokudž by úřadu našemu přináleželo. Než v tom bychom se k němu též jako i k jinému zachovati musili, pokudž bychme podle úřadů našich povinni byli. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Markétě, anno 1530.

Jan z Wartenberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Uroz. pánu, panu Wolfovi z Gutšteina a na Petršpurce, příteli našemu milému.

236.

Do kraje Slanského: aby Viléma Doupovce honili.

Na hradě Pražském 1530. 16. července (f. 88 a).

Jan z Wartenberka a na Zvířeticích, nejvyšší purkrabie Pražský, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc, krále JMti a téhož královstvie hajtmané. Urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, múdrým a opatrným městóm kraje Slanského i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přátelóm našim milým, službu svú vzkazujem. Při tom vám oznamujem, že jest nás jistá správa došla, kterak by v kraji vašem Slanském Vilém Doupovec, odpovědník zemský, a někteří jiní neznámí lidé, jezdieti měli. Protož vám z úřadu našeho s pilností poroučíme a na místě krále JMti rozkazujem, ktož by vás koli tímto listem naším k hotovosti napomenul, aneb jakžkoli vokřik učinil, abyšte beze všech odporuov a forteluov honili, a v tom se k témuž Doupovcovi a k takovým lidem podle zřízení zemského zachovali. Té naděje sme, že se tak zachováte, ač se chce jeden každý pokuty [sic] v zřízení zemském vyměřených uvarovati, kteréhož bychom žádnému neradi přáli. Datum na hradě Pražském, v sobotu po Rozeslání apoštoluo božích, anno 1530.

Do kraje Slanského.

237.

Do Slaného a do Berouna: Vilém Doupovec projíždí prý krajinu a skrývá se v lesích Křivoklátských, mají vyzkoumati ho a pak zhoubce honiti.

Na hradě Pražském 1530, 16. července (f. 88 b).

Službu svú vzkazujem, múdří a opatrní přátelé milí! Vězte, že jest nás správa došla, kterak by Vilém Doupovec a nějací lidé neznámí v kraji Slanském a Rakovnickém tohoto času býti měli, a tu vokolo lesuov Hrádeckých se projížděli a svá stanoviště mívali. Protož vás žádáme, z ouřaduov našich napomínáme, abyšte to předkem v tajnosti zachovajíc, vokolo tejchž lesuov a při silnicích poslali, a též také i po všech tu, kdež by se vám najužitečněji podle rozomu vašeho zdálo. A jestliže by tu kde přezvědín byl Doupovec, aneb jiní lidé neznámí, tehda hned aby se vokřik stal a napomenutí podle zřízení zemského, aby všickni honili. Kdež pak i v jiných stranách také jsme my takovú věc opatřili. Protož znajíce takovú potřebu, nepochybujem, než že se v tom pilně a rozšafně zachováte. Dán na hradě Pražském, v sobotu po Rozeslání apoštoluov božích, anno 1530. Jan z Wartenberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Slaného, přáteluom našim milým.

List tento psán jest v jednostajná slova pánuom Slanským a pánuom Berounským.

238.

Pražanům Novoměstským: aby podali zprávu o stížnostech převořiše Anny z kláštera sv. Anny a Pavla Syrovátky.

Na hradě Pražském 1530, 16. července (f. 167 a).

Službu svú vzkazujem, vzácné opatrnosti páni přátelé naši milí! Vznesli jsú na nás poctivá panna Anna, převora, i veškeren konvent kláštera svaté Anny v Starém městě Pražském, skrze supplikací svú, že by nějaký Urban, soused Nového města Pražského, obstaviti měl jim člověka Vondráčka z Radlic, jakož z této jich supplikací zavřené porozomíte. Protož vás za to žádáme, jakým pořadem taková věc mohla jest pořádně učiněna býti, to abyšte nám oznámili. Druhá nám od Pavla Syrovátky supplikací dodána jest, kterúž vám též také posíláme, abyšte ji sobě přečtúc, na to správu svú učinili a nám túž supplikací odeslali, abychom se věděli čím spraviti. Datum na hradě Pražském, v sobotu po sv. panně Markétě, anno 1530.

Jan z Wartenberka, Vojtěch z Pernšteina,
Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Slovutné a vzácné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Nového města Pražského, přáteluom našim milým.

239.

Do krajů Hradeckého, Boleslavského, Litoměřického a Chrudimského: aby byli připraveni s hotovostí táhnouti do Slezska, objeví-li se potřeba.

Na hradě Pražském 1530, 18. července (f. 89 a).

Jan z Wartenberka a na Zvířeticích, nejvyšší purkrabie Pražský, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar z Kynšperku ɔc, krále JMti a téhož královstvie hajtmané. Urozeným, statečným, slovutným, múdrým a opatrným pánuom, rytířuom, vladykám, městóm kraje Hradeckého, i jiným všem obyvateluom téhož kraje, službu svú vzkazujem. A vám všem oznamujem, že jest nám psaní učiniti ráčil JMKská, pán náš milostivý, že by JMKská míti ráčil jistou správu, že by nějací lidé výtržní do knížetství Slezského JMKské i JMti poddaným na škodu napadnúti se strojili, porúčejíce nám s pilností, abychom vám psaní a napomenutí učinili, abyšte všickni veřejně pohotově byli, a jestliže by se co takového zběhlo a vskutku se poznalo, abyšte vojensky hotovi jsouc, krále JMti, pána našeho milostivého, a toho knížetství Slezského, jakožto jednoho oudu královstvie Českého, neopouštěli, ale tak, jakž jste povinni, abyšte se zachovali, a když by vám podruhé oznámeno a místo ukázáno bylo, abyšte se tu najíti dali. — Protož vás z téhož poručení krále JMti, pána našeho milostivého, a z úřaduov našich napomínajíce přikazujem, vědúce v tom JKMti a tohoto královstvie potřebu i svú povinnost, abyšte se tak zachovati ráčili

a zachovali, jináč toho nečiníce. Dán na hradě Pražském, v pondělí po Rozeslání apoštolů božích, anno 1530.

Do kraje Hradeckého, Boleslavského, Litoměřického a Chrudimského, v jednostejná slova psány.

240.

Fridrichovi z Donína na Benátkách: o nějaké sporné záležitosti.

Na hradě Pražském 1530, 20. července (f. 39 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Psaní vaše, kteréž jste nám učinili, jsme přečtli i také jemu vyrozoměli. Pak jiného k tomu, rozvažujíce vaše psaní a páně Vilémovo, nevíme co praviti, než jestliže se vám zdá jeho pana Viléma, aneb jemu vás, z čeho před námi viniti, toho s obojí strany máte svobodu; a my, pokadž úřaduom našim náležeti bude, v tom se k vám spravedlivě zachováme. Kdež pak jiné naděje do vás obojích nejsme, než že rozomu a vědomosti dosti máte, jak se budete míti v tom k sobě podle práva zachovati. Dán na hradě Pražském, v středu před sv. Maří Magdalenú, anno 1530.

Jan z Wartenberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému pánu, panu Fridrichovi purkrabí z Donína a na Benátkách, panu příteli našemu milému.

241.

Radám komory české: o nesnázích při posílání listů po krajích i králi.

Na hradě Pražském 1530, 20. července (f. 44 b).

Službu svú vzkazujem, urození páni páni, urození a stateční páni rytíři, páni přátelé naši milí! Kdež nám odpověď na psaní naše dáváte, což se poštuov a vypravování listuov dotýče, kteréžto odpovědi jsme porozoměli, i tomu také, že jste z potřeb některých duoležitých krále JMti komoru na Horách Kutnách položili; pak jestliže bychme jaké listy králi JMti, aneb pro potřebu JMKské do krajóv, aneb jinam, poslati měli, píšete nám, abychom vám je na Hory Kutny poslali, a též jestli bychom co po poštu králi JMti poslati chtěli, abychom vám to také do Hory poslali ꝛc.

Pak, páni a přátelé naši milí! Znáti muožete, kdyby příčiny a potřeby pilné přišly, kteréž by pruotahu míti nechtěly, a kteréž bychom oznámiti potřebovali do kraje Plzenského, aneb do jiných některých krajóv v touž stranu, jakož jest se již i to přihodilo, že z poručení a rozkázání JMKské listy po některých krajích i také jinam jsme psáti a rozeslati musili, nechtěli-li jsme krále JMti potřeb obmeškati: pak, bychme měli se všemi listy do Hory k vám posélati, nerozomíme, kterak by se mohlo dobře trefiti. Než známe, že by mohlo skrze to obmeškání potřeb JMKské, aneb i zemských, přijíti; neb mnohý posel mohl by snad v to místo, v kteréž by

poslán, tak brzo dojíti jako k vám do Hory o jedné záplatě, a tuto by se mustáti dvojí. Pak již, jakž budem moci, ty posly budem opatrovati až do příjezdu eho, a což kterým se dalo a dá, to se vám oznámí.

Než teď listy pilné posíláme králi JMti, kteréž byli bychme rádi i prvé vyvili, ale neměli jsme po kom. Však jestliže JMKská ráčí v tom jakou pruotažnost házeti, poněvadž my toho žádná příčina nejsme, nemáme naděje také, aby JMKská a to ráčil k vině přičítati. Než za to žádáme, že těmi listy meškati nebudete, jsú lístové pilní a potřebují brzské odpovědi od JMKské. Dán na hradě Pražském, tředu před sv. Maří Majdalenú, leta páně 1530.

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Pánuom zřízeným radám komory krále JMti.

242.

Lorencovi Šlikovi: aby Kašpara Paska na pokoji zanechal.

Na hradě Pražském 1530, 21. července (f. 41 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Oznamujem vám, jest na nás vznesl Kašpar Pasek skrze supplikaci svú, kterak byšte jemu pohrůžky ti měli, jakož tomu dále z této jeho supplikací, kterúž vám teď posíláme, vyoměti moci budete, prose nás na místě krále JMti, pána našeho milostivého, při i za opatření. I poněvadž on Pasek se ku právu volá a že chce každému rád v býti a před námi státi i dostáti, protož vám s pilností poroučíme, abyšte se émuž Pasekovi pokojně zachovali, a jeho ničímž mimo řád a právo neobtěžovali. n na hradě Pražském, ve čtvrtek před sv. Maří Magdalenú, anno 1530.

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Lorencovi Šlikovi z Holajče, hraběti z Pasaunu ɔc, příteli namu milému.

243.

Pražanům Novoměstským: o stížnosti Jiřího Franka z Kadaně.

Na hradě Pražském 1530, 21. července (f. 168 b).

Službu svú vzkazujem, vzácné opatrnosti páni přátelé naši milí! Vznešeno na nás od Jiříka Franka, puškaře v Kadani, kterak by od slovutného Beneše ináře, spolusouseda vašeho na Novém Městě ɔc, pro nějaký dluh, jmenovitě puol kopy, obstaven byl, prose nás pokorně, abychom vám o to psaní učinili, a abyšte eneše k tomu měli, aby naň ten dluh, o který staven jest, podle práva pokázal.

Pak my znajíce, tu že nic neslušného nežádá, vás napomínáme, abyšte tak učinili. Pakli by co jiného v tom bylo, to nám psaním svým bez meškání oznamte. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před sv. Maří Majdalenú, anno 1530.

Jan z Wartenberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Vzácné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Nového města Pražského, přáteluom našim milým.

244.

Radám komory české: o dluzích královských.

Na hradě Pražském 1530, 23. července (f. 43 a).

Službu svú vzkazujem, urození páni páni, urození a stateční rytíři, páni přátelé naši milí! Psaní, které jste nám učinili, to jsme přečtli i jemu vyrozoměli. Pak v paměti dobře máme, což se rozvažování dluhuov dotýče těch, kteréž se někteří při JMKské míti praví, pokad jste s námi o to měli rozmluvení, i také to, pokad jsme vám za odpověď dali; kdež pak jistě, byšte na ten čas před sv. Jakubem zde v Praze přítomni byli, k čemuž byšte v té potřebě JKMti nás potřebovali, nejsouce zaneprázdněni zvláštně a ustavičně potřebami krále JMti, ouřadu našemu náležitejmi, chtěli bychme v takové věci rádi vám pomoci pracovati. A poněvadž jste sem nepřijeli a té věci těchto dní nejednali, tehda znáti muožete, že ve čtvrtek nejprv příští i toto [sic] všecky dni soudem krále JMti hajtmanským zaneprázdniti se musíme. A také jste nám o žádném neoznámili, koho ste z tejchž věřiteluov obeslali, ješto my nevíme, s kým bychme o takovú věc jednati měli. Než jestliže kto se nás o tom doptávati bude, my jemu chcme rádi oznámiti, že ve čtvrtek nejprv příští [28. července] zde na hradě Pražském budete. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Maří Majdaleně, anno 1530.

Jan z Wartenberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným rytířuom zřízeným radám krále JMti komory v královstvie Českém, přátelóm našim milým.

245.

Janovi Bechyňovi z Lažan: že s lidmi z Hostomic státi má před soudem 28. července.

Na hradě Pražském 1530, 23. července (f. 121 b).

Sllužbu svú vzkazujem, urozený a statečný příteli náš milý! Jakož jste nás psaním svým za to žádali, abychom vám, kdy byšte s lidmi z městečka Hostomic zase před námi státi měli, den oznámili. I vězte, že jest ta pře prvé od nás až do čtvrtku po sv. Jakubu nejprv příští [28. července] odložena, a protož vědúce

takovú věc, tím se spraviti můžete. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Maří Majdaléně, anno 1530. Jan z Wartenberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému a statečnému rytíři panu Janovi Bechyňovi z Lažan, purkrabí na Karštejně, příteli našemu milému.

246.

Alšovi z Soutic: aby Chrudimským vody nezadržoval.

Na hradě Pražském 1530, 23. července (f. 121 b).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Věz, že jsú nám opatrní purkmistr, konšelé i všecka obec města Chrudimě skrzy posly své oznámili, kterak jim a obyvateluom téhož města k znamenité a veliké ujmě a škodě vodu zadržoval, mimo smlúvu, kterúž též Chrudimští s předky tvými, týchž gruntuov někdy držiteli, učinili jsou, na rybník svůj v Skalách vísti by měl [sic], žádajíce nás na místě krále JMti v tom za opatření. Pak poněvadž prvé o túž věc s nimi v obeslání stojíš, protož z úřaduov našich tobě s pilností poroučejíc přikazujem, aby ty od takového předsevzetí přestal, a jim tu vodu beze všech vejmluv hned, jakž tebe tento list náš dojde, pustil, a v tom žádných jím a té obci překážky [sic] nečinil, dokudž ta věc spravedlivým rozvážením k místu a konci mezi vámi přivedena a postavena nebude. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Maří Majdaleně, anno 1530.

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému a statečnému rytíři panu Alšovi z Soutic a [na] Žumberce, příteli milému.

247.

Kouřimským: aby Prokopa Jelenka a Jakuba Fogelhauza propustili.

Na hradě Pražském 1530, 23. července (f. 169 a).

Službu svú vzkazujem, opatrní přátelé milí! Vznesli jsú na nás Prokop Jelenek a Jakub Fogelhauz, kterak byšte je ctí, věrú zavázali, aby v té při, kterúž jsú měli s urozeným pánem, panem Michalem Slavatú z Chlumu a z Košumberka a na Kostelci, ku právu stáli a dostali. I poněvadž již oni tomu všemu dosti jsou učinili, i také mezi stranami od nás nébrž se jest stal [sic], protož vám na místě krále JMti a z úřaduov našich s pilností poroučíme, abyšte téhož Prokopa Jelenka a Jakuba Fogelhauza z takovéhož závazku propustili, a kterú ještě u vás zbroj mají, tu abyšte jim bez odtahuov vydali. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Maří Majdaleně, léta ɔc XXX°. Jan z Wartenberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Múdrým a opatrným purkmistru a konšeluom města Kouřima, přáteluom našim milým.

248.

Českobrodským: o sporu s p. Adamem Svitákem z Landšteina.

Na hradě Pražském 1530, 23. července (f. 169 a).

Službu svú vzkazujem, opatrní přátelé naši milí! Psaní vašemu, které jste nám o Jana Měkajše, co se dvoru manského v Tuchorazi vám a obci vaší příslušejícího dotýče, učinili, tomu jsme porozoměli; a v paměti máme, že jsme o téhož Jana Měkajše prvé také v té při panu Adamovi Svitákovi psaní učinili, a což nám jest za odpověď dal, toho vám přípis posíláme, tím se spraviti můžete. Však přes to, jestliže vy aneb Měkajš jeho pana Adama Sviáka chcete z toho před nás obeslati a jej viniti, máte toho vuoli. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Maří Majdaleně, anno 1530. Jan z Wartenberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Múdrým a opatrným purkmistru a konšeluom města Brodu Českého, přátelóm našim milým.

249.

Tři z hejtmanů zemských Jindřichovi Tunklovi z Brníčka: v záležitosti Matiáše Gruncmanna, Lužičana z Lukova.

Na hradě Pražském 1530, 27. července (f. 40 b).

Služby naše vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Zdraví i jiného všeho dobrého rádi bychom vám přáli. Což se Matyáše Gruncmana z Lukova, o kterémž nám psaní učinili před nedávním časem, dotýče: i oznamujem vám, že týž Matyáš Gruncman nám jest tuto správu od sebe učiniti dal, že jest za jiné neměl, než že ta všecka pře v spisy uvedená, mezi jím a jeho odpornou stranou Hanušem Goglarem z Lukova, ne jinam než do Magdburku k orteli jest poslána měla býti, ale když jest ortel z Donína, kteréhož jest se odtud nenadál, přinesen i vyhlášen, že jest nemalú obtížnost nad tím měl, potom jest i Lukavským takovú těžkost psaním svým oznámil, ale žádných pohrůžek ani odpovědi jim nečinil. I jakž jest pak koli ta věc se zběhla, toho jest nadepsaný Gruncman žádostiv, abyšte jemu od sebe i od stavuo bezpečenstvie připsali, že o takovú věc na uložený den stavy chce rozeznán býti, a jestliže uznáno bude, že by v čem zcesten byl, že chce rád napraven býti i ode všeho, v čem by nespravedliv byl, pustiti.

Pak my, slyšíce jeho takové podání, zdá se nám za slušné, aby jemu glejt a bezpečenstvie, jakž se svrchu píše, dán byl a den k slyšení uložen tak, abyšte již o tu věc pokoj míti mohli a ji na konci postavili. Což se pak švagra jeho Benedykta řemenáře dotýče, poněvadž jest pro dotčeného Gruncmanna k té nesnázi přišel, proniž tak, jak správu máme, statček svůj, manželku i dítky své jest opustiti musil, za

ás žádáme, že již také jemu, kdy tato věc na konci postavena bude, živnosti hleděti bezpečně dáte. Dán na hradě Pražském, v středu po sv. Jakubě, anno).

Jan z Wartenberka ɔc,
Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a Zábřehu, příteli našemu milému.

250.

iovi z Hradce a Zdislavovi Berkovi z Dubé: přimlouvají se za drabanta královského Kvirina Dětského z Liboslavě.

Na hradě Pražském 1530, 31. července (f. 45 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Prošeni jsme za luvu králi JMti od mateře a přátel Kvirina Dědského z Liboslavi, kterýž u krále , pána našeho milostivého, jest drabantem a pro nějakú puotku do vazby jest o kteréž lépe věděti muožete nežli my. I poněvadž jest obyvatelem a z koruny za to vás prosíme, že s pilností při králi JMti to jednati budete, aby JKMt, vadž jest člověk mladý a snad z nerozumu jeho ta příhoda a puotka se jest stala, to milostivě vážiti a prominúti ráčil, a pokudž nejvejš možné jest a potřebu uznáte, tak se račte přimlúvati, aby naše i vaše přímluva mohla jemu platna itečna býti. Dán na hradě Pražském, v neděli po sv. Jakubu, leta 1530.

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce a na Hradci, nejvyššímu kancléři králov- Českého, panu příteli našemu milému, a panu Zdislavovi Berkovi z Dubé a z Lippého íkupí, nejvyššímu sudí královstvie Českého, v táž slova.

251.

Bratřím Sekerkům: aby 2. srpna na hrad Pražský přijeli.

Na hradě Pražském 1530, 31. července (f. 122 a).

Službu svú vzkazujem, urozené vladyky, přátelé milí! Vězte, že máme s vámi které pilné věci rozmluvení míti. Protož vás za to žádáme, abyšte k nám na Pražský ten úterý nejprv příští [2. srpna] ráno přijeli. Kdež nepochybujem, že tak učiníte. Dán na hradě Pražském, v neděli po sv. Jakubu, anno 1530.

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozeným vladykám, panu Ladislavovi a Fabianovi Sekerkuom z Sedčic a na Lobko- h, přáteluom milým.

252.

Pražanům Malostranským: aby podali zprávu o supplikací Bohuslava Chrta ze Rtína.

Na hradě Pražském 1530, 31. července (f. 169 b).

Opatrní přátelé milí! Posíláme vám teď supplikaci, kterúž jest nám urozený a statečný Bohuslav Chrt ze Rtína dodal o člověka Jíru z Hostovice, který by od rychtáře vašeho do vazby vzat býti měl, jakož z této supplikací v té věci dále tomu všemu vyrozoměti budete moci. I poroučíme vám, abyšte ji sobě přečtúc, nám na to správu svú zítra bohdá ve dvanácte hodin i s tú supplikací odeslali, a my tím abychom se spraviti mohli. Dán na hradě Pražském v neděli po sv. Jakubu, anno 1530.

Jan z Wartenberka, Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Opatrným purkmistru a radě Menšího města Pražského, přátelóm milým.

253.

Kutnohorským: že dali glejt Jiříkovi Fremberkarovi.

B. m. 1530, 31. července (f. 169 b).

Službu svú vzkazujem, vzácné opatrnosti přátelé naši milí! Prošeni jsme [od] Jiříka Fremberkara z Tajna Horšova, abychom na místě krále JMti, pána našeho milostivého, klejt jemu před mocí a na správu a svobodného k vám přijití a odjití dali, z příčin v supplikací jeho oznámených, kterúžto supplikací vám pro další toho vyrozomění posíláme. I oznamujem vám, že jsme témuž Jiříkovi bezpečenstvie až do sv. Václava nejprv příštího dali před mocí toliko, ale ne před právem. Protož, jestliže by taková věc mezi vámi tímto časem skrze přátelskú smlúvu na místě slušném postavena býti mohla, rači bychom tomu, nežli byšte jakých od něho nesnází napotom snad očekávati měli. Pak jaký jest v tom úmysl váš, to nám psaním svým nemeškajíc oznamte. V neděli po sv. Jakubu, apošt. bož., anno 1530.

Jan z Wartenberka, Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Vzácné poctivosti pánuom šefmistruom a radě na Horách Kutnách, přáteluom našim milým.

254.

Beatrici z Kolovrat: odkládají rok k slyšení v rozepři s poddanými Radoušovskými až do 20. října.

Na hradě Pražském 1530, po 3. srpnu (f. 42 b).

Službu svú vzkazujem, urozená paní, paní přítelkyně naše milá! Jakož jste nám skrze psaní své, co se těch lidí Radoušovských a vás dotýče, oznámily, že byšte při času sv. Bartoloměje, podle vám s nimi odložení roku na ten čas a položeného

státi před námi bez přítomnosti pana sudího nemohly, žádaje nás, aby ta věc k dalšímu času pruotah a odložení míti mohla. I poněvadž toho příčinu hodnú uznali jsme, protož z takové hodné příčiny odkládáme vám toho až do čtvrtku po sv. Havle nejprv příští [20. října], tu abyšte před námi stály s tím se vším, jako i nyní státi jste měly.

A kdež dále oznamujete, že by se Radoušovští vámi spravovati nechtěli a toho, což sú vám spravedlivě povinni, že vám zanedbávají platiti, a též ti z Javorska že k nim podobně své vuole užívají, poplatkuov že vám ani vospuo dávati nechtějí, též také ani robot činiti, a k vám také že nechtí ani choditi, a to, což jsme my jim předešle rozkázali, aby se k vám poslušně zachovávali, vámi jako paní svú aby se spravovali a to, což sú vám spravedlivě dlužni, aby zaplatili, též i poplatky vaše, a cožkoli vám spravedlivě náleží, aby dávali, že se tomu všemu od nich dosti neděje: i teď my jim vo tom roku odložení oznamujem a také jim píšem, jak vy na nás vznášíte, že se k vám neposlušně zachovávají a naše předešlé jim rozkázání že sú sobě zlehčili, tomu dosti nečiníce. A protož jim i ještě přikazujem, aby oni se k vám poslušně a poddaně zachovali a to, což sú vám spravedlivě povinni, aby platili a činili, a pakli se tak nezachovají a dále budú chtíti své vuole užívati, že jsme my vám to poručili, abyšte jim toho netrpěly a je trestaly. A což jim píšem, teď vám toho přípis posíláme. Dán na hradě Pražském po Nalezení sv. Štěpána, anno 1530.

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, přítelkyni naší milé.

255.

Do celé země: fedrovní list jeptiškám, kteréž z Doksan do Vídně se navracely.

Na hradě Pražském 1530, 4. srpna (f. 89 b).

Jan z Wartenberka a na Zvířeticích ɔc, Vojtěch z Pernšteina a na Pardubicích ɔc, Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc, Wolfart Planknar z Kynšperku, podkomoří království Českého, krále JMti a téhož království hajtmané. Urozeným, statečným, slovutným, moudrým a opatrným pánuom, rytířuom, vladykám a městóm království Českého a markrabstvie Moravského, i jiným všem obyvateluom téhož království Českého a markrabstvie Moravského. Službu svú vzkazujem. A všem vám oznamujem, že panny řádu Přemonstratenského, ukazatelkyně listu tohoto, pro ukrutnost nepřítele všeho křesťanstva Turka z Vídně vypověděné jsúce, za tohoto puol léta z poručení a povolení JKMti, pána našeho milostivého, v Čechách v klášteře Dogcanském byly jsú, a teď nyní zase do Vídně a kláštera svého k Nebeským fortnám, jenž slove ad portas celorum, bráti se umínily. Protož na místě krále JMti vás všech napomínajíce

žádáme, kdežby koli svrchu jmenované panny cestú jely a vás v čem potřebovaly, abyšte je v nedostatcích jich neopustili, a cla neboližto majta od nich abyšte nebrali, nébrž jim radni a pomocni byli tak, aby bezpečně a bez překážky všelikterakých lidí s věcmi svými projedti mohly, znajíce, že na tom věc vděčnú králi JMti učiníte. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po Nalezení sv. Štěpána, anno 1530.

List fedrovní hebtiškám z Vídně.

256.

Jiříkovi a Hanušovi Leitoltům: o při jejich s kurfiřtem Saským.

Na hradě Pražském 1530, 4. srpna (f. 122 a).

Urození a stateční přátelé milí! Co se dotýče spravedlnosti vaší, kterú se pravíte knížatóm Saským, korfirštovi JMti, míti: pokud jest vo túž spravedlnost vaši mezi radami krále JMti a radami knížaty Saskými JMtmi zde na hradě Pražském rozjímáno a mluveno, nepochybujem, že v paměti své máte. Též také psaní naše, kteréž sme nyní na žádost vaši králi JMti do Aušpurku učinili, to všecko nepochybujem, než že v své paměti máte. Pak, která jest nám odpověd dána a zvláště artykule věci vaší se dotýčíc, ten vám na ceduli posíláme, kterú odpověď korferšt Saský JMt králi JMti, pánu našemu, dáti ráčil, kterémuž artykuli porozomíte. Všakž my nemuožem rozoměti podle tohoto artykule, chce-li korferšt tu v Mostě [o] vaši věc jednání míti? Nebo jak jest se v pře [sic] ta věc rozešla, nepochybujem, že vo tom dobrú vědomost máte. Než nám by se zdálo, abyšte toho neobmeškali, než na jmenovaný čas v Mostě svými spravedlnostmi byli. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po nalezení sv. Štěpána, anno 1530. Jan z Wartenberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému a statečnému rytíři panu Jiříkovi a panu Hanušovi Leytoltóm z Žebnic a na Nekmíři, přátelóm milým.

257.

Radoušovským a Javorským: aby se ku paní své s náležitou poslušností chovali.

Na hradě Pražském 1530, 4. srpna (f. 170 a).

Jan z Wartenberka na Zvířeticích ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc, krále JMti a téhož království hajtmané. Opatrní milí! Vězte, že jest nám psaní učinila paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, paní vaše, a nám jest oznámila, kterak vy vždy proti ní své vuole užíváte a jí jakožto paní svú se spravovati nechcete, než sami se řídíte, jak vám se líbí, rozličné neřády a rozpustilosti mezi sebú puosobíte, dluhóv, kterými ste paní své povinovati, těch že jí v čas platiti zanedbáváte, a ti také z Javorska že jí robot nečiní, ani vospu nedávají, a vámi že se v takových věcech spravují.

I víte dobře, že jsme vám prvé rozkázali, abyšte vy se ku paní své poddaně a poslušně zachovávali, a což jste jí kolivěk dlužni, abyšte jí bez odtahování zaplatili, a také poplatky její, v čemž sedíte, abyšte bez zadržování jí platili, a ti z Javorska aby jí roboty činili a vospy dávali, a též se v poddanosti a poslušenství k ní zachovávali. A ještě vám, též i Javorským, přikazujem, abyšte tak činili a své vuole neužívali. Pakli se tak zachovávati nebudete, jako od nás poručení máte, vězte, že jsme my paní vaší poručili, aby vás trestala jako neposlušné, a ku poslušenstvie aby vás přivésti mohla. A jako jste se paní svú státi měli po nazajtří sv. Bartoloměje, vězte, že vám toho odkládáme až do čtvrtku po sv. Havle nejprv příštího, tu abyšte před námi na ten den stáli se všemi potřebami tak, jako jste na ten den státi měli. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po nalezení sv. Štěpána, anno 1530.

Opatrným konšelóm i vší obci městečka Radoušova a Javorska i jiným k tomu příslušejícím nám milým.

258.

Kutnohorským: o sporu Kolínských s Václavem Popelem z Vesce.

Na hradě Pražském 1530, 4. srpna (f. 170 b).

Službu svú vzkazujem, slovutné opatrnosti páni Horníci, přátelé milí! Jako jste nám psaní učinili, co se Kolínských dotýče, kteříž činiti mají s panem Václavem Popelem o nějaký stavuňk při právě vašem, jakž jsme vám psaní učinili časuov minulých, abyšte ty koně obstavené na rukojmie dadúc, do toho dne odložili, a v tom času že jej pana Václava Popela a je Kolínské slyšeti chceme, a vás také o tom tajna neučiníme, pokudž se v té věci budete míti zachovati, tomu všemu vyrozoměli [sic]. Vězte, že jest na nás času [sic] žádný z nich za žádné obeslání nežádal; a poněvadž nic vznešeno na nás není ani také žádáno, nejsme povinni k tomu koho nutiti. Než jestliže na nás kto z nich co vznese a nám pokudž náležité bude, chceme se v tom k stranám spravedlivě zachovati. A poznáme-li toho potřebu, že by vám co dále oznámiti a poručiti bylo, že by nám náleželo, toho vás tajna neučiníme. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po nalezení sv. Štěpána, anno 1530.

Jan z Wartenberka, Vojtěch z Pernšteina,
Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Slovutné opatrnosti pánuom šefmistruom a radě na Horách Kutnách, přátelóm našim milým.

259.

Jindřichovi Švihovskému: aby Dorota, manželka Jindřicha z Březovic, propuštěna byla z rukojemství.

Na hradě Pražském 1530, 5. srpna (f. 42 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Vznesl jest na nás Jindřich z Březovice, kterak by se manželce jeho Dorotě od Přeštických, pod-

daných vašich, znamenitě ublížiti mělo, tak že jest vzata a na zámek Švihov vedena, kdež pak jest i uručiti musila, žádaje nás na místě krále JMti, poněvadž se jí to mimo obeslání od týchž Přeštických stalo jesti, za milostivé opatření tak, jakž táž supplikací jeho, kterúž vám zavřenú posíláme, šíře v sobě obsahuje. Protož vás z úřaduov našich napomínáme, ač jestliže jest tak, že jest bez zvláštních hodných příčin na rukojemstvie vzata, abyšte ji hned z rukojemstvie propustili. Pak-li by co jiného v tom bylo, to nám bez meškání oznámíte, abychom se věděli tím spraviti. Datum na hradě Pražském, v pátek den Matky boží Sněžné, anno 1530.

Jan z Wartenberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Švihovskému z Ryzemberka a z Švihova na Rábí, pánu a příteli našemu milému.

260.

Kouřimským: v záležitosti vězňů, na které pan Ladislav Malešický útrpné právo pustiti chce.

Na hradě Pražském 1530, 5. srpna (f. 171 a).

Službu svú vzkazujem, opatrní přátelé milí! Jako jste nám psaní učinili oznamujíce nám, co se těch vězňuov Vávry, Kubelkova syna a druhého Zemka, na kteréž pan Ladislav Malešický z Černožic ꝛc práva útrpného propuštění žádal, dotýče, a kteréž na poručení od nás vám učiněné u vězení svém posavad držíte, kterak v tom, že se tou věcí prodlévá, nebezpečenství nesete, jedno aby některý z nich z vězení neušel, anebo v témž vězení skrze nemoc anebo hlad neumřel, tomu jsme vyrozoměli. I věztež, že pan Ladislav nyní u nás jest byl, nás žádaje, abychom vám psaní učinili, co se těch vězňuo dvú, na kteréž praví, že chce jich nešlechetnost provésti, dotýče, abyšte jemu na ně právo útrpné pustili, anebo vám [sic] sem do Prahy je vydati rozkázali. Ale my nechtíce právuom vašim nic ublížiti, vám přikazujem, abyšte vy témuž Ladislavovi (ač žádal-li by vás) právo útrpné na též vězně beze všeho prodlévání pustili; neb také panu Ladislavovi Malešickému o tom, poněvadž praví, že na ně chce to dostatečně ukázati, píšem, aby se též věděl tím spraviti a takovú věcí neprodléval. Dán na hradě Pražském, v pátek po nalezení sv. Štěpána, anno 1530.

Jan z Wartenberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Múdrým a opatrným pánuom purkmistru a konšeluom města Kouřima, přáteluom našim milým.

261.

Fridrichovi z Zolhausu: o rozepři jeho s poddanými z Huntířova (Güntersdorf).

Na hradě Pražském 1530, [kolem 5. srpna] (f. 122 b).

Službu svú vzkazujem, urozený příteli milý! Jakož si nám psaní učinil, což se lidí tvých z Kyntersdorfu dotýče, oznamujíce, kterak by proti tobě se neposlušně

zachovávali, a že by tvé jiné lidi proti tobě měli postavovati, a k stavení že by nechtěli fůr podle jiných lidí činiti, též také připomínáš, kterak by tě před námi prvé neduovodně obžalovati měli, a tak z těch příčin, že by je chtěl z gruntuov svých vytisknúti, aby se musili vyprodati. I dobře v paměti máš, žeť jsme s nimi stání před sebú položili před časem minulým, kdež jsú oni stáli, a ty jsi nestál a s mocí si žádného neposlal. Potom sme poručili v Lithoměřicích některým osobám, aby vás tu sročily a slyšely. Kudy pak oni od toho, že sú nestáli, jsú odvedeni, tomu sme my dobře srozoměli.

I k tomu jest vuole naše nikdy nebyla, aby oni měli jaké své vuole užívati a z povinné poddanosti se vytahovati, a také zase aby od tebe měli utiskováni mimo spravedlivost býti, a za kteréž roboty peníze platí, aby ty roboty měli činiti a peníze také dávati, a jinak aby měli bez provinění trápeni býti a zúmyslně obtěžováni tak, jakž sú oni to na nás vznesli, nebylo by slušné jich v tom bez opatření nechati. Než to jsme dobře poznali, že si jim nepotvrdil těch listuo, kteréž od nebožtíka pana Trčky mají, ježtos ty povinen učiniti byl. A protož my prvé chceme ještě vás o ty věci slyšeti, a jestli žeť sú v čem proti tobě vystoupili, mají skutečně trestáni býti. Neb jestliže by ty je utiskl a vyhnal, prvé nežli bychom my tu věc dostatečně slyšali, mohlo by řeceno býti, žes ty je proto, že sou se k nám utekli, vytiskl. A protož ty věci nyní zanechaj až do téhož našeho dalšího slyšení, neb my na jiném nejsme, než abychom se k vám obojím stranám spravedlivě zachovali. Datum na hradě Pražském, anno 1530. Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému vladyce panu Fridrichovi z Zolhauzu a na Benešově, příteli milému.

262.

Janovi z Rosenberka: svolují, aby z vězení propustil nějakého člověka z falešné mince podezřelého.

Na hradě Pražském 1530, 6. srpna (f. 43 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Jakož jste nám psaní učinili o nějakého lazebníka, člověka Vyléma Přecha, kteréhož u vězení svém máte na Strakonicích, o nějakú minci falešnú, že jest ji vod něho za dobrú německú minci vyměnil ne proto, aby tú mincí lidi podvozovati měl, než že jest neznal, aby falešná byla, a že jest mu ten, kdož ji měnil, nádavku po XII gr. českých na jednu kopu míšenskú dával. I, pane a příteli náš milý, muožte znáti, že taková věc bez podezření býti nemuož, poněvadž sou jemu nadávali na dobrú minci, i snadno jest tomu mohl rozuoměti, když mu nadávali, že jest falešná. Ale jakž jest koli, poněvadž nám oznamujete, že prvé v ničemž podezřelý není a že je vazbú drahný čas trestán, již svú vuoli k tomu dáváme, abyšte jej na rukojmie dali, a on aby takových věcí

... by se čeho dopustil, že by sebú sám vinen byl, již by mu pak ... pomenuto bylo. Dán na hradě Pražském, v sobotu po Matce boží ... 1530. Jan z Wartenberka 2c,

Vojtěch z Pernšteina 2c, Radslav Beřkovský 2c, Wolfart Planknar 2c.

... pánu, panu Janovi z Rožumberka a na Strakonicích, nejvyššímu mistru ... Českého, pánu a příteli našemu milému.

263.

Jiřímu Żehartovi z Nasavrk: aby kmetičně Plochové dobytek navrátil.

Na hradě Pražském 1530, 6. srpna (f. 123 b).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Věz, že jest na nás vznesla urozená vladyka Kateřina z Pacova a na Borotíně, kterak by lidé tvoji tu v Nasavrcích měli zajíti nějaký dobytek kmetičně též Kateřiny z Pacova, jmenem Plochové, a k tobě že sou jej hnali, a to že by se jí mělo státi mimo pořad práva, poněvadž ona v tej vsi také tu kmetičnu má, ježto zřízení zemské to v sobě obsahuje, kdež kto společně v které vsi lidi mají, že těm jedni druhým pastev zapovídati ani brániti nemohú a nemají. I protož my tobě poroučíme, jestliže jest tak, jakž se nám o tom správa činí, aby kmetičně její takové zajaté dobytky kázal propustiti a navrátiti, a pakli jak jináč jest, tedy nám to psaním svým oznam a jí takové dobytky na rukojmie vydaj. Dán na hradě Pražském, v sobotu po Matce boží Sněžné, anno 1530. Jan z Wartenberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému vladyce Jiřkovi Ziehartovi z Nasavrk a v Mitrovicích, příteli milému.

264.

Janovi Leskovcovi: aby Petrovi Vencelíkovi pobrané věci vrátil.

Na hradě Pražském 1530, 6. srpna (f. 123 b).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný příteli milý! Vznesl jest na nás urozený vladyka Petr Vencelík z Vrchovišť, že byšte vy měli vzíti dáti vuoz jeho s koňmi i s vápnem nepořádně tak, jakž teď [z] supplikací, kterúž vám posíláme, šíře vyrozumíte. I jestliže jest tak, tehdy my vám poroučíme, abyšte vy jemu vuoz i koně, vápno a ty věci pobrané zase navrátili, a pakli toho jakú vejmluvu máte, proto jemu ty věci na rukojmie vydajte jeho ouředníku a nám oznamte, jakej toho odpor míti se pravíte; a my tomu vyrozomějíc, pokudž ouřaduom našim náležité bude, chcem se k vám k oběma stranám v tom spravedlivě zachovati. Dán na hradě Pražském, v sobotu po Matce boží Sněžné, anno 1530. Jan z Wartenberka 2c,

Vojtěch z Pernšteina 2c, Radslav Beřkovský 2c, Wolfart Planknar 2c.

Urozenému a statečnému rytíři panu Janovi Leskovcovi z Leskovce a na Kamenici, příteli milému.

265.

Jiříkovi Popelovi z Lobkovic: ve příčině lidí pana Jindřicha z Maltic, kteříž v Mostě byli obstaveni.

Na hradě Pražském 1530, 8. srpna (f. 44 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Přišlo jest nám psaní od JMti knížete Frydrycha Saského, kdež sobě JMt obtěžuje, že by poddaní Hendrycha z Maltic na Difelswaldu od vás a vašich poddaných v Mostě obstaveni býti měli, tak jakž JMti psaní i s supplikací téhož Hendrycha z Maltic, (kterých to přípis vám pro vyrozomění posíláme), šíře ukazuje. I oznamujem vám, že jsme JMKcí tuto odpověď dali, že my nemajíce o tom žádné zprávy ani vědomosti, vám o to psaní učiniti chcem a vás, (ač jestliže bychom poznali, že byšte něco neposlušného v tom proti poddaným Malticovým před se vzíti měli), k tomu i napomenúti, abyšte toho zanechali. Pakli byšte co jiného v tom zase za výmluvu míti chtěli, abyšte JMKcí i nás také psaním svým toho tajna neučinili a tím abychom se spraviti mohli. Protož vás žádáme, že se tak zachováte. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Vavřincem, anno 1530. Jan z Wartenberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Jiříkovi Popelovi z Lobkovic a na Bílině, panu a příteli našemu milému.

266.

Václavovi Popelovi z Lobkovic: aby propustil z vězení lidi paní Apoleny z Nové Vsi.

Na hradě Pražském 1530, 13. srpna (f. 45 b).

Službu ɔc. Urozený p. p. příteli náš milý! Vězte, že jest nás [sic] vznesla urozená paní Apolona z Nové Vsi, kterak byšte vy měli její lidi zejmena tyto: Jíru Suchého, Martina Ryndu z Nosetína a Vávru z Měšetic, na rukojmích držeti a je i vězeti, že se vám stavěti musejí, když vy jim rozkážete, a tak je tudy obtěžujete a [v] živnostech jich překážku činíte mimo to obeslání, kterýmžto před úřad náš jste obesláni. I protož my vám přikazujem, abyšte vy těm lidem, anebo jich rukojmiem roku přidali až do té pře skonání, a mimo to více abyšte jich nevězeli a žádnú vazbú netrápili. Neb, jestliže byšte se tak nezachovali, již bychom my se také, pokudž by nám spravedlivě náleželo, k vám zachovati musili. Kdež o vás nepochybujem, než že se tak, jakž vám píšem, zachováte. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Vavřinci, anno 1530. Jan z Wartenberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Václavovi Popelovi z Lobkovic a na Chlumci, pánu a příteli našemu milému.

267.

Adamovi Svitákovi z Landšteina: aby ničímž neobtěžoval Jana Měkejše, mana purkrabství Brodského.

Na hradě Pražském 1530, 13. srpna (f. 48 a).

Služby naše vzkazujem, pane a příteli náš milý! Vznesli jsú na nás purgmistr a konšelé jménem vší obce Brodu Českého, kterak byšte Jana Měkajše, mana purkrabstvie Brodského, ve dvoře v Tuchorazi mimo pořad práva rozličně obtěžovati nepřestávali a cesty jemu přes pole, kady jsou předkové jeho, držitelé téhož gruntu a sídla, svobodně jezdili a vobilé sklidili, zbraňovati měli, tak že velikú škodu na vobilí skrze to očekávati musí. Protož my vás za to žádáme, abyšte téhož Jana Měkajše mimo pořad práva ničímž neobtěžovali, poněvadž též Brodští k tomu se poddávají, že chtějí od něho každému všecko spravedlivé rádi učiniti, a vy přes to abyšte jej, jak se nahoře píše, obtěžovati a skrze to nějaké nesnázi očekávati měli, ještο bychom my tomu neradi byli. Dán na hradě Pražském v sobotu po sv. Vavřinci, anno 1530. Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Uroz. pánu, panu Adamovi Svitákovi z Landštejna a na Tuchorazi, příteli našemu milému.

268.

Bratřím z Fictum: aby Pasekovi z Wiesenthalu postavili lidi své do Kadaně k svědomí.

Na hradě Pražském 1530, 13. srpna (f. 124 a).

Službu svú vzkazujem, urození a stateční přátelé naši milí! Jakož jste obesláni listem od úřadu našeho na žádost Kašpara Paseka z Vizentálu, abyšte jemu lidi své postavili ku potřebě jeho k svědomí, a tu v Kadani aby to svědomí se zapsalo podle zřízení zemského, ale Kadaňští toho sú učiniti nesměli, leč od nás jim poručeno bude a rozkázáno. Pak my jim o tom píšem, aby takové svědomí tam přijali podle zřízení zemského, a přijmouc jemu zapečetěné aby vydali. I to vy znajíc budete se uměti tím spraviti. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Vavřinci, anno 1530.
Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozeným a statečnému [sic] rytíři panu Oplovi, panu Hanušovi a panu Wolfovi bratřím z Fictumuom, přátelóm našim milým.

269.

Kadaňským: aby přijali svědomí pro Kašpara Paseka z Wiesenthalu.

Na hradě Pražském 1530, 13. srpna (f. 171 b).

Službu svú vzkazujem, opatrní přátelé milí! Vězte, že jest nás žádal Kašpar Pasek z Vyzentálu, abychom vám psaní učinili, dávaje nám správu, kterak byšte vy

li přijíti nějakého svědomí v městě vašem témuž ku potřebě Kašparovi Paseekovi, ěž jest obeslal listem od úřadu našeho urozené pana Ople, pana Wolfa a pana iše bratři Fictumy pro postavení lidí některých jich, a to proto, leč psaní od míti budete. I protož my vám poroučíme, abyšte vy v městě vašem takové svě- podle zřízení zemského přijali, a přijmúce je zapečetili a jemu je zapečetěné li, a v tom jemu žádných zmatkuov a překážek nečinili. Dán na hradě Pražském botu po sv. Vavřinci, anno 1530. Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Múdrým a opatrným pánuom purkmistru a konšelóm města Kadaně, přátelóm milým.

270.

Jaroslavovi z Šelnberka: ve příčině odhadu Zelené Hory.

Na hradě Pražském 1530, 16. srpna (f. 46 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Byšte zdrávi a dobře se měli, toho bychom vám rádi přáli. Oznamujem vám, že rady krále komory požádali jsú nás dnes, abychom mezi ně přišli pro potřebu krále JMti. lyž jsme při nich byli, tehdy nám ukázali psaní, které jim pan Zdeněk Lev žmitála a na Blatné píše, oznamujíc, kterak pan Burian Medek, ouředník váš lskách zemských, pánu oznamuje a píše, že chce odhadovati Zelený Oujezd mek Zelenú Horu, a což k tomu přísluší, a to panu Jiříkovi Samuhelovi z Hrádku idřichovi Purkhartovi z Hořešovic a Vilémovi z Buzic, a to ten pondělí před sv. lomějem apoštolem božím nejprv příští [22. srpna], při tom týchž pánuo žá- poněvadž jest věc krále JMti vlastní, aby takovú věc opatřili, aby na JMKskú ı nepřišla.

Při tom nám tuto správu dali, že král JMt, pán náš milostivý, ráčil jest iti drahně dovedených práv předešlých na Zelenú Horu s jejím příslušenstvím, od těch osob, kterýmž jest sám pan Albrecht*) za jiné lidi rukojmí byl, ješto ráva napřed jsou na statku Zelenohorském závadu učinily přede všemi rukojmiemi, za pana Albrechta sou slibovali; při tom nám dále oznamujíc, že sou hned na ısy dávno minulé pana Buriana Medka žádali, aby králi JMti podle těch dove- ch práv, které jest JKMt svýma vlastníma rukama přivésti [sic], na Zelenú Horu ím příslušenstvím odhadoval bez ouplatkuov, kromě toliko slušnou správú [sic] třebami na cestě že by jej opatřiti chtěli, že jest toho na ten čas učiniti nechtěl. i pak v naší přítomnosti také sú téhož pana Buriana před se obeslali a k němu mluveno a jemu připomínáno, kterak jest v předešlých časech na jich žádost i JMti odhadovati nechtěl, a teď jiným osobám ke škodě králi JMti že již od- ovati chce, a to jemu předkládajíc, že král JMt, pán náš milostivý, jest tak svo-

bodný, že což JMKské vlastních věcí jest, že ani ke ckám ani k jiným ouřaduom vod takových věcí nic platiti povinen býti neráčí, ale jakožto král svobodný té svobody, kteréž JMKské předkové králové Čeští jsou užívali, též užiti ráčí a má.

I tu jest pan Medek dal za odpověď, že což činí, činí z poručení vašeho, neb že jest on váš služebník. I tu sú nás žádali, abychom v takové věci krále JMt opatřili, že by se jim zdálo, že by se v tom králi JMti svobodě i spravedlnosti od ouřadu vašeho ubližovati mělo. I to jsme jim za odpověď dali, že vám rádi psaní učiniti chcem a vás napomenúti i také žádati, abyšte vy toho, což by proti JMKské svobodě a spravedlivosti bylo, ouředníkuom svým JMKské potahovati nedopouštěli.

I protož, pane komorníče milý, za to my vás žádáme i také napomínáme, poněvadž tato věc, co se Zelené Hory dotýče, jest vlastní krále JMti, neb JMt panu Lvovi jest to zboží zastaviti ráčil, abyšte vy ouředníku svému rozkázali a poručili, poněvadž jest od rad JKMti dávno prvé žádáno za odhadování těch předešlých práv, aby on podle těch žádostí králi JMti takové odhadování prvé vykonal, nežli jiným poslednějším, aby skrze takové odhadování jeho jiným lidem na krále JMt škoda nepřišla, a vám aby nebyla od JMKské vina dávána, že by taková věc skrze vaše neopatření na JMt přišla; ješto bychom my vám jistě toho nepřáli, abyšte vy [u] JKMti v jakou nemilost přijíti měli a abyšte k tomu příčinu dali. Odpovědi žádáme. Dán na hradě Pražském, v úterý po Nanebevzetí Matky boží, anno 1530.

Jan z Wartenberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému pánu, panu Jaroslavovi z Šelnberka a z Kosti na Hrádku nad Sázavú, nejvyššímu komorníku královstvie Českého, pánu a příteli našemu milému.

*) ze *Šternberka,* předešlý držitel Zelené Hory, kterýž od delší doby měl záští s arciknížetem Ferdinandem a právě v době volby nového krále v Čechách verboval „bratrstvo“ k vojně do Rakous. [Viz můj článek: Francouzská politika v Čechách, ve Sborníku Hist. I. 52, a Archiv Český XII. str. 110 č. 1472.] Jakmile byl Ferdinand za krále zvolen, prchl Albrecht ze Šternberka ze země a přijal službu u Jana Zápolského S panem Zdeňkem Lvem z Rožmitála, s pány Švamberky a Švihovskými, jakož i s bratrem svým Janem ze Šternberka udržoval i potom spojení, o čemž král Ferdinand se dozvěděl. [*Archiv Třeboňský* č. 3926 atd.] Zelená Hora byla zabavena a Zdeněk Lev vymohl si, že mu ji Ferdinand 11. června 1529 [archiv ministerstva financí] dal v zástavu a sice za část pohledávek, které nejv. purkrabí za králem měl.

271.

Do krajů Litoměřického, Žateckého, Boleslavského, Plzeňského a Slanského: že sjezd v Mostě se odkládá.

Na hradě Pražském 1530, 18. srpna (f. 90 a).

Jan z Wartemberka ɔc, Vojtěch z Pernštejna ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc, krále JMti a téhož královstvie hajtmané. Urozeným pánuom pánuom, urozeným pánuom rytířuom a vladykám, múdrým a opatrným městóm N. i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přátelóm našim milým, službu svú vzka-

zujem. Při tom vám oznamujem, že jest nám JKMt, pán náš milostivý, psaní učiniti ráčil, co se toho sjezdu, kterýž v Mostě držán býti měl, dotýče, abychom takového sjezdu až do jiného času, — nebo JKMt s JMtmi knížaty rozvažujíce mezi sebú krátkost toho času a že by JMti v zemích svých přítomni na ten čas býti nemohli, — odložili. I z těch a takových příčin JKMt sám v témž psaní takového sjezdu odkládati ráčí, až do příjezdu JMti šťastného sem do tohoto královstvie. A protož znajíce vy již takovú věc, že se ten sjezd odkládá, již vám nebude potřebí do Mostu na ten sjezd jezditi. Tím se bude [sic] uměti spraviti. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po nanebevzetí panny Marie, anno 1530.

Tento list psán jest v jednostajná slova do těchto pěti krajóv nížpoložených: do Litoměřického, Žateckého, Boleslavského, Plzeňského, Slanského.

272.

Do celé země: aby se Jetřichem Vrabským ujistili, kdekoliv bude zastížen.

B. m. 1530, 19. srpna (f. 92 a).

Jan z Wartmberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc, urozeným pánóm pánóm, urozeným a statečným pánóm rytířóm a vladykám, múdrým a opatrným městóm královstvie Českého i jiným všem obyvatelóm téhož královstvie Českého, jimž tento list náš ukázán bude, na vědomí dáváme vám všem, že urozený vladyka Jetřich Tluxa z Vrabí, opovrhše řád a právo, strýci svému, urozenému a statečnému rytíři panu Hynkovi z Vrabí, nějakou sobě k němu příčinu vzav, odpověděl jest, i nám také psaní jest učinil týž Jetřich, a to v něm oznamujíc a se opovídajíc, že na témž strýci svém toho, což se praví u něho spravedlivost míti, chce dobývati s pomocí pána Boha všemohúcího a přátel svých.

I v tom jest nás týž pan Hynek Vrabský za opatření žádal. Protož my slyšíce jeho slušnú žádost a znajíce naši v tom povinnost býti, vás všecky z úřadu našeho napomínáme a na místě krále JMti, pána našeho milostivého, přísně rozkazujem, kdež by koli nadepsaný pan Hynek Vrabský na kterého z vás zboží a gruntu napřed jmenovaného Jetřicha Tluxu zastihl a nalezl, a na vás toho požádal, abyšte se jím ujistili anebo ujistiti rozkázali, toho jemu aneb tomu, ktož by od něho s tímto listem byl, abyšte nikterakž odporni býti neráčili a nebyli, ale jím se ihned skutečně vazbou jakožto odpovědníkem ujistili, aby nikterakž ujíti nemohl, a tak jej dodrželi, až by nás ta věc dojíti mohla, a my vám také dále oznámíme, jak byšte se v té věci dále zachovati měli. I znajíce v tom povinnost naši a znamenité pokuty zemské, kdož by se tak, jakž svrchu píšem, nezachoval, i tím se již budete uměti spraviti a z toho nevystupovati. Vydán v pátek po nanebevzetí panny Marie leta ɔc XXX°.

Tento list jest psán do všeho královstvie v tato slova ode všech pánuov hajtmanuov královstvie Českého.

273.

Hanušovi Pflugovi z Rabšteina: že sjezd v Mostě odbývati se nebude.

Na hradě Pražském 1530, 20. srpna (f. 47 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Psaní, které jste nám učinili, tomu jsme vyrozuměli, kdež nám píšete o tom sjezdu, že korferšta Saského JMti posel z Aušpurku k vám přišel, maje listy ku panu Gintarovi z Binu, že ten sjezd již nebude, že odpisuje i těm, ktož jsú tam jedti měli, aby daremních outrat a prací nevedli, také i těm odepsali, kteříž sobě v Mostě hospody zjednali. I pane a příteli náš milý, vězte, že včíra jest nám psaní od JKMti dodáno, ješto nám o touž věc JMt psáti ráčí, abychom těm zase, kteříž tam v Mostě činiti mají, odepsali, aby daremních outrat tam a prací nevydli [sic]. A protož vám oznamujem také, abyšte tam daremně nejezdili, nébrž i za toto vás žádáme, že těm také oznámíte, jestli kteří vám blízko přísedí, kteříž tam při tom sjezdu činiti měli, aby nadarmo nejezdili a daremních outrat nevedli. I to již znajíce, tím se budete uměti spraviti. Dán na hradě Pražském, v sobotu po na nebe vzetí Panny Marie, anno 1530.

Jan z Wartenberka,
Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému pánu, panu Hanušovi Pflugovi z Rabšteina a na Bečově, krále JMti a koruny České německých lén hajtmanu a JMti dvoru maršálku, pánu a příteli našemu milému.

274.

Jan z Wartenberka a Wolfart Planknar druhým dvěma hejtmanům: mají-li Jetřicha Vrabského prohlásiti za odpovědníka, čili nic.

Na hradě Pražském 1530, 20. srpna (f. 47 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Oznamujem vám, že jest Jetřich Vrabský nám všem hajtmanuom takové psaní učinil, kteréhož vám teď přípis posíláme, a také jest v ten ve všecken rozuom jemu samému panu Hynkovi Vrabskému psaní učinil, kdež pak pan Hynek k nám jest syna svého poslal, nás v tom za opatření žádaje. I my nevěděli jsme lepšího jemu vopatření, než vydali jsme jemu list, kdež by jej Jetřicha přistihnúti mohl, aby dostatečně byl vazbú ujištěn, jakož vám téhož listu také teď přípis posíláme. I zdálo nám se, že takový list jemu panu Vrabskému bude užitečnější, dokudž on za nepřítele nebude vyhlášen, že se ne tak velmi bude krejti a opatrovati, a tak že on k němu spíš bude moci přijíti. Již pak dále za to žádáme, že nám úmysl svůj oznámíte, má-li on zjevně za odpovědlníka podle tohoto jeho psaní od nás vyhlášen býti, či co s ním činiti máme. Neb o témž také panu písařovi píšem. Dán na hradě Pražském v sobotu po na nebe vzetí panny Marie, anno 1530. Jan z Wartenberka, Wolfart Planknar.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernšteina a na Pardubicích, nejvyššímu hofmistru vstvie Českého, krále JMti a téhož královstvie hajtmanu, pánu a příteli našemu milému. nu Radslavovi Beřkovskému ɔc druhý vyšel v táž slova.

275.

Kouřimským: ještě v záležitosti vězňů, o které p. Malešický stojí.

Na hradě Pražském 1530, 20. srpna (f. 172 a).

Služby naše vzkazujem, opatrní přátelé milí! Jakož nám píšete o Vávru Ku-va syna a Zemka, kteréž na poručení a psaní naše u vězení svém držíte a panu slavovi právo útrpné na ně pustiti ste chtěli, neb jest vám oznámil psaním svým, tomu přijedti a na ně jich nešlechetnost provésti chce, i den stání jmenoval, též jeho pana Ladislava psaní, kteréhož přípis jste nám poslali, v sobě šíře za- Také nám oznamujete, že pro nedostatek zdraví svého jest u vás týž pan Ladi-býti nemohl, jakož i o tom vám také psaní učinil, že sám osobně býti nemuože, že chce na svém místě poslati a těm poručiti, aby to na ně ukazovali. A když vám přišli, tu sú žádali na místě pána svého, aby na ně právo útrpné puštěno ale vy jste na nich dotázku učinili, mají-li co na ně ukazovati, aby hned uka-i, že vy to chcete rádi slyšeti: a oni odpověděli, že nemají. A tu že jste vy toho ti nesměli, poněvadž na ně nic pokázáno není; neb pán jich vždy napomíná a žádati stává, abyšte mu je na rukojmie vydali, že chce se jimi dostatečně ujistiti.

Také kdež nás za radu a naučení žádáte, kterak byšte se v té věci měli za-ti: i vězte, že jest nám týž pan Ladislav Malešický včíra psaní učinil o té věci, oznamujíc a ten nám rozuom píše, že jest nemohl svědomí míti od těch, kteříž o Kubelky lotrovství vědomost mají, leč námi k tomu, aby mu svědčili, přivedeni u. Dali jsme my jemu tu odpověď, aby nám oznámil, kto jsou ti, že mu svědomí nechtí, že my je k tomu připraviti chceme, že mu svědomí dáti musejí, aby on neškán nebyl. I protož to znajíce, mějtež ještě s těmi vězni strpení, a my jemu oznámíme, aby s takovú věcí neprodléval. Dán na hradě Pražském, v sobotu po bevzetí panny Marie leta 1530. Jan z Wartenberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Opatrným purkmistru a konšeluom města Kouřima, přáteluom milým.

276.

Jiřímu Žehartovi z Nasavrk: aby Kateřině z Pacova škody nečinil.

Na hradě Pražském 1530, 22. srpna (f. 124 b).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Věz, že jest na nás sla urozená vladyka Katheřina z Pacova a na Borotíně, kterak by ty jí voves

dal sekati a chtěl pobrati z gruntu toho tu v Nasavrcích, jakož vy ještě mezi sebú o něj máte před soudem zemským odpor. I víš dobře, že vo ten voves ani vo vobilí, kde kdo z vás sil, před námi jste soudu žádného neměli, a protož jsme my tobě toho vovsa nepřisoudili. I z té příčiny poroučímeť, aby ty sobě toho vovsa nebral, než aby sklizen byl v místo slušné do sucha, aby se nezkazil, a komuž potom dále přisouzeno bude, ten aby toho užiti mohl. Dán na hradě Pražském, v pondělí před sv. Bartholomějem, anno 1530. Jan z Wartenberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému vladyce Jiříkovi Zehartovi z Nasavrk a v Mitrovicích, příteli milému.

277.

Wolfovi Dobrohostovi z Ronšperka: aby Tejnští dopustili Dorotě konvářce odvolání k vyššímu právu.

Na hradě Pražském 1530, 24. srpna (f. 48 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Abyšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bychom vám přáli. Píšem teď purkmistru a konšeluom Tajnským, poddaným vašim, co se nějaké Doroty konvářky tu v Tajně a strany druhé [sic] o nějakú věrnú ruku ɔc, jakž toho všeho širší vědomost snad máte, dotýče, a to na psaní a poručení zvláštní krále JMti, pána našeho milostivého, napomínajíce, aby oni Tajnští též Dorotě konvářce z práva svého v nálezu dopustili odvolání k vyššímu právu tu, kdež odvolání svá berú; neb známe to a držíme, že by ta věc tím prostředkem najslušněji na místě a konci dobrém s upokojením stran postavena býti mohla, tak aby nebylo potřebí krále JMti více o to starati a nám zaneprázdnění činiti. Protož vás také napomínáme a na místě krále JMti i vám poroučíme, že je Tajnské, poddané své, k témuž míti budete, aby napomenutí a poručení podle spravedlivosti dosti státi se mohlo, tak aby o to větších nesnází nebylo, zvláště, poněvadž se ta věc cizozemcuo dotýče. Za jiné nedržíme, než že se v tom slušně na obě straně zachováte. Odpovědi žádáme. Dán na hradě Pražském, den sv. Bartoloměje, anno 1530. Jan z Wartenberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému pánu, panu Wolfovi Dobrohostovi z Ronšperka a na Tajně, hajtmanu kraje Plzeňského, příteli našemu milému.

278.

Janovi Krušinovi z Lichtmburka: aby poddaného člověka páně Zilvarova postavil v moc hejtmanů kraje Hradeckého.

Na hradě Pražském 1530, 24. srpna (f. 49 a).

S. s. v. urozený pane, pane příteli náš milý! Oznamujeme vám, že jest nám učinil psaní pan Adam Zylvar, na vás žalujíce, kterak jste vy jemu opět člověka jeho

vzali do vazby své, Hanuše Krále, kterýž jeho dědičný jest z statku jeho svobodného a ne manského, a že byšte podle libosti své s týmž človĕkem své vuole užívali, jakož jste i prvé to činili, vočež ještě, ač jest vás o to ku právu připravil, ale rozsudku toliko že očekává. Dále také oznamuje, že jest před pány hajtmany kraje Hradeckého vo to s vámi chtěl rozeznán býti, a toho na nich žádal, aby vám rozkázali téhož člověka před sebú postaviti. A při tom také týž páni hajtmané kraje Hradeckého sú vám psali a rozkázali, abyšte téhož člověka před nimi postavili v Hradci, a že to rozváženo bude, bude-li vám týž člověk co povinen, že se vám tu všecko spravedlivé státi má, ale vy že jste toho učiniti nechtěli. A co jim za odpověď dáváte, toho jsú nám přípis poslali, kterémuž jsme srozoměli, že se vám toho učiniti nezdá a že byšte od práva manského neměli potahováni býti; při tom toho dotýčete, jestliže bychom my vám rozkázali téhož člověka z práva manského vydati, ač té naděje do nás nemáte, tehdy že to chcete učiniti.

A protož my rozvažujíce to, že vy s Adamem Zylvarem prvé v takové věci a vo pobrání lidí jeho v soudu stojíte a ještě nemáte vo to konečného rozsudku: i protož za věc slušnou a spravedlivou to býti držíme i známe, abyšte ne vy sami s obú stran mezi sebú takové věci na ten čas rozeznávati měli, kteréž mezi vámi sou v rozdílích a ve při, než aby jiní, kterýmž taková věc náleží, mezi vámi to rozeznávali. I z těch příčin vám poroučíme i rozkazujem, abyšte vy téhož člověka v moc pánuov hajtmanuov kraje Hradeckého postavili a tu před nimi abyšte, z čehož vám se zdá, jej obvinili; nebo my jim píšem a poroučíme, aby se k vám oběma stranám v té věci spravedlivě zachovali, jakož o tom nepochybujem, než že tak učiní. Protož vy to znajíc, tak se zachovajte, jináč nečiníce. Dán na hradě Pražském, tu středu den sv. Bartoloměje, anno 1530. Jan z Wartenberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Uroz. pánu panu Janovi Grušinovi z Lichtmburka a na Trutnově, příteli našemu milému.

279.

Do celé země: aby všickni se připravili a vzhůru byli ku pomoci markrabství Moravskému.

Na hradě Pražském 1530, 24. srpna (f. 90 b).

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc, krále JMti a téhož královstvie hajtmané. Urozeným pánuom pánuom, urozeným i statečným pánuom rytířuom a vladykám, múdrým a opatrným městóm kraje N., i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přátelóm našim milým, službu svú vzkazujem. Věděti VMtem a vám dáváme, že jest nám psaní přišlo od pana hajtmana markrabství Moravského, kterak by Turci táhnúti měli na markrabstvie Moravské, je chtíce hubiti a kaziti. A poněvadž též markrabství jest jeden znamenitý oud tohoto královstvie, a k tomu také od tohoto královstvie jest se přípověď stala,

že jich opúštěti nemáme, ale podle vší naší možnosti jich retovati a jim pomáhati máme tak, jakž na sněmu obecním šíře taková věc jest zapsána: i protož my VMtí [a] vás všech napomínáme, i také podle ouřaduov našich poroučíme, abyšte všickni vojensky i s poddanými svými hotovi býti ráčili a byli, a když by VMtem a vám místo oznámeno bylo, tu abyšte táhli a najíti se dali, jináč toho nečiníc, znajíce v tom svú povinnost a znamenitú potřebu tohoto královstvie býti. Dán na hradě Pražském, den sv. Bartoloměje, anno 1530.

Tento list psán jest v jednostajná slova do všech krajóv královstvie Českého.

280.

Hejtmanům kraje Hradeckého: ve příčině poddaného páně Zilvarova.

Na hradě Pražském 1530, 24. srpna (f. 91 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, urozený a statečný rytíři, páni a přátelé naši milí! Psaní, které jste nám učinili, oznamujíce nám, kterak jste na žádost pana Adama Zylvara panu Janovi Grušinovi psaní učinili, aby jemu člověka jeho, kteréhož u vězení drží, vydal, aneb aby ho před vámi postavil v Hradci Králové ɔc, a tu že rozváženo bude, a bude-li mu co vinen, že se mu všecko spravedlivé stane, ale pan Jan Krušina toho že jest učiniti nechtěl, z jakých příčin, tomu jsme z přípisu psaní jeho porozuměli. I vězte, že my jemu píšem, poroučejíc i rozkazujíc, aby se tak zachoval a v moc vaši téhož člověka aby vydal, jináč toho nikterakž nečině, a že jsme vám poručili, abyšte se v tom k oběma stranám spravedlivě zachovali. A tak vám i poroučíme, pokudž uznáte za spravedlivé, že se tak k oběma stranám zachováte, neb my toho nemíníme panu Grušinovi ani jinému [sic], aby vás lehčiti měl. A protož to znajíc, již jemu jistý den oznamte, k kterémuž by on postačiti mohl, aby vám téhož vězně v moc vaši postavil. Dán na hradě Pražském, v středu den sv. Bartoloměje, anno 1530. Jan z Wartenberka,
Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému pánu, panu Haškovi z Wartenberka a na Smidařích, urozenému a statečnému rytíři panu Václavovi Haugvicovi z Biskupic a na Kopidlně, pánuom a přáteluom našim milým.

281.

Jiřímu Žehartovi z Nasavrk: aby kmetičně Plchové v ničemž nepřekážel.

Na hradě Pražském 1530, 24. srpna (f. 124 b).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Jakož jsme prvé psali, co se urozené vladyky Katheřiny z Pacova dotýče, vo kmetičnu její ɔc jménem Plechovú [sic], kterak by jí dobytky zajímal, a v pastvách překážky činil pokud se k ní podle zřízení zemského zachovati máš. Již pak teď nyní opět táž Kateřina na nás

jest vznésti dala, kterak by jí nikdyž pásti nedal, po polích choditi zbraňoval, a po jejím všudy svobodu měl, v tom nás za opatření žádaje. I protož my tobě rozkazujem, aby ty kmetičně její mimo řád a právo neutiskal a neobtěžoval, než tak, jakž jsme prvé psali, aby se k ní pokojně zachoval, z pořádku práva nevystupuje. Neb muožeš dobře znáti, že by nám nebylo náležité, kdyby své vuole užívati chtěl neřádně, tobě ani žádnému jinému takové věci snášeti. I protož to znaje, tím se uměj spraviti. Dán na hradě Pražském, v středu den sv. Bartoloměje, leta páně 1530.

Jan z Wartenberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému vladyce Jiříkovi Ziehartovi z Nasavrk a v Mitrovicích, příteli milému.

282.

Týno-Horšovským: aby Dorotě konvářce dopustili odvolání z nálezu u nich učiněného.

Na hradě Pražském 1530, 24. srpna (f. 172 b).

Službu svú vzkazujem, opatrní přátelé milí! Oznamujem vám, že král JMt, pán náš milostivý, psaní nám učiniti jest ráčil, poroučejíc JKMt nám s pilností, abychom se k tomu přičinili a skutečně opatřili, k čemuž Dorota konvářka v městě Tajně obývající, anebo na místě jejím Ambrož Amon, měštěnín z Řezna, přítel její, spravedlivost u vás má, aby k též spravedlivosti své přijíti bez dalších odtahuo mohli ɔc, tak jakž supplikací do psaní krále JMti vložená šíře ukazuje, kteréž vám teď přípis posíláme.

I porozuměli jsme tomu z supplikací do listu králi JMti vložené a nám oteslané, kterak by táž Dorota konvářka času předešlého nějakú summu zlatých k věrné ruce schovati dáti měla nebožtíku Martinovi Kunkelovi sousedu někdy vašemu, a manželce jeho, a ta summa zlatých že jí až podnes od téhož Martina Kunkela nebožtíka ani od manželky jeho navrácena není. Majíc při tom také tu správu, poněvadž za prvnějších pánuo hajtmanů krále JMti království Českého, pana Hanuše Pfluga z Rabštejna ɔc, a pana Jaroslava z Vřesovic, snad dvoje psaní ku panu Wolfovi Dobrohostovi z Ronšperka, pánu vašemu, z poručení krále JMti učiněno bylo, že by taková věc mezi túž Dorotú konvářkú s jedné a dotčeným někdy Martinem Kunkalem a ženú jeho s strany druhé během soudným slyšána i také nálezem vaším rozdělena byla, ale však jmenovaná Dorota konvářka při témž nálezu vašem že by sobě něco stěžovala, a toho žádostiva byla, aby týž nález váš k vyššímu právu podán byl k spravedlivému ohledání.

Protož my vás napomínáme i také na místě krále JMti poroučíme, pro uvarování dalších nesnází, kteréž by skrze to přijíti mohly, a také král JMt, pán náš milostivý, aby o tu věc dále starán býti neráčil i my zaneprázdňováni nebyli, abyšte

častopsané konvářce od práva vašeho k vyššímu právu tu, kdež odvolání svá béřete, v té při nálezu vašeho odvolání přáli a dopustili a jí se v tom pomocnými věcmi mimo samú spravedlnost nezastírali ani zastierati čím dopustili, neb známe a držíme, že tudy nejspíše taková věc bude moci upokojena býti i vám také skrze to mnohých že ubude nesnází. Jakož pak nepochybujem o tom, znajíce toto napomenutí a žádost naši, že v tom ve všem, jakž vám píšem, povolně najíti dáte. Odpovědi žádáme. Dán na hradě Pražském, na den sv. Bartoloměje, anno 1530.

Jan z Wartenberka, Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Opatrným purgmistru a konšeluom města Tajna Hořovského [sic], přáteluom milým.

283.

Do celé země: zapovídá se vývoz obilí.

Na hradě Pražském 1530, 25. srpna (f. 90 b).

Jan z Wartenberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc, krále JMti a téhož královstvie hajtmané. Urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, múdrým a opatrným městóm kraje N., i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přátelóm našim milým, službu naši vzkazujem. A připomínáme, jak za přítomnosti krále JMti, pána našeho milostivého, zde v tomto královstvie ráčil jest po vší zemi listy své rozepsati a přikázati, aby z tohoto královstvie ven vobilé vezeno nebylo, aby drahota veliká nenastala a těžkost obyvateluom tohoto královstvie skrze hlad a nedostatek obilí. Již pak nyní znamenitá drahota nastává a těžkost veliká, a nedostatek obyvatelé tohoto královstvie počínají trpěti, a když by to v čas přetrženo a zastaveno nebylo, bezpochyby že by těch těžkostí a nedostatkuov znamenitě musilo přibyti.

A protož my vás všech žádáme a z rozkázání a vuole JKMti, pána našeho milostivého, vám přikazujem, abyšte žádných vobilí ven z královstvie Českého po zemi ani po vodách vézti nedopouštěli, kromě toliko těm, kteříž do tohoto královstvie vezou potřeby, jakožto suol anebo jiné věci, čehož toto královstvie potřebuje; když takové věci sem přivezou, ti aby také mohli za touž summu peněz, zač sem do tohoto královstvie těch potřeb přivezú, zase ven vobilé vzíti a vyvézti. Ale taková všecka vobilí aby v tomto královstvie do měst, do městeček, kde jsou trhové, svobodně vezli, tu je prodávali, aby lidé k potřebám svým za slušné peníze vobilé kupovati sobě mohli a tak hladuov a neobyčejných drahot aby mohli zbaveni býti.

Jestliže by pak přes tuto zápověď kto se toho dopustil a jináče mimo to, jakž se tuto oznamuje, ven z země obilí voziti směl, tehdy ten každý trestán skutečně býti má, i také, což ven poveze, jemu pobráno bude. Kdež jsme té naděje, znajíce všickni tuto JKMti, pána našeho milostivého, vuoli a užitečnú zápověď, že

v tom všickni tak, jakž vám píšem, zachováte, jináč toho nečiníc. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek po sv. Bartoloměji, anno 1530.

Tento list jest v jednostajná slova do všech krajóv. královstvie Českého vyšel.

284.

Jetřichovi Tluksovi z Vrabí: aby mimo pořad práva nic před se nebral.

Na hradě Pražském 1530, 30. srpna (f. 126 b).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Psaní, kteréž jsi nám učinil, i také co jsi panu Hynkovi [z Vrabí] strýci svému psal, to jsme viděli a s pilností rozvažovali. A v kterýchžto psaních poznáváme, že ta věc na sobě málo nenese, tak jakž to míníš před se vzíti jináč nežli pořadem práva. A protož my tobě mocí úřadu našeho přikazujem, aby ty nic nepořádného ani vajtržného proti témuž panu Hynkovi, strýci svému, před se nebral, než jestližeť se zdá jej pana Hynka z čeho takového před námi viniti, chceme my vám o to rok složiti a vás slyšeti, a pokudž úřadóm našim náležeti bude, k vám oběma stranám spravedlivě se zachovati. A pakli by nechtěl podle našeho psaní se zachovati, než vždy své vuole že by užíval, dobře znáti muožeš, že by tobě to nikterakž trpíno býti nemohlo, a že by v tom i poctivosti své ublížil, ježto bychom my tobě ani žádnému dobrému toho nepřáli. Odpovědi žádáme, kterúž bychom se uměli spraviti. Dán na hradě Pražském, v úterý před sv. Jiljím, anno 1530. Jan z Wartenberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému vladyce Jetřichovi Tluksovi z Vrabí na Vostrově, příteli milému.

285.

Do celé země: aby se ujistili Jírou Hrnčkem, kdekoli bude dopaden.

Na hradě Pražském 1530, 2. září (f. 91 b).

Jan z Wartenberka a na Zvířeticích, nejvyšší purkrabie Pražský, Vojtěch z Pernšteina ꝯc, Radslav Beřkovský ꝯc, Wolfart Planknar z Kynšperku ꝯc, krále JMti a téhož královstvie hajtmané. Urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, múdrým a opatrným městóm královstvie Českého i jiným všem obyvatelóm téhož královstvie Českého. Na vědomí VMtem a vám dáváme, že jest nešlechetný mord učinil na Jilovém Jíra Hrnček, zamordovav Řéhu kloboučníka týž z Jilového, a již se pokrývá. I protož my VMtem a vám všem vuobec poroučíme a z úřadu našeho přikazujem, kdež by koli týž Jíra Hrnček přezvědín aneb postižen byl, abyšte se jím dostatečně, jakožto paličem a zhoubcí zemským, mordéřem, nejináč než vazbú bezpečnú ujistili a to tak opatřili, aby nikterakž ujíti nemohl. A ukazateluom tohoto listu, když by toho na vás požádali, abyšte jej v moc

jich vydali, jináč toho nečiníc. A jestliže by ktožkolivěk tak se nezachovali neb nezachoval a jej zmrhali neb zmrhal, tehdy vězte, že král JMt, pán náš milostivý, toho každého skutečně trestati ráčí, o to k tomu každému hledíno bude, jakožto k fedrovníku takového mordéře. I to znajíc, o tom nepochybujem, že se všickni tak, jak jste povinni, zachovati ráčíte a zachováte. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Jiljí, anno 1530.

[Adressa chybí.]

286.

Janovi Čelechovcovi: aby proti lidem Zdeslava Kaplíře ze Sulevic výtržností se nedopouštěl.

Na hradě Pražském 1530, 2. září (f. 125 a).

Služba naše, urozený vladyko, příteli milý! Věz, že jest na nás vznesl urozený vladyka Zdeslav Kapléř z Sulevic a na Košťálově, kterak jest tebe pohnal z některých vejstupkuov, kteréž jsi proti němu a lidem jeho předsebral, však ty na ten puohon se nic neohledaje, že takových věcí činiti nepřestáváš, a že si dobýval nočně na člověka téhož Zdeslava na Thůmu v Laukohořaních, a na Jana, syna téhož Tůmy, že si s kuší chodil, a z týž vsi Urban a Jíra, maštaléř tvůj, a Mathuš, člověk tvůj, zbili jsú bez viny také člověka jeho, Václavovi Valečkovi že si dal husy zlapati a jim křídla obřezati, a tak i jiné k tomu podobné věci a protivenství mimo pořad práva že jemu činíš; v tom jest nás žádal za opatření.

I zdálo se nám za slušné, abychom prvé toto psaní učinili a tebe napomenuli i rozkázali, aby se k témuž Zdeslavovi ve všech věcech pokojně zachoval. — I protož my tobě poroučíme, přikazujíc, aby ty takových a k tomu podobných věcí přestal a proti němu lidem jeho nic vejtržného nečinil a též služebníkuom a lidem svým aby činiti nedopouštěl. Pakli by toho nepřestal a týž Zdeslav nám to dále oznámil, již bychom my vás oba musili před se sročiti, a což by na tě nepořádného a vejtržného pokázal, přes toto naše napomenutí, již bychom se musili k tobě spravedlivě podle úřadu našeho, pokudž by nám náleželo, zachovati se, kdež bychme tobě ani žádnému toho nepřáli, aby se čeho, maje vejstrahu, dopúštěti měl. Dán na hradě Pražském, v pátek po sv. Jiljí, anno 1530. Jan z Wartenberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Plankar.

Urozenému vladyce Janovi Čelechovcovi z Kralovic, příteli milému.

287.

Kouřimským: aby vydali vězně na rukojmí.

B. m. 1530, 2. září (f. 174 a).

Služby naše vzkazujem, opatrní přátelé milí! Kdež nám píšete o vězně Víta Kbelkova syna a o Zemka, i o kteréž ste nám času předešlého již psaní dvoje a-

nili, nás nepřestávajíc žádáte [sic], obávajíce se skrze takové odtahy jeho pána Ladislava Malešického nějakého nebezpečenství, i také že upokojení míti nemuožte skrze žádosti Beneše Mirka, pána týchž věžňuov, kterýž se k tomu podává, že se chce nimi tak dostatečně ujistiti, aby každému právi byli při právě vašem, tak jakž též vašě psaní vše šíře zavírá. A poněvadž pan Malešický s takovú věcí tak dlúho prodlévá, ač nevíme z které příčiny: i protož my vám porúčíme, abyšte vy takové vězně na rukojmie pod slušný základ vydali, a když byšte jim rukojmím napřed dvě neděli věděti dali, aby je na právě vašem zase postavili, tu jestli že na ně pan Ladislav Malešický aneb kdo jiný ukáže jaké nešlechetnosti, aby se v tom k nim podle práva spravedlivě zachovali, jináč toho nečiníc. Datum f. VI. post Egidii, anno ɔc XXX°. Jan z Wartmberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Múdrým a opatrným purgmistru, konšelóm města Kouřima, přátelóm milajm.

288.

Albrechtovi Šlikovi: jednání mezi členy rodu Šlikovského odkládá se do sv. Martina.

Na hradě Pražském 1530, 3. září (f. 49 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Vězte, že JKMt, pán náš milostivaj, nám psáti a poroučeti ráčí, abychom vám psaním svým oznámili, co se toho jednání mezi vámi a strajci vašimi v Šlaknverdě již na sv. Vavřince minulého dotýče, poněvadž jest pan Albrecht [sic]*) těžce nemocen a pro nedostatek zdraví svého k tomu času bajti nemohl jest, že takového jednání JKMt až do sv. Martina najprv příštího odkládati ráčí. A protož my vám z téhož poručení JMKské tu věc oznamujem a při tom také přípis JKMti psaní vám posíláme. A tu což nám JKMt, pán náš milostivaj, porúčeti ráčí, tím se dále budete uměti spraviti. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Jiljí, leta ɔc XXX°. Jan z Wartmberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému pánu, panu Albrechtovi Šlikovi z Holajče, hrabí z Pasaunu na Lokti, najvyššímu komrmajstru království Českého, panu a příteli našemu milému.

*) Právě na p. Albrechta jest přítomný dopis adressován.

289.

Alšovi Karlíkovi z Nežetic: aby Jiříkovi z Kornic koně navrátil anebo zaplatil.

Na hradě Pražském 1530, 5. září (f. 126 a).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Věz, že jest na nás vznesl urozený vladyka Jiřík z Kornic, kterak jeda z domu svého z Slezska, k tobě se na cestě přitrefil, a ty že si na něm valach vymluvil, ztrživ jej za jistú summu

peněz, zaplatitis mu hned řekl, kdež pak již několiko nedělí od tebe ani peněz ani valacha svého míti nemuože. Pak znáti muožeš, že cizozemci souduom českým málo rozomějí, tak jakž ty jemu soudu podáváš, a tudy také i ruoznice přicházejí. Protož my tobě poroučejíc přikazujem, aby ty jemu dnes tento den týž valach zaplatil, aneb jemu jej zase vrátil. Pakli by toho po tomto našem psaní neučinil, tehdy věz, že bychom se k tomu přičiniti musili, aby se tomu cizozemci spravedlivé stalo. Pakli toho jakú vajmluvu máš, tehdy pokládámeť tobě toho rok zítra ráno ve XIII hodin nejprv příštích, a tu aby svú spravedlivú výmluvu před námi stoje ukázal. Protož znaje to, tím se sprav. Dán na hradě Pražském, v pondělí před Narození p. Marie, anno 1530. Jan z Wartenberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému vladyce Alšovi Karlíkovi z Nežetic, příteli milému.

290.

Žateckým: o židech, které z města vypověděti chtějí.

Na hradě Pražském 1530, 5. září (f. 174 b).

Službu svú vzkazujem, opatrní přátelé milí! Oznamujem vám, že sou na nás páni zřízené rady komory krále JMti vznesli, kterak byšte vy měli sobě vyjednati v nově nějaký majestát o židech, a ty, kteříž u vás nyní sou byli a pány své měli, že jste je vypověděli z města vašeho: i poněvadž sou vám toho v tom času neoznámili, ani židuom v Žatci bydlícím, a to že jest se stalo z nevědomosti, že byšte týž majestát sobě jednati měli bez jich vědomí na to, což do komory sluší, nás za to žádajíc, abychom vám psali, abyšte vy těmi židy nehýbali bez jich vuole, do JMKské příjezdu anebo do dalšího JMKské o tom rozkázání; neb oni také JMKské ihned o tom psaní učiniti chtějí a připomenúti, pokud od JMti také o takové věci poručení mají, a což jim JKMt o té věci dále poručiti ráčí, tak se v tom zachovati míní.

A tak, že jste to bez vědomí jich učinili, a poněvadž židé sou krále JMti komora a jim k opatrování náležejí, to sobě obtěžují, že jste vy jim o takové věci nic neoznámili, než to že na se vztahute [sic], jako by vám taková věc k vašemu opatrování náležela. Při tom dále nám oznamujíc, že jest JMKská, pán náš milostivej, jim o všech židech, kteříž v JKMti městech bydlí, psaní a poručení před rokem učiniti ráčil, aby týmž židuom oznámili, kteří pány jiný mají a v JMti městech bydlí, aby od pánuov svých odpuštění brali a od nich se vysvobodili; pakli by toho který učiniti nechtěl, sa k tomu napomenut, tehdy aby v městech JMti déle trpín nebyl . . . [sic]. Dán na hradě Pražském, v pondělí po sv. Jiljí, léta ɔc XXX°.

Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Moudrým a opatrným pánuom purgmistru a konšeluom města Žatce, přáteluom našim milým.

291.

Pražanům Staroměstským: o stížnosti bradířky Sibilly.

Na hradě Pražském 1530, 6. září (f. 173 b).

Službu svú vzkazujem, vzácné opatrnosti přátelé naši milí! Vznesla jest na nás Sibilla bradieřka na zámku Pražském, kterak by jí měli překážku v živnosti její starší řemesla bradieřského, nedadúce čeledi žádné u ní dopustiti dělati, učiniti po smrti manžela jejího, a ona k tomu že se jim poddává, že z ničehož vystupovati nechce, ale jim povinnosti, kteréž jiní činí, všecko že ráda podniknúti chce, nás v takové věci k vám za toto psaní žádajíc, proč a z kterých příčin taková se jí překážka mimo její toto slušné podání děje? A protož my žádáme, abyšte vy ty starší řemesla bradieřského před se obeslali a na nich toho se dotázali, proč se jí taková překážka činí, a nám toho správu učinili, abychom my se toho věděli i touž Sibillu bradířku čím spraviti. Kdež o vás nepochybujem, než že se tak, jakž vám píšem, zachováte. Dán na hradě Pražském, v úterý před Narozením panny Marie, anno 1530. Jan z Wartenberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Vzácné opatrnosti pánuom purkmistru a raddě Starého města Pražského, přáteluom našim milým.

292.

Petrovi Vosovskému z Adlaru a manželce jeho: o jezy v Libni.

Na hradě Pražském 1530, 8. září (f. 127 a).

S. n. v. u. v. přátelé milí! Jakož vás tajno není, kterak jest prvotně král JMt, pán náš milostivaj, jsa přítomností svú v tomto královstvie, psaní učiniti ráčil, což se vody držení na jezích u Libně dotýče, kterak by voda těmi jezy mimo starodávní pořádek zvajšena byla, a tou stúpou že by se městóm Pražským znamenitá škoda dála, ráčíce porúčeti, jak byšte se v té věci zachovati měli. Po odjezdu pak JKMti my jsme také o touž věc tobě psaní učinili. Nyní pak opět páni Pražané jsou nám oznámili, kterak se ta stúpa děje Starému i Novému městu Pražskému k znamenité škodě, tak že oni držíce vodu v žlabích u svých mlýnuov k mierám, jakž od starodávna bylo, tehdy voda mrtvá vaší stúpou nazpátek do jich žlabuov topí až do kolenou, a tak tudy že v domích a v sklepích jich na Starém i na Novém městě mnoho vody mají, a že se jim i gruntové zdi tam podmokáním kazí a bořiti chtí, v tom nás žádajíc za spěšně opatření.

I protož vy znajíce, že taková věc nechce dlúhého prodlévání a také psaním že ta věc k místu nemuož stavena býti, ale že potřebuje vás obojích stran osobního shledání a oustního vyslyšení: I protož my vám pokládáme, abyšte před námi na

hradě Pražském zítra bohdá ve třinácte hodin stáli, a také ten list, kterýž vám o touž věc JKMt psáti ráčil, s sebou abyšte měli, nebo Pražané v touž hodinu také státi před námi mají. A tu čemuž vyrozumíme z vás obojích stran, a což nám při té věci náležeti bude, jak se k sobě budete míti zachovati s obou stran, to vám oznámíme. Dán na hradě Pražském ten čtvrtek den Matky boží narození, leta ɔc XXX°.

Jan z Wartmberka, Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

U. v. panu Petrovi Vosovskému z Adlaru a na Libni a Žofce Bryknarové z Polenc, manželce téhož Petra.

293.

Kolínským: o stížnosti Buriana Králického z Krsovic.

B. m. 1530, 8. září (f. 174 a).

S. s. v. múdří a opatrní přátelé milí! Věděti vám dáváme, že jest na nás Burian Králický z Krsovic skrze supplikací svou vznesl, co jest se jemu u vás o jarmarce přihodilo, že jest osoba jeho obstavena od Anny Hubáčkové od Hory, a vy že ste toho stavuňku na jeho osobu dopustili, ježto taková věc nenáleží, aby osoba stavu rytířského městským právem obstavena býti měla, a jakož supplikací jeho to v sobě šíře ukazuje a zavírá, kterúž vám teď posíláme pro vyrozumění. I protož vám poroučejíc přikazujem, jaká jest to věc, abyšte nám toho správu psaním svým oznámili, kdež o vás nepochybujem, než že se tak, jakž vám píšem, zachováte. Datum in arce Pragensi f. V. die Nativitatis s. Mariae virg., anno ɔc XXX°.

Jan z Wartmberka, Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Múdrým a opatrným pánuom purkmistru a konšelóm města Kolína nad Labem, přátelóm milajm.

294.

Jiříkovi Popelovi z Lobkovic: ve příčině sporu jeho s pány Saskými.

Na hradě Pražském 1530, 10. září (f. 50 a).

Službv naše vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Jakož ste nám psaní učinili oznamujíce, kterak jest vám odpověděl poddaný váš a bratří vašich Honzšorf z Duchcova beze vší příčiny hodné, kdež pak i ty příčiny, po kteréž takovú věc jest předsevzal, nám ste poslali, kterémž jsme i psaní vašemu porozuměli ɔc. A teď knížeti mladému z Drážďan, kterýž nyní vládne, o tu věc s pilností píšem, kteréhož psaní vám teď přípis posíláme, jemuž budete moci porozuměti, a také již sami pilnost a póvody musíte po tom svým odpovědníku jmíti.

Také vězte, že nám král JMt, pán náš milostivaj, ráčil jest učiniti psaní na žalobu Thomasa Pergmana na Aldenberku a Krystofa Kyršnara na Lauenšteinu, že by se jim v jich spravedlnosti od vás nějaká krátkost i odtahové díti jměli, kdež vám pak jich s [sic] obou supplikací, kterúž o tu věc králi JMti jsou podali a JMKská nám poslati ráčil, posíláme, z kteréž se budete uměti spraviti a vyrozuměti, co sobě do vás obtěžují. I ráčí nám JMKská porúčeti, abychom vám o to psaní učinili, abyste se k těm lidem podle spravedlivosti zachovali a příčiny k nesnázím a rozdíluom abyšte nedávali. I protož vám to oznamujem i také porúčíme, k čemuž by spravedlivost měli, že jim ji bez takových odtahuov pustíte; neb jestli by tak bylo, jakž oni píší, jistě by to nebyla věc chvalitebná, a JKMt, pán náš milostivaj, neráčil by vám toho trpěti.

A psaní předešlé, kteréž ste nám učinili, oznamujíce nám, jakaj jest to stavuňk v Mostě na lidi pánuov Malticuov z Dyplsvaldu a z jakajch příčin; i vězte, že sme my knížeti JMti do Drážďan psali, když jest JMt na vás žalovati ráčil pro ten stavuňk, že my o takové věci nemáme žádné vědomosti, než vám že o to chcme psáti i také poručiti, abyšte vy JKcíMti sami o tom psanou správu učinili, jaká to věc sama v sobě jest. I byli bychom vám to prvé psali, ale posel váš ihned, jakž nám vašeho listu dodal, nedočekav odpovědi, i šel předce, a také i tohoto posla ledva bezděčně sme zdrželi, že jest bez odpovědi preč nešel. A protož, budete-li nám potomně chtíti voč psáti, posílajte nám ty posly, kteříž by odpovědi dočekávali, neb my mnohými věcmi jsouce zaneprázdněni, nemuožeme jim ihned v soustruh odpovědi dávati, jakž oni míti chtí, než kteříž prvé poslové přijdú, ty musíme prvé vypravovati, a kteříž posléz, ty také potom. A protož vy již také vo ty věci sami knížeti správu dajte a to dostavte, že z našeho poručení tu správu dáváte, tak jakž sme JMKcí připsali. Dán na hradě Pražském, tu sobotu po Matce boží narození, leta ɔc XXX°.

Jan z Wartmberka, Wolfart Planknar.

Urozenému pánu, panu Jiříkovi Popelovi z Lobkovic a na Bílině, pánu a příteli našemu milému.

295.

Královéhradeckým: přimlouvají se za Václava Pětikostela.

Na hradě Pražském 1530, 13. září (f. 175 a).

Službu svú vzkazujem, moudří a opatrní páni přátelé naši milí! Oznamujem vám, že jest na nás žádal opatrný Václav Pětikostel, měštěnín Starého města Pražského, k vám za přímluvu, a to v tom, kdež má činiti před vámi o nějakú spravedlivost svú, kterúž se praví míti na právě vašem, kdež pak i rok o touž spravedlivost jemu ste složili, a k tomu že jste se podvolili, že jemu spěšný o touž spravedlivost beze všech odtahuov konec učiníte: pak my vedle jeho správy a žádosti k vám se za téhož Václava přimlouváme, znajíce to, že spravedlivé věci žádá, že

jemu na přímluvu naši a podle podvolení vašeho spěšný o touž spravedlivost, kterúž se praví míti na právě vašem, a brzký konec učiníte, tak abychom my budúcně od téhož Václava více o túž věc staráni nebyli. Kdež vy se tak, jakž vám píšem, k témuž Václavovi spravedlivě zachováte. Datum in arce Pragensi f. III. ante Exaltationem crucis anno 1530. Jan z Wartumberka ɔc,

Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Múdrým a opatrným pánuom purkmistru a radě města Králové Hradce nad Labem, přátelóm našim milým.

296.

Šebestianovi z Weitmile: aby pilnost měl na nepřátele JMKské, kteří v sousedství jeho se zdržují, a aby o to na poradu přijel do Prahy o sv. Jeronymě.

Na hradě Pražském 1530, 19. září (f. 50 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Vězte, že jest nás správa došla, kterak by tu někde blízko vás měli se přechovávati nepřátelé krále JMti, pána našeho milostivého, i také tohoto království; protož s pilností vás žádáme a porúčíme, jestliže byšte kde o nich přezvěděli a je vyzdvihnúti mohli, že tak učiníte. A pakli by se vám zdálo, že byšte sami tomu dosti učiniti nemohli, tehdy abyšte k sobě přijali některé sousedy své, kteříž by vám v tom radni a pomocni byli. Jakož co o tom do kraje Žateckého, Plzenského a Litoměřického píšem, teď vám toho přípis posíláme, kterémuž porozumiete. Pakli se vám zdá, že by tím nic zmeškáno nebylo, nám by zdálo za užitečnější, aby o to mohla rada vzata býti také s jinými pány úředníky a soudcemi zemskými při sv. Jeronymě, aby to všecko šlo tím podstatněji. Kdež, nepřekáží-li taková potřeba, vás za to žádáme, že se k tomu dni také najíti dáte. Datum in arce Pragensi f. II. post Lamperti, anno ɔc XXX°.

Jan z Wartmberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Panu Šebestyanovi z Waitmille.

297.

Do krajův Plzenského, Žateckého a Litoměřického: aby všichni vzhůru byli s hotovostí, a bude-li třeba, honili nepřátele, kteří se strojí do Čech vpadnouti.

Na hradě Pražském 1530, 19. září (f. 92 b).

Urozeným pánóm pánóm, urozeným a statečným pánóm rytířóm a vladykám, a opatrným městóm kraje Žateckého i jiným všem obyvatelóm téhož kraje, pánóm a přátelóm našim milým. Jan z Wartmberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc, krále JMti a téhož královstvie hajtmané, službu

svou VMtem a vám vzkazujem, páni a přátelé naši milí! Račte věděti, že jest nás jako jistá správa došla, kterak by někteří lidé strojili se vpadnúti sem do tohoto královstvie, chtíce obyvateluom téhož královstvie škodu činiti. A protož vám to oznamujem a napomínáme i na místě krále JMti přikazujem, abyšte hned veřejně všickni hotovi byli, ničímž se nevymlúvajíc, napřed s svými osobami a potom i s lidmi poddanými svými i se všemi potřebami, což k tomu přísluší. A jestliže by kto chtěl svou vuoli nepřátelsky v tomto královstvie provozovati a škodu v něm činiti, aby s pomocí boží tomu mohlo odpíráno bajti i k těm o to hledíno, odkud by se takoví sjezdové dáli na škodu obyvatelóm tohoto královstvie. Neb jest již takových věcí mnoho snášíno s posměchem i škodou tohoto královstvie, chtíce vždy dobré sousedství rádi zachovati, ale však málo jest nám to při některých prospělo. A protož nepochybujem, že ráčíte všickni znáti, že nám již takových věcí není možné déle snášeti, jestliže chcem býti předkuov našich a starých Čechuov následovníci.

Jakož o vás o všech nepochybujem, že takovú věc k srdcím svajm přijmete a více že se tomu dívati nebudete. A když byšte od hajtmanuov toho kraje, aneb od kohožkoli jiného, kdož by o tom zvěděl, že jest toho potřeba, napomenuti byli, abyšte hned tu táhli a nepřátely honili pod pokutami králem JMtí i všemi stavy na to uloženými. Neb znáti ráčíte, žeť malé pokuty nejsou, kdož by se tak nezachoval, než největší: čest, hrdlo, statek. Ale my o VMtech a vás jiné víry nemáme, než že se všickni tak, jako na ctné a dobré pány, rytíře, vladyky a měšťany přísluší, zachováte. Pakli by se kdo tak nezachoval, jakož o žádném té naděje nejsme, již jest VMtem a vám oznámeno, co by jeho pro takovou věc očekávalo. A vás, páni hajtmané milí, kteříž ste v tom kraji, s pilností napomínáme a na místě krále JMti přikazujem, že o takové věci zvláštní pilnost míti budete, poněvadž to úřadu vašemu více ještě nežli jiným příleží. Datum in arce Pragensi, f. II. post Lamperti, anno ɔc XXX°. Jan z Wartmberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Do krajuov těchto: Plzenského, Žateckého, Litoměřického.

298.

Vilémovi z Lobkovic: o vpádech ze Sas do Čech.

Na hradě Pražském 1530, 20. září (f. 51 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Psaní vašemu, kteréž ste nám učinili, tomu sme dobře vyrozuměli, kdež nám oznamujete, že by kníže Hendrych, kníže Saské, tento pátek minulý mocí znamenitú a s velikým počtem lidí na vašich gruntích shon během zvěří loveném [sic], v kterémžto místě o některé meze jste spolu v rozepři, učinil, maje s sebú také dva vozy hákovnic, a na třech

místech že jest stráž osadil, hákovnice i děla vystřeloval, jakož pak psaní vaše v sobě šíře ukazuje a zavírá. I, pane a příteli milý, vám oznamujem, že na některú správu, kteráž nás došla, že počet drahný lidu sem na toto královstvie táhnúti by chtěl, a v témž královstvie obyvatelóm škodu činiti, ale my znajíc, že taková věc spěšného opatření potřebuje, po krajích jsme rozepsati rozkázali Plzenského, Žateckého a Litoměřického, aby se všickni k hotovosti podle svajch povinností, kdyby toho potřeba byla, najíti dali, jakož nepochybujem, že vás tajno není. Také jsme i o touž věc panu Šebestyanovi z Waitmile psaní učinili, též také i králi JMti, pánu našemu milostivému, o tomto vašem nynějším psaní píšem, aby JKMt, poněvadž nyní s knížetem Jiřím JMtí pospolu bajti ráčí, aby o takovou věc dostatečně jednati, zvláště poněvadž JMti poddaní Svaté Anny Hory také při tom byli, aby od JMKcí poddaným JMti se v tomto královstvie škody nedály, jakož vám téhož listu královského přípis posíláme, kterýmž se spraviti budete moci. Datum f. III. post Lamperti, anno ꝯc XXX°.

Jan z Wartmberka,
Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Toto na ceduli. Také, pane příteli milý, jestliže by kto se tu dobýváním kovu na ty grunty vložil, majíce frystuňk aneb vuoli knížat Saských JMtí, abyšte toho nedopouštěli a bránili, aby tudy vrchnosti krále JMti a koruny České v ničemž se neublížilo, a oni tudy v osezení těch gruntuov a v užívání nepřišli, kdež nepochybujem, že se v tom budete uměti jak zachovati.

Uroz. pánu, panu Vilémovi z Lobkovic a na Hasišteině, pánu a příteli našemu milému.

299.

Berounským: o nevyvážení obilí ven ze země.

Na hradě Pražském 1530, 20. září (f. 175 a).

Službu svú vzkazujem, moudří a opatrní přátelé milí! Oznámil nám pan podkomoří, kterak byšte vy měli jeho žádati, aby vám oznámil, co se dotýče vobilí ven z země vezení, kterak byšte se v tom zachovati měli, že nevíte. I vězte, že nedávno jest rozepsáno po všech krajích z poručení a rozkázání krále JMti, pána našeho milostivého, jakož o tom bezpochyby vědomost dobrú máte, aby žádný ven z země vobilí nikterak nevezl ani vézti dopustil, ale aby taková vobilí do měst, do městeček vezeny byly tu, kdež sou trhové svobodní, a jestli by se kto toho dopustil jináč, než tam dostaveno jest, že jemu bude všecko pobráno. I protož vám poroučíme, jestli by kto chtěl po vsech, po dvořích vobilé, krom trhuov svobodných, skupovati a ládovati okolo města vašeho, že toho bránili budete, neb taková poboční ládování nejškodlivější trhuom svobodným a nejspíše ven z země tudy vezeny bývají; a zvláštní pilnost míti že budete, ktož by z země ven vezli aneb vézti chtěl, abyšte podle na-

šeho rozepsání nedopouštěli a tomu to obilí vzali. Kdež o vás nepochybujem, že tak, jakž vám píšem, učiníte. Dán na hradě Pražském, v úterý po sv. Lampertu, léta páně M°V^C^XXX°. Jan z Wartumberka ꝛc,
Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc.

Moudrým a opatrným purkmistru a konšeluom města Berouna, přáteluom milým.

300.

Wolfart Planknar Jiříkovi Popelovi z Lobkovic: o odpovědníku jeho, kterýž v Sasích se zdržuje

Na hradě Pražském 1530, 21. září (f. 52 a).

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli muoj milý! Psaní, které jste nám učinili, to sem přečetl i jemu vyrozuoměl. Pak poněvadž na tento čas sám sem zde osobou svou, a jiných pánuov hajtmanuov není, než toliko při času sv. Jeronyma že zde budou, a vy také že při témž času zde budete, tu s vámi o takovou věc společně rozmluvíme. Protož vás při té omluvě vaší nechávám. Než což se nepřítele a odpovědníka vašeho Matesa Grygera dotýče, tu píšem knížeti Frydrychovi, synu knížete Jiřího JMti, kterýž vám přípis posílám, jemuž porozuomiete. Bude-li se vám zdáti jemu jej poslati, buď při vuoli vaší; a jakouž byšte odpověď zase od JMti dosáhli, muožte ji otevříti a nám ji s sebou přinésti. Dán na hradě Pražském, f. IV. die s. Mathei, anno 1530. Wolfart Planknar.

Uroz. pánu, panu Jiříkovi Popelovi z Lobkovic a na Bílině, pánu a příteli mému milému.

301.

Jiřímu Kaplířovi ze Sulevic: aby Berounským koně navrátil.

B. m. 1530, 22. září (fol. 127 b).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Vznesli sou na nás páni Berounští, tak jakž nějaký pacholek panu Janovi Tetaurovi s penězi ujedti neb ujíti by měl a tu do Berouna byl přišel, a on doptavše se jeho, tu k němu právem přistoupil, ale on jest jim ušel, a skrze to oni sou panu Tetaurovi škody platiti musili; a oni také dále po něm se ptali a jeho doptali, že by týž pacholek s nějakým koněm do Jenče přijedti měl a u rychtáře tu v Jenči jeho nechati, a ty že by ten kuoň k sobě přijíti měl: protož my tobě na místě krále JMti a z ouřadu svého poroučíme, aby ty Berounským ten kuoň zase navrátil, to muožeš sám u sebe rozvážiti, že jest věc spravedlivá, ač jestli tak, jak oni nás spravují. Protož nám odpověď daj, abychme se věděli čím spraviti. Dat. fer. V. post Mathiae [sic], anno 1530.

Jan z Wartumberka ꝛc, Vojtěch z Pernšteina ꝛc,
Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému vladyce panu Jiříkovi Kapléři z Sulevic, příteli milému.

302.

Michalovi Slavatovi a Janovi Radimskému: aby postavili člověka, kterýž přechovával věci ukradené poslu knížete Saského.

Na hradě Pražském 1530, 23. září (f. 51 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Vězte, že jest nás jistá správa došla, kterak by poslu knížete Saského JMti na svobodné silnici krále JMti nějaké věci pobrány byly. Kdež pak týž posel knížete JMti ptal se jest po týchž osobách, od kohož jest jemu to vzato, i nikdyž se toho jinde doptati nemohl, až u člověka tvého v Radimi, u mlynáře vašeho Chroustovského se toho doptal skrze lidi pana Beneše Mirka z Solopisk. A když jsou k témuž mlynáři vašemu přišli, tu sou se tíž lidé s týmž poslem přišedší ptali téhož mlynáře, od koho by jemu to pobráno bylo [sic]? Tu jest týž mlynář pověděl, že jest toho u něho nechal švagr jeho. Žádajíc nás v takové věci za opatření spravedlivé.

Protož, pane a příteli milaj, vám z úřadu našeho porúčíme, abyšte vy téhož mlynáře svého před námi na hradě Pražském v úterý před sv. Václavem najprv příští [27. září] postavili, a on aby nám toho jistou správu dal, od kohož jest též věci k sobě přijal, i sám se z toho slušně vyměřil. Neb jistě, pane a příteli milaj, vězte, že my takové věci žádnému lehce vážiti nebudem, kdož by takovou věc učinil, a zvláště posluom z cizích zemí. Neb znáti muožete, jakž ten hlas v Čechách máme, jaké nebezpečenství v této zemi po silnicích jest, a tento posel to JMti knížeti a v té zemi oznámil, co jest mu se přihodilo v poli. A takovajm lotruom aby ten pruochod projíti měl, a krále JMti ta správa došla, znáti muožete, že by JKMt do nás hajtmanuov žádné vděčnosti neměl, že takového nebezpečenství v zemi dopúštíme. Datum in arce Pragensi f. VI. post Mathei, anno ɔc XXX. Jan z Wartmberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému pánu, panu Michalovi Slavatovi z Chlumu, z Košmberka a na Kostelci ɔc, pánu a příteli našemu milému.

Janovi Radimskému z Slavkova v táž slova.

303.

Janovi Zajícovi z Hasenburka: aby propustil z vězení poddanou Anežky z Otradovic.

B. m. 1530, 23. září (f. 52 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Vězte, že jest nám správu dala slovutná Anežka z Otradovic, kterak by Jakub žid z Libochovic, poddaný váš, beze všeho jí Anežce opovědění obstavil Máchy z Radešína, poddané její, kdež pak i psaní k hajtmanu vašemu učinila, přiříkajíc listem, jestliže by kto chtěl poddané její před právem viniti, že mají práva dostáti, a že jich tajž poddaných

ích z vězení propustiti nechce, a oni že skrze to znamenité škody berú, vorati ani i že nemohou sobě, žádajíce nás v tom za opatření. Protož, pane a příteli náš laj, za to vás žádáme, že vy též Máchy z Radešína, poddané svrchupsané Anežky)tradovic, z toho obstavení propustiti rozkážete, poněvadž táž Anežka v tom listu poddané své přiřiká, že oni, bude-li je z čeho poddaný váš chtíti viniti, aneb o jiný, že práva dostáti mají, a oni aby vorati a síti sobě mohli a tudy aby k zna- nité škodě nepřišli. Kdež o vás nepochybujem, než že jim žádosti naší užiti dáte. ıtum f. VI. post Mathei, anno ꝯc XXX°. Jan z Wartmberka,

Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Uroz. pánu panu Janovi Zajícovi z Hazmburka a na Budyni, panu příteli našemu milému.

304.

Janovi Hlasovi z Kamenice: aby Burše z Průhonic propustil z vězení.

B. m. 1530, 26. září (f. 128 a).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Věz, že jest na nás vznesla ırozená vladyka Žofka z Dubče a na Dubči, kterak by Burše z Próhonic, člověka irotkuov též Žofky z Dubče, na ruokojmích, i u vězení svém pro nějaký účinek zlaj něl a držal, kdež pak táž Žofka na místě týchž sirotkuov k tomu se poddává, jestliže)y chtěl ty aneb ktožkoli jiný téhož Burše z čeho viniti, že by ho chtěla před námi ıa hradě Pražském, aneb kdež by náleželo, postaviti a od něho všecko spravedlivé ıčiniti, žádajíc nás v té věci za opatření.

Protož my tobě z úřadu našeho poroučíme, aby ty, poněvadž má týž člověk zase tento čtvrtek příští postaven před tebou býti, aby ty jeho z téhož rukojemstvie ihned propustil, ani vězením ho netrápil, ač není-li toho jaká jiná příčina, poněvadž táž Žofka na místě týchž sirotkuov k tomu se poddává, budešli ho chtíti z čeho viniti, že ho chce před námi postaviti. Protož my znajíc její slušné poddání, nepo- chybujem, než že se tak, jakžť píšem, zachováš. Dat. f. II. ante Venceslai 1530.

Jan z Wartum. ꝯc, Vojtěch Pern. ꝯc, Radslav ꝯc, Wolfart ꝯc.

Urozenému vladyce panu Janovi Hlasovi z Kamenice a na Pítkovicích, příteli milému.

305.

Janovi Paškovi z Vratu: že v Praze nesmí přebývati a ani jeda k soudům zde pobývati, leč toliko na Hradčanech.

B. m. 1530, 30. září (f. 127 a).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný příteli milý! Věz, že JKMt, pán náš milostivej, nám všem hajtmanuom psáti a poroučeti ráčí, co se osoby tvé dotýče, že JMKská jistou správu míti ráčí, že v městech Pražských nevole a kyselost skrze

tebe díti by se měla. A protož nám na místě svém poroučeti ráčí, abychom tobě oznámili, nébrž i přikázali, jestliže máš co činiti na zámku Pražském při kterémkoli soudu, aby v městech Pražských nebyl, ale sobě aby zjednal hospodu nebo pokoje na zámku Pražském anebo na Hradčanech. A když by jedti měl na zámek Pražský, toho žeť se dopouští, aby skrze Prahu pro most, nezastavujíce se v městech, jedti mohl. Ač jistě sme s takovou věcí uspíšiti nechtěli, ale znajíce neproměnnú vuoli JMKské, tak se zachovati musíme a tobě na poručení JKMti pod tím závazkem, kterýmž si od JMKské zavázán, přikazujem, aby se tak zachoval, jakžť píšem. Kdež nepochybujem, že se tak a ne jinak zachováš. Datum f. VI. ante Remigii anno 1530.*)

Jan z Wartumberka,
Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému a statečnému rytíři panu Janovi z Vratu a na Thoušimi [sic], příteli milému.

*) Malá zmínka o tomto rozkaze též u Bartoše Písaře str. 319 poslední odstavec.

306.

Tři z hejtmanů zemských do všech krajů kromě Hradeckého a Chrudimského: aby byli všickni pohotově ku pomoci markrabství Moravskému.

B. m. 1530, 3. října (f. 93 a).

Jan z Wartumberka ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc, krále JMti a téhož královstvie hajtmané. Urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, moudrým a opatrným městuom kraje Litoměřického, i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přáteluom našim milým, službu naši vzkazujem. A oznamujem, že jsme srozuoměli, kterak nejvyšší pan hofmistr a hajtman královstvie tohoto psaním svým jest oznámil panu Kundrátovi z Krajku a na Mladém Boleslavi, hajtmanu téhož kraje, kterak do markrabství Moravského lidé vejvodovi spolu s Turky vtrhli sou v znamenitým počtu a to markrabstvie ohněm, mečem i jiným vším zlým hubí a kazí, kdež obyvatelé téhož markrabstvie nás za pomoc a za retuňk podle našich povinností žádají; a téhož pána jest žádal, aby kraj Boleslavský všecken pro takovou potřebu spěšně obeslal, jakož jest se pak tak stalo.

I protož, páni a přátelé milí, za to my vás všech obyvateluo téhož kraje žádáme, napomínáme i poroučíme, abyšte podle možností svých všickni i s poddanými svými vojensky hotovi byli, a když by vám po druhé od nás místo a den jmenováno bylo, abyšte se tu najíti dali. Nebo i toto vám oznamujem, že jsme my psaní pánuom moravským učinili, aby nám místo, kde by se lidé strhnúti měli, oznámili, i také jakýho by počtu lidu potřebovali, poněvadž již přední krajové, kteříž blízko jim přisedí, jim ku pomoci ihned potáhnú, abychom zbytečně lidmi nehýbali. Též také, minula-li ta potřeba, aby nám to v čas dali znáti. Neb my se domejšlíme, že snad sjezdem ten lid škodu učinie i zase utáhne, prvé nežli by odsud lidé tam dospěti mohli.

našeho poroučíme, aby téhož člověka i koně svrchupsané Jana Hlasa z téhož rukojemstvie, jakž tebe toto psaní naše duojde, propustil, poněvadž se k tomu poddává, že chce tobě i každému od člověka svého všecko spravedlivé učiniti. Protož to znaje, nepochybujem, než že se tak, jakžť píšem, zachováš. Datum f. II. post Remigii, anno 1530. Jan z Wartumberka ꝛc,

Vojtěch z Pernšteina ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému vladyce panu Petrovi Břískému z Břízy a na Logrovicích [sic], příteli milému.

309.

Šebestiánovi z Weitmile: aby k ustanovenému dni jel do Sas jakožto zástupce krále i království k processu s Václavem Šárovcem.

B. m. 1530, 4. října (f. 53 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Oznamujem vám, že kněz Frydrych Saský JMt ráčil jest poručiti Kašparovi z Šumburku, aby on Václavovi Šárovcovi a všem těm, ktož by na něho žalovati chtěli, soud vosadil, k kterémužto soudu nám jest den psaním svým jmenovati ráčil ten čtvrtek po Všech Svatých [3. listopadu]. Protož vás, pane a příteli milý, se vší pilností žádáme i prosíme, poněvadž se tu JMKské a práv tohoto královstvie vysoce dotýče, a také i pana z Pernšteina, že to králi JMti, pánu našemu milostivému, k vuoli učiníte, i také pro dobré a ku poctivosti panu z Pernšteina, že od JMKské tam za vyslanýho pojedete, a pokudž váš rozuom k tomu stačí, dopomáhati na téhož Václava Šárovce, aby právo puštěno býti mohlo.

Nebo vo též píšem městskému písaři z Buděšína, kterýž tu při a potřebu krále JMti a tohoto královstvie i také páně z Pernšteina vésti má, též také hajtmanu Buděšínskému panu Malšvicovi, panu Hanušovi Fictumovi, panu Kryštofovi Štampachovi a Hanušovi Havlíkovi, měštěnínu v Mostě, aby na týž den tam byli. Než tyto dva listy, kterýž vám teď posíláme, kteříž svědčí jeden panu Hanušovi Fictumovi a panu Kryštofovi Štampachovi, to k vám připouštíme, který se vám líbiti z těch dvou lépe bude, tomu abyšte listu dodali. A také listu mocního k té při i tudíž vidimusu dědičných smluv poslati neobmeškáme, abyšte vy to majíc, věděli se jak brániti. A protož vždy na místě krále JMti i odsob [sic] svých žádáme, že to králi JMti a nám k vuoli uděláte a na týž den že se tam najíti dáte. Datum f. III. post Remigii, anno 1530.

Jan z Wartunberka ꝛc, Radslav Beřkovský ꝛc, Wolfart Planknar ꝛc.

Urozenému pánu, panu Šebestyanovi z Weitmille a na Chomútově, hajtmanu kraje Žateckého, pánu a příteli našemu milému.

310.

Adamovi ze Šternberka: opětně ho napomínají, aby lidi z Vladislavic nevězil.

B. m. 1530, 4. října (f. 54 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Jakož již nejednú psali jsme vám o ty lidi z městečka Vladislavic a ze vsí k témuž městečku příslušejících, poněvadž by na nich nějaká spravedlivost králově Mti náležeti, tak jakž se k tomu páni z komory rady krále JMti v královstvie Českém ohlásiti na místě JKMti ráčili, měla, proto aby oni obtěžováni ani trápeni nebyli, až do ohledání té věci spravedlivého a pořádného, o čemž jsme do vás nepochybovali. Ale spraveni jsme opět, že byšte vy, nebo úředník váš Konopištský, měli na též lidi znovu těžkost vzkládati pro touž věc, a jiní že v nebezpečenstvie jsouce i k statečkuom svým nesmějí, a zvláště že by se to nebezpečenstvie na Štěpána z Krusvičan a Jana Petrova to stahovati mělo, a jiný Jan Cahuov že i sedí: ješto v prvním našem psaním prvé jsme vám dotkli, měli-li by pro královu Mt ti lidé býti obtěžováni, že by to JKMt snad těžce nésti ráčil, a došlo-li by to JMti, bezpochyby že i nésti ráčí, dokadž by taková věc mezi vámi rozeznána nebyla.

Ale poněvadž všickni soudové sou odloženi, a král JMt bez přítomnosti své nás k opatření všech [sic] na místě svém zřéditi a ustanoviti ráčil, aby z této věci JMKská některaké těžkosti nésti neráčil, vás od osob našich žádáme a na místě krále JMti napomínáme, že vy těch lidí nadepsaných v dobrém pokoji a spuosobu do příjezdu královy Mti do tohoto královstvie anebo do rozeznání spravedlivého zanecháte, proto jich ničímž, mimo úrok a plat obyčejný, neobtěžujíce, ani je vězíce, ani toho úředníku vašemu činiti dopouštějíce, a zvláště ty tři nadepsané osoby Štěpána z Krusvičan, Jana Petrova a Jana Cahova z Vladislavic, neb v tom více vám sluší se ohlédnouti na JMKskú, pána vašeho, než na ty lidi. Což vám dobrým úmyslem předkládáme, nepochybujíce, než že pro pána svého tak se v tom držeti budete a zachováte, neb v tom i JMKské věc vděčnú učiníte. Odpovědi žádáme po tomto poslu. Datum f. III. post Remigii, 1530. Jan z War., Radslav, Wolfart.

Uroz. pánu, panu Adamovi z Šternberka a na Bechyni, panu a příteli našemu milému.

311.

Panu Švamberkovi: aby právo pustil na Wolfa Krále, bude-li kdo toho žádati.

B. m. 1530, 4. října (f. 54 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Vznesli na nás páni rady komory krále JMti, kterak by vám předkem psaní učinili, abyšte Wolfa Krále, řezníka z Prahy, na rukojmie vzali, aneb se jím ujistili, kdež pak na žádost jich tak jste učinili pro nějaké vepře, kteréž jest Wolfovi Fraunšuovi hnal. Protož

vám z úřadu našeho poroučíme, abyšte vy na téhož Wolfa Krále, bude-li kto na něho práva žádati, spravedlivě od něho učinili beze všeho prodlévání. Kdež nepochybujem, že se tak zachováte. Datum f. III. post Remigii 1530.

Jan z War., Radslav, Wolfart.

Panu Švamberkovi ɔc.

312.

Anně z Vonšova: aby Jindřichovi Škopkovi vrátila, co byl za ni vydal.

B. m. 1530, 4. října (f. 127 b).

Službu svú vzkazujem, urozená vladyko, přítelkyně milá! Věz, že jest na nás skrze supplikaci svú vznesl urozený vladyka Jindřich Škopek z Bílých Otradovic, že jest statek tvuoj všecken spravoval, a registry berničími z komory krále JMti jest zapsán, a sám berni dáti jest musil, jakož ta supplikací plněji v sobě obsahuje, kterúž tobě posíláme. A protož my tobě poroučíme, aby ty jemu zase navrátila, poněvadž za spravedlivú věc žádá, a nás aby o to více týž Jindřich Škopek nestaral, kdež nepochybujem, že se tak, jakžť píšem, zachováš. Datum f. III. post Remigi 1530.

Jan z Wartmberka,
Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozené vladyce paní Anně z Vonšova, přítelkyni milé.

313.

Petrovi Doupovcovi: aby Janu Kamenickému postoupil 6 kop záhonů.

B. m. 1530, 4. října (f. 129 a).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Věz, že jest na nás skrze supplikaci svú vznesl urozený vladyka Jan Kamenický z Mejčna [sic], že ty postúpiti té spravedlivosti, jemu od Václava Ješinského syna dané, jmenovitě na šesti kopách záhoních dědiny, a tak i jiným, kteříž od tebe v Slaném koupili rolí, nechceš, nás v takové věci žádaje za opatření spravedlivé. Pak my jeho žádosti odepříti nemohouc, tobě z úřadu našeho poroučíme, aby ty jemu těch šest set [sic] kop záhonů postoupil; a pakli co v tom za výmluvu a příčinu míti by chtěl, aby nám to psaním svým bez meškání oznámil, abychom my se i téhož Jana Kamenického věděli čím spraviti, a tak, jakž jemu, i tobě i každému všecko rádi spravedlivé učiniti chcem. Datum f. III. post Remigii anno 1530. Jan z Wartumberka,
Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému vladyce panu Petrovi Doupovcovi z Doupova a na Blahoticích, příteli milému.

314.

Janovi z Vřesovic: aby majetku Jana Korandy, vyhostěného poddaného, u sebe nezadržoval.

B. m. 1530, 4. října (f. 129 a).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný příteli náš milý! Věděti vám dáváme, že jest na nás vzneseno od pánuov Pražanuov Nového města Pražského, jménem Jana Korandy, někdy poddaného vašeho, kterak statek svuoj prodal tu v městě vašem v Žluticích, litkup pít i vzdací dáti chtěl rychtáři, a tak pořádně, jak za právo jest v témž městě, zachovati se chtěl a zachoval při témž prodání gruntu, však statek jeho hyndruje se a zdržuje, tak že volně a svobodně tím statkem pro překážku vaši hnouti nemuož, jsa od vás na vyžádání krále JMti propuštěn s dětmi i se vším statkem, žádajíce, poněvadž prodal, a týž soukup užíváním stodoly a sklízením sena i jinými věcmi v týž grunt se mocnil, aby také i dosedl, a tudy aby týž Koranda svobodně s statkem svým tak, jakž propuštěn jest, mohl se hnouti a stěhovati beze vší překážky vaší a bez obtěžování clem.

Kdež podle té správy, i také vidouce zhost jeho, a také aby toho dále na krále JMt vznášíno nebylo, vás přátelsky žádáme a z úřadu našeho napomínáme, že statku témuž Korandovi zdržovati a nikterak hindrovati nebudete, ale aby svobodně i volně mohl se s týmž se vším statkem otebrati a vystěhovati, bez umenšení i všeliké překážky. Neb také i v tom mnohé těžkosti své předkládá, zvlášť že vlny, kteréž k dílu sú, i což v řemesle má a o čemž by živnost vésti měl, zdržují se. Protož věříme, že v tom překážky na škodu a záhubu jeho další činiti nebudete, přes ten zhost od vás jemu Korandovi daný. Jestliže pak vám v čem povinovat byl by, jakž praví, že vědomosti nemá, tehdy páni Novoměstští se poddávají, že chtí od něho, jakožto od spolutrpícího, spravedlivé učiniti, neb také i týž Koranda před nás k slyšení se poddává, chtíce před námi práv býti. Kdež věříme, podle jeho Korandy poddávání a příčin oznámených, k žádosti našeho psaní to učiníte a statku zdržovati nebudete. Odpovědi žádáme po tomto poslu. Datum f. III°. post Remigii anno 1530.

Jan z War., Vojtěch, Radslav, Wolfart.

Urozenému a statečnému rytíři panu Janovi z Vřesovic a na Žluticích ꝯc, příteli našemu milému.

315.

Pražanům Novoměstským: o Řehoře kanovníka Vyšehradského.

B. m. 1530, 4. října (f. 175 b).

Službu svú vzkazujem, vzáctné opatrnosti páni přátelé naši milí! Oznamujem, že jest na nás vznesl poctivý kněz Řehoř, kanovník kostela Vyšehradského, kterak by jemu měli u vás a u lidí vašich platové aneb duochodové jeho zastaveni býti

skrze děkana Vyšehradského, s kterýmž ve při jest, a on že k své potřebě žádných peněz míti nemuože, nás v takové věci za opatření žádaje, abychom jemu své povolení k tomu dali, aby on mohl z těch peněz až do desíti kop gr. č. u vás aneb u lidí vašich vyručiti. I páni přátelé naši milí! Vězte, že jest k tomu povolení naše, abrž i na vás žádost, aby on sobě takovú summu peněz vyručiti mohl, poněvadž se poddává, že chce dostatečnými rukojměmi ujistiti, a to že se s volí a vědomím naším jakožto kommissařuov stane, věříme, že tomu na odpor nebudete. Datum f. III. post Remigii 1530. Jan z Wartum., Vojtěch, Radslav, Wolfart.

Vzácné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Nového města Pražského, přáteluom našim milým.

316.

Vojtěchovi z Pernšteina: ve příčině processu s Václavem Šárovcem.

B. m. 1530, 5. října (f. 52 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Co se Václava Šárovce dotýče, tak jsme učinili a mladému knězi Frydrychovi Saskému JMti mezi jiným psali, kterýž nám odpověď dává, která nás včera ten pondělí po sv. Václavě došla, pokládajíce rok ten čtvrtek po Všech Svatých [3. listopadu] tak, jakž týž artykul vypsaný vám i s přeložením do české řeči posíláme, jimž vyrozuomíte. Také, pane a příteli náš milý, oznamujem vám, že píšem hajtmanu Budešínskému předkem, aby sám na týž den tu v Závidově byl, neb jest člověk rozuomný, také výmluvný a těch práv svědomý, při tom aby s sebú vzal městského písaře Budešínského; pakli by vždy sám hajtman býti nemohl, ale nikterak toho aby neobmeškal a téhož písaře městského vypravil, oznamujíc mu v tom vuoli krále JMti, pána našeho milostivého. Při tom píšem také purkmistru a měšťanuom Budešínským i samému písaři, oni aby jeho vypravili a sám aby vždy přijel. Všakž i v tom jsme nechtěli obmeškati, aby vždy vejmluvy žádný neměl, než poslali jsme jemu list k rantmejstruom, kteříž slezskú a lužickú berni vybírají, panu Haunoltovi a doktorovi Rybišovi*) svědčící, cožkoli oni oba, aneb jeden z nich utratí, aby jim to navráceno zase bylo, poněvadž jest JMKské a tohoto královstvie potřeba.

Pak z tohoto královstvie obmyslili jsme tyto osoby, kteříž také tam daleko od svých statkuov nemají: pana Šebestyana z Wejtmille a na Chomútově, kterémuž jsme již psali, při tom pana Hanuše Fictuma a Kryštofa Štampacha v Lukách, který statek páně z Plavna spravuje, a o něm slyšíme, že jest člověk rozuomný i výmluvný. Však ty oba listy panu Hanušovi Fictumovi i Kryštofovi Štampachovi svědčící poslati míníme panu Šebestyanovi Wejtmilarovi, aby on vuoli měl z těch dvú jednoho s sebú vzíti, kterýž by se jemu líbil a k tomu hodný zdál. Třetí osoba z stavu městského bude Hanuš Havlík z Mostu, kterýžnyní hospodářem města jest, a jest člověk v právích majtbursky [sic] velmi zběhlý.

Pak nám se za potřebné zdá, abyšte vy i jiní, kteříž na Šárovce žalovati míníte, pořádně sepsati dali [sic], a latinsky aneb německy vyložiti a sem poslati, abychom to městskému písaři některý den před jeho vejjezdem poslati mohli, aby on na tom poseděl, s hajtmanem spolu rozmluvení majíc, na něčem se ustanovili, aby tu věc pořádně vésti mohli. Neb tomu rozuomíme, že oni, a zvláště Kašpar Šumburk, pro obranu Šárovce a pro své pochlubení, že jemu z toho pomohl, doktory a lidi rozuomný míti bude. Kdež vám to všecko dobrým a přátelským úmyslem oznamujem. A jestliže vy čeho více potřebu znáti ráčíte takové věci náležitů, račte nám bez meškání oznámiti; kteří na hradě Pražském toho času budem, pokudž možné bude, pilností naší nemá nic sjíti. Všemohúcí pane Bože daj těchto nebezpečných časuov,**) abychom se ve zdraví spolu shledali. Datum f. IV. post Remigii, anno 1530.

Toto na cedul: A také, pane a příteli náš milý, dali jsme vypsati dědičných smluv mezi králem Českým a mezi knížaty Saskými vidimus, neb nám se zdá, že na tom mnoho záležeti bude. Jan z Wartumberka ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernšteina a na Pardubicích, najvyššímu hofmistru královstvie Českého, krále JMti a téhož královstvie hajtmanu, pánu a příteli našemu milému.

*) Achác Haunolt hejtman Vratislavský a Dr. Jindřich Ribisch byli výběrčími berně i regálů ve Slezsku a Lužici, kterýžto úřad byl jim svěřen, jakmile r. 1527 česká komora byla zřízena. Oba byli také této komoře podřízeni. **) Rozmáhalt se v Praze *mor*.

317.

Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: o vězních na Krupce.

B. m. 1530, 5. října (f. 53 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Psaní vašemu, které jste nám učinili, tomu sme vyrozuoměli, co se těch vězňuov dotýče, kteréž u vězení držíte na Krupce, na kteréžto vězně knížata z Onhaltu práva žádají, jakž též psaní vaše šíře ukazuje a zavírá. I poněvadž knížata JMt k nim nepřistupují tak, jakby přistúpiti měli, že jest zdání naše, abyšte je na závazek cti a víry dali, aby tu v Krupce někde v městě byli a svobodně choditi mohli a takovým vězením trápeni nebyli, poněvadž vámi podle práva nic nesešlo. Pakli by se vám zdálo, aby odjedti neb odjíti mohli, souce na závazku aneb na ruokojmích, to k rozvážení vašemu připouštíme. Datum f. IV post Remigii 1530.

Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Uroz. pánu, panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, pánu a příteli našemu milému.

318.

Jiříkovi Popelovi z Lobkovic: o jeho nepřátelích.

B. m. 1530, 5. října (f. 53 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Psaní vašemu jsme porozuoměli, a tím jisti buďte, že v té věci knížeti dostatečně psáti neobmeškáváme až do hněvu, jakož jste z prvního přípisu, kterýž jsme vám poslali, porozuměti mohli. Všakž vám také posíláme přípis listu poslednějšího, který jste nám teď nyní poslali, jimž [sic] také vyrozuomíte. A na ničemž ta věc podle zdání našeho není, než aby již tíž nepřátelé vaši na voko a ne po správách někde postiženi býti mohli, a práva na ně se žádati [sic], tu bychom hned zvěděli, bylo-li by podle psaní knížete k nim se tak zachováno. Datum f. IV. post Remigii, anno 1530.

Jan z Wartumberka ɔc, Vojtěch z Pernšteina ɔc,
Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc.

Uroz. pánu, panu Jiříkovi Popelovi z Lobkovic a na Bílině, pánu a příteli našemu milému.

319.

Petrovi Rašínovi: aby přijal nabídku sice těžkou, ale jedině možnou, k níž se podává Ladislav Sekerka.

B. m. 1530, 5. října (f. 55 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Oznamujem vám, že po odjezdu vašem odsud z Prahy jest dostatečně vo list obranní, kteréhož pan Ladislav Sekerka, i na místě bratra svého, od úřadu jest žádal, rozvažováno a rozjímáno, ale obmejšlejíce, abychme v tom překážku práva, ani žádné straně její spravedlivosti neublížili, zdálo se nám spolu se pány úředníky menšími desk zemských ještě se pane [sic] Ladslavem Sekerkou jednati, a toho obranního listu aby on tohoto času pozanechal, cesty jsme vyhledávali.

Avšakž jednajíce s ním, k tomuto jsme s velkú prací a těžkostí přivedli, že na tento čas obranního listu pozanechati chce až do sv. Martina, všakž bez ujmy své spravedlivosti, a to na tento zpuosob a nic jináč, než abyšte vy, (ač se vám k tomu přistúpiti zdá), tohoto času úročního svato-Václavského anebo svato-Havelského s lidí úrokuov a duochoduov nevybírali nižádných, kteréž vám na tento čas lidé platí, rybníku žádného již více abyšte nelovili, kromě toho jednoho, který jste loviti počeli, a lesů abyšte nemejtili, a to až do toho času sv. Martina. A jestliže by jemu v tom času summa dána nebyla, aby jemu na těch duochodích podle zápisu jeho nic neujalo, než tak, aby on to spolkem tak [sic], aby on to jako na onen čas najíti mohl k svýmu užitku.

322.

Pražanům Novoměstským: aby Mikuláše z Bílavy z vězení propustili.

B. m. 1530, 5. října (f. 177 a).

Službu ɔc, vzáctné opatrnosti, páni přátelé naši milí! Vznesl jest na nás skrze supplikací svou Mikuláš z Bílavy, kterak byšte vy jeho do vězení vzíti kázali na žádost Matěje Rendy, s kterým činiti má před soudem naším hajtmanským, a on také že stavu rytířského užívá, to že se jemu bez jeho provinění a mimo pořad práva děje, nás za opatření žádajíc, abychom jeho v tom neopouštěli ɔc, že se k tomu poddává, že každému ze všeho, kdež přileží, bude-li jej kto, aneb týž Matěj Renda, viniti, rád práv býti chce. I páni a přátelé milí! Vám na místě JKMti porúčíme, abyšte vy téhož Mikuláše z Bílavy, hned jakž vás toto psaní naše duojde, z vězení svého propustili a témuž Matějovi k vuoli abyšte jeho nevězili, poněvadž o touž věc s týmž Matějem v rozepři před soudem naším hajtmanským činiti má. Kdež nepochybujem, že se tak, jakž vám píšem, zachováte. Datum f. IIII. post Remigii, anno ɔc XXX°. Jan z Wartmberka, R. Beřkovský, W. Planknar.

Pánóm purgmistru a radě Nového města Pražského, přátelóm našim milým.

323.

Týmž: aby Macha mordéře popravili.

B. m. 1530, 6. října (f. 176 a).

Službu svú vzkazujem, slovutné opatrnosti, páni a přátelé naši milí! Oznamujem vám, že jest na nás žádala Dorota Čenková, spolusouseda vaše, s přátely svými, k vám za přímluvu, a to v tom,| co se toho Macha mordéře dotýče, kterýž jest jí Jana Kužele, manžela jejího, zamordoval, a na kteréhož jste i právo své řkli, jakž nás spravuje, a podle toho práva ření že jemu konce učiniti zanedbáváte, žádajíce nás, abychom vám o to psaní učinili, aby se jemu bez dalšího prodlévánie, jako mordéři vámi odsouzenému, konec stal. Kdež my její žádosti slušné i spravedlivé odepříti nemohúc, k vám se za ni přimlouváme, tak že se k témuž Machovi mordéři podle svého odsouzení zachováte a konec že jemu podle práva, jakž na mordéře náleží, bez pruotahu a dalšího jí odkládání učiníte. Kdež my o vás nepochybujem, že jí této přímluvy naší u sebe užiti dáte, tak abychom my od ní o touž věc více staráni nebyli. Datum f. V. post Francisci anno 1530.

Jan z Wartum., Radslav, Wolfart.

Slovútné opatrnosti pánuom purkmistru a radě Nového Města Pražského, přáteluom našim milým.

324.

Wolfart Planknar Vyšehradským: o rukojemství ve při o víno s Jeronymem Hrobčickým.

B. m. 1530, 12. října (f. 176 a).

Službu svú vzkazuji, opatrní nám milí! Oznamujem vám, jakož sem vám dnes na místě jiných pánuov hajtmanuov vodložil toho stání, když vás Jheronym Hrobčický z Hrobčice obsílá ɔc, což jse toho vína dotýče, kteréž mu z lisu vzato a do rathúzu vašeho vtaženo pod jmenem stavuňku, a to do pátku nejprv příštího [14. října]: I oznámil jest mně týž Jheronym, že před sebou odjezd má, a k tomu státi moci nebude, i v tom nás také za opatření žádaje. A protož poněvadž taková věc musila by prodlena býti, podal sem toho dotčenému Jheronymovi, aby to víno z práva vašeho vyručil, až do vyslyšení mezi vámi s obú stran té pře, kteréž vám odkládám až do Hromnic nejprvé příštích; kterýžto Jheronym pověděl, že tak učiniti chce.

Protož vám poroučím, že vy to víno, když vám za to rukojmie sousedy dva hodná postaví, z práva vašeho jemu je propustíte a vydáte. A to na ten zpuosob rukojemstvie aby byla: jestliže týž Jheronym anebo kněz Jan, prelát kostela Pražského a Vyšehradského, toho vína odlouzen byl, aby sousedu vašemu takové víno podle toho rukojemstvie, podle uznání vašeho, zaplaceno bylo i s škodami na to sešlými. Kdež znajíce takové poručení a takové povolné poddánie, nepochybuji, že jse tak zachováte, jakož vám píši, jináč toho nečiníc. Datum f. IIII. ante Luce evang. 1530. Wolfart Planknar.

Opatrným purkmistru a konšeluom města hory Vyšehradu, přáteluom milým.

325.

Do krajů Kouřimského, Čáslavského a Boleslavského: aby do 20. října stáli s hotovostí u Rožďalovic, odkudž potáhnou na pomoc markrabství Moravskému.

B. m. 1530, 13. října (f. 94 b).

Urozeným ɔc. Teď vám posíláme dva přípisy, jeden pana hajtmana Moravského a druhý pana Markvarta Hřivína, kterýmž porozuomíte, v jakém velkém nebezpečenstvie na zkažení a pádu času tohoto markrabství Moravské stojí, kdež všemohúcí pane Bože té země zkažení uchovej, nebo bychom hned téhož roku zahubení tohoto královstvie očekávati musili.

A protož pro časné opatření nás samých, žen a dítek i statkuov našich, a dle povinnosti naší pánuom Moravským dle přirozeného přátelstvie, jako oudu předního k tomuto královstvie připojeného, i také přirčení a připovědění, kteréž jsme jim učinili, jakož vám toho přirčení a připovědění pánuom moravsky [sic] učiněné artykule posíláme, a vás napomínáme a dle úřadu našeho na místě krále JMti poroučíme, abyšte vy kraj hned obeslali a vojensky zdvihli tak, aby se vodneška přes týden, to jest ten

čtvrtek po sv. Havle nejprvé příští [20. října], ač nebude-li moci prvé býti, u Rožďalovic strhli, a tuto na ten den my k vám vyslati chceme a oznámiti, kudy byšte táhnúti měli. Nebo některé přední kraje také na ten den obsíláme. A jiné naděje nejsme, než že pan hofmistr nejvyšší kr. Českého s krajem Hradeckým a Chrudimským dříve téhodne v poli budou a k Moravě před se potáhnú.

Protož to věděce, sme té celé nepochybné naděje, předkem pro svatú víru křesťanskú a pro lítost takového velikého a těžkého pádu země Moravské, prolití krve křesťanské a z lítosti přátel našich přirozených, souc jednoho národu, že v tom neobmeškáte, než že se skutečně k tomu tak přičiníte, aby týž kraj na jmenovaný den pospolu vojensky nalezen býti mohl. Datum f. V. ante Galli anno 1530.

Jan z Wartumberka, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Do těchto krajuov v jednostejná slova psáno: do Kouřimskýho, Čáslavskýho, Boleslavskýho.

326.

Do všech krajů: v téže záležitosti.

B. m. 1530, 13. října (f. 94 b).

Jan z Wartumberka ↄc, Radslav Beřkovský ↄc, Wolfart ↄc, urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, moudrým a opatrným městuom kraje Boleslavského, i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom přáteluom našim milým. Oznamujem vám věc nenadálú a nám divnú k chytrosti a bedlivosti turecké. Tak jakž nepochybujem, že vědomost míti ráčíte, jak Turci těchto minulých dní, vpadnúce z této strany Dunaje, Nitry, Trnavy, Fryštáku, a tak ten všecken kraj a Pováží ohněm pohubiv, lidí veliký počet zajav, ty, kteří jíti mohli, preč hnali, staré a mladé vobého pohlaví, což pro starost a mladost jíti nemohlo, postínali hanebně a ukrutně pomordovali, a tak s tím vzatkem a s těmi věcmi zase nazpátek až k Dunaji utáhli, a jakž se tomu rozuomí a tak poněkud i slyšeti, že týž vzatek a vězně po vodě doluov poslali, ježto v Moravě i zde někteří tak sme té naděje byli, poněvadž se nazpátek obrátili, že jich snad tuto zimu vočekávati nebude potřebí.

Ale které již noviny nenadálé, jakž svrchu dotčeno, dnes tohoto dne nám na hrad Pražský sou přišli, VMtem a vám přípisy, prvotně pana hajtmana markrabství Moravského, druhý pana Markvarta Hřivnáče [sic], posíláme, jimž vyrozuoměti ráčíte chytrosti a lstivého obmyšlení Tureckého, také pádu a velikého nebezpečenstvie země Moravské. Kdež o VMtech a vás všech nepochybujem, že již takovou náhlou a nenadálou potřebu u sebe rozvážíc, k tomu přikročiti ráčíte, aby podle povinnosti naší páni markrabství Moravského vopuštěni nebyli, nébrž spěšnú a skutečnú pomocí opatřeni. Jakož jiné naděje nejsme, než že nejvyšší pan hofmistr královstvie Českého

s krajem Hradeckým a Chrudimským se vyzdvihne a jim ku pomoci a retuňku tyto dni v krátce že potáhne. A my také ty tři kraje jim příležící, jakožto kraj Kouřimský, Čáslavský a Boleslavský, jsme obeslali, aby od dneška za týden na jmenovité místo se strhli, aby za panem hofmistrem a za těmi dvěma kraji hned do Moravy táhli.

Proto VMtí a vás napomínáme, že napřed pro svatú víru křesťanskú, pro ukrutné krve prolití lidu křesťanského, pro obranu pánuov a přátel našich přirozených, i pro povinnost nás všech přiřčení stavuov, které jsme pánuom moravským skrze jich posly udělali, tak jakž vám ten artykul přiřčení a vzkázání našeho vypsaný posíláme, také pro budúcí nebezpečenstvie královstvie tohoto, též hrdel našich, žen, dětí žalostivého ztracení, i záhuby statkuo našich, (než všemohúcí pane Bože uchovati rač), pádu markrabství Moravského, co jiného očekávati, než toho roku také pádu našeho: — to všecko k srdcím svým připustíc a takovou pilnou a náhlou potřebu rozvážíc, žádáme, napomínáme, že té hotovosti byti ráčíte, jakž vám den oznámíme, abyšte hned na zajtří vytáhnúti mohli, napřed markrabství Moravskému i těm krajuom a přáteluom našim, kteříž napřed potáhnú, k retuňku a časně k opatření přispěti mohli. Kdež o VMtech a vás a tak i o každém zvlášť té celé naděje jsme, že se tak zachovati ráčíte. Neb král JMt, pán náš milostivý, psaní nám učiniti dnes ráčil, že JMt ráčí také osobou svou se hnúti a k těmto zemím přiblížiti na pomoc tomu markrabstvie Moravskému. Datum f. V[a]. ante Galli anno 1530.

Do krajuov.

327.

Hanušovi z Fictum: aby Michalovi z Hokynšperku koně propustil.

B. m. [1530], 14. října (f. 130 a).

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný pane, příteli náš milý! Vězte, že jest na nás vznesl nějaký Michal z Hokynšperku, že byšte vy jeho i všecky koně jeho obstavili, kdež týž Michal jest se odvolal na rady komory krále JMti, že chce vám i každému práv býti, žádajíc nás v tom za opatření. I protož vám z úřadu svého poroučíme, poněvadž týž Michal jest služebník krále JMti a po potřebách JMti jezdí, a k tomu se poddává, že chce vám i každému práv býti, ktož by ho chtěl z čeho viniti, že vy jeho i koně jeho z toho stavuňku propustíte, kdež nepochybujem, než že se v tom slušně a spravedlivě zachováte. Datum f. VI. ante Galli.

Jan z War., Vojtěch, Radslav, Wolfart.

Urozenému a statečnému rytíři panu Hanušovi z Fictum a na Novém Šumburce, příteli našemu milému.

328.

Benešovi Mirkovi ze Solopisk: o lidi jeho v Kouřimi uvězněné.

B. m. 1530, 15. října (f. 130 b).

Službu svú vzkazujem, urozený vladyko, příteli milý! Jakož nám, co se těch lidí tvých, kteříž u vězení v městě Kouřimi sedí, psaním svým v obšírných slovích, kteréhožť není potřebí opakovati, bezpochyby že je v paměti máš, píšeš, dotýče: I věz, jestliže chceš je před námi, bude-li chtíti je pan Ladislav Malešický aneb kto jiný z čeho viniti, postaviti, že my hned, jakž nám psaním svým oznámíš a to přiřkneš, že tak učiníš, chcme Kouřimským o ně psaní učiniti, aby je z toho vězení na takové tvé připsání nám propustili. Datum sabbato ante Galli anno 1530.

Jan z War., Vojtěch, Radslav, Wolfart.

Urozenému vladyce panu Benešovi Mirkovi z Solopisk, příteli našemu milému.

329.

Hostomickým: aby purkrabí Karlšteinského dle své povinnosti poslušni byli.

B. m. 1530, 15. října (f. 176 b).

Opatrní nám milí! Jest nám oznámeno, že byšte vy žádného poslušenstvie urozenému a statečnému rytíři panu Janovi Bechyňovi z Lažan, purkrabí Karlšteinskému, činiti nechtěli, jako jste jiným předešlým pánuom purkrabím činili, tak jakž povinnost vaše od starodávna byla a jest, a jako jiní lidé poddaní k témuž zámku náležící činí. Protož my vám na místě krále JMti přísně přikazujem, abyšte vy k témuž panu Bechyňovi všelijaká poslušenstvie zachovávali. Pakli byšte toho neučinili a nám od téhož pana Jana to po druhé .oznámeno bylo, již bychom se k vám jakožto k neposlušným, na místě krále JMti, zachovati musili, kdež té víry do vás nejsme, než že se k témuž panu Janovi poslušně chovati budete. Datum sabbato ante Galli 1530.

Jan z Wartum., Vojtěch, Radslav, Wolfart.

Opatrným purkmistru a konšeluom i vší obci městečka Hostonic [sic] nám milým.

330.

Michalovi Slavatovi: aby zaplatil rotmistrům.

B. m. 1530, 17. října (f. 55 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Oznamujem vám, že sou na nás vznesli skrze supplikací svú Prokop Jelínek a Pavel Fulkhaus [sic] rotmejstři, kterak by se jim dosti nestalo, podle vejpovědi naší mezi vámi a týmiž rotmejstry, až posavad, tak jakž jich supplikací v sobě šíře ukazuje, nás žádajíc za opatření. Ale my jich žádosti odepříti nemohouc, k vám toto psaní přátelským úmyslem

íme a za též se rotmejstry přimlouváme, prohlídajíc k jich nedostatku a chudobě; my také více abychom od nich o touž věc dále staráni nebyli, že se podle té povědi naší tak zachováte a jich již více tím trápiti nebudete, ač se chcete dalších od a nesnází uvarovati. Pakli byšte čo v tom za výmluvu a příčinu míti chtěli, nám to bez meškání oznámíte, abychom my věděli čím i též rotmejstry spraviti. ež té celé víry jsme do vás, že to učiníte a jim přímluvy naší u sebe že užiti e. Datum f. II. post Galli, anno 1530.

Jan z Wartumberka, Vojtěch, Radslav, Wolfart.

Urozenému pánu, panu Michalovi Slavatovi z Chumu [sic], z Košumberka a na Kostelci, u a příteli našemu.

331.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka: aby zaplatil Ondřejovi z Paběnic.

B. m. 1530, 18. října (f. 55 b).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Zdravie i jiho všeho dobrého, toho bychom vám rádi přáli. Oznamujem vám, že jest na nás nesl Ondřej z Paběnic, obyvatel města Krakova, kterak by po mnohých žádostech častém vznášení jeho na královu Mt i také na pány hajtmany předešlé krále JMti královstvie Českého, k záplatě dluhu svého L ß gr. č. vám k libosti a ku potřebě ší puojčeného, přijíti nemohl až posavad, a že o takovou věc předkem od královy ti, pána našeho milostivého, tudíž i od předešlých pánuov hajtmanuov nejedno počení a napomenutí učiněno jest, abyšte mu dluh ten zaplatili, však podnes znametými náklady a škodami přijíti k tomu že nemuož; ješto i na vás, pane, že jest ávo proto v tomto královstvie ustal ɔc, prose nás k vám za přímluvu, i pokudžby im a úřadu našemu náleželo, za opatření.

Protož vás žádáme i také od osob našich přátelsky prosíme, že takovou věc týmž Ondřejem z Paběnic na slušném nějakém místě bez dalších odtahuov postate, aby nebylo potřebí na královu Mt i také na nás toho více vznášeti. Neb znáti číte, jestliže by mu se dále s záplatú prodlévalo, ač jestliže jste prvé s ním na ístě o to nepostavili, že s ním o to uhodíte; nebo my toto psaní na jeho nezbedné bíhání jsme učiniti musili. Datum f. III. post Galli, anno 1530.

Jan z Wartumberka,
Vojtěch z Pernšteina, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a na Zábřehu, fojtu markrabstvie Horních Lužic, pánu a příteli našemu milému.

332.

Do kraje Žateckého: o falešnou minci.

B. m. 1530, 20. října (f. 93 b).

Jan z Wartumberka a na Zvířeticích ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc, krále JMti a téhož královstvie hajtmané. Urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytířuom a vladykám, moudrým a opatrným městuom kraje Žateckého, i jiným všem obyvateluom téhož kraje, pánuom a přáteluom našim milým. Službu svú VMtem vzkazujem a na vědomí dáváme, že nás jistotně došlo, kterak by falešné peníze jochmtalory i jiná mince mezi lidmi a zvláště v kraji vašem Žateckém procházeti měla, a taková falešná mince, jakž toho správu máme, že by i tu v témž kraji a bita býti měla [sic], kdež i při tom toho jsme došli, že by pórodem ten [sic] falešné mince dělána býti měla skrze kněze Mikuláše, který jest prvé na hrad Pražský z Pardubic pro takovouž faleš dodán i zmučen a v tom skutečně poznán byl, než toliko toho času že skrze milost krále JMti jest při hrdle zuostaven a vyprošen.

A poněvadž jest takový podezřelý člověk a opět znovu se naň taková faleš pronáší, ježto nám na místě krále JMti sluší takové věci opatřiti a zvláště falešnú minci přetrhovati, a protož jsme poručili a přísně přikázali slovem krále JMti, pána našeho milostivého, moudrým a opatrným purkmistru a radě města Žatce, poněvadž týž kněz Mikuláš v tom kraji se přechovává a tu minci dělati by měl, aby oni se na to pilně a bedlivě ptali, toho nikterakž neobmeškávali, než hned spěšně k tomu přistoupili a své špehy po něm rozeslali, na náklad krále JMti, pána našeho milostivého, a kdež by se jeho koli dověděli a doptali, k němu hned přikročili, jej vzali a nám hned na hrad Pražský na náklad krále JMti poslali.

Protož vám všem a každému zvláště kteréhožkoli stavu a povahy jest, stavuom vyšším i také purkmistru a konšeluom v městech a v městečkách, kdežkoli týž Žatečtí téhož kněze Mikuláše dozvěděli se a doptali, buď na zámcích, tvrzech, v městech, v městečkách, a k vám anebo k tomu jednomu, čížby sídlo aneb obydlí bylo, přijeli aneb vyslali, a na tento náš list sobě jeho vydati žádali, abyšte se v tom tak zachovali, předkem jeho tak opatřili, aby z téhož zámku, městečka, tvrze nevycházel a utéci nemohl, než týmž Žateckým anebo vyslaným jich abyšte téhož kněze Mikuláše vydali a toho se nikterakž nezbraňovali ani odporni byli, ač nechce-li se ten každý sám v podezření, že by fedrovníkem takového mincíře byl, dáti a pokuty ujíti. Protož sme té nepochybné naděje, kdežkoli týž kněz Mikuláš postižen bude, že každý se v tom tak, jakž píšem, zachová pod uvarováním nemilosti a skutečného trestání krále JMti. Datum f. V. post Luce evang., anno 1530.

Do kraje Žateckého.

takovou minci bíti pomáhali, a jistotu konečnú zvěděli, kde a v kterých místech a kto jsú, kteří tu minci tepú. Kdež nám pak oznámeno jest, kterak by nějaký Jan Tlustý, kterýž prvé kožišníkem byl v Turnově, též vědomost o tom měl a pomocník jich byl. Protož my vám na místě JKMti, jakožto hajtmanu toho kraje Boleslavského, poroučíme, abyšte vy téhož Jana Tlustýho vyzdvihnúti dali, buď na kterézkoli straně, podtají naň strach pustili, aby on oznámil, kde tu minci a kto ji tepe, a srovnával-li by se s těmito, a což by koli se poznal [sic], že nám to také oznámíte, abychme se čím věděli spraviti. Datum sabbato post XI^{m} virginum anno 1530.

Jan z Wartumberka, Wolfart ꝛc.

Urozenému pánu, panu Kundratovi Krajířovi z Krajku a na Mladém Boleslavi, pánu a příteli našemu milému.

336.

Janovi z Waldšteina: že Jiří Popel z Lobkovic uvězněné poddané jeho propustí, budou-li učeni v určité summě.

B. m. 1530, 25. října (f. 56 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Kdež nám píšete, že by pan Jiřík Popel některé lidi vaše zjímati dal, a jak jste na něm toho požádali, aby je vám na rukojmie vydal, tomu psaní vašemu jsme vyrozuoměli ꝛc. A pane příteli náš milý! Když jsme teď nyní pro potřebu krále JMti byli, oznámil jest nám nejvyšší pan písař královstvie Českého, spolu hajtman a tovaryš náš, kterak když jest pro svú potřebu na Krupku jezdil, kterak nenadále byl by Doupovcovi, nepříteli tohoto královstvie, v ruce vjel, kdež z daru všemohoucího pána Boha z takového nebezpečenství jest vyšel. Ale však poddaní JKMti, jakožto Václav Lekeš, toho jest neušel, ale sám pát [sic] jat, ale také syn mu vzat jest, kterémuž také toho jistě jako poddanému JKMti nepřejem.

A poněvadž se netoliko oustní správa vo Doupovcovi tu zběhla, ale i skutek se stal, bylo jest náležité panu písaři, jakožto jednomu hajtmanu, poněvadž v tom kraji byl, o takové věci se ptáti a to opatřiti. A poněvadž správu měl o některých podezřelých osobách, tak dobře o vašich, jako o jiných, slušné bylo, aby je vyzdvihnúti, až do gruntovního jimi se vyptání opatřiti, poručil, jakož jistě neobmeškáme v tom i v jiném v kraji konečně a pilně se vytazovati, abychom se fedruňkuov Viléma Doupovce a jeho pomocníkuov doptati mohli.

A protož, což jest v této míře pan Popel učinil a ty osoby vyzdvihnúti kázal, neučinil sám z sebe, než na rozkázání spolu nás jednoho hajtmana, a protož není se jemu co diviti, ani co za zlé míti. Než poněvadž vy se k tomu poddáváte, že byšte ty jmenované lidi vyručiti chtěli, my jako ti, ješto bychme se nad žádným neradi unáhlili, než dokonalého gruntu a pravdy se dověděli, přejíc jim i toho, aby se oni,

vám poroučíme a žádáme, však není-li nic konečného a jistého takového při nich shledáno, že je jemu na rukojmie vydáte, a to každého jednoho pod základem sto kop gr. českých, anebo, jestli by se vám základ veliký zdál, k rozuomu vašemu připouštíme, je na menší summu vydati, však tak, chtěl-li li by je kto z čeho viniti a rukojmím se napřed dvě neděli dalo věděti. Datum ut supra.

Jan z Wartum., Wolfart.

Panu Popelovi témuž.

339.

Vojtěchovi z Pernšteina: že dobře učinil, když Jetřicha Tluksu slibem zavázal.

B. m. 1530, [25. října] (f. 57 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Kdež jste nám psáti ráčili, co se Jetřicha Tluxy z Vrabí dotýče, že jste jeho slibem zavázali, tomu jsme vyrozuoměli. Pak VMti oznamujem, i domnívali jsme se, že ta věc na přátelském jednání stojí. Ale poněvadž Jetřich Tluxa věda, že na Pardubicích úřad hajtmanský ani kanceláře hajtmanská k rozpisovánie a k rokuom skládání se nedrží, než toliko na hradě Pražském při stolici královy Mti, a také nebyl jest nás větší počet těchto minulých časuov, a vždy jeden z nás že v Praze aneb na hradě Pražském pozuostával, ješto lidé o své potřeby, a zvlášť ktož jakých rokuov pokládání potřeboval, pokudž soudové odloženi nebyli, vejpravu na žádost svú každý míti mohl a má; a tak jest obyčej toho při stolici krále JMti hledati, ne po domích našich!

Ale poněvadž Jetřich Tluxa prvé pohrůžku panu Hynkovi Vrabskýmu činíc a snad i tímto přijezdem svým na Pardubice k vám, pod zpuosobem žádosti roku složení, kdež ví, že mu to z Pardubic vyjíti nemohlo, větší příčinu k svému předsevzetí, vo kterém panu Hynkovi Vrabském [sic] vypisoval, hledati jest mohl: ješto se nám zdá, na takový jeho příjezd a neobyčejnú žádost že jste jej dobře slibem, jakž nám to sepsáno posíláte, zavázati mohli. Neb by se kterému z nás do našich domuov, kromě stolice krále JMti, kdež se úřad hajtmanský drží a spravuje, přijel byl s takovou na tom místě neobyčejnú žádostí, učině prvé dosti pohrůžlivé psaní, byl by se každý z nás tak zachoval, jak ste se VMt zachovati ráčili. Avšakž když ta pře před nás k slyšení přijde, jakž k jedné straně, tak i k druhé, bude-li vuole božie, spravedlivě se zachováme tak, že sobě do nás Jetřich Tluxa ani pan Hynek z Vrabí nebude moci co obtěžovati. Datum ut supra. Jan z Wartum., Wolfart.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernštejna a na Pardubicích, nejvyššímu hofmistru království Českého, krále JMti a téhož království hajtmanu, pánu a příteli našemu milému.

340.

Opatovi kláštera Strahovského: aby Martinovi Škodovi, kterýž drží mlýn ve Štěchovicích, překáženo nebylo.

B. m. 1530, 25. října (f. 176 b).

Službu svú vzkazujem, velebný a přátelé milí! Vznesl jest na nás Martin Škoda řezník, měštěnín Nového města Pražského, kterak by toho mlýnu v Štěchovicech, tak jakž list vejsadní ukazuje, svobodně užívati nemohl pro některé překážky vaše, zvlášť že ani k užitku svému mlynáře posaditi a dáti nemohl, tolikéž v strouze té, kteráž jest v tom listu výsadním zřetedlně vyhrazena, jak má té strúhy veliké, kteráž jde na mlýn, užívati, spustiti, stup udělati, beze vší vaší i budúcích překážky, a jez ten dolejší abyšte jej kázali bez prodlévání dolejšímu mlynáři zase vybrati, a kolé vytahati z jeho strouhy, jakž list ukazuje a svědčí, nás žádaje, poněvadž i nález stal se za pánuov hajtmanuov předešlých a týmž nálezem ten list jest stvrzen, za opatření spravedlivé.

Protož vás napomínáme, že téhož Martina Škodu, poněvadž vám, což platiti má, nezadržuje, při tom listu a nálezu zachováte, překážky jemu v tom užívání a toho, což užiti vedle listu vejsadního má, nečiníce, ale ve všem tom se spravedlivě jmíti budete, jeho Martina neobtěžujíce, ani překážky v užívání činíce, tudy chtěl-li by i komu prodati, odporni nejsúce, ani překážky nečiníce, poněvadž od něho slušně jsúc pobídíni, kúpiti jste téhož mlýnu s spravedlivostí jeho nechtěli. Jakož nepochybné naděje jsme, že v tom podle našeho tohoto napomenutí se skutečně zachováte. Datum f. III. ante Simonis et Judae anno 1530. Jan z Wartum. ɔc, Wolfart ɔc.

Velebnému knězi Janovi opatu Strahovskému i všemu konventu téhož kláštera ɔc, přáteluom milým.

341.

Kouřimským: o vězně pana Markvarta, kteří u nich sedí.

B. m. 1530, 25. října (f. 177 b).

Službu svú ɔc. Co se dotýče těch lidí páně Markvartových, kteří u vás u vězení sedí, věžte, že jest nám pan Mirek psal oznamujíce i podvolujíce se, jestliže by kdo ty lidi z čeho viniti chtěl, že je postavěti před námi chce, tak jakž pak jeho psaní v sobě šíře ukazuje. Protož my vám poroučíme, kdyžkoli pan Mirek od vás těch lidí žádati bude, že vy je jemu na takové psaní, které jest nám učinil, bez rukojmí vydáte. Datum f. III. ante Simonis et Judae apost., anno ɔc 30.

Jan z Wartmberka, Radslav Beřkovský, Wolfart Planknar.

Kouřimským.

342.

Janovi Žateckému: dávají zatykač po staném právu proti Janovi Tymovi.

B. m. 1530, 26. října (f. 132 a).

Zatýkač po staném právu.

Jan z Wartumberka a na Zvířeticích ꝯc, Vojtěch ꝯc, Radslav Beřkovský ꝯc, Wolfart Planknar ꝯc, krále JMti a téhož královstvie hajtmané. Urozeným, statečným, slovutným, opatrným pánuom, rytířuom, vladykám, městuom královstvie Českého, i všem jiným téhož královstvie obyvateluom, jimž tento list ukázán bude. Na vědomí dáváme všem, že urozený a statečný rytíř pan Jan Žatecký z Weykrštorfu obeslal před nás urozeného vladyku Jana Tyma z Pošky a v Píšťanech, vznášeje na nás, kterak by týž Jan Tym mimo pořad práva a bez práva s některými lidmi měli vzíti víno z lisu Havlové, poddané téhož pana Jana Žateckého, tak jakž též obeslání šíře ukazuje, ale on Jan Tym vedle téhož obeslání našeho jest se nezachoval a nestál.

Kdež pak témuž panu Janovi Žateckému proti němu Janovi Tymovi dáno jest za právo stané. I z té příčiny pan Jan Žatecký žádal jest nás, abychom jemu list k vám vydali na takový zpuosob: kdežkolivěk týž pan Jan Žatecký aneb ten, ktož by od něho s tímto listem byl, již jmenovaného Jana Tyma buď na hradích, na tvrzech, v městech, v městečkách, ve vsech, neb koli jinde, buď na zboží krále JMti, pánuov JMtí, rytířstva, měšťan, neb na čímžkolivěk jiném zbožie našel, optal a zastihl, aby jej mohl právem obstaviti.

A protož my vás z úřadu našeho napomínáme a na místě krále JMti rozkazujem, jestliže by nadepsaný pan Jan Žatecký na kderého z vás zbožie a gruntu napřed jmenovaného Jana Tyma zastihl a nalezl a na vás toho požádal, abyšte ho podle práva obstavili aneb obstaviti rozkázali, toho jemu aneb tomu, ktož by od něho s tímto listem byl, abyšte odporni býti neráčili a nebyli, ale takového obstavení jemu přáli bez odpornosti. Však na tento zpuosob: kdež by on pan Jan Žatecký po zatknutí jmenovaného Jana Tyma na vás toho požádal, abyšte jej ctí a věrou zavázali, aneb před tím, ktož by od něho s tímto listem byl, že to máte podle práva učiniti, a on jej má v moc purkrabí hradu Pražského bez meškání postaviti. Pakli by mu chtěl na jeho čest věřiti, tehdy jej máte ctí a věrou zavázati před tím ktož by jej zatekl, aby se ve dvú nedělí ode dne zatčení v moc purkrabí hradu Pražského [postavil], a purkrabie hradu Pražského má se k němu podle svolení zemského zachovati.

Pakli byšte se k tomu skutečně nejměli a takového obstavení nahořepsanému Janovi Žateckému, aneb tomu, ktož by od něho s tímto listem byl, nedopomohli, a jeho Jana Tyma neobstavili, tehdy týž pan Jan Žatecký bude moci o to o všecko i o škody a náklady k takovému každému, ktož by se tak nezachoval, jakž se svrchu píše, hleděti. Datum f. IIII. ante Simonis et Judae 1530.*)

*) Pro morovou ránu, kteráž jmenovitě v Praze a částečně i po venkově se rozmáhala, bylo úřadování nejv. hejtmanů již v měsíci říjnu 1530 docela nepořádné a nestejné; p. Vojtěch z Pernšteina první opustil Prahu, a ostatní tři hejtmané přejížděli dle možnosti, na hradě Pražském co nejméně se zdržujíce. Koncem října opustili Prahu všickni, a úřad jejich přenesen do *Litoměřic*. Odtud aspoň rozeslán jest dopis po krajích de dto 22. listopadu (*Archiv* musejní). Registrování listů hejtmanských ocitlo se ve velikém nepořádku, a dosti možno, že vůbec registra se nevedla. V *lednu* 1531 byli potom nejv. hejtmani v *Kadani*, kdež se do register aspoň něco zapisovalo, jak následující listy dokazují. Jen pan Wolfart Planknar byl i v tomto měsíci po několik dní v Praze, a dopisoval v těch věcech, kde i jeden hejtman, na místě ostatních, činiti tak směl. [Viz dopis jeho 1531 kolem 20. ledna, číslo 344.]

343.

Hejtmani zemští do všech krajův: odkládají soud hejtmanský do 13. března.

V Kadani 1531, 10. ledna (f. 95 b).

Urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytieřóm a vladykám, moudrým a opatrným městóm kraje N., pánóm a přátelóm našim milým. Jan z Wartmberka a na Zvířeticích, najvyšší purkrabie Pražský, Vojtěch z Pernšteina a na Pardubicích, najvyšší hofmistr královstvie Českého, Radslav Beřkovský z Šebířova a na Liběchově, najvyšší písař královstvie Českého, Wolfart Planknar z Kynšperku, podkomoří královstvie Českého, krále JMti a téhož království hejtmané, službu svú VMtem a vám vzkazujem. A oznamujem, že soudu hajtmanského, kterýž se při těchto Hromnicích držeti měl, z hodných příčin (a také pro ránu boží, kteráž v Praze po dnešní den trvá i jinde v tomto království) až do pondělího po neděli postní, jenž slove Oculi, najprvé příští [13. března], odkládáme. Protož VMtí a vás, kteříž byšte koli před týmž soudem činiti jměli, za to žádáme, že sobě toho stěžovati neráčíte, neb jistě ne své osoby toliko v tom obmejšlíme, ale VMtí a vás všech vuobec spolu s námi nebezpečenství při takovém morným povětří rozvažujem. A také té jsme naděje, že JMKská, pán náš milostivý, v tom času v tomto královstvie býti ráčí. Datum na Kadani, v úterý po sv. Třech králích leta ɔc M°V^C^XXXI°.

Po všech krajích od [sic] odložení soudu hejtmanského.

344.

Pražanům Novoměstským: aby podali zprávu, proč nechtějí Ondřejovi Tatkovi a Janovi Zlé Kačce dopustiti odvolání k vyššímu právu.

Na hradě Pražském 1531, kolem 20. ledna (f. 177 b).

Službu svú vzkazujem, vzáctné opatrnosti páni přátelé moji milí! Oznamuji vám, že jest na mne vznešeno, na místě jiných pánuov hajtmanuov, od urozeného vladyky pana Ondřeje Tatka z Kuřího a opatrného Jana Zlé Kačky, měšťanuov Starého města Pražského, kterak by od ortele toho, kterýž jste mezi nimi jakožto poručníky, kšaftem nebožky Doroty Brožovy Zelenohorské učiněnými, o týž kšaft její ɔc udělali, na právo vyšší, jakožto pánuov Pražan Staroměstských, a jestliže by to býti nemohlo,

tehdy na krále JMt se odvolali a takového odvolání svého ceduli řezanú po dobrých lidech že sou vám poslali, kteréž jste vy od nich přijíti nechtěli, jakož mi pak ceduli řezanou také, prvnější podobnú, čeho na vás žádají, podali, kteréž vám teď přípis v tomto mém psaní zavřený posílám, nepochybuje, že se již spraviti moci budete, v tom mne na místě krále JMti prosíce za opatřenie.

I znajíce já poručení a rozkázání od JMKské, jestliže by jiných pánuov hajtmanuov zde nebylo, jeden že na místě jiných pánuov hajtmanuov tu moc a poručení míti muože a má, jako by všickni byli, kdyby se co vrchnosti a duostojenstvie JMKské, pána našeho milostivého, dotýkalo: a poněvadž se tu JMKské dotýče vrchnosti, a já chtěje tomu vyrozuoměti, co vy k tomu říkáte, aneb co za výmluvu máte, protož vás žádám a na místě krále JMti poroučím, že odpovědí vaší o tom mi správu dáte, abych se věděl čím v takové věci spraviti, i jiné pány hajtmany. Kdež nepochybuji, že se tak zachováte. Dán na hradě Pražském, v neděli [sic]*) den sv. Fabiana a Šebestyana, léta páně M°V^C^XXXI°. Wolfart Planknar ɔc.

Slovutné a vzáctné poctivosti pánuom purkmistru a radě Nového města Pražského, přáteluom mým milým.

*) Sv. Fabiana a Šebestiana bylo r. 1531 v *pátek*.

345.

Wolfart Planknar Krištoforovi ze Švamberka: o nesnázích s obyvatelstvem Kašperskohorským.

Na hradě Pražském 1531, 21. ledna (f. 58 a).

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane mně příznivý! Psaní, které jste učinili nám všeckněm hajtmanuom svědčící, to jest mi dnes dodáno, kterak Horští, poddaní vaši po [sic] Kašperkem, netoliko nyní, ale i prvé jsú některé svévolnosti proti vám brali, tak jakž též psaní vaše v sobě šíře ukazuje a zavírá. I protož, pane milý! račte věděti, poněvadž tohoto času morového páni hajtmané zde pospolu bejti neráčí, a já také nyní, jakž prvé, sekretuov při sobě nemám, než má je pan písař, kterýž nyní před morem leží v Kadani, než já chci list váš panu písaři do Kadaně poslati, kdež také nepochybuji, pokudž potřebu uzná v témž psaní vašem, že jim Horským psaní učiní a vám také o tom oznámiti neobmešká. Dán na hradě Pražském v sobotu po sv. Fabianu a Šebestyanu 1531°. Wolfart Planknar ɔc.

Urozenému pánu, panu Krystoforovi z Švamberka a na Bechyni, hajtmanu kraje Bechyňského, panu a příteli našemu milému.

346.

Roudnickým: aby Matěje Rendu z vězení propustili.

Na hradě Pražském 1531, 21. ledna (f. 178 a).

Službu svú vzkazujem, moudří a opatrní přátelé moji milí! Oznamuji vám, že jest na mne vzneseno skrze supplikací od Matěje Rendy, obyvatele Starého města

Pražského, kterak byšte ho nepořádně a mimo jeho slušné poddánie pro sirotky Litherovské do vězení svého a do želez vzíti na právě svém dali, a v témž vězení až podnes jej držíte, ani na rukojmie, tak jakž vám psáno od pánuov Pražan Staroměstských, ani také na jeho slušné poddání, kdež na gruntích u vás od něho prodaných peníze ty, pro kteréž se vězí, týmž sirotkuom ukázati jest chtěl, z téhož vězení dáti že svévolně nechcete, žádajíc mne v tom na místě jiných pánuov hajtmanuov za spravedlivé opatření.

I protož já vám z úřadu našeho na místě svrchupsaných pánuov hajtmanuov poroučím, i také od osoby své přátelsky žádám i radím pro vaše dobré, jakž vás tento list duojde, že hned bez meškání téhož Matěje Rendu z toho vězení, dadúc jej na rukojmie, propustíte, a páni hajtmané i já také, když pán Buoh všemohúcí ráčí ránu svú ukrotiti, chceme vás o to i vyslyšeti, a vyslyšíc, pokudž za spravedlivé uznáme, i na místě postaviti. Kdež nepochybuji, než že se tak zachováte. Dán na hradě Pražském, v sobotu po sv. Fabianu a Šebestyanu, léta páně M°V^C^XXXI°.

Wolfart Planknar.

Moudrým a opatrným pánuom purkmistru a konšeluom města Roudnice, přáteluom milým.

347.

Do všech krajův: otevřený list o mordéře Matěje ze Lhoty.

V Kadani 1531, 21. ledna (f. 96 b).

Urozeným pánóm pánóm, urozeným a statečným pánóm rytieřóm a vladykám, moudrým a opatrným městóm království Českého. Jan z Wartmberka ɔc, Vojtěch z Perštajna ɔc, Radslav Beřkovský z Šebířova ɔc, Wolfart Planknar ɔc, službu svú VMtem a vám vzkazujem. A věděti dáváme, že jest na nás vzneseno, kterak by nějaký Matěj, robotný člověk ze Lhoty u Vyšehradu, svévolně ženu Jiříkovi sousedu též vsi Lhoty zamordoval. A protož my na místě krále JMti a z úřadu našeho, i také podle zřízení zemského, VMtem a vám poroučíme, kdež by koli týž Matěj mordéř postižen byl, abyšte tomu anebo těm, ktož by tento list náš měl aneb na vás toho žádal, radni a pomocni býti ráčili, tak aby týž mordéř ku právu dostatečně ujištěn byl, a k němu aby se tak, pokudž na takové svévolné a mimo řád a právo vajtržné lidi sluší, zachováno bylo podle zřízení zemského. Dán na Kadani, v sobotu den sv. Anežky, léta ɔc XXXI°.

List otevřený o mordéře Matěje ze Lhoty do všech krajuov království Českého.

348.

Do všech krajů: o volbě a korunování Ferdinanda I. za krále Římského.

V Kadani 1531, 29. ledna (f. 96 b).

Urozeným pánóm pánóm, urozeným a statečným pánóm rytieřóm a vladykám, moudrým a opatrným městuom kraje Prachenského. Jan z Wartmberka ɔc, Vojtěch

z Perštejna ɔc, Radslav Beřkovský ɔc, Wolfart Planknar ɔc, krále JMti a téhož královstvie hejtmané, službu svú VMtem a vám vzkazujem. A věděti dáváme, že král JMt, pán náš milostivý, psaní jest nám učiniti ráčil a poručiti, abychom VMtem a vám všem po zemi oznámiti a rozepsati neobmeškali, kterak z daru a milosti pána Boha všemohúcího jest již JKMt za krále Římského netoliko volen ale i korunován, abyšte znajíce to, potěšení z toho měli i pánu Bohu chválu vzdali, že to jest pro dobré bohdá všeho křesťanstva. Jakož vám ten list JKMti slovo od slova do tohoto listu našeho vepsati jsme dali takto:

Ferdinand z boží milosti Římský, Uherský, Český ɔc král, infant v Hišpanii, arcikníže Rakouské a markrabie Moravský ɔc. Urození a stateční, věrní naši milí! Věděti vám dáváme, že z daru pána Boha všemohúcího tento minulý čtvrtek [6. ledna] v Kolíně na Rejně na královstvie Římské sme voleni a za krále Římského slavně vyhlášeni, a dnes zde na též královstvie v přítomnosti ciesaře JMti a všech korferštuov, kromě jednoho, korunováni. Kdež máme v pánu Bohu tu naději, že od jeho svaté milosti v tom opouštěni nebudeme. A protož vám to oznamujeme, abyšte to též všem obyvateluom královstvie Českého, věrným našim milým, znáti dali, aby se tomu radujíce, pána Boha snažně prosili, ať z své svaté milosti v tom vyvyšení ráčí naším spomocníkem býti, abychom to tak spravovali, pokudž by bylo ke cti a k chvále jeho svaté milosti a rozmnožení víry křesťanské, nám a všem královstvím, zeměm a poddaným našim k prospěchu, užitku a spasitedlnému dobrému. I vědúce vy v tom vuoli naši, nepochybujem o vás, že se tak zachováte, jakož vám píšem. A my bohdá také v tento pátek aneb sobotu přieští*) odsad zase vyjieti a k království Českému se obrátiti ráčieme. Dán v Cáchách, v tu středu po sv. Třech králích, [11. ledna] leta ɔc XXXI°. a království našich Římského prvnieho a jiných pátého.

A protož vám takovú věc z vuole a poručení JKMti oznamujem, o vás o všech nepochybujíce, než že z toho vděčni jsouce, z toho se těšiti i pánu Bohu chválu a čest vzdáti budete, jako věrní poddaní JKMti. Dán na Kadani, v neděli po obrácení sv. Pavla na víru ɔc XXXI°.

Po krajích o korunování krále JMti na královstvie Římské.**)

*) Stalo se teprv v neděli 15. ledna 1531.

**) Z Kadaně odstěhovali se nejv. hejtmané do *Nymburka* [list de dto 7. února 1531 ve Sněmích českých I. str. 342], odkudž opět nemáme dopisů ve přítomných registrech. Dne 8. března 1531 přijel pak král do *Budějovic* ke sněmu, kterýž tam *určitě* byl odbýván, ač bez velikého účastenství a bez výsledku. Příjezdem královým mandát nynějších zemských hejtmanů došel, a Ferdinand I. jmenoval za nedlouho nové nejvyšší hejtmany království Českého.

[fol. 59 a]. Léta páně tisícého pětistého třicátého prvního za spravování urozeného pana Jindřicha Berky z Dubé a na Dřevenicích, a urozeného a statečného rytíře pana Wolfarta Planknara z Kynšperku, podkomořího království Českého, krále JMti a téhož královstvie hajtmanuov, najdeš listy ingrosované první od času . . . [Fol. 59—68 jsou prázdná.]

D. XIV.

REGISTRA ORTELŮ HORNÍHO SOUDU V HOŘE KUTNÉ

z let 1511—1514.

Vydává **Josef Braniš.**

Roku 1875 dána jest úřadům instrukce, aby staré papíry, jež se během dlouhých let v archivech nahromadily, prodaly. Ač nebyly tím míněny spisy historicky cenné, mnohý archiv stihla z toho nenahraditelná pohroma, ježto neporozumělo se namnoze nařízení tomu.

K těm patřil i starobylý horní archiv chovaný na Vlašském Dvoře v Hoře Kutné. Část jeho přenesena do archivu městského, ostatek i se skříněmi rozprodán kupcům. Byly to kromě účtů horních dopisy úřední a soukromé, smlouvy o věcech horních, akta horního soudu atd. (viz Památky archaeologické XIV, 1. p. 30.), celkem zajímavý materiál k dějinám českým v XVI. a XVII. věku. Spisy počínaly se dobou Vladislavovou, neboť teprve na sklonku XV. věku jednání veřejná v Hoře Kutné obšírněji poznamenávati se počala.*) Někteří přátelé místní historie jali se zbytky ty pracně přehlížeti, a pokud čas a prostředky stačily, zakoupili od obchodníků zase aspoň část rozptýlených spisů. Kromě archaeologického sboru Vocela pátral zvláště bedlivě pan Ant. Materka, nyní správce nemocnice v Hoře Kutné, jenž zejména knihy svědomí a množství listin vykoupil a je později, nemoha jinak, jak ubezpečuje, do státního archivu ve Vídni prodal.

Osudu tomu šťastně ušla *Registra waypowiedij worteluow,* jež jsem náhodou u sebe choval, vypůjčiv si je, abych při příležitosti aspoň některé zajímavé ukázky k staročeskému právu hornímu přátelům dějin domácích vydati mohl. Formát knížky jest podélný, u register obyčejný, v rozměru 32 × 11 *cm.* Zápisy dvojí rukou psané počínají se r. 1511, a končí se r. 1514, majíce za předmět úřední jednání při horním soudu vůbec; rozděleny jsou ve tři

*) Dokladem toho jsou: 1. Zápisy radní, počínající r. 1462, jsou zprvu sporé, v XVI. však věku vzrůstají v obrovské folianty. 2. Registra kostelní, Libri hereditatum etc. zachovaly se teprve z doby Vladislavovy. 3. V registrech Kaňkovských čteme tuto charakteristickou poznámku: „Registra tato pánův Kaňkovských počata jsou l. P. 1492 ten pondělí před sv. Martinem; rychtář v ty časy Thóma Černý, konšelé tito: Ondrák v ty časy hutman v Plimlech, Havel Hašek, Šitina Jiřík, Havlíček Čermák a Michal Kramář, Duchek Děd, Šimon Plch, Martin šturcíř v ty časy v Nové šachtě; a již jmenovaní páni ti jsou registra spůsobili pro paměť budúcím po nich, aby se měli čím zpravovati, ne jako předkové jejich, kteřížto neprohlédali k časům budúcím, a protož není jim z čeho děkovati.“

knihy, z nichž první celkem 9, druhá v oddělení A 30, v oddělení B 10 popsaných listů obsahuje. Vzadu přidány jsou formule přísežní a rejstřík.

Zde podává se na ukázku několik rozepří a jiných zápisů z dotčených Register, aby se mohl poznati spůsob, kterým jednalo se na počátku XVI. věku na horním soudě Kutnohorském.

Soud horní byl rozdílný od soudu městského. Soud městský v Kutné Hoře byl takový a měl touž působnost, jako v jiných městech královských; seděla na něm rada městská, totiž šefmistr starší a mladší, kteří se rovnali purkmistrovi jiných měst královských, a konšelové, kterých bylo v Kutné Hoře osmnácte, a v soudních formulích bývají nazýváni prostě „páni". *Soud horní* osazen byl úředníky královskými, vedle kterých však nezřídka sedělo několik osob z rady městské. První místo na soudě horním zaujímal nejvyšší mincmistr království Českého, jenž však vždy přítomen nebýval. Po něm následoval hofmistr, magister curiae, nazvaný tak nejspíš po Vlaském Dvoře, kdež bylo sídlo soudu horního a vůbec královské správy hor a mince Kutnohorské; v nepřítomnosti mincmistra předsedal na soudě horním hofmistr, kterýž však těžších rozepří bez mincmistra souditi nechtíval (viz číslo 23 z února 1514); za přítomnosti mincmistrovy držel hofmistr vedle něho v soudě místo druhé nebo třetí. Na druhém nebo na třetím místě, teda nad hofmistrem nebo pod hofmistrem, jmenují se šefmistři, jeden nebo druhý anebo oba zároveň, a vedle nich zasedalo na soudě horním několik málo osob z konšelův (pánův); někdy však zástupcové rady městské scházejí na soudě horním docela. Dále následoval na soudě horním pravidelně královský urburéř s jinými úředníky mince a úředníci horní, jmenovitě svrchní štejgéři. V jednom rozsudku (č. 29 z dne 20. června 1514) jest poznamenáno, že jej vynesl mincmistr s úředníky mince i s pány a vládykami (t. j. soudci zemskými) a s několika nejvyššími úředníky zemskými tam označenými. Pokud se týká působnosti soudu horního, vysvítá ze zápisů zde uveřejňovaných, že vztahovala se na záležitosti majetkové i na věci trestní, pokud jedny i druhé týkaly se hor a dolování.

Na konci přidáno jest vysvětlení některých technických výrazů hornických, které v podaných zde výpisích přicházejí.

1.

Přísaha horních úředníkův.

Přísahám pánu Bohu i všem svatým a najjasnějšímu knížeti a pánu pánu Vladislavovi Uherskému, Českému ɔc králi, markrabí Moravskému, i také najjasnějšímu knížeti a pánu pánu Ludvíkovi, Uherskému, Českému ɔc králi, pánům mým dědičným, vedle toho urozenému pánu, panu Janovi z Potnštýna (Jindřichovi Tunklovi z Brníčka) panu mincmejstrovi na místě JMKské, i všem nákladníkům a kverkům toho dolu, tento úřad (pergmistřství, štajgýřství, hutmanství, šmelířství, anklopéřství), od JMKské i od pana mincmejstra i od těch nákladníkův a kverkův mně poručený a daný, věrně, právě a spravedlivě zpravovati a vyhledávati, a ve všech věcech tomu příslušejících právě činiti; a jestliže bych co škodlivého při tom znal a věděl, to zastavovati, a pakli bych sám co zastaviti nemohl, to na pana mincmejstra JMt neb na pana hofmistra a na jiné úředníky horní neb na ty nákladníky a kverky vznésti.

5.

Martin Cvilda odprosil Jana Hausa pro hanění. 1511 v srpnu. (Lib. II. A. 1.)

Item pře, kteráž vznikla mezi Martinem Cvildú a Janem Hausem, majíce vstúpiti před pana hofmistra a úřad horní, i učinili sami mezi sebú a přáteli takovú smlúvu, že Jan Haus pověděl tak: „Martine, jakož sem tebe dotýkal slovy hanlivými, a mluvil sem to z hněvu; než již toho nepravím, ale mám tebe za dobrého člověka, jako tebe jiní dobří lidé mají; prosím tebe, odpusť mi a měj ke mně dobrú vůli.“ A ten se zápis stal mezi nimi samými; a vstúpivše oznámili sú jej před úřadem horním. Stalo se v středu před sv. Bartolomějem dominica Ecce Deus anno 1511° [13. nebo 20. srpna 1511].

6.

Povolují se odměny havířům ku povzbuzení pilnosti. 1511, 12. října. (Lib. II. A. 1.)

Item léta božího 1511° tu neděli dominica Da pacem [12. října] předstúpil jest před pana mincmejstra JMt, hofmistra a jiné úředníky horní Tůma Chvojka a Štefan kupec s jinými havéři jménem všech kverkův z Lintu z hutrejtéřův, za to pána JMt prosíce, aby jim toho přítiráčil, aby mohli na záduší a havéřóm hanštány vysaditi, což by se jim slušného zdálo, aby tím pilněji havéři dělali; a králi JMti a kverkóm aby bez škody bylo, že toho hleděti chtí. Tu pan JMt mincmejstr, hofmistr a jiní úředníci slyše [sic] jejich žádost i ode všech kverkův, ráčil jest toho dopustiti, aby tak ty hanštány s volí všech kverkův podle slušnosti k záduší havéřóm mohli dáti a vysaditi, co by králi JMti, také nákladníkóm kverkóm bez škody bylo, podle cedule krále JMti; a cožkolivěk komu dáno bude, aby to na stole prodáno bylo.

7.

Smlouva o propůjčku na vortě Trnkově. 1512, 6. ledna. (Lib. I. A. 4.)

Item. Na ten hod na Boží křtění léta 1512° stala se smlúva mezi tovaryši vo propůjčku na vortě Trnkově. Šípek s tovaříši svými šesti do určeného času do svatého Vavřince, a to takovým obyčejem, když by pán Bůh nadělil, aby voni nahradili své lůny, a když by je nahradili, aby jim byly dva groše a nám tři, a jich jeden havéřův a náš druhý. A když by lůn předělali, aby sobě po pacholeti zjednali, a jim lůn po 15 groších, a to našemu štolhortu bez škody, pokudž jest jim vokázáno 1512. [6. ledna 1512.]

8.

Jan Nebozízek doplatil dluh nákladníkům z Plimle. 1512, 16. ledna. (Lib. I. A. 4.)

Zápis Jana Nebozízka.

Item. Jan Nebozízek předstúpiv před úřad horní na Vlaský Dvůr do rejtunku,

položil jest peníze poslední 20 kop grošův, kteréž byl dlužen pánům kverkóm z Plimle, 97 kop, i žádal jest, aby z nich kvitován byl od pánův kverkův. Při tom Jan Švec pergmistr a Jan písař z Pimle, stojíce a pravíce, že sú páni kverci jim to v moc dali a poručili jim, aby od něho peníze vyzdvihli a přijali, i přijali sú peníze od něho před úřadem horním pravíc, že jest tak, a že sú peníze poslední, že my jeho mocně z toho propouštíme a kvitujem ode všech kverkův mocí, že jeho z té summy svrchu jmenované žádný budúcně napomínati nemá, my ani žádný jiný jeho Jana Nebozízka ani budúcích jeho. Actum feria VI. ante Antoni 1512°. [16. ledna 1512.]

9.

Matyáš Libák z Radovesic, Jiřík Samuel z Hrádku a Václav Pehm z Konobic prou se o třicátou. 1512, 10. února. (Lib. II. A. 4, 5.)

Nesnáz mezi urozeným a statečným rytířem panem Libákem z Radovesic, a mezi urozeným pánem panem Jiříkem Samuelem z Hrádku a mezi urozeným vládykú panem Vácslavem Pehmem z Konobic. — Žaloba.

V té při, kteráž jest mezi urozeným a statečným rytířem panem Matyášem Libákem z Radovesic, prokurátorem krále JMti, z strany jedné, a mezi urozeným pánem panem Jiříkem Samuelem z Hrádku a mezi urozeným vládykú panem Vácslavem Pehmem z Konobic strany druhé; kteráž jest nesnáz vznikla od [sic] třicátú na dole v Vosle od několika let, k kteréžto třicáté obojí praví se spravedlnost míti. Tu pan mincmejstr JMt s pány šephmistry, s pány, s panem hofmistrem i s úřadem horním ráčil jest rozkázati panu Libákovi, kterúž se spravedlnost praví míti, aby ji pokazoval. Tu pan Matyáš Libák oznámil, že třicátú na dole v Vosle v držení má od 14ti let a níž, na kterúžto, pravil, že jest cupus dával a ibrlafy bral; táhna se na registra dolová i mincová a na zápis, kterýž jest na rathúze, žádaje, aby položena byla. Při tom jest ukázal list krále JMti, kterýžto v sobě to zavírá, aby dáním krále JMti nic se neukrátilo panu Libákovi, že JKMt ráčí poručiti k rozeznání pánům JMtem. Druhý list též krále JMti, kterýž v sobě zavírá, aby byla třicátá zapsána panu Libákovi v registra dolová, a při prvním psaním jej JMt zůstavuje. Též okázal list a vyznání urozeného pána pana Bernarta z Walštýna, v kterémžto vyznává, že pan Matyáš Libák byl v držení té třicáté za pana Bohuši Kostky i též za jeho úřadu i v užívání; a který jest list páně Čéčův od krále JMti v registra dolová vepsán, že to páně Libákově spravedlnosti k žádné škodě a ujmě býti nemá; a v témž listu dotýče, jakož Vencl Pehmovi zapsána jest třicátá, ale vše na týž způsob, ktožby lepší spravedlivost okázal, aby ten toho požiti mohl. A při tom pan Matyáš Libák táhl se jest na seznání pana Martina Vrabce, při tom žádaje za spravedlivé opatření.

Proti tomu pan Jiřík Samuel odpíraje mluvil: „Jakož praví pan Libák prokurátor spravedlivost se míti k třicáté na dole v Vosle, a toho nikudy nepokazuje podle práv horních, aby kde zapsán měl v registrách dolových, tak jak jest řád a obyčej.“ A při tom jest ukázal list krále JMti, kterýž jest zapsán v registra dolová, kterýmž JMt ráčí dávati panu Číčovi tu třicátú, kterúž jest pan Libák držel; druhý list též krále JMti, v kterémž ráčí panu Bernartovi JMt poručiti, aby tu věc a k místu a konci mezi nimi přivedl. A k tomu jest okázal list, kterýmž dává syn páně Číčův tu třicátú Jakubovi, písaři páně hejtmanovu, a Petrovi zámečníkovi; a druhý list okázal dání Jakuba písaře a Petra zámečníka té třicáté. A k tomu jest okázal ceduli dobré paměti urozeného pána pana Bohuši Kostky z Postupic, v kterém psáti ráčí panu Prokopovi ty časy hofmistru, aby byla dána třicátá panu arciděkanovi, kterúž jest držel pan Libák. A k tomu táhl se na svědomí pana Prokopa Kroupy a pana Jana hanykéře, žádaje při tom za spravedlivé opatření, poněvadž pokazují týmž listem, kterýž jest v dolová registra zapsán.

Při tom stoje urozený vládyka pan Vencl Pehem mluvil jest, že pan prokurátor ani pan Jiřík Samuel spravedlnosti žádné nepokazují k těm tálům, aby kde tu třicátú zapsánu měli podle práva horního; než já pravím, že já k té třicáté spravedlivost mám lepší než pan prokurátor, ani pan Jiřík Samuel, a to tím, že sem jí v držení od půl třetího léta, cupus sem dával i ibrlaf bral; a k tomu mám zapsání v registrách horních, jakož řád a obyčej ukazuje na Horách. Neb právo horní ukazuje, ktoby předržel 6 neděl, že při tom zůstaven býti má. Nad to nade všecko, by nebylo zapsáno, ale poněvadž pan mincmejstr a pan hofmistr a pergmistr toho dolu, komuž propůjčku dá, ten toho užiti má a při tom ostaven býti, a protož já VMti prosím podle práva horního za spravedlivé opatření.

Svědomí pana Matyáše Libáka: Pan Martin Vrabec, učiniv přísahu podle práva, co jemu vědomo jest, seznal: „Toto mi jest svědomo, že urozený a statečný pan Matyáš Libák měl jest třicátú na dole v Vosle, na kterú sem já z jeho peněz cupus dával; a potom ji týž pan Matyáš pustil, kdež potom urozený pán pan Bohuše, sa panem mincmejstrem, ráčil jest dáti jednu třicátú na dole v Vosle témuž panu Libákovi z tálův krále JMti v Vosle; a při tom mi ráčil týž pan mincmejstr rozkázati, abych ibrlaf na tu dolovú třicátú vybíral a témuž panu Matyášovi Libákovi dával.“

Svědomí pana Jiříka Samuele: Pan Prokop Kroupa, učiniv přísahu podle práva, což jemu vědomo jest, seznal: „Toto mi jest dobře vědomo, kterúž třicátú měl urozený pan Matyáš Libák na dole v Vosle, ta jest přišla na kverky téhož dolu Vosla. Tu urozený pán, pan Bohuše JMt, sa panem mincmejstrem, ráčil mi psáti, aby ta třicátá byla dána knězi Svatomírovi děkanovi; a já sem o to

tím listem krále JMti, kterýž psáti ráčí panu Číčovi, ani po tom listu: i z té příčiny pana Libáka při té třicáté zůstavuje i při ibrlafu; a pan Jiřík a pan Václav k té třicáté, kteráž jest dána panu Libákovi od tálův krále JMti, žádného práva ani spravedlnosti nemají. Ale což se dotýče té třicáté, kterúž jest prve pan Libák držel a ji pustil, chce-li pan Jiřík Samuel aneb pan Václav Pehm k komu o ni hleděti, právo se jim horní nezavírá.

I přijaly sú ten ortel všecky strany. Actum dominica Circumdederunt feria III. anno 1512°, před urozeným pánem panem Žampachem panem mincmejstrem, urozeným panem Jakubem z Fuglhausu hofmistrem ɔc. [10. února 1512.]

10.

Páni Jan a Bernart z Waldštýna, žalující Hans Troje o doly na Turkaňku a dílo hutní, odsuzují se z nestání. 1512. (Lib. II. A. 4.)

Bernarta z Walštýna list.

Podle toho, kdež páni z Walštýna, pan Jan a pan Bernart, obesláni sú skrze pana mincmejstra JMt, aby před úřadem horním stáli v té při, kterúž mají s Hanztrojem, kupcem na Horách Kutnách, o doly ležící na Turkaňku a o dílo hutní, kdež sú jej Hanztroje viniti měli a ke dni uloženému jako dnes státi; pak poněvadž týž páni z Walštýna osobně nestojí, ale pan pan Bejchorský stoje mluvil jest od týchž pánuov z Walštýna, žádaje roku odložení; tudíž Hanztroj žádal jest vedle práva horního zachován býti.

Tu pan mincmejstr JMt, hofmistr s úřadem horním, vážíce takovú věc, kdež jest nadepsaným pánům rok nejednú položen, aby se právo horní zachovalo, pouští se na tento čas týž Hanztrojovi [čti: Hanztroj] s kverky svými, aby se JMti užitek a jiných kverkův nehyndroval, v dílo týchž dolův i v dílo hutní, však takovým způsobem: jestliže nadepsaní páni z Walštýna chtí z čeho viniti téhož Hanztroje z toho neb z jiného, mají toho vůli, právo horní se jim nezavírá obojí straně. Kdež pak týž Hanztroj sám se k tomu poddává, že týž pánům z Walštýna, z čehož by jej viniti chtěli, práv býti chce.

Actum feria IV. ante sancti Valentini, anno 1512 [11. února 1512.] Magister monete dominus Johannes Žampach, hophmistr Jacobus.

11.

Bratří žalují na Knoflíčka a kverky jeho o duršlák na jich vortě udělaný. 1512 (Lib. II. A. 6.)

Nesnáz mezi Bratřími a Knoflíčkem o duršlák v Vosle a Velbloudí.

Z á p i s, k t e r ý j e s t z a p s á n v r e g i s t r e c h d o l o v ý c h: „Item ...

těch je zůstavují. A těch fudrunkův pod Velblúdy aby obojí užívali jeden druhému bez překážky.

A tu sú obě straně poděkovaly z spravedlivého nálezu. Actum dominica Esto michi annno 1512° coram nobili domino Jacobo de Fuglhauz hophmistro. [Mezi 22. a 28. únorem 1512].

12.

Vacek uhlíř žaluje Dorotu zlatnici a erckaufeřku z peněz dlužných za uhlí. 1512, 15. května. (Lib. I. A. 4, 5.)

Nesnáz Vacka uhléře a paní Doroty zlatnice.

Item dominica Exurge ten pátek [20. února 1512?] Vacek uhléř předstúpiv před úřad JMtí do rejtunku, učinil žalobu na paní Dorotu zlatnici o rabuši, na kterúž jemu dlužna za 7 vozův; kdež jest prve na úřad vznášel, že já rabuši mám, a vona nic, a že mám na to svědomí hodné, že jest mluvila, že mi jest dlužna a že má tomu rok se mnú až do Hromnic. A na to jest svědky vedl.

Svědomí Vackovo: Petr rychtář ze Lhoty, přijav to na svú přísahu, kterúž má na rychtářství, i pověděl toto: „Když sem vezl zlatnici uhlé, i trefili sme se spolu s Vackem v placení u zlatnice. Tehda jest vona mně za mú rabuši zaplatila jako dobrá paní, a jeho se rabuše nemohla trefiti. Potom přišel Vacek za mnú na hospodu a pravil, že mu se jeho rabuše nemůž trefiti. I mluvil se mnú, abych s ním šel do Knejslíkova domu k tomu štivraděři; i tázal se Vacek štivraděře, zná-li se k tomu, dal-li je jemu tu rabuši. Opět řekl Vacek štivradýřovi: Mám nesnáz o tu rabuši, že mi paní nechce za ni zaplatiti. A štyvraděř řekl: Ponech tak ještě, až přestýden bude, že já s ní budu mluviti, neb já nechci za žádného své duše dáti. Jiného nevím.“

Druhé svědomí Vackovo: Jiřík z Prostřední Vsi, učiniv přísahu podle práva k svědomí, seznal jest: „Když sem přišel k paní Dorotě zlatnici, otázal sem se jí, co jest Vackovi dlužna; a vona řekla: Nevím, než co jest na těch holech, až by se rabuše přitrefila, a to že mi dal těm penězóm rok až do Hromnic. A já sem svezl na Vackovy rabuše 11 vozův, a zůstala ještě jedna rabuše na 7 vozův; než paní Dorota na ty vozy nedal [sic] žádných peněz.“

Třetí svědomí: Tůma z Kotoučova, učiniv přísahu podle práva k svědomí, seznal jest: „To vím, když sme to uhlé vezli, že nebožčík štyvradíř dal rabuši Martinovi, to sem viděl; a já sem svezl na Vackovu rabuši 10 vozův, a z druhého milíře nevím co. Ale já sem na ně žádných peněz nebral od paní Doroty za to uhlé.“

Čtvrté stvědomí: Martin z Kotoučova učinil [sic] přísahu podle práva k svědomí, seznal: „To mi jest vědomo, že mi rabuši dal nebožčík Matěj štyvradíř, a já sem tu rabuši Vackovi dal, kterúž mi dal štyvradíř. A svezl sem já na Vackovu

rabuši 22 vozův z našeho miléře, a žádných sem já na ně peněz nebral; a dal sem rabuši Vackovi na 7 vozův." A von jest tu rabuši ukázal před panem hofmistrem a úředníky; Martin pravil, že jest ta.

Odpor: Paní Dorota zlatnice odpor učinivši, pověděla: „Pane hofmistře, pane urburéři, páni úředníci milí! Bůh ví, že já toho dřeva nemám, aniž se k ní můž která hůl trefiti k tomu podobná." Odkládajíci se na štivradéře, že von řezal; a na to jest svědomí vedla.

Štyvradéř před pány úředníky, panem hofmistrem, panem urburéřem oc pověděl: „Když Vacek přišel do huti ke mně, řekl mi: Štivradéři, přišel sem k tobě, že mi se rabuše nemůž trefiti na 7 vozův. A já sem jemu řekl: Vokaž mi ji. A on vyněl ji z šátku; a já na ni pohleděl, řekl sem: Zdá mi se, že sem dal hůlku podobnú paní k tomu. I šel sem s ním k paní, a vohledal sem všecky rabuše, i nemohla mi se trefiti žádná. To Bůh zná. Než k tomu se znám, že sú spolu smlúvu měli po 20 groších. Než já nevím, má-li ji doma, čili nemá; toho já nesmím mluviti."

Svědomí Doroty zlatnice: Matěj uhléř [z] Zbraslavic, přijav to pod tu svú přísahu, kterúž má na konšelství, pověděl: „Nejprv když sme přišli, nechtěla nám peněz dáti. Poslala po pana Jiříka, svrchního hutrejtéře, i vzala huole, z kterých rabuše dávala před úředníka a tovařiše naše, uhléře; i okázala nám paní Dorota hůl [sic], z kterých nám platila. Já sem své rabuše nejprv vyložil, i trefily mé všecky rabuše, i neostalo těch rabuší jedně na tři vozy, mně na dva a Váňovi do Hetlína na jeden, z těch všech rabuší. Než která jest rabuše byla na těch 7 vozův, té je tu nebylo na těch holech. A to jest před námi oznámila, že ste spolu vezli, a spolu sem vám zaplatila, a mně nejposléz." Actum dominica Esto michi ten pátek po svatém Matěji apoštolu 1512. [27. února 1512.]

Svědomí druhé: Jiřík Kunšův starší z úředníkův, přijav to na svú přísahu, kterúž má od krále JMti na svůj úřad, toto pověděl: Že jest paní Dorota zaplatila s rabuší sedmi uhléřóm, kterýmž mi jest osvědčila a mne zavolala k tomu placení. Zaplatila jim z sedmi rabuší a pozůstala jednomu ještě 55 gr.; ty sem já napsal svú vlastní rukú na tabuli černé. I přikládal sem ty rabuše všecky k těm vrubům, které má paní Dorota, i směřoval sem je, i trefily sú se; a vona jest jim zaplatila. A ještě pozůstalo na těch rabuších dvě rabušce malé po jednom vozu; i řekla jest: Když sem s těch rabuší zaplatila, také, když přijdú, i těm zaplatím. A těch vrubóv bylo 8 neb 9.

Výpověď: Tu pán JMt pan mincmejstr, pan hofmistr, urburéř s pány úředníky, vyslyševše žaloby a odpor i svědky váživše, toto v tom vypovídají: Poněvadž Vacek podle své žaloby to pokazuje, že jest tu rabuši štyvradéř páně Dorotin Martinovi dal, a Martin to vysvědčuje, že jest to ta rabuše na sedm vozův, kterúž jemu štyvradéř dal; a Tůma praví, že jest to viděl, že jest štyvradéř tu rabuši Martinovi dal; a paní

Dorota ničímž toho neodvozuje, aby ten dluh Vackovi zaplacen byl z té rabuše: protož paní Dorota aby se s uhléřem smluvila ve dvú nedělí a jemu zaplatila. Actum sabbato in die Zopfie, dominica Cantate 1512 (15. května 1512.]

13.

Martin Hrbek žaluje na Pellanta z nářku, že by tajně stříbro hnal. 1512, 25. května. (Lib. I. A. 9.)

Nesnáz mezi Martinem Hrbkem a Pellantem.

Výpověď: Jakož pan Martin Hrbek vinil jest Pellanta pravě, že by jemu svú řečí vysoce sáhl na jeho dobrú pověsť, a že by jej takovú řečí vo česť i vo hrdlo připraviti chtěl, a že by naň pravil, že by stříbro hnal a že by je vzal a děl, kam by chtěl.

Pellant proti tomu mluvil, že sem já toho z úmyslu nemluvil ani sem toho kdy myslil, abych pana Martina kdy měl k čemu zlému připraviti, než takto sem mluvil: Když sem měl vartu u Jirky, přišel ke mně Počátka, i otázal sem se ho: Kde si byl? A von mi pověděl, jmenuje mi huti a pravě, že sú v nich hnali stříbro. A já sem jemu řekl: A u Hrbka také ženú. A to sem pověděl dobrým úmyslem, nevěda, by z toho co zlého přijíti mělo. Než to sem mluvil podle zdání svého Počátkovi jakožto k staršímu, pamatuje na svůj závazek. A tu Počátka šel a to vohledal, se mnú vo to mluvil a pověděl mi, že není hnáno. A když ta řeč přišla k panu urburéřovi, tu sem měl rozkázání, abych se panu Martinovi neprotivil, ale abych se jemu kořil. Tu já potkav pana Martina, prosil jeho pro Pána Boha, jak se jest koli stalo, aby se pro ten omyl na mě nehněval. Tu pan Martin se ke mně laskavě vokázal a dobrotivě mě přijal. A potom když sem byl poslán do huti s rudú, abych pověděl jinému úředníku, kterýž tu vartu měl, že jest kúpil kúpi velikú, a že jest ruda ve čtyřech pytlech, a ten úředník se mnú mluviti nechtěl. I stoje pohleděl sem do vozu, a pan Martin tu mi řekl: Co si ke mně přišel a co vopět hledáš, aby lhal a zrazoval, zrádče nešlechetný?

Tu pan hofmistr s panem šephmistrem i s pány a pány úředníky mince a s úřadem horním, slyševše žalobu a odpor i zprávu úředníkův jiných, a to váživše, toto vo tom vypovídají: Jakož jest mluvil Pellant k Počátkovi z vomylu, pravě, že by u pana Martina stříbro hnali ten den, a kdy ta věc přišla k vohledání, že jest byl omyl; tu pan hofmistr a urburéř, seznavše to, že jest ta věc z vomylu přišla, a věda to, že pan Martin vždycky jako dobrý člověk se zachovával i podnes se zachovává, toho jest k sobě nepřijal; a protož ta zpráva omylná že panu Martinovi k žádné škodě ani k lechkosti není aniž býti má; a ač jest pan Martin, hněvaje se, Pellantovi některá slova důtklivá mluvil, že ta také Pellantovi k škodě ani k hanbě nejsú aniž býti mají, nebo také ta slova, kteráž jest mluvil týž Pellant, ač z omylu, sa v jiné huti a chtě dosti učiniti úřadu svému, neb jest se také vždycky dobře zachovával.

Actum dominica Exaudi primum feria III. anno 1512°. Při tom sú byli tito páni: pan hofmistr, pan Vít mladší šephmistr a jiní páni, pan Machek, Lahvička, Štolar, Michna, Hanyka, řezník Pregl etc., úředníci mince pan Sanctus, a pan Samson, a úředníci horní z obojích hor ꝛc. [25. května 1512.]

14.

Václav Štítný oznámil o lénu Rousův Mladých. 1512, 2. července. (Lib. II. A. 6.)

Pan Vaclav Štítný předstúpiv před úřad pana hofmistra, pana urburéře a úředníky horní na Vlaský Dvůr do rejtunku, tuto potřebu oznámiti JMtem ráčil, předkládaje škody, které se dějí při tom lénu Rousův Mladých napřed králi JMti i mně také a jiným nákladníkům, kdež jest se není [sic] dobře a znamenitá škoda stala, žádajíce za to pana hofmistra, urburéře s úřadem, aby se ráčili na to ptáti s jedné strany a pergmistr z druhé, a jestliže by mohlo uptáno býti, aby takový mohl trestán býti podle zásluhy.

Druhé při tom jest také žádal, což se dotýče úředníkův jeho při tom lénu, kdež sem to před se vzal, že to chci opatřiti, a že sem šmeléře uvedl a štejgéři sem odpuštění dal, aby se ten týden opatřil, a též panu pergmistru Jobovi, že mi jeho potřebí není, a to z žádné jiné příčiny než z té pro chudobu, že tudy i jinudy chci koštu umenšiti. Ale proto já na tě, pane Jobe, nic nepravím ani tě z čeho viním. Než pane hofmistře, pane urburéři s pány úředníky, za to vás prosím, jestliže by kto co chtěl před se vzíti při tom lénu a úředníky skládati, že to na mě dopustiti neráčíte bez přítomnosti mé. A bude-li kto mne chtíti z čeho viniti před vámi a úřadem, že já chci s vámi a úřadem podle práva napraven býti, a ktož mi koli, buď páni JMti, neb kto z kverkův, lepší rozum dá, chci rád úřadem napraven býti.

Actum dominica Dominus illuminatio feria VI. 1512. [2. července 1512], coram domino Jacobo de Fuglhauz ꝛc.

15.

Jan šafář jako rukojmí zaplatil část dluhu za Jana Hovorku. 1512. (Lib. I. A. 7.)

Item. Stala jest se smlúva mezi Janem šafářem královským strany jedné, a Janem Hovorkú strany druhé. Jakož jest šafář za Jana Hovorku rukojmí za 35 kop gr., i dal jest šafář za Hovorku $10^1/_2$ kopy gr., a ještě má dáti 25 kop gr. rozdílně, při každém svatém Řehoři 5 kop gr. To jest přiřekl Hovorka zastati a platiti beze všeho hyndrunku šafářova, a této $10^1/_2$ kopy gr. přiřekl jemu slušně poplacovati; a uzná-li to šafář, že tomu bude dosti činiti, chce jemu živnosti příti, a pakli by tomu dosti neučinil, to sobě pozůstavuje, aby mohl k Hovorkovi právem hleděti a svého na něm dobývati. Actum dominica ꝛc 1512.

16.

Jan Jihlavec jménem syna svého Šťastného žaluje na Jana Štolara, že by držel tále Šťastnému jakožto dědici Doroty Svatbové patřící. 1513 v lednu. (Lib. I. A. 7.)

Pře Šťastného s panem Janem Štolarem o tále v poli. m. Y.

Pan Jan Jihlavec předstúpiv před úřad pana hofmistra, urburéře a oúředníky horní, učinil žalobu na pana Jana Štolara o tále a o spravedlnost, kteráž by syna mého byla a manželce jeho příslušela, kteréž sú jí ostaly, ty tále ostaly po bábě syna mého; a co se těch tálův tkne, že jich v kštaphtu [sic] nepostavila, a jiné všecko jest v kšaftu položeno, kromě tálův. I pan Jan teď praví, že sú tále jeho; i jestliže to před VMtí pan Jan řádem pokáže, že my jemu jich neodpíráme.

Pan Jan Štolar učinil odpor, že by jemu je paní Dorota Svatbová dala, a že sú jeho, a volaje se na svědomí.

Svědomí pana Jana Štolara: Běta Černá, přijavši to k své víře a k své duši, seznala takto: Když jest byla nebožka Svatbová v nemoci, přišel k ní pan Jan Štolar i ptal se jí před námi takto: Milá paní Doroto! komu ty tále poručíš? A vona řekla jemu: Žádnému jinému jich poručiti nechci než vám, a bez vás nic neučiním, vám toho nejlépe věřím, že mi křivdy neučiníte.

Druhé svědomí: Markéta Kordulka, přijavši to k své víře, k své duši, seznala: Když sem přišla s panem Janem Štolarem k nebožce Svatbové, mluvila sem k ní: Komu chceš, paní Doroto, ty tále poručiti? A vona řekla, že žádnému jinému než tobě, pane Jene, neb věřím tobě, že mi křivdy neuděláš, a bez tebe nic nechci činiti, neb tobě věřím.

Třetí svědomí: Havel písař, přijav to pod tu přísahu, kterúž má od JMKské na svůj úřad v minci, toto jest seznal, že mně nic jiného vědomo není než to, že sem cuppus bral od pana Jana Štolara po její smrti na ty tále.

Čtvrté svědomí: Havel Svatbův, učiniv přísahu, toto pověděl: Když sem přišel k paní Dorotě Svatbové, i prosil sem jí, aby mi ty tále dala; a vona nechtěla a řekla: Již sú ty tále na místě. A pan Jan Štolar k tomu přišel, a vona řekla: Pane Jene, já bez vás nic neudělám, než již já vám ty tále dávám. Již já nic víc nevím.

Při tom páni šephmistři a páni, pan hofmistr, urburéř s pány úředníky horními, vyslyševše žaloby i svědky rozváživše, výpověď stranám učiniti ráčili sú: Pane Jene Jihlavče, kdež ty žalobu na pana Štolara od syna svého Šťastného žalobu činíš, ty tále panu Janovi svědčí, protož aby pana Jana na pokoji nechal. A ten ortel přijaly obě straně. Actum dominica Adorate primum, ten pondělí na svatú Pryšku anno 1513.*)

*) Datum chybné, neboť r. 1513 nebyla neděle Adorate I., a sv. Pryšky 18. ledna bylo v úterý.

17.

Vávra Hruška a Jan Kolovrátek žalují na kverky z Hruškova vortu, že nechtějí jim dopustiti kutati na místě od pergmistra propůjčeném. 1513, 10. května. (Lib. I. A. 8.)

Nesnáz mezi pány kverky z Hruškova vortu a mezi Vávrú Hruškú a Kolovrátkem.

Item Jan Kolovrátek a Vávra Hruška s tovařiši svými, stúpiv před úřad pana hophmistra, pana šephmistra s pány a před úřad horní, žádajíce pana hophmistra a pana šephmistra s pány a úředníkův: „Páni milí! Kdež jest nám pan perkmistr místo propůjčil, že sme my na vortě na svém dělali a díru sme udělali celým kamenem; a k čemu sme přišli, VMt žádáme vedle práva zachováni býti. Neb jest to místo 18 let pusté bylo, a kdyby nás nebylo, že by to místo tak pusté věčně leželo."

Páni kverci z Hruškova vortu skrze pana Jana Kunáška odpor učinili: „Pane hophmistře, pane šephmistře, páni úředníci všickni! Tito páni všickni k tomu takto praví: Kdež voni praví, že by k tomu přišli celým kamenem, a to páni všickni nevědí, jak sú voni k tomu přišli; než toto vědí dobře, že jest to místo jich, a že sú se k tomu všickni hlásili, aby jim to místo dobýváno bylo, a na tom sú byli, že sú tu chtěli dělati. Než jestliže sú voni udělali díru, udělali sú do našeho; ale my sme více tále kupovali pro to místo, než proč pro jiného. Pak přišli-li sú oni k čemu, že sú přišli do našeho. A to místo jest nikdá pusté neleželo, neb bychom my byli rádi na tom místě dělali, ale že sme v tom tím obmeškáni, že sú ho nám nedobývali. Při tom my práva nic nedotýkáme, ne [sic] své spravedlnosti, kterúž k tomu máme.

S v ě d o m í p á n ů k v e r k ů o d H r u š k ů v: Samuel Lahvička pod tú přísahú, kterúž jest vzal na konšelství, pověděl, že sú se za mne ohlašovali kverci z Hruškova vortu k té ceše, kteráž jest pod Příbkem v lintu, že jest jich; a my sme také tomu neodpírali s panem Jandú; než by se jim mělo dobývati, na ten čas že sme nemohli, neb sme dosti činiti měli s jiným.

D r u h é s v ě d o m í: Jíra Rýsek, učiniv přísahu podle práva k svědomí, toto pověděl: že sme od Hrušky s panem Matějem Studničkú tále kúpili se vším, i v té lintové ceše, která jest k tomu vortu, že tolikéž tu tálův máme, jako na Hruškově vortě, a že k tomu vortu ta cecha vždycky byla, a nikdy od něho zdána nebyla.

T ř e t í s v ě d o m í: Václav Kučera, učiniv přísahu podle ɔc: To sem od nich slýchal, od hutmanův i od kverkův, že sú pravili, že jest to jich. A sám Hruška pravíval též, kdy tu kverkem byl, že jest ta cecha lintová k tomu jich vortu. A byli jim jí počeli dobývati i nechali tak. A tu nikdá Hruškovští kverci dělati nedali žádnému.

Č t v r t é s v ě d o m í: Albrecht Herbort na tu přísahu, kterúž má na hutmanství, pověděl: Když sem tam byl u Hruškův hutmanem, co se tkne té lintové cechy, žádali sme pana pergmistra a pana Jandy, aby dobýváno bylo; a pan pergmistr i pan

Janda tak pověděl, že nyní nemůž dobýváno býti, že jest perky zaměstknáno a odjinud že se perky berú. Vždy sme ho vo to mnohokrát žádali, a von nám pověděl: by pak kto i celým kamenem neb žabrunkem k tomu přišel, že to nemá tomu vortu k škodě býti.

Páté svědomí: Mikuláš Katra též na ten závazek, kterýž má na štejgéřství, pověděl: Sem toho svědom za těch všech čtyř pergmistrův, že sú se ti Hruškovi lintšafní kverci připovídali k lintové ceše, a chtěli, aby jim dobýváno bylo; a oni sú vždy zdržovali a pravíce tak: Jestliže budem jí míti jinému komu dobývati, že jí vám budem dobývati.

Šesté svědomí: Jan Pabeš přijav to k své víře a své duši, co jest jemu vědomo, pověděl: Když sem tále kúpil od pana Václava Krásy za 30 kop gr., že jest mi je von prodával s tú lintovú cechú, pravíce, že ta cecha k tomu vortu náleží; a tak sem já je jemu zaplatil na ten způsob.

Zpráva Jirka pergmistra o té propůjčce: Pergmistr, učiniv zprávu před pány ɔc, pověděl, že sem já jim propůjčil v celém kamenu; než bych já jim za to přiříkal, k čemu by voni přišli, aby já jim měl toho dobývati, toho není; a to jest místo, kdež sem jim propůjčil, nad Příbkem, a oni přípověď mají pod Příbkem. Než hutmané sú mi pověděli, že jim pan Janda přiřkl, by pak kto k tomu přišel celým kamenem, že vám to nic k škodě býti nemá; ale tito, Jan Kolovrátek, když sem jim propůjčil, žádali sú na mně zápisu.

Výpověď: Tu pan hofmistr, pan šefmistr mladší s pány i pány úředníky mince a úředníky horními, slyšíce žaloby i odpor, svědky vyslyševše a rozváživše: poněvadž ste práva chybili obojí, zápisu žádného nepokazujete podle práva, a že ste to obojí obmeškali a v tom ste se neopatřili, a z těch příčin takto o tom vypovídají: aby kverci z Hruškova vortu měli vosm třicátých s Kolovrátkem, a ostatek tálův při Janovi Kolovrátkovi s jeho kverky se zanechává v té ceše lintové pod Příbkem, do kteréž jest von Kolovrátek s tovařiši svými duršlák udělal.

Actum dominica Exaudi primum feria III. ante Pentecosten. Při tom súdu a výpovědi byli sú tito páni: Pan Jakub hophmistr, pan Vít pekař mladší šephmistr, urburéř, a z pánův konšelův Prokop Pregl, Jan Hanyka, Jan Štolar, Jan Cibule, Jíra Michna; z úředníkův mince pan Samson a pan Sancturin; z svrchních štejgéřův Bohuslav, Jan Kančík, Zigmund z Kaňku a Jíra Hnátův. 1513. [10. května 1513.]

18.

Mincmistr s úřadem horním vyřizuje rozmanité stížnosti předložené od uhlířův. 1513.
(Lib. II. A. 7.)

Anno domini 1513 dominica Factus [29. května] die sancti Bonifacii episcopi [5. června 1513].

Cesty zlé kdežkoli sú a náleží k vopravování horám, že to opatřeno má býti slušně; a komu kde náleží spravedlivě, že napomenut bude, aby napravil podle povinnosti.

Co se pánův Čáslavských dotýče, kdež uhléři nočně své projezdy jměli skrze předměstí od starodávna Čáslavských, že o to JMt pán pan mincmejstr ráčí psáti pánóm Čáslavským, aby taková věc hájena nebyla, tak jak od starodávna; pakli by toho neučinili, že takovú věc na JMt pány zprávce vznésti ráčí.

Jakož někteří z uhléřóv žalovali z dluhův na erckaféře některé ɔc, JMt pán panu hofmistrovi s úřadem horním porúčí, aby je slyšel bez odtahův, a ktož co pokáže, spravedlivě vedle práva zachovati se má úřad horní beze všech odtahův.

Při té výpovědi JMt pán pan Jindřich Tunkl z Brníčka pan mincmejstr ráčil býti, pan šephmistr s pány, pan hofmistr s úřadem horním, páni úředníci mince, urozené vládyky: pan Jan a pan Diviš z Nestajova a na Žlebích, pan Pavel z Choltic, pan Mikuláš Pecingar etc. Actum anno, die ut supra.

19.

Zach písař na místě nejvyššího kancléře Ladislava ze Šternberka žaluje bratry nedílné Václava a Bohuslava Libenické z Elkuše z dluhu. 1513, 8. července. (V Registrech Lib. II. A, 11, 12.)

Zach a pan Václav Libenický s bratrem svým. Zach předstúpiv před pána JMt pana mincmejstra, hofmistra a úřad horní ɔc, učinil žalobu na místě JMti pána pana kancléře na pana Václava Libenického: „Urozený pane pane, milí páni úředníci všickni! VMti žaluji na pana Vácslava Libenického, že jest dlužen byl 25 kop gr. českých, a votec jeho 83 kop 46 grošů, jest toho summa 108 kop gr.: i z toho jej před VMtí viním, a VMti žádám na místě JMti pána pana kancléře za opatření.“

Odpor pana Václava Libenického: Urozený pane pane, milí páni úředníci! Kdež teď pan Zach na mě žaluje ze 108 kop gr., já k tomu takto pravím: že jest JMKská skrze pana Kostku nám sirotkóm toho dluhu odpustil 50 kop gr.; a na to svědky máme, to bohdá pokázati můžem; a mám za to, že jest někde v minci toho zápis.

Zach pověděl ɔc: Kdež pan Vácslav praví, že by jim bylo 50 kop gr. odpuštěno od JMKské, a že to pokázati chce: i já k tomu na místě JMti pana kancléře tak pravím, cožkoli pan Václav podle práva pokáže, že já to na místě pána JMti přijíti chci, a pakli nepokáže, já VMtí při tom žádám za opatření.

Svědomí pana Václava Libenického: Pan Jan učiniv přísahu podle práva k svědomí, pověděl: „Jest mi to v paměti, že jest bylo žádáno pana Bohuše Kostky, aby se k králi JMti přimluvil, aby dluh, který jest do mince dlužen byl nebožčík pan Jirek, aby to při JMti jednal, aby jemu odpuštěn byl. I když jest pan

Kostka přijel z Uher, tu jest pravil, že jest o to s králem JMtí mluvil, a že jest více nemohl zjednati, než 50 kop gr. aby bylo jemu odpuštěno."

Pavel písař z mince, přijav to pod tu přísahu, kterúž má ꝛc: „Jakož mě obeslal pan Václav Libenický z Ylkuše k svědomí, abych jemu to seznal podle práva, že pan Bohuše Kostka dobré paměti zjednal jest u krále JMti nebožčíkovi Jirkovi, otci téhož Václava, že jest JMKská ráčil jemu odpustiti 50 kop gr., kteréž byl do mince dlužen: i pravím tak, že mně o tom nic vědomo není, aby jemu co pan Bohuše zjednal, neb aby co jemu odpuštěno bylo.

Výpověď: V té při, kteráž jest mezi panem Zachem na místě JMti pana kancléře strany jedné, a panem Vácslavem Libenickým strany druhé, kdež pán JMt pan mincmejstr, pan hofmistr s úřadem horním žalobu i odpor vyslyševše a svědky rozváživše, podle práva toto mezi stranami vypovídají: Poněvadž jest Václav Libenický s bratrem svým toho dání krále JMti dostatečně jest nepokázal, aby jemu JMKská 50 kop gr. odpustiti ráčil, kdež se na pana Bohuši táhne, kterýž v ty časy mincmejstrem byl, že jest jemu to u královské milosti zjednal, a pan Bohuše, sa v ty časy mincmejstrem, k konci jest toho nepřivedl ani z registr mincovních vymazati dal; i z té příčiny že jest Václav Lorecký Libenický povinovat ten dluh zaplatiti, a v témdni aby se o ten dluh starý s Zachem na místě JMti pana kancléře umluvil, a těch 25 kop gr., které jest měl pojednú dáti, aby je ve dvú nedělí zaplatil. Actum coram domino magistro monete dominica Omnes gentes feria VI. anno 1513° domino Henrico de Brniczko, nobili domino Jacobo de Fuglhauz cum officialibus regie ꝛc.

Zápis mezi Zachem písařem na místě JMti pána pana kancléře s panem Václavem Libenickým a Bohuslavem bratrem jeho. (Lib. II. A 14, 15.)

Václav a Bohuslav bratři nedílní z Ylkuše přiznali se před úřadem horním v rajtunku, že jest otec jich nebožtík pan Jirek JMKské do mince zůstal dlužen 83 kop 56 gr. českých, a oni po smrti otce svého též JMKské svého dluhu zůstali sú dlužni 25 kop gr. českých; i jest toho všeho dluhu otcova i jich sečtěno 108 kop 56 gr. českých, tak jakož to registra mince ukazují. Kterýžto dluh všecken JMKská ráčil jest dáti na svrchu jmenovaných bratřích urozenému pánu panu Lacslavovi z Šternberka a na Bechyni, najvyššímu kancléři království Českého i JMti dědicóm. Kterýžto dluh 108 kop 56 gr. českých často jmenovaní bratří aneb ten, kdož by po nich ten jich statek držal, přiřkli sú a tímto zápisem se zavazují a zapisují JMti pánu panu kancléři a JMti dědicóm aneb tomu, komuž by to JMt dáti neb odkázati ráčil, vyplniti a zaplatiti rozdílně: počnúc od dne zápisu tohoto hned v sobotu najprv příští mají dáti a povinni budú 2 kopy gr. českých, a tak potom vždy každú sobotu po 2 kopách gr. dávati a platiti mají až do vyplnění té summy 108 kop 56 gr. českých. Pakli by v kterú sobotu 2 kopy gr. anebo ve dvú nedělích 4 kopy gr.

nedali, tehdy hned JMt pan kancléř aneb dědici JMti, neb ten komuž by to JMt poručiti ráčil, bude moci jich lidi staviti, na kterémž by koli právě postiženi byli, a to pro každú summu zadržanú rozdílně aneb pro všecku společně, což by zadržáno bylo. A to bude moci učiniti bez jich i všech lidí všelikterakého odporu a překážky, neb sú se v to dobrovolně poddali a svolili, a žádným právem se proti tomuto zápisu zastírati nemají aniž budú moci, neb jest tento zápis učiněn s jich obú osobně přiznáním dobrovolně a beze všeho přinucení. Actum dominica Deus in loco anno 1513, coram urozeným pánem panem Jindřichem Tunklem z Brníčka, pana mincmejstra [sic], a urozeným panem Jakubem z Fuglhauzu hofmistrem a úřadem horním. [31. července 1513.]

20.

Volenec uhlířů žaluje na Víta syna hanykéřova, a tento opět na Pellanta z nářku, že by byl volenec od úředníků mince dar podkupný přijal. 1513 v červenci. (Lib. II. A, 8, 9.)

Nesnáz mezi Vítem hanykéřovým a Pellantem.

Item pan volenec s hanykéři předstúpil před úřad horní na Vlaský Dvůr, pána JMt pana mincmejstra, hofmistra ꝛc, učinil žalobu na Víta syna hanykéřova, že jest mluvil tovařišóm jich, že by volenec vzal halafance 4 kopy gr. a pátú na víno.

Vít k té řeči pověděl: Urozený pane, pane milý, páni všickni! Znám se k tomu, že sem to mluvil, neb jsem to slyšel od Pellanta, neb mi jest to von pravil.

Pellant Vítovi odpor toho učinil, pravě, že jest toho nemluvil, volajíce se s obú stran na svědky.

Svědomí Víta hanykéřova: Matěj hutkapéř učiniv přísahu podle práva k svědomí, pověděl: Přišel sem pod korpan rožahat faklův, chtěl sem rošt zapáliti. A pan Vít seděl s Pellantem. I postavili takovú řeč přede mnú: stýskaje sobě Vít, že tyto časy málo uhlé má, a luoni že jest ho měl již tyto časy plná voba kouty, a letos ho nemám jako nic. Druhé pověděl Vít: Slyším tak, že chtí uhléři zástavu udělati. A Pellant se jest vohlásil k Vítovi: Pane milý, zástavy se nebojte žádné, neb sem slyšel od pana urburéře a od pana hofmistra, že sú kázali dáti volenci se dvora 4 kopy gr. Než na který čas to bylo, že se v tom nepamatuji. — I žádal za vystúpení, aby se poradil; poradiv se, toto pověděl: Mluvil sem s Ducháčkem, s tím který tu rudu sázel, pomní-li, který jest čas to bylo, i pověděl: A já sám nepomním, kdy sme tu rudu dělali.

Bartoň, učiniv též přísahu podle práva k ꝛc: Kdy seděl Pellant s Vítem na stolici před pecmi, tehdy sú tuto řeč mezi sebú měli. Staraje se Vít vo uhlé, tehdy řekl Pellant: Pane, nestarejte se vo uhlé, však uhlé bude dosti. Vít jemu pověděl: Já slyším, že zástava bude. A Pellant pověděl: Pane, neboj se, nebude, neb jest pan hofmistr a pan urburéř smlúvu přátelskú vzal s volencem, a že jemu kázali se

sterkovi, žádaje jich, aby jemu ty řeči pověděli a aby jemu svědčili, co sú vod Pellanta slyšeli. Potom jest pověděl Pivo šmelcíř, že bych to pro tě, pane Víte, chtěl rád učiniti, i nepomním, od koho sem to slyšel, toho praviti nemohu. I prosil jest jich Vít velmi a žádaje jich tú prosbú, aby se žádného nebáli, že já vám za všecko slibuji. A potom pravil Vít před nimi, že by Prokopovi ouředníku nechtěli věřiti, a třikrát na to přísahal. A s tím sme se rozešli.

Mikuláš hanykéř z Dobrovítova, učiniv ɔc: Stala jest se věc taková, že Špich z Skalice pověděl jest nám a našim tovařišóm, že by pan Vít mluvil, že by hanykéři vzali 4 kopy gr. a pátú na víno; než my sme vod Pellanta toho neslyšeli.

Matěj Malínský, učiniv přísahu ɔc: Před Božím Vstúpením tu sobotu přišel ke mně Martin Michkův z Bělé, a jest konšelem, žaluje mi toho, že páni erckaféři jim smlúvy držeti nechtí; a že jest se votázal, jdúce z Cechu dolův pana Petra Pampy, proč se to děje, že jim smlúvy držeti nechtí. A von že by jemu řekl: Děkujte z toho svým hanykéřóm. A co se dotýče pana Jana hanykéře, že jest řekl, když se jeho otázal Vávra, proč od nás uhlé nechcete přijímati, a von řekl jemu: Děkujte z toho svým hanykéřóm! Dále co se tkne Víta syna hanykéřova, mám za to, že jest to bylo před svatým Duchem tu sobotu, tehdy přišel ke mně Špich, z Skalice rychtář, vyložil jemu rabuši na 6 vozův. A Vít jemu řekl: Co sem se jich velmi lekl. A von jemu řekl: Pane, však se nemáš čeho lekati, však sem jich jindy dvakrát víc vykládal, a bývaly po 20 groších, a tyto sú jediné po 14 gr. a 12 gr. Řekl proti tomu pan Vít: Děkujtež z toho svým hanykéřóm, že sú vzali 4 kopy gr. a pátú na víno. I osvědčil jest to na pana Víta Špich některými tovařiši, jakožto Malinou. Tu sobotu před svatú Trojicí poslal Špich syna svého Jana; kdy se vo to zavadil s Hurtem hanykéřem, tehdy se jest jeho tázal, kteří sú to hanykéři vzali; a von pověděl, že jest volenec z Příbramě jeden, a dvú že neznám: Pak poslal tu sobotu před svatú Trojicí Špich syna svého Jana k panu Vítovi, aby pověděl panu Vítovi, že se na to svadil s tovaryši, a pan Vít bude-li jemu tu řeč chtíti seznati; a von pověděl, že jemu tu řeč sezná. I seznal jest jako dobrý člověk, ale neřekl jest, by to od Pellanta slyšel, ani my Pellanta z ničeho neviníme; však jemu Špich v vůči mluvil před panem mincmejstrem JMtí i před úřadem horním.

Výpověď: Tu pán JMt pan mincmejstr, pan hofmistr s úřadem horním, vyslyševše žaloby i odpor i svědky rozváživše podle práva, mezi stranami takto vypovídají: Poněvadž Vít, co jest prožaloval, to provodí, že jest Pellant ta slova k němu mluvil, že by slyšel, že volencovi hanykéřovi 4 kopy gr. od úřadu dány sú, a aby Vít se zástavy nebál; a poněvadž jest Pellant toho dostatečně nedovedl, i z té příčiny JMt pan mincmejstr ráčí vzíti Pellanta v své trestání.

Dálo se tu neděli Omnes gentes v pátek na den rozeslání apoštolův, před urozeným pánem panem Jindřichem Tunklem z Brníčka nejvyšším mincmejstrem krá-

k ruce Hanns Trojově vydávána měď z mince, a ne k ruce pánův nadepsaných, neb ti páni nikdy jsú té mědi v užívání nebyli, dokládaje se v tom paměti pánův úředlníkův mince i registr mince. A že té smlúvy sobě jakožto nedokonalé nedrželi s obú stran, a to i v té výmince, kdež Hanns Troj měl dávati z každého centnéře po 12 gr. českých, a oni páni JMt zase každý rok ze 200 centnéřův z každého centnéře sraziti jměli po 12 gr. českých. A že on Franz zde tuto mluvil, že od té smlúvy poušti, dokládajíce se v tom paměti JMti pána a jiných sedících, a poněvadž pustil, že k ní spravedlnosti nemá, ani proč se táhnouti jmá. A že když by smlúvu dokonalú jměli, že by nebylo těm pánům potřebí jednati majestátu od JMKské, poněvadž jim dáno. Ale nemajíc ti páni dokonalé smlúvy s Hanns Trojem, i žádal jest smlúvy dokonalé potvrzení, kteráž jest v majestátu položena mezi panem Bernartem a mezi Hanns Trojem.

Co se dotýče připsání listem od Hanns Troje Franzovi, toho že by psáti měl, že k svému dobrému i Franzovu jednati by měl ꝯc, že z své vůle dobré on Hanns Troj připustil jest Franze do vůle své a užívati dal vedle vůle své, to učiniti dobře moha. A že zjednal k Franzovu dobrému, neb jest té mědi polovici užívati dal za tři léta, a to užívání že k jeho dobrému bylo; ale že toho nikdy jest Franzovi nedopúštěl, aby do života aneb do jmenovitého času tak, jakž jest on Hanns Troj zjednal, užívati jměl. A kdyby se v tom Franz upřímě k Hanns Trojovi zachoval, že by i děl užívati jemu dal, ale že Franz jednal sobě proti němu na tu měď zcela od KMti majestát, ač tomu prve odpíral, nyní se zná k polovici. A že jej o všecku živnost připraviti chtěl tím jednáním, ukazuje list od pána JMti pana kancléře, že by on Franz o všecku měď stál ꝯc, tak jakž to plněji v sobě týž list ukazuje. Též i JMti pána pana mincmistra se dokládal, že se Franz na všecku měď táhl; a že při králi Mti nic nového nezjednal, než potvrzení na první věc a smlúvu v majestátu položenú a stvrzenú jemu Hannstrojovi. A že summu dal na to Franz, co jest on Hanns Troj zjednal, a že daroval pány, kteří jemu to jednali. I panu kancléřovi dával a písařům a náklady činil, jezdě pro to do Uher množstvíkrát, neb bez nákladův velikých toho učiniti nemohl. A že ani listy smluvními ani svým psaním povinen není Hanns Troj Franzovi, a což jest koli učinil Franzovi, že učinil z přátelství do vůle své, ne na věčné časy, žádaje v tom za spravedlivé opatření.

P r o t i t o m u F r a n z, že jest smlúva přijata, a měď spolu brali; a když brali spolu měď, že jest Hanns Troj psal do Brna k Franzovi, že by chtěli jemu jako cizozemci díl jeho odjíti, aby se v tom opatřil na díl svůj. A že Franz majestátu vzíti nechtěl proto, neb nesvědčil Hanns Trojovi, a že na díl svůj *toliko jednal*, dokládaje se v tom svědomí pana Meziříčského, hajtmana Moravského, *žádaje za* opatření vedle práva.

S v ě d o m í F r a n z e p ů v o d a v l i s t u o d p a n a M e z i ř í č s k é h o: *Já Jan* z Lomnice a na Meziříčí, hajtman markrabství Moravského, oznamuji *tímto listem*

všem vůbec, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude, že před některým časem, když jsem k králi Mti do Budína jel, prosil jest mě Franz, měštěnín Brněnský, abych se oň k králi Mti přimluvil a při JKMti jednal, aby JKMt jemu tu milost učiniti a na díl jeho tej mědi, kterúž od Hory béře, majestát dáti ráčil, aby on při tom svým dílu tej mědi zachován býti mohl, tak aby jeho žádný jiný od téhož dílu mědi odstrčiti nemohl. Kdež tak na žádost jeho učinil sem a o tu měď, jakož se nahoře píše, při králi JMti témuž Franzovi sem jednal. A to bych i ústně před každým, kdež by toho potřeba kázala, seznati chtěl. Tomu na svědomí pečeť svú ɔc. Jenž jest dán a psán v středu na Meziříčí po sv. Diviši léta Páně patnádctistého třinádctého. [12. říj. 1513.]

Druhé svědomí: Petr písař Franzův, učiniv přísahu podle práva k svědomí, svědčil: Jakož jest Hanns Troj slyšení jměl, že by můj pán od pana kancléře Mti za majestát žádal proti Hanns Trojovi: byl sem v Praze v domě páně kancléřově a stál sem při tom, že můj pán Franz Frezignar na pána JMt otázku jest učinil, že JMti nikdá neprosil jest za majestát na ty mědi, aby mu jej dáti ráčil. A JMt odpověděl, že JMti můj pán nikdy neprosil za majestát proti Hanns Trojovi, aby mu jej dal, což se těch mědí dotýče.

Třetí svědomí Franzovo: Arnošt probéř, učiniv přísahu podle práva k svědomí, svědčil: Toho sem svědom, když jest Franz s Hanns Trojem mluvil přede mnú, co se dotýče mědí, které sú spolu brali, že sú sobě přiříkali ne jednú, že jeden proti druhému nic jednati nemá, a jestliže by kdo co zjednal s obú stran od krále JMti, že jednomu jako druhému platiti má. Potom psal mi pan Franz z Brna, žádaje mne, abych dal panu Hanušovi 50 kop gr. českých na ten majestát, který jest zjednal od krále Mti, z jeho peněz, které u mne měl; to sem já učinil. Pak jako mne žádal pan Franz, abych jemu seznal, byla-li jest jaká při tom výměnka, že by jeho měl Hanns Troj přijíti do času určeného: toho sem já nikdy neslyšel a toho svědom nic nejsem.

Čtvrté svědomí téhož Franze: Pavel písař mince, učiniv přísahu k svědomí podle práva, svědčil: Jakož mne obeslal pan Franz k svědomí, co se mědí dotýče, které sú brávali spolu s Hanns Trojem se dvora KMti, čehož sem svědom při tom, abych jemu to seznal podle práva. I toto mi jest dobře v paměti: Když některého času Hans Troj byl napomínán od pánův úředníkův mince, aby peníze za mědi do mince dal, a když jest tím prodléval tak, že na časy určité peněz za ty mědi nedával, mluvili sú páni úředníci k Franzovi, aby on peníze do mince položil, že jemu chtí všecku měď vydati, i díl Hanns Trojův. Tehdy Franz jim tomu odepřel, pravě, že toho neučiní mimo tu smlúvu, kterou s Hanns Trojem jmá. Tehdy páni úředníci dále mluvili k Franzovi, že nám do vaší smlúvy nic není, jestliže ty té mědi nechceš vzíti, že my ji jinému prodáme, ktož nám peníze dá. Tehdy Franz pověděl, že „já jí nevezmu, a než bych mimo tu smlúvu učinil, kterú s Hanns Trojem mám, že bych raději té mědi nebral.“

Svědomí Hanns Trojovo i Franzovo. List od pána Mti pana kancléře království Českého: „Já Ladslav z Šternbergka a na Bechyni, najvyšší kancléř království Českého, známo činím tímto listem přede všemi, kdež čten nebo čtúci slyšán bude, že jakož sem prošen od Franze z Brna a od Hannstroje z Hory za svědomí, což se mědí dotýče, jak jest Franzovi skrze pana Meziříčského, hajtmana moravského, při králi Mti vyprošena: i Pán Bůh jest mi svědek, že já toho tak v paměti nemám, jak mu jest vyprošena. Než to mi jest v dobré paměti, že jest pan hajtman krále Mti prosil, aby Franzovi dáti ráčil tu měď, a když jest JMt k tomu svolil, prosil jest mne pan hajtman, abych Franze dostatečně listem opatřil. Tu sem já mu kázal udělati list na všecku měď, ale Franc jest ho ode mne nevzal. Než bych měl za to spraviti, radší bych spravil, že na všecku, a to z té příčiny, poněvadž sem kázal na všecku hned ten den, jakž mu jest ji pan Meziříčský vyprosil, list udělati. Tomu na svědomí dal sem svú vlastní pečeť ɔc. Jenž jest dán od narození Syna božího tisícého pětistého třinádctého ten pondělí před sm. Havlem [10. říj. 1513].

Svědomí Hanns Trojovo: Jan Koráb, učiniv přísahu podle práva k svědomí, svědčil: Když sem byl v Holomúci, tu se mnú mluvil Franz na rynku, žaluje mi, že mědí nebéře, a pravě tak, že je chtěl sám všecky peníze dávati, a Hanns Troj aby polovici užitku bral, a Hanns Troj jest nechtěl k tomu přistúpiti. A též Franz mluvil, že slyší, že by Hanns Troj zadlužilý člověk byl. Také jakož na mně žádá tohoto svědomí, že jest Franz prosil pana Martina Passera, aby on jemu Franzovi měď jednal: v tom se já nepamatuji, abych při té řeči byl a to slyšal.

Druhé svědomí Hanns Trojovo: Arnošt probéř, přijav to na tu přísahu, kterúž má od JMKské na svůj úřad, svědčil: Toho sem svědom, jakož na mně žádá pan Hanuš, co jest přede mnú mluvil v mém domě a před páně Franzovým písařem po vydání mědi té poslední, kterúž sú spolu vzali: pověděl pan Hanuš, že jest proti mně, že chce vzíti za 1100 kop gr., a já vostatek, což se za ni dostane. A pověděl pan Hanuš, že chci já sám svú polovici zaplatiti. K tomu řekl páně Franzův písař, že dobře jest. Než prve i potom, jak sú se oni smlúvali před JMtí pánem neb kdežkoli, toho já svědom nejsem. A jakož mne žádá, abych jemu seznal, že jest jí za 1100 kop gr. vzal: však to v minci registra pokáží.

Třetí svědomí Hanns Trojovo, a Franz pověděl, že též na témž Petrovi a na jeho svědomí přestává: Petr písař Franzův, učiniv přísahu podle svědomí, svědčil: Item. Najprve jest mi Honstroj připamatoval, jakož sem já byl poslán od mého pána sem, a což se týče mědi, já sem přišel k Hanstrojovi a jeho sem prosil, aby tu měď s mým pánem spolu do sudu kladl; potom jest přišel druhý den k panu mincmistrovi JMti, a tu jest žádal Honstroj, že peněz těch ten čas nemá, a JMt pán pan mincmejstr takové mědi vydati nechtěl bez peněz. A on v tom odešel od pána JMti a domův šel. A já potom ve dvú neb třech hodinách bezpochyby sem

na polovici mědi jej sobě na spolek do jmenovitého času přijal ani dotud, dokudž by on Honstroj podle nadepsané smlúvy páně Bernartovy toho užíval, aby on také dotud s ním toho užil; protož že jest on Franz v tom se sám obmeškal, i z té příčiny Honstroj Franzovi tím, kdež jej o polovici mědi viní, povinen není. Než co se těch 50 kop gr. dotýče, kteréž Honstroj vzal od Franze na ten list, který sobě od krále Mti zjednal, jako od toho, kterýž na ten čas s ním spolu tej mědi užívali, a již od Franze to odjal a Hanuše Nyczle jest k sobě přijal na polovici té mědi do své vůle; i poněvadž Franz toho listu užitku nemá, aby také škody nejměl, než těch 50 kop gr. českých, aby Honstroj Franzovi ve dvú nedělích zase navrátil. Dálo se na Horách Kutných v úterý po sv. Havle léta 1513, měsíce října dne 18., na dvoře Vlaském, za úřadu urozeného pána pana Jindřicha Tunkle z Brníčka, pana mincmejstra JMti, a pány šefmistry s pány, urozeným panem Jakubem z Fuglhausu hophmistrem a úřadem horním léta páně 1513.

[Na vloženém lístku poznamenáno rukou písařovou]: Při té výpovědi byli jsú z pánův šephmistrův: Jiřík Ways starší, Pavel Smíškův mladší šeph., Prokop Kroupa, Machek Libenický, Martin Vrabec, Jiřík Samsera, Mikuláš Haudek, Prokop Pregl, Pavelka krajčí; z úředlníkův mince pan Samson z Fulštejna, Bohuslav Janovský, Sancturin, Šanz urburéř, pan Jakub hofmistr.

Artikule z německých listův česky vyložení, které listy jest psal Honstroj k Franzovi do Brna. Z prvního listu artikul: Jakož mi píšete, že nějaká tajná jednání před rukama jsú, mne a vás o mědi připraviti, čemuž já věřím, a také porozuměl sem, že mistr Hanuš s Erazimem Fray .... v tej věci vůkol jdú a pan kancléř: z té příčiny byl sem u pana Trčky na Lipnici, a to všecko jemu předložil sem, a že vy i se mnú k JMti i tudíž k panu z Rozmberka Mti ten dóvěr máme, že nám to držáno bude od JMti, což přiřčeno a zapsáno jest. Pan Trčka Mt hned vlastního posla ku pánu z Rozmberka vyslal a tu věc JMti oznámil; a já sem k tomu přistavil, že pan kancléř Mt v té při také do Uher k králi pánu našemu jel jest. Nezdá se panu Trčkovi, by pan kancléř proti panu z Rozmberka a JMti takové jednání před se bráti jměl. Vznesl sem to také na pana mincmistra a úředlníky, a mám pilnost o vás i o sebe sám; jakož sme sobě to pak dověrně přiřkli dopomoci a sebe neopúštěti, do mne pochybnosti jmíti nemáte, že v té věci světiti nebudu. Přiřkl mi jest pan Trčka, že nad námi držeti chce, také zase věděti dáti, jakú jemu odpověď pan Trčka [sic, čti z Rosenberka] odpíše, abyšte i JMti také psali a pány vystřihli, že je o měď připraviti chtějí. Zdá mi se, že by se škodné [sic] nebylo. Dán na Horách Kutných léta 1512. Hanstroj.

Z druhého listu artikul: Čest má přátelská, milý pane Franz. Prosba, co se dotýče nákladův, které sem já pro mé a vaše dobré na majestát naložil, mně a vám k dobrému učinil sem, abyšte mně to, co na vás přijde, mně položili. Na

vaši stranu se 200 zlatých rajnských dostane. A když vám pán Bůh sem pomůže, dám vám od toho všeho počet, i uhlídáte, že vám dobrovolně neprávě učiniti nemíním ꝛc. Dán na Horách Kutných léta ꝛc. 13°, jakž v sobě list ukazuje. Honstroj.

Přípis smlúvy páně z Rozmbergka a páně podkomořího s Franzem [o měď], kterú jest Franz položil: My Petr z Rozmbergka a na Krumlově, Burian Trčka z Lípy a na Lipnici, podkomoří království Českého, známo činíme tímto listem všem, ktož by jej koli viděli nebo čtúce slyšali. Jakož jest nám dán list od najjasnějšího knížete a pána, pana Vladislava, Uherského a Českého krále a margkrabí Moravského, pána našeho milostivého, na měď, kterúž k užitku svému máme bráti od Hory ze dvoru krále Mti, jakož pak list ten od JMKské to všecko v sobě šíře ukazuje a zavírá, pokud a kterak. Kdež pak my s Franzem Frezignarem z města Brna učinili sme smlúvu a tímto listem činíme o tu měď takovúto, aby on tu měď, což by jí koli nám přijíti mělo, do čtyř let pořád zběhlých pravú polovici bral. My napřed nebo ten, komuž bychom my toho přáli, 100 centnéřův, a on též 100 centnéřův, až do vyjití těch čtyř let, a to hned počnúce od sv. Havla nyní minulého. A cožkolivěk ta měď v sobě stříbra držeti bude, což jí tejž Franz vezme, má nám za každú hřivnu dáti $3^1/_2$ kopy gr. českých, a penězi hotovými platiti a na sobě dluhův nezadrhovati. A z každého centéře nám bude povinen dáti, kolik jich koli vezme, 12 gr. českých až do vyjití těch čtyř let nad té $3^1/_2$ kopy gr. Však my v tom nic nevyměňujíc, než vajpověď krále Mti, ač by ta výpověď přišla v tom času, pokud on tu měď bráti má; a jestliže by nám ta vajpověď učiněna byla, proto on toho půl léta vzíti má a nám také to dáti, což se v této ceduli svrchu píše, má a povinen bude. Tomu na svědomí a zdržení sekrety naše ꝛc. Jenž jest dána v Praze v pátek na sv. Kryšpína léta Božího 1513 [čti 1510, 25 října].

22.

Kde u Kaňku Hans Troj chce nakládati. 1513. (Lib. II. A. 13.)

Item. Zikmund z Kaňku s Jírú, svrchní štejgéři Kaňkovští, vysláni sú od pana Jakuba hofmistra a úřadu horního k panu Hanuši Hanztrojovi. Tu jest jemu mluvil Zikmund: Pane Hanuši, slyším, že máš majestát od JMKské na ty doly, co se tkne Turkaňku i vokolo Kaňku. Tu jest pan Hanuš pověděl, že mám, a chcete-li, že vám jej ukáži. My sme pověděli, že nám potřebí není čísti jeho, než naprosto, které ty doly chceš tu držeti, pověz nám, neb lidé také na to táhnú se, chtíc tu také nakládati a dělati. A on pověděl nám upřímo, že kdež já nakládám, že ten důl, jakož jest vám vědomá věc, tu chci nakládati a dělati; než bych měl víc na se bráti, než bych mohl unésti, toho mi se nezdá učiniti; nechť jinde tu nakládá, kto chce a kde chce, v jiných dolích. Actum feria III. in die s. Stephani martyris 1513°.

Sv. Štěpána t. j. 26. prosince bylo r. 1513 v pondělí.

23.

Prokop Huša štejgéř žaluje na Martina Poláka šturcíře z nářku, že by ho byl zranil. 1514 v únoru. (Lib. II. A. 22—25.)

V té při, která jest mezi Prokopem Hušú s jedné a mezi Martinem Polákem s strany druhé, kdež Jan Haldecký od Prokopa Huši štejgéře Švábského žalobu učinil řka: Pane hofmistře a páni úředníci VMti! Štejgéř Huša žaluje na Martina Poláka šturcíře, že by po Kaňku tovaříši běhajíce na štejgéře Hušu mluvili, že by on ten úraz Martinovi učinil; kdež on teď toho odpírá, že nešlechetně to o něm mluví, neb jej lidé znají od dávných let, že jest se tak zachoval jako dobrý člověk. A snad v tom, kdyby ty byl umřel, tvoji přátelé mněli by, že jest von tobě to učinil; kdež on tak praví, že se bůhdá z toho vyvede jako dobrý.

V tom dal se Martin Polák v jinú řeč, a pan hofmistr pověděl oběma stranám: Slyšíte-li, že sem já vám o tu věc státi nekázal; než teď slyšíš, Martine, od přátel štejgéřových, kdež mluvíš na něho, že by on tobě učiniti měl; a slyšíš od přátel jeho, snad kdyby byl Bůh tebe neuchoval, že by on skrze to nesnáz měl; protož aby pověděl, viníš-li jej z toho, neb pravíš-li ty naň čili nic?

Martin Polák pověděl: Pane hofmistře ɔc! Viním, že jest mi to von učinil, a chci to naň i vésti. A bude-li dobrý, nechť mi se z toho vyvede, kde jest byl tu neděli v šesti hodinách.

Jest jim rozkázáno od pana hofmistra, aby uručili k dostání práva každý pod 100 kopami gr. Mají zase státi ve dvú nedělích.

A byli sú rukojmě za Prokopa Hušu pod 100 kopami gr.: Václav Čedík, Vondřej Macháček, Mikuláš Kavka, Bartoš písař.

Rukojmě za Martina šturcíře pod 100 kopami gr.: Malina, Filipp, Vacek šturcíř, Mikuláš šturcíř. —

Když sú zase stáli k roku uloženému, vstúpivše před úřad horní, pověděl Haldecký od Prokopa Huši: Pane hofmistře ɔc! Kdež sme teď vyručili Prokopa Hušu od VMti k dostání práva, teď jej před VMtí stavíme. A při tom štejgéř s těmito přátely VMti prosí, kdež jest jej Martin Polák vysoce na jeho cti a jeho dobré pověsti nařekl, pravě naň, že by on jemu ten úraz udělal, kdež on bůhdá tím vinen není, neb ho tito dobří lidé znají od několika let, že jest ten nikdá nebyl; pak on s těmito dobrými přátely VMti prosí, že VMt, znajíc ho dobrého člověka, v tom ho podle práva opatřiti ráčíte; neb ho dobří lidé znají od několika let, že jest se vždycky zachoval, jako na dobrého člověka přileží, neb v ničem postižen není. A on po své cti státi míní a bude jako dobrý, a z toho se bůhdá vyvede.

Martina Poláka přátelé pověděli: Pane hofmistře ɔc! Kdež sme od VMti vyručili Martina Poláka k dostání práva, že jej před VMtí stavíme.

Páté svědomí Hušovo: Mach šturcíř z Niklas, učiniv přísahu ɔc: Toho sem svědom, když křikl Martin Polák, zchytil sem se s lůže. To sem čil, že prchl od něho, ale neviděl sem žádného. I zběhl sem dolův, vzav na se košili, i přiběhl sem k němu, an jej již vedú v síni. I ptal sem se ho: Kdo to učinil, Martine? a on pověděl: Štejgéř! Tehdá se vohlédnu, i dím tak: Buď vám to svědomo, milí tovařiši!

Šesté svědomí Hušovo: Matěj Chochol učiniv přísahu ɔc: Toho sem svědom, byl hned s večera se mnú šmelíř v kavně až do té chvíle, kdy Mach křičel tam nahoře hurtuje se a laje, a já sem nemohl rozuměti, co se děje, zloději-li sú tam, či co. A já sem ležal u kamen, a šmelíř za stolem; i řekl sem jemu: Šmelíři, co se to děje? Mach tam velmi laje. A s tím šmelíř ztav (sic), i prchl ven, a trajvíři již drží Poláka raněného, a Mach již podruhé dolův běžel. I tu sme stáli ohledujíce jej, a on se sehnul chudinka. Ale šmelíř neběhal nikam z kavny, a byl s námi do vosmi hodin, až sme dolův lezli; a ještě jemu Jan Slepičkův půjčil voštípu, že jest nesměl domův, až s pacholky šel.

Svědomí Martina Poláka šturcíře: Duchek Patočka, učiniv přísahu podle práva k svědomí, pověděl: Tak já sem byl na královským díle, a vylezl sem; a šmelíř Švábský kázal mi jíti po ty podradšachtníky, aby šli na dílo. Já sem po ně šel, a jda, viděl sem dva, že sú stáli u kavny, ale toho nevím, kdo sú byli; a potom Martinovi to udělali. Ale já nevím, co sú za lidi byli.

Druhé svědomí Polákovo: Jan Berúnský, učiniv přísahu ɔc, to pověděl: Když sem šel sám třetí s tovařišem s královského díla, co sem měl vyhledati, že sem toho vyhledal; i přijdu do temnice k premzu a k Martinovi: vyskočí jeden s voštípem, v černých šatech byl, ale nevím kto, než měl opuštěnú bradu a černý klobúk. Já nevím, štejgéř-li jest byl, čili kto jiný. A když jest Martin se sehnul, chtě koži do šachty vrci, a on přiskočil, uhodil jej v bok voštípem. A druhý stál také s voštípem mezi dveřmi, ale neznal sem žádného, neb sem tu nedávno. Ale Martin tu pravil, že mi to štejgéř z Radče udělal. A Mach hutman řekl: Bohpomozi, milí tovařiši, žes mu to udělal, buď čertu tovařišem! I osvědčil to Mach řka: Buď vám to svědomo, milí tovařiši, že praví, že mu to štejgéř udělal! Jiného nevím.

Třetí svědomí Polákovo: Jan Mazuch, učiniv přísahu ɔc, pověděl: Vylezl sem tu chvíli od vody. Já sem neviděl žádného, kto mu to učinil, aniž smím praviti; ale ten tovařiš Jan Berúnský lezl přede mnú; neb sem já lezl s světlem a nad temnicí sem sobě kahanec opravoval, ale onť jest šel prve od temnice nad šachtu nežli já; i já nevím, viděl-li jest on co, čili nic. I přišel sem pak nad šachtu, a Martin leží na premzu probodený voštípem, a pravil, že mu to štejgéř udělal. A my ho potom dovedli do Tolpův, pak tam ležal. Jiného nevím.

Vajpověď: Tu pan hofmistr s úřadem horním, slyševše žalobu i odpory i svědky, podle práva to rozváživše, takto o tom vypovídají: Jakož jest Martin Polák na Prokopa Hušu prožaloval, že jest on jemu ten úraz udělal, a toho naň neprovodí ničímž, než jeden svědek jeho v svém svědomí dokládá, že jest vylezši viděl, když se Martin sehnul, že k němu jeden přiskočil s voštípem a to jemu udělal; ale ten svědek ani jiný toho nedokládá, aby jemu to štejgéř udělal, než každý praví, že neví, štejgéř-li jest byl, čili kto jiný. Ale Prokop Huša toho dostatečně odvodí, a jeho svědkové vyznávají, kde sú jej tu neděli na ponděli v sedmi hodinách potkávali, že jest šel na dílo a zbroje u sebe žádné neměl; a také jeden vyznává, že jest na něho u jeho domu volal, a on mu se v komoře v svém domě vozval. A poněvadž Martin Polák toho, čím jest Prokopa Hušu nařkl, ničímž dostatečně neprovedl, ale Prokop Huša toho nářku, kterým jest od pana Martina narčen, dostatečně jest odvedl; a poněvadž jest Prokop Huša dostatečně toho odvedl, že tím nářkem Martinovi nic vinen není, a ten nářek Prokopovi Hušovi k žádné škodě není aniž býti má. A pan hofmistr s úřadem horním Martina Poláka pro takovú věc v své tresktání do vězení vzíti ráčí.

Actum in Montibus Cuthnis feria III. ante Purificationis Beate Marie Virginis, coram magistro curie domino Jacobo de Fuglhauz illo tempore existente, cum aliis officialibus anno 1514, mense Februarii die VI°. Dálo se před urozeným pánem panem Jindřichem Tunklem z Brníčka panem mincmejstrem, urozeným panem Jakubem z Fuglhauzu hofmistrem, a úřadem horním léta Páně 1514 ɔc.

Datum chybné, neboť 6. února nemohlo býti před Hromnicemi, které jsou 2. února, kromě toho padl 6. únor r. 1514 na pondělí.

24.

Havel Hroš žaluje Knoflíčka a jeho tovaryše z krádeže rudy. 1514. (Lib. II. A. 25—28.)

V té při, která jest mezi Havlem Hrošem s jedné, a mezi Knoflíčkem havířem a tovařiši jeho strany druhé, kdež Havel Hroš, předstúpiv před úřad horní, pověděl: Pane hofmistře s pány úředníky! Kdež ste mi rozkázati ráčili, abych ten cuppus před VMtí položil, tomu sem já dosti učinil. Dále VMti žaluji teď na Knoflíčka a na tovařiše jeho, že teď před VMtí věděti chci o škodě té, která mi se stala od těchto lidí na tom vortě, kdež oni dělají, že sem tu velký náklad učinil; protož chci toho na těchto lidech postíhati, žádaje za opatření.

Knoflíček pověděl: Pane Havle, já sem tu nedělal, a sem tu též kverkem jako ty; než havéře sem tu měl, jest tak. Než pověz nám, koho viníš, všecky-li čili nás, neb tu všickni nejsme.

Hroš pověděl, že vás viním všecky; a pane hofmistře, za to VMti žádám, aby tu všickni byli, kteří sú tu dělali, že já je chci před VMtí viniti, nechť mi po-

vědí teď před VMtí, kam sú tu rudu dávali, které sú prve nasekali; ježto sú pravili, přišedše ke mně, že za hřivnu stojí, a my sme jí neviděli a nevíme, kam sú ji děli.

Knoflíček proti tomu pověděl: Pane hofmistře, páni milí! Abyšte VMt věděti ráčili, že ta věc o první rudě na místě jest, a také to odpuštěno jest, kterúž byl Pivce prodal, které nasekal u nás i před katrú malú hrst; také nebylo nic dobrého.

Havel Hroš pověděl: Pane hofmistře, páni milí! Teď praví před VMtí, že nebylo nic dobrého a že nestála za nic; a ke mně přišedše, prve než ji vydali, pravili mi, že stojí za hřivnu.

Knoflíček pověděl: Pane hofmistře, páni milí! My tú rudú vinni nejsme, jakož nás Hroš viní; než kdy sme to zvěděli, hned sme šli hledati Pivce, i našli sme jej na rynku. I ptali sme se jeho, kde jest tu rudu vzal, jako ji na huntě prodal; pověděl nám, že mu ji tovařiši nadali. A my to pověděli pergmistru. V tom přijel pan Zigmund z Prahy, tu sme jemu hned pověděli o té rudě; i ptal se nás, komu jest to poručeno. Pověděli sme jemu, že ste vy poručili Hrošovi; a on pověděl: Já o tom nevím. A tu jest to Pivcovi od pana Zigmunda odpuštěno i od nás všech. Než pan Hroš odpustil-li jest jemu neb neodpustil, toho my nevíme. Než my sme pro Hroše chodili, aby šel mezi nás; on jíti nechtěl. I poněvadž sú jemu jiní všickni odpustili, máme za to, že on také.

Hroš pověděl: Jestliže sú jemu jiní odpustili, ale já jsem jemu odpustiti nechtěl. A ještě k nim chci něco jiného mluviti, že sú oni statek můj ode mne brali, jej šeredně mrhali, kradli a dávali, kam chtěli.

Tu pan hofmistr ráčil k nim mluviti: Pane Havle, kdež mne žádáš, abych je k tomu připravil, aby tu všickni byli: to já chci učiniti a je k tomu míti, aby tu byli všickni, to se má státi. Než teď vám odkládáme toho do dvú nedělí, abyšte tu stáli všickni, a oni také budú. A koho budeš chtíti viniti, toho budeš vůli míti.

Potom když sú stáli zase, předstúpivše před pana hofmistra, Havel Hroš žádal pana hofmistra a úřadu, aby jemu bylo spravedlivé učiněno o to, co jest prožaloval na ty havíře o krádež.

V tom pan hofmistr mluvil k Hrošovi: Pane Havle, aby teď to oznámil před těmito tovařiši, z čeho je viniti chceš neb viníš, protože sú tu prve nikdy všickni nebyli, ale teď již jsú, aby před nimi žalobu obnovil, a koho viníš, všecky-li, čili jednoho neb dva.

Havíři žádali pana hofmistra a úřadu, aby Hroš pověděl před nimi, koho viní, že nás zloděje nazývá, a že bychom my jeho statek kradli a mrhali a dávali, kam chtěli, že toho bůhdá není, že sme my jeho statku nebrali, než za svú robotu; že to malá věc není, že jemu toho odpírati chcem před VMtí.

Ptán Hroš od pana hofmistra: Pane Havle! Teď již nejednú slyšíš, aby pověděl světle, koho viníš, všecky-li, čili jednoho, čili dva, to aby pověděl a je jmenoval.

Hroš nařekl, ke škodě nic není. A chce-li pak Hroš s těmi kverky ty zloději, kteří sú tu rudu ukradli a s ní postiženi, z čeho viniti, právo se jim nezavírá.

Dálo se na Horách Kutnách za úřadu hofmistřství urozeného vládyky Jakuba z Fuglhausu a jiných úředníkův na Dvoře Vlaském v úterý před Hromnicemi léta Páně 1514°, měsíce února dne 6.

Datum opět chybné.

25.

Křížek mincíř žaluje Johannesa Poláka šmelíře a tovaryše jeho, že odňali mu třicátou na Rejzím. 1514 v březnu. (Lib. II. A. 28, 29, 30.)

V té při, která jest mezi Křížkem mincířem s jedné, a mezi Johanesem Polákem šmelířem z Vosla strany druhé s jeho tovařiši, kdež Křížek předstúpiv před pana hofmistra a úřad horní do rajtunku na Dvoře Vlaském, učinil žalobu na Poláka Johanesa a na Hřivnáče s tovařiši jeho, že jemu dali třicátú v dole Rajzím na tom vortě pod Sviní, a teď již když Pán Bůh nadělil, praví, že já tu nic nemám. I VMti, pane hofmistře, já žádám v tom za opatření.

K tomu Johannes Polák vodepřel: Pane hofmistře, páni milí! že já na tento čas jemu odpovídati nebudu, až tu jiní kverci budú, protož VMti prosím, abyšte mi ráčili dáti toho prodlení. — Tu jest jim odloženo.

A po druhé stání vstúpivše, mluvil jest Jan Koráb od Křížka, žádaje, aby jemu konečně místo učiněno bylo o ty tále v Rajzím pod Sviní, neb sú jemu dali třicátú. Tu VMt, pane hofmistře, pravili ste prve, že pergmistra doma není, a ta věc naň se vztahuje.

Odpor Johannesa Poláka: Tu pan Bárta od Kola, v ty časy mladší šephmistr, od Johannesa Poláka a Hřivnáče s jich tovařiši odpor učinil: Pane hofmistře oc, tito tovařiši k tomu se znají, že sú jemu dali tu třicátú, ale poněvadž jest cupusu na ni dávati nechtěl, tu sú naň žalovali. A VMt pane hofmistře, když sú u VMti doma byli, žalujíce na Křížka, že jim cupusu dávati nechce, a vy ste je odeslati ráčili k panu vopatovi jakožto k najvyššímu kverku mezi nimi. A když sú k panu vopatovi přišli, tu pan vopat jim pověděl, že mně horní věci nepříleží, a přes to všecko Křížek jest člověk můj, já jej k tomu držeti budu a jej napomenu. A tito tovařiši, když jest jim nic napraveno skrze pana vopata nebylo, přišli sú, pane hofmistře, k VMti zase, a praví VMti, že jim skrze pana vopata od Křížka nic napraveno není, a k tomu že jest pan opat pověděl, že jemu to nepříleží. Tu VMt ráčili ste jim rozkázati, aby šli k pergmistrovi jakožto k hospodáři, neb jest jemu najlépe při tom dole všecko vědomé. Pak, milý pane hofmistře, má-li to býti, aby chudí tovařiši pavovali na dvě létě na posluchy někomu, a někto aby se tomu díval.

Jan Koráb od Křížka proti tomu pověděl: Pane hofmistře ɔc, víte VMt dobře, a také právo horní před rukama máte, kdež praví, že by Křížek cupusu nedával: Jest tak, ale umlúval se s nimi, jak mohl, jednú i druhé, ale víte, že chudoba mnoho činí; než což jest on narazil cupusu, tak praví, že chce dáti, neb jest těch tálův nikda nespúštěl, ale umlúval se s nimi podle možnosti.

Pan Bárta od Johannesa Poláka s jeho tovařiši pověděl: Pane hofmistře, VMt ɔc, poněvadž jest se umlúval a té úmluvě nikdy jest dosti neučinil, oni sú jemu také to dání zdvihli, neb aby jemu na posluchy pavovali, má-li to býti? ɔc.

Jan Koráb od Křížka pověděl: Pane hofmistře VMt ɔc, abyšte krátce věděti ráčili, že sú oni na Křížka z tálův nikdy nežalovali, než pro cupus; a kdyby byli na tále žalovali, to by byla jiná; a ještě ani pro cupus nežalovali, a to z příčiny té, že jest se s nimi o něj umlúval; a když jest té úmluvě dosti nečinil, kýž sú jej z toho vinili.

Rozkázali sú oběma stranám vystúpiti, i zavolali sú Johannesa Poláka s tovařiši.

I když vstúpil Johannes Polák s tovařiši svými, ptán on pana hofmistra těmito slovy: aby pověděli, dali-li ste Křížkovi s sebú tu třicátú. A oni pověděli, že sú dali na takový spůsob, aby on nám pavoval v tom dolci v zahradě své třicátú, a my jemu tu třicátú pod Sviní. A on nám Křížek k tomu pověděl, že to býti nemůž, neb jest tam cupus veliký. A k tomu Polák stoje pověděl: Pane hofmistře, my sme cupus do zahrady vždy dávali, a on tuto maje dávati, nedával, a proto sme naň žalovali pergmistru; a potom sme jemu mluvili i v zahradě jeho před panem vopatem, aby nám cupus dal, ale on nás jedno smíchem odbýval; a my žádali pana vopata, aby jeho k tomu držal, a jestliže by toho nebylo, že chtí do rajtuňku vstúpiti a naň žalovati; ale on nás vždy držal divnými vobyčeji, odbývaje nás žitem, vono [sic] pšenicí a smíchem.

Tu pan hofmistr pověděl k Polákovi ɔc: Poněvadž Křížka z cupusu napomínáte, a on se k tomu zná, že jest dlužen, ale snad neví co: máte-li toho jaká registra, kde ste košty kladli, abyšte je přede mnú zde položili. A oni pověděli, že nemáme žádných registr.

Jan Koráb pověděl od Křížka: Pane hofmistře VMt, ráčili ste dobře mluviti, registra aby byla položena, a k tomu, jsú-li ty šichty tak vyhlídány, jak měly býti, a před kým sú košt kladli, a co jest jim cupusu narazil, ať to ukáží.

Polák Johannes s tovařiši pověděl: Pane hofmistře, že mi registr žádných nemáme, neb sme neměli kverkův žádných, než měli sme registra od té dominiky Omnes gentes až do Si iniquitates, a dále sme sami nekladli koštu, neb sme kverkův neměli.

Opět jim odloženo, neb dokládaly se obě straně pana vopata a pana pergmistra dolu Rejzího.

Správa páně pergmistrova: Pane hofmistře, kdež se mne dokládají Johannes Polák a Hřivnáč s tovařiši: jest tak, že sú mi žalovali, pravíc, že Křížkovi tále zdvihnúti chtí, protože jim cupusu dávati nechce. Já sem jim pověděl, aby toho nečinili, než aby Křížka upomenuli, a dal sem jim toho lhůtu do dvú nedělí, a řekl sem jim: Nejdete-li jeho v tom, mluvte s ním; a neučiní-li tomu dosti, máte úřad pana hofmistra, však JMt v tom se neomýlí a křivdy vám neučiní. Dále sem se jich ptal: Kde ste ten košt kladli, neb před kým, aneb co jest toho cupusu? a oni mi pověděli: Okolo 26 grošů.

Správa pana vopata kláštera v Sedlci: Pane hofmistře ɔc, žádali sú mne Polák Johannes a Hřivnáč s tovařiši svými, abych oznámil, jaká se mezi nimi smlúva stala, před VMtí, a jináč není. Když Křížek počal dobývati dolu v zahradě své ɔc, potom sem Křížka k tomu vedl, aby s námi tále měl pod Sviní v Rajzím, a on řekl: „Dobře.“ I mluvil s nimi, a tito tovařiši žádali sú Křížka, aby jim dal v zahradě své v tom dole třicátú, a aby jim pavoval v zahradě třicátú, a oni jemu v Rajzím třicátú. A tito tovaryši tomu dosti činili a dávali sú cupus do zahrady po 16, po 17 groších, a on nic, i nestalo se tak, jak jest Křížek smlúvu učinil. Tu sú mne žádali, abych s ním o to mluvil a k tomu jeho měl, aby jim cupus dal. Potom ste i vy je, pane hofmistře, ke mně poslali, abych jej k tomu měl, a jej sem v klášteře měl a jemu sem mluvil, že jest ke mně pan hofmistr poslal, a tebe abych k tomu měl, a pakli nechceš k tomu se míti a dáti, sám se o to připravíš. Ale oni sú o to s pilností stáli. Ale jeho sem k tomu nemohl nikdy míti, aby on se k tomu měl a té smlúvě aby dosti učinil.

Pan hofmistr k řeči páně vopatově pověděl: Pane vopate, z té příčiny sem já je k vám poslal, abyšte je ráčili smluviti, ne pro cupus, neb sú z cupusu nikdy naň nežalovali, i z té příčiny sem já to učinil, ne pro cupus.

Výpověď: Tu pan hofmistr s úřadem horním, slyševše žalobu i odpor a správu pergmistrovu i páně opatovu mezi stranami, podle práva to pilně rozváživše, o tom takto vypovídají: Poněvadž Johannes Polák s tovařiši svými k tomu sú se přiznali, že sú Křížkovi na Rajzím pod Sviní na tom vortě třidcátú sebú dali, a též vedle toho dání že sú Křížka z cupusu napomínali; a Křížek k tomu se nemaje a prótahy jim v tom čině, i žalovali naň Hřivnáč s tovařiši svými pergmistru, a pergmistr jim toho odložil do dvú nedělí, v tom ukázal jim k úřadu hornímu. Ale poněvadž Hřivnáč s tovařiši svými to slyše od pergmistra, toho jest obmeškal, a k tomu registr jest neměl ani koštu nekladl, a Křížek že jest se s nimi o ten cupus na tu třicátú umlúval a té třicáté jest nikdy nespúštěl, a že sú k tomu obě straně po právě horním nešly, a toho sú zanetbaly a před úřad horní o to se neobsílaly: protož pan hofmistr s úřadem horním Křížka při té třicáté, kterú sú jemu dali,

zanechávají a zůstavují, aby jí užíval, jako jiný kverk. Než což na tu třicátú cupusu přijde spravedlivého, Křížek má jim ten cupus zaplatiti.

Dálo se na Horách Kutnách před urozeným panem Jakubem z Fuglhauzu, v ty časy hofmistrem, a Šašem urburéřem na Horách Kutnách, s jinými úředníky v rajtunku na Vlaském Dvoře v první středu v půstě léta páně 1514, měsíce března dne V°.*)

*) První t. j. popeleční středa v postě byla toho roku dne 1. března.

26.

Pan Samson jménem paní Doroty z Duběnek manželky své žaluje na Víta písaře, že by tále její držel. 1513 až 1514, 4. dubna. (Lib. II. B, 4—9.)

V té při, která jest mezi paní Dorotú s jedné, a mezi Vítem písařem Starorúským strany druhé, kdež pan Samson předstúpiv před pana hofmistra a úřad horní do rajtunku; i pověděl od manželky své paní Doroty: Pane hofmistře, trvám, že jest vám v paměti, že jest žena má na vás vznášela, což se tálův na Kaňku v Rabštýně dotýče, že jest ona Vítovi tak tále dávala, jestliže by je on chtěl v tom cuppusu vzíti, těch 5 třicátých, což jest již na ně naraženého, aneb kto jiný, aby je vzal; ale on jest jich nevzal, a jsa písařem v Starých Rousích, i co by bylo mělo peněz přijíti od šmelíře za pivo na sirotky, že jest on peníze ty sobě bral, a tím sobě cuppus spravoval. I protož ona z té příčiny těch tálův žádá na něm, a v tom vás žádá za spravedlivé opatření.

Odpor Vítův: Jan Koráb pověděl: Pane hofmistře VMt, páni úředníci, pan Vít poručil mi otázku učiniti na pana Samsona, z jaké summy tálův žalují, aby věděl, k čemu odpovídati.

Proti tomu pan Samson pověděl: Ze tří třidcátých.

Jan Koráb pověděl: Však jest jich bylo 5 třicátých, kterak ste k těm dvěma zase přišli?

Pan Samson pověděl: Potom sem s ním mluvil, aby mi zase dvě třicáté dal, a on jest mi dal.

Jan Koráb pověděl: Pane Samsone, kterak žalujete, že paní Dorota mu je dala? A paní Dorota ohlásila se, pověděla, že sem mu je dávala v tom cuppusu, ale on jich vzíti nechtěl.

I vystúpili ven, a vstúpivše zase, žádal Koráb, aby žaloba, která jest prožalována, byla jemu přečtena.

Pan Samson pověděl: Pane hofmistře, jestliže jest za právo, dokudž strana straně neodpovídá, aby čtena byla, to račte rozvážiti, poněvadž tu stojí odpůrce; a přes to, cožkoli jest za právo a vy rozkážete, jest hotov učiniti.

Pan hofmistr pověděl: Však to neškodí, žalobu obnoviti může.

Pan Samson pověděl: Pane hofmistře ɔc, kdež se oni na tom mýlí: „že jest dáváno,“ a „že sem dal,“ jest rozdíl. Já vedu od ní žalobu, ne od sebe; ale já pravím nyní, já že sem jemu tále dával, chtěl dáti a dal; k tomu se znám, že sem jemu je zhola dal. Ale žena má odepřela hned, že mu jich nedává, nechce dáti, než v tom cuppusu; ale já sem je jemu dal. Ale ke mně pro cupus nechodil sám; a poněvadž jest sobě sám naplňoval cuppus penězi jejími, tehdy jich v tom cuppusu naraženém nedrží.

Jan Koráb pověděl: Ze tří-li žalujete?

Pan Samson pověděl: Ze tří.

Jan Koráb pověděl: Radši z 5 třicátých žalujte, neb ste je Vítovi všech 5 třicátých dali. Pane hofmistře VMt, pan Vít kázal tak pověděti: Poněvadž paní Dorota jich držeti nechtěla, že jest je on ujal, těch 5 třicátých v tom cuppusu; a praví, že jest vzal 2 kopy gr.. 1 k. gr. na starý a 1 k. gr. na nový cuppus. A tu jest zase jim dal 2 třicáté, a sám 3 držal, a cupus dával, i na les několik zlatých, a cuppus několik grošův. I jestliže by chtěl k nim právo pan Samson neb paní Dorota míti, že sú již podle práva ve 4 nedělích promlčeli. A pan Vít praví tak, že jim povinen nic není.

Pan Samson pověděl: Pane hofmistře ɔc, teď slyšíte, že jest sám sobě bral, sa sám písařem, její peníze, a sám sobě platil; a jestli pak že on to pokáže, kdež se tálové zapisují, zápisem jako před VMtí, a také co se promlčení dotýče, že jest ona nepromlčela, ale že jest k němu posílala, a to pokázati bude moci.

Jan Koráb: Pane Samsone, na ty 2 třicáté bral, co jest bylo cuppusu tu dominiku po 30 gr., které paní drží, že jest jednú 1 kopu gr. vzal na les, ten cupus nový, a druhú 1 kopu gr. vzal na starý dluh. Nebo kdyby paní měla 5 třicátých, tehdá by se táhla na ibrlafy na 5 třicátých, než dával jí na 2 třicáté toliko ibrlaf; a již sú těch ibrlafův vzali 5. Nebo kto by koli tále měl a cupusu nedával, a kto by dával, aby také ibrlaf bral. A poněvadž jest Vít dával cuppus, tak praví, že sú jeho, a tak jim v tom povinen nic není.

Pan Samson pověděl: Kdy by ty to měl súditi! Než ona tak praví, že neví, na 2 třicáté čili na půl třicátý jí ibrlaf nosil; než což jest jí přinesl, to jest ona vzala. A jestliže on to dání pokáže, tak co jest za právo neb zápis, na tom ona přestává.

Jan Koráb pověděl: Pane hofmistře ɔc, kdyby byla paní nespustila neb nedala, proč sú ho za 2 třicáté zase žádali, aby jim je dal? Neb kdybyšte nespustili aneb nedali, proč byšte ho žádali za své, aby vám dal? Kdyby vaše byly, netřeba by ho bylo prositi za ně.

Pan Samson pověděl: Neb jest ona mněla a nadála se toho, že je on v tom cupusu drží tak, jak mu je dávala; než když se toho doptala na šmelíři, že jest on pověděl, že jest její peníze Vítovi na cupus dal, i on poněvadž sobě peníze bral

sám sobě cupus dával, tehdy jest jich tak nedržal a nedrží: tu teprv jest poznáno, on jich tak tím dáním nedrží v tom cupusu, jak sú jemu dány od ní.

Jan Koráb pověděl: Pane hofmistře ɔc, žádali sú ho přátelstvím, a on jim 2 třicáté dal a sám ostatek pavoval, a potom sám užíval; i paní svých užívala třicátých. Paní Dorota k tomu pověděla, že ho za ně nikdá nežádala.

Jan Koráb pověděl: Pane hofmistře ɔc, upřímo že sú všech 5 třicátých spustili, a potom ve 3 neb 4 nedělích za 2 třicáté ho žádali, tehdy sú jich nebyly, neb sú k nim spravedlnosti neměli; než jestliže jest co cupusu převzal pan Vít, a bude-li ho pan Samson z čeho viniti před VMtí, že mu práv bude.

Pan Samson pověděl: Pane hofmistře, že žena má jest k němu posílala, a on se před Ondřejem a Ahníkem písaři neseznal, by je v tom cupusu ujal a držeti chtěl, kdež pak oni tu správu před VMtí učiní ɔc.

Jan Koráb pověděl: Pane hofmistře ɔc kdyby byli nespustili, že by ho byli neprosili.

Pan Samson pověděl: Nespustili, než dávali; a poněvadž jest jich tak neujal, tehdy se z toho sám vyvedl, poněvadž jest sobě sám bral cupus; pakli on to zapsáno sobě ukáže, že ona od toho púští.

Jan Koráb pověděl: pane hofmistře ɔc, pan Vít VMti prosí, poněvadž jest on sám cupusoval na své 3 třicáté, i na les dával, a paní na své 2 třicáté: nech toho užívá, a paní Dorota také.

Tu sú obě straně vystúpivše, zase vstúpily, i podáni sú na přátely, aby se o to přátelsky, budú-li moci, smluvily; a pakli se nesmluví, aby zase stály ve 2 neděli se všemi potřebami. Actum Dominica Dicit 2^m^ anno 13. [Mezi 30. říjnem a 5. listopadem 1513.]

Při druhém pak stání, když sú zase vstúpili před JMt pána, pana mincmistra, pány šephmistry a pana hofmistra a úřad horní, tu pan Samuel Lahvička od paní Doroty z Duběnek pověděl: Urozený pane, VMt, pane hofmistře ɔc, páni milí! Paní Dorota VMti žádá za potaz.

A když sú vystúpivše zase vstúpili, pan Samuel: VMt, pane milý ɔc. VMti paní Dorota děkuje z potazu. Dále ráčili ste slyšeti žalobu první, kterak jest pan Samson ráčil od paní mluviti; ta VMti, mám za to, že jest v paměti.

Jan Koráb pověděl: VMt, urozený pane, VMti páni úředníci všickni! Pan kázal před VMtí toto pověděti, že on nemá k tomu nic víc co mluviti, než to, prve prožaloval, že na tom stojí.

Pan Samuel pověděl: Urozený pane ɔc, jakož praví teď pan Jan Koráb, že Vítovi ty tále dal pan Samson i paní, že se pan Samson k tomu zná, že sú mu

je dáti chtěli v tom cupusu, což jest bylo naraženého, ale pan Vít nedal jim na to žádné odpovědi, béře-li je čili nebéře. Tu pan Vít sa u nich písařem, ty tále jest jim zhyzďoval a pravil, že jich nemůž prodati ani odbýti, ani darmo dáti že jich nemůž. A po některém času řekl jest pan Samson Vítovi, aby mu dal 2 třicáté; ale o vostatku tálův se tak domýšlel, že on je tak Vít v tom cupusu drží, neb jest toho panu Samsonovi neoznámil, tak-li je drží čili nedrží. Pak nad to paní praví, že jest se podle práva zachovala, ale on jestliže jest podle práva k tomu šel, to račte vážiti. A teď račte rozkázati tyto artikule přečísti.

I tu sú položili s obú stran artikule z práv vypsaný. (Cepit hofmistr.)

Jan Koráb pověděl: Urozený pane ɔc, však by to neřád velký byl, aby měl někto držeti tále rok nebo půl druhého léta, a nadělil-li by Pán Bůh, aby se teprv k tálům znali a je míti chtěli, a prve, dokudž cuppus byl, nic žádný neřekl. Než upřímo pan Vít praví, že se mu zdá, poněvadž jest cuppus dával i ibrlaf bral, žeť sú to tále jeho, a že není panu Samsonovi ani paní nic vinen; a tak praví, že jest je ujal řádem a podle práva. A poněvadž pak pan Samson Vítovi dání neodpírá, a by chtěl, to by se naň pokázalo, a poněvadž praví, že jest dal sirotčí: Vít tak praví, že by on vzal všecko, co by mu pán dal.

Pan Samuel pověděl: Však paní Dorota k tomu se zná, že jest jemu dávala a chtěla dáti, ale v tom cuppusu; ale on že jest jich tak vzíti nechtěl, než cupus jest sobě bral peníze sirotčí, a sobě cupus zastával jest sám.

Tu pan hofmistr učinil otázku na Víta, co jest a jaká summa cupusu na ty tále již naraženého?

Jan Koráb pověděl: Nechť poví VMti pan Samson sám, co jest již toho cupusu.

Pan Samuel pověděl: VMt, pane milý ɔc, slušnějiť jest, aby písař pověděl, co jest toho cupusu.

Pan hofmistr pověděl: Pane Jene Korábe, to jest za slušnější věc, aby on, poněvadž jest tu písařem byl, pověděl, co jest toho cupusu naraženého na ty tále.

Jan Koráb pověděl, že pan Vít tak mi pověděti kázal, že jest toho cupusu bylo tehdáž, když sú mu ty tále dali, naraženého $2^1/_2$ kopy gr.

Pan Samuel pověděl: Však jest mluvil a sám seznal, že jest bral sobě na ten cupus peníze od šmelíře.

Jan Koráb pověděl: Ne na ten, než na starý dluh po panu Michalovi, kterýž byla paní dlužna jemu ten cupus.

Pan Samuel pověděl: Nebyl jest mu pan Michal nic dlužen.

Pan hofmistr pověděl, že sú to slova s obú stran holá; než JMt pan mincmistr rozkázati ráčil vám pověděti, aby, kto co mluví, to provodil.

Pan Samson pověděl: VMt, pane milý! Kdež ani s tú pří jím nejsem obeslán, než vždy sem já mluvil od ženy své; a to račte vážiti, že žena má dávala jemu je

ať mi pan Samson zaplatí, co jest mi dlužen. K tomu sem já Vondra pověděl, že my s tím nejsme posláni k tobě od paní Doroty ani od pana Samsona; než nám se zdá, že což jest tobě pan Samson dlužen, ty s ním o to mluv, snad zaplatí. A tu sme hned od něho šli preč.

Třetí svědomí paní Doroty: Jíra Ahník, učiniv přísahu ꝛc: Když sme byli posláni od paní Doroty Samsonové s Vondřejem písařem k Vítovi písaři, i mluvil sem já: Pane Víte, posláni sme k tobě od paní Doroty, paní Samsonové, aby jí dal ibrlaf na tále v Rabštýně na Kaňku, který si jí povinovat. A Vít řekl: A já dám a chci to učiniti, také ať mi dá pan Samson, což jest mi dlužen. I řekl jemu Vondřej, že my s tím posláni nejsme, než od paní Doroty sme posláni. Nám se zdá, že což jest tobě dlužen pan Samson, žeť snad zaplatí. A s tím sme šli preč od Víta.

Čtvrté svědomí paní Doroty: Jíra, šmelíř z Starých Rousův, učiniv přísahu ꝛc: Toho sem svědom a jiného nic, než že jest Vít písař ode mne vzal peníze za pivo každý týden.

Páté svědomí paní Doroty: Vaněk, který barchan držal v minci, který byl prve u pana Samsona, učiniv přísahu ꝛc: Toho sem svědom, že jest paní nejednú mluvila s Vítem, aby ty tále prodal, anebo v tom cupusu aby je někomu dal: a on pověděl, že jich neví komu prodati, a že jich v tom cupusu žádný nechce vzíti. A potom po některé chvíli bylo, že pan Samson chtěl jemu je zhola pustiti nebo dáti; a paní v tom odpor učinila, že já jich nechci tak dáti, než v tom cupusu. A on pověděl, že jich já nechci v tom cupusu. Potom paní Jitka (Vítova žena) sama přinesla paní ibrlaf; a paní jí řekla, proč mi Vít těch 3 kop gr. dáti nechce. Paní Jitka pověděla, že jest je v tom cupusu porazil. Paní pověděla jí, že sem já jemu jich nepúštěla s cuppusem, než v cupusu. Paní Jitka pověděla: Však ste je jemu řekli vyčistiti.

Šesté svědomí paní Doroty: Lidmila Udidlova dcera, učinivši přísahu ꝛc: Když mne paní kmotra poslala po pana Víta, aby jí dal jakýsi 3 kopy gr. ibrlafu, tehdy on pověděl tak, že ste mi dlužni na ty tále cupus, jako ste mi je pustili. A ona pověděla tak: že sem já je tobě pustila s cupusem. A on pověděl, že jich s cupusem ujíti nechci, a neujímal sem, a že ste mi je řekli vyčistiti. A paní Dorota pověděla: Co mi právo přinese, na tom přestávám.

Sedmé svědomí paní Doroty: Anna, která byla chůvú u paní Doroty Samsonové, učinivši přísahu ꝛc: Když paní poslala po Víta i napomínala jej ze 3 kop gr. ibrlafu, tehdy on pověděl: že sem já sobě cupus vzal ty 3 kopy gr. na ty tále, které ste mi pustili bez cupusu. A paní pověděla, že sem já tobě poručila tále, aby ty je někomu prodal i s cuppusem. A on tak pravil, že já jich prodati nemohu, a sám jich ujíti také nechci v tom cuppusu, neb sem já je mohl darmo míti, a že

já jich ujíti nechci a neujímám v tom cuppusu. A dokládal se v tom pana Strachoty, že mu je paní pustila bez cuppusu. A paní tak pověděla, že s cuppusem; potom řekla: Co nám právo uloží, toho chci užívati.

Svědomí Víta, písaře Starorúského: Pavel pergmistr od dolův páně Krištofových, přijav to na ten závazek, který má na pergmistřství, pověděl: Některú chvíli, když jest cuppus byl na tom lengšaftě, řekl sem Vítovi, aby menší stojící měl při tom cupusu, že jest měl 20 grošův, a já chtěl sem, aby měl 12 grošův. Tehdy Vít mi řekl: Co mi toho nepřeješ, a co k tomu díš, že já tu budu kverkem? A já sem Vítovi řekl: Já tobě toho přeji, než já tobě mluvím od tálův páně Kryštofových, neb mi se zdá, že mnoho beřeš. Než já nevím i podnes, jest-li on kverkem čili není, neb jest jich přede mnú nezapisoval, než pravil mi, že má od pana Samsona tále.

A při třetím stání, když sú vstúpili, tázáni sú od pana hofmistra, mají-li ještě která strana co víc mluviti, čili na tom dosti mají, co sú mluvili. Obě straně pověděly, že nemají co víc mluviti. Tu vystúpivše, zase vstúpili, a toto mezi nimi vyřčeno jest.

Tu pán pan mincmejstr JMt, maje při sobě pány šefmistry, pana hofmistra s úřadem horním, slyšavše žalobu i odpory i svědky obú stran podle práva, to rozváživše, o tom takto vypovídají: Poněvadž paní Dorota z Duběnek, páně Samsonova manželka, od sirotka tomu odpírá, že jest jemu Vítovi těch tálův nedala, nežli že jest dáti chtěla s výměnkú túto, aby on Vít v cuppusích naražených je vzal a ujal; ale on Vít že jest k tomu mlčal a neodpověděl, aby je v tom cupusu tak ujíti chtěl; a také že Vít toho neodvodí, aby ty tále tak, jakž práva ukazují, před úředníky dolovými, jakožto pergmistrem a jinými úředníky anebo jinými lidmi hodnověrnými, k sobě od paní Doroty na místě sirotka přijal; i z té příčiny paní Dorota na místě toho sirotka k těm 5 třicátým v Rabštýně podle práv horních právo a spravedlnost má. Než jestliže Vít pana Samsona chce viniti z dávání těch tálův v Rabštýně, právo se jemu nezavírá.

Dálo se na horách Kutnách před urozeným pánem panem Jindřichem Tunklem z Brníčka mincmejstrem JMtí, a před pány šephmistry a pány, a před urozeným panem Jakubem z Fuglhauzu hofmistrem, a Ondřejem Šašem urburéřem a jinými úředlníky horními na Horách Kutnách na Dvoře Vlaském v rejtunku v úterý den sv. Ambrože léta Páně 1514. [4. dubna.]

27.

Václav Lorecký jinak Libenický a Bohuslav bratři z Elkuše žalují pana Jana, Mikuláše a Petra bratry z Práchňan z peněz stržených za huť, kterou Bartoš z Práchňan z pozůstalosti Jirka z Elkuše Ahníkovi prodal. 1513 a 1514. (Lib. II. B. 2, 3.)

Lorecký a pan Jan o huť Ahníkovu.

V té při, která jest mezi Václavem Libenickým z Ylkuše a Bohuslavem bratrem jeho strany jedné, a mezi Janem, Mikulášem a Petrem z Práchňan, syny nebožčíka Bartoše z Práchňan, strany druhé, kdež pan Mikuláš Dětský, předstúpiv před pana mincmejstra JMt, pana hofmistra a úřad horní, učinil žalobu od pana Václava z Ylkuše a Bohuši bratra jeho na pana Jana a pana Mikuláše a Petra bratří jeho, vině je z toho, kterak pan Bartoš otec jich v jich se statek uvázal vešken i na zemi i v ten, který jest dědičný ꝯc, a mezi tím i v huť jich, která pod právem VMtí leží, a podržav ji, prodal, a za ni peníze bral, mám za to, i pan Jan. A že jim ty peníze docela dány nejsú, VMtí žádají za spravedlivé opatření.

Proti tomu pan Mikuláš [z Práchňan]: „Urozený pane VMt, páni milí! Kdež teď žalobu od pana Vácslava skrze pana Mikuláše Dětského slyšeti ráčíte, že pan Václav na nás žaluje ze všeho statku ꝯc, a při tom i z huti; my k tomu tak pravíme, že jim povinni na ten čas odpovídati nejsme, a to proto, neb pan Václav nás poháněl z pobrání statku k súdu zemskému, a na to tam i svědky vedl, i o huť jakožto Ahníka, že to pokážem.“

Pan Mikuláš Dětský: „Urozený pane VMt, páni ꝯc! Poněvadž praví, že by měl pan Vácslav s bratrem svým jich z toho poháněti i o tu huť na ně svědky vésti: my k tomu pravíme, že toho nepokáží, aby kdy o tu huť pohnáni byli; a když tak praví, nech to okáží, však mají půhon, z čeho sú pohnáni. Ale abyšte věděti ráčili, že jest jich poháněl z zlatých, z grošův, z peněz hotových a klejnotův, které sú jim v Lorci pobrány; než o tu huť že žádného půhonu není, než té při že voni, spravedlnosti nemajíce, prótahy sobě chtí činiti. My VMti prosíme, ať voni odpírají.“

Pan Mikuláš, syn páně Bartošův: „Pane Mikuláši, my pravíme, že jest pan Václav o tu huť i svědkův poháněl. Než když VMt, urozený pane pane milý, tak míti ráčíte, abychom my na tento čas odpovídali, VMti žádáme, že sme se toho nenadáli, abychom měli zde i tam odpovídati; než poněvadž máme zde odpovídati, že nám toho prodlení dáti ráčíte, že jest se pan Václav k své při přátely dostatečně opatřil, abychom my se také k tomu mohli přátely a tím, což nám k té při potřebí bude, opatřiti. Neb VMt slyšeti ste ráčili, že sú se sami seznali, že sú nás z hotových peněz poháněli.“

Pan Mikuláš Dětský: „Nechcete mi rozuměti a toho dopověděti, že z těch, které sú na Lorci pobrány, ne z huti. Jest takto, urozený pane pane milý ꝯc, abyšte

věděti ráčili, že jindá k té při od pana hofmistra byli obesláni, a potom i o hotové peníze měli činiti, které sú k vašemu právu příslušely, a tomu sú se nebránili ani se tím zastírali, jako se zastírají. A kdež jest pan Mikuláš povídal, že by měl svědky o to hnáti: my k tomu tak pravíme, že toho není v žádném súdu, aby svědci prve slyšáni býti měli, nežli pře; a jest takto, kto prve svědomí požene, než pře, že jest na to pokuta podle práva, aby dal 10 kop gr. a dvě neděli v věži seděl, a že by sobě udělal zmatek, ktoby takovú věc učinil.“ —

V tom súdu jest jim odloženo, aby stáli se všemi potřebami ten úterý před svatým Bartolomějem. Actum feria III. ante Marie Magdalene [19. července] anno 1513, před JMtí urozeným pánem panem Jindřichem Tunklem panem mincmejstrem, a urozeným panem Jakubem z Fuglhauzu hofmistrem a úřadem horním.

Václav z Libenic, Mikuláš syn páně Bartošův.

Item při druhém stání pan Václav Šlechta předstúpiv před pana mincmejstra JMt, pány šefmistry s pány, pana hofmistra a úřad horní, mluvil od pana Václava z Ylkuše a Bohuslava bratra jeho: „Urozený pane, páni šephmistři, všichni páni milí! Z té příčiny obeslali sú pana Jana, pana Mikuláše a pana Petra bratra jeho, kdež mám za to, že před časem minulým žalovali sú Václav a Bohuslav na pana Jana a bratří jeho a z tohoto je před VMtí viníce, kterak nebožčík votec jich udělal se poručníkem statku jich, a jich peníze k sobě bral, i pan Jan po smrti jeho; neb jaké jest to poručenství jeho bylo jich statku, že ta huť byla prve prodána od úředníkův za 300 kop gr., a když tím prodlévali, že sú neuručili hned, slevili 100 kop gr. Pak jedině je z toho na tento čas viní, což sú již za tu huť vzali peněz, aby jemu to dali; než o jiném se na tento čas k nim nic nemluví. VMti žádajíce za spravedlivé opatření.“

Samuel Lahvička odpor učinil od pana Mikuláše a Petra bratra jeho: „Urozený pane, VMt ɔc. Jakož teď pan Václav žaluje, o tom zmínku čině, kterak by se nebožčík otec jich učinil poručníkem, a ža sú přijali za tu huť peníze, a to jmenuje, že pan Bartoš peníze bral jich, a dotýkaje i pana Jana; pak poněvadž pan Jan peníze bral, jest to věc dvoje, otce jich a Janova, že se tu Mikuláše ani Petra nic nedotýče, což jest Jan bral. Žádaje za to, aby voni v tom spolčeni nebyli. Než co jest otec jich vzal těch 50 kop gr., že voni, což spravedlivého ukázáno bude, toho neodpírají.“

Pan Václav Šlechta proti tomu pověděl: „Urozený pane, VMt páni milí! Poněvadž sú voni držitelé statku jeho, že k nim o to hledíme jako k dědicóm; a protož žádá VMti Václav a Bohuslav bratr jeho za spravedlivé opatření, že je v tom opatřiti ráčíte.“

Samuel Lahvička pověděl proti tomu: Urozený ɔc! Že pan Jan jest jiný, a Mikuláš a Petr také jiní, a jsú dílní! i zdá se jim, že nejsú vinni těmi 40 kopami, které Jan bratr jich vzal."

K tomu pan Jan sám odpor učinil: „Urozený pane VMt, páni milí! Jakož se bratří moji ode mne dělí a pravíc, že bych já vzal 40 kop gr.: že já, páni milí, tehdáž sem byl jako poslušný syn otce svého a nedílný bratřích [sic] svých, činil sem, co mi rozkázal; pak já sem se toho nenadál, aby se bratří moji měli ode mne děliti. VMti žádám za vopatření."

Vystúpili ven.

Výpověď: Tu JMt pán pan mincmejstr, páni šephmistři s pány, pan hophmistr s úřadem horním, slyševše žalobu i odpor mezi stranami i také zápisy z registr, to podle práva pilně rozváživše, takto o tom povídají: Poněvadž se to v registrách světle nalezá, že jest nebožčík pan Bartoš, otec Janův, Mikulášův a Petrův, za tu huť, kteráž jest Ahníkovi prodána, sirotkův Jirkových, přijal 50 kop gr. českých závdavku, a potom syn jeho Jan, jsa ještě jich v ty chvíle nedílný bratr, přijal po dvakrát po 20 kopách, to jest 40 kop gr. českých; že oni společně Jan, Mikuláš a Petr povinni sú ty peníze nahoře psané, což jest od otce jich i také od Jana bratra jich vzato za tu huť, 90 kop gr. českých, zase Václavovi a Bohušovi, sirotkóm Jirkovým, má [sic] vrátiti a dáti, a to ve dvú nedělích pořád zběhlých. Jestliže pak Mikuláš a Petr chtějí k Janovi bratru svému oč mluviti, že jest von ty peníze k sobě přijímal, právo se jim nezavírá. Dálo se na Horách Kuthnách před urozeným pánem panem Jindřichem Tunklem z Brníčka, a panem šeffmistrem panem Prokopem a pány, a urozeným panem Jakubem z Fuglhauzu hophmistr [sic] a Ondřejem urburéřem a úřadem horním, ten úterý před navštívení [sic] panny Marie léta páně 1514.*)

*) V úterý před Navštívením P. M. 1514 bylo by 27. června. Vzhledem k datum následujícího záznamu má se snad zde čísti v úterý před Zvěstováním P. M. = 21. března 1514.

(Lib. II. B. 10.) Při kladení peněz panu Vácslavovi ɔc.

Pan Mikuláš a pan Jan, synové nebožčíka pana Bartoše z Práchňan, vstúpivše před úřad horní pana Jakuba hophmistra a jiné úředníky na Vlaský Dvůr, pověděl pan Mikuláš: „Pane hophmistře, páni milí! Kdež ste nám rozsudkem VMti naleznúti ráčili, mně a bratru mémn Petrovi, abychme položili panu Vácslavovi z Ylkuše a bratru jeho Bohušovi 90 kop gr. českých za nebožčíka otce našeho, které sme dávný čas položiti měli; pak jakž jest kolivěk, že já s bratrem svým s penězi pohotově sem, že já je teď před VMtí položiti chci 60 kop gr. českých od sebe a od bratra svého. Nejprv VMt abyšte věděti ráčili, že pan Vácslav ještě má strýce čtvrtého Diviše; protož já VMti žádám s pány úředníky, abyšte nás vopatřiti ráčili, abychme my před tím strýcem jeho svobodni byli, (též i pan Jan bratr náš téhož žádá na VMti), potom od něho hyndrováni nebyli a před ním bezpeční

byli. Co se pak pana [Jana] dotýče, kdež jest měl položiti 30 kop gr., tak praví, že jest se o to s pilností staral, že jich na tento čas míti nemůž, než tak praví, abyšte jemu toho příti ráčili, že jestli ten dluh kterému písaři z Vosla přileží, že se von s kverky Voselskými o to umluviti chce o ten dluh těch 30 kop gr. českých aneb s písaři; za to Vaší Mti žádá, abyste jemu toho příti ráčili."

I vystúpili ven. Vstupivše zase, pan hophmistr ráčil k nim mluviti: „Pane Mikuláši! Jakož ste oznámili potřebu svú ut supra, proč ty peníze nechť sú položeny a ať leží na právě dotud, dokud se pan Jan bratr váš vo ty peníze s těmi lidmi nesmluví, a též až od pana Václava a Bohuši bratra jeho osvobozeni budete z toho, zač žádáte, abyšte vy před nimi bezpečni byli. Toto abyšte věděli, že ty peníze bez vás žádnému dány nebudú z práva, až se tomu všemu dosti stane, zač ste tuto žádali."

Actum dominica Exaudi primum feria VI. ante Spiritus sancti ɔc anno 1514 [2. června] coram omnibus officialibus montium, nobili domino Jacobo de Fuglhauz hophmistro etc.

P ř i v y z d v i ž e n í p e n ě z ɔc. Jakož jest byla vznikla nesnáz mezi Václavem Libenickým z Ylkuše s Bohuší bratrem jeho strany jedné, a mezi Janem, Mikulášem a Petrem bratřími z Práchněn, syny nebožčíka pana Bartoše, s strany druhé, o huť nebožčíka Jirky, otce Václavova a Bohušova bratří, tak že sú Václav a Bohuše bratří z Ylkuše vinili Jana a Mikuláše a Petra bratří z Práchněn před JMtí pánem panem mincmejstrem a pány šefmistry a pány a panem hophmistrem a úřadem horním, z 90 kop gr. českých, a o to JMtí pánem panem [mincmejstrem a pány a úřadem horním rozeznáni a ortelem rozsúzeni sú tak, že jest přisúzeno nálezem 90 kop gr. českých, aby Jan, Mikuláš a Petr bratří z Práchněn těch 90 kop gr. Václavovi a Bohušovi bratřím z Ylkuše ve dvú nedělí vyplnili ɔc. Tu Jan, Mikuláš a Petr bratří z Práchněn, když sú těch 90 kop gr., kterých sú nálezem odsúzeni, Václavovi a Bohušovi bratřím z Ylkuše kladli před úřadem horním v rajtunku dominica Exaudi primum, za to sú pana hophmistra a úřadu horního žádali, aby jim to zapsáno v registrách bylo, aby se na ně pro tu summu těch 90 kop gr. žádný potom nenavracoval, že oni tomu podle rozsudku dosti činí a ty peníze kladú Václavovi a Bohušovi bratřím. A ty peníze zdvihli sú s volí a na místě Václava a Bohuše z Ylkuše: Zach písař na místě pana kancléře JMti vzal 50 kop gr., Jan Sus písař Voselský vzal k dolu 20 kop gr., Václav Zigeš písař z Mladých Rous vzal k důlu [sic] 20 kop gr.; a tak ta summa jest zúplna zaplacena.

Dálo před urozeným pánem, panem Jindřichem Tunklem z Brníčka panem mincmejstrem, panem Jakubem z Fuglhauzu hophmistrem a úřadem horním, v tu neděli, která slove Exaudi primum, léta páně 1514. [Snad též v pátek 2. června 1514.]

28.

Prodeje neb dání podílů horních zapisujte se hned před pergmistrem 1514, 11. června. (Lib. II. A. 14.)

Jindřich Tunkl z Brníčka, nejvyšší mincmejstr království Českého a fojt Lužitské země:

Item páni starší, za to mám, že vám jest vědomé, jak jest prve to za starodávna bývalo, jakož i práva horní ukazují k tomu, což se tálův prodávání a dávání dotýče: Když jest kto komu tále prodal neb dal, že sú sobě to hned před pergmistrem ɔc zapisovali, kdež pak není [sic] o to častí súdové a nesnáze mezi tovaryši bývají. I protož vězte, že jest vůle má i hofmistrova a všech úředníků horních k tomu, když zítra bohdá spolu a s jinými tovaryši býti ráčíte, že to mezi všemi oznámíte, aby každý, ktož komu tále prodá nebo dá, to sobě aby před pergmistrem hned do registr ɔc zapsali aneb před vámi. A to že tak oznámíte přede všemi, ktož koli komu tále dá neb prodá, a toho jestli sobě k místu nepřivede a nezapíše před pergmistrem aneb před vámi, a potom by se o to súditi chtěl ɔc, že již sám to znáti bude moci, že jest sám sebú vinen, že jest se v tom obmeškal.

Dálo se den Svaté Trojice tu neděli, při svolání pánův havéřův všech, za urozeného pana Jakuba z Fuglhauzu hofmistra ɔc, léta Páně 1514. [11. června 1514.]

29.

Pře mezi Hans Trojem a Hanušem Nyczlem z Norimberka o braní mědi, líčená dne 20. června 1514. (V Registrech B. 3.)

V té při a různici, která jest mezi Hanušem Nyczlem z Norberka [sic] a Hanztrojem od Hory, kdež Nyczl vinil Hanztroje z výpovědi, kterúž jemu učinil, co se mědí dotýče, že jest toho učiniti nemohl. A na to ukázal svědomí pana kancléře a pana mincmejstra, že jest jeho Nyczle k rovné spravedlnosti k té mědi vším během, jakž jest on Hanztroy sám od krále JMti tím obdařen, připustil, tak jakž jich svědomí to v sobě šíře ukazuje. A dále ukázal jest potvrzení na to krále JMti.

Proti tomu Hanztroy ukázal jest také list krále JMti na túž měď, tak jakž JMt jemu ji dává a ten list v sobě zní. A k tomu praví, že Franc Freyzynger s ním Hanztrojem takovúž smlúvu měl, a proto že jemu tu měď vypověděl, a při té výpovědi zůstaven byl, jakož pak i nález na to ukázal.

Tu pan mincmejstr s úředníky mince a se pány a vladykami i úředníky zemskými takto o tom nalézají: Poněvadž jest to Nyczl dostatečně provedl, že on Hanztroj jeho Nyczle na rovnú polovici té mědi bez výměnky připustil a přijal, a krále JMti potvrzení Nyczl na to má, že jemu Hanztroy té výpovědi udělati nemohl a nemá, než on Nyczl má s ním toho společně užívati, tak jakž list krále

JMti Hanztrojovi daný v sobě ukazuje, poněvadž jest jeho k tomu připustil. A při tom byli pan Petr z Roznberka, pan purkrabí nejvyšší, pan kancléř, pan hofmistr starý, pan písař zemský, pan Mikuláš Trčka. Dálo se na Horách Kutnách ten úterý před svatým Janem Křtitelem božím léta páně 1514 [20. června], Dominica Domine in tua [13. června].

30.

O třicátě v Hruškově dole. 1514, 30. června. (Lib. II. A. 13, 14.)

Item. Havel Vizek a Jíra z Kaňku, svrchní štejgéři, vysláni sú od pana Jakuba hofmistra a úřadu horního k paní Anně Miránkové, ptajíce se jí o tu třicátú, kteráž měla dána býti panu Angelovi skrze seznání páně Angelovo, že ji jemu přiřkla dáti v Hruškově dole. Tu sú jí páni úředníci oznámili, a paní Anna takto jim pověděla: Milý Bože! Co voni to na mě vzkládají, však sem já to všecko poručila panu Petrovi Pampovi i v moc dala: jakž von učiní, že má též vůle k tomu jest, a když jest von dal, že já také dávám, neb já s to býti nemohu; a bodej ho milý Bůh nadělil. A při tom byl Jakub bakalář, písař městský.

Actum feria VI. post festum Petri et Pauli appostolorum 1514 [30. června 1514]. Coram nobili domino Jacobo de Fuglhauz hophmistro cum officialibus regie.

31.

Nákladníci spouštějí důl Plutkyni aneb Bláznici. 1514, 16. července. (Lib. II. B, 10.)

Item páni kverci z Plutkyně aneb z Bláznice, jmenovitě pan Bárta od Kola, pan Mikuláš z Práchněn, Jiřík Weys, Krt havéř s tovařiši svými vstúpivše před úřad pana hofmistra a úřad horní do rejtunku, pověděl pan Mikuláš z Práchněn z vůle všech kverkův: Pane hofmistře, páni úředníci všickni! Poručili mi páni kverci před VMtí pověděti, kdež písař náš, kterého sme měli, pověděl nám, když štaur bral v sobotu, že by páni úředníci v minci ráčili jemu tak řéci: Teď máš štaur, než po témdni vám jeho nedáme. My to slyšíce od něho, radili sme se s pány pregéři, kteří sú tu také znamenitý náklad učinili, a to sme jim oznámili ↄc. Krátce VMti toto oznamujem: Poněvadž JMKská nám tu pomoc odjímati ráčí, že to již Pánu Bohu poručiti musíme a ten důl spouštíme, ale však na takový spůsob, anébrž VMti prosíme, kto by koli ten důl ujíti chtěl na kterýkoli spůsob, že VMt neráčíte toho dolu mimo nás žádnému propůjčovati, leč to VMt na nás prve vznesete a věděti dáte. VMtí prosíme, ať jest nám to zapsáno pro budúcí další paměť.

Actum dominica Dominus fortitudo, coram nobili domino Jacobo de Fuglhauz hophmistro cum omnibus officialibus Montium Cuthnorum, in curia regali, anno 1514. [16. července 1514.]

Vysvětlení výrazů hornických.

Anklopéř, člověk, který havířům tlučením na řetěz hodiny oznamoval.

Barchan, přístroj k lití stříbrných cánů (prutů).

Cecha, místo, kde několik dolů či vortů pospolu.

Cimrman, tesař dolní, jenž stroje řídil a o bezpečnost podchycováním a p. dbal.

Cupus, příspěvek nákladníků na udržování dolu a práce.

Drtel, drytel, doba osmihodinné práce v šachtě.

Dumploch, míra horní zdélí 4 loket pražských.

Erckaféř, rudokupec, jenž od nákladníků (kverků) rudy kupoval.

Fakle, třísky, jimiž se v huti podpalovalo.

Halafanec, úplatek, dar úplatný.

Hanštán, kus rudy, co by do ruky vzíti mohl.

Hanykéř, starší uhlířův.

Hašpl, rumpál, též hloubka, které provaz rumpálu dosahoval.

Hliňák, dělník kopáním hlíny (červinky) zaměstnaný.

Hofmistr, úředník obyčejně z měšťanů kutnohorských od krále ustanovený, byl zástupcem nejvyššího mincmistra.

Hutkapéř, roštéř při díle hutním zaměstnaný.

Hutman, strážný při dolech, jenž opatroval nádobí a na dělníky dohlížel.

Katra, díra, kterou se do dolu čerstvý vzduch přivádí.

Kavna, domek nad dolem, kde havíři ku práci se scházeli.

Korpan, pec, v níž ruda se tavila.

Košty, týdní účty z vydání.

Král, ryzí kov, který při tavení od jinorodých částí se odlučuje.

Kverci, nákladníci hor.

Lengšaft, lehnšaft, propůjčené kutiště.

Lintová (cecha), ležatá.

Perkmistr, úředník, jenž k dolům dohlížel, při účtování byl, a kutiště propůjčoval.

Prems, brzda.

Rabuše, hůl, na které se dělaly vruby.

Radšachtník, dělník pracující při radšachtě, t z něhož se ruda strojem koňmi v poh děným táhla.

Rajtunk, veliká síň na Vlašském Dvoře, kde jednání o věcech horních se dála.

Stojící, stálý plat někoho, služné.

Šligle, dvě kladiva, z nichž jedno „želízko“ „perlice“ slulo.

Šmelcíř, dělník při tavení rud zaměstnaný.

Šmelíř, dělník při čerpání vody zaměstnaný.

Staur, příspěvek královské urbury na práci rudou chudém.

Štejgéř, lezec dozírající na práci v dole.

Štolhort, konec dolu neb štoly.

Štyvraděř, úředník hutní.

Tále, podíly horní.

Temnice, díra, kterou se dolů lezlo.

Trajvíř, dělník zaměstnaný při trejbu t. j. kterým se rudy vytahovaly.

Třicátá, podíl horní (viz „vort“).

Urburéř, úředník, jemuž při horách důchod kr spravovati bylo.

Volenec, představený uhlířů, kteří hutě uhlí bovali.

Wort, místo v dole, kde se ruda seká, dělil 32 dílů, jimž třicáté říkali.

Ybrlaf, užitek, jejž nákladníci z podílů svých

Zástava, stávka, strike.

Zvonění, na havíře. Od 7. do 8. hodiny česk nilo se v Kutné Hoře na havíře na věžích jakubské a Námětské; památka udržela se ano o 3. hod. ranní na věži Svatojakubsk havíře se zvoní.

Žula, půda dolu neb štoly.

úředníky Pražskými menšími podle nálezu obecnieho, v pátek o suchých dnech adventních [17. prosince].

R. III. l. 221 a. Srov. nálezy č. 1059—1061 a 1064 v Archivu Českém XI. str. 552—554 a 556.

1071.

Mezi Ondřejem Předborem z Radejšína a Radslavem z Šebířova o postavení poddaného před soud pro polní pych. 1501, 15. listopadu.

Ondřej Předbor z Radejšína pohnal Radslava Beřkovského z Šebířova, aby člověka svého Antoše Rausa z Libkovic postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z toho, že on Raus, stádo své maje, je po gruntiech jeho Ondřejových pase a tudy ujmu činí na dobytciech lidem jeho v Libkoviciech za XXti kop grošuov českých. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Jakubu [27. července].

Vedle té pře, kdež Ondřej Předbor z Radejšína vinil Anthoše Rausa z Libkovic, že stádo své maje, je pase na gruntiech jeho Ondřejových ɔc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu Radslav z Šebířova na miestě téhož Rausa, člověka svého, odpíraje pravil, že on Ondřej ničímž toho na téhož Rausa nepokazuje, tak jakož jest v puohonu položil, než což provodí, že nic k té potřebě nenie, jakž puohon ukazuje, a že jest ten puohon na zmatek, žádaje pánuov JJMtí v tom za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nahlédše v puohon i v svědomí, takto o tom vypověděli a nalezli: Poněvadž on Předbor vinil téhož Rausa, že pase na gruntiech jeho a tudy ujmu činí na dobytcích lidem jeho v Libkovicích, kterúž pokládá XX kop grošuov českých; i poněvadž vedle práva a zřiezenie zemského vo pastvy se jest nezachoval týž Ondřej Předbor, z té příčiny JMt páni ten puohon zdvihli sú. Stalo se v pondělí po svatém Brikcí.

Po kterémžto nálezu panském on Raus útratních a nákladních škod vzav, ke dckám relací menoval, z nichž jeho Ondřeje Předbora před úředníky Pražskými menšími vinil podle nálezu obecnieho, a to léta MDI° v pátek o Suchých dnech adventních. [17. prosince.]

R. III. 221 b. Srv. předcházející nález č. 1070.

1072.

Mezi Petrem z Šternberka a Petrem z Černého Blata o základ propadený. 1501, 15. listopadu.

Petr z Šternberka a na Leštně pohnal Petra z Černého Blata z základu propadeného, kdež jest slíbil k ruce Jana Fuky z Volšan, úředníka jeho, za Marka z Janovic, člověka téhož Petra, pod XX kop grošuov českých, a tomu neučinil dosti. Vložen puohon léta MD prvnieho [sic] v úterý po svaté Katheřině [1. prosince 1500].

Petr týž z Šternberka pohnal Pavla z Mančic z základu propadeného, kdež jest slíbil k ruce Čeňka, rychtáře Janovského, za Marka z Janovic, člověka téhož Petra, pod XX kop grošuov českých ut supra. Vložen puohon léta MDI° [sic] v úterý po svaté Katheřině [1. prosince].

V té při mezi panem Petrem z Šternberka s jedné, a mezi Petrem z Černého Blata a Pavlem z Mančic s strany druhé. Kdež týž pan Petr vinil je pohnané ze XX kop grošuov českých z základu propadeného etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž oni pohnaní k té summě se znají v puohonu menované, JMt takto o tom nalezli a rozkázali, aby tu summu v puohonu menovanú jemu panu Petrovi dali od dnešnieho dne ve dvú neděli pořád zběhlých. A dále tíž pohnaní aby se podle puohonu svého zachovali. Stalo se v pondělí po svatém Briccii.

Léta MD prvnieho v pondělí den svatého Mikuláše [6 prosince] od téhož pana Petra z Šternberka puovoda vzata jest relací na Petra z Černého Blata ke dskám.

R. III. l. 230 a.

1073.

Mezi měšťanem Chebským Kašparem Kurcelem a Delfinem Haugvicem z Haugvic o přivedení ke škodě. 1501, 16. listopadu.

Kašpar Kurcel, měštěnín města Chba, pohnal Delfina Haugvice z Haugvic. Viniti ho chce z toho, že mu se od něho veliká křivda, lehkost a nepravost stala mimo všicku jeho Kašparovu vuoli přátelskú a naději, kterúž jest k němu k Haugvicovi měl, jemu činil a okazoval, ješto tudy a takovým jeho Haugvicovým účinkem připraven, že jest ujmu na svém statku vzal, kterúž pět seth kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon v středu po svatém Řehoři léta [17. března] MDI°.

Vedle té pře, kdež Kašpar Kurcel pohnal Delfina Haugvice vině jej z křivdy, lehkosti a nepravosti ↄc, tak jakož puohon šíře svědčí. Tu Delfin Hugvic pohnaný stál jest po své cti, ale Kašpar Kurcel jsa puovodem nestál jest. Protož JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ↄc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: že ten puohon jemu Delfinovi Haugvicovi k žádné škodě ani ujmě na jeho cti nenie, než chce-li týž Delfin dále po právě k témuž Kašparovi jíti, právo mu má puštěno býti. Stalo se v úterý po svatém Brikcii.

R. III. l. 45 b.

1074.

Mezi Kunátem Vlkem z Kvítkova a Jiříkem Lapačkou z Sukorad o nářek cti. 1501, 16. listopadu.

Kunáth Vlk z Kvietkova pohnal Jiříka Lapačku z Sukorad. Viniti ho chce z nářku cti. Vložen puohon léta MD° prvního v sobotu před svatým Benediktem [20. března].

Vedle té pře, kdež Kunát Vlk z Kvietkova pohnal Jiříka Lapačku z Sukorad z nářku cti, tu on Kunáth Vlk stál jest, po své cti stoje, ale Jiřík Lapačka jsa pohnán nestál jest. Protož JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝛc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, jemu Kunátovi puovodovi proti témuž Lapačkovi dávají za právo stané, a ten nářek od téhož Lapačky nemá jemu Kunátovi k žádné ujmě ani škodě býti, a k tomu má jemu další právo puštěno býti. Stalo se v úterý po svatém Brikcí.

Léta MD prvnieho v pondělí u vigiljí svatého Ondřeje apoštola [29. listopadu] obeslán jest Jiřík Lapačka z Sukorad na žádost Kunáthy Vlka z Kvietkova k roku Svátosti [8. dubna 1502] podle vajpovědi pánuov JMti nadepsané.

Létha MDII° v pondělí den svatého Marka evangelisty [25. dubna] Kunátovi Vlkovi z Kvietkova vydán jest list zatýkací na Jiříka Lapačku z Sukorad podle vajpovědi pánuov JMtí svrchupsané.

R. III. l. 45 b.

1075.

Mezi Jindřichem z Hradce, nejv. komorníkem král. Českého, a dvěma měšťany Pražskými o nevydávání platu z hory Štěpanovské. 1501, 16. listopadu.

Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, pohnal Jana řečeného Křížek, měštěnína Starého města Pražského z domu někdy Křištanova, a Mathúše bakaláře, radního písaře a měštěnína Nového města Pražského, držiteluov hory řečené Štěpanovská s vinicemi, chmelnicemi, štěpnicemi a což k tomu přísluší, k klášteru Karthouskému nad Menším městem Pražským přieslušející. Vinil je z nevydávání platu ročnieho čtyřidcíti kop grošuov českých podle vajsad konventu téhož kláštera na to vydaných, k kterémužto platu dáním krále JMti on Jindřich i jeho dědicové právo a spravedlnost má a mieti chce, a oni Křížek a Mathouš nadepsaní jemu ten plat vydávati mají podle téhož královského dání. Vložen puohõn léta MDI°.

V té při mezi panem Jindřichem z Hradce, najvyšším komorníkem královstvie Českého s jedné, a Janem Křížkem, měštěnínem Starého města Pražského, a Mathoušem bakalářem, radním písařem a měštěnínem Nového města Pražského, s strany druhé. Kdež týž pan Hradecký vinil je z nevydávání platu XLti kop grošuov českých ꝛc,

tak jakož puohon šíře svědčí. I poněvadž se ta věc výprosy hory viničné a platu dotýče, z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, ten puohon zdvihli sú. Než chtie-li sebe tiem právem, k kterémuž ta věc příleží, hleděti, právo se jim nezavírá. Stalo se v úterý po svatém Brikcí.

R. III. l. 89 a.

1076.

Mezi bratřími z Skalky a Mikulášem mladším Trčkou z Lípy o postavení lidí z Trnova pro zájem dobytka. 1501, 16. listopadu.

Jan, Jiřík a Albrecht bratří z Skalky pohnali Mikuláše mladšieho Trčku z Lípy a z Lichtmburka, aby lidi své z Trnova, Bajčka rychtáře a Prokuopka, postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinili je z toho, že sú jim dobytek jich na jich gruntiech zajali a ten dobytek že sú týž bratří od téhož Mikuláše Trčky vyručiti musili, ješto tiem zajetím na témž dobytku svrchupsaní bratří ujmu vzali, kterúž X kop grošuov českých pokládají. Vložen puohon léta MDI° v úterý po božím křtěnie [12. ledna].

V té při mezi Janem, Jiříkem a Albrechtem bratřími z Skalky s jedné, a Mikulášem Trčkú mladším z Lípy ꝯc s strany druhé. Kdež týž bratří pohnali jeho Mikuláše Trčku, aby postavil lidi své z Trnova, že je vinili, kdež sú jim dobytek jich na jich gruntiech zajali ꝯc, tak jakož puohon šíře svědčí. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž oni puovodové podle svolenie zemského se nezachovali a zřiezenie, a naň, na pana Trčku, toho prve podle téhož svolenie zemského nevznesli, tak jakož to zřiezení v sobě zavierá, z takové příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v úterý po sv. Brikcí.

R. III. l. 130 a.

1077.

Mezi dcerami někdy Mikuláše Chocholky z Pusté Dobré a Ondřejem z Tišňova o svěření peněz. 1501, 16. listopadu.

Justina a Mandeléna sestry z Pusté Dobré, dcery někdy Mikuláše Chocholky odtudž z Pusté Dobré, pohnaly Václava Rakovnického z Perce a Ondřeje z Tišňova. Vinily je ze sta a z desieti kop grošuov míšenských z těch peněz, kteréž sú po nebožtíkovi Zigmundovi, bratru jich, k sobě přijali. Vložen puohon létha MD v úterý před svatým Duchem [2. června].

Léta MD prvnieho v úterý po svatém Brikcí [16. listopadu], poněvadž puovodové na svobodných dědinách nemají, slíbil jest za ně Zigmund Bareš z Kamenice, tak jakož země za právo má.

V té při mezi Justinú a Mandalenú sestrami z Pusté Dobré s jedné, a Ondřejem z Tišňova pohnaným s strany druhé. Kdež ony puovodové vinili jeho pohnaného ze sta a z desieti kop grošuov míšenských, kteréž jest po smrti Zigmunda bratra jich k sobě přijal svěřené ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí, a na to ukázali sú některé svědomí. Proti tomu Ondřej pohnaný odpíraje pravil, že má list od téhož Zigmunda bratra jich, kterýž mu svědčí, a žádného svěření se v něm nedotýče, a že by jim tiem nebyl povinovat, pravě, že otec jich Mikuláš Chocholka učinil zřiezení a podiel mezi nimi, a ony svrchu menované sestry že by se odřekly toho statku po otci svém, a na to ukázal vajpisy z desk. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nahlédše pilně v to zřiezenie otcovské a vyslyševše pře líčení i odpory, takto o tom nalezli: Poněvadž v tom zřiezenie se pokládá, že zapisuje otec jich Markétě manželce své a dětem jich, kteréž spolu mají neb mieti budou, a také se pokládá, aby diel mrtvého na živého spadl, i z té příčiny dali sú JMt jim Justině a Mandaléně za právo, a on pohnaný aby jim puovodóm tu summu v puohonu menovanú dal, což na jeho diel přísluší, od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Než bude-li se jim zdáti jedné proti druhé, že by k tomu lepší spravedlnost jedna mimo druhú měla, právo se jim nezavierá. Stalo se v úterý po sv. Brikcí.

R. III. l. 131 a.

1078.

Mezi bratřími Pavlem a Divišem z Újezda a Janem Ludvíkem z Něnkovic o zájem dobytka. 1501, 16. listopadu.

Pavel a Diviš bratří nedielní z Újezda pohnali Jana Ludvíka z Něnkovic. Vinili ho z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože jest lidem jich z Choltic bez příčiny spravedlivé dobytek zajal. Vložen puohon léta MDI° v sobotu před svatým Benediktem [20. března].

V té při mezi Pavlem a Divišem bratřími z Újezda s jedné, a Janem Ludvíkem z Něnkovic s strany druhé. Kdež tíž puovodové vinili jeho Ludvíka z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože jest lidem jich z Choltic bez příčiny spravedlivé dobytek zajal etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to tíž puovodové ukázali sú svědomí. Proti tomu Ludvík pohnaný odpíraje pravil, že jest pychu neučinil žádného, než že člověk jich puovoduov Výšek z Choltic úrokuov, kteréž jemu Ludvíkovi povinovat byl, nezaplatil, a pro tu příčinu že jest ten dobytek zajal. A na to ukázal svědomí. Zase proti tomu puovodové pravili sú, že pro těch úrokuov nedánie že jest již menovaného člověka sobě právem obstavil v městečku Heřmanovu Městci, a že pro tu příčinu neměl jest témuž člověku ani jiným dobytku zajímati. A nad to nade všecko že sú oni puovodové jemu pohnanému svým

psaním podávali, aby škody obvedl, že mu je zaplatiti chtie, a dobytka aby dále nedržal; ale on že toho učiniti nechtěl. Tu pán JMt, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše póhon s obú stran, pře líčenie, odpory i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Ludvík pohnaný toho člověka svrchu menovaného Výška právem byl obstavil pro nedánie úrokuov, i měl jest ho tiem právem k tomu přivésti; ale potom že jest přes to tomu člověku i jiným lidem pro ten úrok dobytek zajal, a jeho vrátiti toho dobytku témuž člověku ani těm lidem nechtěl, ani škody obvésti ani nápravy k sobě přijíti, a oni puovodové že jsú ho pobiezeli, že mu napraviti chtie, jakž dobří lidé řeknú, a že on Pavel puovod sám na ty škody vyjeti chce; i z těch příčin on Ludvík jim puovodóm svrchu menovaným tiem pychem a tou pokutou v puohonu menovanú, to jest padesáti kopami grošuov českých, podle zřiezenie zemského povinovat, a tu aby jim dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v úterý po svatém Brikcí.

R. III. l. 230 b.

1079.

Mezi Karlem z Doubravy a radou Menšího města Pražského o nevrácení peněz. 1501, 17. listopadu.

Karel z Dúbravy pohnal purgmistra a raddy Menšieho města Pražského. Viniti je chce z nevrácenie LIV kop grošuov a VIti grošuov míšenských, kteréž mu vrátiti měli z summy XC kop [a] z LV grošuov míšenských, kteréž jest on Karel před nimi v raddě kladl na rathúze Dorotě Pirantové, jich spoluměštce. Vložen puohon v sobotu před svatým Ambrožem [3. dubna] léta MD prvnieho.

Karel týž pohnal purgmistra a konšeluov týchž, aby Dorothu Pirantovu spoluměštku svú postavili před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Viniti ji chce z nezaplacení a nedánie osmmezcítma kop XXXVII grošuov míšenských úrokuov zadržalých z summy ze sta a z pětimezcítma kop grošuov míšenských. Vložen puohon v sobotu před svatým Ambrožem [3. dubna] léta MDI°.

V té při mezi Karlem z Dúbravy s jedné, a purgmistrem a konšely Malostranskými a mezi Dorothú Pirantovú s strany druhé. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝛc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento puohon zdvihli z příčiny té, že jest jedním puohonem pohnáno ze dvojí věci. Stalo se v středu po svatém Brikcí.

R. III. l. 46 a.

1080.

Mezi Janem Sokolem z Leskovce a Kateřinou Mazouškovou z Dobronína o dostiučinění kšaftu. 1501, 17. listopadu.

Jan Sokol z Leskovce, poručník dětí a statku nebožtíka Jindřicha Horyny z Honbic, pohnal Katheřiny Mazouškové z Dobronína, aby kšaft někdy téhož Jindřicha Horyny z Honbic, manžela svého, položila před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ji, že tomu kšaftu podle zřiezení téhož Horyny nečiní dosti. Vložen puohon u veliký čtvrtek [8. dubna] létha MDI°.

V té při mezi Janem Sokolem z Leskovce, poručníkem sirotkuov a statku někdy Jindřicha Horyny z Honbic s jedné, a Katheřinú Mazouškovú z Dobronína pohnanú s strany druhé. Kdež on puovod vinil ji Katheřinu, že kšaftu dosti nečiní ɔc, tak jakož puohon plněji svědčí. Proti tomu ona Katheřina pohnaná odpírajíc pravila, když se poručníci srovnají, že ona podle zřiezenie nebožtíka muže svého tomu dosti učiniti chce. Zase proti tomu Jan Sokol pověděl jest, že ona Katheřina ve dvú letú na puol páta sta kop grošuov vybrala, a z toho jim poručníkóm počtu žádného neudělala a statku sepsati nedala. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory a s obú stran pře líčenie, takto o tom nalezli: Poněvadž sú oni poručníci spolu s touž Katheřinú, a ona Katheřina bez jich vuole týchž poručníkuov penieze vybrala, aby týmž poručníkóm před úředníky Pražskými menšími od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých počet udělala na týchž úředníkuov chválenie, a po ten čas aby bez vuole jiných poručníkuov nic nečinila o tom poručenstvie, a vedle zřiezenie téhož Jindřicha aby se zachovala. A jakož jest Tobiáš Rybský od Jana od Tří Studnic pověděl, že by týž Jan v tom zřiezenie a poručenstvie, kteréž nebožtík Jindřich Horyna nadepsaný učinil, býti nechtěl, pravě, že jest jej Horyna bez jeho vuole vepsal: i poněvadž týž Jan v tom státi nechce, tak páni JMt rozkázali, aby se on Jan od dneška ve dvú nedělí před úředníky Pražskými menšími toho poručenstvie odřekl. Stalo se v středu po svatém Brikcí [17. listopadu].

O Svátosti ɔc. Léta božieho MDII° v pátek po svatém Tiburcí [12. srpna]. Jakož jest Jan Sokol z Leskovce na pány JMt vznesl, že ona Katheřina z Dobronína vedle nálezu panského se nezachovala v tom, že jemu Janovi Sokolovi, jakožto poručníku sirotkuov a statku nebožtíka Horynových, počtu jest neudělala, než toliko že jest menovala šedesáte a osm kop XXVI grošuov míšenských, a on Jan Sokol také jest k tomu přistoupil a sám to seznal a viece nic; tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázali: aby ona Katheřina ještě stála na zajtří svaté Markéty [14. července] před úředníky Praž-

vyslyševše puohon, žalobu, odpor a s obú stranú pře líčenie i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Mikuláš Vanšura psal jest jeden list jemu Janovi Stranovskému z Sovojevic, žádaje toho na něm věděti, s jeho-li sú to volí ti lidé učinili, kteříž mu dobytek odjali, a on Stranovský dal mu odpověď, že se chce dáti ohledati i napraviti mezi sebú a týmž Vanšurú dobrým lidem; a potom týž Mikuláš Vanšura zase mu odepsal, položiv mu toho den i delší čas k prodlenie za týden, že v tom toho čakati chce, aby se s ním srovnal a dále nic, a na právo mu ukázal, a on Stranovský jemu odepsal a vzal sobě další prodlení: že jest mu on Vanšura tiem prodlévati a dále čekati povinovat nebyl. A také svědci jeho Vanšurovi i Stranovského tak vyznali sú, že ten dobytek byl zajat na gruntiech Vanšurových, a někteří že sú k šturmu zvonili, a zběhše se, ten dobytek jeho Stranovského zajatý zase sú odjali; i z těch příčin dává se jemu Mikulášovi Vanšurovi z Řehnic proti nadepsanému Stranovskému pohnanému za právo, a že jemu tiem pychem jest povinovat, a protož aby on Jan Stranovský jemu Vanšurovi tu pokutu v puohonu menovanú, to jest padesáte kop grošuov českých, podle svolenie zemského a zřiezenie dal od dnešního dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v středu po svatém Brikcí.

R. III. l. 185 b.

1082.

Mezi Zdeňkem z Hustiřan a Václavem Zárubou z Hustiřan o statek pozůstalý po nedílném bratru. 1501, 17. listopadu.

Zdeněk z Hustiřan na Chvalkoviciech pohnal Václava Zárubu z Hustiřan a v Třeboviticiech. Vinil ho z toho, že má statek jeho po jeho bratru vlastním a nedielném, kteréhožto statku on Zdeněk pokládá býti za puol třetieho tisíce zlatých uherských. O ten statek přestal jest týž Záruba mocně na Mikulášovi mladším Trčkovi z Lípy a na Lichtmburce, a tomu mocnému přestání neučinil dosti. Vložen puohon léta MDI° v neděli den svatého Benedikta [21. března].

V té při mezi Zdeňkem Chvalkovským s jedné, a Václavem Zárubú z Hustiřan s strany druhé. Kdež on Zdeněk puovod vinil jeho Zárubu pohnaného, že má statek po jeho bratru vlastním a nedielném, a že by o to na Mikulášovi mladším Trčkovi mocně přestal, a tomu mocnému přestání neučinil dosti etc., tak jakož puohon šíře svědčí, a on pohnaný k témuž se zná, že sú mocně přestali: i z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, ten puohon zdvihli sú, a zdá-li se jim o to ku panu Trčkovi hleděti dále, právo se jim nezavierá, poněvadž sú na něm mocně přestali, aby jim o to konec učinil. Stalo se v středu po sv. Briccii.

R. III. l. 249 b.

1083.

Mezi Zdeňkem z Šanova a Annou Chodovskou z Chrástu o nezdržení smlouvy nájemné. 1501, 17. listopadu.

Zdeněk z Šanova pohnal panny Anny Chodovské z Chrástu. Vinil ji z nezdrženie smlouvy nájemné, kdež týž Zdeněk najal u ní Chodov, a skrze to její nezdrženie ujmu na svém statku vzal, kterúž sto kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon léta MDI° v středu u vigiljí Matky božie zvěstovánie [24. března].

V té při mezi Zdeňkem z Šanova s jedné, a Annú Chodovskú z Chrástu s strany druhé. Kdež týž Zdeněk vinil ji z nezdrženie smlouvy nájemné, kdež jest u ní najal Chodov etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Kdež pak Zdeňkovi ona Anna počet robot položila i jiných věcí k užívání, jakož se v smlouvě ukazuje, a na to ukázal touž smlouvu i svědomí, jakož pak táž smlouva i svědomí to šíře svědčí. A dále pravil jest, že by jemu ty roboty zúplna nevycházely, a na to vedl jest některá svědomí. Proti tomu ona Anna odpírajíc pravila, že jest ten puohon na zmatek učinil z příčiny té, že jest toho ničímž neprovedl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, odpory i svědomí, takto o tom rozkázali: aby strany stály před úředníky Pražskými menšími od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých, a tu, co týž Zdeněk před týmiž úředníky provede na schválení jich, to aby ona Anna jemu Zdeňkovi dala ve dvú nedělí od pruovodu pořád zběhlých, poněvadž jest on Zdeněk toho zejména neprovedl, za jakú summu ta ujma se jemu stala na těch užitciech. Stalo se v středu po svatém Brikcí.

R. III. l. 250 a.

1084.

Mezi Petrem z Černého Blata spolu s Pavlem z Mančic a Petrem z Šternberka o postavení lidí z Janovic pro rukojemství. 1501, 18. listopadu.

Petr z Černého Blata a Pavel z Mančic pohnali pana Petra z Šternberka a na Leštně, aby lidi své z Janovic, Jana a Martina syny Spolkovy, postavil před pány v soudu komorním. Vinili je jakožto podpuorce své ze XXti kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDI° ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem [29. dubna].

V té při mezi Petrem z Černého Blata a Pavlem z Mančic, puovody s jedné, a mezi páně Petrovými lidmi z Šternberka a na Leštně, Janem a Martinem z Janovic, s strany druhé. Kdež oni puovodové vinili je pohnané ze XXti kop grošuov českých etc., tak jakož puohon šíře svědčí; pán JMt, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento puohon zdvihli sú, poněvadž tíž puovodové za ně za pohnané nic

nedali; než jestliže co dadie svého, že z toho budou moci viniti, a právo že se jim nezavírá. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brikcí.

R. III. l. 231 a. — Srov. nález č. 1072 na str. 464.

1085.

Mezi Prokopem Nourkem z Černčic a Petrem Obrovcem z Obrovic o nářek cti. 1501, 18. listop.

Prokop Naurek z Černčic pohnal Petra Obrovce z Obrovic a v Děkově. Vinil ho z nářku cti. Vložen puohon létha MD prvnieho v úterý po svatém Stanislavu [11. května].

V té při mezi Prokopem Naurkem z Černčic s jedné, a Petrem Obrovcem z Obrovic s strany druhé. Kdež týž Prokop Naurek vinil jeho Petra z nářku cti. A na to ukázal jest svědomí. Proti tomu on odpíraje pravil, že s ním o to má smlouvu, a že on přes tu smlouvu jej pohnal, pravě, že ten puohon na zmatek učinil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon a odpor i s obú stranú pře líčení, takto o tom nalezli: Poněvadž on Prokop Naurek toho jest neprovedl dostatečně, by jej on Petr Obrovec haněl a nařiekal po té smlouvě, z té příčiny ten puohon na zmatek učinil, a protož JMt páni jej Prokopa Naurka puovoda pro takový zmatek v svú kázeň berou. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brikcí.

R. III. l. 231 b.

1086.

Mezi Zbyňkem z Kolovrat a Janem z Bysně o pych poroubáním lesu. 1501, 18. listopadu.

Zbyněk z Kolovrat na Kornhauze pohnal Jana z Bysně na Malikoviciech. Vinil ho z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože jest mu les jeho poroubal, práva ani spravedlnosti k tomu lesu nemaje. Vložen puohon v sobotu den svatého Jakuba a Filippa [1. května] léta MDI°.

V té při mezi panem Zbyňkem z Kolovrat a z Kornhauzu s jedné, a Janem z Bysně s strany druhé. Pán JMt, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, odkládají této pře až do Svátosti najprv příští, a to z té příčiny, aby strany purkrabí hradu Pražského vedli na vohledánie, kde jest sekáno to dřieví od téhož Malikovského, a Malikovský aby na to též svědky vedl před týmž purkrabí, byl-li je toho v drženie, kde jest na tom ten les sekal. A proti těm svědkóm bude-li co chtieti vésti pan Kornhauzský, to on purkrabie od něho přijíti má, a vyslyše obojí při, to má před pány přinésti, a páni na to mají konec spravedlivý učiniti, poněvadž tomu JMt nemohú rozoměti, v čiem je se to drženie stalo. Stalo se ve čtvrtek po sv. Brikcí.

R. III. 250 a.

1087.

Mezi Zdeňkem Lvem z Rožmitálu a Johankou z Rožmitálu o nezdržení smlouvy.
1501, 18. listopadu.

Pan Zdeněk Lev z Rožmitálu a z Blatné, purkrabie Karlšteinský, pohnal paní Johanku z Rožmitálu z toho, že má s ní smlouvu konečnú, na ceduli řezané sepsanú, vedle kteréžto smlouvy že jest jie ten dluh, kterýž jest jí povinen, dáti a zaplatiti chtěl, a ona že jest toho od něho přijíti nechtěla. A protož z toho ji vinil, že mu v tom smlouvy nezdržela. Vložen puohon léta MDI° v sobotu po svatém Urbanu [29. května].

V té při mezi panem Zdeňkem Lvem z Rožmitálu etc. s jedné, a paní Johankú odtudž z Rožmitálu s strany druhé. Kdež týž pan Zdeněk pohnal ji paní Johanku z toho, že má s ní smlouvu konečnou na ceduli řezané sepsanou, vedle kteréžto smlouvy že jest jí ten dluh, kterýž jest jí povinovat, dáti a zaplatiti chtěl, a ona že jest toho od něho přijíti nechtěla, a protož v tom ji vinil, že mu té smlouvy nezdržela etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to týž pan Lev ukázal smlouvu panem Strakonicským etc., Albrechtem Rendlem z Aušavy, prokurátorem krále JMti, a Jiříkem z Běšin mezi týmž panem Zdeňkem Lvem a paní Johankou, sestrou téhož pana Lva, učiněnou. Proti tomu Zbyněk Běšín, mocný poručník na miestě paní Johanky, odpíraje pravil, že paní Johanka k té smlouvě vuole jest nedávala, a že i vo první listy k tomu jest přivedena, ne z své vuole, než že jest sebe mocna nebyla, ale byla pod mocí páně Lvovú, jakožto bratra svého, a že se tu dotýče klenotuov jejiech, že by tu jí k veliké škodě bylo, žádaje pánuov JMtí za opatřenie. Zase proti tomu pan Lev pravil, že tuto smlouvu, kterúž jest táž paní Johanka s ním učinila, že jest sebe již dobře mocna byla, neb již jsúci vdána a nejsúci v rukou téhož pana Lva, že jest to mohla dobře učiniti, a také že jest jemu panu Lvovi povinovata tu smlouvu držeti a zachovati. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí a nahlédše v smlouvu, kteráž jest panem Strakonicským etc., Albrechtem Rendlem etc. a Jiříkem z Běšin učiněna, takto o tom nalezli: Poněvadž smlouvu jsú ukázali, kterúž jest pan Strakonicský, Albrecht z Oušavy etc. a Jiřík Běšín učinili, a on Zbyněk Běšín seznal se, že jest při té smlouvě, když ji činili, byl a jí neodpíral, a před tiemto soudem od paní Johanky manželky své mocný list na zisk i na ztrátu okázal, a kvitancí pan Lev z Rožmitálu dostatečnú ukázal, kdež již na tu smlouvu úrok ona paní Johanka z Rožmitálu přijímala a brala od téhož pana Lva na ten list udělaný; i dávají páni JMt té smlouvě moc, aby se strany vedle té smlouvy zachovaly, a listy nadepsanému panu Lvovi, kteříž u pana Strakonicského k věrné ruce položeni byli,

jemu aby byli vydáni, a list na summu na třimezcítma seth kop grošuov míšenských i s úroky zadržalými aby jí pan Lev vydal i s úrokem svatohavelským nynie minulým, a ona jest povinovata ty penieze od něho přijíti podle smlouvy. Chce-li pak svrchu menovaná paní Johanka z čeho jiného viniti nadepsaného pana Lva, ješto v smlouvě této menováno nenie, to se jie nezavierá. Stalo se ve čtvrtek po sv. Brikcí.

R. III. l. 250 b. Srov. nález č. 1035 v Archivu Českém XI. str. 536.

1088.

Mezi Václavem Vlčkem z Čejnova a Annou z Dírného o nevydání kostelních rouch. 1501, 18. listopadu.

Václav Vlček z Čeynova pohnal paní Anny z Dierného, vdovu po nebožci Petrovi Kapléři z Sulevic na Wintmberce. Vinil ji z nevydánie vornátu perlového s záponami na vomirálu, s vomirálem, s drahým kamením, a což k tomu vomirálu a vornátu přísluší, alby i se všemi ozdobami, kterýžto vornát on Václav tisiec kop grošuov míšenských pokládá, a že lepší právo a spravedlnost k němu má a mieti chce než kto jiný, aby ona paní Anna stála, ten ornát položila, a z čehož ji tu, což se toho vornátu dotýče, týž Václav by vinil, jemu aby práva byla. Vložen puohon v pondělí po sv. Marku léta MDI° [26. dubna].

V té při mezi Václavem Vlčkem z Čeynova s jedné, a Annú z Dierného s strany druhé. Kdež on Václav vinil ji z nevydánie vornátu perlového s záponami na vomirálu etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to týž Vlček ukázal smlouvu mezi ním a někdy Petrem Kapléřem z Sulevic Wintmberským učiněnú. Proti tomu poručníci jejie Anniny pohnané odpírajíce pravili, že jest týž Václav list psal paní Wintmberské, jestliže jest možné, aby ten vornát při tom božím domu Matky Boží u Wintmberce zuostal, jakož sú pak ten list ukázali. A Zdeněk Malovec pojav s sebú přátely, šel jest k němu Václavovi Vlčkovi a oznámil mu to, že paní k tomu vuoli dává, aby ten vornát při tom božím domu vostal. A také pravili, poněvadž Václav Vlček toho se vornátu tiem listem odřekl, že by ten puohon byl na zmatek. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí a pilně nahlédše v smlouvu, kterúž sú týž Václav Vlček s nebožtíkem Petrem Wintmberským o ten vornát mezi sebú učinili, takto JMt o tom nalezli: Poněvadž on Václav Vlček s nebožtíkem Petrem Wintmberským smlouvu sú učinili, že jest již po téhož Petra Wintmberského smrti se paní Wintmberskú ani s jiným žádným jiné smlouvy činiti nemohl, protože sú se na tom svolili, aby ten vornát byl prodán, a zač by byl prodán, ty penieze aby chudým rozdány byly: protož aby Václav Vlček a nápadníci statku nebožtíka Petra Wintmberského podle té smlouvy ten vornát prodali konečně od dnešnieho dne v roce pořád zběhlém, a on Václav Vlček, když by

vornát prodán byl s vomirálem i se všemi přípravami, kteréž smlouva v sobě šíře ukazuje, té summy, zač by prodán byl, aby polovici vzal a nápadníci druhú polovici, a obojí aby to chudým rozdali bez prodlévánie, tak jakož ta smlouva v sobě ukazuje, a strana straně aby to oznámila, jak se při tom zachová. A jestliže by se která strana při tom nezachovala podle znění té smlouvy, tehdy druhá strana bude jí moci z toho viniti. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brikcí.

R. III. l. 275 b.

1089.

Mezi Barborou Hromádkovou, měštkou Novoměstskou, a Bartošem rychtářem Staroměstským o zločince Marše. 1501, 19. listopadu.

Barbora Hromádková, měštka Nového města Pražského, pohnala Barthoše rychtáře, měštěnína Starého města Pražského. Viniti ho chce, že jest Marše zločince, kterýž pod Houskou utracen, zloděje jejieho, u sebe v svém domě přechovával, ješto jest ten Mareš jí statku jejieho na svobodné královské silnici za dvě stě kop grošuov míšenských a bez dvú za XXXti kop grošuov též míšenských zlodějsky a loupežně pobral. Vložen puohon v středu po svatém kříži pozdviženie [15. září] léta MDI°.

V té při mezi Barború Hromádkovú, měštkú Nového města Pražského, puovodem s jedné, a Bartošem rychtářem Starého města Pražského s strany druhé. Kdež táž Barbora viniti jej rychtáře chtěla, což se dotýče Marše zločince ɔc, tak jakož puohon ukazuje. Proti tomu páni Pražané odpierajíce žádali pánuov JMtí za opatřenie, že táž Hromádková jest měštka Nového města Pražského, a týž Barthoš jest měštěnín Starého města Pražského, rychtář jich, a ona Hromádková že jest ho před nimi prve nevinila, žádajíce toho, aby při svých práviech zachováni byli. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkazují: aby táž Barbora Hromádková i on Barthoš rychtář stáli od ponděléo najprv příštieho ve dvú nedělech pořád zběhlých před pány Staroměstskými na rathouze, a tu, z čehož táž Hromádková viniti bude nadepsaného rychtáře, aby jí práv byl, a oni páni Staroměští aby jim oběma na ten den o tu při konec učinili; a jestliže by jim na ten den konce neučinili, tehdy aby strany na den Svátosti najprv příští [8. dubna 1502] přede pány zase stály, že JMt na ten čas ráčí jim rozsudek spravedlivý učiniti. Stalo se v pátek den svaté Alžběty.

R. III. l. 22 a.

1090.

Mezi Bernardem Rachenberkem z Rachmberku a Bohuslavem Litovským z Svinař o postoupení louky. 1501, 19. listopadu.

Bernarth Rachmbergk z Rachmberku pohnal Bohuslava Litovského z Svinař. Viniti ho chce z přirčenie, tu kdež drží tvrz v Jenči, a od té tvrze držal louku

v zástavě, jakož zápis ukazuje, a tu louku přiřekl jest před konšely Malostranskými v raddě, aby jemu Rachmberkovi kázali penieze položiti, že mu chce té louky postúpiti, a on Rachmberk penieze jest položil, ale on Bohuslav tomu jest dosti neučinil a té louky nepostoupil, než seno s ní ssekl a svezl je domuov, kteréhož sena on Rachmberk pokládá za XV kop grošuov českých. Vložen puohon ve čtvrtek [sic] den svatého Michala [29. září].

V té při mezi Bernarthem Rachmberkem puovodem s jedné, a Bohuslavem Litovským pohnaným s strany druhé. Kdež týž Bernarth vinil jeho Litovského z přirčenie, tu kdež drží tvrz v Jenči, a od té tvrze tu držal louky v zástavě, a tu louku přiřekl před konšely Malostranskými v raddě jemu Bernartovi vrátiti a penieze k sobě přijíti, jakž zápis jeho ukazuje ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. A na to jest týž Bernarth ukázal svědomí pod pečetí Malostranských. Proti tomu Bohuslav Litovský pohnaný odpieraje pravil, že toho svědomí nepřijímá, než že mu odpierá, a to z té příčiny, že sú se Malostranští sami v tu při dali a na něho na Bohuslava žalovali panu Jencovi, najvyššiemu purkrabí Pražskému, že jest jim on Litovský na jich louce seno ssekal, a na to ukázal list od pana Jence, kterýž takto zní: Vznesli sú na mě páni Malostranští, že by jim poséci kázal seno ɔc, jakož pak ten list to v sobě šíře zavierá. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Bernarth Rachmberk vinil jest jeho Litovského z přirčenie, a toho jest dostatečně neprovedl, z té příčiny dává se jemu Bohuslavovi za právo. Stalo se v pátek den svaté Alžběty léta MDI°.

R. III. l. 22 b.

1091.

Mezi měšťanem Staroměstským Janem Hlavsou a starou radou města Berouna o nezachování dobrého řádu při soudu. 1501, 19. listopadu.

Jan Hlavsa, měštěnín Starého města Pražského, pohnal purgmistra a konšeluov města Berouna, aby postavili před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti Blažka od brány, Jakuba Hanovce, Vanka kováře, Jana Pavlíkova, Šimona Bláhova, Martina Bytovce, Petra Modlu, Kubka mlynáře, Petra Kološka, Jana Nedviedka a Kubíka Mladocha, spolusousedy své a toho času konšely, když se jest týž Jan Hlavsa před nimi s Katheřinú, Matěje střelce spolusouseda jich manželkou, soudil o L zlatých uherských, o sedm rýnských a o XXti kop grošuov českých bez VIII grošuov českých, a to jest bylo léta M°CCCCXCIX. Vinil je z nezachování dobrého řádu a práva při soudu a při orteli, a skrze takové jich nezachování nemohl jest k své spravedlnosti přijíti, a tudy jest o svrchu dotčenú summu přišel. Vložen puohon léta MDI° v úterý den svatého kříže povýšenie [14. září].

V té při mezi Janem Hlavsú, měštěnínem Starého města Pražského, s jedné, a měšťany Berounskými, menovitě Blažkem od brány, Jakubem Hanovcem, Vankem kovářem, Janem Pavlíkovým, Šimonem Bláhovým, Martinem Bytovcem, Petrem Modlú, Kubkem mlynářem, Petrem Loškem, Janem Nedviedkem a mezi Kubíkem Mladochem pohnanými s strany druhé. Kdež on Hlavsa puovod vinil již menované Berounské z nezachování dobrého řádu a práva při soudu a při orteli, když jest týž Jan Hlavsa před nimi s Kateřinú, manželkú Matěje střelce spolusouseda jich, soudil se o L zlatých uherských, sedm rýnských a o XXti kop grošuov českých bez osmi grošuov českých ɔc, tak jakož puohon šíře ukazuje, a na to ukázal pánuov Pražan listy a některá svědomí. Proti tomu oni Berounští pohnaní odpírajíce pravili, že sú nic neučinili proti svým právóm neřádného, než sú se zachovali tak při orteli rčenie i při dání ortele k vyššiemu právu, jakož od starodávna jich předkové se zachovávali. A na to ukázali ortele staré, kteréž jsú ku pánóm Pražanóm slávali, kdež také sú na to páni Pražané jim ty ortele tvrdili i napravovali; a praviece, že jest toho měl Hlavsa sčekati, a kdyby se byla od pánuov Pražan ta náprava stala, že by se byli při tom zachovali a stran při tom nechali, a on že jest jich přes to pohnal a jim tiem puohonem překazil, že jest ten ortel k nápravě nemohl přijíti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž oni Berounští ortel sú řkli s vysazením vyššieho práva, a k tomu jej poslali k nápravě, a Hlavsa je puohonem v tom zastihl a překážku jim tiem puohonem učinil, že je ten ortel k nápravě přijíti nemohl, z té příčiny oni Berounští jemu Hlavsovi nic tiem puohonem, kterýmž jich pohnal, povinni nejsú, než pan hofmistr se pány a vladykami podali toho zase na pány Pražany, aby oni ten ortel mezi stranami napravili; a oni Berounští od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých ten ortel pánóm Pražanóm aby poslali, kterýž sú mezi stranami řkli, a zprávu pánóm Pražanóm aby dali, tak jak práva jich od starodávna ukazují, osobně před pány Pražany stojiece, a pokudž páni Pražané jim Berounským naučení a nápravu tomu orteli dadí, tak aby se k stranám zachovali. Stalo se v pátek den svaté Alžběty.

R. III. l. 132 b. — Srov. nález č. 1032 v Archivu Českém XI. str. 534.

1092.

Mezi Mikulášem Trčkou mladším z Lípy a Sigmundem Baršem z Kamenice spolu s Martinem Liškou o dostičinění smlouvě. 1501, 19. listopadu.

Mikuláš Trčka mladší z Lípy a na Lichtmburce pohnal Zigmunda Barše z Kamenice a Martina Lišku. Vinil je jakožto držitele vinice Kantorky ɔc, tak jakož puohon dále napsaný potomně ukazuje.

V té při mezi Mikulášem mladším Trčkú z Lípy a na Lichtmburce s jedné,

a mezi Zigmundem Baršem z Kamenice a Liškú z Landskronu s strany druhé. Pán JMt, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře odkládají až do Svátosti najprv příští [8. dubna 1502], aby Eliáš byl od Barše obeslán, aby stál na týž den Svátosti tu také k té smlouvě, a aby zpravil, v čem mu se jí dosti neděje, aneb proč on jí dosti nečiní. A tu má bezpečně přijíti Eliáš a bezpečen býti i zase též odjíti, a Bareš má zase také na Svátost najprv příští státi. Stalo se v pátek den svaté Alžběty.

R. III. l. 186 a.

1093.

Mezi Petrem Škorní ze Stranova a Hynkem Badrským z Oujezdu o statek manský v Chotěticích. 1501, 19. listopadu.

Petr Škorně z Stranova pohnal Hynka Badrského z Oujezda podle jeho dobrovolného podvolenie, jakož jest jej před panem kancléřem a některými jinými pány a dobrými lidmi vinil, což se Chotětic tvrze, dvoru popluznieho s poplužím, vsí, dvoruov kmecích s platy, s dědinú, lukami a což k tomu od starodávna přísluší, dotýče, kteréžto Chotětice manstvie k Poděbradóm jsú. I podvolil se jest nadepsaný Hynek dobrovolně, že mu z toho před najvyšším panem hofmistrem zemským a raddami krále JMti práv a bez hojemství rozeznán býti chce. A on Petr také k tomu přistoupil a svolil. A protož aby jmenovaný Hynek podle takového s obú stran dobrovolného podvolenie stál před etc. a práv byl, že ho svrchu psaný Petr z toho a z takových věcí viniti chce. Vložen puohon léta MDI° v středu po svatém Vavřinci [11. srpna].

V té při mezi Petrem Škorní z Stranova s jedné, a Hynkem Badrským z Oujezda s strany druhé. Kdež on Petr pohnal jest téhož Hynka podle jeho Hynkova dobrovolného podvolenie, vinil jej, což se Chotětic tvrze s jejími příslušnostmi, ješto manstvie jest, dotýče etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Při tom týž Petr pravie, že sú se strany o to dobrovolně svolily, aby o tu věc puohon byl před soud komorní, a král JMt ráčil jest své povolenie k tomu dáti, a to z té příčiny, poněvadž jest Hynek man krále JMti ku Poděbradóm. I tu nadepsaný Petr vinil jest jeho Hynka pravě, že drží statek jeho manský v Chotěticiech, a že by mu mocí vzat byl od kněze Hynka, kterýžto statek on od své mateře má. A na to ukázal list od též mateře své a některé majestáty. Proti tomu on Hynek odpíraje pravil, že jest to statek Chotětice jeho a že knieže Hynek dobré paměti za jeho službu ráčil mu jej dáti. A na to ukázal list od kněze Jindřicha, kterýmž mu ten statek a to dání po kněze Hynkově smrti tvrdí; a také pravil, že by jemu Petrovi ten statek nebyl mocí vzat, než že jest mu smlouvou kněz Hynek jinaj statek v Všejamiech za to dal. A na to

ukázal touž smlouvu, a také pravil dále, že on Petr nenie řádem a právem manským z toho statku vyveden a že se o to na právě manském nesoudil a jemu o tom nic znáti nedal. A také on Hynek pravil, že ten statek Chotětice drží na puol deváta léta, a že je právem zemským ani manským od něho od Petra nařiekán nebyl, a že sú práva prošly. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory, majestáty, listy a s obú stranú pře líčenie, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Petr ten statek jest profraymarčil knězi Hynkovi dobré paměti, a na to smlouvu přijal, a od kněze Jindřicha potvrzenie na touž smlouvu po smrti kněze Hynka dobré paměti přijal k sobě, a také o ten statek soudil se kromě manského soudu, a jemu Hynkovi nedal znáti, že na něm ten statek chtie mieti, kterýž jest za Chotětice dán; i poněvadž jest Hynek ten statek držal puol deváta léta, ano řád a práva jdú, a Petr jest ho manským právem nenařiekal, a k tomu ten statek Chotětice profraymarčil, a toho dostatečně neprovedl, by mu mocí vzat byl, a od kněze Jindřicha na tu smlouvu po kněze Hynkově smrti potvrzenie přijal; z těch ze všech příčin nahoře psaných jemu Hynkovi pohnanému k tomu statku Chotěticóm dává se za právo, poněvadž jest léta pokojná předržal. Stalo se v pátek den svaté Alžběty.

R. III. 231 b.

1094.

Mezi Václavem Kopanským z Vraního a Zikmundem Holcem z Květnice o nezdržení smlouvy. 1501, 19. listopadu.

Václav Kopanský z Vraního pohnal Zigmunda Holce z Květnice, měštěnína Starého města Pražského, z nezdrženie smlouvy v tom, kdež purkrabie hradu Pražského Zigmund z Chmelic učinil smlouvu mezi ním Václavem Kopanským s jedné, a mezi Zigmundem a Viktorinem bratřími z Květnice a Janem Pytlíkem ze Zvoleněvsi s strany druhé, jakož smlouva ukazuje, kdež takto se rozkazuje, aby Zigmund Holec tu přípověď, kterúž jest učinil kniehami na grunthy po Rohovi, švagru svém, pro sto kop, k ruce Kopanského zavázal a zapsal, aby týž Kopanský té summy hledati mohl i škod pro to vzatých, a to v tento čtvrtek najprv příští. I z toho jeho Holce vinil, že mu tomu dosti neučinil, než drží ten statek a jeho požívá i podnes. Vložen puohon léta MDI° v úterý den svatého Víta [15. června].

V té při mezi Václavem Kopanským s jedné, a Zigmundem Holcem z Květnice, měštěnínem Starého města Pražského, s strany druhé. Kdež týž Kopanský vinil jeho Holce z nezdrženie smlouvy v tom, kdež purkrabie hradu Pražského Zigmund Chmelický učinil smlouvu mezi týmž Václavem Kopanským a mezi Zigmundem a Viktorinem bratřími z Květnice a Janem Pytlíkem ze Zvoleněvsi, jakož smlouva ukazuje, kdež takto se ukazuje, aby Zigmund Holec tu přípověď, kterúž jest učinil kniehami na grunthy po Rohovi, švagru svém, pro sto kop grošuov míšenských, k ruce

Kopanského zavázal a zapsal, aby týž Kopanský té summy hledati mohl etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to on Kopanský téhož purkrabie hradu Pražského smlouvu učiněnú okázal. A viece pravil týž Kopanský, že on Zigmund Holec i s jinými rukojmiemi byl jest pohnán od nich před ouřad purkrabstvie Pražského pro obnovenie listu, že sem byl v tom listu jistcem zapsaný, ale že jest nebyl vzal na ten list toliko Lte kop grošuov míšenských, a Roh sto kop grošuov míšenských; a Zigmund Holec že jest byl rukojmí za Roha a že proto jest byl přípověď učinil k statku Rohovu pro sto kop grošuov míšenských. A na to ukázal vajpis té přípovědi pod pečetí pánuov Staroměstských i také některé ukázal svědomí. Proti tomu Zigmund Holec pohnaný odpíraje pravil, že jest té smlouvě purkrabí[m] učiněné dosti učinil a jemu Kopanskému podle práva Starého města Pražského vzdal, a proto že jest jeho Zigmunda Holce na zmatek pohnal. Zase proti tomu on Kopanský pravil, že [při] t[om] vzdánie týž Zigmund Holec ne vedle smlouvy purkrabí[m] učiněné zachoval se jest; nebo v ten čtvrtek, jakž smlouva ukazuje, jemu Kopanskému neodevzdal, než potom po drahném času, a že ještě i podnes on Kopanský v to uveden nenie, než že ten statek téhož Roha prodával se a on Zigmund Holec jeho užívá i podnes, a on Kopanský k svému přijíti nemohl, a smlouvu jest týž Zigmund Holec na to s jinými činil a za ten statek slibcem se činil na duom, na krám i na vinici. A na to jest ukázáno svědomí pod pečetí Starého města Pražského, a že se to potom všecko stalo. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor, svědomí i smlouvu Zigmundem z Chmelic purkrabí hradu Pražského učiněnú, a pilně v ni nahlédše, kterážto smlouva nadepsaným purkrabí[m] hradu Pražského učiněna jest léta XCVI° v pondělí před svatým Vítem [13. června], a Holcovo odevzdánie jemu Kopanskému jest léta XCVII° ve čtvrtek před svatým Šimonem a Judú [26. října], i takto JMt nalezli: Poněvadž on Kopanský vinil jeho Zigmunda Holce z smlouvy nezdrženie ze sta kop a z škod, kteréž táž smlouva ukazuje, a to proto, že jest týž Zigmund Holec najprvé téhož Kopanského poháněl před úřad hradu Pražského, a z toho puohonu smlouva jest učiněna týmž purkrabí[m] hradu Pražského, a on Zigmund Holec té smlouvě na ten den dosti jest neučinil, na kterýž jest učiniti měl podle zněnie též smlouvy, a potom na ten statek jiní zmatkové sú přišli, že on Kopanský v držení ho nevšel podle též smlouvy: i z těch příčin jemu Václavovi Kopanskému proti Zigmundovi Holcovi za právo se dává, a Zigmund Holec aby jemu Václavovi Kopanskému těch sto kop grošuov míšenských i škody, kteréž táž smlouva ukazuje, dal od dnešního dne ve dvú nedělech pořád zběhlých, a když tomu dosti učiní, bude-li toho potřebovati týž Zigmund Holec, aby jemu zase on Kopanský to odevzdánie, kteréž jest učinil, propustil. Stalo se v pátek po sv. Brikcí.

R. III. l. 276 a.

Léta MD prvnieho v sobotu po svaté Alžbětě dán jest z rozkázánie panského list Delfinovi Haugvicovi podle vajpovědi této nadepsané na Kašpara Kurcle, aby stál o Svátosti najprv příští [8. dubna 1502] před JMtí pány ꝛc. a jemu Delfinovi aby nápravu učinil podle nálezu obecnieho.

Tu pak léta MDII° v pátek po svatém Tiburcí [13. srpna] vydán jest od úřadu list zatýkací Delfinovi Haugvicovi na Kašpara Kurcle ze Chba podle vajpovědi svrchu dotčené.

R. III. l. 46 b. — Srov. nález č. 1073 na str. 465.

1097.

Mezi Purghartem Arnoštem z Kestřan a Janem Čabelickým ze Soutic o pokutu za vybírání cla proti výsadám. 1501, 20. listopadu.

Práva stanná k roku svatého Martina MDI°. Purkharth Arnošt z Kestřan léta MDI° v sobotu po svatém Františku [9. října] pohnal Jana Čabelického z Soutic a na Tayně z patnácti hřiven zlata, kteréž jest králi JMti do komory propadl, bera z měšťan Píseckých clo proti vajsadám jich etc., jakož puohon plněji svědčí.

Tu léta MD prvnieho v sobotu po svaté Alžbětě: Poněvadž on Čabelicský pohnaný třikrát volán jsa k svému právu nestál, JMt pán pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, dali jsú jemu Arnoštovi za právo stané. Dal památné.

Purkharth týž proti témuž Čabelicskému obdržal po druhé právo stané též pro XVte hřiven zlata druhým puohonem.

R. III. l. 317 a.

1098.

Mezi Markétou z Tetova a Englhartem ze Seinsheimu o dluh. [1501, 20. listopadu.]

Markétha z Tetova, manželka Dytrycha z Maugoltu, pohnala Engelharta z Seynsheym ze sta ze XL čtyř zlatých uherských a ze XL zlatých rýnských dluhu spravedlivého etc. Tu dáno jí Markétě za právo stané proti témuž Engelhartovi.

A potom léta MDII° v neděli den svatého Filipa a Jakuba [1. května] vydán jest list zatýkací na téhož Engelharta po právu staném.

R. III. l. 317 a.

Puohonové a nálezové k roku Svátosti léta M°D°II°.

1099.

Mezi Kuncem Waldungem a radou města Mostu o dopomožení k právu. 1502, 8. dubna.

Kuncz Waldungk pohnal purgmistra a konšeluov města Mostu. Viniti je chce, že Kašpara Fischera, spoluměštěnína, k tomu mieti ani držeti nechtie, aby mu se spravedlivé stalo etc., jakož puohon, kterýž napřed stojí psán, ukazuje.

děli, že mu na svém právě chtie na touž spoluměštku svú práva dopomoci, a že sú i prve chtěli a ještě chtí. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázali: aby oni Mossští jemu Kunczovi rok vedle práva svého od dnešnieho dne ve čtyřech nedělech pořád zběhlých položili, gleyt jemu bezpečný přijíti i odjíti v městě svém dadúce, a tu aby se oni Mossští k stranám spravedlivě zachovali podle práv města svého a vyhrazením vyššieho práva. A jestliže by jimi Mostckými co v tom podle jich práva sešlo, tehdy aby oboje strana zde stáli na den svatého Martina najprv příštieho a jemu Waldungkovi právi byli. Pakli by jim Kunczem co sešlo, tehdy oni Mossští aby se zachovali podle zněnie svých práv. Stalo se v pátek po svatém Ambroži a den Svátosti.

R. III. l. 47. b. Srov. předcházející nález č. 1099.

1101.

Mezi kupcem Františkem Freizingarem a Krištofem z Gutšteina o pobrání zboží pod glejtem 1502, 8. dubna.

Franc Freyzyngar, kupec v Praze obývající, pohnal Krystofa z Gutšteina a na Rabštaině. Vinil ho z toho, že mu jest statek jeho, šafrán, hedvábí i jiné kupecské a krámské věci, kterýchž za dvě stě a za sedm rýnských zlatých bylo, za ubezpečením a gleytem téhož Krystofa zlodějsky pobrán na svobodné silnici. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Jakubu [27. července].

V té při mezi Francem Freyzyngarem s jedné, a panem Krystofem z Gutšteina s strany druhé. Kdež týž Franc vinil téhož pana Krystofa, že mu statek jeho, šafrán, hedvábí i jiné kupecské a krámské věci, kterýchž za dvě stě a za VII rýnských zlatých bylo, za ubezpečením a gleytem jeho Krystofovým zlodějsky pobrán etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. A na to týž Franc ukázal svědomí. Proti tomu on Krystof pohnaný odpíraje pravil, že to svědomí naň neukazuje, by on jaký gleyt dával, a že úředníci jeho toho poručenie od něho nemají, by jinak gleyt dávali, než na takový spuosob, ktož by pro něho pro Krystofa učiniti chtěl neb nechati; a také že jest Pinczenštock forman, kterýž ta zboží vezl, sám tiem vinen, maje vajstrahu, že jest čekati nechtěl, až by se Šuster od Raušera heytmana z Konzwarthu vrátil, a také že Raušera s sebú má, kterýž v ty časy, když se ta škoda stala, hejtmanem jeho na Kunžwarthu byl. A při tom pravie, že jest témuž Raušarovi takové poručenie dal, aby jinač negleytoval než tak, ktož by pro něho učiniti neb nechati chtěl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu s obú stranú, pře líčenie, odpory i svědomí, nalezli: Poněvadž pan Krystof pověděl jest a seznal se, že tak gleyty dává i úředníkóm svým dávati poručí, ktož

by pro něho učiniti neb nechati chtěl, a Raušar přítomen před soudem stoje a tuto řeč od pana Krystofa slyše, proti tomu jest neodmlouval, by mu tak nebylo poručeno, protož on Krystof tudy a dáním takového gleytu jemu Francovi Freyzyngarovi puovodovi nic vinen nenie. A poněvadž Raušar tomu a té řeči páně Krystofově neodepřel, z té příčiny on pan Krystof aby se týmž Raušarem dobře ujistil a jej na den svatého Martina najprv příštieho před pány JMtí na soudu komorním postavil, a on Raušar aby jemu Francovi na ten čas svatého Martina bez puohonu z té pře odpoviedal a práv byl, a on pan Krystof aby Raušara z toho závazku nepropouštěl až do té pře skonánie. A také poněvadž pan Krystof tiem Raušarem prve se byl ujistil a přede pány na soudu na tento čas postavil a skrze téhož Raušara tomuto se puohonu obránil, a ta pře na téhož Raušara jest převedena a ukázána, a on Franc dobře jest byl pana Krystofa jakožto pána vrchnieho toho gleytu pohnal; z té příčiny JMt páni mezi stranami škody zdvihli. Stalo se v pátek den Svátosti, jinak po svatém Ambroži.

R. III. l. 84. b.

1102.

Mezi bratřími Hložky ze Žampachu a Příbkem z Radče o pych. 1502, 8. dubna.

Jindřich a Matěj bratří Hložkové z Žampachu pohnali Příbka z Radče. Vinili ho z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože jest jim rozkázal zvorati dědiny a louku sséci kaplanskou u Chomutic Velikých Kubíkovi Holíkovi, člověku svému z Chomutiček. Vložen puohon v úterý po květné neděli [14. dubna] léta MD.

V té při mezi Jindřichem a Matějem bratřími Hložky z Žampachu s jedné, a Příbkem z Radče s strany druhé. Kdež oni puovodové vinili jeho Příbka z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože jest jim rozkázal zvorati dědiny a louku sséci kaplanskou u Chomutic Velikých Kubíkovi Holíkovi, člověku svému etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Příbek odpíraje pravil, že jest jim nic neučinil a také že toho v držení nenie, než člověk jeho, a že on k tomu podaciemu, k kterémuž ty louky a dědiny slušejí, právo má, a že to hned, ráčí-li páni, pokázati chce. A oni také Hložkové pravili, že to grunth také jich jest, a že to chtie provoditi, kto jim to právo dal. A jsúce otázáni, byli-li sú toho gruntu v užívání, pověděli, že nebyli. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc, najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: poněvadž se obojí táhnú, že provoditi chtie, že to grunth jich jest, i z té příčiny JMt ten puohon (poněvadž se gruntuov dotýče) zdvihli sú, a také poněvadž toho obojí v užívání nebyli. Než jestliže chtie sebe právem zemským hleděti, právo se jim nezavierá. Stalo se v pátek den Svátosti.

R. III. l. 89. b.

1103.

Mezi Hanušem Ebrfojtem z Krakova a Krištofem z Gutšteina o pobrání zboží pod glejtem. 1502. 8. dubna.

Hanuš Ebrfoyt z Krakova pohnal pana Krystofa z Gutšteina a na Rabšteině. Vinil ho, že mu statek jeho, sukna i jiné kupecské věci, kterýchž za sedmdesáte a za tři raynské zlaté bylo, za ubezpečením a gleytem jeho páně Krystofovým zlodějsky pobráno na svobodné silnici. Vložen puohon létha MD v pondělí po svatém Jakubu [27. července].

V tom nález mezi Hanušem Ebrfoytem puovodem a panem Krystofem z Gutšteina pohnaným jest slovo od slova jako ten, kdež Francz Freyzynger kupec pohnal téhož pana Krystofa etc.

R. III. l. 113. a. Srov. předcházející nález č. 1101 na str. 486.

1104.

Mezi Janem Dubeckým z Dubče a radou Starého města Pražského o nezdržení smlouvy. 1502. 8. dubna.

Jan Dubecký z Dubče a na Próhoniciech pohnal purgmistra a raddy i vší obce Starého města Pražského. Vinil je z nezdrženie smlouvy, mezi nimi s obú stran učiněné a jich a dobrých lidí pečetmi tvrzené, v tom že mu vodu pouštějí skrze nový rybník o dvú hrázech na dolejší jezera jináč, než táž smlouva mezi nimi ukazuje. Vložen puohon léta MDI° v sobotu po svatém Jiří [24. dubna].

V té při mezi Janem Dubecským z Próhonic s jedné, a purgmistrem a raddú i vší obcí Starého města Pražského s strany druhé. Kdež on Dubecský vinil je pohnané z nezdrženie smlouvy etc., tak jakož puohon šíře ukazuje; tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře až do svatého Martina najprv přištieho odložili sú z příčiny té, aby strany purkrabí hradu Pražského na ty strouhy, rybníky a toky vedly do toho času, a tu aby týž purkrabie ty všecky věci vohledal, v smlouvu i v svědomí nahlédl, a to ohledaje, aby to všecko před pány JJMtí oznámil na týž čas svatého Martina, a strany oboje aby na týž také den a čas stály. Stalo se v pátek den Svátosti.

R. III. l. 133. b. Srov. nález č. 1044. v Archivu Českém XI. str. 541.

1105.

Mezi Litvínem z Zahrádky a Václavem Adamem z Drahonic o nezdržení smlouvy. 1502, 8. dubna.

Litvín z Zahrádky pohnal Václava Adama z Drahonic. Vinil ho z nezdrženie smlouvy, panem Puothú z Ryzmberka a z Švihova, najvyšším sudím *královstvie* Českého, a jinými pány a dobrými lidmi mezi nimi učiněné, o pět *set kop* grošu

proto neuvázal, že svrchu menovaná Johanka pravila, že ten statek ve dskách má, ale ji Johanku byl v svú obranu vzal, i z té příčiny aby ten jejie Johančin vajpis z desk, pro kterýž praví, že jest se v statek neuvázal, na svatého Martina najprv příštieho pokázal před JMtí pány, a tu strany aby na ten den oboje stály, že se jim tu konec spravedlivý má státi. Stalo se v sobotu po svatém Ambroži.

R. III. l. 48. a.

1107.

Mezi Janem Mašťovským z Kolovrat a bratřími z Kolovrat o zjímání lidí. 1502. 9. dubna.

Pan Jan Mašťovský z Kolovrat pohnal pana Zbyňka z Kolovrat a na Kornhauze a pana Jana, pana Šťastného, pana Purkarta a pana Petra bratří z Kolovrat a na Novém Hradě. Vinil je z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože sú nadepsaní pan Zbyněk a pan Jan z Kolovrat lidi jeho ze vsi Lešťan, na ně nežalovavše, zjímati a na Nový Hrad vésti kázali, je pod sto kop grošuov českých uručili, aby k němu, ku panu Mašťovskému pánu svému, nechodili, a jestliže by k němu šli, aby ten základ propadli. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Jakubu [27. července].

V té při mezi panem Janem Mašťovským z Kolovrat s jedné, a mezi panem Zbyňkem z Kolovrat a na Kornhauze, panem Janem, panem Šťastným, panem Purkhartem a mezi panem Petrem bratřími z Kolovrat a na Novém Hradě s strany druhé. Kdež již menovaný pan Mašťovský vinil je pohnané z pychu a pro ten pych z Lti kop grošuov českých, protože sú lidi jeho ze vsi Lešťan, na ně nežalovavše, zjímati a je na Nový hrad vésti kázali a je uručili etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí pravě, že jest těch lidí v držení byl. Při tom také ukázal vajpis z desk, kdež praděd jeho nadává klášter v Ročově Matky božie, zejména v té vsi prve menované XXX kop a že sobě tu panství pozuostavuje, dědicóm i budúcím svým, na témž klášteru i na těch lidech klášterských svrchní obranu. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že jest to klášter tak dobře jich jako jeho páně Mašťovského, a že sú oni od toho předka tak dobře pošli, kterýž jest klášter nadal, i s strýci svými, od kterýchž jest jim poručeno, jako on pan Mašťovský, a že oni tak dobře zpravování mají toho kláštera jeden každý z nich, jako on Mašťovský, a že jest to bylo poručeno jim od jiných strajcuov a jemu panu Janovi jim spolu k zpravovánie těch lidí klášterských, a že spolu ty lidi zpravovali a ženění dopouštěli; a že páně Januov rychtář z Ročova chtěl rozkazovati těm lidem klášterským ve vsi Lešťanech, a že oni panu Janovi puovodovi toho žalovali, aby rozkázal rychtáři, aby těm lidem nerozkazoval mimo ně, a on pan Jan rozkázal jest rychtáři, aby jim nerozkazoval a neměl s nimi nic činiti s nahoře dotčenými lidmi. A k tomu že by nade-

psaný pan Jan puovod těm lidem od kláštera nátisky činil, utískal, obtěžoval. A že sú jim jiní strajci poručili, aby ty lidi sami bez pana Mašťovského zpravovali, a že je oni trestali a sázeli se s nimi jakožto poručníci, majíce moc od jiných strajcuov. A na to ukázali list nadání, fundatorství téhož pana Albrechta, předka jich, toho kláštera. A na to na všecko také ukázali mnoho svědomí i listy poselací od pana Jana, kdež jest lidem ukazoval k nim nahoře menovaným pohnaným, aby jich vuole také hledali jako i jeho, a oni pohnaní též také ukazovali k němu až do toho času, dokudž ruoznice mezi nimi nevznikla tato nynější o lidí sázení, a praviece od té chviele, jakž jim od jich strajcuov samým poručeno bylo, bez pana Jana. Zase proti tomu on pan Jan puovod odpíraje pravil, že oni moci té neměli strajci jich, aby jim poroučeli, a on že jest k tomu nesvoloval, by jeho lidi měli komu porúčeti anebo jeho z poručenstvie ssazovati, a že jest u nich poručníkem nebyl, než po svých předciech ty lidi zpravoval; pravě také, že toho neprovedú, by jej kdy s poručenstvie ssazovali, neb jest u nich nebyl. A proti tomu oni strajci stojíce s pohnanými na roku, ozvali se, že sú jim poručili od pana Mašťovského z poručenstvie ssaditi. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž oni pohnaní, pan Zbyněk a pan Jan Novohradský, provedli sú, že před touto ruoznicí spravování těch lidí klášterských v Ročově, kteříž k klášteru sú, [měli a] že sú v spravování jich byli, z té příčiny žádného sú tu pychu neučinili, ty lidi sázejíce, poněvadž sú toho spravovánie spolu s panem Janem byli. Ale poněvadž oni pohnaní toho sú neprovedli dostatečně, by on pan Mašťovský v spravování těch lidí klášterských v Ročově s nimi spolu nebyl, že on pan Jan při tom spravování toho kláštera i lidí, kteříž k klášteru sú i z Ročova příslušejí, spolu s nadepsanými strajci v spravování býti má. Než jestliže by buď pan Jan Mašťovský aneb oni pohnaní neb strajci jich zvláštně mimo jiné chtěli k tomu klášteru anebo k těm lidem, kteříž k tomu klášteru příslušejí, panství mieti, aby jedni druhých o to panstvie a vo svrchnost toho kláštera právem zemským hleděli. Stalo se v sobotu po Svátosti, jinak po sv. Ambroži.

R. III. l. 133. b.

1108.

Mezi Zygonou hraběnkou z Ortemberka a Albrechtem z Kolovrat o pobrání věcí při postupování zámku Mělníka. 1502, 9. dubna.

Zygona hrabinka z Ortmberka pohnala pana Albrechta z Kolovrat a na Libně, hofmistra dvoru krále JMti, že jest jí při postupování zámku Mělníku s jeho slušnostmi tyto věci dole psané, práva ani spravedlnosti k nim nemaje, pobral, sto strychuov a dva strychy ospového, kur pět kop, žita z komory vitě žita strychuov, vovsa Lte a puol šesta strychu, hrachu XL strychuov bez jednoho,

loučních peněz X kop, ovsa z pastvy tři strychy, vajec něco, koudele tři kopy a IX svazkuov, sud jablek, piva pět věrteluov, kámen loje, jelenieho loje kruh, šest stohuov nemlácených konopí, toho všeho za tři sta kop grošuov míšenských; a těch a takových věcí ani jí navrátiti ani zaplatiti chce. Vložen puohon léta MDI° v pondělí den svatého Longina [15 března].

V té při mezi paní Zygonú hrabinkú z Ortmberka s jedné, a panem Albrechtem z Kolovrat, hofmistrem dvoru krále JMti, s strany druhé. Jakož ona paní hrabinka vinila téhož pana hofmistra, že jest jí při postupování zámku Mělníku tyto věci, práva ani spravedlnosti nemaje k nim, pobral: žita sto strychuov a dva strychy ospového, žita z komory XL strychuov etc., toho všeho za tři sta kop grošuov míšenských etc, tak jakož puohon šíře svědčí. Při tom pravieci, že těch všech svědkuov, kterýchž k té při a k provozování takových věcí pobraných potřebuje, pohotově nemá, a že jest jich pan Albrecht nadepsaný, jsa z toho pohnán, nepostavil. Proti tomu on pan Albrecht pohnaný pověděl, že se k tomu zná, že jest ty všecky věci pobral a i nad to viece, a že jest to dobře učiniti mohl spravedlivě, pravě, že s ní o to smlouvu má a na tu smlouvu že jest jí z puohonu i rukojmie jejie propustil. A na to ukázal jest svědomí, proše pánuov JMtí v tom za opatřenie, že se mu zdá, poněvadž přes smlouvu pohání, že jest ten puohon učinila na zmatek. Zase proti tomu paní hrabinka pověděla, že jest té smlouvy nepřijala, a že pan Jetřich z Gutšteina, syn jejie, kterýž toho jednatelem byl, té se věci zbavil a s tiem dále nic činiti mieti nechtěl; a na to také ukázala dobrých lidí svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, odpory i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž paní hrabinka tomu odpírá, by panu Klenovskému k té smlouvě moc dala, a poněvadž to pan Klenovský jest seznal a na svú duši vzal, že jest to jednání panu Jetřichovi a jemu poručila, a proti panu Jetřichovi také svědomí vedla, že to jednánie s sebe složil; i z té příčiny aby paní hrabinka za to zpravila v kaple Všech svatých na hradě Pražském na den svatého Martina najprv příštieho, že jest k té smlouvě vuole panu Klenovskému nedala; a když za to zpraví, tehdy pan Albrecht pohnaný jí paní hrabince ty věci aby navrátil, z kterýchžto věcí jest jej pohnala, a to ve dvú nedělí od zprávy pořád zběhlých. Pakli by nezpravila, tehdy aby při té smlouvě zuostala, kterúž pan Klenovský vyznal. Pakli by nevrátil, tehdy aby jí těch tři sta kop grošuov míšenských v puohonu menovaných dal. A bude-li pan Albrecht chtieti o své puohony k tomu právem hleděti, právo mu se nezavírá, jestliže by paní hrabinka zprávu učinila. Stalo se v sobotu po svatém Ambroži.

R. III. l. 251. a.

1109.

Mezi Pavlem Samuelem z Hrádku a radou Vyšehradskou o dosti učinění orteli. 1502, 9. dubna.

V té při, kdež jest byl pohnal pan Pavel Samuel z Hrádku purgmistra a konšeluov Vyšehradských, jakož se již na to nález stal panem hofmistrem královstvie Českého, panem Vilémem z Pernšteina JMtí a raddami krále JMti soudu komorního, kdež sú též konšelé tomu nálezu již dosti učinili podle téhož nálezu znění. Ale purgmistr starý, kterýž také pohnán byl podle jiných konšeluov, a Slunéčko, měštěnín odtudž z Vyšehradu, ti vznesli sú na JMt pana hofmistra královstvie Českého etc., že jsou je vězeli a šacovali nadepsaní konšelé, a že se jest jim od týchž konšeluov ukrátilo, neb jsú všichni měli spolu tu škodu nésti, a oni že sú to vzložili na tři osoby nynější. I takto o tom rozkazuje se, aby viec na pana hofmistra JMt nevolali o tu věc ani vznášeli, než zdá-li se jim, že by jim co Vyšehradští konšelé učinili proti nálezu těm třem osobám, že mají právo před sebú, že mohou pohnati před JMt pana hofmistra a přede pány do soudu komorního k svatému Martinu, a JMt pán, pan hofmistr ráčí přikázati, aby se pokojně v tom zachovali v řeči i v skutku. Pakli se kto tak nezachová a čeho se dopustí, že bude proto trestán. To zapsáno v sobotu po Svátosti léta MDII°.

R. III. l. 328. a. za nápisem: „*Registra památná o Svátosti MDII°. Památné. O pana Pavla Samuele.*" Srov. nález č. 1006 v Archivu Českém XI. str. 517.

1110.

Mezi Annou z Bukovky a Jindřichem Stráníkem z Kopidlna o nezdržení smlouvy. 1502, 11. dubna.

Anna z Bukuovky, manželka někdy Stebora z Kams, pohnala Jindřicha Stráníka z Kopidlna na Městci. Viniti ho chce z nezdržení smlouvy v tom, kdež jest s ní smluvil a řekl od ní plod pobrati z rybníka u Záhoří, a kázav jej po služebníciech svých spustiti, i toho jest plodu nepobral, ješto ona toho plodu za XXXti a za pět kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon léta MD prvnieho v úterý po svatém Stanislavu [11. května].

V té při mezi Annú z Bukuovky s jedné, a Jindřichem Stráníkem z Kopidlna s strany druhé, kdež táž Anna vinila jej z nezdržení smlouvy v tom, kdež jest s ní smluvil a řekl od ní plod pobrati z rybníka u Záhoří a toho plodu potom nepobral etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázala svědomí. Proti tomu on Jindřich Straník pohnaný odpieraje pravil, že jí tiem nic povinen nenie, a to z té příčiny, že ten plod, kterýž jest od ní koupil, na kterú mieru, že jest té miery nebyl; protož toho trhu nebyl jest povinovat držeti; než že jest s ní potom jinú smlúvu udělal o ten plod a malý i veliký že jest koupil po dvú groší českých, a to, což jest mu vyčteno, že jest jí všecko zaplatiti chtěl, a což jest toho umrlého,

že jí toho nenie povinovat platiti, a to z té příčiny, že jest jí Annou to samo sešlo. Neb když jest on po ten plod poslal, žádali sú jí za nevod, aby jim ho puojčila, a ona jest toho učiniti nechtěla, a ten plod že jest proto zemřel. Zase proti tomu ona Anna pravila, že jest jí do toho plodu nic víc nebylo, poněvadž jest mu jej prodala, že jest již jeho byl, a on jej opatřiti dále měl a k svému užitku obrátiti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpory i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž ona Anna jemu Straníkovi ten plod prodala, že jej měl on sobě opatřiti a k svému puožitku jej obrátiti. Ale poněvadž jest jej zmořil, že jest to sobě ke škodě učinil a ne jí; protož z té příčiny aby strany ve čtyřech nedělech od dnešnieho dne pořád zběhlých před úředníky Pražskými menšími stály a tu, což ona Anna na zchválenie týchž úředníkuov provede, co je toho obojieho plodu živého i umrlého bylo, povinovat jí bude on Jindřich Straník to dáti a zaplatiti za každú kopu po dvú groší českých, a to ve dvú nedělech od pruovodu pořád zběhlých, po těch dvú groší českých, jakož jest od ní koupil podle poslední smlouvy. Stalo se v pondělí před svatým Tyburcím.

R. III. l. 4. a.

1111.

Mezi Havlem Doktůrkem a bratřími z Roupova o dluh. 1502, 11. dubna.

Havel Doktůrek, měštěnín Nového města Pražského, pohnal Václava, Hynka a Jana bratří z Roupova. Vinil je z dluhu spravedlivého bez tří z padesáti zlatých uherských, kterýchž někdy Janovi etc., otci jich, jakožto pánu svému, kterémuž přikázán byl, z viery a z lásky puojčil, a oni mu jich zaplatiti nedbají. Vložen puohon léta MD v úterý po svatém Jakubu apoštolu [28. července].

V té při mezi Havlem Doktůrkem, měštěnínem Nového města Pražského, s jedné, a mezi panem Václavem, panem Hynkem a panem Janem bratřími z Roupova s strany druhé. Kdež on Doktuorek vinil je pohnané bez tří z Lti zlatých uherských dluhu spravedlivého, kterýchž někdy otci jich, jakožto pánu svému, puojčil etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. A na to ukázal svědomí. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že se to svědomí nesrovnává, a také že někteří nesvědčí podle práva, a k tomu že on Doktuorek sobě svědomí z úplatku najímati chtěl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najv. hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Doktuorek puovod to dostatečně a podle práva dovedl, že jest těch bez tří padesáte zlatých uherských nebožtíku otci jich pohnaných puojčil, z té příčiny aby oni pohnaní jemu Doktuorkovi puovodovi těch bez tří padesáte zlatých uherských dali od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých konečně.

Což se pak toho, kdež praví, že jest sobě Doktuorek svědky najímal, dotýče, a on Doktuorek proti tomu pravil, že jest o tom svědomí nevěděl, a by byl věděl, že by se byl proti takovému svědomí opatřil; i chce-li pan Václav s bratřími svými, což se toho najímání svědkuov dotýče, jej Doktuorka viniti, právo mu se nezavírá. Stalo se v pondělí po Svátosti, jinak po svatém Ambroži.

R. III. l. 113. b.

1112.

Mezi Janem ze Svárova a Vrackou z Vilhartic o postavení mlynářky z Bratkovic před soud pro nájem k vraždě. 1502, 11. dubna.

Jan z Svárova pohnal paní Wraczky z Vilhartic, aby před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti postavila kmetičnu svú Svatu, mlynářku z Bratkovic. Vinil ji, že naň navodila, aby jej zabili aneb některého z lidí jeho, penieze za to dávajíc. Vložen puohon léta MD v úterý před květnú nedělí [7. dubna].

V té při, kdež Jan z Svárova pohnal paní Vracky z Vilhartic, aby postavila Svatu mlynářku, kmetičnu svú, že ji viniti chce, že jest naň najímala zločince, aby jej zabili aneb některého z lidí jeho etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Jakož pak v tom nájmu jeden člověk jeho zabit jest. A na to ukázal svědomí, že je naň i na ten mord ona najímala, i na to vyznání i na jich smrť těch zločincuov mnozí dobří lidé svědomí dali, že sú na tom umřeli. Dále také pohání touž paní Vracku, aby mu dva člověky postavila, Janka z Vrackovic [?] a vážného z Obecnice, že je viniti chce, že té mlynářce radili, aby ona na ten mord na ně najímala, a na to také ukázal svědomí. Proti tomu mlynářka odpírajíc pravila, že tím nájmem nic vinna nenie o ten mord; a také ona paní Vracka pravila, že Jana vážného teď staví, pravieci, že on tiem nic vinen nenie a že jest k tomu neradil, a vo Jankovi z Radkovic pravila, že jest jí utekl, prve nežli jest ji puohon zastihl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, odpory i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž ta dva zločince na tom umřeli, že jest ona mlynářka naň na Jana z Svárova i na jeho lidi najímala, aby je zamordovali, a v tom jest jemu Janovi jeden člověk od těch zločincuov zamordován, i z té příčiny a pro takový nešlechetný nájem JMt páni ji mlynářku do své kázně berou, a chce-li on nadepsaný Jan jí právo kázati učiniti pro ten nájem na ten mord, má se jemu právo zde na hradě Pražském dopustiti. A téhož Jana vážného do své kázně JMt páni také berou, poněvadž naň praví, že jest on té mlynářce na ten nájem radil. Jestliže pak ta mlynářka to naň praviti bude, páni také vedle práva to opatřiti chtí. A kdež táž paní Vracka pravila, že by jí ten Janek utekl, prve nežli jí

puohon zastihl, aby to ona paní Vracka provedla, a neprovede-li, aby v kaple Všech svatých na hradě Pražském to zpravila na den svatého Martina najprv příštieho. Stalo se v pondělí před svatým Tiburcím.

R. III. l. 134 b.

1113.

Mezi Mikulášem Hrabaněm z Přerubenic a Mikulášem Popelem z Vesce o vymýtění lesa. 1502, 11. dubna.

Mikuláš Hrabaně z Přerubenic pohnal Mikuláše Popela z Vesce na Drahobudiciech. Vinil ho z nezdržení smlouvy, kdež přes takovú smlouvu mezi nimi učiněnú a cedulemi s pečetmi tvrzenú smaytil mu lesu za sto kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDI° v úterý po svatém Stanislavu [11. května].

V té při mezi Mikulášem Hrabaní s jedné, a Mikulášem Popelem z Vesce s strany druhé. Kdež on Hrabaně vinil jeho Mikuláše Popela z nezdržení smlouvy, že přes takovú smlouvu smaytil mu lesu za sto kop grošuov českých etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Mikuláš Popel pohnaný odpíraje ukázal jest majestát na nahoře psanú ves s dobrú vólí od Hrabaně, kteráž jemu svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše při i odpory, majestát, dobrú vuoli i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Popel pohnaný ukázal jest od Hrabani dobrú vuoli, aby on Miletínka užíval a užívati mohl s lesy a jakž by mohl; i z té příčiny mohl jest užívati lesuov dobře podle té zástavy. A poněvadž jest on Hrabaně ničímž neprovedl, by mu co viece přes smlouvu lesuov smaytil, protož z té příčiny dává se jemu Popelovi pohnanému za právo, že jemu Hrabaňovi těmi sto kopami, z kterýchž ho pohnal, povinovat nenie. Stalo se v pondělí před svatým Tiburcím.

R. III. l. 186 b.

1114.

Mezi Marketou z Markvartce a Smilem z Vliněvsi o vydání dcery její. [1502, 11. dubna.

Markétha z Markvartce, manželka někdy Jana z Chotomíře, pohnala Smila ze Vliněvsi a na Borči. Vinila ho z toho, že jest jí dceru jejie Aničku z Chotomíře vzal bez její Marketiny vuole, a té jí zase vrátiti nechce ani pověděti, kde jest; a protož aby stál před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti, a nadepsanú Aničku aby postavil. Vložen puohon léta MDI° v pátek o suchých dnech letničních [4. června].

V té při mezi Markethú z Markvartce s jedné, a Smilem ze Vliněvsi s strany druhé. Kdež ona Markéta vinila jej, že jest jie dceru jejie Aničku vzal bez jejie vuole a té jí zase vrátiti nechce ani pověděti, kde jest etc., tak jakož puohon šíře

svědčí. Proti tomu on Smil pohnaný odpíraje pravil, nemaje manželky, že jest tu jistú děvečku staré Hrabaňové dal, a ona že jest jí u dcery nechala, a že nevědie, kam se jest odtud děla. A na to ukazoval svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: aby on Smil Marketinu dceru Aničku před pány JMtí na svatého Martina najprv příštieho v soudu komorním postavil, poněvadž jest ji bez vuole jiných přátel pryč dal a toho pokázati nemuož, umřela-li je ta děvečka aneb kam jest miestně zaběhla. A jestliže by jí na ten den nepostavil, že páni to chtí opatřiti tak, pokudž za právo bude, jako o sirotka královského svobodného. A na ten čas svatého Martina aby oboje strany před JMtí pány zde zase stály. Stalo se v pondělí před svatým Tiburcím.

R. III. l. 187 a.

1115.

Mezi Petrem Mladějovským z Mladějovic a Divišem Malovcem z Chýnova o platnost kšaftů. 1502, 11. dubna.

Petr Mladějovský z Mladějovic pohnal Diviše Malovce z Chaynova z nevydánie koflíku stříbrného, z šálce střiebrného s svátostí, kteréžto věci někdy Katheřina z Tažovic jemu Petrovi kšaftem odkázala a Hayflovi z Vodňan v truhlici jich svěřila, a již on Diviš tu truhlici vyzdvihl z rozkázánie pánuov JMtí, a nadepsaných klenotuov jemu Petrovi vydati nechce, ješto ty klenoty on Petr XXXti kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon léta MD prvnieho v pátek před svatým Philippem a Jakubem [30. dubna].

V té při mezi Petrem z Mladějovic s jedné, a Divišem Malovcem z Chaynova s strany druhé. Kdež on Petr vinil téhož Diviše z nevydání koflíku stříbrného, z šálce stříbrného s svátostí, kteréžto věci někdy Kateřina z Tažovic jemu Petrovi kšaftem odkázala etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to on Petr již menované Katheřiny kšaft ukázal, v němž datum léta MD v středu po Hromniciech [4. února]. Proti tomu on Diviš pohnaný odpíraje pravil, že má prve kšaft od též Katheřiny, kdež mu ty klenoty odkazuje i jiné věci, a pravie, že by ten kšaft byl proti právu, táhna se na zřiezenie zemské, v kterém se ukazuje, ktož by o klenoty aneb o svrchky kšaft učinil, a nezruše toho kšaftu, že nemuože odkazovati jinému a kšaftu druhého činiti, nezruše prvnieho. A na to ukázal kšaft, v němž létho MD a den v úterý po svatém Fabianu [27. ledna]; ukázal také na to zřiezenie zemské, kteréž jest posléz tvrzené než kšaftové. A také Malovec Leva tu stoje pravil, že jest tomu svěření dosti učinil, pokudž mu od též Kateřiny svěřeno bylo, a podle toho svěřenie se zachoval, a chtěl-li by ho kto z toho viniti, že každému jako dobrý člověk práv býti chce. Zase proti tomu on Petr puovod odpíraje pravil, že by ona Kateřina byla ten

kšaft zrušila, ale že ho on Leva Malovec vrátiti nechtěl, a že ona posledním kšaftem první moří a v nic obrací. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, odpory i kšafty, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Petr puovod ukázal jest kšaft poslední, kterýmž ona moří první kšaft, a také že v tom kšaftu svědčí, že jest ona Katheřina žádala Malovce, aby jí ten kšaft vrátil, a on toho učiniti nechtěl, ješto jest tu znamenitě znáti, že jest ona měla úmysl ten kšaft první zrušiti, než že jest ho Malovec Leva vrátiti nechtěl; a poněvadž on Diviš Malovec nehleděl jest právem, aby mu to vyznáno bylo od Levy Malovce podle práva, jak jest jemu ten kšaft svěřen, a také toho podle práva neprovedl, aby jí ten kšaft první neměl vrácen býti, a ona v posledním kšaftu to jest zapsala, že jest ten kšaft zrušiti chtěla, a na tom jest umřela; a zřiezenie zemské jest poslednější než kšaftové: i z těch ze všech příčin ten kšaft poslední moc mieti má, a jemu Petrovi Mladějovskému nadepsanému puovodovi dává se za právo. Stalo se v pondělí před svatým Tiburcím.

R. III. l. 232 b. Srov. nálezy č. 1016, 1034 a 1041 v Archivu Českém XI str. 524, 535 a 539.

1116.

Mezi Zbyňkem z Kolovrat a Janem z Bysně o porubání lesa. 1502, 11. dubna.

Zbyněk z Kolovrat a na Kornhauze pohnal Jana z Bysně a na Malikoviciech. Vinil ho z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože jest mu les jeho poroubal, práva ani spravedlnosti k tomu nemaje lesu. Vložen puohon léta MDI° v pátek po svatém Filippu a Jakubu [7. května].

V té při mezi panem Zbyňkem z Kolovrat s jedné, a Janem Malikovským z Bysně strany druhé. Jakož týž pan Kornhauzský vinil jej Malikovského z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože jest mu les jeho poroubal, práva ani spravedlnosti k tomu lesu nemaje etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal některá svědomí. Proti tomu on Jan Malikovský odpíraje pravil, že jsou to porostliny jeho, na kterýchž jest maytil, a že na to také ukázal svědomí, a veden jest na to purkrabie hradu Pražského, aby tam ty svědky vyslyšel, kteréž oboje strana vedla; ukázali také na to svědomí, kteréž jest purkrabie hradu Pražského vyslyšel tam na tom miestě, kdež jest ten les sekán. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykam, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on pan Zbyněk puovod toho jest dostatečně neprovedl, aby těch porostlin v užívání byl, ani před purkrabí hradu Pražského, kdež jest na to ohledání vyslán byl z rozkázánie pánuov JMtí z soudu komornieho; i z té příčiny on Jan Malikovský pohnaný jemu panu Zbyňkovi tiem pychem ani pokutou nic vinen nenie. Než jakož svědkové páně Kornhauzského, kteříž ukazováni byli před pány

v soudu komorním a tam na tom miestě před purkrabí hradu Pražského, jinak sú svědčili, z té příčiny aby je pan Kornhauský postavil před pány JMtí v soudu komorním na hradě Pražském na den svatého Martina najprv příštieho, a při tom času páni JMt chtie to rozvážiti vedle práva, jak ti svědkové budou mieti zachováni býti. Stalo se v pondělí před svatým Tiburcím.

R. III. l. 252 a. Srv. nález č. 1086 na str. 474.

1117.

Mezi Vrackou z Vilhartic a Janem ze Svárova o postavení lidí poddaných před soud pro zavraždění mlynáře. 1502, 11. dubna.

Vracka z Vilhartic pohnala Jana z Svárova a v Hluboši, aby postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti lidi své z Hluboše jménem tyto: Beneše, Mikuláše, Merdle, Jakuba, Machuta a Ješka. Vinila je z vraždy, že jsú jí člověka zamordovali, Jana mlynáře z Brodkovic. Vložen puohon léta MD prvnieho v neděli po svaté Alžbětě [21. listopadu].

V té při mezi paní Vrackú z Vilhartic s jedné, a Janem z Svárova strany druhé. Kdež táž paní Vracka jej Jana pohnala, aby lidi své před najvyšším panem hofmistrem zemským a raddami krále JMti postavil, zejména tyto: Beneše, Mikuláše, Merdle, Jakuba, Machutu a Ješka; vinila je, že sú jí člověka jejieho Jana mlynáře z Bradkovic [sic] zamordovali etc., tak jakož puohon šíře svědčí, a na to na ně žádajíci práva jako na mordéře. Proti tomu též samí lidé pravili, že sou ho nezamordovali, než že sou při tom byli, když jest zamordován byl. A na to ukázali svědomí, kdo jest jej zamordoval. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž těch lidí samo svědomí jest vyznalo, že sú oni sami při tom byli a pomohli zamordovati toho mlynáře, i z té příčiny JMt páni je ty lidi pro ten mord do své kázně berú. A chce-li ona paní Vracka jim právo učiniti, má jí toho zde na hradě Pražském dopuštieno býti. Stalo se v pondělí před svatým Tiburcím.

R. III. l. 277 b. Srv. nález č. 1112 na str. 495.

1118.

Mezi kostelníky a osadou sv. Michala v Starém městě Pražském a poručníky statku někdy Jana z Lestkova o zadržené zádušní peníze. 1502, 11. dubna.

Victorin Czuckerman od Vosluov a Johannes kramář z Železné ulice, měšťané Starého města Pražského a kostelníci kostela a vosady svatého Michala v již menovaném Starém městě Pražském, svým i vší osady téhož kostela jménem pohnali Mikuláše Johana z Lestkova a Jakuba, syna jeho odtudž, poručníkuov a držiteluov

statku někdy Jošta z Lestkova. Vinili je z nevydání summy sto a XXti kop grošuov českých, kterúžto summu prve menovaný Jošt k voltáři Trojice Svaté a svatých Tří králuov v nadepsaném kostele svatého Michala zadržal. Vložen puohon léta MDI° v středu den svatého Jiljí [1. září].

V té při mezi kostelníky a vosadou svatého Michala v Starém městě Pražském s jedné, a Mikulášem Johanem z Lestkova a synem jeho Jakubem odtudž s strany druhé. Jakož oni kostelníci svým i vší osady téhož kostela jménem vinili je nahoře psané pohnané jakožto poručníky a držitele statku někdy Jošta z Lestkova z nevydání summy sto a XXti kop grošuov českých, kterúž jest týž Jošt zadržal, ješto jest nadáno tu v kostele svatého Michala v Starém městě Pražském k oltáři svaté Trojice a svatých Tří králuov etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázali vajpis z desk nadání toho oltáře a povolenie krále Václava. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že sú oni toho voltáře páni podací dáním krále Václava. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, odpory i ten vajpis z desk, takto o tom vypověděli: Poněvadž vajpis z desk, kterýž sú kostelníci ukázali, znamenitě svědčí a v něm se pokládá, těch dvanácte kop platu i s jich příslušenstvím aby nikam jinam nebylo obracováno než na kaplana k tomu voltáři, že sú povinni oni pohnaní, jakožto páni podací i jich budoucí, to zachovati, jakož tajž vajpis z desk toho nadání ukazuje, a nikam jinam toho nadání neobracovati než k tomu voltáři na kaplana; a protož aby strany stály před úředníky Pražskými menšími na zajtří svaté Markéty najprv příští a tu, což nadepsaná osada na zchválenie týchž úředníkuov provede, že by u sebe to nebožtík Jošt zadržal, na oltář a na kaplana nenakládaje, aby to oni pohnaní od pruovodu ve dvú nedělí pořád zběhlých z jeho statku Joštova dali jim osadním, což by provedli. Stalo se v pondělí před svatým Tiburcím.

R. III. l. 278 a.

1119.

Mezi knězem probošťem Chotěšovským a lidmi z Stodu a jiných vsí o berně a platy.
1502, 11. dubna.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi knězem Erhartem, proboštem Chotěšovským s jedné, a lidmi z Stodu a z jiných vsí s strany druhé. I takto pán JMt, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, mezi nimi vypověděli: Poněvadž nález krále Jiřího v sobě zní, že lidé z městečka Dobřan a z jiných vsí berni proboštu královskú platiti povinni jsú, tak jakož vajpověď krále Jiřieho i majestát proboštu na berni dání šíře ukazují, aby ti berni ze vsí dávali, tak jakž od starodávna

registry se pokazuje, totiž po puol kopě a po dvou groších českých. A což se jiných platuov dotýče, chtějí-li lidé z Stodu platiti ty platy, kteréž nynie proboštu platí, toho mějte vuoli. Pakli platiti se jim nezdá, ale aby platili ten plat s lánu podlé vajsady hanfeštu jich zněnie, kterýž sú ukázali. A protož kterýžkoli plat sobě zvoliti chtějie, buď tento nynější aneb podle hanfeštu starodávnieho, toho mají vuoli, a to mají knězi proboštu oznámiti konečně na svatého Jiřieho najprv příštieho, v který plat se podvoliti chtějí. A v kterýžkoli plat podvolí se, a knězi proboštovi oznámí, při tom kněz probošt i konvent jeho i budúcí jich zuostaviti je mají beze všeho dalšieho obtiežrenie. Stalo se v pondělí před svatým Tiburcím.

R. III. na l. 326 b. za nápisem: „*Nálezové stranní k roku Svátosti létha MDII°. Mezi knězem proboštem Chotěšovským a lidmi z Stodu.*“

1120.

Mezi Janem z Cetně a bratry z Waldšteina o zápisné vsi Olšinu, Proseč, Strašice, Vápno a Dolejší Mohelnici. 1502, 11. dubna.

Tu kdež byl obeslán Jan z Cetně listem krále JMti pro pana Bernartha a pro pana Jana bratří z Walšteina, aby týž Jan Cetenský před králem JMtí, pány a vladykami, raddami krále JMti, listy a spravedlnosti na vsi řečené Olšinu, Proseč, Strašice, Vápno a na Dolejší Vohelnici, kteréž drží v zápisiech; a potom k tomu jest obeslán pan Hašek z Wartmberka, aby také stál o Svátosti toho času před urozeným pánem, panem Vilémem z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšším hofmistrem královstvie Českého, pány a vladykami, raddami krále JMti, k vohledání a vyrozumění, kudy jsú ty vsi, totiž Olšina a Proseči, odešly a odtrženy od kláštera. I stoje pan Hašek před soudem komorním, žádal jest podle zřiezenie zemského zachován býti, kterak o majestátiech a výplatách v témž zřiezenie jest položeno. I z té příčiny JMt pán, pan hofmistr zemský se pány a vladykami, krále JMti raddami, ráčili sú tu při zdvihnúti, aby sebe strany v tom právem hleděly. Stalo se v pondělí před svatým Tiburcím.

R. III. na l. 328 a. za nápisem: „*Registra pamětná o Svátosti léta MDII°. O Cetenské a pány Klášterské.*“ Král Vladislav meškal v Praze od 29. ledna do 31. března 1502.

1121.

Mezi Alžbětou z Barchova a Janem Voděradem o rčení stran statku Běrunic. 1502, 12. dubna.

Alžběta z Barchova pohnala Jana Voděrada z Sekeřic. Viniti ho chce ze rčenie, že jest jí řekl, což jest jí od nebožtíka Jana Zdechovského, manžela jejieho, odkázáno, že jím Janem nemá jí v tom nic rušeno ani kaženo býti, ani ten puohon, kterýmž jest jí byl k soudu zemskému o ten statek pohnal, má ke škodě býti, než že při tom při všem má býti zachována; kdež pak jí v tom kšaftu toho jí Alžbětě jmenovitě odkázáno jest: Běrunice, tvrz, dvuor, popluží s poplatky, dvory kmecí

s poplatky i se vším, což k nim k těm Berunicóm přísluší, tak jakož ten kšaft od téhož někdy manžela jejieho učiněný šíře svědčí. Vložen puohon léta božieho tisícieho pětistého prvnieho ve čtvrtek po svatém Bartholoměji appoštolu božiem [26. srpna].

V té při mezi Alžbětú z Barchova s jedné, a Janem Oděradem z Sekeřic s strany druhé, kdež táž paní Alžběta jeho Oděrada vinila ze rčení, že jest jí na tom statku, pokudž jí kšaft a zřiezení nebožtíka Jana Zdechovského, manžela jejieho, svědčí a ukazuje, překážky činiti nechce, a že přes to přiřčenie na ni právo o statek její Běrunice, jí týmž kšaftem odkázanaj a danaj, ustál, tak jakož puohon i žaloba jejie šíře svědčí a ukazuje. Proti tomu on Jan Oděrad pohnaný pověděl, že se ta pře dotýče statku a gruntu dědičného, v tom žádaje podle práva za opatřenie, a pravie, že povinen tuto o to odpoviedati nenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypoviedají: Poněvadž z zemského plného soudu o ten grunth dědicský právo stané dáno jest a gruntuov dotýče se dědičných, z té příčiny JMt tento puohon zdvihají. A chtie-li sebe právem hleděti zemským, právo se jim nezavierá. Stalo se v úterý před sv. Tiburcím.

R. III. l. 4 b.

1122.

Mezi Annou z Nelžejovic a Anežkou z Míkovic o pych polní. 1502. 12. dubna.

Anna z Nelžejovic pohnala Anežky z Míkovic. Viniti ji chce z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože jest jí na jejie louce kázala seno i votavu sséci etc. Puohon stojí potomně psán.

V té při mezi Annú z Nelžejovic s jedné, a Anežkú z Míkovic s strany druhé. Jakož ona Anna vinila ji Anežku z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, proto že by jí seno na louce jejie i votavu sséci kázala etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázala svědomí, kteréžto svědomí vyznává o mezníciech. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, odkládají této pře až do svatého Martina najprv příštieho [11. listopadu] z příčiny té, aby strany na ohledání toho purkrabí hradu Pražského vedly, na čiech se jest to gruntiech stalo pobrání toho sena; a svědomí ta, kteráž sú pokazovali, neb jestliže ještě která mají, ta aby on purkrabie s sebú vzal, a kteráž mají ještě, též aby před purkrabí tam ukázali na tom ohledání, a nad to budou-li které ještě chtieti vésti, to purkrabie aby také přijal. A to vohledání má v tom času býti v tomto odložení. A purkrabie to ohledaje, svědky vyslyše a tomu vyrozoměje, aby na ten čas svatého Martina pány zpravil, a strany aby zase stály na den svatého Martina najprv příštieho, že tu budou pány JMtí spravedlivým rozsudkem o to rozeznány. Stalo se v úterý před svatým Tiburcím.

R. III. l. 5 a.

1123.

Mezi Benešem z Sendražic a Jindřichem Hložkem z Žampachu spolu s jinými rukojměmi o ujištění věna Elišce z Čachtic. 1502, 12. dubna.

Beneš z Sendražic, zprávce purkrabstvie kraje Hradecského, pohnal Jindřicha Hložka z Žampachu, hajtmana na Přerově, Zigmunda z Kafunk na Homoli, Jana z Koloděj na Skalici, Albrechta z Zuostrova*) na Skalce, Jana Hložka z Žampachu na Bolehošti, Hertvíka z Rušinova na Ratiboříciech, Bavora z Veselice, Zigmunda z Košíně, Jiříka Štosa z Kunic, Jana z Tošova, Martina z Bielska a v Hradci a Mikuláše Hložka z Žampachu. Viniti je chce z dosti neučinění slibu a rukojemstvie svému, kdež sú mu slíbili za Jana z Lithoboře za ujištění věna pěti seth kop grošuov českých paní Elšce z Čachtic, téhož Jana Litoborského manželce, že je z toho viniti chce, aby tomu dosti učinili a právi byli. Vložen puohon v neděli před svatým Františkem léta MD prvnieho [3. října].

V té při mezi Benešem z Sendražic s jedné, a mezi Jindřichem Hložkem z Žampachu, Zigmundem z Kafunk a jinými rukojmiemi etc. s strany druhé, kdež je viní z dosti neučinění slibu a rukojemstvie, kdež sú mu slíbili za Jana z Lithoboře za ujištění věna pěti seth kop grošuov českých paní Elšce z Čachtic, manželce Jana Litoborského etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu oni pohnaní Jindřich Hložek, Zigmund z Kafunk etc. a jiní rukojmie pravili sú, že se k svému slibu znají a jemu neodpierají. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž pohnaní k tomu se znají a tomu neodpierají, z té příčiny aby svému slibu a rukojemství do dvú neděl od dnešnieho dne pořád zběhlých dosti učinili a jí paní Elšce věno ujistili podle řádu zemského. Stalo se v úterý před svatým Tiburcím.

R. III. l. 23 a. *) Čti: z Vostrova.

1124.

Mezi Kateřinou z Markvartce a radou města Mostu o pych. 1502, 12. dubna.

Katheřina z Markvartce, manželka Fabiana z Čepirova,*) pohnala purgmistra a konšeluov města Mostu, aby postavili před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti Benedikta Špommullera, spoluměštěnína svého, a sedláky své z Rudolce, zejména tyto: Švába, Kubu, Šťastného a Matesa Kolerta. Viniti je chce z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, že sú ji vzali ze dvoru jejieho z jejiech čtyř úhluov v Rudolci bez provinění jejieho, do města Mostu k nim ji nesli, do vazby ji vsadili a vězeli, příčiny k ní spravedlivé nemajíce ižádné. Vložen puohon léta MDI° v pátek před svatým Vítem [11. června].

V té při mezi Katheřinú z Markvartce s jedné, a purgmistrem a konšely města Mostu s strany druhé. Kterážto Katheřina pohnala jich Mostských, aby před pány JMtí postavili Benedikta Špommullera, spoluměštěnína svého, a sedláky své z Rudolce: Švába, Kubu a jiné etc., že je viniti chce z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, z této příčiny tento puohon zdvihli: poněvadž ona Katheřina puovod sama se jest k tomu seznala, že v Mostě obývající jest, spolu s nimi šosuje, a ti, kteréž jest pohnala, také sú pod týmž právem. Stalo se v úterý před svatým Tiburcím.

R. III. l. 48 b. *) Čti: z Čepiroh. Čepirohy, něm. Tschöppern, jsou ves u Mostu.

1125.

Mezi Konrádem z Grünheimu a Děpoltem z Lobkovic o myslivost v lesích Dobříšských. 1502, 12. dubna.

Kunrad z Grynheymu a v Rašticiech pohnal Děpolta z Lobkovic a na Dobříši. Viniti ho chce z toho, kdež mu týž Popel překážku činí a brání zvuole starodávní po lesích Dobřieských myslivosti. Vložen puohon léta MDII [sic] v středu před svatým Havlem [13. října 1501].

V té při mezi Kunradem z Grynheymu s jedné, a panem Děpoltem z Lobkovic s strany druhé. Kdež jej týž Kunrad viní, že by mu nedal na lesích Dobříských na loviech zvuole mieti, a že jest ten každý pán, kdož jest ty Hraštice držal, mieval vuoli na Dobříských lesiech honiti. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on pan Děpolt odpieraje pravil, že od krále JMti Dobřieš v zástavě má i s lesy, a že on Kunrad žádné spravedlnosti nemá. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž sú lesy k královstvie, a on Kunrad od králuov žádných vajsad nemá, by jakú svobodu měl honiti po těch lesiech, a k tomu jest ničímž neprovedl dostatečně, by měl mieti lovy na těch lesiech, z té příčiny dává se tu panu Děpoltovi za právo. Stalo se v úterý před svatým Tiburcím.

R. III. l. 49 a.

1126.

Mezi Konradem z Grünheimu a Burianem Lazarem, měštěnínem Starého města Pražského, o pobrání šatův a klenotův. 1502, 12. dubna.

Kunrad z Grynheymu pohnal Buryana Lazara, měštěnína Starého města Pražského. Viniti ho chce z pobrání šatuov a klenotuov po nebožce Johance, manželce

najprv příštieho z té příčiny, aby strany purkrabí vedli na to ohledání v tom času odloženém, a purkrabie aby vzal puohon z register s sebú a všecky svědky s obú stran, kteréž sú ukazovali. A ti všichni svědkové aby před ním na tom miestě tam postaveni byli, a on purkrabie aby to ohledal všecko podle toho svědomí a svědkóm aby vyrozoměti mohl, a na den svatého Martina aby pány dokonale v soudu komorním zpraviti mohl. A strany aby na ten čas zase stály, že páni jim o to spravedlivý rozsudek učiniti ráčí. Stalo se v úterý před svatým Tiburcím.

R. III. l. 89 b.

1128.

Mezi Jiříkem Bezdružickým z Kolovrat a klášterem Tepelským o postavení člověka poddaného před soud pro pych. 1502, 12. dubna.

Pan Jiřík Bezdružicský z Kolovrat pohnal kněze Zigmunda, opata kláštera Teplského, i všecken téhož kláštera konvent, aby člověka svého Řehoře z Volečovic postavili před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože jest vzal dva koně Jankovi Pelvansykovi, člověku jeho z městečka Bezdružic, nespravedlivě. Vložen puohon léta MDI° v pondělí po svatém Petru v uokovách [2. srpna].

V té při mezi panem Jiříkem Bezdružicským z Kolovrat s jedné, a mezi knězem Zigmundem, Teplským opatem, a konventem jeho s strany druhé. Kdež téhož opata pohnal, aby člověka svého Řehoře z Valečovic postavili, že jej chce viniti z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože jest vzal Jankovi Pelvansykovi, člověku jeho, dva koně etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on pohnaný odpíraje pravil, že jest ten puohon pan Jiřík učinil na zmatek z příčiny té, že svědomí, kteréž jest ukázal, naň nic nevyznává na toho člověka zejména. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí, nalezli: Poněvadž on pan Jiřík jinak jest pohnal a jinak provozoval, z té příčiny ten puohon se zdvihá. Stalo se v úterý před svatým Tiburcím.

R. III. l. 90 b. — Ves kláštera Tepelského, která v číslech 1127 a 1128 rozmanitě se píše, slula prvotně Olešovice, nyní něm. Hangendorf.

1129.

Mezi Jírou Hošťálkem a Janem Chvalenickým z Hodusic o pych. 1502, 12. dubna.

Jíra Hošťálek z Chvalenic pohnal Jana Chvalenického z Hodousic. Vinil ho z pychu a pro ten pych z L kop grošuov českých, že jest kázal lidem svým bratra jeho Jana Hošťálka a vedle toho tři koně vzieti, kteréhožto Jana u vězení drží i podnes a pustiti ho nechce. Vložen puohon léta MDI° v pátek den svatého Sixta [6. srpna]

V té při mezi Jírú Hošťálkem z Chvalenic puovodem s jedné, a Janem Chvaıickým z Hodousic pohnaným s strany druhé. Kdež on Jíra vinil téhož Chvale:ského z pychu a pro ten pych z L kop grošuov českých, že jest kázal lidem svým atra jeho Jana Hošťálka a vedle toho tři koně vzieti, kteréhožto Jana u vězení ží a propustiti ho nechce etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to vedl jest ědomí. Proti tomu on Chvalenicský odpíraje pravil, že tiem pychem jemu Hošťálkovi vinovat nenie z té příčiny, že jest mu grunty své zapověděl. Tu JMt pán, pan lém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se ny a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, s obú stranú pře ení, odpory i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž v Chvalenicského svědomí, eréž jest ukázal, to jest v těch svědcích, [se] shledalo, že on Chvalenicský ne pro svuoj unth téhož Hošťálka do vězení vzal, i z té příčiny neměl jest ho vězeti; byl-li nu co vinen, měl ho právem hleděti. Ale poněvadž jest ho v svém vězení téhož ›šťálka bez hodné příčiny držel, tudy jest mu tím pychem a tou pokutou v puonu menovanú, to jest Lti kop grošuov českých, vinen, a ty aby jemu dal od dneš›ho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v úterý před svatým burcím.

R. III. l. 91 a.

1130.

Mezi Janem Šubou a Oldřichem Malovcem o náhradu za pacholka. 1502, 12. dubna.

Jan Šuba z Humňan pohnal Oldřicha Malovce z Malovic. Vinil ho, že měl ıcholka s ním bratr jeho Voldřichuov v jízdě Mikuláš, když na Štetendorfě byli, dal zaň on Šuba XC kop panu Hradecskému. Vložen puohon léta MD prvnieho pátek před svatým Vítem [11. června].

V té při mezi Janem Šubú z Humňan s jedné, a Voldřichem Malovcem Malovic s strany druhé. Kdež on Šuba vinil jej Voldřicha, že měl pacholka s ním :atr jeho Voldřichuov v jízdě Mikuláš, když na Štetendorfě byli, i dal zaň on Šuba C kop panu Hradecskému etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal něká svědomí. Proti tomu on Voldřich Malovec pravil jest, že to jeho svědomí nenie ›dle práva a že bratr jeho Mikuláš v té jízdě neměl s ním žádného pacholka. A na › ukázal svědomí téhož Buryana, na kteréhož praví, že jest v té jízdě byl, že tomu dpírá. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr rálovstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran ře líčení, odpory i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Šuba svědomím ›dle práva toho neprovodí, by on Mikuláš Malovec s ním jakého pacholka v jízdě ěl, a také toho neprovedl, by zaň co panu Hradecskému dal; i z té příčiny on

Voldřich Malovec pohnaný jemu nic povinen nenie za bratra svého; a jest věc vědomá a všem lidem známá, že Mikuláš Malovec zachovával se jako na dobrého muže a ctného vladyku přísluší, že tento puohon jemu Malovcovi nic neškodí jeho dobré pověsti. Stalo se v úterý před svatým Tiburcím.

R. III. l. 135 a.

1131.

Mezi Staroměstským měšťanem Janem od tří studnic spolu s manželkou jeho Kateřinou a Janem z Landšteina o dodržení smlouvy. 1502, 12. dubna.

Jan od tří studnic, měštěnín Starého města Pražského, a Katheřina, manželka jeho, pohnali Jana z Landšteina a na Tuchorazi. Vinili ho ze třidcieti kop grošuov míšenských, že je též manžely měl zastúpiti k osadním kostela svatého Jiljí v Starém městě Pražském podle smlouvy mezi nimi učiněné skrze Viléma z Landšteina a Jindřicha Horynu. Vložen puohon léta MD prvnieho v úterý den svatého kříže pozdviženie [14. září].

V té při mezi Janem od tří studnic, měštěnínem Starého města Pražského, a Katheřinú, manželkú jeho s jedné, a panem Janem z Landšteina s strany druhé. Kdež týž Jan od tří studnic s svú manželkú vinil jeho pana Jana pohnaného ze XXX kop grošuov míšenských podle smlouvy učiněné etc., tak jakož puohon šíře svědčí; a na to ukázali rozsudek a list, kterýž na to pan Jan z Landšteina píše, že je v těch XXXti kopách míšenských zastúpiti chce podle téhož listu psaní. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž oni puovodové list ten okázali, že on pan Jan pohnaný je zastoupiti chce v těch XXXti kopách, i z té příčiny aby týž pan Jan ty penieze jim puovodóm navrátil a dal konečně ve dvú nedělí od dnešnieho dne pořád zběhlých. Stalo se v úterý před svatým Tiburcím.

R. III. l. 135 b.

1132.

Mezi Janem z Doubravy a otcem jeho Karlem o bezprávné přijetí peněz za ves Libouš. 1502, 12. dubna.

Jan z Dúbravy pohnal Karla odtudž z Dúbravy, otce svého. Vinil ho ze dvú seth a z puol XXVIII kopy grošuov českých, kteréž jest, práva k nim nemaje, k sobě přijal od Felixa z Ficztum a z Nového Šumburka za ves Libouš, kterúž mu prodal, diel jeho Januov, kterýž jemu po někdy Václavovi Baštinovi, dědu jeho, spravedlivě přiesluší, a těch mu vydati nechce. Vložen puohon v středu den svatého Jiljí [1. září].

V té při mezi Janem z Dúbravy s jedné, a Karlem z Dúbravy, otcem jeho s strany druhé. Kdež on Jan vinil jej Karla ze dvú seth kop a z puol XXVIII kopy

grošuov českých, kteréž jest, práva k nim nemaje, k sobě přijal etc., tak jakož žaloba šíře svědčí. Při tom pravě, že jest za statek dielu jeho ty penieze vzal, kterýž sú Felixovi z Ficztum spolu prodali, kterýžto jim někdy Václav Baštin mateři a otci spolu dal. Proti tomu on Karel odpíraje pravil, že jest jeho Januov otec nedielný a že se zná, že je ty penieze za ten jich společní statek vzal, a pravil také při tom, že jest ho na ty penieze choval, naň nakládal a dluhy zaň platil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu a s obú stranú pře líčenie a vajpis z desk, takto o tom nalezli: Poněvadž se Karel k tomu zná, že jest ty penieze syna svého k sobě vzal za ten statek, kterýž jim spolu odjinud byl dán, a také poněvadž se k tomu zná, že ty jeho penieze má, i podle Janova puohonu těch dvě stě kop grošuov a puol XXVIIIti kopy grošuov českých aby jemu Janovi on Karel od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých dal konečně. Stalo se v úterý před svatým Tiburcím.

Léta MD třetieho v pátek den svaté Školastiky [10. února] dána jest ke dskám relací Janovi z Dúbravy podle zněnie nálezu tohoto.

R. III. l. 136 a.

1133.

Mezi Janem Brázdímským z Pučan a Adamem Tovačovským z Cimburka o nedopomožení práva. 1502, 12. dubna.

Jan Brázdímský z Pučan pohnal pana Adama Tovačovského z Cimburka. Vinil ho z nedopomoženie práva na Václava řečeného Holicský, škůdci jeho, kterýž mu pobral statku jeho za sto kop grošuov českých. Vložen puohon léta MD prvnieho den svatého Jiljí [1. září].

V té při mezi Janem Brázdímským z Pučan s jedné, a panem Adamem Tovačovským z Cimburka s strany druhé. Kdež on Brázdímský vinil téhož pana Tovačovského z nedopomoženie práva na Václava Holicského, škůdci jeho, kterýžto za sto kop grošuov českých jemu pobral etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to žádání práva ukázal svědomí. Proti tomu Ctibor z Bukuovky, poručník páně Adamuov, odpieraje pravil, že jest ten zločinec z vazby se dobyl beze lsti a utekl jim; a na to ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, odpory i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž pan Adam pohnaný dostatečně to provedl, že ten zločinec z vazby jeho se vylámal a beze lsti utekl, z té příčiny týž pan Adam jemu Brázdímskému vedle tohoto puohonu nic povinen nenie. Stalo se v úterý před svatým Tiburcím.

R. III. l. 136 b.

1134.

Mezi Mikulášem Hrabaněm z Přerubenic a Oldřichem Popelem z Vesce o svěření majestátů královských. 1502, 12. dubna.

Mikuláš Hrabaně z Přerubenic pohnal Voldřicha Popela z Vesce. Vinil ho z dosti neučinění svěření v tom, kdež jest mu majestátuov královských svěřil na ves Miletinu s jejím příslušenstvím, v kteréž čtyři kopy grošuov českých platu ročního jest, svědčících, a tomu svěření nečiní dosti. Vložen puohon léta MDI° v úterý po svatém Stanislavu [11. května].

V té při mezi Mikulášem Hrabaní z Přerubenic s jedné, a Voldřichem Popelem z Vesce s strany druhé. Jakož týž Mikuláš vinil jej Popela z dosti neučinění svěření v tom, kdež jest mu majestátuov královských svěřil na ves Miletinu s jejím příslušenstvím etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Pán JMt pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše obojí stranu, tento puohon zdvihli jsú z příčiny té, že on Mikuláš Hrabaně v puohonu svém nemenoval ani položil, že by jemu on Popel smlouvě v tom dosti neučinil tiem, že by mu majestát jeho přepsal, a z toho jest vinil, čehož jest v puohonu nepoložil. Stalo se v úterý po Svátosti.

R. III. l. 188 a. Srov. nález č. 1113 na str. 496.

1135.

Mezi Malostranským zlatníkem Mikulášem Puchem z Glauchova a Václavem Firšicem z Nabdína o vydání manželky. 1502, 12. dubna.

Mikuláš Puch z Glauchova, zlatník, měštěnín Menšieho města Pražského, pohnal Václava Firšice z Nabdína a na Chvalách. Vinil ho, že mu manželku jeho oddanou pychem při sobě drží a přechovává proti řádu a právu a vydati mu ji nechce. Vložen puohon léta MDI° v pátek den svatého Sixta [6. srpna].

V té při mezi Mikulášem Puchem z Glauchova, zlatníkem, měštěnínem Menšieho města Pražského s jedné, a Václavem Firšicem z Nabdína s strany druhé. Kdež on Mikuláš jej Firšice vinil, že mu manželky jeho oddané pychem vrátiti nechce etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Při tom pravě, že jest k němu na tvrz posielal lidi hodné a jeho žádal, aby mu ji zase vrátil. A na to ukázal jest svědomí. Proti tomu on Firšic odpíraje pravil, že jest ty časy u něho nebyla, když jest po ni posielal, a kdyby ji byl tehdáž měl, že by mu ji vrátiti chtěl. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor a svědomí, takto o tom vypověděli: Ponévadž on Mikuláš puovod to dostatečně provedl, že jest u něho u Firšice ty časy jeho žena byla a z vokna vyhlédala, a on toho Firšic přel, že u něho

nenie, a toho, což jest přel, jest přesvědčen těmi, ktož sú u něho v tom poselství byli a ji tam viděli; i z té příčiny aby on Firšic jemu Mikulášovi ženu jeho do domu jeho na Malú stranu v Menším městě Pražském postavil a v jeho moc dal konečně ve dvú nedělí od dnešnieho dne pořád zběhlých. Stalo se v úterý před svatým Tiburcím.

R. III. l. 188 a.

1136.

Mezi Bohuslavem z Benešova a Petrem z Popovic o pych zraněním. 1502, 13. dubna.

Bohuslav z Benešova a v Nelžejoviciech pohnal Petra z Popovic a v Nelžejoviciech. Viniti ho chce z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože jest jej zbil, zraniel a zchromil, an naň žádné péče neměl. Vložen puohon léta M°D prvnieho v středu po svatém Františku [6. října].

V té při mezi Bohuslavem z Benešova s jedné, a Petrem z Popovic s strany druhé. Jakož on Bohuslav jeho Petra viní z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože jest jej zchromil etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Petr pohnaný odpieraje pravil, že jest v tom pychu jemu neučinil, neb jest to z toho přišlo, že on týž Bohuslav mateř jeho Anežku vidlami bil a ji porazil, a potom že jest ho pobiezel, jestliže jest dobré mateře syn, aby se s ním bil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Bohuslav to jest provedl, že on Petr jej zraniel, a on Petr toho neodpieral, by ho nezraniel, z té příčiny týž Petr jemu Bohuslavovi tiem pychem jest vinen i pokutou, to jest těmi padesáti kopami grošuov českými, a ty aby jemu dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Než jakož jest on Petr pravil, že by on Bohuslav ji Anežku, mateř jeho, bil a ji porazil a nohama potlačil, i chce-li táž Anežka z toho téhož Bohuslava viniti, v tom se jí právo nezavierá. Stalo se v středu před svatým Tiburcím.

Léta božieho MDIII° v pátek před svatým Antonínem [13. ledna] vydán jest list zatýkací Bohuslavovi z Benešova na Petra z Popovic pro dostineučiněnie nálezu panskému svrchu psanému.

R. III. l. 23 b.

1137.

Mezi Bohuňkem Špinou z Jenišovic a Vaňkem Zámrským ze Zámrsku o nezdržení smlouvy. [1502, 13. dubna.]

Bohuněk Špína z Jenišovic pohnal Vaňka Zámrského z Zámrsku. Viniti ho chce z nezdržení smlouvy, dobrými lidmi mezi nimi učiněné, v tom, kdež měl rolí zádušní, v kterémž oba spolek mají, rozděliti a spravedlivě na poli rozměřiti, v tom

kusu té smlouvě dosti učiniti nechce. Vložen puohon léta MDI° ve čtvrtek po svatém Františku [7. října].

V té při mezi Bohunkem Špinú z Jenišovic s jedné, a Vaňkem z Zámrsku s strany druhé. Jakož jeho Vaňka viní z nedržení smlouvy, dobrými lidmi mezi nimi učiněné, v tom, kdež měl rolí zádušní, v kterémž oba spolek mají etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Pán JMt, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž se spolku rolí dotýče, z té příčiny tento puohon zdvihají, a chtie-li sebe o to právem hleděti zemským, právo se jim nezavierá. Stalo se ve čtvrtek po svatém Františku léta MDI° [sic].

R. III. l. 24 a. Nález tento, jakož i následující nesprávně jsou datovány, neboť půhon a nález nemohly býti téhož dne vydány. Opravené datování odůvodněno tím, že na l. 24 čtou se dle nadpisu nálezy k roku Svátosti MDII°, a předcházející nález má totéž datum.

1138.

Mezi Bohuňkem Špinou z Jenišovic a Vaňkem Zámrským ze Zámrsku o nezdržení smlouvy. [1502, 13. dubna.]

Bohuněk Špína z Bohuňovic pohnal Vaňka z Zámrsku. Viniti ho chce z nezdržení smlouvy, mezi nimi dobrými lidmi učiněné, v tom, kdež podle znění té smlouvy měl položiti tři kopy grošuov českých, když by k opravě záduší potřeba byla, i tomu dosti neučinil, když jemu on Bohuněk věděti dal. Vložen puohon léta MDI° ve čtvrtek po svatém Františku [7. října].

V té při mezi Bohuňkem Špinú z Jenišovic s jedné, a Vaňkem z Zámrsku s strany druhé. Jakož on Bohuněk vinil jeho Vaňka z nedrženie smlouvy v tom, kdež podle znění té smlouvy měl položiti tři kopy grošuov českých etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Vaněk odpieraje pravil, že jemu tiem povinovat nenie, než že tomu neodpierá, aby na opravu božieho domu do Slatiny, když by toho potřeba byla, neměl dáti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu a s obú stranú pře líčenie, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Vaněk Zámrský toho jest neodpieral, aby neměl těch tří kop grošuov českých dáti na opravu téhož božieho domu anebo téhož záduší k kterýmžkoli potřebám, a smlúva tak také ukazuje, protož aby týž Václav Zámrský ty tři kopy grošuov českých dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých v ruce kostelníkóm toho božieho domu. Než oni kostelníci, což by koli z těch peněz tří kop grošuov českých vynaložili na kterú opravu toho kostela, povinni budú jemu Bohuňkovi a témuž Václavovi Zámrskému počet udělati. Stalo se ve čtvrtek po svatém Františku léta MDI [sic].

R. III. l. 24 a. Srov. předcházející nález č. 1137.

1139.

Mezi Dorotou Košinkou a Johankou Maršálkovou o promlčení listu dlužního. 1502, 13. dubna.

Dorotha Košinka z Košině pohnala Johanky z Prahy staré Maršálkové. Vinila ji z promlčení listu, kteréhožto manželu jejiemu Janovi Maršálkovi a jí Johance svěřila ona Dorotha, ješto ten list svědčí na dvě stě a na XXXti zlatých uherských, a skrze takové promlčení její Johančino tayž list jest odsouzen. Vložen puohon léta MDI° v neděli po svatém Diviši [10. října].

V té při mezi Dorothú Košinkú z Košině s jedné, a Johankú Maršálkovú z Starého města Pražského z strany druhé. Kdež táž Dorota vinila jest ji Johanku, že by jí list obnovený dala, kterýž na dvě stě a na XXXti zlatých uherských svědčí, a že by táž Johanka při též smlouvě, kterúž pan podkomoří učinil, nemluvila, by ten list promlčený byl. A na to ukázala list od Cholinky. Proti tomu ona Johanka pohnaná odpierajíc pravila, že s ní s Dorothú dokonalú smlouvu skrze pana podkomořieho má o ten list, a k tomu má nález panský. A na to ukázala touž smlouvu i nález. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝛc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše pře, odpory a smlouvu i nález, takto o tom vypověděli: Poněvadž táž smlouva podkomořím učiněná zřetedlně ukazuje, že ona Dorota měla jest vuoli ten list vzieti po té smlouvě, kdy se jí zdá, uručéci též Johance LXti kop vedle smlouvy, i neuručila jest ani listu od ní vzala, až jest od též Johanky pohnána byla, aby ten list přijala a LXte kop uručila; a při tom puohonu, když jest o ten list souzena byla táž Dorota, nemluvila jest, by ona Johanka ten list promlčela, a na to jí Dorotě přisouzeno, aby ona ten list přijala a LX kop položila: i z těch příčin, že jest toho listu ona Dorotha prve nevzala a peněz neuručila, měvši toho vuoli, a k tomu při prvním puohonu nemluvila, by list byl promlčán, a protož z takových příčin sama sebú jest vinna, a ona Johanka o ten list jí nic povinna nenie. A táž Dorotha také jí Johance podle té smlouvy panem podkomořím učiněné těmi LXti kopami nic povinna nenie, poněvadž sama tím listem na Cholinkovi nic dobyti nemuož. Stalo se v středu před svatým Tiburcím.

R. III. l. 67 b. Srov. nález č. 1012 v Archivu Českém XI str. 521.

1140.

Mezi pány z Gutšteina a bratrem jich Krištofem o rčení položiti list královský. 1502, 13. dubna.

Heynrych, Getřich, Jan a Wolf bratří z Gutšteina pohnali Krystofa z Gutšteina a na Rabšteině, bratra svého. Vinili jej ze rčenie etc. Tento puohon napřed stojí, kdež Getřich etc., ale má zde státi.

V té při mezi panem Heynrychem, panem Getřichem, panem Janem a panem Wolfem, bratřími z Gutšteina s jedné, a panem Krystofem odtudž z Gutšteina bratrem jich s strany druhé. Jakož oni puovodové vinili jej pana Krystofa ze rčenie, kdež jest řekl ten list královský položiti, v němž král JMt s povolením vší země XII tisíc kop grošuov míšenských zapisuje na Heydelsfeldu a na Pernheymě před panem hofmistrem dvoru krále JMti, před nebožtíkem panem Zdeňkem z Šternberka, a před Albrechtem Rendlem z Aušavy, prokurátorem krále JMti etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázali: Poněvadž pan Krystof tomu neodpírá a k tomu se zná, že ten list královský měl položiti, z té příčiny on pan Krystof aby před panem hofmistrem dvorským a před Albrechtem Rendlem z Aušavy, prokurátorem etc., ve dvú nedělí pořád zběhlých ten list položil, a oni, pan hofmistr a prokurátor, k tomu mají třetieho k sobě přijíti miesto nebožtíka pana Zdeňka z Šternberka, a ti tři mají mezi nadepsanými pány z Gutšteina tu věc ohledati, toho povážiti a o to konečně srovnati. Pakli by jich srovnati nemohli, tehdy mají o to raddu vzieti při svatém Martině najprv příštím se pány a vladykami, krále JMti raddami, v soudu komorním. Stalo se v středu před svatým Tiburcím.

R. III. l. 114 a.

1141.

Mezi Hynkem Šicem z Drahenic a Krištofem z Gutšteina o postavení služebníka Jiříka z Rastel pro pych. 1502, 13. dubna.

Hynek Šic z Drahenic pohnal pana Krystofa z Gutšteina a na Rabšteině etc., aby postavil služebníka svého Jiříka z Rastel před panem hofmistrem JMtí v komorním soudu. Vinil jej z pychu a pro ten pych z Lti kop grošuov českých, protože jest člověku jeho Matějovi z Sochovic les posekal, k tomu práva nemaje žádného. Vložen puohon léta MDI° v neděli po svatém Diviši [10. října].

V té při mezi Hynkem Šicem z Drahenic s jedné, a Jiříkem z Rastel s strany druhé. Jakož on Hynek vinil jeho Jiříka z Rastel z pychu a pro ten pych z Lti kop grošuov českých, že jest člověku jeho Matějovi les posekal etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A viece dával jest jemu Jiříkovi vinu, že by mu to přes smlouvu učinil, nebožtíkem Štegarem učiněnú. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Šic pohnal jest z pychu, a potom v řeči své vedl jest jinú věc, pravě, že jest mu to přes smlúvu učinil, z té příčiny páni ten puohon zdvihli sú. Stalo se v středu před svatým Tiburcím.

R. III. l. 114 a.

1142.

[M]ezi Janem Žibřidem z Mostku a Janem Holubem ze Záchuma o pych skrze vytisknutí ze statku. 1502, 13. dubna.

Jan Žibřid z Mostku pohnal Jana Holuba z Záchuma. Vinil ho, že jest naň [p]oslal zbrojně do Mostku a jej z jeho statku pychem vytisknúti kázal služebníkóm [a] pomocníkóm svým. Vložen puohon léta MD prvnieho v úterý po svatém Prokopu [5]. července].

V té při mezi Janem Žibřidem z Mostku puovodem s jedné, a Janem Ho[lu]bem z Záchuma s strany druhé. Kdež týž Žibřid vinil téhož Holuba, že jest naň [p]oslal zbrojně do Mostku a jej z jeho statku pychem vytisknúti kázal etc., tak jakož [p]uohon šíře svědčí. Proti tomu on Holub odpíraje pravil, že jest ho nevytiskl, než [p]odle práva komorníkem se v to uvázal, a že se dědicstvie a vedenie práva od ou[ř]adu dotýče, prose, aby při právu zemském zachován byl. Tu JMt pán, pan Vilém [z] Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vla[d]ykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž se statku, dědictví [a] vedení práva od úřadu desk zemských dotýče, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli [j]i, aby sebe strany zemským právem hleděly. Stalo se v středu před svatým Tiburcím.

R. III. l. 136 a.

1143.

Mezi Matoušem Gzelem a Děpoltem z Lobkovic o nezdržení smlouvy. 1502, 13. dubna.

Mathúš Gzel, měštěnín Nového města Pražského, pohnal pana Děpolta z Lob[k]ovic. Vinil ho z nezdržení smlouvy, panem Janem [z] Šellenberka, najvyšším kan[c]léřem královstvie Českého, mezi nimi učiněné o nějaké penieze, kterýchžto peněz na [j]eho diel Gzeluov bylo XX kop a puol druhé kopy grošuov vše míšenských, ješto [t]y penieze povinni sú byli lidé jeho páně Děpoltovi v Sedlčanech témuž Děpoltovi. [V]ložen puohon léta MD prvnieho v sobotu den svatého Jiří [24. dubna].

V té při mezi Mathoušem Gzelem, měštěnínem Nového města Pražského, [s] jedné, a panem Děpoltem z Lobkovic s strany druhé. Jakož on Gzel vinil jeho [p]ana Děpolta z nezdrženie smlouvy panem Janem z Šellenberka, najvyšším kancléřem [k]rálovstvie Českého, mezi nimi učiněné o nějaké penieze, kterýchž bylo na jeho [G]zeluov diel XXti kop a puol druhé kopy grošuov vše míšenských etc., tak jakož [p]uohon šíře svědčí. A na to jest ukázal touž smlouvu panem kancléřem učiněnú. Proti [t]omu pan Děpolt pohnaný odpieraje pravil, že ho on Gzel z vyšší summy pohání, [n]ež smlouva ukazuje; neb smlouva svědčí bez dvú XXXti kop grošuov míšenských; [t]o by se na diel jeho Gzeluov nemělo než XIV kop grošuov míšenských dostati, [a] on Gzel pohání ze XXti kop a z puol druhé kopy grošuov míšenských; a také že [j]est s panem Děpoltem týž Gzel smlouvu učinil a řekl, státi tam v Sedlčanech před

tiem právem a z dluhu, ktož by ho tam viniti chtěl, každému práv býti, a což by těch peněz po těch dluzích zuostalo, že je ty měl vyzdvihnúti. A to že jest řekl skrze Zigmunda Barše tam státi a tak učiniti. A poněvadž pohání z větší summy peněz, a druhé přes smlouvu, kteréž jest dosti neučinil, jsa obeslán od týchž měšťan, a nestál jest, že je na zmatek ten puohon učinil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor, pře líčenie i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž smlouva panem kancléřem učiněná takto v sobě drží, že pan Popel a Mathouš Gzel mají se o ty penieze rozděliti, a Bareš, poručník Gzeluov, to provedl, že je té summy bez dvú XXXti kop grošuov míšenských, a tak na každého diel má se XIV kop dostati; protož ty aby jemu Gzelovi pan Popel dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Než jakož jest Zigmund Bareš od téhož Gzele přiřekl, že má státi v Sedlčanech na jich právě, i z té příčiny týž Gzel aby tomu dosti učinil od dnešnieho dne ve dvú nedělí též pořád zběhlých, aby tam v Sedlčanech na jich právě stál, a ktož ho bude chtieti z toho dluhu z statku Prokopa, přietele jeho, viniti, aby na ten den tam stál, jim odpoviedal a práv byl; a pan Děpolt též aby tam v Sedlčanech také stál aneb miesto sebe poslal, a takové dluhy, kteréž by na ně spravedlivě provedli, aby oba spolu z toho statku zaplatili, a oni měšťané Sedlčanští mají jim právo řéci s vyhrazením vyššieho práva. Stalo se v středu před svatým Tiburcím.

R. III. l. 188 b.

1144.

Mezi Vaňkem Zámrským ze Zámrsku a Bohuňkem Špinou z Jenišovic o zdržení smlouvy.
1502, 13. dubna.

Vaněk Zámrský z Zámrsku pohnal Bohunka Špínu z Jenišovic a v Šnakově. Vinil ho z nezdrženie smlouvy, což se rybníku pod Šnakovem dotýče, kterúžto smlouvu on Vaněk s otcem téhož Bohunka učinil o spouštění a cayzení toho rybníka. Vložen puohon léta MDI° ve čtvrtek po svatém Františku [7. října].

V té při mezi Vaňkem Zámrským s jedné, a Bohunkem Špínú z Jenišovic s strany druhé. Kdež on Vaněk vinil jej Špínu z nezdrženie smlouvy, což se rybníku pod Šnakovem dotýče etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Špína odpíraje pravil, že ta smlouva tiem listem nenie dokonalá, než kdyby byla dokonalá, byla by i zapečetěná, protož jemu nic tiem vinen nenie. Zase proti tomu Zámrský pravil, že jest toho v držení od drahně leth. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení i ten list smluvní, takto o tom vypověděli: Poněvadž ten list smluvní všech pečetí nemá, z té příčiny tento puohon

zdvihli sú. Než jakož jest on Zámrský pravil, že jest toho v drženie, i chtie-li se to právem hleděti, že se mu právo nezavierá. Stalo se v středu před svatým iburcím.

R. III. l. 278 b. Srov. nálezy č. 1137 a 1138 na str. 512.

1145.

zi Anežkou dcerou Václava příjmím Čerta z Nymburka a radou města Nymburka o při její s měšťanem Janem Skrbkem. 1502, 14. dubna.

Anežka, dcera někdy Václava příjmí Čerta z Nymburka, měštka Starého města ažského, pohnala purgmistra a konšeluov města Nymburka krom Jana Skrbka. Vii je chce z toho, kdežto oni přijemše penieze od Jana, manžela jejieho, jakožto poručníka jejieho k vyššiemu právu, nezachovali sú se podle práva a dobrého lu v té při, o kterúž táž Anežka s Skrbkem, jich spoluměštěnínem nadepsaným, ed jich právem činiti měla, skrze kterézto takové jich v tom nezachování ona nežka k dielu svému, jí po otci jejím zuostalému, přijíti jest nemohla, kdež ona to a sto kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon léta MD prvnieho v sobotu po vatém Havlu [23. října].

V té při mezi Anežkú, dcerú někdy Václava příjmí Čerta, měštkú Starého města Pražského, s jedné, a mezi purgmistrem a konšely Nymburskými krom Jana Skrbka s strany druhé. Jakož je viní táž Anežka z toho, že oni přijemše penieze od Jana, manžele jejieho, k vyššiemu právu, nezachovali sú se podle práva a dobrého řádu v té při, o kterúž táž Anežka s Skrbkem, jich spoluměštěnínem, před jich právem činiti měla etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu oni purgmistr a konšelé Nymburští pohnaní vyslavše s sebe Prokopa krajčieho a Václava Lekše s plnú mocí, podali sú listu od téhož purgmistra a konšeluov města Nymburka pánóm JMtem, v kterémžto listu opoviedají se, že ta pře jest městská a šosovní, v témž psaní takto položivše, že sousedu našemu chceme rozkázati, aby k živému orteli stál a svú věc provozoval; dále oznámivše, že ač stojíme k soudu komornímu, však věříme, že při našich právích nás zuostaviti ráčíte. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfensteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázali: Poněvadž oni Nymburští oznámili sú, že se jich práva dotýče, a také že stran podávají k živému orteli, protož je Nymburské při jich práviech zuostavují. A ona Anežka puovod a Jan Skrbek aby stáli k vyššiemu právu v Litoměřicích sami svými osobami od dnešnieho dne ve čtyřech nedělech pořád zběhlých i se všemi potřebami a spravedlnostmi svými, a tu své pře aby vedli, puovody, odpory i svědomí, a což jim tu za právo povědieno bude, na tom strany by přestaly; a Nymburští aby hned psali Lithoměřicským a oznámili, že ty strany své pře a spravedlnosti na ten den a čas před nimi státi mají k jich soudu a ro-

zeznání o své spravedlnosti. A oni Litoměřičtí aby jim o to konec hned učinili. Stalo se ve čtvrtek den svatého Tyburcí.

R. III. l. 5 b.

1146.

Mezi Dorotou z Košině a Václavem Hrzanem z Harasova o vydání peněz za statek.
1502, 14. dubna.

Dorotha z Košině pohnala Václava Hrzaně z Harasova. Vinila ho z sedmi seth kop grošuov míšenských, kteréž jí zuostal za diel jejie, kdež jemu Hrzanovi s manželem svým za sedm seth kop grošuov českých list prodali, kterýžto svědčí na pět seth kop grošuov českých, a k tomu některé držení vsí též za touž summu prodali. I z dielu svého jej Hrzaně vinila, to jest z svrchu psaných sedmi seth kop grošuov míšenských, neb tak dobře od ní koupil ten diel jako i od manžela jejieho, nebožtíka Jiříka Peštala. Vložen puohon léta MDI° v neděli po svatém Diviši [10. října].

V té při mezi Dorothú z Košině s jedné, a Václavem Hrzaněm s strany druhé. Kdež ona Dorotha jej Hrzaně vinila z sedmi seth kop grošuov míšenských, kteréž jí zuostal za diel jejie, kdež mu s nebožtíkem manželem svým za sedm set kop grošuov českých list prodala etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázala svědomí. Proti tomu on Hrzan pohnaný odpieraje pravil, že jest jejiemu muži a jí ty penieze dal, a potom že sú mu je oba dva, on Jiřík Peštal muž jejie i ona Dorota, zase schovati dali na takový spuosob, když by koli který z nich přijel po ně, aby mu je vydal. A potom Jiřík Peštal, muž jejie, po ně po ty penieze přijel a je vyzdvihl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu s obú stranú, pře líčenie, odpor i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Hrzan to dostatečně provodí, že jest jim ty penieze za ten statek vydal a jej zaplatil, a potom vedle svěřenie, když by jeden z nich po ty penieze přijel, že jest měl jednomu z nich vydati je, a nebožtík Peštal přijel a ty penieze u něho u Hrzaně schované a svěřené od něho od Hrzaně vyzdvihl: i tudy jest on Hrzan tomu svěření dosti učinil, a jí Dorotě puovodovi tím nic dále vinen nenie. Stalo se ve čtvrtek den svatého Tiburcí.

R. III. l. 68 a.

1147.

Mezi nejv. purkrabím Janem z Janovic a Zigmundem Stříbrným z Hořemiřic o pych.
1502, 14. dubna.

Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, pohnal Zigmunda Striebrného z Hořemiřic. Vinil ho z pychu a pro ten pych z Lti kop grošuov českých, protože

mu pobral seno i votavu s louky u Neuměřic, kteréžto louky týž pan z Janovic v držení jest, jakž jest v tom ouřadu purkrabstvie Pražského. Vložen puohon léta MDI° v sobotu den svatého Havla [16. října].

V té při mezi panem Janem z Janovic etc., najvyšším purkrabím Pražským, s jedné, a Zigmundem Střiebrným z Hořemiřic s strany druhé. Kdež týž pan z Janovic vinil jej Zigmunda z pychu a pro ten pych z Lti kop grošuov českých, protože mu pobral seno i votavu s louky u Neuměřic etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Zigmund pohnaný odpíraje pravil, že jest pychu neučinil žádného a že jest grunth jeho. A na to ukázal královský majestát. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, odpor, svědomí i majestát, nalezli: Poněvadž on Zigmund pohnaný toho grunthu v drženie nenie a jemu panu z Janovic seno i votavu pobral, ješto jest toho učiniti neměl, z té příčiny nadepsanému panu Janovi z Janovic etc. tiem pychem a tou pokutou v puohonu menovanou, to jest Lti kopami grošuov českými, vinen, a ty aby jemu dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se ve čtvrtek den svatého Tiburcí.

R. III. l. 137 a.

1148.

Mezi nejv. purkrabím Janem z Janovic a Zigmundem Stříbrným z Hořemiřic o pych.
1502, 14. dubna.

Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, pohnal Zigmunda Střiebrného z Hořemiřic. Vinil ho z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože jest nedal lidem svým z Neuměřic vésti sena s louky tu u Neuměřic témuž panu Janovi, kdežto tíž lidé sou robotou to vždycky dělávali. Vložen puohon létha MD prvnieho v sobotu den svatého Havla [16. října].

V té při mezi panem Janem z Janovic, najvyšším purkrabí Pražským, s jedné, a Zigmundem Střiebrným z Hořemiřic s strany druhé. Kdež již menovaný pan z Janovic vinil téhož Zigmunda z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože jest nedal lidem svým z Neuměřic vézti sena s louky etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i svědomí takto nalezli sú: Poněvadž on Zigmund pohnaný tomu pychu nic neodpírá, z té příčiny týž Zigmund témuž panu Janovi z Janovic etc. puovodovi tiem pychem a tou pokutou v puohonu menovanou, to jest padesáti kopami grošuov českými, vinen, a ty aby jemu dal od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se ve čtvrtek den svatého Tiburcí.

R. III. l. 137 b.

1149.

Mezi Janem Chodaurem a purkmistrem a konšely města Berouna o ržení. 1502, 14. dubna.

Jan Chodauer z Lokte pohnal purgmistra a konšeluov města Berouna. Vinil je z dosti neučinění ržení svému v tom, kdež Jan řečený Jakoubek z Bezdědic, u nich na předměstí obývající, za kteréhož on Chodauer rukojmí byl a svuoj statek sto a XIII kop a židu sedm kop jistiny, k tomu i lichvu, vše grošuov míšenských dáti musil, zapsal mu statek svuoj, dvuor, dědiny a což k tomu přísluší na jich právě tudiež v Berouně kniehami městckými památnými. Ale oni Berounští řekše dále jemu Chodaurovi, že ten statek rozkáží v knihy své dědičné vepsati, tomu dosti učiniti nechtí. Vložen puohon v úterý po svatém Valentinu [15. února].

V té při mezi Janem Chodaurem s jedné, a purgmistrem a konšely Berounskými s strany druhé. Jakož on Chodauer puovod vinil je Berounské pohnané z dosti neučinění ržení, že sú mu měli statek Jakoubkuov z Bezdědic v kniehy své městské zapsati etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Tu oni Berounští pohnaní stojiece k tomu se seznali, že jest to tak, než že jest pan Jenec, najvyšší purkrabie Pražský, v tom jim překážku učinil. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázali: Poněvadž oni pohnaní svým psaním k tomu sú se seznali, že jemu Chodaurovi statek Jakubuov z Bezdědic zapsati měli; z té příčiny aby nadepsaní Berounští tomu dosti učinili do dvú nedělí od dnešnieho dne pořád zběhlých a jemu puovodovi aby ten statek zapsali. Stalo se ve čtvrtek den svatého Tiburcí.

R. III. l. 157 b.

1150.

Mezi Mikulášem z Kolovrat a Jindřichem z Gutšteina o nářek cti. 1502, 14. dubna.

Pan Mikuláš z Kolovrat a na Žehroviciech pohnal pana Henrycha z Gutšteina na Tachově. Vinil ho z nářku cti, kdež jest přes své svolenie a přirčenie i prve před tiem jej haněl, na cti a dobré pověsti jeho dotýkaje. Vložen puohon léta MDII° v sobotu po přenesenie svatého Václava [5. března].

V té při mezi panem Mikulášem z Kolovrat a z Žehrovic s jedné, a panem Henrychem z Gutšteina s strany druhé. Jakož on pan Mikuláš pohnal z nářku cti téhož pana Henrycha z Gutšteina, a pan Henrych vzal jest hojemstvie, kdežto žádal jest pan Mikuláš v tom pánuov JMtí za opatřenie. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, ráčili sú to kázati rozkázati zapsati: Jestliže by z nich kterého pán Buoh neuchoval v tom času, než by ta pře mezi nimi rozeznána byla, že to jemu panu Mikulášovi na jeho cti a dobré pověsti k nižádné ujmě ani škodě býti nemá. Stalo se ve čtvrtek den svatého Tiburcí.

R. III. l. 189 b.

1151.

Mezi Mikulášem Děckým ze Žlutic a Delfinem z Chrástu o nářek cti. 1502, 14. dubna.

Mikuláš Děcský ze Žlutic pohnal Delfina z Chrástu. Vinil ho z nářku cti. Vložen puohon léta MD prvnieho v sobotu po svatém Havle [23. října].

V té při mezi Mikulášem Děcským ze Žlutic s jedné, a Delfinem z Chrástu s strany druhé, kdež týž Mikuláš vinil jeho Delfina z nářku cti. I odkládá se této pře od dnešního dne až do svatého Martina najprv příštieho, a to z té příčiny, aby strany vedly sobě svědomí vedle práva, každý svědek aby osobně stál a přísahu učinil, poněvadž se cti dotýče. A poněvadž on Mikuláš puovod stoje po své cti pohání, i jestliže by ho v tom času Buoh neuchoval, to jeho cti nic neškodí ani škoditi má. Stalo se ve čtvrtek den svatého Tiburcí.

R. III. l. 189 b.

1152.

Mezi Petrem Kučerou z Dřínova a Janem z Šellenberka spolu s Felixem z Fictum o nezdržení smlouvy. 1502, 14. dubna.

Petr Kučera z Dřínova pohnal pana Jana z Šellenberka, najvyššieho kancléře královstvie Českého, a Felixa z Ficztum na Novém Šumburce. Vinil je z nezdrženie smlouvy v tom, kdež sú jemu najali dvuor Zalešany s jeho příslušenstvím za šest leth pořád zběhlých, podle kteréžto smlouvy on Petr měv ten dvuor za šest leth držeti, za tři léta toliko držal a dále nic, a již z toho vyveden; skrze kteréžto vyvedenie on Petr na tom statku újmu vzal, kterúž puol druhého sta kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon léta MDII° v středu před svatým Matějem [23. února].

V té při mezi Petrem z Dřínova s jedné, a mezi panem Janem [z] Šellenberka, najvyšším kancléřem královstvie Českého, a Felixem z Ficztum z Nového Šumburka s strany druhé. Kdež on Kučera vinil je pohnané z nezdrženie smlouvy v tom, kdež sú jemu najali dvuor Zalešany s jeho přieslušenstvím za šest leth pořád zběhlých, a té smlouvě že sú neučinili dosti. A na to ukázal touž smlouvu i svědomí. Proti tomu Ctibor z Bukuovky na miestě pohnaných jakožto mocný zapsaný jich poručník odpieraje pravil, že se k té smlouvě oni pohnaní znají, že sú od sebe s ním smlouvu učinili, ale že sú oni jeho z toho dvoru nevytiskli. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše smlouvu, odpor i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Kučera ukázal svědomí, v kterémž se světle ukazuje, že ouředník páně z Šternberka jeho z toho dvoru a nájmu vytiskl, a oni nadepsaní páni nevytiskli sú ho, z té příčiny tento puohon zdvihli sú. Ale on Kučera, chce-li o to k držitelóm statku nebožtíka pana Zdenka z Šternberka hleděti aneb k ouředníku, kterýž ty časy u téhož pana z Šternberka byl a kterýž jeho z toho nájmu a dvoru vytiskl,

právo mu se nezavierá; a ty pány, kteříž sú mu nájem činili, aby k tomu puohonu také obeslal, aby oni tu také stáli a tu věc zpravili, kterak sú toho dvoru a statku panu Zdeňkovi postupovali. Stalo se ve čtvrtek den svatého Tiburcí.

R. III. l. 233 a.

1153.

Mezi Rackem z Doubravy a jeho sestrou Kunkou o vydání peněz a klenotův. 1502, 14. dubna.

Racek z Dúbravy pohnal Kunky z Dúbravy, sestry své a manželky někdy Jindřicha Tondorfera. Vinil ji z nevydánie peněz hotových a klenotuov, kteréž jí po smrti otce svého schovati dal, jakož toho ceduli vyřezanú táž Kunka jednu a Karel z Dúbravy, bratr jich, druhú má, a toho mu ona Kunka vydati nechce, ješto on Racek to za sto a za LXXX kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon léta MD prvnieho ve čtvrtek po svatém Lukáši [21. října].

V té při mezi Rackem z Dúbravy s jedné, a Kunkou odtudž z Dúbravy, sestrou téhož Racka, s strany druhé. Kdež on Racek vinil ji z nevydání peněz hotových a klenotuov, kteréž jí po smrti otce svého schovati dal, ješto on to za sto a za LXXX kop grošuov českých pokládá etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu ona Kunka pohnaná odpírajíc pravila, že sú ti klenotové a penieze jejie a že sú se jí po otci jejím dostaly. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž jest to on Racek poněkud provodil, že by takoví klenotové a penieze po otci jeho jemu přieslušely, a ona Kunka ničímž jest toho neodvedla, by jí to otec jejie dal, i z té příčiny ona Kunka aby to zpravila, že jest jí ty klenoty a penieze hotové otec jejie dal, tak jakž ta vyřezaná cedule, kterúž on Racek ukázal, svědčí, a to před pány JJMtí na den svatého Martina najprv příštieho, jakž jí pány JMtí a vladykami rozkázáno bude. Stalo se ve čtvrtek den svatého Tiburcí.

Léta MDIII° v úterý den svatého Zigmunda [2. května] v kaple Všech Svatých na hradě Pražském Kunka z Dúbravy pohnaná přísahu jest učinila těmito slovy: Přísahám pánu Bohu, jímž mě viní Racek z Dúbravy, bratr muoj, z nevydání klenotuov a hotových peněz podle panského nálezu tohoto, že mi ty klenoty i penieze od mého otce dány jsú. Tak mi Buoh pomáhaj i všichni světí.

R. III. l. 247 a.

1154.

Mezi farářem kostela sv. Vojtěcha pod Vyšehradem Tobiášem a radou Starého města Pražského o nedopomožení práva. 1502, 14. dubna.

Kněz Tobiáš, farář kostela svatého Vojtěcha pod Vyšehradem na Novém městě Pražském, pohnal purgmistra a raddy Starého města Pražského. Vinil je z nedopo-

možení práva a spravedlnosti na Václava Bryndu, jich spoluobyvatele, což se nějaké latinské biblí na pargameně psané, kterúž on kněz Tobiáš témuž Bryndovi schovati dal, dotýče, ješto on ji sobě sto kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon léta MD prvnieho v středu den Početí panny Marie [8. prosince].

V té při mezi knězem Tobiášem, farářem od svatého Vojtěcha s Nového města Pražského, s jedné, a mezi purgmistrem a raddú Starého města Pražského, s strany druhé. Jakož týž kněz Tobiáš vinil je pohnané purgmistra a raddu Starého města Pražského z nedopomožení práva po svém orteli rčenie mezi ním knězem Tobiášem a Bryndú, svým spoluobyvatelem, o biblí latinskú na pargameně psanú etc., tak jakož puohon a žaloba šíře svědčí. Proti tomu na miestě pohnaných mistr Jan z Vratu, kancléř jich, jakožto mocný poručník odpíraje pravil, že orteli svému oni Staroměští purgmistr a radda dosti sú učiniti chtěli a jeho Bryndu o to sú drželi u vězení, než že on Brynda té biblí nemá, než má ji Václav Hyndrák z Habrova, a že pan kancléř o to jest jednati ráčil, aby mu zase vrácena byla. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázati ráčili: Poněvadž oni purgmistr a radda Staroměští ortel jsú řkli mezi stranami, a jemu knězi Tobiášovi po témž ortelu rčenie k té biblí nedopomohli, protož aby od tohoto času do svatého Martina najprv příštieho jemu k té biblí podle svého práva oni pohnaní dopomohli; a jestliže by nedopomohli jemu knězi Tobiášovi v tom času k té biblí, aby strany zase stály na den svatého Martina najprv příštieho, a oni Staroměští ten ortel aby před JMtí pány v soudu komorním položili, kterýž sú mezi stranami řkli. Stalo se ve čtvrtek den svatého Tiburcí.

R. III. l. 265 a.

1155.

Mezi Václavem Roupovským z Roupova a Jiřím Berkou z Dubé o bezprávné věznění člověka. 1502, 14. dubna.

Václav Roupovský z Roupova pohnal Jiřieho Berku z Dubé. Vinil ho z pychu Pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, že jest člověka jeho jménem Duchka ězel proti svolení zemskému, příčiny k němu spravedlivé nemaje a naň toho nikdá rve nevznesl. Vložen puohon léta MDI° v pátek po jedenácti tisíc panen [22. října].

V té při mezi panem Václavem Rúpovským z Roupova s jedné, a panem iřím Berkú z Dubé s strany druhé. Jakož on pan Václav puovod vinil jeho pana iřieho Berku z pychu a pro ten pych z L kop grošuov českých, že jest člověka jeho uchka vězel proti svolení zemskému etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to kázal svědomí. Proti tomu pan Jiří pohnaný odpíraje pravil, že jemu panu Václavovi tiem pychem vinen nenie z příčiny té, že jest jeho sám od sebe nedržal u vě-

zenie, než že Mikuláš Popel z Vesce psal jemu, témuž panu Jiřímu, aby tiem člověkem Duchkem dobře se ujistě, jej dodržal, a že on k němu chce právem jíti; a potom že jest jej obeslal týž pan Jiří Mikuláše Popela listem svým oznamuje, že on pan Václav Rúpovský stojí jako o člověka svého, chce-li na něho právem jíti, aby na toho Duchka uručil; a že on Mikuláš Popel zase mu odepsal, že mu se nezdá, aby naň uručiti měl, pravě, že ten člověk prve od smrti vyprošen byl, jestliže jest ten, že vo to chce s panem Roupovským mluviti a se pány se raditi, žádaje za to pana Jiřího, aby toho Duchka nepropouštěl než na jisté rukojmie. A druhý list že mu psal Mikuláš Popel, aby on pan Jiří jemu ho vydal jako čeledína jeho. A pan Václav Roupovský okázal dva svědky proti panu Jiřiemu, které jest k němu posielal, že chce od něho od toho člověka všicku spravedlnost učiniti, ktož by naň co žádal, aby mu člověk ten jeho Duchek vydán byl podle zřiezenie zemského, a že jest ho vydati nechtěl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, odložili jsú této pře až do svatého Martina najprv přištieho z některých příčin, a na ten čas a na ten den že páni JMt ráčí jim o to nález spravedlivý učiniti podle té žaloby a odporu i podle těch svědomí, kteréž sú na tento čas vedli, a dále nic. Stalo se ve čtvrtek den svatého Tiburcí.

R. III. l. 279 a.

1156.

Mezi Václavem Bezdružickým z Kolovrat a Václavem Tvochem z Nedvídkova o dluh.
1502, 14. dubna.

Pan Václav Bezdružicský z Kolovrat pohnal Václava Tvocha z Nedviedkova. Vinil ho z toho, že jest mu řekl, přijde-li naň dluh ten, co jest byl bratru jeho dlužen, nebožtíkovi Vojtěchovi Tvochovi, že od něho nic vzieti nechce. Vložen puohon léta MDI° v neděli před svatým Šimonem a Judú [24. října].

V té při mezi panem Václavem Bezdružicským z Kolovrat s jedné, a Václavem Tvochem z Nedvídkova s strany druhé. Jakož on pan Václav Bezdružicský puovod vinil jeho Tvocha pohnaného z toho, že jest mu řekl, přijde-li naň dluh ten, co jest byl bratru jeho dlužen, nebožtíkovi Vojtěchovi Tvochovi, že nechce od něho nic vzieti etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Tvoch pohnaný odpíraje pravil, že pan Václav toho dostatečně neprovodí, by mu to přiřiekal, a také že se to svědomí nesrovnává, a nad to že on Tvoch nenie tak bohatý, aby jemu měl takovú summu znamenitú, jsa chud, odpustiti a s něho nebrati, a že nemá proč toho učiniti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on pan Václav puovod poněkud jest to provodil, že jest mu týž Václav Tvoch to řekl, že přijde-li

naň ten dluh, co jest byl bratru jeho dlužen, že od něho nechce nic vzieti, a on Václav Tvoch ničímž jest toho neodvozoval, než toliko řečí, by mu toho neřekl; i z té příčiny aby on Václav Tvoch to zpravil na den svatého Martina najprv příštieho před JMtí pány, že jest jemu panu Václavovi toho nepřiřiekal, a to tak aby zpravil, jakž mu JMtí pány rozkázáno bude. Stalo se ve čtvrtek den svatého Tiburcí.

R. III. l. 279 b.

1157.

Mezi poručníky sirotků po Janu z Tedražic a poručníky sirotkův po Janu Joštu z Lestkova o dluh. 1502, 14. dubna.

Václav Hyndrák z Habrova, miestopísař královstvie Českého, a Petr z Tedražic, mocní otcovští poručníci sirotkuov a statku někdy Jana z Tedražic, pohnali Mikuláše a Jakuba z Lestkova, poručníkuov sirotkuov a držiteluov statku někdy Jana Jošta z Lestkova. Vinili je z pětimezcítma kop grošuov českých, kteréž jsú jim a sirotkuom nadepsaného Jana z Tedražic po témž Janovi Joštovi po počtu zuostali dlužni. Vložen puohon léta MDI° v úterý před svatým Šimonem a Judú [26. října].

V té při mezi Václavem Hyndrákem z Habrova, miestopísařem královstvie Českého, a Petrem z Tedražic, mocnými otcovskými poručníky sirotkuov a statku někdy Jana z Tedražic, s jedné, a mezi Mikulášem a Jakubem z Lestkova, poručníky sirotkuov a držiteluov statku někdy Jošta z Lestkova, s strany druhé. Jakož oni puovodové vinili je Mikuláše z Lestkova a Jakuba pohnané z pětimezcítma kop grošuov českých etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázali svědomí. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že sú počtu nečinili žádného. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž Václav Hyndrák a Petr z Tedražic puovodové provedli sú dvěma svědky, že oni Mikuláš a Jakub nadepsaní pohnaní řekli sú těch XXV kop grošuov českých dáti, protož z té příčiny aby je jim puovodóm od dnešního dne ve dvú nedělí pořád zběhlých dali, poněvadž sú toho neodvodili ničímž. Stalo se ve čtvrtek den svatého Tiburcia.

R. III. l. 280. a.

1158.

Mezi Václavem Bezdružickým z Kolovrat a Rackem z Doubravy o neoprávněné kladení do desk. 1502, 14. dubna.

Pan Václav Bezdružický z Kolovrath pohnal Racka z Dúbravy. Vinil ho podle dání krále JMti, že jest kladl Felixovi z Ficztum a z Nového Šumburka ves Libouš s jejiem příslušenstvím ve dsky zemské vedle Karla z Dúbravy, bratra svého,

sám té vsi on Racek ve dskách nemaje. Vložen puohon v středu před Zvěstováním Panny Marie léta MDII° [23. března].

V té při mezi panem Václavem Bezdružicským z Kolovrat s jedné, a Rackem z Dúbravy s strany druhé. Kdež týž pan Václav vinil jeho Racka podle dání krále JMti, že jest Felixovi z Ficztum kladl ve dsky ves Libouš s jejími příslušnostmi, sám té vsi ve dskách nemaje etc., tak jakož puohon svědčí. Proti tomu on Racek pohnaný pravil, že mu puohon od něho, od pana Václava, podle práva a zuostání zemského dvě neděli před Svátostí dodán nenie, proše pánuov JMtí v tom za opatřenie. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž puohon od pana Václava puovoda jemu Rackovi podle zuostání zemského dvě neděli před Svátostí dodán nenie, z té příčiny ten puohon zdvihli sú. Stalo se ve čtvrtek den svatého Tiburcia.

R. III. l. 280 b.

1159.

Mezi klášterem Tepelským a měšťany Tepelskými o majestáty. 1502, 14. dubna.

V té při mezi knězem Zigmundem opatem a konventem kláštera Teplského s jedné, a mezi měšťany Teplskými s strany druhé. Pán JMt, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře odložili sú až do svatého Martina najprv příštieho, že JMt tu všicku věc, jakáž jest sama v sobě, na JMKskú vznésti chtie, což JMt za odpověď dáti ráčí, to stranám bude povědieno; a na ten den sv. Martina najprv budúcieho aby strany zase stály, a on kněz opat aby svá všecka privilegia a majestáty na ten čas před pány JMtí položil, ty všecky, na kteréž jest vidimus okazoval. To zapsáno ve čtvrtek den svatého Tiburcii.

R. III. na l. 326 b. za nápisem: *„Nálezové stranní k roku Svátosti létha MDII°. Mezi opatem Teplským a měšťany Teplskými.“*

1160.

Mezi Alžbětou Markovou a radou na Horách Kutných o postavení spoluměštěnína Jiříka syna Jakoubkova pro bezdůvodné obviňování. 1502, 15. dubna.

Alžběta Markova z Hory Kuthny pohnala šefmistruov a raddy na Horách Kutnách, aby spoluměštěnína svého Jiříka, Jakoubkova syna, postavili přede pány etc. Viniti ho chce z toho, když jest byla vydána na hrad Pražský od purgmistra a konšeluov Čáslavských panu Petrovi z Rozmberka, té chvíle hejtmanu královstvie Českého, že toho času týž Jiřík žádal jest na ní práva a jí Alžbětě na jejie dobrú pověsť i na hrdlo sáhl beze všeho jejieho proviněnie, ješto na ni nic zlého

1162.

Mezi Benešem Sekerkou ze Sedčic a Petrem Čoubkem, měštěnínem Nového města Pražského, o postavení lidí z Třebošnic pro pych. 1502, 15. dubna.

Beneš Sekerka z Sedčic pohnal Petra Čaubka, měštěnína Nového města Pražského, aby postavil před najvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti lidi své z Třebošnic, zejména tyto: Martina Bartaně [sic] a Duchka. Viniti je chce z toho, kdež sú lidé jeho Mlékojedští a Třebošničští užívali spolu pastvy u Třebošnic a v týchž pastvištěch lesu, kterýž by zrostl, též spolu užívali za práv a za řádu, oni pak opovrhše právo, kázali na týchž pastvinách les posekati pychem, a protož je z toho pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých viniti chce Vložen puohon v pátek před květnú nedělí léta MDI° [2. dubna].

V té při mezi Benešem Sekerkú z Sedčic s jedné, a Petrem Čaubkem, měštěnínem Nového města Pražského, s strany druhé. Jakož jest téhož Čaubka pohnal, aby postavil lidi své z Třebošnic, že je chce viniti z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, protože sú posekali les na pastvinách u Třebošnic, ješto sú lidé jeho Sekerkovi užívali pastev a v týchž pastvách lesu, kterýž by zrostl etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu pohnaní odpierajíce pravili sú, že se gruntuov dotýče, a že sú toho v držení. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Poněvadž se gruntuov dotýče dědičných, ten puohon zdvíhají, a chtie-li se o to právem zemským hleděti, právo se jim nezavierá. Stalo se ut supra.

R. III. l. 25 a. Srov. předcházející nález č. 1161.

1163.

Mezi Karlem z Doubravy a radou Menšího města Pražského o postavení staré rady pro navrácení peněz. 1502, 15. dubna.

Karel z Doubravy pohnal purgmistra a konšeluov Menšieho města Pražského, aby postavili před soudem komorním etc. spoluměšťany své, starú raddu, Jakuba Sedláka, Kašpara Remiášovic, Petra Plzeňského, Jana Tomše, Jaroše kožišníka, Jana Černého Lesa, Václava u fortny, Marka řezníka, Hanuše Šmaydéře, Viktorina Manouška a Jana Petružilku. Viniti je chce z padesáti a ze čtyř kop grošuov a z šesti grošuov míšenských, kteréž mu, jsúce té chvíle v úřadě konšelském, vrátiti měli z té summy XCti kop LVti grošuov míšenských, jakož jest je Pirantové kladl před nimi. Vložen puohon léta MDII° ve čtvrtek den svatého Tiburcí [14. dubna].

V té při mezi Karlem z Dúbravy s jedné, a mezi Jakubem Sedlákem, Kašparem Remiášovic, Petrem Plzeňským, Janem Tomšem, Jarošem kožišníkem, Janem

Černým Lesem, Václavem u fortny, Markem řezníkem, Hanušem Šmaydéřem, Viktorinem Manouškem a Janem Petružilkú, starú raddú Menšieho města Pražského, s strany druhé. Jakož je on Karel vinil z padesáti čtyř kop a z šesti grošuov míšenských etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu oni Malostranští odpírajíce pravili, že se to práva jich městckého dotýče, za to pánuov JMtí prosiece, aby je při jich práviech zachovati ráčili. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázati ráčili: aby on Karel i Malostranští nahoře menovaní o tu při stáli před panem podkomořím a před Malostranskými tu na Malé straně, když se ouřad obnovovati bude, a což jim tu nalezeno bude, na tom aby oboje strany přestaly. Stalo se v pátek po svatém Tiburcí.

R. III. l. 49 b.

1164.

Mezi Eliškou z Čechtic a Benešem Sendražským o vydání svěřených peněz. 1502, 15. dubna.

Elška z Čechtic pohnala Beneše Sendražského z Sendražic. Vinila ho z nezdržení smlouvy sedmi set kop grošuov míšenských věna jejieho. Vložen puohon léta MDII° v pondělí před svatým Řehořem [7. března].

V té při mezi Elškú z Čechtic s jedné, a Benešem Sendražským z Sendražic s strany druhé. Kdež ona Elška vinila jeho Beneše z sedmi seth kop grošuov míšenských, že jest jemu jich svěřila a že jie jich vydati nechce etc., tak jakož puohon a žaloba šíře svědčí. Proti tomu on Beneš pohnaný odpieraje pravil, že se k tomu zná, že jest mu toho svěřila, a že jest jí jich nikdy neodpieral aniž odpírá, jediné aby byl v tom opatřen, aby ona Elška naň se nemohla navrátiti po smrti muže svého ani na statek jeho. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor a s obú stranú pře líčenie, takto o tom nalezli: Poněvadž on Sendražský k tomu se zná, že mu nadepsaná Elška těch sedm seth kop grošuov míšenských svěřila, a že jí on je rád vydati chce, jediné aby v tom byl opatřen, aby naň viec saháno nebylo ani na statek jeho; a poněvadž ona Elška sama osobně před soudem podle toho svěřenie toho na něm na Benešovi žádala, aby jie jejie summu vydal, puohonem jej k tomu připravivši: i z té příčiny aby jí on Sendražský ty penieze aneb na tu summu listy s dobrými volemi dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. A také, jakož se jest ona Elška nadepsaná k tomu dobrovolně podala mocně stojéci před soudem, že jeho Beneše propustila jest a propouštie a že ho kvituje, že se naň navracovati nemá ani žádný jiný jejím právem, i tak se má ona zachovati, že ona sama ani žádný jiný jejím právem nemá se na něho, na Beneše svrchu dotčeného, navraceti ani na statek ani na dědice a budúcí

jeho pro těch sedm seth kop grošuov míšenských nahoře dotčených, když jí od něho od Beneše vydány budou. Stalo se v pátek po svatém Tiburcí.
R. III. l. 81 a.

1165.

Mezi sestrami z Želevčic a Žichem z Bítova o vydání svědectví. 1502, 15. dubna.

Elška, Anna a Markéta, sestry vlastnie z Želevčic, pohnaly Žicha z Peček a na Pečkách. Vinily ho, jakož jest na Badřích tvrzi list vzat Voldřichovi z Želevčic, otci jich vlastniemu, na osm set kop grošuov míšenských svědčící, že on Žich věda, kto jej má ten list, toho jim pověděti nechce. Vložen puohon léta MD prvnieho v úterý před svatým Kalixtem [12. října].

V té při mezi Elškú, Annú a Marketú sestrami z Želevčic s jedné, a Žichem z Bítova a ž Peček s strany druhé. Kdež již menované sestry vinily ho, že on Žich věda, kto ten list má na osm seth kop grošuov míšenských svědčící, kterýž vzat otci jich etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A tu při tom ukázali sú některá svědomie. Proti tomu on Žich pohnaný odpíraje pravil, že o něm o tom listu nevie a nevěděl, a by věděl, že by pověděl, a také že jest z toho i prve byl poháněn k svědomí od týchž sestr, a že jest to u desk vyznal, pokudž té svědom byl věci. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše při, žalobu, odpor i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Žich pohnaný prve pohnán jsa, na přísahu seznal, že o tom listu, kterýž na těch osm seth kop grošuov míšenských svědčí, nic nevie, a k tomu sú ony nadepsané sestry také neprovedly, by on o tom co věděl; i z těch příčin on Žich pohnaný jim sestrám nahoře menovaným podle tohoto puohonu tiem listem nic povinen nenie. A chtie-li ony k komu o to hleděti jinému, právo se jim nezavierá. Stalo se v pátek po svatém Tiburcí.
R. III. l. 81. a.

1166.

Mezi Jiříkem Horynou z Honbic a poručníky jeho, Kateřinou z Dobronína a Janem Sokolem z Leskovce, o vydání dílu mu odkázaného. 1502, 15. dubna.

Jiřík Horyna z Honbic pohnal Katheřinu z Dobronína, máteř svú, a Jana Sokola z Leskovce. Vinil je jakožto mocné otcovské poručníky zboží a statku někdy Jindřicha Horyny z Honbic, otce jeho, ze tří seth kop grošuov českých dielu svého, tu kdež jest jemu Jiříkovi a nebožtíku bratru jeho i jiným dětem odkázal nebožtík pan Hašek z Lužan osm seth kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDII° v úterý před přenesením svatého Václava [1. března].

V té při mezi Jiříkem Horynú z Honbic s jedné, a Katheřinú z Dobronína a Janem Sokolem z Leskovce s strany druhé. Jakož týž Horyna puovod vinil je po-

é jakožto mocné otcovské poručníky zboží a statku někdy Jindřicha Horyny nbic, otce svého, ze tří set kop grošuov českých dielu svého etc., tak jakož on šíře svědčí. A na to ukázal vajpis z desk listovní, kterýmžto listem Hašek ek z Lužan seznává, že jest dlužen tisíc kop grošuov českých dluhu spravedli- Jindřichovi Horynovi z Honbic i jeho dětem, všem spolu a nerozdielně tak, hoval-li by Buoh kterého z nich smrti, aby diel mrtvého na živého přišel plným m etc., jakož ten list šíře svědčí. Proti tomu oni pohnaní, Katheřina a Jan l, odpírajíce pravili, že jest on nebožtík Jindřich Horyna jeho Jiříka odbyl a od- ze všeho statku svého, kterýž jest měl aneb kterýž se jim dostal, a on Jiřík st jej k sobě přijal a otci svému děkoval a jej kvitoval; a na to ukázali kvi- . Zase proti tomu on Jiřík Horyna pravil jest, naříkají-li ho, že by co proti itancí učinil proti svému zápisu, že ta kvitancí nic nedotýče toho statku, kterýž od nebožtíka pana Haška na ně připadl, aby on kvitoval otce svého z toho, e tu ukazuje, že úplně a docela odbyt a oddělen dielem otcovským, že spra- vě sú jemu povinni ten diel dáti, kterýž na ně ze spolka připadl. Tu JMt pán, Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, iny a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpory, z desk vaj- a kvitancí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Horyna vajpisem z desk ukázal že jest jim ze spolka svědčila ta summa peněz společně a nerozdielně od nebož- Haška nadepsaného, a diel z mrtvého na živého že připadnúti má, a oni po- ci svrchu dotčení pohnaní toho sú neprovedli, aby on Jiřík Horyna z toho dielu a nápadu zejména otce svého kvitoval, než že jest toliko dielem oddělen ot- ým, i z té příčiny oni nahoře menovaní poručníci aby jemu Jiříkovi Horynovi iel jeho dali a splnili ve dvú nedělí od dnešnieho dne pořád zběhlých konečně h peněz toliko, kteréž jest on nebožtík Horyna za ten list od paní Haškové ě přijal a vyzdvihl. Stalo se v pátek po svatém Tiburcí.

R. III. l. 91 b. Srov. nález č. 1083 na str. 473.

1167.

Jindřichem Kroem z Ruckerswaldu a Mikulášem z Rachemberka o postavení syna a lidí poddaných před soud pro zavraždění člověka jeho. 1502, 15. dubna.

Henrych Kro z Ruckerswaldu pohnal Nykle Rachmberka z Rachmberka a v Ja- Vinil ho z toho, že syn jeho Rachmberkuov Wolf listu zatykacieho, kterýž na a Kro svědčil, přijíti nechtěl, ješto tehdáž týž Vilém Kro u něho u Nykle emberka na jeho tvrzi v Janově byl, a také aby týž Nykl Rachmberk syna Wolfa a lidi své, hajného i jiné lidi, postavil etc., kteřížto lidé jemu Henry- i Kro člověka jeho Hanuše Zumra zamordovali, že jej Wolfa i ty lidi on Henrych

z toho mordu viniti chce před týmž soudem komorním. Vložen puohon v úterý po svatém Řehoři [15. března] léta MDII°.

V té při mezi Henrychem Kro z Ruckerswaldu s jedné, a Nyklem z Rachmberka s strany druhé. Jakož on Kro jeho Rachmberka pohnaného vinil, že syn jeho zatykacieho listu přijíti nechtěl, a při tom z druhé věci, aby téhož syna svého a lidi své aby postavil, třetí vině z toho, že mu člověk zamordován etc., tak jakož puohon ukazuje. Proti tomu on pohnaný pravil, že jest ho on Kro viece nežli z jedné pře pohnal, a také že jest puohonem tiem syna jeho Wolfa ani lidí těch nezastihl. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: z těch příčin, poněvadž on Kro z trojí pře jedním puohonem pohání, tento puohon zdvihli sú, a také že týž Rachmberk pravil, že jest jeho syna ani těch lidí puohon nezastihl. Stalo se v pátek po svatém Tiburcí.

R. III. l. 114 b.

1168.

Mezi Staroměstským měšťanem Janem Žížem a Dorotou Peštalkou z Košíně o dluh. 1502, 15. dubna.

Jan Žiež, měštěnín Starého města Pražského, pohnal Dorothu Peštalku z Košíně. Vinil ji z XVIIIti kop grošuov míšenských dluhu spravedlivého. Vložen puohon v pátek po přenesenie svatého Václava [11. března] léta MDII°.

V té při mezi Janem Žiežem, měštěnínem Starého města Pražského, s jedné, a Dorothú z Košíně s strany druhé. Jakož ji on Žiež vinil z XVIII kop grošuov míšenských dluhu spravedlivého etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona Dorota odpierajíc pravila, že to svědomí na ni nic neukazuje a že na ni nic neprovozuje. Pán JMt, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Žiež tím svědomím, kteréž jest ukazoval, neprovozuje, by ona Dorotha jemu co dlužna byla, aniž také to svědomí co na ni svědčí, z té příčiny jí Dorotě pohnané za právo se dává, že tiem dluhem nic povinna nenie; než chce-li on Žiež koho dále z toho viniti, právo mu se nezavierá. Stalo se v pátek po svatém Tiburcí.

R. III. l. 138. a. — Jmeno Žiež psáno v tomto kuse pokaždé Žijež, s tečkou nad z.

1169.

Mezi Petrem Příským a Otíkem ze Šlovic o zranění v půtce. 1502, 15. dubna.

Petr Přieský z Příčiny pohnal Otíka z Šlovic v Rakovníce obývajícieho. Vinil ho z toho, když jest byla vznikla nějaká nesnáz a puotka mezi ním Petrem a Vác-

lavem Senecským v Rakovníce v domě Jana Chodaura, tak že sú sobě chtěli po pohlavku dáti, tu on Otík jeho Přískébo chytil v puoli a nepřieteli jeho jemu se brániti nedal, a on Václav Senecský, jeho nepřietel, v jeho Otíkových rukou najprv jej pohlavkoval, a potom dosáhl šavle u téhož Otíka připásané, jest jej Petra netoliko zraniel, ale skuoro i ochromil, a by nebylo dobrého člověka Všeslava Strojeticského, že jest mu šavli vytrhl, snad by jej byl v rukou jeho zabil. Vložen puohon v pátek před květnú nedělí [18. března] léta MDII°.

V té při mezi Petrem Příským s jedné, a Otíkem z Šlovic s strany druhé. Kdež on Petr vinil jej Otíka z toho, když jest byla vznikla nějaká puotka mezi ním Petrem puovodem a Václavem Senecským, tu že on Otík pohnaný jeho Petra chytil a nepřieteli jeho brániti se nedal etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Otík pohnaný odpieraje pravil, že jest to dobrým úmyslem učinil, nechtě rád toho zlého mezi nimi dopustiti: Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž ti svědkové sami to vyznávají, že když jest k šavli přišel Václav Senecský, že jest ho hned téhož Přískébo Otík nadepsaný zastupoval, a potom, když se ta věc rozvedla a on Petr raněn byl, že jest pověděl: „Pane Václave, by mi to byl samému udělal, radši bych to byl viděl;“ i poněvadž se je to zřetedlně v těch svědciech shledalo, že jest on Otík dobrým úmyslem to učinil, z té příčiny týž pohnaný Otík jemu Petrovi puovodovi tu nic povinovat nenie. Stalo se v pátek po svatém Tiburcí.

R. III. l. 233 b.

1170.

Mezi Radslavem z Šebířova a Bohuslavem Litovským ze Svinař o nářek cti. 1502, 15. dubna.

Radslav z Šebířova pohnal Bohuslava Litovského z Svinař. Vinil jej z nářku cti. Vložen puohon léta MD druhého v úterý po přenesení sv. Václava [8. března].

Léta MD druhého v pátek po svatém Tiburcí [15. dubna]. Jakož Radslav Beřkovský z Šebířova pohnal jest byl Bohuslava Litovského z Svinař a viniti jej chtěl z nářku cti. A stoje týž Radslav před pány JMtí v soudu komorním, oznámil jest své stání, že po své cti stojí, ale Bohuslav z Svinař pohnaný že jest nestál, protože jest umřel, žádaje pánuov JMtí v tom za opatření, že on po své cti stojí jako dobrý člověk. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyšíce jeho Radslavovu slušnou, hodnou, potřebnou i poctivou žádost a jeho stání o jeho čest, vypověděli: že ten a takový nárok od Bohuslava Litovského jemu Radslavovi k žádné škodě ani ujmě jeho cti nenie ani jeho dobré pověsti nynie i budoucně. Stalo se v pátek po svatém Tiburcí.

R. III. l. 247. a.

1171.

Mezi Zdeňkem Loučeňským z Kopidlna a poručníky sirotků Bohuslava Litovského ze Svinař o splnění smlouvy. 1502, 15. dubna.

Zdeněk Loučenský z Kopidlna pohnal Elšky z Běšin na Litoviciech, Bohuslava z Oujezda a Jeronyma z Skuhrova, miestokomorníka královstvie Českého, mocných otcovských poručníkuov statku někdy Bohuslava Litovského z Svinař. Vinil je z toho, kdež jest udělal smlouvu nebožtík Litovský s ním s Loučenským skrze urozeného pána, pana Viléma z Pernšteina etc., a to takovú, že jest měl týž Litovský penieze hotové vrátiti jemu, ješto jest jich tři sta kop grošuov českých bylo, kteréž jest sobě od Sokola z Bradlce byl a od něho od Loučenského přijal, a klenoty i domu jemu postúpiti měl, a list mu měl vrátiti, kterýžto s rukojmiemi byl, ješto svědčil Štylfrydovi bratru jeho Loučenského, a jemu nebožtíku Litovskému, a to mu jest slíbil pod zatracením duše vrátiti; i neučinil tomu dosti a v tom umřel. Protož on Zdeněk k svrchupsaným poručníkóm o to hleděl a je z toho vinil. Vložen puohon léta MDII° v květnú neděli [20. března].

V té při mezi Zdeňkem Loučenským puovodem s jedné, a mezi Elškú z Běšin, Bohuslavem z Oujezdce a Jeronymem z Skuhrova, miestokomorníkem královstvie Českého, s strany druhé. Kdež on Loučenský vinil je pohnané jakožto poručníky, od nebožtíka Bohuslava Litovského učiněné, že jest s týmž Bohuslavem Litovským smlouvu měl o Štylfryda, bratra svého, že mu jej vydati měl i s tiem listem, kterýž jest měl od něho od Zdeňka, ježto svědčil na puol druhého sta kop vydávání každý rok na chování Štylfrydovo, táhna se toho na smlouvu na urozeného pána, pana Viléma z Pernšteina etc., najvyššieho hofmistra královstvie Českého. Kdežto týž pan z Pernšteina takto jest vyznal, že jest mezi Bohuslavem Litovským a mezi Zdeňkem Loučenským smlouvu učinil, aby Bohuslav Litovský vrátil jemu Štylfryda Zdeňkovi i s tiem listem, kterýž na puol druhého tisíce kop grošuov svědčí naň na Loučenského, a k tomu duom Štylfryduov na Novém městě Pražském v Křížalově ulici i klenoty Štylfrydovy, a k tomu zápis, kterýž na rathouze má na ten duom Štylfryduov, na sto kop grošuov míšenských, a on Zdeněk Loučenský toho Štylfryda chovati má, jako on Litovský jej choval, aby mu se žádná úzkosť ani křivda nedála; a k tomu má Bohuslava dskami opatřiti, aby žádný pro Štylfryda jeho nevinil pro vybierání těch peněz, kteréž jest od Loučenského vybieral pro chování Štylfryda, ani se naň navracovati ani na statek jeho. Proti tomu oni pohnaní pravili sú, že oni nevědie, co té smlouvě řéci ani proti ní mluviti; a sme-li my podle práva co na miestě sirotčím učiniti povinni, a právo nám nalezne, my se právu brániti nemuožem. Tu JMt páni a vladyky, krále JMti raddy, takto o tom vypověděli: Poněvadž nebožtík Bohuslav Líthovský za živnosti své smlouvu jest učinil, že oni nadepsaní pohnaní,

poněvadž sú poručníci sirotkuov jeho Lithovského, aby na miestě sirotčím té smlouvě dosti učinili, kterúž jest on Bohuslav Litovský učinil. A chce-li kto kterú stranu nahoře dotčenú z té smlouvy viniti pro Štylfryda, právo mu se nezavírá. Stalo se v pátek po svatém Tyburcí.

R. III. l. 252 b.

1172.

Mezi Jiříkem Voděradským z Hrušova a Kateřinou z Javora o vydávání platu ku kostelu Zásmuckému. 1502, 19. dubna.

Jiřík Voděradský z Hrušova pohnal Katheřiny z Javora a v Nesměni. Vinil ji pro nevydávání jedné kopy grošuov platu ročnieho k záduší kostela Zásmuckého. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Jakubu [27. července].

V té při mezi Jiříkem Voděradským z Hrušova s jedné, a Katheřinú z Javora s strany druhé. Kdež ji vinil z nevydávání jedné kopy grošuov platu ročnieho etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu ona Kateřina odpírajíc pravila, že se jí zdá, že mu nenie povinna odpoviedati, poněvadž se gruntovní dědičné věci dotýče. A na to ukázala vajpis z desk zemských, kdež Petr z Nesměnie prodal Katheřině z Sedlčan dvuor poplužní v Nesměni s dědinú etc., tak jakož ten zápis šíře ukazuje. Při tom pravieci, že ona za to zprávce má. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž se gruntuov dotýče dědičných, z té příčiny tento se puohon zdvihá, a on Jiřík Voděradský, chce-li ji Katheřinu v tom právem hleděti o ten plat, k kterémuž právu ten grunt příleží, právo mu se nezavierá. Stalo se v úterý po svatém Tiburcí.

R. III. l. 90 a.

1173.

Mezi Mikulášem Trčkou mladším z Lípy a Zigmundem Baršem z Kamenice spolu s Martinem Liškou o dostiučinění počtu. 1502, 20. dubna.

Mikuláš Trčka mladší z Lípy a z Lichtmburka pohnal Zigmunda Barše z Kamenice a Martina Lišku. Vinil je jakožto držitele vinice Kantorky, a to proto, že páni JMt nalézti ráčili, aby Eliáš z Častrova počtu dosti učinil, což jest zuostal před panem Vilémem z Pernšteina a na Helfenšteině etc., a na to že jest pan Mikuláš starší Trčka z Lípy jim Baršovi a Liškovi domu a té vinice Kantorky postoupil, tak jakož smlouva dále ukazuje; ale že on Eliáš tomu počtu dosti jest neučinil, jsa k tomu napomenut, ale od toho z země ujel: protož aby stáli před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti a právi byli. Vložen puohon léta MI° v úterý po svatém Františku [5. října].

V té při mezi Mikulášem mladším Trčkú z Lípy a na Lichtmburce s jedné, a Zigmundem Baršem z Kamenice a Martinem Liškú pohnaným s strany druhé. Jakož týž Mikuláš vinil je, jakožto držitele vinice Kantorky, a to proto, že páni JMti nalézti ráčili, aby Eliáš z Častrova počtu dosti učinil etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal smlouvu a svědomí pánuov, pana hofmistra zemského, pana kancléře zemského a pana hofmistra dvoru krále JMti. Proti tomu on Bareš od sebe a na miestě Liškově odpíraje pravil, že on nic povinen nenie panu Trčkovi, a že naň smlouva neukazuje ani svědomí, že jest ten puohon na zmatek. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, odpory, smlouvu i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž v té smlouvě zřetedlně se ukazuje, že ta vinice má při Eliášovi zuostati Kantorka, a také v té smlouvě zřetedlně jest, že Eliáš ten počet má zaplatiti, kterýž jest před JMtí panem hofmistrem zemským zuostal, a Bareš a Liška při té smlouvě sú byli, že jest ta vinice při Eliášovi zuostala, a tomu nic neodepřeli: i z té příčiny, poněvadž tu vinici Eliášovu Bareš a Liška drží, aby jemu ten počet, jakož puohon ukazuje, ve dvú nedělí od dnešnieho dne pořád zběhlých z té vinice zaplatili, poněvadž podle té smlouvy a svědomí panského jest provedeno, že odtud má spravedlivě zaplaceno býti. Stalo se v středu po svatém Tiburcí.

Kdež jest pak on Zigmund Bareš ukázal list zavřený od Eliáše z Častrova pánóm a vladykám do soudu komorního psanay, v kterémžto listu Eliáš nahoře psaných pánuov, kteříž svědomie dávají, k tomu i soudcí dotýče. I poněvadž jest Bareš takový list duotklivý a hanlivý od Eliáše ukázal, z té příčiny aby on Zigmund před pány v soudu komorním na den svatého Martina najprv příštieho Eliáše postavil, a nepostavil-li by, aby sám stál k tomu listu. Tu JMt páni ráčí o to konec spravedlivý učiniti. Stalo se v středu po svatém Tiburcí.

R. III. l. 187 b. Srov. nález č. 1092 na str. 479.

1174.

Mezi Duchkem z Vlkanova a Dorotou Peštalkou z Košíně o dluh. 1502, 21. dubna.

Duchek z Vlkanova, měštěnín Starého města Pražského, pohnal Dorothy Peštalky z Košině. Vinil ji z devieti a XXti kop a ze XIV grošuov míšenských dluhu spravedlivého, kteréž jest mu za sukna zuostala. Vložen puohon léta MDI° v úterý před svatým Šimonem a Judú [26. října].

V té při mezi Duchkem z Vlkanova, měštěnínem Starého města Pražského, s jedné, a Dorothú z Košíně s strany druhé. Jakož on Duchek vinil ji Dorothu z dluhu z devieti a XXti kop a ze XIV grošuov míšenských etc., tak jakož puohon

ře svědčí. A na to ukázal registra kupecská. Proti tomu ona Dorota pohnaná po-
ěděla, že tomu dluhu i těm registróm odpierá. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina
ı Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami,
rále JMti raddami, takto o tom rozkázali: Poněvadž ona Dorota tomu dluhu od-
erá a ničímž toho neodvozuje, než toliko řečí svú, a Duchek puovod registra svá
ıpecská na ten dluh ukázal, z té příčiny aby ona Dorota na den svatého Martina
ıjprv příštieho před pány JMtí to zpravila, tak jakž jí JMtí rozkázáno bude. Stalo
ve čtvrtek po svatém Tiburcí.

Léta MDIII° v úterý den svatého Zigmunda [2. května] v kaple Všech svatých
ı hradě Pražském: Poněvadž Duchek puovod maje osobně státi, a třikrát volán jsa,
ıohlásil se, z té příčiny ona Dorotha pohnaná podle nálezu tohoto přísahy prázdna
st. Dala památné.

R. III. l. 68 a.

1175.

Mezi Václavem Veselíkem a některými konšely Novoměstskými o bezprávné věznění.
1502, 21. dubna.

Václav Veselík z Menšieho města Pražského pohnal Štěpána Hunczladera,
áclava Selíka, Jílka Rybu, Víta Hájka a Zikmunda Huolku, měšťany Nového města
ražského etc.

Léta MD druhého ve čtvrtek po svatém Tiburcí v té při mezi Václavem
eselíkem s jedné, a měšťany Novoměstskými, to jest Štěpánem Hunczladerem, Vác-
vem Selíkem, Jílkem Rybú, Vítem Hájkem a Zikmundem Huolkú, s strany druhé.
Mt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie
eského, se pány a vladykami, krále JMti raddami, odložili sú této pře až do sva-
ho Martina najprv příštieho z příčiny té, aby oni Novoměští na ten čas okázali
á práva, poněvadž žádají vedle nich zachováni býti, a také aby to provedli, že sú
ho Veselíka pro jich právo vsaditi kázali.

R. III. l. 279 b. Srov. nález č. 1095 na str. 483.

Puohonové a nálezové k roku sv. Martina léta M°D° druhého.

1176.

Mezi Bohuňkem Špinou z Jenišovic a Vaňkem Zámrským ze Zámrsku o nářek cti.
1502, 11. listopadu.

Bohuněk Špína pohnal Vaňka Zámrského z Zámrsku. Viniti ho chce z nářku
i. Vložen puohon léta MDII° v pondělí před přenesením svatého Václava [28.
ıora].

V té při, kdež Bohuněk Špína z Jenišovic pohnal Vaňka Zámrského z Zá-
rsku, chtě ho viniti z nářku cti, tu na rok jim položený on Bohuněk puovod stál,

po své cti stoje, ale Vaněk Zámrský pohnaný nestál jest. Protož JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: že ten nářek jemu Bohuňkovi na jeho cti a dobré pověsti k žádné škodě ani ujmě nenie ani býti má nynie i potomní časy. Stalo se létha MDII° v pátek den svatého Martina.

R. III. l. 25 b. Srov. nálezy č. 1137 a 1138 na str. 511 a 512.

1177.

Mezi Jindřichem Běšínem z Běšin a bratrem jeho Zbyňkem o díl ze statku otcovského.
1502, 11. listopadu.

Jindřich Běšín z Běšin, miestosudí královstvie Českého, pohnal Zbyňka Běšína odtud z Běšin a v Bělčiciech. Vinil ho z toho, že mu Lti kop grošuov míšenských vydati nechce, diel svuoj, kterýž naň na Zbyňka přísluší po rozdělení jich statku otcovském bratrském z těch puol druhého sta kop grošuov míšenských, kteréž jest on Jindřich po paní Kunce, manželce své, vzal na ten statek tu v Bělčiciech před rozdělením statku. Vložen puohon léta MDI° v středu po svatém Františku [6. října].

V té při mezi Jindřichem Běšínem z Běšin, miestosudím královstvie Českého, s jedné, a Zbyňkem odtudž z Běšin, bratrem jeho, s strany druhé. Kdež on Jindřich vinil jej Zbyňka z padesáti kop grošuov míšenských, že vydati mu nechce diel svuoj, kterýž naň na Zbyňka přísluší z těch puol druha sta kop grošuov míšenských, kteréž on Jindřich po paní Kunce, manželce své, vzal na ten statek v Bělčiciech etc., tak jakož puohon šíře svědčí; při tom pravie, že jest těch puol druha sta kop grošuov míšenských v ten statek tu v Bělčiciech před rozdielem bratrským vložil. A na to ukázal svědomí a ceduli dielčí. Proti tomu on Zbyněk pohnaný pravil, že o tom dluhu nic nevie, a když jest se rozdiel o ten statek bratrský mezi nimi stal, že jest on Jindřich toho dluhu bratřím neoznámil; a také že tomu odpírá, by Otík Kamaycský měl na ně na všecky bratří list na sto kop míšenských, ješto by na ně na všecky bratří svědčil. A na to ukázal cedule smluvní, a že v těch cedulech smluvních žádná zmienka o těch padesáti kopách míšenských nečiní se. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor, ceduli dielčí i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Zbyněk pohnaný k té ceduli dielčí seznal se, v kteréžto ceduli zřetedlně stojí, což oni bratří jemu Jindřichovi učiniti a dáti mají a povinni jsú, to aby každý z nich z bratří učinil a dal anebo ujistil: i z té příčiny aby nadepsaný Zbyněk jemu Jindřichovi puovodovi, což se na jeho na Zbyňkuov čtvrtý diel dostane, dal, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých, a to z těch puol

druhého sta kop grošuov míšenských v puohonu menovaných. Stalo se v pátek den svatého Martina.

R. III. l. 92 a.

1178.

Propuštění Apollona ze Žobec ze závazku. 1502, 14. listopadu.

Jakož jest byl Appolon z Žobec zavázán závazkem ctí a vierú pro Šimka, kteréhož jest měl týž Appolon před JMtí pány v soudu komorním postaviti na den sv. Martina minulého. I postavil jest on Appolon téhož Šimka, a svému slibu a závazku dosti jest učinil, protož týž Appolon z toho slibu a závazku propuštěn jest. Stalo se v pondělí po sv. Briccii léta MDI⁰ [sic].

R. III. na l. 328 a. za nápisem: *„Registra památná o Svátosti MDII⁰. O Appolona z Žobec."*

1179.

Mezi Janem Hrzanem z Harasova a mezi Janem, kterýž u něho byl, o nářek cti. 1502, 18. listopadu.

Jakož král JMt, pán náš milostivý, ráčil na najvyššieho pana hofmistra královstvie Českého, na pány a vladyky, JMKské raddy, do soudu komorního podati k rozeznánie k nynějšiemu svatého Martina času tu ruoznici a nesnáz, kteráž mezi Janem Hrzaněm z Harasova a mezi Janem, kterýž u téhož Hrzaně byl, vznikla, nářku cti se dotýkajíc, tak jakož JKMti list, nadepsaným JMti raddám o to psaný, šíře ukazuje. Tu na rok jim od JKMti položený on Hrzan stál jest, po své cti stoje, ale Jan, kterýž u něho u Hrzaně byl, třikrát volán jsa nestál jest. I z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, jemu Hrzaňovi proti nadepsanému Janovi, kterýž u něho byl, dávají za právo stané, tak že jemu Hrzaňovi ten nářk k žádné újmě ani škodě na jeho cti a dobré pověsti nenie aniž býti má nynie i potomnie časy věčně. A chce-li on Hrzan dále po právě k témuž Janovi jíti, má jemu právo puštieno býti. Stalo se v pátek před svatú Alžbětú.

R. III. l. 327 a. za nápisem: *„Nálezové stranní k roku sv. Martina létha MDII⁰. Mezi Janem Hrzaněm z Harasova a mezi Janem, kterýž u něho byl."*

Puohonové a nálezové k roku Svátosti léta MDIII⁰.

1180.

Mezi Kuncem Waldunkem a radou města Mostu o dopomožení práva. 1503, 1. května.

Kuncz Waldungk pohnal purgmistra a konšeluov města Mostu. Viniti je chce etc., tak jakož puohonové dva napředpsaní ukazují.

V té při mezi Kuncz Waldungkem s jedné, a měšťany Mostckými s strany druhé. Jakož pány JMtí a vladykami předešlým nálezem bylo jim Mostckým rozkázáno, což se Kašpara Fišara, jich spoluměštěnína, a Marthy, jich spoluměštky, do-

týčte, kdež sú jemu Kunczovi měli práva dopomoci etc., tak jakož JMtí obojí nálezové ukazují. Tu on Kuncz Waldungk pravil, že se jest těm nálezóm prvním dosti nestalo. A oni pohnaní odpierajíce pravili, že sú tomu všemu dosti učinili podle nálezu. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom ráčili vypověděti: Poněvadž oni pohnaní praví, že to mohú dostatečně pokázati, protož z té příčiny odkládá se jim do svatého Martina najprv příštieho, aby to dostatečně provedli, že sú těm nálezóm dosti učinili; a on také puovod aby to provedl, že jest se těm nálezóm nestalo dosti, a to na čas svrchu menovaný. Stalo se v pondělí den svatých Filippa a Jakuba apoštoluov.

R. III. l. 50 a. Srov. nálezy č. 1099 a 1100 na str. 484 a 485.

1181.

Mezi Kateřinou z Jičíněvsi a Janem Kapříkem z Lesonic pro vkročení ve statek. 1503, 1. května.

Katheřina z Jičíněvsi, dcera někdy Václava z Jičíněvsi, pohnala Jana Kapříka z Lesonic. Viniti ho chce, že jest v statek jejie otcovský vkročil, kterýž jí po již pověděném otci jejím jakožto dědičce zuostal, za dvě létě jej držal, jeho užíval, práva ani spravedlnosti k němu nemaje ižádné, kdež toho statku ty dvě létě užil za sto kop grošuov českých. Vložen puohon léta MD v pátek před svatým Longinem [13. března].

V té při mezi Katheřinú z Jičíněvsi s jedné, a Janem Kapříkem z Lesonic s strany druhé. Kdež táž Katheřina vinila jej Kapříka, že jest v statek její otcovský vkročil, za dvě létě jej držel a jeho užíval etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Kapřík pohnaný pravil, že jest statek jejie nebyl, ale že jest byl Johanky staré Velkové, kterúž sobě v uobranu vzal. A dále pravie, že jest to Velkové statek, táhna se toho na dsky. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše jich s obú stran pře líčení, odpory a předešlý prve učiněný nález, takto nalezli: Poněvadž jest on Kapřík podle nálezu prvnieho vajpisem z desk toho nepokázal, z té příčiny aby nadepsané Katheřině puovodovi z užívání svrchu menovaného statku počet učinil od těch dvú leth uvázání téhož statku, a to před úředníky Pražskými menšími na jich zchválenie na zajtřie svaté Markéty najprv příští. Stalo se v pondělí den svatého Filipa a Jakuba.

R. III. l. 50 b. Srov. nález č. 1106 na str. 489.

1182.

Mezi Dorotou z Košíně a Kateřinou z Košíně o pych. 1503, 1. května.

Dorotha z Košíně pohnala Katheřinu z Košíně, v městě Kolíně obývající. Vinila ji z pychu a pro ten pych z Lti kop grošuov českých, protože jest jí v lese u Sen-

ažic, kterýž ona Dorota drží, bez vuole její Dorotiny dřieví rúbati kázala. Vložen ohon ve čtvrtek po svatém Františku [7. října] léta MD prvnieho.

V té při mezi Dorothú z Košíně s jedné, a Katheřinú z Košíně s strany druhé. lež jmenovaná Dorota puovod vinila ji Katheřinu z pychu a pro ten pych z pa-sáti kop grošuov českých, že jest jí v lese jejím u Sendražic bez vuole jejie ieví rúbati kázala etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázala svědomí. oti tomu ona Katheřina pohnaná odpierajíc pravila, že sú to gruntové, na kterýchž ty lesy sekány, jejie, a že jest to dobře na svých gruntiech učiniti mohla a že těch gruntiech věno své má. A na to ukázala vajpis z desk zemských věna svého některá svědomí těch, kteříž sú v tom lese dřieví sekali, kteřížto podle práva se-ávají, že táž Peštalka pro takové sekání je ty lidi zjímala a je vsázela. Tu JMt n, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Če-ého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svě-mí, takto o tom nalezli: Poněvadž ona Peštalka puovod ty lidi, kteříž sú v tom se dřieví sekali, zjímala, je vsázela, sama sobě to napravujíc, právo opovrhši, z té íčiny nadepsaná Katheřina pohnaná jí Dorothě tiem pychem vinna nenie. Než by la ona Dorota po právu jdúci, právem toho hleděla, věděli by byli JMt ji v té ci kterak opatřiti. Stalo se v pondělí den svatého Filippa a Jakuba appoštoluov.

R. III. l. 68 b.

1183.

ezi kupcem Francem Freizingarem a Matesem Raušarem o náhradu za pobrané zboží kupecké. 1503, 1. května.

V té při mezi Francem Freyzyngarem s jedné, a Matesem Raušarem s strany uhé. Na kteréhožto Raušara tato pře s pana Krystofa z Gutšteina panským nálezem evedena a ukázána jest, tak aby on Raušar jemu Francovi bez puohonu z té pře lpoviedal a práv byl, jakož pak předešlý panský nález o to učiněný šíře ukazuje. u on Franc vinil jej Raušara ze dvú seth a z sedmi rýnských zlatých, za kterúžto mmu zlatých jemu za gleytem nadepsaného pana Krystofa kupecské a krámské ěci na svobodné silnici zlodějsky pobrány sú etc., tak jakož puohon o to na pana rystofa od téhož France učiněný šíře svědčí. A na to on Franc ukázal svědomí. roti tomu Raušar odpíraje pravil, že jest jim jináč gleytu nedával, než kto by chtěl o jeho pána učiniti neb nechati, a na to že jest s nimi gleyczmana poslal; a ten eyczman přijel s nimi do vsi Pautuova, a tu že gleyczman vozóm kázal čekati, že on Raušar do Žlutic pojede po viece pěších, kdežto Pinczensstok přijev i lál rmanuom, aby před se jeli, a gleyczmana poslúchati nechtěl. A když jest za ves jel, že sú mu vozy vysekali, a Raušar po tom vysekání ihned přijev, ty zločince nil, až sú mu dva zabili. A na to ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém

z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stranú pře líčení, odpory i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Raušar dal vozóm gleyczmana, a ten je přivedl do vsi a nedal jim ze vsi jeti, než Pinczensstok svévolně kázal vozóm před se jeti a škodu svévolně vzal, nechtě čekati, a to svědkové Francovi sami seznávají; i poněvadž to svědkové jeho Francovi sami vyznávají, z té příčiny on Raušar jemu Francovi tu nic povinovat nenie, poněvadž Pinczensstok svévolně kázal vozóm před se jeti, a Raušar po tom účinku hned s pěšími přijev, ty zločince honil, až mu i dva zabili. Tu jest znáti bez fortele, že jest jim škody nechtěl dáti učiniti, by byl Pinczensstok toho dočekal. Stalo se v pondělí den svatého Filippa a Jakuba appoštoluov.

R. III. l. 85 b. Srov. nález č. 1101 na str. 486.

1184.

Mezi měšťanem Táborským Janem Součkem a Václavem Vencelíkem z Vrchovišť o obstavení peněz. 1503, 1. května.

Jan Souček, měštěnín města Tábora, pohnal Václava Vencelíka z Vrchovišť a na Žirovnici. Vinil ho z toho, že jest mu penieze, to jest sto a pět kop grošuov českých, kteréž podle listu hlavnieho a dobré vuole jemu na týž list učiněné Litvín z Todně a z Hlíny v městě Jindřichovu Hradci položil, obstavil, a jemu ani co dlužen jest ani jak jinak co povinovat. Vložen puohon léta MDI° v úterý po svatém Prokopu [6. července].

V té při mezi Janem Součkem z Tábora s jedné, a Václavem Vencelíkem z Vrchovišť s strany druhé. Jakož týž Jan vinil jej Václava z toho, že jest mu sto a pět kop grošuov českých, kteréž mu Litvín z Todně v městě Jindřichovu Hradci položil, obstavil etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal list s dobrú volí vyvazený a svědomí Markéty, manželky mlynáře, Jana a Petra, kdež v jich svědomí světle stojí, že jest ta věc svěřena témuž Součkovi krom LXXti kop míšenských. Tu JMt pán pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor, list ten s dobrú volí vyvazený i svědomí, takto o tom nalezli: aby ty penieze u desk zemských od něho Vencelíka položeny byly krom LXXti kop grošuov míšenských; ty on Vencelík aby jemu Součkovi dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. A k vostatním penězóm na svatý Martin najprv příští zase přede pány aby strany stály i sirotci. A bude-li on Souček chtieti jeho, Václava Vencelíka, z čeho dále viniti, právo mu se nezavírá. Stalo se v pondělí den svatého Filipa a Jakuba.

R. III. l. 138 b.

1185.

Mezi Johankou z Vlastislavě a Žibřidem ze Žďáru o pych. 1503, 1. května.

Johanka z Vlastislavě pohnala Žibřida ze Žďáru. Vinila jej z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože se jest uvázal lidem jejím z Kozlova v dědiny, porostliny i v louky některé, nemaje k tomu práva, a člověku jejiemu hrozil jménem Tručniklovu synu. Vložen puohon léta MDIII° [sic] v úterý den svatého kříže povýšenie [14. září 1501].

V té při mezi Johankú z Vlastislavě s jedné, a Žibřidem ze Žďáru s strany druhé. Kdež táž Johanka pohnala jej Žibřida z pychu a pro ten pych z Lti kop grošuov českých, že jest se uvázal lidem jejím z Kozlova v dědiny, porostliny, louky etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. I poněvadž se ta věc zřetedlně gruntuov dotýče, JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, ten puohon zdvihli sú. Než chtie-li sebe strany právem hleděti zemským, právo se jim nezavírá. Stalo se v pondělí den svatého Filipa a Jakuba.

R. III. l. 138 b.

1186.

Mezi Markétou z Markvartce a Smilem ze Vliněvsi o navrácení dcery její. 1503, 1. května.

Markétha z Markvartce, manželka někdy Jana z Chotomíře, pohnala Smila ze Vliněvsi. Vinila ho z toho, že jest jí dceru jejie Aničku z Chotomíře vzal bez jejie Markétiny vuole, a té jí zase vrátiti nechce ani povědieti, kde jest. A protož aby stál a napřed menovanou Aničku postavil. Vložen puohon léta MD prvnieho v středu o suchých dnech letničních [2. června].

V té při mezi Markéthú z Markvartce s jedné, a Smilem ze Vliněvsi s strany druhé. Kdež táž Markéta vinila jej Smila z toho, že jest jí dceru jejie Aničku vzal a té jí zase vrátiti a povědieti nechce, kde jest etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Kdežto JMtí pánem, panem hofmistrem královstvie Českého, pány JMtí a vladykami, prve bylo jemu Smilovi rozkázáno, aby jmenovanú Aničku před JMtí na tento čas postavil, jakož o tom nález předešlý šíře svědčí. Tu on Smil stoje pravil, že jest se po ní s pilností ptal i po městech o ní volati kázal, a že se jí nikdy doptati ani o ní kde zvěděti mohl; než že toho zprávu má, že by ten sirotek, ta Anička, bydlil u nějakého Šimka řezníka v Brodě Českém a u něho že jest umřel. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona Markéta puovod pravila, že to svědomí, kteréž on Smil vedl, dostatečné nenie; neb to ukazuje, že táž Anička byla v desieti aneb XIti letech, a ona sama Markéta, mátě toho sirotka, praví, mělo jí nynie XVte leth tepruv býti, a tak že by podle jeho Smilova svědomí bylo by též Anežce XXVma leth neb viece,

žádajíci JMtí pánuov v tom, aby toho svědomí povážiti a ji vedle práva v té věci opatřiti ráčili. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory s obú stranú, pře líčenie i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Smil podobenství toho sirotka a jméno jejie provozuje, ale nedostatečně, kam se je miestně děla, z té příčiny aby týž Smil to zpravil, že zadání toho sirotka žádná příčina nenie, by tak zadána byla, aby se jí on ani žádný doptati neměl a nemohl, a sám že jest jí nezadal, a také že ani o tom věděl ani vie, kam je zaběhla, a příčina že nenie jejieho odběhnutí nižádná. A nad to že i o smrti jejie nic nevěděl a nevie, a že žádná příčina nikudy a nikterakž nenie sám skrze se ani skrze jiného žádného, že jest ten sirotek, ta Anička, s světa sešla, ač sešla-li jest. A tu zprávu aby zajtra učinil ten den před JMtí pány. Stalo se v pondělí den svatého Filippa a Jakuba appoštoluov [1. května].

Léta MDIII° v úterý den svatého Zikmunda [2. května] Smil ze Vliněvsi nadepsaný učinil zprávu podle nálezu tohoto svrchu psaného těmi slovy v nálezu položenými.

R. III. l. 190 a. Srov. nález č. 1114 na str. 496.

1187.

Mezi Zikmundem Baršem z Kamenice a Zbyňkem Kornhauzským z Kolovrat o zdržení smlouvy.
1503, 1. května.

Zigmund Bareš z Kamenice pohnal pana Zbyňka Kornhauzského z Kolovrat. Vinil ho z nezdrženie smlouvy, kterúž s ním učinil, kdež jest byl jeho Barše pohnal z nevydání Johanky děvečky před úředníky Pražské menší, a nezdržav mu té smlouvy on pan Zbyněk i vzal s něho LXXte kop bez dvú kop a bez některého groše, vše míšenských. Vložen puohon etc.

V té při mezi Zigmundem Baršem z Kamenice s jedné, a panem Zbyňkem Kornhauzským z Kolovrat s strany druhé. Kdež týž Zigmund vinil jej pana Zbyňka z nezdrženie smlouvy, skrze kteréžto té smlouvy nezdrženie vzal jest s něho LXXte kop bez dvú kop a bez některého groše vše míšenských etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to některá svědomí ukázal. Proti tomu pan Zbyněk pohnaný odpíraje pravil, že jest se k tomu náhodú přitrefil, když úředníci Pražští menší na jich při zavolali, a on že jest se k tomu vohlásil, a úředníci že sú mu pověděli: „Nebo přijmi právo stané, anebť puohon bude vymazán.“ Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Bareš dostatečně to provedl, že sú je o to měli přátelsky smlúvati, z té příčiny jest neměl pan Zbyněk na něm práva ustáti. A protož týž pan Zbyněk aby těch LXXte kop bez dvú kop a bez některého groše, vše míšenských, jemu

Baršovi dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Což se pak té děvečky v puohonu menované dotýče, poněvadž se jest k tomu týž Zigmund Bareš podával, že ještě chce přátely těmi s ním srovnán býti, anebo, zdá-li se panu Zbyňkovi, aby jej o to právem hleděl, aby ještě strany před týmiž přátely stály, budou-li je moci o to srovnati. Pakli jich o to nesrovnají, a chtie-li se strany právem o to hleděti, právo se jim nezavírá. Stalo se v pondělí den svatého Filipa a Jakuba.

R. III. l. 253 b. Srov. nález č. 1036 v Archivu Českém XI. str. 537.

1188.

Mezi Annou Nelžejovskou z Nelžejovic a Anežkou z Míkovic o pych. 1503, 2. května.

Anna Nelžejovská z Nelžejovic pohnala Anežku z Míkovic v Nelžejoviciech obývající. Víniti ji chce z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, že jest jí na jejie louce kázala seno i votavu sséci koním svým a je pobrala, a potom když to seno ona Anna kázala doséci, to také kázala táž Anežka pobrati a votavu též. Vložen puohon léta MD prvnieho v úterý po svatém Františku [5. října].

V té při mezi Annú z Nelžejovic s jedné, a Anežkú z Míkovic s strany druhé. Jakož táž Anna pohání ji Anežku, viníci ji z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, že jest jí na jejie louce seno i votavu kázala sséci etc., tak jakož puohon šíře svědčí. I tu JMt páni ráčili sú byli rozkázati purkrabí hradu Pražského, aby na to vyjel a to vohledal. Tehdy když jest jim toho rok purkrabie položil a na to vyjel, tehdy sú obě strany tu stály; a on purkrabie z hodné příčiny té věci odložil na jiný čas, tu sú opět oboje strany stály k tomu roku. A když jim třetí rok toho položiti chtěl z příčiny té, že jest táž Anežka k tomu času přátel mieti nemohla, a chtě jim stranám dáti dvě neděli napřed věděti a na svuoj náklad zase k tomu přijeti; ale táž Anežka že jest toho přijíti nechtěla, pravieci, že jí toho potřebie nenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor, svědomí a purkrabovu zprávu, takto o tom nalezli: Poněvadž jest ona Anežka pohnaná toho roku od purkrabí hradu Pražského přijíti nechtěla a úřadem pohrdala, i z té příčiny táž Anežka jí Anně puovodovi tou pokutou v puohonu menovanou, to jest těmi padesáti kopami grošuov českými, jest povinna, a ty aby jí Anně dala od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v úterý den svatého Zikmunda.

Létha MDIII° ve čtvrtek po svaté Zophii [18. května] vydán jest Anně z Nelžejovic list zatykací na Anežku z Míkovic pro dosti neučinění nálezu tohoto.

R. III. l. 6 b. Srov. nález č. 1122 na str. 502.

1189.

Mezi Barborou z Vrchlabí a Janem z Janovic o postavení služebníka k vrácení klenotův a šatů. 1503, 2. května.

Barbora z Vrchlabí pohnala pana Jana z Janovic, najvyššieho purkrabí Pražského, aby postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti Martiše Poláka, služebníka svého. Viniti ho chce z šatuov a klenotuov od střiebra pozlaceného, z kováníčka, ze dvú sukní, z jedné atlasové zelené, kožichem podšité, lasičkami opremované, a z druhé sukně červené vlaského sukna s vocasem a s kováníčkem; neb jest to u něho nalezla a optala, a těch jí vrátiti nechce. Kteréžto klenoty a šaty ona XXti kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon léta MDII° ve čtvrtek den svatého Fabiána [20. ledna].

V té při mezi Barború z Vrchlabí s jedné, a Martišem Polákem z Rudy s strany druhé. Kdež táž Barbora vinila jej z šatuov a klenotuov od střiebra pozlaceného, kteréž u něho nalezla etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to některá svědomí vedla. Proti tomu on Martiš pohnaný odpieraje pravil, že jest ona Barbora ty šaty a klenoty byla v Židech zastavila, a žena jeho, kterúž byl za manželku pojal, že jest je z Židuov v puol desáté kopě vyplatila. A na to ukázal tři svědky, kteříž seznávají, že sú byly tyto věci: sukně červená vlaského sukna, šuba atlasová zelená, čepec s štítem tyketový, náušnice střiebrné pozlacené. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor, s obú stranú pře líčenie i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Martiš to dostatečně provedl, že jest ty šaty a klenoty svrchu dotčené ona Barbora v Židech zastavila, a žena jeho je vyplatila puol desátú kopou, i z té příčiny, chce-li ona Barbora ty šaty a klenoty od něho zase mieti, aby mu té puol desáty kopy dala, a když dá, tehdy on jí ty šaty a klenoty svrchu menované zase vrátiti má bez odpornosti. Stalo se v úterý den svatého Zigmunda léta MDII° [sic].

R. III. l. 25 b. Nález zapsán je pod nápisem: „*K roku Svátosti léta MDIII°.*“

1190.

Mezi Jiříkem Bezdružickým z Kolovrat a klášterem Tepelským o postavení poddaných pro pych. 1503, 2. května.

Pan Jiřík Bezdružicský z Kolovrat pohnal kněze Zigmunda, opata kláštera Teplského, i vešken téhož kláštera konvent, aby lidi své z Volečovic, zejména tyto: Bohuslava Čádka, Havla Labučova syna a Jana Mikovcova syna, postavili přede pány v soudu komorním. Vinil je z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, protože sú člověku jeho z městečka Bezdružic, Matějovi puškaři, koně vypřáhli a pobrali nespravedlivě. Vložen puohon léta MDI° v pondělí po svatém Jakubu [26. července].

V té při mezi panem Jiříkem Bezdružicským z Kolovrat s jedné, a lidmi kněze opata a kláštera Teplského, zejména Bohuslavem Čádkem, Havlem Labučovým synem a Janem Mikovcovým synem z Volečovic, s strany druhé. Kdež již jmenovaný pan Jiřík vinil je ty lidi z pychu a pro ten pych z L kop grošuov českých, protože sú člověku jeho z městečka Bezdružic Matějovi puškaři koně vypřáhli a pobrali nespravedlivě etc., tak jakož puohon svědčí. A na to jest vedl svědomí. Proti tomu kněz opat na miestě svých lidí pohnaných a svrchu menovaných odpíraje, dal praviti, že sú ti koně na gruntiech jeho klášterních pobrali, a to z té příčiny, že sú mu přes jeho louky jeli. I JMt páni byli sú na to vyslali purkrabí hradu Pražského na ohledání toho, kde sú ti koni pobráni a na čím grunthu. Kterýžto purkrabie hradu Pražského, když jest tam vyjel, tu věc ohledav a svědomí vyslyšav, zprávu jest pánóm JMtem toho pověděl, že jest pilně ty svědky vážil s obojí strany a že jest to shledal, že jest ty koně on kněz opat na svých gruntiech pobral. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, s obú stranú pře líčenie, odpory a svědomí i purkrabovu zprávu, takto o tom nalezli: Poněvadž to purkrabie hradu Pražského seznal, že sú ty koně na jeho kněze opatových gruntiech pobráni, z té příčiny oni, kněze opatovi lidé pohnaní a svrchu menovaní, jemu panu Jiříkovi puovodovi tiem pychem povinovati nejsú. A ty koně, kteréž on kněz opat má jeho páně Jiříkova člověka, ty aby mu zase navrátil beze všeho dalšieho prodlévání. Stalo se v úterý den svatého Zigmunda.

R. III. l. 92 b. Srov. nález č. 1128 na str. 506.

1191.

Mezi Janem Špetlem z Prudic a Šimkem Závišem z Radovesic o pych. 1503, 2. května.

Jan Špetle z Prudic a na Žlebiech pohnal Šimka Záviši z Radovesic. Vinil ho z pychu a pro ten pych z Lti kop grošuov českých, že mu vzal Jíru krčmáře z Hošťálovic, přikázaného jeho, a do vězení dal, opustiv řád a právo. Vložen puohon léta MD prvnieho ve čtvrtek den svaté Máří Magdaleny [22. července].

V té při mezi Janem Špetlí z Prudic s jedné, a Šimkem Záviší z Radovesic s strany druhé. Kdež týž Špetle vinil jej Záviši z pychu a pro ten pych z Lti kop grošuov českých, že mu vzal Jíru krčmáře z Hošťálovic, přikázaného jeho etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu Záviš pohnaný odpíraje pravil, že jest pychu jemu Špetlovi neučinil a že jest toho podacieho kostelního v držení byl, táhna se na to, že by mu to příslušalo. A na to jest vedl svědomí. Zase proti tomu on Jan Špetle odpíraje pravil, že by to podací jemu přieslušalo. A na to jest také vedl svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu,

odpory, přelíčení i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž sú obojí svědky vedli, táhnúce se na podací kostelní, a toho dostatečně obojí neprovedli, komu by přieslušeti mělo, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú, a on Šimek Záviše jemu, Janovi Špetlovi, tiem pychem povinovat nenie. A chtie-li se strany o to podací kostelní právem hleděti, právo se jim nezavírá. Stalo se v úterý den svatého Zigmunda.

R. III. l. 139 a.

1192.

Mezi Janem z Otradovic a Johankou z Cholpic o pobrání svrchkův a peněz. 1503, 2. května.

Jan z Otradovic pohnal Johanky z Cholpic. Vinil ji z pobrání svrchkuov, klenotuov, hotových peněz a šatuov, kteréž jest pobrala po nebožtíku otci jeho Brykcím v Nedražiciech, ješto toho všeho pokládá za tři sta kop grošuov českých. Vložen puohon létha MDII° v středu před svatým Fabiánem [19. ledna].

V té při mezi Janem z Otradovic s jedné, a Johankú z Cholpic s strany druhé. Kdež on ji Johanku vinil z svrchkuov, klenotuov, peněz hotových a šatuov, kteréž jest pobrala po nebožtíku Brykcím, otci jeho etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona Johanka pohnaná odpírajíc pravila, že o ty o všecky věci týž Jan s ní smlouvu dokonalú má, o svrchky všecky i o jiné věci, a ta smlouva že jich obojích pečetmi zapečetěna jest, v kteréžto stojí, že on Jan k tomu se zase navracovati a z ničehéhož napomínati nemá, a že sú oboje strany tu smlouvu Jindřichovi Jivanskému schovati dali, a ona že jest téhož Jindřicha pohnala, aby jí tu smlouvu k této její potřebě položil. Tu on Jindřich Jivanský pověděl, že se k tomu zná, že sú mu ji tu smlouvu schovati dali, ale že jest nebyla zapečetěna, a že sú mu ji tak schovati dali, když by se té smlouvě dosti stalo, aby ji ztrhal. Proti tomu ona Johanka pohnaná odpierajíc pravila, že jest mu jí na to, aby ji strhal, schovati nedala, ale když by jí potřebovala, aby ji k své potřebě mieti mohla. I tu týž Jindřich jsa tázán od JMtí pánuov, tázal-li se jest jí, paní Johanky, dosti-li se jest jí, té smlouvě, stalo, nežli jest ji ztrhal, a on odpověděl, že netázal, než že sám vie, že se jest té smlouvě dosti stalo. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfensteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázati ráčili: aby on Jindřich nadepsaný tu ceduli smluvní jí, Johance svrchu menované, položil na svatého Martina najprv příštieho podle puohonu. Pakli by jí nepoložil, tehdy pro takovú příčinu, poněvadž jest tu smluvní ceduli ztrhal, nedotázav se jí Johanky, stalo-li se jest té smlouvě dosti, aby ji v tom ve všem puohonu, z čehož ji sirotek svrchupsaný pohnal, zastoupil a za ni práv byl, poněvadž se ona na smlouvu táhne a jí se brániti chce, z čehož jest pohnána. A protož z těch příčin JMt páni této pře odkládají až do svatého Martina najprv budúcieho. Stalo se v úterý den svatého Zigmunda.

R. III. l. 139 b. Srov. nález č. 1192 na str. 548.

1193.

Janem Rendlem z Oušavy a Lorencem z Widersperku o díl platu za službu králi Jiřímu. 1503, 2. května.

Jan Rendl z Aušavy pohnal Lorence z Widersperku, heytmana na Švamberce. ho z pěti seth zlatých uherských, kteréž jest k sobě přijal za službu od krále , ješto to placení za tu službu po králi Jiřím přišlo na krále JMt, a on Wider-ar přijav k sobě za tu službu záplatu, i jemu Janovi Rendlovi těch D zlatých ských, kteréž spravedlivě na jeho diel příslušejí, dáti a z té krále JMti záplaty titi nechce. Vložen puohon léta MDII° v pondělí po svatém Řehoři [14. března].

V té při mezi Janem Rendlem z Aušavy puovodem jedné, a Lorencem idersperku s strany druhé. Jakož on Rendl pohnal jej Lorence z D zlatých ských služby etc., tak jakož puohon svědčí. A na to ukázal některá svědomí. tomu on Lorenc pohnaný odpíraje pravil, že jest těch jeho Rendlových zlatých rále JMti žádných nevzal, a že toho on ničímž neprovodí, a že jest ten puohon l na zmatek. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., naj-hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vysly-puohon, odpor s obú stranú, pře líčenie i svědomí, takto o tom nalezli: Po-iž on Jan Rendl toho dostatečně neprovedl, by on Lorenc jaké zlaté od krále vzal, z té příčiny dává se jemu Lorencovi za právo, a že on Lorenc jemu lovi těmi zlatými povinovat nenie. Stalo se v úterý den svatého Zigmunda.

R. III. l. 140 a.

1194.

Václavem Roupovským a Jiřím Berkou z Dubé o věznění člověka jeho. 1503, 2. května.

Václav Rúpovský z Roupova pohnal pana Jiřího Berku z Dubé a na Skalách. ho z pychu a pro ten pych z Lti kop grošuov českých, že jest člověka jeho em Duchka vězel etc. Ten puohon napřed stojí převrha listy dva.

V té při mezi panem Václavem z Roupova s jedné, a panem Jiřím Berkú ubé a na Kostelci s strany druhé. Jakož on pan Václav puovod vinil jeho pana ho Berku z pychu a pro ten pych z Lti kop grošuov českých, že jest člověka Duchka vězel proti svolenie zemskému etc., tak jakož puohon šíře svědčí. to ukázal svědomí. Proti tomu pan Jiří pohnaný odpíraje pravil, že jemu panu avovi tiem pychem vinen nenie z té příčiny, že jest ho Duchka toho sám od nedržal u vězenie, než že Mikuláš Popel z Vesce psal jemu, témuž panu Jiřiemu, tiem člověkem Duchkem dobře se ujistě, jej dodržal, a že on k němu chce právem a potom že jest jej obeslal týž pan Jiří jeho Mikuláše Popela listem svým, muje, že on pan Václav Roupovský stojí jako o člověka svého, chce-li na něho em jíti, aby na toho Duchka uručil; a on Mikuláš Popel zase mu odepsal, že

mu se nezdá, aby naň uručiti měl, pravě, že by ten člověk prve od smrti byl vyprošen, jestliže je ten, a vo to že chce se panem Václavem Roupovským mluviti a se pány se raditi, žádaje za to pana Jiřieho, aby toho Duchka nepropouštěl než na jisté rukojmie. A druhý list že mu psal týž Mikuláš Popel, aby on pan Jiří jemu ho vydal jako čeledína jeho. A pan Václav Roupovský okázal dva svědky proti panu Jiřímu, kteréž jest k němu posielal, že chce od něho, od toho člověka, spravedlnost všicku učiniti, ktož by naň co žádal, aby jemu jeho člověk Duchek vydán byl podle zřiezenie zemského, a že jest ho vydati nechtěl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu a s obú stranú pře líčení, odpory i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž jest pan Václav Roupovský puovod jemu panu Jiřímu pohnanému psal i posielal k němu, žádaje, aby mu toho Duchka člověka jeho vydal podle zřiezenie zemského a svolení, a přes to jej vězel, i z té příčiny jemu panu Roupovskému puovodovi dává se za právo, a že on pan Jiří jemu tiem pychem a tou pokutou v puohonu menovanou, to jest Lti kopami grošuov českými, vinen, a ty aby jemu dal panu Roupovskému od dnešního dne ve dvú neděll pořád zběhlých. Stalo se v úterý den svatého Zigmunda.

R. III. l. 281 a. Srov. nález č. 1155 na str. 523.

1195.

Mezi Dorotou Stříbrnou a Ambrožem Chodaurem o ukradenou sukni. 1503, 3. května.

Dorotha Střiebrná, měštka Starého města Pražského, pohnala Ambrože Chodaura z Lokte v Lounech obývajícieho. Vinila ho z toho, jakož jí Dorotě sukně červená aksamitová, kterúž ona padesáte kop grošuov míšenských pokládá, zlodějsky ukradena jest, i k tomu se jest on Ambrož podvolil dobrovolně a k ní k Dorotě mluvil, chtěla-li by mu úplatek VII kop grošuov českých dáti a štuk kmentu, že by tu sukni jí zase zjednati chtěl. A protož ona k němu o tu sukni hleděla a jeho z ní vinila. Vložen puohon léta MDII° v úterý po svatém Řehoři [15. března].

V té při mezi Dorothú Střiebrnú, měštkú Starého města Pražského, s jedné, a Ambrožem Chodaurem z Lokte s strany druhé. Kdež ona Dorotha jej vinila a k němu hleděla o sukni červenú aksamitovú, kteráž jí ukradena jest etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázala svědomí. Proti tomu on Ambrož pohnaný odpieraje pravil, když sú tu sukni k němu přinesli, že jest ji vzal a ji schoval, ale že jest jí sobě nesobil ani chtěl těm zlodějóm pomoci ji prodati; než hned jel do Prahy, vzav dobré lidi, šel k ní k Střiebrné, s ní mluvil, ztratila-li je jakú sukni aksamitovú červenú a chtěla-li by koláč dáti, že by jí mohl optati. A ona že řekla, aby se na ni ptal; doptá-li se jí, aby ji vyplatil od osmi kop až do Xti, že mu chce štuk kmentu koláče dáti. A na to těch dobrých lidí, kteříž s ním o to k ní chodili,

ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, s obú stran pře líčenie, odpory i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Chodaur té sukně jest nikdy nevyplatil, že ona Dorotha nenie povinna toho koláče od osmi kop až do Xti jemu dáti. A on poněvadž tu sukni má, aby jie ji zase vrátil do dvú nedělí od dnešnieho dne pořád zběhlých bez odpornosti. A poněvadž on Chodauer nechtěl jest té sukně sobě osobiti ani ji zlodějóm pomoci prodati, než toliko sám o ní pověděl, chtě koláči, že to přijetí té sukně k sobě nic jeho cti a dobré pověsti k úrazu a ke škodě nenie. Stalo se v středu den svatého kříže nalezenie.

R. III. l. 69 a.

1196.

Mezi Eliškou Táborskou a Valšem z Hradce Králové o dluh za dům. 1503, 3. května.

Elška Táborská od Hory Kuthny pohnala Valše z Hradce Králové měštěnína. Vinila ho ze sta kop grošuov českých bez jedné kopy, kteréž jest jí zuostal za duom, kterýž od ní a od jejieho muže koupil. Vložen puohon léta MDII° ve čtvrtek den svatého Matěje appoštola [24. února].

V té při mezi Elškú Táborskú s jedné, a Valšem z Hradce Králové s strany druhé. Jakož táž Elška vinila jej Valše ze sta kop grošuov českých bez jedné kopy, kteréž jest jí zuostal za duom etc., tak jakož puohon dále ukazuje. Proti tomu Mikuláš Děcský na miestě Valšově odpieraje pravil, že se ta věc gruntuov dotýče městských, žádaje v tom za opatřenie a podle zemského zuostání zachován býti. Zase proti tomu ona Elška puovod pravila jest, že se jí tam v Hradci konce státi nemuož z příčiny té, že sú purgmistr a konšelé svědkové. I pán JMt, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázali: Poněvadž jest věc městská, když pan podkomoří do Hradce konšeluov saditi najprv pojede, aby soud podle sebe jim osadil a tu konec mezi stranami aby učinil, poněvadž purgmistr a konšelé sú svědkové. Stalo se v středu svatého kříže nalezenie.

R. III. l. 81. b.

1197.

Mezi Jiřím z Ronova a obcí Nymburskou o pych. 1503, 3. května.

Pan Jiří z Ronova na Kunstberce pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Nymburka nad Labem. Vinil je z pychu a pro ten pych z L kop grošuov českých, protože mu topí rybníkem svým Havranským velikým grunty jeho Jilecské, louky a cestu k té louce, k kterýmžto gruntóm on spravedlnost má věnným právem. Vložen puohon léta MDII° v úterý po svaté Dorotě [8. února].

V té při mezi panem Jiříkem z Ronova s jedné, a mezi Nymburskými

s strany druhé. Kdež týž pan Jiří pohnal a vinil je Nymburské z pychu a pro ten pych z L kop grošuov českých, že mu topí svým rybníkem velikým louku etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž se ta věc zřetedlně gruntuov dotýče, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú; a chtie-li sebe o to strany právem hleděti zemským, právo se jim nezavírá. Stalo se v středu den svatého kříže nalezenie.

R. III. l. 93 a.

1198.

Mezi Jírou Chocemkou z Veluně a Matoušem Blanickým o nezdržení smlouvy. 1503, 3. května.

Jíra Chocemka z Veluně pohnal Mathúše Blanicského z Blanice. Vinil ho z nezdrženie smlouvy Zigmundem Baršem z Kamenice mezi nimi učiněné v tom, aby jemu Jírovi neb jeho dědicóm vyplněno bylo po VII kopách grošuov českých až do Lti kop grošuov českých, tak jakož táž smlúva sepsaná a jeho Baršovú pečetí zapečetěná šíře svědčí, ale v tom on Blanicský té smlouvě neučinil dosti. Vložen puohon léta MDII° v úterý po svatém Řehoři [15. března].

V té při mezi Jírú Chocemkú s jedné, a Mathúšem Blanicským s strany druhé. Kdež týž Jíra vinil jej Blanicského z nezdrženie smlouvy Zigmundem Baršem mezi nimi učiněné v tom, aby jemu a jeho dědicóm po VII kopách grošuov českých vyplněno až do Lti kop grošuov českých etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to tu smlouvu a některá svědomí ukázal. Proti tomu on Blanicský odpíraje pravil, že to svědomí vedle práva nenie, a že by tak ta smlouva nebyla. A na to také vedl jest svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i svědomí takto o tom nalezli: Poněvadž on Chocemka to provodí smlouvčím i svědomím, že mu má po VII kopách grošuov českých platiti až do Lti kop grošuov českých, a on toho Blanicský ničímž neprovodí, na jaké roky má platiti, i z té příčiny aby on Blanicský jemu Chocemkovi puovodovi to platil až do těch Lti kop grošuov českých, vyplně po VII kopách grošuov českých na ty roky, tak jakož smlouva ukazuje. Stalo se v středu den svatého kříže nalezení.

Léta MDIII° ve čtvrtek po svatém Lukáši [19. října] vydán jest list zatykací od úřadu Jírovi Chocemkovi na Mathúše Blanicského podle nálezu tohoto a pro dosti neučiněnie tohoto nálezu.

R. III. l. 93 b.

1199.

Mezi Matějem Hládkem a Čeňkem ze Sedčic o položení listů k sobě přijatých. 1503, 3. května.

Matěj Hádek, měštěnín města Žatce, pohnal Čeňka z Sedčic a na Bezděkově, aby položil listy k sobě přijaté před panem hofmistrem zemským a raddami krále

JMti v soudu komorním i dobrú vuoli na puol druhého sta kop bez pěti kop gr. m. A ta dobrá vuole na ty listy učiněná svědčí Jirglovi i jeho dědicóm, kteréžto listy s tou dobrou volí nebožtík Jan Bezvěrovec a Jirgl z Pernklau dali sú schovati pro zprávu tvrze koupení Bezděrova k věrné ruce svrchupsanému Čeňkovi na takový zpuosob, aby již dotčených listuov s dobrú volí žádnému nevydával bez vuole Jana Bezvěrovce a Jirgle z Pernklau již psaných, kdež se k těm listóm on Matěj Hádek praví právo mieti podle kšaftu jemu odkázaného. Vložen puohon léta MDII° ve čtvrtek den svatého Fabiana [20. ledna].

Matěj Hádek puovod nemaje na dědinách svobodných, postavil jest rukojmí Mikuláše od Konví, měštěnína Starého města Pražského, tak jakož země za právo má.

V té při mezi Matějem Hádkem, měštěnínem z Žatce, s jedné, a Čeňkem z Sedčic s strany druhé. Kdež týž Hádek pohnal jej Čeňka, aby před JMtí pány položil listy k sobě přijaté i s dobrú volí na puol druhého sta kop grošuov míšenských bez pěti kop grošuov míšenských svědčící, kdež se on Hádek praví k tomu právo mieti podle kšaftu jemu odkázaného etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal smlouvy, kšaft a dobrú vuoli. Proti tomu Čeněk pohnaný odpíraje pravil, že ty listy jest i tu dobrú vuoli měl, ale že jest je nebožtíkovi Bezvěrovcovi vrátil. A na to ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor, kšaft, dobrú vuoli, smlouvu i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž smlouva mezi Janem z Bezvěrova a Jiříkem z Pernklau učiněná to v sobě drží a ukazuje, že ti listové na puol druhého sta kop bez pěti kop míšenských jemu Čeňkovi z Sedčic k věrné ruce položeny jsú ve zprávě, a podle těch listuov i dobrá vuole položena od nich, od obojích stran, a k tomu od téhož Jirgle z Pernklau také dobrá vuole ukazuje, že on v ní zjevně vyznává, že ti listové, kteříž sú byli položeni od téhož Čeňka, že sú neměli vydáni býti bez vuole obojí strany, a k tomu poněvadž kšaftem odkazuje zjevně všecky listy on Jan z Bezvěrova; i poněvadž on to tak dostatečně provodí nadepsaný Hádek, z té příčiny aby on Čeněk pohnaný jemu Hádkovi ty všecky listy na těch puol druhého sta kop bez pěti kop vydal, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Pak-li by mu těch listuov nevydal, tehdy aby mu těch puol druhého sta kop bez pěti kop též od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých dal konečně. Stalo se v středu den svatého kříže nalezenie.

R. III. l. 190 b.

1200.

Mezi Matějem Hádkem z Žatce a Čeňkem ze Sedčic o položení listů k věrné ruce mu svěřených. 1503, 3. května.

Matěj Hádek z Žatce pohnal Čeňka z Sedčic, aby položil před najvyšším

panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti listy, k kterýmž se jest seznal, že jest je měl u sebe nebožtíka pana Jana Bezvěrovce na puol páta sta kop míšenských, a že jest je jemu dal schovati již psaný Jan Bezvěrovec k věrné ruce, kdež se k těm listóm ke všem on Matěj Hádek praví mieti právo podle kšaftu jemu odkázaného. Vložen puohon léta MDII° ve čtvrtek den svatého Fabiána [20. ledna].

V té při mezi Matějem Hádkem, měštěnínem z Žatce, s jedné, a Čeňkem z Sedčic s strany druhé. Kdež týž Hádek pohnal jest jej Čeňka z toho, aby položil listy na puol páta sta kop grošuov míšenských svědčící, k kterýmž se jest týž Čeněk seznal, že jest je měl u sebe etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Čeněk odpíraje pravil, že jest ty listy vrátil jemu Bezvěrovcovi, a na to také ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž se on Čeněk pohnaný seznal, že jest ty listy u sebe měl, a dostatečně toho neprovedl, by je zase vrátil, z té příčiny aby to přísahú podle toho svědomí zpravil, že jest je jemu Bezvěrovcovi vrátil, a to zajtra ráno aby zpravil. Stalo se v středu den svatého kříže nalezenie.

Léta MDIII° ve čtvrtek den svatého Gotharda [4. května], jinak po nalezení svatého kříže, Čeněk z Sedčic pohnaný učinil jest přísahu podle nálezu tohoto nadepsaného těmito slovy: Přísahám pánu Bohu, jakož mě vinil Matěj Hádek z nevrácení listuov nebožtíka Jana Bezvěrovce na puol páta sta kop grošuov míšenských svědčící, že sem je jemu Bezvěrovcovi zase vrátil. Tak mi Buoh pomáhaj i všichni světí.

R. III. l. 191 a. Srov. předcházející nález č. 1199.

1201.

Mezi Markétou z Chřenovic a Jindřichem z Radhoště o dluh. 1503, 3. května.

Markétha z Chřenovic pohnala Jindřicha z Radhoště. Vinila ho z dluhu ze XX zlatých uherských. Vložen puohon léta MDII° ve čtvrtek den svatého Matěje appoštola [24. února].

V té při mezi Markethú z Chřenovic puovodem s jedné, a Jindřichem z Radhoště s strany druhé. Kdež táž Markéta vinila jej z dluhu XXti zlatých uherských etc., tak jakož puohon svědčí. A na to ukázala svědomí. Proti tomu Jindřich pohnaný odpíraje pravil, že jest po otci svém žádného statku nevzal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, žalobu, odpor i svědomí vyslyševše, takto o tom nalezli: Poněvadž jest ona Markéta puovod to svým svědomím provedla dostatečně, že on Jindřich o ten dluh se s ní smlúval, a podle té smlouvy měl jí

X kop míšenských ve čtyřech nedělech dáti, a nedal-li by ve IV nedělech, aby jí XX kop dal; i z té příčiny a podle toho svědomí dává se jí Markétě puovodovi za právo, a on Jindřich aby jí těch XX kop grošuov míšenských dal od dnešního dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v středu den svatého kříže nalezenie.

R. III. l. 191 b.

1202.

Mezi Rynhartem Pakostou z Libivy a Martinem z Modlikovic o náhradu za ztravování dvou synů jeho. 1503, 3. května.

Rynhart Pakosta z Libivy pohnal Martina z Modliškovic. Vinil jej z toho, že jest jeho dva syny na ztravě své u sebe deset let choval pořád, a on Martin jemu za to sám od sebe nic učiniti nechce, ješto on Pakosta na každého z nich zvlášt na každý rok v těch letech desieti čtyři kopy grošuov českých za tu ztravu a chování pokládá. Vložen puohon léta MDII° v středu před přenesením svatého Václava [2. března].

V té při mezi Rynhartem Pakostú s jedné, a Martinem z Modlikovic s strany druhé. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto mezi nimi nalezli: Poněvadž on Rynhart přijal jest děti jeho Martinovy k sobě jako přátely a nežádal toho na témž Martinovi, když jest ty děti přijímal, aby mu od nich co dal, a on mu zase proti tomu přátelstvie činil, pójčuje mu peněz; i z těch příčin on Martin za takové těch dětí přátelské chování nenie jemu Pakostovi nic povinen dáti, poněvadž sú spolu nesmluvili nic. A páni JMt škody mezi stranami zdvihli sú. Stalo se v středu den svatého kříže nalezení.

R. III. l. 247 b.

1203.

Mezi Zdeňkem Loučeňským z Kopidlna a Vilémem Zubem z Landšteina o pobrání dříví. 1503. 3. května.

Zdeněk Loučeňský z Kopidlna pohnal pana Viléma Zuba z Landšteina na Malikoviciech. Vinil ho z pobrání lesu, že mu pobral osm kop stavěcieho lesu na Těšíně u Syřenova, ješto ten les pokládá XXIV kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDII° v pátek den přenesenie svatého Václava [4. března].

V té při mezi Zdeňkem Loučeňským z Kopidlna s jedné, a panem Vilémem Zubem z Landšteina s strany druhé. Kdež on Loučeňský vinil jej pana Zuba z pobrání lesu osmi kop stavěcieho etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu Bohuslav Chrt na miestě páně Zubově jakožto mocný jeho poručník odpíraje pravil, že sú o tu věc oboje strany na ubrmaniech mocně přestaly. A na to těch ubrmanuov

svědomí ukázal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: aby ony oboje strany s tou pří zase na ubrmany se obrátily, a Vilém Dobřanský aby ty svědky všecky vyslyšal, srovnajte se nebo nesrovnajte, aby tak kázal psáti, jakž oni budou praviti, a ty svědky aby ubrmanóm dal, a oni aby mezi stranami o to konec učinili, poněvadž sú to na se vzali mocně. Stalo se v středu den svatého kříže nalezenie.

R. III. l. 253 b.

1204.

Mezi Tomášem Horňateckým z Dobročovic a Mikulášem Popelem z Vesce o pobrání svrchkú po faráři. 1503, 3. května.

Thomáš Horňatecký z Dobročovic pohnal Mikuláše Popela z Vesce. Vinil ho z pobrání svrchkuov, z kalicha střiebrného, z omiralu perlového, z šuby, z pasu střiebrného, ze lžic střiebrných, z kněh s perlovými třapci, z zákonu a z jiných několikerých kněh, z sobolové čepice, z truhlice, v kteréž byly sú poklady někteří, hotové penieze, zlatí a groši a jiní klenoti, i z některých hospodářských věcí, mís cínových, kteréžto věci on Thomáš pokládá za dvě stě kop grošuov českých, ješto mu je nadepsaný Popel pobral po jeho knězi v Chvatlinách. Vložen puohon léta MDII° v středu před svatým Řehořem [9. března].

V té při mezi Thomášem z Dobročovic s jedné, a Mikulášem Popelem z Vesce s strany druhé. Kdež on Tomáš vinil jej Popela z pobrání svrchkuov, z kalicha střiebrného a z jiných věcí, kteréž jest pobral po knězi jeho v Chvatlinách etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Popel pohnaný odpíraje pravil, že jest toho kostela v Chvatlině pán podací, a ten kněz že jest kšaft a zřiezení všech svých věcí a hospodářstvie učinil, a že on přes to, což jest v tom kšaftu viece odkázáno nebylo, pobral. A na to ukázal některá svědomí. A dále pravil, že jest toho nebylo tak mnoho, z čehož ho on vinil, než což jest pobral, že jest mu to kněz dal, a pravie, že jest on Tomáš toho knězi v kšaftu povolenie dal, aby své vedle něho Popela dal, komu chce. A na to ukázal týž kšaft. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor, svědomí i ten kšaft, takto o tom nalezli: Poněvadž on Thomáš i Mikuláš povolení sú oba dali tomu knězi, aby své dal, komu chce, a při tom kšaftu se oba dva pokládají páni podacieho toho a k tomu své pečeti přitiskli; i poněvadž se Mikuláš zná, že by něco pobral, z čehož ho Tomáš vinil, a toho ničímž neprovedl, by mu kněz co odkázal; protož což jest toho koli pobral, z čehož ho on v puohonu vinil a k čemu se zná, aby se o to s Tomášem ve dvú nedělí rozdělil; a čehož praví že jest ne-

pobral, z čehož ho on Thomáš v témž puohonu vinil, aby za to on Mikuláš zpravil na den svatého Martina najprv příštieho, tak jakž mu pány JMtí rozkázáno bude. Stalo se v středu den svatého kříže nalezenie.

R. III. l. 265 b.

1205.

Mezi Tomášem Horňateckým z Dobročovic a Mandalenou z Nečtin o pobrání svrchků po faráři. 1503, 3. května.

Tomáš Horňatecský z Dobročovic pohnal Mandaleny z Nečtin, Mikulášovy Popelovy manželky. Vinil ji z pobrání některých svrchkuov, z šuby lasicové dobré, kterúž jesti vzala s jinými svrchky po knězi Matějovi v Chvatlinách faráři jeho, žádného práva k tomu nemajíc, kterúžto šubu a svrchky pokládá padesáte kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDII° v středu před svatým Řehořem [9. března].

V té při mezi Tomášem z Dobročovic s jedné, a Mandalenú z Nečtin s strany druhé. Kdež týž Tomáš pohnal ji Mandalenu; vinil ji z pobrání některých svrchkuov, z šuby lasicové, kterúž jest vzala s jinými svrchky po knězi Matějovi, faráři jeho v Chvatlinách etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona Mandalena pohnaná pravila jest, že jest jí tu šubu kněz dal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Poněvadž se ona Mandelena k tomu zná, že jest tu šubu vzala, ale toho ničímž neprovodí, by jí ji kněz dal, z té příčiny aby ona tu šubu témuž Tomášovi a muži svému položila, aby se o ni rozdělili, a to do dvú nedělí pořád zběhlých. A kdež týž Tomáš položil, že jest viece svrchkuov, ale těch nemenuje zejména, protož z té příčiny ona Mandalena jemu Tomášovi povinna nenie k tomu odpoviedati vo to, čehož jest zejména v puohonu tomto nemenoval. Stalo se v středu den svatého kříže nalezenie.

R. III. l. 266 a. Srov. předcházející nález č. 1204.

1206.

Mezi farářem kostela sv. Vojtěcha pod Vyšehradem Tobiášem a radou Starého města Pražského o dopomožení práva. 1503, 3. května.

Kněz Tobiáš, farář kostela svatého Vojtěcha na Novém městě Pražském pod Vyšehradem, pohnal purgmistra a raddy Starého města Pražského. Vinil je z nedopomoženie práva a spravedlnosti na Václava Bryndu etc. Puohon napřed stojí psán.

V té při mezi knězem Tobiášem etc. s jedné, a purgmistrem a raddú Starého města Pražského s strany druhé. Kdež týž kněz vinil je z nedopomoženie práva a spravedlnosti na Václava Bryndu, jich spoluobyvatele, což se nějaké latinské biblí na pargameně psané dotýče etc., tak jakož puohon šíře svědčí. JMt pán, pan Vilém

z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázali: aby oni páni Pražané podle toho ortele svého, kterýž sú mezi týmž knězem a týmž Bryndú o tu bibli učinili, práva témuž knězi na toho Bryndu dopomohli a jej k tomu měli a drželi podle práv svých, aby takovému jich orteli podle jich práv dosti se stalo. Stalo se v středu den svatého kříže nalezenie.

R. III. l. 266 b. Srov. nález č. 1154 na str. 522.

1207.

Mezi Vilémem Henigarem z Žeberka a Burianem Muckovským ze Švamberka o dodržení smlouvy. 1503, 3. května.

Vilém Henygar z Žeberka pohnal pana Buryana Muczkovského z Švamberka na Svržně. Vinil ho z nezdrženie smlouvy v tom, kdež jest mu na pět a na XXXti kop grošuov míšenských listovní jistotu do času menovitého udělati měl, i toho nezdržel a té smlouvě neučinil dosti. Vložen puohon léta MDII° v středu před přenesením svatého Václava [2. března].

V té při mezi Vilémem Henygarem s jedné, a panem Buryanem Muczkovským z Švamberka s strany druhé. Kdež týž Henygar vinil jej pana Buryana z nezdržení smlouvy v tom, že jest mu měl na XXXti a na pět kop grošuov míšenských jistotu udělati do času menovitého etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu pan Buryan pohnaný odpíraje pravil, že jest byl o to na ubrmanech mocně přestal, tu jistotu jim dal na jich zchválenie, že to oni zchváliti měli, a té jistoty a listu že jest Henygar přijíti nechtěl, než přes to jej pohnal, ješto jest toho učiniti neměl; a z té příčiny že jest ten puohon na zmatek učinil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu a s obú stranú pře líčenie, takto o tom vypověděli: Poněvadž ubrmané to seznávají, že jsú toho listu a jistoty zchváliti nechtěli, a jimi to sešlo, i tudy ten puohon nenie na zmatek, poněvadž jest těmi smlouvcemi to sešlo; než proto jest on Henygar neměl sem jeho pana Muczkovského pohnati, než měl o to k smlouvcím hleděti, aby mu ten list zchválili. A protož a z té příčiny ten puohon zdvihli sú, a on Henygar aby toho na smlouvciech hledal, aby mu ten list zchválili. A jestliže jest pan Muczkovský ten list zdvihl od smlouvcí, aby jej smlouvcím zase položil, poněvadž praví, že sú na nich přestali mocně. Stalo se v středu den nalezení svatého kříže.

R. III. l. 281 b.

1208.

Mezr Dorotou z Krbové a bratřími Hrzky z Hořetic o neoprávněné vybrání úrokův z několika vsí. 1503, 4. května.

Dorotha z Krbové pohnala Václava a Jana bratří Hrzkuov z Hořetic. Vinila je z padesáti kop grošuov českých úrokův, vybraných a přijatých od lidí jejich dědičných z Radúně, z Svařenic, z Dušníkuov, z Chvalína a od Roudnicských po smrti nebožtíka Jakuba Kožného z Krbové, otce jejieho. Vložen puohon léta MDII° v úterý před svatú Kedruthú [15. března].

V té při mezi Dorothú z Krbové s jedné, a Václavem a Janem bratřími Hrzky z Hořetic s strany druhé. Kdež táž Dorota pohnala již jmenované bratří, vinieci je z padesáti kop grošuov českých úrokuov, vybraných a přijatých od lidí jejiech dědičných z Radúně, z Svařenic, z Dušníkuov, z Chvalína a od Roudnicských etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázala registra úrokuov těch vsí, k tomu některá svědomí a vajpis z kněh města Žatecského. Proti tomu oni pohnaní odpierajíce pravili, že sú toho neužívali, žádajíce, aby to ona Dorota provedla, že sú oni toho užívali, a dále praviece, že sú ji vdávali a puol druhého sta kop grošuov míšenských po ni dali věna; nad to praviece, že jest ten puohon učinila na zmatek, poněvadž toho neprovodí ničímž. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, s obú stranú pře líčenie, odpory i pruovody, takto o tom nalezli: Poněvadž sú oni pohnaní její statek drželi, a svědomí jich zjevně vyznává, že sú oni při svatebniech smlúvách smluvili, že by ona i muž jejie ty úroky kvitovati měli, aby jich z nich viece neupomínali, i tu jest zřetedlně znáti, že sú toho užívali, poněvadž jsú ji oni vdávali a v své moci ji měli, a z té příčiny jí ta svatební smlouva nic ke škodě nenie jejie spravedlnosti toho statku, což sú ho oni užili; protož aby nadepsaní pohnaní nazajtří svaté Markéty najprv příští před úředníky Pražskými menšími stáli a jí Dorotě puovodovi z užívání toho statku počet spravedlivý učinili, co sú toho statku užili aneb na jejie potřeby vydali, a to na zchválenie týchž úředníkuov. Stalo se ve čtvrtek před svatým Florianem.

R. III. l. 69 b.

1209.

Mezi Eliškou z Landšteina a Petrem Beřkovským z Šebířova o postavení poddaného pro nepostoupení statku nájemného. 1503, 4. května.

Elška z Landšteina pohnala Petra Beřkovského z Šebířova a na Brodciech, aby člověka svého Duchka z Cítova postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinila jej z nepostoupení statku nájemnieho, kdež jest byl najal dvuor tudiež v Cietově nebožce Vaňkuov za XII leth, a zapsal

se jí paní Elšce, když by ta léta vydržal, že jí toho statku i se vším nábytkem v její moc postúpiti má. Ale tomu dosti učiniti a toho statku podle svého zapsání jí postúpiti nechce. Vložen puohon léta MDII° v pondělí před přenesením svatého Václava [28. února].

V té při mezi paní Elškú z Landšteina s jedné, a Duchkem z Cítova s strany druhé. Kdež táž paní Elška vinila jej Duchka z nepostoupení statku nájemného, kdež jest byl najal dvuor tudiež v Cietově nebožce Vankuov za XII let, a zapsal se jí paní Elšce, když by ta léta vydržal, že jí toho statku postúpiti měl etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ten list nájemní ukázala i také druhý list, kterýmž se jí týž Duchek zapisuje. Proti tomu on Duchek odpieraje pravil, že jest ona paní Elška mocí připravila, aby se jí zapsal, vobilé mu na poli sstavujíci. A na to ukázal svědomí. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, s obú stranú pře líčení, pruovody i svědomí, takto mezi nimi nalezli: Poněvadž paní Elška puovod jej Duchka k tomu zápisu stavováním obilé na poli připravila, z té příčiny ten zápis nahoře dotčený moci nemá, a on Duchek nenie jí paní Elšce těch svrchkuov navracovati ani statku postupovati povinovat. Stalo se ve čtvrtek před svatým Florianem.

R. III. l. 82 a.

(Další část této sbírky viz v díle XIII. Archivu Českého.)

Rejstřík písemností

obsažených v díle dvanáctém.

A. Psaní poselací všelikého druhu.

XXVIII. Dopisy rodů Hradeckého a Rosenberského od roku 1450 do 1526.

ydání upravil *Antonín Rezek.* Na stranách 1 až 111. (Tato část obsahuje dopisy z let 1519—1526.)

A. XXVII. Dopisy pana Zdeňka Lva z Rožmitála z let 1508—1535. Vydává *František Dvorský.* Na stranách 112 až 189. (Tato část obsahuje dopisy z let 1532—1535 a dodatky z let 1491—1520.)

[illegible]

B. Zápisy zemské obecné a sněmovní, též listiny královské a úřední.

B. XIII. Dopisy nejvyšších hejtmanů krále a království Českého z let 1529—1531.

K vydání upravil *Antonín Rezek.* Na stranách 190 až 410.

D. Výpisky právní a dějinné.

D. XIV. Registra ortelů horního soudu v Hoře Kutné z let 1511—1514. Vydává *Josef Braniš.* Na stranách 411 až 462.

D. XIII. Registra soudu komorního. Vydává *Jaromír Čelakovský.* Na stranách 463 až 560. (Zápisy z let 1501 až 1503).

Rejstřík jmen osobních a místních.

C a Ch.

Č.

D.

H.

I.

J.

K.

L.

N.

O.

P.

R.

S.

V i W.

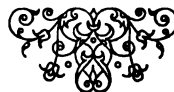
Z.

Ž.

Rejstřík věcný.

Opravy.

Na str. 15	v regestě k č. 1334	místo:	bratrovi Petrovi	má státi:	*strýci* Petrovi.
„ „ 302	v čísle 156	„	Oudraz, Audraz	„ „	Oudra*š*, Audra*š*.
„ „ 328	v regestě k. č. 205	„	5 kop	„ „	*500* kop.
„ „ 339	„ „ 225	„	poslali	„ „	*pošlou*.
„ „ 414	„ „ 5	„	Martin Cvilda odprosil Jana Hausa	„ „	Jan Haus odprosil Martina Cvildu.
„ „ 499	„ „ 1118	„	Jana z Lestkova	„ „	*Jošta* z Lestkova.
„ „ 501	v č. 1120 uprostřed	„	od kláštera	„ „	od *K*láštera.
„ „ 541	v 5. řádku zdola	„	Pautuova	„ „	Paut*n*ova (Poutnov).
„ „ 552	v regestě k č. 1199	„	Hládkem	„ „	Hádkem.

Cena tohoto dílu 6 zl.

TISKEM DR. EDVARDA GRÉGRA V PRAZE.

Stanford University Libraries
3 6105 013 886 739

